

Anh Có Thích Nước Mỹ Không

Tác giả : [Tân Di Ổ](#)

Link đọc truyện Online : <https://thoigianranh.com/anh-co-thich-nuoc-my-khong/>

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương Cô thiếu nữ 18 tuổi xinh xắn với đôi má hồng hồng, nước da trắng ngần, thật sự là điển hình của kiểu mẫu em gái nhà bên vô tư đáng yêu Mà đúng là ở độ tuổi tươi trẻ như cô cũng không có gì để ưu sầu cả Đúng vào thời điểm đánh dấu bước ngoặt trọng đại của cuộc đời, cô quyết định lên thành phố G, thi vào Học viện Kiến trúc vì một lời hẹn ước với Lâm Tịnh - chàng trai sống cùng khu nhà tập thể với cô và hơn cô 5 tuổi. Ngay từ nhỏ cô đã đi theo sau anh, đuổi theo bóng dáng anh, và luôn nghĩ rằng có thể rút ngắn khoảng cách giữa anh và cô khi hai người cùng ở chung trong một thành phố Ngõ đâu, vì mối tình thuở xưa của mẹ cô và cha anh khiến hai bên gia đình có khúc mắc, cho nên anh đã đi Mỹ, để lại cô một mình trăm tư không thể giải --- "18 tuổi, Trịnh Vy nói với Nguyễn Nguyễn:"tớ là ai, tớ là thiên hạ vô địch Ngọc Diện Tiểu Phi Long, có cái gì tớ không giành được chứ? 22 tuổi,

Trịnh Vy đứng trên đỉnh núi hét: "Nước Mỹ, đất nước chủ nghĩa tư bản gian ác, ta hận người, trả lại người yêu cho ta..." 26 tuổi, cô nhìn anh, "em không thể tin anh hết lần này đến lần khác, không thể..." --- Những điều thú vị trong cuộc sống ở trường đại học, nơi căn phòng 402 của kí túc xá - một điều đặc biệt trong cuộc sống của cô, những cô gái cùng phòng, mỗi người một cá tính và những điều riêng tư, nỗi niềm ấp ủ. Sáu cô gái trở thành "Lục đại Thiên hậu" ở chốn "kinh đô hòa thượng". Lâm Tịnh đã chọn con đường cho riêng mình, vậy Trịnh Vy cũng phải chọn cho mình lối đi không có anh. Trịnh Vy lao vào cuộc theo đuổi anh chàng Trần Hiếu Chính lạnh lùng khô khan, chỉ biết cắm đầu vào học. Tình yêu của cô đã được đền đáp, họ trở thành một đôi rất nổi tiếng trong trường đại học. Bốn năm đại học của cô trôi qua trong hạnh phúc của tình yêu, nhưng ông trời vốn ghét kẻ má hồng, một lần nữa nước Mỹ lại cướp đi người cô yêu. Sau những lời "tâm huyết" của người mẹ đã hy sinh cả một đời để nuôi mình khôn lớn, Trần Hiếu Chính quyết định đi Mỹ mà không cho Trịnh Vy một lời hẹn ước, cả cơ hội chờ đợi cũng không có. Thời gian vẫn trôi, con người vẫn phải sống, Trịnh Vy mạnh mẽ tiếp tục bước tiếp con đường mình phải đi. Cô làm thư ký cho Giám đốc Công ty 2 trực thuộc Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, trước kia cô nộp hồ sơ vào đây vì Trần Hiếu Chính cũng nộp hồ sơ. Nhưng nay không còn anh cô vẫn đi làm vì cô thấy đây là cơ hội cô có thể phát triển sự nghiệp. Dưới sự dìu dắt của Giám đốc Chu Cù, một Trịnh Vy sốc nổi, bốc đồng, bữa bãi đã trở thành thư ký Trịnh điềm đạm trong giao tiếp, cẩn trọng trong công việc. Cô Lý Chủ tịch Công đoàn của công ty đã giới thiệu cho cô rất nhiều chàng trai, cô nghĩ mình cũng nên tìm một người để nương tựa. Vậy là cô lao vào các cuộc hẹn hò, người thích cô thì cô không thích, mà người cô thích lại chẳng có tình cảm với cô, trước những chàng trai xa lạ cô luôn có một câu hỏi "kinh điển": "Anh có thích nước Mỹ không?" 7 năm trôi qua từ khi Lâm Tịnh ra đi, Trịnh Vy tình cờ gặp lại anh trong đám cưới của Nguyễn Quân, một sự trùng hợp nửa thời gian đó Trần Hiếu Chính về nước trở thành trợ lý giám đốc của Công ty 2, anh trở thành đồng nghiệp, cấp trên của cô. Trong cô diễn ra sự giằng co đau đớn, giờ đây cô phải lựa chọn, một người là niềm mơ ước từ nhỏ, một tình cảm kéo dài 17 năm; một người là tình yêu nồng thắm, gắn bó những kỷ niệm đẹp nhất của tuổi xuân. Cô có một ước nguyện là được cùng người mình yêu đến làng Vụ Nguyên, ở đó có cây hòe già đã chứng

kiến sự gặp gỡ và chia ly mối tình đầu của mẹ cô. Cô cũng mong muốn cây hòe già cũng làm chứng cho tình yêu của cô, nhưng hai lần đến cô đều phải đi một mình, cô phát hiện ra rằng cây hòe già không phải là niềm mơ ước của riêng cô nữa. Trịnh Vy nghiệm ra rằng: Cố hương là nơi để người ta ôn lại thuở hàn vi, tuổi xuân là quãng thời gian để con người nhớ nhung hoài niệm, khi ôm nó vào lòng nó sẽ chẳng đáng một xu, chỉ khi cô dốc hết nó quay đầu nhìn lại, tất cả mới có ý nghĩa. Những người đã từng yêu và làm tổn thương cô đều có ý nghĩa đối với sự tồn tại tuổi xuân của cô.

Chương 1: Những ngày mới nhập trường

Ngày 10 tháng Chín, một ngày hè nóng nực, oi ả trên đất phương Nam. Tân sinh viên Trịnh Vi mặt đỏ gay, cùng anh lái xe taxi vừa kéo vừa lôi hai chiếc va li to của mình ra khỏi cốp xe. Cô khẽ ngẩng đầu, lấy mu bàn tay quạt mồ hôi, ánh nắng gay gắt hắt qua kẽ lá khiến Trịnh Vi cảm thấy trước mắt như tối lại. Cô không quen lắm với thời tiết nóng bức như thế này. Trịnh Vi móc trong túi quần bỏ ra ít tiền lẻ mà mẹ đã chuẩn bị cho cô trước khi về trường và đưa cho anh lái xe, khẽ cười nói: "Cám ơn chú ạ". Anh lái xe xem chừng chưa đầy 30 tuổi, thấy cô gái gọi mình là chú thì mặt đỏ tía tai, vội vàng trả lại tiền, số lẻ cũng không dám lấy. Trịnh Vi đứng dưới một tán cây to để tránh nắng, vừa lấy tay phe phẩy cho đỡ nóng, vừa ngó nghiêng vùng đất mà cô sẽ sống và “Chiến đấu” bốn năm. Nơi cô đang đứng là một con đường trải dài trong trường, hai bên đường là hàng cây của vùng Á nhiệt đới mà cô không biết tên gọi là gì, có thể tưởng tượng vào những buổi hoàng hôn, được đi dạo trên con đường này thì thật thú vị biết bao. Nhưng giờ đây, hai bên vỉa hè dành cho người đi bộ đã bị mọi người và những chiếc bàn to nhỏ đủ loại chen chặt ních. Thỉnh thoảng có những chiếc ô tô con, xe taxi chạy đến gần nơi cô đang đứng và không tiến thêm được mét nào nữa. Đương nhiên, xe chở khách của trường đi đón tân sinh viên từ ga về vẫn là nhiều hơn cả, hết tốp này đến tốp khác, tất cả đều là những gương mặt non nớt, kệ nệ xách những va ly lớn nhỏ, ngoài ra còn có cả các bậc phụ huynh đưa con nhập trường, gương mặt họ lộ rõ vẻ bồn chồn, lo lắng hơn cả những tân sinh viên.

Trông thấy vẻ mặt của các bậc phụ huynh, Trịnh Vi liền bật cười. Cô thầm nghĩ, nếu mẹ cũng đưa mình đến nhập trường, chắc cũng toát lên vẻ “Hoàng đế chưa vội thái giám đã vội” này đây? Cả bố và mẹ đều muốn đưa cô đi nhập trường, nhưng trước mặt bố mẹ, Trịnh Vi đã vỗ ngực nói: “Không cần đâu ạ, một cô gái 18 tuổi, thông minh như con, lẽ nào chỉ mỗi việc nhập trường cũng không giải quyết được ư? Bố mẹ cứ đi theo con như thế khác gì quá coi thường con, bố mẹ đừng quên là hồi tám tuổi, một mình con đi ô tô ba tiếng đồng hồ để về nhà bà nội. Bố mẹ yên tâm, yên tâm đi!”

Mặc dù vậy, bố mẹ Trịnh Vi cũng không yên tâm lắm, nhưng vì công việc cũng bận, hơn nữa Trịnh Vi lại cam đoan, hứa hẹn đủ điều, thêm vào đó là lớp cấp ba của cô cũng có ba bạn thi đỗ đại học ở thành phố này, có thể đi cùng và giúp đỡ lẫn nhau. Và thế là, sau khi được nghe những lời dẫn dắt, dạy bảo thậm thía của cha mẹ về việc đề phòng kẻ gian lừa bắt, Trịnh Vi háo hức cùng mấy người bạn đáp chuyến tàu xuôi về vùng đất phương Nam, trên tàu mọi người cười nói rôm rả nên cô cũng không cảm thấy lẻ loi.

Sau khi xuống tàu, mấy người bạn đi cùng đều được xe ô tô của trường ra đón. Trịnh Vi vẫy tay tạm biệt bạn bè, một mình đứng đợi ở ga, nhưng mãi không thấy bóng dáng chiếc xe nào ra đón tân sinh viên tựu trường của Đại học G cả. Cô vốn là người hay sốt ruột, thấy tình hình đó bèn gọi một chiếc taxi, một mình đi về trường G.

Chưa kịp bao quát hết môi trường xung quanh, thì đã có bốn, năm nam sinh viên bước đến, với nụ cười nhiệt tình chỉ có ở các anh sinh viên năm trên và tỏ vẻ ta đây rất thông tỏ. Một cậu trong đám hỏi: “Em là sinh viên mới hả? Khoa nào vậy?”

“Em ạ? Khoa xây dựng”. Trịnh Vi thật thà trả lời. Lâm Tĩnh đã dặn dò cô rất nhiều lần, lần đầu tiên đặt chân đến nơi xa lạ, ngoan ngoãn một chút sẽ tốt hơn. Lâm Tĩnh - cái tên nghe như tên của một cô gái ngoan hiền, nhưng thực tế đó không phải là bạn học của Trịnh Vi cũng chẳng phải một cô gái nào cả mà là người có vai trò quan trọng nhất trong 17 năm qua của Trịnh Vi - người mà cô quyết tâm sau này sẽ lấy làm chồng. Cha của Lâm Tĩnh thuộc tốp sinh viên khóa đầu tiên tham gia kì thi đại học được khôi phục sau cuộc cách mạng Văn Hóa, chữ “Tĩnh” mà ông đặt cho con trai, nghe nói bắt nguồn từ hai câu thơ trong Kinh Thi “Nghỉ ngôn ẩm tửu, dĩ tử giai lão. Cầm sắt tại ngự, mạc bất tĩnh hảo”. (Bữa ăn

uống rượu cho say, hẹn nhau chung sống đến ngày tóc sương. Hầu buổi tiệc du dương cầm sắt, thì an vui tương đắc hợp hòa). Lâm Tĩnh hơn Trịnh Vi năm tuổi, hai nhà có chung một cái sân rộng vì cha mẹ của Lâm Tĩnh và Trịnh Vi đều là công nhân viên chức, công việc rất bận, nên có thể nói tuổi thơ của Trịnh Vi gắn liền với Lâm Tĩnh. Trong kí ức của cô, bắt đầu từ khi đi mẫu giáo, người đến đón cô về nhà đều là anh Lâm Tĩnh. Những lời dạy bảo của cha mẹ Trịnh Vi thường hay xao nhãng, vào tai trái, ra tai phải, những những gì Lâm Tĩnh nói đều được lưu giữ trong đầu cô.

“Khoa Xây dựng à! ” Thấy Trịnh Vi trả lời như vậy, một cậu sinh viên mặt đầy trứng cá mắt đã sáng lên, “Thế thì coi như em là em gái của bọn anh rồi, bọn anh phụ trách việc đón tiếp sinh viên mới, em đi theo bọn anh, bọn anh sẽ đưa em đi làm thủ tục nhập học”. Nói xong, mấy cậu nam sinh không chần chừ chờ ngay hành lý cho Trịnh Vi.

Mọi ấn tượng về con trai của Trịnh Vi chỉ dừng lại ở những năm tháng học cấp 3, đám bạn trai trong lớp thích gọi con gái bằng biệt hiệu, thường xuyên chỉ vì một bài tập mà tranh cãi mặt đỏ tía tai với con gái trong lớp. Không chịu chủ động lau bảng, thích bình phẩm con gái sau lưng nhưng lại không thích chơi cùng họ, chẳng ra dáng nam nhi chút nào. Vì thế, cô cảm thấy hơi bất ngờ trước sự ân cần, chu đáo của các sinh viên nam trong trường đại học.

Cậu sinh viên mặt đầy trứng cá chủ động kéo chiếc va li của Trịnh Vi, phát hiện thấy có gì bất thường, bèn cúi xuống nhìn. Trịnh Vi cười ngại ngùng: “Em xin lỗi, bánh xe của va li bị hỏng rồi ạ”. Trong lúc thu dọn đồ đạc, cô đã nhét vào đó gần ba mươi quyển truyện tranh, bố cô phải thuê một ông cữu vạ mới chuyển được hành lý của cô lên tàu. Ai ngờ, vừa xuống tàu được một lúc, vì quá tải nên bánh xe đã hỏng, việc chuyển chiếc va li lại càng khó khăn hơn. Cô cảm thấy hơi ái ngại cho cậu sinh viên hào hiệp này.

“Không sao, đừng tưởng bọn anh gầy, cơ bắp cũng không đến nỗi, có mỗi va li thì ăn thua gì? ” Cậu sinh viên đó khẽ cười rồi vỗ vào vai một cậu thấp hơn với vẻ rất tự nhiên: “Vừa này không phải cậu cứ đòi bê hành lý cho các em đó sao? Cơ hội đến rồi đó”.

Cậu người thấp thử nhấc chiếc va li bằng một tay, chiếc va li không nhúc nhích, cậu ta hơi sửng người và cũng hơi ngại ngùng. Rồi cậu lại thử bằng cả hai tay, cuối cùng cũng đã nhấc được nó lên. Trịnh Vi và

mấy cậu còn lại đi đằng sau, thấy rõ bước đi của cậu ta rất loạng choạng.

Theo lời đề nghị của nhóm nam sinh, trước hết đi lấy chìa khóa phòng ở kí túc xá, chuyển hành lý và sắp đặt giường chiếu gọn gàng rồi mới đi làm các thủ tục khác, Trịnh Vi đồng ý. Vừa đi được mấy bước, đột nhiên cô nhìn thấy một tấm biển tiếp đón với hàng chữ: “Khoa Xây dựng Học viện Công trình Kiến trúc”, cô chợt nghĩ đây mới là địa điểm cô cần tìm. Trịnh Vi đang định bước tới thì cậu sinh viên mặt trứng cá gặp cô đầu tiên bèn nói: “Không sao đâu, bọn anh cũng ở Học viện Công trình Kiến trúc, bọn anh đón tiếp em cũng được mà”.

Mấy cậu sinh viên đứng cạnh tấm biển, nhìn thấy bọn họ liền cười nháy mắt: “Lão Trương, số các ông cũng xuân nhỉ, em gái học ở khoa nào vậy?”

Vừa nói xong thì có người kêu lớn: “Lão Trương “Cáo” quá đấy, vừa này bốn năm tên trong khoa Công nghệ Môi trường các ông xuống xe xong đứng bên vệ đường chẳng ai thèm ngó ngang, em gái của khoa xây dựng bọn tôi, người của khoa chưa trông thấy thì bị các ông chộp trước rồi...”

“Đều là một, là một cả mà, khoa công nghệ Môi trường bọn tôi đã sáp nhập vào Học viện Công trình Kiến trúc rồi, đều là anh em một nhà, gì phải phân biệt” Cậu sinh viên tên Trương vừa cười vừa thanh minh.

Trịnh Vi cười thầm và lấy tay phe phẩy quạt, giả vờ không nghe thấy bọn họ cãi nhau như đám thú đốit tranh mồi, lúc này im lặng là sự lựa chọn tốt nhất cho một thiếu nữ thông minh.

Kết quả là lập luận “Anh em một nhà” của anh chàng sinh viên tên Trương đã thắng. Họ đã bảo vệ thành công chiến lợi phẩm - Trịnh Vi của mình. Trên đường đi về kí túc xá, mấy anh sinh viên tranh nhau hỏi cô, tìm hiểu một loạt tên tuổi, khoa, ngành học, quê quán của cô, và họ cũng không bỏ lỡ cơ hội tự giới thiệu mình. Đáng phục nhất phải kể đến anh chàng họ Trương, anh đưa cho cô một tấm card tự làm, trên đó ghi ngay cả nhóm máu, sở thích cũng đều có cả, rất cô đọng, đầy đủ. Trịnh Vi xuýt xoa đón lấy tấm card và cất vào chiếc túi xách tay của mình, lòng thầm phục anh chàng sinh viên năm thứ ba của khoa Công nghệ Môi trường này, thật đúng là ngôn ngữ tuôn chảy như nước sông Hoàng Hà. Thực lòng mà nói, Trịnh Vi đã quen với cảnh gọi mày tao, đập bàn đập ghế với đám con trai trong lớp, hôm nay ngày đầu tiên đặt chân đến trường đại học lại được nâng như nâng trứng như vậy, cô cảm thấy có

đôi chút ngỗ ngàng. Chỉ có điều đi gần hết con đường trong trường, đâu đâu cũng thấy người, nhưng sinh viên nữ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, giờ đây Trịnh Vi mới tin tỷ lệ 9: 1 giữa sinh viên nam và sinh viên nữ ở trường đại học tự nhiên nổi tiếng nhất miền Nam này không phải là lời đồn thổi, và cũng không thể trách về thèm khát của đám nam sinh kia. Sinh viên nữ ở các trường đại học tự nhiên vốn luôn là động vật quý hiếm, và phần lớn nhan sắc đều khá khiêm tốn. Mặc dù Trịnh Vi không phải tuyệt mỹ giai nhân gì, và so với người mẹ xinh đẹp của cô, cô vẫn còn thua xa, nhưng cô có một gương mặt tròn trĩnh đáng yêu, chiếc cằm xinh xắn, đôi mắt to tinh nhanh, chiếc mũi nhỏ nhắn, cao thẳng, đặc biệt là làn da trắng ngần - đây là điều mà mẹ cô cũng thừa nhận hồi còn trẻ không bì được với con gái. Vì thế, theo nhận xét của Trịnh Vi qua vô số lần soi gương tự đánh giá, cô chắc chắn mình là một cô gái xinh đẹp, đáng yêu, giống như nhân vật nữ chính dưới ngòi bút của nữ sĩ Quỳnh Dao. Mặc dù tiểu thuyết của bà đã lỗi thời, nhưng thẩm mỹ quan của bà vẫn bền vững với thời gian, nhìn các nhân vật nữ được bà lựa chọn trong các bộ phim truyền hình ngày càng nổi tiếng là biết. Ngay cả Lâm Tĩnh vốn rất tiết kiệm lời khen cũng đã từng nói rằng, những lúc yên lặng, nhìn Trịnh Vi rất hấp dẫn, có thể gọi là “Trầm tư như thực nữ”. Dĩ nhiên, Trịnh Vi đã tự bỏ nửa câu sau “Ồn ào như thổ phi” của anh và coi đó là lời khen anh dành cho cô.

Trịnh Vi đi sau anh chàng tên Trương, cô vừa nhìn cậu sinh viên đang thờ dốc vì phải vác chiếc va ly với vẻ ái ngại vừa tự bấm bụng cười thầm, xem ra học đại học ở trường tự nhiên cũng có cái hay riêng của nó ở cái nơi mà lợn sề cũng được nâng niu như Marilyn Monroe này, những ngày tháng tươi đẹp vẫn đang ở phía trước.

Sau khi nhận được chìa khóa từ bà quản lí kí túc xá, Trịnh Vi nhanh chóng tìm thấy căn phòng có tấm biển 402. Cô đẩy cửa bước vào, đó là một căn phòng nhỏ dành cho sáu người, cũng hơi chật một chút, nhưng ban công, nhà vệ sinh đầy đủ. Trịnh Vi vốn không hay kén chọn, cô nhìn khắp một lượt, sáu giường thì ba chiếc đã có hành lý, xem ra cô là người thứ tư.

Nghe bà quản lí kí túc xá nói, do thiếu phòng nên không thể sắp xếp chỗ ở cho cô theo khoa, vì thế phòng mà cô đang ở là phòng của các sinh viên học ở các khoa khác nhau. Trịnh Vi chưa sống trong kí túc xá bao giờ, cô rất hào hứng trước cuộc sống tập thể sắp tới, cô chọn một chiếc giường tầng dưới gần nhà vệ sinh, từ nay trở đi đây sẽ là địa bàn của cô.

Mấy anh sinh viên vừa rồi vẫn đang đứng đợi cô, trong đó có anh chàng vừa phải lao động cật lực nhất, mồ hôi vã ra như tắm. Lâm Tĩnh dặn cô ra ngoài phải biết khéo ăn khéo nói, và thế là Trịnh Vi vừa cười vừa cảm ơn bọn họ, chiêu này quả là hiệu nghiệm. Anh chàng tên Trương còn xoa tay, “Có gì đâu, chuyện nhỏ ấy mà”. Vẻ hào hiệp đó dường như khiến người ta quên mất vừa nãy trên đường đi anh ta chỉ là người hoạt động mồm và đi tay không.

Trên đường đi làm thủ tục nhập học, anh chàng vừa nãy vác va li mới hồi lại sức, khẽ khàng hỏi một câu: “Anh có thể biết trong va ly của em đựng cái gì không? ”

Trịnh Vi cười bẽn lễn: “Toàn bộ gia sản của em”.

Người đến làm thủ tục nhập học vẫn còn rất đông, may mà Lão Trương có tài ngoại giao, dẫn cô đi vòng vo mấy nơi, cuối cùng cũng tránh được cảnh phải xếp hàng nhiều lần. Mặc dù vậy, sau khi làm xong mọi thủ tục và lại một lần nữa đứng dưới gốc cây tránh nắng, Trịnh Vi đã phải thốt lên: “Chốn quỷ này sao nóng thế nhỉ? ” Cô tưởng rằng mình đã có thể được coi là người miền Nam đích thực, nhưng ai ngờ, đến thành phố Á nhiệt đới này, mới phát hiện ra khí hậu ở quê hương cô - vùng đất nằm ở phía Đông của tỉnh - thực sự mát mẻ, dễ chịu biết bao. Nhưng không sao, cô đã thỏa lòng mong ước được đặt chân đến chốn này, được đứng dưới bầu trời trong cùng một thành phố với Lâm Tĩnh, những ngày tháng tới, cô có thể được gần bên anh như trước kia. Nghĩ đến đây, Trịnh Vi cảm thấy bao nỗi vất vả của năm lớp mọt thai không hề uổng. Cô cố giấu vẻ vui mừng. Thầm hét to với lòng mình: “Cuối cùng thì em đã đến! Lâm Tĩnh! ”

Sau khi vào học được một tuần, một buổi tối, Trịnh Vi tay cầm điện thoại ngồi thần thờ trong phòng, đây là lần thứ ba cô gọi điện đến ký túc xá của Lâm Tĩnh ở trường Đại học Luật. Lần đầu không có người nhắc máy, hai lần sau đều là tiếng của một cậu sinh viên cô không hề quen biết, cả hai lần đều nói như nhau: “Bạn tìm ai...à. Thật không may, Lâm Tĩnh không có ở phòng, cậu ấy ra ngoài rồi...Mình không biết cậu ấy đi đâu cả...Bao giờ cậu ấy về á? Mình cũng không rõ...Bạn tên là gì...Được, điện thoại của bạn mình đã ghi lại rồi, cậu ấy về mình sẽ nhắn lại...”

Trịnh Vi cảm thấy vô cùng trống trải, niềm vui vô bờ bến giờ đây đã biến thành nỗi buồn khó tả. Lâm Tĩnh nói dạo này anh khá bận, không

thể ra ga đón cô khi cô đặt chân đến thành phố G, cô không giận anh, bởi Trịnh Vi biết chắc chắn Lâm Tĩnh có việc gì đó rất quan trọng mới không thể bớt chút thời gian đi đón mình. Đợi anh hết bận, chắc chắn anh sẽ liên lạc với mình ngay. Nhưng đã mấy ngày trôi qua, không những anh không đến tìm cô, mà ngay cả khi cô chủ động gọi điện cũng không tìm được anh.

Cô bạn cùng phòng tên Tiểu Bắc bước đến, vỗ nhẹ vào lưng Trịnh Vi: “Đồng chí Trịnh Vi, rốt cuộc là đồng chí định gọi điện hay không?” Đề nghị đồng chí cho chỉ thị rõ ràng, tôi muốn gọi điện thoại về nhà”.

Trịnh Vi rầu rĩ nhét điện thoại vào tay Tiểu Bắc: “Gọi đi, gọi đi, thích gọi bao lâu thì gọi”. Cô giả vờ không nhìn thấy, cô bạn Lục Nha ở giường đối diện và cô bạn Trác Mĩ đang cắn hạt dưa đưa mắt nhìn nhau không biết phải làm thế nào. Trịnh Vi buồn bã quay về giường mình, thẫn thờ nhìn lên trần màn.

Không rõ Lâm Tĩnh đang bận việc gì nhỉ? Nghỉ hè anh không về nhà, bây giờ gọi điện đến kí túc xá thì anh không có ở phòng, Trịnh Vi nhờ bạn cùng phòng anh ghi lại số điện thoại của mình cho anh, nhưng cũng không thấy anh gọi lại. Rõ ràng, hai ngày trước khi lên tàu Trịnh Vi còn nói chuyện với anh sẽ đưa cô đi chơi khắp nơi, ăn hết những món ăn vặt ở đây, cả tiếng cười của anh vẫn ngấm chứa vẻ yêu chiều và độ lượng mà cô vốn đã quen thuộc từ lâu.

Nhưng bây giờ, Trịnh Vi không quên lời giao hẹn giữa hai người, còn Lâm Tĩnh lại mất tăm mất dạng. Lẽ nào cô gọi nhầm điện thoại ư? Không thể? Số điện thoại đó cô còn có thể đọc ngược làu tàu, vả lại cậu bạn nhắc điện thoại cũng biết Lâm Tĩnh, chỉ có điều trả lời là anh không ở phòng mà thôi.

Không có ở phòng, không có ở phòng, lúc nào cũng không có ở phòng! Lại còn nói mình là sinh viên gương mẫu, không biết biến đi chốn nào chơi bời rồi! Trịnh Vi bực bội nghĩ, đời sau khi gặp được anh ta, chắc chắn phải cho anh ta một bài học mới được.

“Sao vậy?” Trịnh Vi, vẫn chưa liên lạc được với anh Lâm Tĩnh của cậu à?” Cô bạn Duy Quyên từ nãy đến giờ vẫn đang nằm trên giường đọc sách cười trêu Trịnh Vi, Trịnh Vi “ờ” một tiếng rồi không nói gì thêm, quay người vào trong giả vờ ngủ.

Lúc này, vừa kết thúc đợt học chính trị kéo dài một tuần dành cho sinh viên mới nhập trường. Sáu cô gái trong phòng 402 đã quen hết nhau, họ

đều là tân sinh viên. Người đang gọi điện thoại là Chu Tiểu Bắc, một cô gái sống ở vùng Đông bắc, học Cơ khí tự động hóa, cô có một mái tóc cắt ngắn hơn cả con trai, nói tiếng phổ thông không chuẩn, không bao giờ mặc váy, tính tình sôi nổi, bốc đồng, khá giống tính Trịnh Vi. Nằm đối diện với Trịnh Vi là Trác Mĩ, đó là cô gái sống ở thành phố này, học ngành Điện tử, sở thích duy nhất là ăn và ngủ, mục tiêu của cô là sống một cuộc sống như những chú lợn - Trịnh Vi cảm thấy cô bạn đã tiến gần đến mục tiêu của mình. Giường trên của Trác Mĩ là Lê Duy Quyên - cô bạn vừa hỏi Trịnh Vi, người thành phố Khai Phong tỉnh Hà Nam, học ở Học viện Quản lí. Trường Đại học G từ trước đến nay luôn nổi tiếng trong lĩnh vực kĩ thuật, riêng các ngành kinh tế và văn sử mới được mở vài năm gần đây, nên sinh viên tuyển vào cũng không nhiều, vì thế Duy Quyên là cô bạn duy nhất trong phòng học ngành xã hội. Tính của Duy Quyên khá chín chu, bình thường nói chuyện và làm việc luôn chu đáo, Trịnh Vi không thích cô bạn này lắm, cô cảm thấy Duy Quyên chỉ giả vờ nghiêm chỉnh, tính cách này không hợp với cô. Chỉ có điều Duy Quyên lại rất thích nói chuyện với Trịnh Vi, không có việc gì cũng trêu cô vài câu. Giường trên của Tiểu Bắc là Lục Nha, nhà cô bạn này ở một huyện gần thành phố G. Lục Nha cũng học cơ khí, cùng lớp với Tiểu Bắc, đó là một cô gái thật thà sống yên phận, chuyện gì mọi người đã ủng hộ, cô cũng không phản đối, mọi người cảm thấy vui cô cũng thấy vui. Cuối cùng là cô bạn Nguyễn Quân nằm giường trên của TV, vừa nghĩ đến cô bạn này thì đúng lúc cô ấy đẩy cửa bước vào.

Tiểu Bắc vừa gọi điện thoại xong, thấy Nguyễn Quân bước vào bèn cười nói: “Người đẹp, đi đâu mà suốt cả tối vậy? ”

“Đi dạo thôi”. Nguyễn Quân trả lời.

Trịnh Vi đang quay mặt vào tường, cô thầm nghĩ, người như thế mà còn suốt ngày đi dạo quanh trường, không phải là cố tình thả mồi bắt bóng thì còn cái gì nữa?

Không thể trách Trịnh Vi có thành kiến với cô bạn giường tầng trên, tự cổ văn nhân vốn khinh nhau, mỹ nhân lại càng như vậy. Mặc dù Trịnh Vi không phải là tuyệt mỹ giai nhân, nhưng từ nhỏ cô cũng biết mình không đến nỗi, ở trong ngôi trường mà “Hòa thượng” chiếm số đông này lại càng có giá hơn. Cô nhớ lại ngày đầu tiên đến nhập học, sau khi làm xong mọi thủ tục, đứng bóng mát dưới bóng cây đã nghe thấy người đứng đó cách cô không xa gọi lớn: “Này, người đẹp! ” Lúc đó cô khắp

khởi mừng thầm, nghĩ bụng: Mấy anh chàng sinh viên này, ít trải sự đời quá. Đang định quay đầu lại để họ được nhìn chính diện, thì thấy ánh mắt của họ đã lướt qua cô và xoáy thẳng vào một cô gái đang từ phía sau cô đi lên. Nên tả thế nào nhỉ? Ngay cả Trịnh Vi từ trước đến nay luôn tự đánh giá cao mình cũng không thể không thừa nhận, ánh mắt của đám sinh viên nam lúc này đây lướt qua cô và dừng lại ở tâm điểm khác cũng là điều có lí. Người đẹp, chắc chắn là người đẹp! Các nét trên gương mặt của cô gái đang đi tới đều rất xinh xắn, dáng người dong dỏng cao, phong cách nổi bật. Nhìn người ta ngực ra ngực, eo ra eo, hông ra hông, ngay cả dáng đi cũng toát lên vẻ duyên dáng, thanh thoát, thảo nào mà Lão Trương vừa nãy còn cười duyên với cô, giờ cũng quay ngoắt 180 độ, ánh mắt như tia ra đa chiếu thẳng vào người đẹp. Trịnh Vi cúi đầu liếc nhìn những đường cong chỉ rõ hơn Lão Trương một chút của mình, trong lòng bắt đầu cảm thấy hẫng hụt.

Nếu nói lần gặp tình cờ này chỉ là một khúc dạo đầu không được vui vẻ lắm, thì ngay buổi chiều của buổi học đầu tiên, Trịnh Vi phát hiện thấy cô gái xinh đẹp mà mình gặp trên đường bước vào phòng 402, sau khi chào hỏi mọi người, cô bạn liền leo lên chiếc giường trên đầu Trịnh Vi với một tư thế rất duyên dáng, ngay lập tức Trịnh Vi cảm thấy đây thực sự là một cơn ác mộng.

Tối hôm đó, sau khi tắm rửa xong, Trịnh Vi đứng trước gương trong nhà tắm và tự an ủi mình - mẹ kế của nàng Bạch Tuyết cũng xinh đẹp, nhưng hoàng tử chỉ thích nàng công chúa nhỏ đáng yêu. Truyện kể rằng tóc nàng Bạch Tuyết đen như gỗ mun, da trắng như tuyết, mắt sáng như sao, đó không phải là cô - Trịnh Vi đó sao? Có thấy Andersen nói gì đến chuyện người nàng Bạch Tuyết trước sau như một đâu? Gương thần ơi gương thần, ai là người đáng yêu nhất trên thế gian? Đó chính là ta, chính là ta!

“Mẹ kế” của nàng Bạch Tuyết tên là Nguyễn Quân, một cái tên khó gọi biết bao, người có tên là Nguyễn Quân này không những không phải là người ngực to, náo bé như Trịnh Vi mong muốn, mà còn thi đỗ vào khoa Xây dựng - Học viện Công trình Kiến trúc của trường Đại học G với số điểm khá cao (rất không may là lại cùng lớp với Trịnh Vi), tính tình cũng không ghê gớm như Trịnh Vi tưởng tượng, mấy ngày sống cùng nhau, ai cũng thấy cô là một người hòa nhã dễ gần, nhưng Trịnh Vi vẫn không thể gần được cô bạn cùng phòng này.

Dĩ nhiên, tâm trạng không vui của Trịnh Vi cũng không ảnh hưởng gì đến việc đám sinh viên nam trong lớp xây dựng hai khóa XX reo hò phấn khởi, ai cũng nói con gái trường G phần lớn là khổng long, con gái khoa Xây dựng còn được mệnh danh là đại khổng long. Không ngờ ngay trong buổi nhập học mọi người đã đồn nhau có hai cô gái rất bắt mắt, một cô duyên dáng xinh đẹp, một cô xinh xắn đáng yêu, cả hai đều rơi vào lớp Xây dựng hai của bọn họ, là hai trong bảy cô gái của lớp. Thế nào được gọi là kì tích? Đây chính là kì tích! Đây không những là tin vui đối với toàn thể sinh viên nam lớp Xây dựng hai khóa XX, mà còn là niềm tự hào của khoa xây dựng, từ trước tới nay sinh viên nam khoa xây dựng luôn phải hạ mình để lấy lòng con gái khoa khác, nay đã có cơ hội nở mày nở mặt với cả trường.

Đúng là vật hợp theo loài, người hợp theo nhóm, các cô gái xinh đẹp cũng thích tụ lại một nơi. Như lời của Tiểu Bắc thì mỹ nữ cũng phải có đất, phòng 402 đã có được điểm phúc là cô còn lại mặc dù không quá nổi bật nhưng cũng không đến nỗi. Lục Nha mặt mũi sáng sủa; Trác Mĩ có các nét khá giống với con gái vùng Giang Tô, Chiết Giang, tiểu bắc mặc dù ăn mặc đơn giản nhưng ngũ quan đoan chính; ngay cả Duy Quyên vốn là cô gái giản dị nhất nhưng nhan sắc cũng không hề khiêm tốn. Như thế, điểm tổng đã vượt hẳn so với điểm trung bình của các phòng kí túc xá nữ khác ở trường G, dù không phải là khoáng hậu thì cũng là vô tiền, thường xuyên có một số nam sinh ở kí túc xá nam đối diện cất giọng sang: “Này 402, hãy nhìn bên này...”

Có con gái nào không thích được con trai nâng niu? Đầu tiên là đề nghị của Trác Mĩ: “Hay sáu người phòng ta gọi là Sáu đóa Kim hoa?”

Tiểu Bắc phản đối đầu tiên: “Gì mà hoa với lá, quê chết đi được, nếu là tớ thì tớ gọi là Lục đại Kim Cương, nghe rất oai”.

“Thôi đừng cãi nhau nữa, gọi là Lục đại Mỹ Nữ đi!” Đây là gợi ý của Trịnh Vi, mọi người đều ồ lên.

Lục Nha chẳng có ý kiến gì, Duy Quyên không thích tham gia vào những việc chán ngắt như thế, cuối cùng Nguyễn Quân mới chậm rãi lên tiếng quyết định: “Gọi là Lục đại Thiên Hậu đi!”

Trịnh Vi và Tiểu Bắc cười khúc khích: “Xí, Lục đại Thiên Hậu, so với Tứ đại Thiên Vương còn dư ra hai người, nghe được đó, quyết định như vậy nhé!”

Tối đến, sau khi tắt đèn, cũng như bao cô gái ở các phòng khác, Lục đại

Thiên Hậu thích mở cuộc tọa đàm nói chuyện trên trời dưới biển, Trịnh Vi và Tiểu Bắc là chủ lực đưa ra các chủ đề, thường là bắt đầu từ việc thảo luận bí sử của các nhà lãnh đạo, sau đó kết thúc bằng chủ đề bánh bao của nhà ăn. Thỉnh thoảng Nguyễn Quân cũng xen vào đôi câu, cô không hay nói nhưng nói câu nào thâm thúy câu ấy, Lục Nha chỉ cười góp vui, Trác Mĩ thì ngủ say đến mức sét đánh ngang tai cũng không hay biết, chỉ có Duy Quyên thỉnh thoảng nói câu: “Muộn quá rồi, ngủ đi, đừng nói chuyện nữa”.

Trịnh Vi đi sau anh chàng tên Trương, cô vừa nhìn cậu sinh viên đang thờ đốc vì phải vác chiếc va ly với vẻ ái ngại vừa tự bấm bụng cười thầm, xem ra học đại học ở trường tự nhiên cũng có cái hay riêng của nó ở cái nơi mà lợn sề cũng được nâng niu như Marilyn Monroe này, những ngày tháng tươi đẹp vẫn đang ở phía trước.

Sau khi nhận được chìa khóa từ bà quản lí kí túc xá, Trịnh Vi nhanh chóng tìm thấy căn phòng có tấm biển 402. Cô đẩy cửa bước vào, đó là một căn phòng nhỏ dành cho sáu người, cũng hơi chật một chút, nhưng ban công, nhà vệ sinh đầy đủ. Trịnh Vi vốn không hay kén chọn, cô nhìn khắp một lượt, sáu giường thì ba chiếc đã có hành lý, xem ra cô là người thứ tư. Nghe bà quản lí kí túc xá nói, do thiếu phòng nên không thể sắp xếp chỗ ở cho cô theo khoa, vì thế phòng mà cô đang ở là phòng của các sinh viên học ở các khoa khác nhau. Trịnh Vi chưa sống trong kí túc xá bao giờ, cô rất hào hứng trước cuộc sống tập thể sắp tới, cô chọn một chiếc giường tầng dưới gần nhà vệ sinh, từ nay trở đi đây sẽ là địa bàn của cô.

Mấy anh sinh viên vừa rồi vẫn đang đứng đợi cô, trong đó có anh chàng vừa phải lao động cật lực nhất, mồ hôi vã ra như tắm. Lâm Tĩnh dẫn cô ra ngoài phải biết khéo ăn khéo nói, và thế là Trịnh Vi vừa cười vừa cảm ơn bọn họ, chiêu này quả là hiệu nghiệm. Anh chàng tên Trương còn xua tay, “Có gì đâu, chuyện nhỏ ấy mà”. Vẻ hào hiệp đó dường như khiến người ta quên mất vừa nãy trên đường đi anh ta chỉ là người hoạt động mồm và đi tay không.

Trên đường đi làm thủ tục nhập học, anh chàng vừa nãy vác va li mới hồi lại sức, khẽ khàng hỏi một câu: “Anh có thể biết trong va ly của em đựng cái gì không?”

Trịnh Vi cười bền lễn: “Toàn bộ gia sản của em”.

Người đến làm thủ tục nhập học vẫn còn rất đông, may mà Lão Trương có tài ngoại giao, dẫn cô đi vòng vo mấy nơi, cuối cùng cũng tránh được

cảnh phải xếp hàng nhiều lần. Mặc dù vậy, sau khi làm xong mọi thủ tục và lại một lần nữa đứng dưới gốc cây tránh nắng, Trịnh Vi đã phải thốt lên: “Chốn quỷ này sao nóng thế nhỉ?” Cô tưởng rằng mình đã có thể được coi là người miền Nam đích thực, nhưng ai ngờ, đến thành phố Á nhiệt đới này, mới phát hiện ra khí hậu ở quê hương cô - vùng đất nằm ở phía Đông của tỉnh - thực sự mát mẻ, dễ chịu biết bao. Nhưng không sao, cô đã thỏa lòng mong ước được đặt chân đến chốn này, được đứng dưới bầu trời trong cùng một thành phố với Lâm Tĩnh, những ngày tháng tới, cô có thể được gần bên anh như trước kia. Nghĩ đến đây, Trịnh Vi cảm thấy bao nỗi vất vả của năm lớp mộthai không hề uổng. Cô cố giấu vẻ vui mừng. Thầm hét to với lòng mình: “Cuối cùng thì em đã đến! Lâm Tĩnh!”

Sau khi vào học được một tuần, một buổi tối, Trịnh Vi tay cầm điện thoại ngồi thần thờ trong phòng, đây là lần thứ ba cô gọi điện đến ký túc xá của Lâm Tĩnh ở trường Đại học Luật. Lần đầu không có người nhắc máy, hai lần sau đều là tiếng của một cậu sinh viên cô không hề quen biết, cả hai lần đều nói như nhau: “Bạn tìm ai...à. Thật không may, Lâm Tĩnh không có ở phòng, cậu ấy ra ngoài rồi...Mình không biết cậu ấy đi đâu cả...Bao giờ cậu ấy về á? Mình cũng không rõ...Bạn tên là gì...Được, điện thoại của bạn mình đã ghi lại rồi, cậu ấy về mình sẽ nhắn lại...”

Trịnh Vi cảm thấy vô cùng trống trải, niềm vui vô bờ bến giờ đây đã biến thành nỗi buồn khó tả. Lâm Tĩnh nói dạo này anh khá bận, không thể ra ga đón cô khi cô đặt chân đến thành phố G, cô không giận anh, bởi Trịnh Vi biết chắc chắn Lâm Tĩnh có việc gì đó rất quan trọng mới không thể bớt chút thời gian đi đón mình. Đợi anh hết bận, chắc chắn anh sẽ liên lạc với mình ngay. Nhưng đã mấy ngày trôi qua, không những anh không đến tìm cô, mà ngay cả khi cô chủ động gọi điện cũng không tìm được anh.

Cô bạn cùng phòng tên Tiểu Bắc bước đến, vỗ nhẹ vào lưng Trịnh Vi: “Đồng chí Trịnh Vi, rốt cuộc là đồng chí định gọi điện hay không?” Đề nghị đồng chí cho chỉ thị rõ ràng, tôi muốn gọi điện thoại về nhà”.

Trịnh Vi rầu rĩ nhét điện thoại vào tay Tiểu Bắc: “Gọi đi, gọi đi, thích gọi bao lâu thì gọi”. Cô giả vờ không nhìn thấy, cô bạn Lục Nha ở giường đối diện và cô bạn Trác Mĩ đang cắn hạt dưa đưa mắt nhìn nhau không biết phải làm thế nào. Trịnh Vi buồn bã quay về giường mình, thần thờ

nhìn lên trần màn.

Không rõ Lâm Tĩnh đang bận việc gì nhỉ? Nghỉ hè anh không về nhà, bây giờ gọi điện đến kí túc xá thì anh không có ở phòng, Trịnh Vi nhờ bạn cùng phòng anh ghi lại số điện thoại của mình cho anh, nhưng cũng không thấy anh gọi lại. Rõ ràng, hai ngày trước khi lên tàu Trịnh Vi còn nói chuyện với anh sẽ đưa cô đi chơi khắp nơi, ăn hết những món ăn vặt ở đây, cả tiếng cười của anh vẫn ngấm chứa vẻ yêu chiều và độ lượng mà cô vốn đã quen thuộc từ lâu.

Nhưng bây giờ, Trịnh Vi không quên lời giao hẹn giữa hai người, còn Lâm Tĩnh lại mất tăm mất dạng. Lẽ nào cô gọi nhầm điện thoại ư? Không thể? Số điện thoại đó cô còn có thể đọc ngược làu tàu, vả lại cậu bạn nhắc điện thoại cũng biết Lâm Tĩnh, chỉ có điều trả lời là anh không ở phòng mà thôi.

Không có ở phòng, không có ở phòng, lúc nào cũng không có ở phòng! Lại còn nói mình là sinh viên gương mẫu, không biết biến đi chốn nào chơi bờ rồi! Trịnh Vi bực bội nghĩ, đời sau khi gặp được anh ta, chắc chắn phải cho anh ta một bài học mới được.

“Sao vậy?” Trịnh Vi, vẫn chưa liên lạc được với anh Lâm Tĩnh của cậu à?” Cô bạn Duy Quyên từ nãy đến giờ vẫn đang nằm trên giường đọc sách cười trêu Trịnh Vi, Trịnh Vi “ờ” một tiếng rồi không nói gì thêm, quay người vào trong giả vờ ngủ.

Lúc này, vừa kết thúc đợt học chính trị kéo dài một tuần dành cho sinh viên mới nhập trường. Sáu cô gái trong phòng 402 đã quen hết nhau, họ đều là tân sinh viên. Người đang gọi điện thoại là Chu Tiểu Bắc, một cô gái sống ở vùng Đông Bắc, học Cơ khí tự động hóa, cô có một mái tóc cắt ngắn hơn cả con trai, nói tiếng phổ thông không chuẩn, không bao giờ mặc váy, tính tình sôi nổi, bốc đồng, khá giống tính Trịnh Vi. Nằm đối diện với Trịnh Vi là Trác Mĩ, đó là cô gái sống ở thành phố này, học ngành Điện tử, sở thích duy nhất là ăn và ngủ, mục tiêu của cô là sống một cuộc sống như những chú lợn - Trịnh Vi cảm thấy cô bạn đã tiến gần đến mục tiêu của mình. Giường trên của Trác Mĩ là Lê Duy Quyên - cô bạn vừa hỏi Trịnh Vi, người thành phố Khai Phong tỉnh Hà Nam, học ở Học viện Quản lí. Trường Đại học G từ trước đến nay luôn nổi tiếng trong lĩnh vực kĩ thuật, riêng các ngành kinh tế và văn sử mới được mở vài năm gần đây, nên sinh viên tuyển vào cũng không nhiều, vì thế Duy Quyên là cô bạn duy nhất trong phòng học ngành xã hội. Tính của Duy

Quyên khá chững chạc, bình thường nói chuyện và làm việc luôn chu đáo, Trịnh Vi không thích cô bạn này lắm, cô cảm thấy Duy Quyên chỉ giả vờ nghiêm chỉnh, tính cách này không hợp với cô. Chỉ có điều Duy Quyên lại rất thích nói chuyện với Trịnh Vi, không có việc gì cũng trêu cô vài câu. Giường trên của Tiểu Bắc là Lục Nha, nhà cô bạn này ở một huyện gần thành phố G. Lục Nha cũng học cơ khí, cùng lớp với Tiểu Bắc, đó là một cô gái thật thà sống yên phận, chuyện gì mọi người đã ủng hộ, cô cũng không phản đối, mọi người cảm thấy vui cô cũng thấy vui. Cuối cùng là cô bạn Nguyễn Quân nằm giường trên của TV, vừa nghĩ đến cô bạn này thì đúng lúc cô ấy đẩy cửa bước vào.

Tiểu Bắc vừa gọi điện thoại xong, thấy Nguyễn Quân bước vào bèn cười nói: “Người đẹp, đi đâu mà suốt cả tối vậy?”

“Đi dạo thôi”. Nguyễn Quân trả lời.

Trịnh Vi đang quay mặt vào tường, cô thầm nghĩ, người như thế mà còn suốt ngày đi dạo quanh trường, không phải là cố tình thả mồi bắt bóng thì còn cái gì nữa?

Không thể trách Trịnh Vi có thành kiến với cô bạn giường tầng trên, tự cổ văn nhân vốn khinh nhau, mỹ nhân lại càng như vậy. Mặc dù Trịnh Vi không phải là tuyệt mỹ giai nhân, nhưng từ nhỏ cô cũng biết mình không đến nỗi, ở trong ngôi trường mà “Hòa thượng” chiếm số đông này lại càng có giá hơn. Cô nhớ lại ngày đầu tiên đến nhập học, sau khi làm xong mọi thủ tục, đứng bóng mát dưới bóng cây đã nghe thấy người đứng đó cách cô không xa gọi lớn: “Này, người đẹp!” Lúc đó cô khắp khởi mừng thầm, nghĩ bụng: Mấy anh chàng sinh viên này, ít trải sự đời quá. Đang định quay đầu lại để họ được nhìn chính diện, thì thấy ánh mắt của họ đã lướt qua cô và xoáy thẳng vào một cô gái đang từ phía sau cô đi lên. Nên tả thế nào nhỉ? Ngay cả Trịnh Vi từ trước đến nay luôn tự đánh giá cao mình cũng không thể không thừa nhận, ánh mắt của đám sinh viên nam lúc này đây lướt qua cô và dừng lại ở tâm điểm khác cũng là điều có lí. Người đẹp, chắc chắn là người đẹp! Các nét trên gương mặt của cô gái đang đi tới đều rất xinh xắn, dáng người dong dỏng cao, phong cách nổi bật. Nhìn người ta ngực ra ngực, eo ra eo, hông ra hông, ngay cả dáng đi cũng toát lên vẻ duyên dáng, thanh thoát, thảo nào mà Lão Trương vừa nãy còn cười duyên với cô, giờ cũng quay ngoắt 180 độ, ánh mắt như tia ra đa chiếu thẳng vào người đẹp. Trịnh Vi cúi đầu liếc nhìn những đường cong chỉ rõ hơn Lão Trương một chút của mình, trong lòng

bắt đầu cảm thấy hẫng hụt.

Nếu nói lần gặp tình cờ này chỉ là một khúc dạo đầu không được vui vẻ lắm, thì ngay buổi chiều của buổi học đầu tiên, Trịnh Vi phát hiện thấy cô gái xinh đẹp mà mình gặp trên đường bước vào phòng 402, sau khi chào hỏi mọi người, cô bạn liền leo lên chiếc giường trên đầu Trịnh Vi với một tư thế rất duyên dáng, ngay lập tức Trịnh Vi cảm thấy đây thực sự là một cơn ác mộng.

Tối hôm đó, sau khi tắm rửa xong, Trịnh Vi đứng trước gương trong nhà tắm và tự an ủi mình - mẹ kế của nàng Bạch Tuyết cũng xinh đẹp, nhưng hoàng tử chỉ thích nàng công chúa nhỏ đáng yêu. Truyền kể rằng tóc nàng Bạch Tuyết đen như gỗ mun, da trắng như tuyết, mắt sáng như sao, đó không phải là cô - Trịnh Vi đó sao? Có thấy Andersen nói gì đến chuyện người nàng Bạch Tuyết trước sau như một đâu? Gương thần ơi gương thần, ai là người đáng yêu nhất trên thế gian? Đó chính là ta, chính là ta!

“Mẹ kế” của nàng Bạch Tuyết tên là Nguyễn Quân, một cái tên khó gọi biết bao, người có tên là Nguyễn Quân này không những không phải là người ngược to, nảo bé như Trịnh Vi mong muốn, mà còn thi đỗ vào khoa Xây dựng - Học viện Công trình Kiến trúc của trường Đại học G với số điểm khá cao (rất không may là lại cùng lớp với Trịnh Vi), tính tình cũng không ghê gớm như Trịnh Vi tưởng tượng, mấy ngày sống cùng nhau, ai cũng thấy cô là một người hòa nhã dễ gần, nhưng Trịnh Vi vẫn không thể gần được cô bạn cùng phòng này.

Dĩ nhiên, tâm trạng không vui của Trịnh Vi cũng không ảnh hưởng gì đến việc đám sinh viên nam trong lớp xây dựng hai khóa XX reo hò phấn khởi, ai cũng nói con gái trường G phần lớn là khổng long, con gái khoa Xây dựng còn được mệnh danh là đại khổng long. Không ngờ ngay trong buổi nhập học mọi người đã đồn nhau có hai cô gái rất bắt mắt, một cô duyên dáng xinh đẹp, một cô xinh xắn đáng yêu, cả hai đều rơi vào lớp Xây dựng hai của bọn họ, là hai trong bảy cô gái của lớp. Thế nào được gọi là kì tích? Đây chính là kì tích! Đây không những là tin vui đối với toàn thể sinh viên nam lớp Xây dựng hai khóa XX, mà còn là niềm tự hào của khoa xây dựng, từ trước tới nay sinh viên nam khoa xây dựng luôn phải hạ mình để lấy lòng con gái khoa khác, nay đã có cơ hội nở mày nở mặt với cả trường.

Đúng là vật hợp theo loài, người hợp theo nhóm, các cô gái xinh đẹp cũng

thích tụ lại một nơi. Như lời của Tiểu Bắc thì mỹ nữ cũng phải có đất, phòng 402 đã có được điểm phúc là cô còn lại mặc dù không quá nổi bật nhưng cũng không đến nỗi. Lục Nha mặt mũi sáng sủa; Trác Mĩ có các nét khá giống với con gái vùng Giang Tô, Chiết Giang, tiểu bắc mặc dù ăn mặc đơn giản nhưng ngũ quan đoan chính; ngay cả Duy Quyên vốn là cô gái giản dị nhất nhưng nhan sắc cũng không hề khiêm tốn. Như thế, điểm tổng đã vượt hẳn so với điểm trung bình của các phòng kí túc xá nữ khác ở trường G, dù không phải là khoáng hậu thì cũng là vô tiền, thường xuyên có một số nam sinh ở kí túc xá nam đổi diện cắt giọng sang: “Này 402, hãy nhìn bên này...”

Có con gái nào không thích được con trai nâng niu? Đầu tiên là đề nghị của Trác Mĩ: “Hay sáu người phòng ta gọi là Sáu đóa Kim hoa?”

Tiểu Bắc phản đối đầu tiên: “Gì mà hoa với lá, quê chết đi được, nếu là tớ thì tớ gọi là Lục đại Kim Cương, nghe rất oai”.

“Thôi đừng cãi nhau nữa, gọi là Lục đại Mỹ Nữ đi!” Đây là gợi ý của Trịnh Vi, mọi người đều ồ lên.

Lục Nha chẳng có ý kiến gì, Duy Quyên không thích tham gia vào những việc chán ngắt như thế, cuối cùng Nguyễn Quân mới chậm rãi lên tiếng quyết định: “Gọi là Lục đại Thiên Hậu đi!”

Trịnh Vi và Tiểu Bắc cười khúc khích: “Xí, Lục đại Thiên Hậu, so với Tứ đại Thiên Vương còn dư ra hai người, nghe được đó, quyết định như vậy nhé!”

Tối đến, sau khi tắt đèn, cũng như bao cô gái ở các phòng khác, Lục đại Thiên Hậu thích mở cuộc tọa đàm nói chuyện trên trời dưới biển, Trịnh Vi và Tiểu Bắc là chủ lực đưa ra các chủ đề, thường là bắt đầu từ việc thảo luận bí sử của các nhà lãnh đạo, sau đó kết thúc bằng chủ đề bánh bao của nhà ăn. Thỉnh thoảng Nguyễn Quân cũng xen vào đôi câu, cô không hay nói nhưng nói câu nào thâm thúy câu ấy, Lục Nha chỉ cười góp vui, Trác Mĩ thì ngủ say đến mức sét đánh ngang tai cũng không hay biết, chỉ có Duy Quyên thỉnh thoảng nói câu: “Muộn quá rồi, ngủ đi, đừng nói chuyện nữa”. Tối hôm nay - buổi tối mà lần thứ ba Trịnh Vi không gọi được điện thoại cho Lâm Tĩnh, cuộc thảo luận vẫn đang tiếp tục, không ngờ Duy Quyên khơi mào, cô nói: “Mọi người khai thật ra nhé, ai đã có bạn trai rồi, ai chưa có nào? Tớ chưa có đâu”.

Lục Nha thổ lộ: “Mẹ tớ không cho yêu trong trường đại học, tớ cũng không định có người yêu trong thời gian học đại học”.

Trác Mĩ xen vào rằng hồi học cấp ba cô cũng có mảnh tình vắt vai đầu tiên, nhưng bạn trai không thi đỗ đại học, nên vẫn đang phải dùi mài kinh sử, đợt nghỉ hè hai người đã chia tay.

Tiểu Bắc hồ hởi: “Tớ cũng thích tìm một anh lắm, nhưng người đó phải có đủ bốn điều kiện: cao ráo, có giá, có con mắt, có đầu óc mới được”.

“Làm sao như thế được, tất cả đều đang cô đơn! Nguyễn Quân còn cậu thì thế nào?” Duy Uyên hỏi.

“Ờ! Tớ thì có người yêu rồi”. Lại một lần nữa Nguyễn Quân khiến mọi người phải giật mình. Mỗi người một câu trả lời anh bạn bí mật của Nguyễn Quân. Nguyễn Quân không hề ngại ngùng liến giớ thiệu sơ qua, bạn trai của cô học cùng lớp cấp ba, họ đã yêu nhau được hai năm, hiện chàng đang học đại học ở Chiết Giang. Các cô gái vừa mới từ già cuộc sống cấp ba còn khá nhậy cảm trước vấn đề tình yêu, nhưng Nguyễn Quân lại thẳng thắn và bình thản kể chuyện tình yêu của mình như vậy khiến mọi người cũng cảm thấy đây là một chuyện hết sức bình thường.

“Thế thì không biết bao nhiêu trái tim của các anh chàng trong trường mình phải tan nát nhỉ?” Duy Uyên nói. Đột nhiên cô phát hiện ra Trịnh Vi từ trước luôn là người rất tích cực tham gia các cuộc thảo luận, nhưng cả tối nay không nói lời nói, bèn hỏi: “Trịnh Vi, còn cậu thì thế nào, cậu ở phe cô đơn hay là phe hoa tươi có chủ rồi?”

Trịnh Vi nằm trên giường nói với vẻ chán nản: “Tớ chẳng ở phe nào cả”.

“Thế thì lạ nhỉ, hoặc là phải cô đơn, hoặc là đã có người yêu, cậu không ở phe nào có nghĩa là sao?” Tiểu Bắc là người nóng tính, cô lập tức bày tỏ thắc mắc của mình

“Đồ ngốc!” Giọng Trịnh Vi dù tỏ ra không vui, nhưng rất đanh, “Hiện tại tớ đang rất cô đơn, nhưng tớ sẽ có người yêu ngay thôi!” Lâm Tĩnh rất hiểu tình cảm của cô, Trịnh Vi cũng không nghi ngờ những tình cảm của anh dành cho cô. Hồi còn nhỏ, nói chuyện yêu đương thì còn quá sớm, nhưng giờ cô đã đến thành phố G để học đại học cùng anh, mọi người trong nhà cũng đều mặc nhận quan hệ giữa hai người. Ngoài Tiểu Phi Long là cô ra, ai còn có thể làm bạn gái của Lâm Tĩnh? Chỉ có điều tạm thời cô chưa liên lạc được với anh, nhưng sớm muộn gì anh cũng là của cô!

Duy Uyên liền cười: “Có phải lại là anh chàng Lâm Tĩnh đang học nghiên cứu sinh ở trường Luật không? Thấy cậu liên tục nhắc đến anh

ấy, nhưng có thấy anh chàng đó liên lạc với cậu đâu, rốt cuộc là anh ta có tồn tại hay không nữa? ”

Nghe vậy, Trịnh Vi vô cùng tức giận liền ngồi phắt dậy: “Sao lại không tồn tại, đợi tớ tìm thấy và bày tỏ lòng mình với anh ấy thì là tớ có người yêu, đến lúc đó xem các cậu có tin hay không? ”

“Hả? Cậu ngỏ lời? Thế không phải là con gái theo đuổi con trai hay sao? ” Lục Nha kinh ngạc thốt lên.

“Thế thì có sao, tớ ghét nhất là cái trò yêu thầm, tớ thích anh ấy thì tớ sẽ nói với anh ấy! ” Trịnh Vi nói.

Từ trước tới nay, tính Trịnh Vi là như vậy, thích cái gì là nhất quyết phải làm, không để tâm đến hậu quả và cũng không sợ phải trả giá, vì thế Lâm Tĩnh mới nói cô là Tiểu Phi Long dũng cảm.

“Lớn lên cùng nhau, tại sao đến giờ cậu mới bày tỏ lòng mình với anh ấy? ” Duy Quyên vẫn tỏ vẻ nghi ngờ.

“Trước kia anh nói tớ còn nhỏ, chưa hiểu hết mọi chuyện, giờ thì tớ đã vào đại học, tớ đã là người lớn rồi, anh ấy không còn lí do gì để nói tớ nữa”. Trịnh Vi nghĩ đến việc Lâm Tĩnh mất tích mấy ngày nay, vẻ hùng dũng vốn có cũng mang theo đôi phần phiến muộn.

Lần đầu tiên Nguyễn Quân đặt câu hỏi: “Làm sao cậu biết anh ấy sẽ chấp nhận lời tỏ tình của cậu? ”

Trịnh Vi “xí” một tiếng rồi nói: “Tớ là ai, tớ là thiên hạ vô địch Ngọc diện Tiểu Phi Long, có cái gì tớ không giành được chứ? ”

Mọi người đều bật cười vì kiểu trẻ con của cô, chỉ có Trịnh Vi không cười, cô nằm xuống giường, nhớ lại mùa đông hồi năm lớp Mười hai, Lâm Tĩnh về nhà ăn Tết, anh đưa cô đi chơi miếu hội. Trên đường về, vì cả ngày chơi đùa mệt mỏi nên cô thiu thiu ngủ gật trên xe bus, không để ý nên đầu dần ngã vào vai anh, anh không nhúc nhích, chỉ gọi mấy tiếng: “Tiểu Long Phi, Tiểu Long Phi, ngủ say rồi à? ”

Cô cố tình không trả lời, đột nhiên cô cảm thấy có cái gì rất ấm, pha vào đó một chút ẩm ướt, nhẹ nhẹ đặt xuống mắt cô. Hàng lông mi của cô khẽ động dậy, mắt nhắm càng chặt hơn, tai bắt đầu nóng dần lên, hơi nóng tỏa vào tận trái tim.

Trước khi xuống xe Lâm Tĩnh lay cô dậy, trên đường về nhà, không ai nói với ai lời nào, Trịnh Vi bình thường vốn hay nói nhưng hôm nay cũng im lặng. Anh không nhắc đến chuyện đó, cô cũng không nhắc. Lúc đi đến khu nhà mình ở, Trịnh Vi nói với anh: “Lâm Tĩnh, em đến thành phố anh

đang ở để học đại học được không? ”

Lâm Tĩnh suy nghĩ một lát rồi nói: “Thành phố G chỉ có hai trường đại học nổi tiếng, em học tự nhiên, lại không có tính kiên nhẫn, chắc chắn không thể học được trường Luật, còn lại chỉ có trường G, điểm lấy cũng không thấp đâu”. Trịnh Vi học không chăm chỉ lắm, nhưng may mà có chút thông minh, điểm cũng không đến nỗi, chỉ có điều không ổn định. “Anh cứ chờ xem, em nói thi đỗ chắc chắn sẽ đỗ, đợi đến khi em đến trường G nhập học, em sẽ đi tìm anh, đến lúc đó anh không được giở trò đâu đấy! ” Trịnh Vi nhìn vào đôi mắt to sáng ngời của Lâm Tĩnh.

“Được, anh sẽ đợi em”. Lâm Tĩnh mỉm cười gật đầu.

Đây là lời hứa của anh tuy không nói ra nhưng cô vẫn hiểu.

Mấy hôm sau, Lâm Tĩnh quay về trường, sau đó mặc dù có nói chuyện qua điện thoại nhưng cô không được nhìn thấy anh nữa.

Giờ thì Trịnh Vi đã đỗ vào trường Đại học G, như mong muốn và đến thành phố có anh. Nhưng cho đến tận bây giờ anh vẫn chưa liên lạc với cô, đây thực sự không giống phong cách của anh. Trịnh Vi linh cảm mơ hồ rằng chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng lại không biết cốt lõi của vấn đề nằm ở đâu.

Có điều, Trịnh Vi trước sau vẫn một mực tin tưởng rằng Lâm Tĩnh đã từng nói sẽ đợi cô, anh nói là làm, chắc chắn anh sẽ đợi cô, có thể là gần đây anh bận, cậu bạn đang trí cùng phòng quên nhắn lại với anh, tóm lại là sẽ rất nhanh thôi - có thể chỉ trong ngày mai, Lâm Tĩnh sẽ gọi điện thoại cho cô, đến lúc đó thì...

Nghĩ đến đây, Trịnh Vi liền nở một nụ cười hạnh phúc trước khi đi vào giấc mộng.

Chương 2: Ước mơ ngày nào của chúng ta

Tiểu Bắc quát: “Trịnh Vi, cậu có đừng ngay lại không, cậu cứ đi đi lại lại trong phòng như vậy, chẳng khác nào con gấu bị tiêm axit sunfuric, khó chịu chết đi được”.

Trịnh Vi hét lên: “Tại sao chỉ có mỗi mình tớ làm cậu khó chịu? Trưa nay, Trác Mĩ cắn hạt dưa đến nửa tiếng đồng hồ sao cậu không nói gì? Vừa nãy Duy Quyên đeo tai nghe đi đi lại lại ở đây, hát lạc hết giọng cậu cũng không noi; tớ chỉ có đi vài bước mà cậu đã thấy ngứa mắt, các cậu đều

bắt nạt tở! Tại sao mọi người không hiểu và thông cảm cho sự đau khổ của tở?”

Tiểu Bắc cũng chỉ nói đùa vậy, không ngờ Trịnh Vi lại phản ứng dữ dội như thế, cô đoán mình đã động phải ổ kiến lửa, bèn cười hì hì nói: “Quan trọng là vẻ mặt râu rĩ đó không hợp với hình tượng Ngọc diện Tiểu Phi Long của cậu, tở chỉ nói vậy thôi, cậu cứ việc đi, không sao cả, tiếp tục, tiếp tục đi đi”.

Nguyễn Quân vừa tắm xong, xoa tóc từ nhà tắm đi ra, trông thấy cảnh tượng đó, mím môi cười, nói nhỏ: “Chắc con tim của Trịnh Vi đang giằng xé dữ dội lắm đây”.

Lúc này đang là giờ ăn tối, trong phòng chỉ có ba người. Trịnh Vi nghe thấy tiếng Nguyễn Quân nói vậy, cũng chẳng buồn để ý, than thở một tiếng nào ề rồi gục xuống chiếc bàn trước giường nói: “Tở mâu thuẫn quá, mâu thuẫn quá! Rốt cuộc là phải làm gì đây?”

“Lại liên quan đến anh chàng Lâm trong truyền thuyết hả?” Nguyễn Quân vừa chải đầu vừa hỏi Trịnh Vi.

“Cậu cũng biết chuyện à?”

Tiểu Bắc cũng phải bật cười: “Chuyện đó hiện rõ trên mặt cậu rồi kia kìa, người nào mà chẳng nhận ra cơ chứ!”

“Thực sự là tở rất mâu thuẫn, đã nửa tháng nay, anh ấy vẫn chưa đến tìm tở, tở cũng không tìm thấy anh ấy, liệu có phải anh ấy bị bắt cóc rồi không nhỉ? Tở đang băn khoăn không biết có nên đến trường tìm anh ấy không?”

“Đi đi, tở ủng hộ cậu về mặt tinh thần, phải xem tận mặt có phải anh ấy bị cô khác bắt cóc rồi hay không” Tiểu Bắc nói.

“Lâm Tĩnh không phải là hạng người như vậy!” Trịnh Vi lại bắt đầu bào chữa cho thần tượng của mình, hai tay cô đập xuống bàn, nói với vẻ cương quyết: “Anh ấy đã từng nói sẽ đợi tở thì chắc chắn anh ấy sẽ đợi. Tở đã quyết định rồi, Muhammad không đi tìm núi, núi sẽ tự đi tìm Muhammad, tí nữa tở sẽ sang trường Luật”.

Tiểu Bắc vỗ đùi hưởng ứng: “Hay lắm, đây mới là phong cách của cậu”.

Nguyễn Quân đã chải đầu xong, liền nói: “Cậu cứ nghĩ cho kĩ đi, ngộ nhỡ anh ấy không có ở ký túc xá thì sao?”

Trịnh Vi nhẩy lên giường vừa chúi đầu chọn quần áo vừa nói: “Anh ấy không có ở phòng thì tở đợi cho đến khi anh ấy về mới thôi... Bộ này thế nào?... Hay là chọn bộ này nhỉ?”

Tiểu Bắc cũng không biết rốt cuộc Trịnh Vi đã thay bao nhiêu bộ quần áo, mãi cho đến khi Nguyễn Quân thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị lên thư viện, Trịnh Vi mới mặc lại chiếc áo sơ mi xanh có hoa nhỏ và quần bò mà lúc đầu cô đã mặc, “Hình như bộ này hợp hơn cả.”

Nguyễn Quân liếc một cái rồi nói: “Bộ này đẹp đấy, đơn giản lại đáng yêu, rất hợp với cậu”. Trịnh Vi lại soi gương rồi tỏ vẻ rầu rĩ: “Trán tớ có một cái mụn to quá, làm sao dám gặp mọi người”.

Tiểu Bắc tỏ vẻ suyt ngất nói: “Tiểu thư, tên của nàng phải là Phiền hà mới đúng, tớ chán chẳng muốn nói với cậu nữa. Nguyễn Quân, có phải cậu lên thư viện không? Đợi tớ với”.

Nguyễn Quân đứng ở cửa đợi Tiểu Bắc, nhân tiện nói với TV: “Một cái mụn thì có sao, có câu thơ nói rằng ve kêu rừng càng tĩnh, chim hót núi càng tịch...”

“Ý cậu là gì vậy?” Trịnh Vi thẫn thờ nhìn Nguyễn Quân “Có sinh viên trường tự nhiên nào lại văn thơ lai láng như cậu không?” Từ nhỏ môn văn luôn là điểm yếu của Trịnh Vi, cô rất ghét những người chơi chữ nghĩa, vì thế mẹ kế vẫn là mẹ kế, chuyên nói những điều công chúa Bạch Tuyết không thể hiểu.

Bà “Mẹ kế” liền nói: “Nói một câu để cậu nghe lọt tai nhé, mụn to mặt càng trắng, cậu cứ vui tươi đi gặp chàng đi”.

“Thế hả...” Trịnh Vi mừng thầm, càng nhìn càng thấy có lý. Đến khi ngẩng đầu lên, Tiểu Bắc và Nguyễn Quân đã đi từ lúc nào không hay biết, cô bèn đuổi theo gọi với: “Này, các cậu vẫn chưa cho tớ biết đi xe bus nào để đến trường Luật đâu nhé!”

Trường Luật và trường G là hai trường đại học nổi tiếng nhất ở thành phố phía Nam này, hai trường cách nhau không xa, Trịnh Vi đi xe bus mất nửa tiếng thì đặt chân đến cổng trường Luật. Cô vừa đi vừa ngó, tưởng tượng Lâm Tĩnh cũng đã từng đi vô số lần trên con đường mà mình đang đi, nhìn thấy những phong cảnh mà cô đang thấy, bất giác cảm thấy mọi thứ lạ lẫm xung quanh trở nên thân thuộc vô cùng.

Đều là trường đại học, nhưng đến mỗi trường lại có cảm giác khác nhau. Đặc điểm nổi bật nhất của sinh viên trường G là bất kỳ lúc nào mắt cũng mở to, đeo cặp sách đi lại với vẻ tất bật, cho dù là người chậm rãi cũng phải tự nhắc mình rảo bước nhanh hơn để theo kịp với nhịp sống hối hả xung quanh, ngay cả đàn chuột trong trường cũng phải chạy nhanh hơn chuột nơi khác, sau 10 giờ tối, hầu như “Chim muông” trên

các trục đường chính sẽ giải tán hết. Ngược với đó, trường Địa học Luật trước mắt cô có vẻ gần gũi hơn nhiều, các công trình kiến trúc xung quanh đều mang hơi thở cuộc sống nhiều hơn; sinh viên cũng khá đông, các sinh viên nữ xinh đẹp, ăn mặc thời trang từng nhóm đi đi lại lại, nhìn hoa cả mắt, thảo nào nam sinh ở trường G coi đây là thiên đường để họ lựa chọn người yêu.

Trịnh Vi cảm thấy một cảm giác khó tả nhói lên trong tim, hóa ra ngày ngày Lâm Tĩnh sống trong vườn hoa rực rỡ như thế này, thảo nào suốt ngày anh không có ở phòng, mãi chơi quên mất đường về rồi.

Cô không biết rõ phòng của Lâm Tĩnh ở đâu, nhưng con gái xinh xắn cũng lợi thật, lúc hỏi đường đã chứng minh được điều đó. Tất cả đều diễn ra rất thuận lợi, lần thứ ba Trịnh Vi hỏi đường ở gần khu ký túc xá nghiên cứu sinh, một anh sinh viên tự nhận là quen Lâm Tĩnh và đã đưa cô đến phòng của Lâm Tĩnh.

“Ờ, hình như là phòng này”.

Sau khi anh sinh viên dẫn đường đi khỏi, Trịnh Vi đứng trước cửa phòng nhìn quanh, thấy cửa phòng khép hờ, cô khẽ gõ cửa cho phải đạo rồi đẩy cửa ngó vào. Phía trong rộng hơn phòng cô đang ở, chỉ có hai giường, tầng trên để ngủ, tầng dưới đặt sách vở, đồ đạc và máy tính. Điều này cô đã từng được nghe Lâm Tĩnh kể, chỉ có điều cô nhìn thấy hai chiếc giường đó, chỉ một chiếc có chăn gối, chiếc giường còn lại để không, một anh sinh viên đang ngồi chơi điện tử, nhưng không phải là Lâm Tĩnh. Trịnh Vi tưởng mình đã tìm sai địa chỉ, nhưng anh sinh viên đó đã nhìn thấy cô, liền dừng con chuột máy tính lại, hỏi: “Em gái, em tìm ai vậy?” Trịnh Vi mừng quá, cô nhớ ra giọng nói này, mấy lần trước chắc đều là anh chàng này nhắc máy, lần nào cũng nói Lâm Tĩnh không có ở phòng và không hề tỏ vẻ bực bội gì, chắc là không sai đâu, cô đã yên tâm hơn, đã tìm được tổ của anh thì cứ việc ôm cây đợi thỏ thôi, không sợ không bắt được anh, đợi anh về sẽ cho anh một bài.

Nghĩ đến lát nữa sẽ gặp được Lâm Tĩnh, Trịnh Vi phấn chấn hẳn lên, ngay cả anh bạn cùng phòng anh, cô cũng cảm thấy vô cùng gần gũi, “Chào anh, em muốn hỏi có phải anh Lâm Tĩnh ở đây không ạ?”

“Em tìm Lâm Tĩnh hả... trước kia anh ấy ở đây...”

“Hả? Thế anh ấy chuyển phòng rồi ạ?” Trịnh Vi gãi đầu, “Thảo nào em không thể gặp được anh ấy, anh có biết anh ấy chuyển đi đâu không ạ?” Mặt anh bạn cùng phòng tỏ rõ vẻ kinh ngạc: “Cậu ấy đi từ mấy hôm

trước rồi”.

“Đi? Đi đâu?” Trịnh Vi quá bất ngờ, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Đi nước ngoài, đi Mỹ, sao em không biết à?” Anh bạn cùng phòng nói với vẻ thần nhiên.

“Anh nói dối! Mấy hôm trước em mới gọi điện cho anh ấy, anh còn nói anh ấy ra ngoài, làm sao có chuyện anh ấy đi Mỹ mà không nói với em?” Trịnh Vi nhìn anh bạn nói dối với vẻ khinh bỉ.

“À, anh biết rồi, em là cô gái mấy lần gọi điện thoại tìm Lâm Tĩnh đúng không?” Anh bạn vỗ đùi vì đã hiểu ra vấn đề.

“Đúng vậy, chính là em đây, thế nên anh nói thẳng ra đi, rốt cuộc anh ấy đi đâu rồi, bao giờ quay về, chắc chắn anh không đưa số điện thoại của em cho anh ấy đúng không?” Trịnh Vi hỏi với vẻ hùng hổ.

Anh bạn mặt lộ rõ vẻ oan ức, “Anh lừa em làm gì, cậu ấy đi Los Angeles từ mấy hôm trước thật mà, khoa bọn anh chỉ có một chỉ tiêu trong danh sách trao đổi lưu học sinh, cậu ấy nằm trong danh sách đó, chuyện này có gì đáng phải bí mật đâu, không tin em cứ sang phòng bên cạnh mà hỏi, mọi người đều biết hết, việc gì anh phải lừa một cô bé như em? Còn số điện thoại của em, cậu ta đã biết từ lâu rồi, cậu ta bảo anh nói với em rằng cậu ta không có ở phòng, anh biết làm gì hơn...”

Chưa nói hết lời, anh bạn liền giật thót mình vì vẻ mặt đằng đằng sát khí của Trịnh Vi.

Trịnh Vi hoàn toàn không thể chấp nhận lời giải thích này, thật quá hoang đường. Lâm Tĩnh thích nhất là được nói chuyện điện thoại với cô, mặc dù thường là cô nói anh nghe, nhưng hai người bao giờ cũng “Nấu cháo” đến một, hai tiếng đồng hồ. Cho dù xảy ra chuyện gì, Lâm Tĩnh cũng không thể cố tình lảng tránh nghe điện thoại của cô, huống hồ đi từ Mỹ là chuyện lớn như vậy, chưa cần nói đến việc cô từ ngàn dặm xa xôi lặn lội thi vào trường đại học ở thành phố G, chắc chắn anh không thể ra đi vào lúc này, kể cả đúng là anh phải đi nước ngoài, người đầu tiên biết chuyện cũng phải là cô - Trịnh Vi.

“Chắc chắn là anh nói dối! Nếu Lâm Tĩnh đi Mỹ thật thì tại sao anh ấy không nói với em, nếu anh ấy có ở phòng thì làm sao anh ấy có thể không nghe điện thoại của em được, rốt cuộc anh có mưu mô gì?” Trịnh Vi hỏi dồn dập, cô muốn vạch trần những lời nói dối hoang đường đó.

Anh bạn lùi lại phía sau một chút, dở khóc dở cười, “ông trời có mắt, anh có mưu đồ gì đâu, em có thể xem chiếc giường để không kia, đó vốn là

giường ngủ của Lâm Tĩnh mà”.

Trịnh Vi liếc anh bạn một cái với vẻ cảnh giác, rồi hướng về phía chiếc giường để trống mà anh bạn chỉ, tinh mắt phát hiện thấy phía đầu giường còn có một vật gì đó, từ xa trông khá quen. Cô bước đến và cầm lên, đó là một cuốn Truyện cổ tích Andersen. Cô cầm nó trong tay, cuốn sách này quen thuộc biết bao, quen thuộc đến mức cô không cần mở ra cũng biết trang 32 còn có nét chữ của cô.

Đây vốn là cuốn sách Trịnh Vi thích nhất, cuối cùng cô đã dùng nó làm quà sinh nhật cho Lâm Tĩnh - người mà cô quý nhất. Dường như muốn chứng minh mình đã sai, cô luống cuống tìm đến trang sách đó, nhìn thấy nét bút mực nghiêng ngả nhưng rất rõ nét: “Sách của Ngọc diện Tiểu Phi Long”.

Cậu sinh viên thấy cô hùng hổ một hồi rồi đột nhiên im bặt, thẫn thờ cầm cuốn sách đứng trước giường Lâm Tĩnh.

“Đấy, anh có lừa em đâu? Hành lý đều mang đi hết rồi, chỉ còn quyển sách này không mang theo”. Cậu bạn vẫn lải nhải giải thích, đột nhiên cậu giật nảy mình vì tiếng khóc thốn thức của Trịnh Vi.

“Anh ấy đã đi thật rồi, tại sao anh ấy không nói với em?!”

Trịnh Vi không thể tin, nhưng không thể không tin vào sự thật đang bày ra trước mắt cô, Lâm Tĩnh đã đi, ngay cả cuốn sách cô tặng anh, anh cũng vứt lại, cô không biết rốt cuộc là vì sao.

Trịnh Vi cũng không nhớ mình đã khóc bao lâu trong phòng cũ của Lâm Tĩnh, lúc đầu thì đứng, sau đó thì quỳ hẳn xuống, túm lấy ống quần của anh bạn đó tiếp tục khóc. Tiếng khóc của cô đã khiến rất đông sinh viên các phòng khác cùng tầng kéo đến xem, ngay cả ông bảo vệ ký túc xá cũng lên. Mọi người đều hỏi cậu sinh viên đó tại sao lại bắt nạt cô gái này, cậu bạn vừa xấu hổ vừa oan ức, kêu rằng mình bị Lâm Tĩnh hại thật rồi. Cuối cùng vừa phải dỗ dành vừa phải cầu xin mới đưa được Trịnh Vi đã mệt vì khóc tới bến xe bus, trả tiền xe cho cô, đợi chiếc xe chuyển bánh mới thở phào nhẹ nhõm. (tội nghiệp anh chàng)

Trên xe bus Trịnh Vi đã khóc sưng cả hai mắt, dường như cô muốn trút bỏ mọi sự buồn khổ, khó hiểu, thất vọng oan ức theo dòng nước mắt. Làm sao cô không đau lòng được chứ? Lâm Tĩnh của cô, anh chàng Lâm Tĩnh đã hứa sẽ đợi cô đã sang Mỹ mà không nói với cô câu nào. Cả thế giới đều biết anh sẽ đi, chỉ mình cô không biết, trước khi đi, ngay cả điện thoại của cô cũng không buồn nghe.

Hành khách trên xe bus chen nhau, mọi người đều dồn ánh mắt vào cô gái khóc như mưa như gió này, chắc phải có chuyện gì thương tâm lắm mới khóc thảm như vậy, một lát sau đã có người tốt bụng nhường ghế cho cô. Trịnh Vi không hề ngại ngùng, cô ngồi xuống, rồi tiếp tục lau nước mắt, cô cảm thấy mình giống như cô bé bán diêm, cùng với đốm lửa ngẩn ngủi lóe lên rồi tắt ngấm, cô đã bị cả thế giới bỏ rơi.

Trịnh Vi về đến ký túc xá là 8 giờ 30 tối, bạn bè trong phòng chưa ai về, cô ngồi ở mép giường, nhớ lại vẻ hùng dũng đầy khí thế của mình lúc ra đi, cảm giác tựa như chiêm bao.

Người về phòng sớm nhất là Nguyễn Quân, vừa đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Trịnh Vi mặt mũi lem nhem vì khóc quá nhiều đang ngồi một mình ở mép giường, vội đặt sách xuống rồi hỏi: “Sao vậy, ai bắt nạt cậu?”

Trịnh Vi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, chẳng buồn để ý đó là cô bạn Nguyễn Quân mà cô không ưa nhất, phản ứng đầu tiên là túm chặt tay áo Nguyễn Quân, nức nở nói: “Nguyễn Quân ơi, Lâm Tĩnh đi rồi!”

Nguyễn Quân thôi không hoảng hốt nữa, cô lo nhất là Trịnh Vi một mình ra ngoài vào buổi tối bị người xấu bắt nạt, giờ mới biết, hóa ra Trịnh Vi gặp rắc rối ở chỗ Lâm Tĩnh. Nguyễn Quân ngồi xuống cạnh Trịnh Vi, hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện.

Lúc này nước mắt của Trịnh Vi đã cạn khô, nhưng cô vẫn không ngừng sụt sịt. Cô đã vắt óc suy nghĩ mà không thể hiểu nổi tại sao Lâm Tĩnh ra đi đột ngột như vậy, không một lời từ biệt với cô. Cô đã lú lẫn vì khóc quá nhiều, ngoài sự đau khổ và thất vọng cô không còn biết gì hết, Nguyễn Quân là người ngoài sẽ nhìn nhận vấn đề tỉnh táo hơn cô rất nhiều. Kể được một hồi cô lại thút thít khóc đứt quãng mấy lần cuối cùng cũng kể xong đầu đuôi câu chuyện cho Nguyễn Quân nghe.

“Tại sao lại như vậy, tớ không thể hiểu được, tớ đã làm sai chuyện gì? Trước đó tụi tớ còn nói chuyện vui vẻ với nhau, tại sao anh ấy lại đi bất ngờ như vậy. Đi thì cứ việc đi, nhưng kiểu gì cũng phải nói với tớ một câu chứ, Nguyễn Quân cậu bảo rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Nguyễn Quân cảm thấy thắc mắc, nhưng cũng không biết phải nói thế nào. Cô ngồi với Trịnh Vi một lát, thấy Trịnh Vi lẩm bẩm: “Tôi phải làm gì bây giờ!”

Cô vỗ vỗ vào tay Trịnh Vi nói: “Cậu đợi chút” Rồi cô quỳ xuống, cúi rạp người lôi từ gầm giường ra một hộp giấy nhỏ. Trịnh Vi cũng đã từng nhìn thấy hộp giấy này, cô tưởng là Nguyễn Quân dùng để đựng sách.

Nguyễn Quân nhanh tay xé ngay miệng hộp được dán bằng băng dính, quả nhiên tầng trên cùng của hộp giấy là sách, rồi Nguyễn Quân lật sách ra, lấy ra hai lon bia như đang chơi trò ảo thuật, cô cầm một lon, một lon đưa cho Trịnh Vi.

Trịnh Vi giật mình, thần thờ đón lấy lon bia, quên cả thút thít, cô cũng quỳ xuống theo Nguyễn Quân, lấy tay lật hộp giấy, bất giác kêu lên “m. kiếp!” hóa ra dưới mấy cuốn sách mỏng trong hộp giấy lại toàn là bia lon.

Trịnh Vi nhìn đám bia lon rồi lại nhìn Nguyễn Quân, dụi mắt một cách vô thức, do cô quá bình thường hay mọi người xung quanh đều trở nên bất thường, tại sao chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, mọi thứ đều đảo lộn hết rồi?

“Không phải cậu hỏi tớ phải làm thế nào ư? Nói thật là lúc này đây tớ cũng không biết phải làm thế nào, chỉ có cái này là tốt thôi. Sao, cậu chưa bao giờ uống á?” Nguyễn Quân lắc lắc lon bia trên tay trước mặt Trịnh Vi.

Thực lòng mà nói, trước thời điểm này, 18 năm qua, Trịnh Vi chưa bao giờ uống bia, nhưng dĩ nhiên là cô sẽ không thừa nhận, Nguyễn Quân vừa nói dứt lời, cô liền bật ngay lon bia, cầm giơ lên cao quá đầu, “Lấy gì giải sầu, chỉ có Đỗ Khang[1]!” Nói rồi ngửa cổ rót thẳng bia vào mồm. “Từ từ thôi, từ từ thôi”. Thấy bộ dạng của Trịnh Vi như vậy, bất giác Nguyễn Quân vừa bực vừa buồn cười, cô cũng chỉ là cô gái 18 tuổi như Trịnh Vi, mặc dù có sự từng trải trong tình yêu, nhưng chưa bao giờ gặp những vấp vấp trắc trở trong tình cảm. Cô chỉ biết rằng, với hoàn cảnh như Trịnh Vi hiện nay, mọi lời an ủi đều vô ích, chi bằng để cồn làm chất xúc tác, cho bản thân được nếm mùi đau đớn một lần, có thể sẽ thấy dễ chịu hơn.

Khí thế uống bia của Trịnh Vi cao tựa như trời đất, tốc độ cũng đáng giật mình, Nguyễn Quân mới nhấp được hai ngụm Trịnh Vi đã dốc ngược vỏ lon không, ợ một cái, nghiêng người chủ động lấy tiếp bia trong hộp giấy.

“Ấy ấy, cứ từ từ, uống vừa đủ thôi, nhiều quá không tốt đâu”. Nguyễn Quân định ngăn Trịnh Vi lại. Trịnh Vi liền gạt tay Nguyễn Quân ra. “Mẹ kế! Gì mà keo kiệt thế, có mỗi tí bia mà cũng tiếc, hôm nào tớ sẽ trả cậu cả xe ô tô tải!” Nói rồi liền mở lon thứ hai.

Lon thứ hai vừa mới uống được một nửa, Trịnh Vi bắt đầu lè nhè kể hết

những chuyện lặt vặt với Lâm Tĩnh từ thời còn để chỏm cho Nguyễn Quân nghe. Cô kể rằng, trong khu nhà tập thể của cơ quan bố mẹ mà cô lớn lên, cô là công chúa nhỏ trong đám trẻ ở đó, các anh chị lớn hơn đều quý cô, nhưng cô chỉ thích đi theo anh Lâm Tĩnh - người không bao giờ chơi với bọn trẻ cùng khu tập thể. Trẻ nhỏ chơi loanh quanh trong sân, trẻ lớn đi ra ngoài chơi, chỉ có Lâm Tĩnh ngồi trên lan can nhà mình luyện viết chữ, vẻ mặt chăm chú của anh nhìn nghiêng thật khôi ngô làm sao, không biết bắt đầu từ bao giờ, hình ảnh đó đã ăn sâu vào trái tim Trịnh Vi. Khi vào cấp một, cô đã trịnh trọng tuyên bố trước mặt bao người lớn: “Lâm Tĩnh, anh nghe đây, sau này em sẽ làm vợ anh” Người lớn đều cười ngặt nghẽo, lúc đó Lâm Tĩnh cũng không nhận được cười, anh cúi đầu bẹo đôi má trên gương mặt đang lộ rõ vẻ nghiêm túc đó: “Ngay cả Ngọc diện Tiểu Phi Long tiếng tăm lừng lẫy cũng muốn làm vợ anh, anh thật vinh hạnh, nhưng Tiểu Phi Long à, em còn nhỏ lắm”. Trịnh Vi đáp lại: “Anh cứ đợi em, nhất định phải đợi em, em sẽ theo anh cho coi”.

Trịnh Vi nói là làm, từ đó đến nay, trong kí ức đều là cô theo đuổi Lâm Tĩnh một cách điên cuồng. Lâm Tĩnh hơn Trịnh Vi năm tuổi, lúc cô học cấp một anh lên cấp hai, lúc cô học cấp hai anh lên cấp 3, lúc cô học cấp 3 anh đã xa nhà đi học đại học, cuối cùng cô đã theo được anh đến học đại học ở thành phố G, Tiểu Phi Long cũng đã trở thành một cô gái xinh đẹp, không nói lời nào mà đi sang Mỹ, tại sao cô mãi mãi không thể đuổi kịp anh?

“Nguyễn Quân, có phải cậu cũng giống như Duy Quyên, cho rằng Lâm Tĩnh không hề tồn tại mà là tở bịa chuyện? Chắc chắn sau khi về phòng họ sẽ cười vào mũi tở”.

Nguyễn Quân lắc đầu, “Tở tin chứ, chắc chắn là anh ấy tồn tại, chàng trai đã khiến Tiểu Phi Long điêu đứng, chắc chắn phải cực kì siêu, vì thế anh ấy mới được đi Mỹ. Hay là do anh ấy sợ cậu buồn, nên không dám nói lời chia tay với cậu, có thể anh ấy đợi sang đó sắp xếp ổn thỏa mọi việc rồi mới gọi điện cho cậu”.

“Thật thế ư?” Vẻ mặt Trịnh Vi vẫn như muốn khóc, nhưng dường như cô cũng đồng tình với câu nói của Nguyễn Quân, “Tở cũng nghĩ như vậy, rõ ràng là anh ấy cũng thích tở, tở biết”. Cô kéo tay Nguyễn Quân. Lần đầu tiên kể cho người khác nghe chuyện về nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên mắt cô, bí mật này ngay cả người mẹ thân thiết nhất, cô cũng không kể. Nói được một lát thì Nguyễn Quân cũng đã uống hết lon bia đang

cầm trên tay, rồi lại bắt tiếp lon khác, cô cũng bắt đầu kể tỉ mỉ cho Trịnh Vi nghe về anh chàng đã dạy cô biết uống bia. Anh chàng đó nói, hương vị của bia lúc mới đưa vào mồm là đắng và hơi chát, đừng vội nuốt, hãy để cho nó đọng lại trên đầu lưỡi bạn, dần dần bạn sẽ cảm nhận được hương thơm và vị ngọt tự nhiên. Cảm giác này giống như có một đóa hoa nở trên đầu lưỡi, khi Nguyễn Quân cảm nhận được những cảm giác này, anh chàng đó cũng bắt đầu có vị trí trong trái tim cô. Thời cấp ba, cả hai đều là học sinh giỏi, dần dần hai tâm hồn đã gắn bó với nhau. Không phải là không có người biết chuyện tình yêu của họ, thầy cô giáo, cha mẹ đã từng một thời lo lắng, đặc biệt là người nhà của cậu bạn, để không ảnh hưởng đến việc ôn thi đại học, mọi biện pháp mạnh đều được áp dụng. Nhưng thế gian có gì ngăn cản được tình yêu của các chàng trai cô gái đang trong độ tuổi bẻ gãy sừng trâu? Trong vô số áp lực đến từ mọi phía, cậu bạn bền bỉ rụt rè, lớn lên trong môi trường chỉ biết học - người thích gọi cô bằng “Chị” - khi hai người đi riêng với nhau đã nắm chặt tay cô.

Cũng không phải chưa nghĩ đến chuyện cùng thi vào một trường đại học, nhưng cậu bạn đã thi vào được trường đại học như cha mẹ mong muốn với điểm số cao, còn Nguyễn Quân vì thiếu một điểm nên chỉ đỗ theo nguyện vọng hai. Mặc dù cũng là trường đại học nổi tiếng, nên giờ đây hai người cách xa ngàn dặm. Lúc chia tay hai người đã hứa với nhau rằng, không ai được thay lòng đổi dạ mà phải chung thủy đến cùng và thế là điện thoại, thư từ, mạng Internet - mọi phương tiện thông tin có thể sử dụng, đã trở thành nhịp cầu của họ.

“Cứ cho là liên lạc thường xuyên như vậy, nhưng cách xa như thế, lẽ nào cậu không sợ một ngày nào đó, anh ấy sẽ thay lòng đổi dạ hay sao?”

Trịnh Vi chăm chú lắng nghe, không quên vặn hỏi lại cô bạn.

Nguyễn Quân cắn nhẹ đôi môi xinh xắn của mình., “Tớ tin anh ấy giống như tin vào chính mình. Tại sao lại không tin cơ chứ? Nếu không thể thay đổi kết cục cuối cùng, tớ cứ tin như vậy, không phải càng vui hơn hay sao?”

Trịnh Vi chỉ hiểu được lảng máng, “Nguyễn Quân, tớ thật ghen với cậu, cậu xinh đẹp hơn tớ, lại thông minh hơn tớ, ngay cả chuyện tình cảm cũng thuận buồm xuôi gió hơn tớ”.

Nguyễn Quân cười, “Ai có thể bì được với thiên hạ vô địch Ngọc diện Tiểu Phi Long? Chưa cần nói đến đám con trai, ngay cả tớ cũng thích

cậu”.

Trịnh Vi khoác ngay vai Nguyễn Quân, nếu cậu có tình ý với tớ thì tớ sẽ thu nạp cậu, trong những tháng ngày không có người yêu, hãy để chúng ta an ủi nhau vậy”.

Nguyễn Quân lấy tay đỡ ngực: “Cậu kinh tởm quá đấy”.

“Kinh tởm đến mức nào cũng không thể bì được với cái tên của cậu, nói thực là tớ đã phải chịu đựng cái tên của cậu rất lâu rồi đấy, Nguyễn Quân - nghe cứ như là cái ống, ống dẫn trứng ấy! Thôi thế này nhé, từ nay trở đi tớ sẽ gọi cậu là Nguyễn Nguyễn, cái tên ấy nghe hay hơn tên thật của cậu nhiều”.br />

Nguyễn Quân cười ngặt nghẽo, “Bạn trai tớ cũng gọi tớ như vậy đấy, Nguyễn Nguyễn thì Nguyễn Nguyễn chứ sao, thực ra tên cũng chỉ là một kí hiệu thay thế mà thôi”.

Trịnh Vi uống thêm ngụm bia nữa, rồi vỗ vai Nguyễn Quân, cô đã quên việc tại sao trước đây mình lại ghét cô gái nằm giường trên. Nàng công chúa Bạch Tuyết không tìm được hoàng tử của mình, về đến hoàng cung trong tâm trạng đau khổ muôn phần, không ngờ cuối cùng người an ủi cô lại là mụ hoàng hậu độc ác. Tình bạn của con gái hóa ra lại đến tự nhiên như vậy, hôm nay, Trịnh Vi đã mất đi Lâm Tĩnh - người mà cô dựa dẫm nhiều nhất từ thuở bé - nhưng lại có thêm một cô bạn tốt bụng với cái tên Nguyễn Nguyễn, để rồi sau khi nhớ lại buổi tối uống say túy lúy đó, ngoài nỗi buồn day dứt, cô còn cảm thấy mình thật may mắn.

Lúc Tiểu Bắc đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh Trịnh Vi và Nguyễn Quân, ngồi bệt trên nền nhà, lưng dựa vào thành giường, vai kề vai, trước mặt còn có mấy vỏ bia lăn lông lốc.

“Ôi mẹ ời, chuyện gì thế này!” Tiểu Bắc chắc lưỡi bước tới, “Trịnh Vi, trông mắt cậu hoành tráng quá nhỉ, có phải bị bọ cạp đốt không đây?”

Trịnh Vi cũng không không buồn chấp, đập tay xuống nền nhà rồi hét:

“Trư Bắc[2] kia, mau lại đây, ở đây có thùng bia Thạch Sanh, mau lên, ngồi sát lại đây”.

Tiểu Bắc cười khẩy: “Mọi người điên hết rồi à, Nguyễn Quân, cậu cũng khùng theo Trịnh Vi à?” mặc dù nói vậy, nhưng Tiểu Bắc cũng chủ động bước tới, nhặt một lon bia trong thùng giấy, “Cái này hay lắm đấy, dù không so được với rượu cao lương ở vùng Đông Bắc của tớ, nhưng cũng có thể nhâm nhi tạm”.

Người ta đều nói ba mụ đàn bà cộng với một con vịt thành một cái chợ,

ba cô gái cũng chẳng có gì khác, sau một hồi nghiêng ngả chúc tụng, cả ba đều cười ngặt nghẽo, nói năng lảm nhảm. Nguyễn Quân còn khá hơn một chút, Trịnh Vi và Tiểu Bắc động một tí lại ôm bụng cười, thỉnh thoảng Nguyễn Quân lại hỏi: “Vừa nãy các cậu cười gì vậy”.

Trịnh Vi “Hêê” một tiếng, “Tớ cũng không biết là cười cái gì, Trư bắt cười, tớ cũng cười, hahaha...”

Tiểu Bắc chỉ vào Trịnh Vi, nói: “Tớ trông thấy cậu cười buồn cười quá nên mới cười, cái mặt lem nhem của cậu trông như khỉ long, hí hí hí...” Nói rồi cả ba lại cười như nắc nẻ.

Sau khi cười đã thắm mệt, Trịnh Vi liền líu lười hỏi: “Các cậu thử nói xem, ước mơ của các cậu là gì? Chúng ta đều là con gái thời đại mới có nhiều ước mơ, Nguyễn Nguyễn, cậu nói trước đi”.

“Tớ à?” Nguyễn Quân cúi đầu trầm ngâm: “Tớ chẳng có chí hướng gì to tát đâu, chẳng cần cầu gì xa xôi, chỉ mong được thư thái an nhàn. Nói về ước mơ, thì ước mơ duy nhất của tớ là tuổi trẻ vĩnh hằng, buồn cười lắm phải không? Bản thân tớ không thể tưởng tượng ra lúc về già sẽ như thế nào?”

“Đúng đấy, tớ cũng thế”. Trịnh Vi hòa theo, “Thỉnh thoảng đi trên đường gặp các bà mặt mày đen sạm, các ông đầu thì trọc, bụng thì phệ, thật kinh khủng”.

Tiểu Bắc nói: “Tuổi trẻ của phụ nữ ngắn ngủi lắm, chỉ cần sang tuổi 25 là bắt đầu già rồi, đến 30 thì khỏi phải nói nữa, đặc biệt là vùng Đông Bắc bọn tớ, con gái lấy chồng sớm nên già nhanh, chị họ tớ, 23 tuổi, hai đứa con, nhìn cứ như 32 ấy”.

Trịnh Vi đầm ngực nói: “Các cô gái xinh đẹp như chúng ta phải giữ mãi tuổi xuân!”

Nguyễn Nguyễn cũng đế theo: “Vì thế, ước mơ của tớ là mãi mãi trẻ trung, hạnh phúc an nhàn, sau đó được chết đi trong niềm hạnh phúc lớn lao, tớ thích có một kết cục như vậy”.

“Cậu ngốc thế, chết rồi còn hạnh phúc cái quái gì nữa”. Tiểu Bắc nói với vẻ coi thường: “Ước mơ của tớ là trong lúc còn đang trẻ trung xinh đẹp, người mà tớ yêu thầm nói với rằng hóa ra anh ấy cũng đang yêu thầm tớ, và đã yêu từ rất lâu rồi”. Dường như Trịnh Vi đang mừng tượng ra cảnh đó mà cười hạnh phúc.

“Chuyện vặt, không ngờ cậu cũng còn chơi trò yêu thầm nữa đấy?” Trịnh Vi đẩy Tiểu Bắc một cái, “Tớ ghét nhất là những người như cậu, rõ ràng

là có tình ý với người ta lại còn giấu với chả giếm, cậu không nói thì ai mà biết?” Trịnh Vi đã ngà ngà say, trước mắt cô, Tiểu Bắc đã biến thành vô số Tiểu Bắc.

“Thế thì cậu không hiểu rồi, tình cảm phải mông lung mới thấy đẹp, nếu tỏ tỏ tình, người ta không có tình ý đó thì tỏ xấu hổ biết bao, chỉ cần không nói ra thì mãi mãi tỏ sẽ có hi vọng, cũng có cái để nhớ. Biết đâu đến một ngày nào đó ước mơ sẽ biến thành hiện thực, hóa ra anh ấy cũng yêu thầm tớ.”

“Thôi cậu cứ việc mơ hão đi”. Trịnh Vi nói, “Biết đâu đến khi các cậu gặp nhau trong trường đại học dành cho người già, cả hai đều đã chết vợ chết chồng, anh ấy mới nói với cậu như vậy”.

“Xì” Tiểu Bắc lão đảo vồ tới, Nguyễn Quân vội can ra: “Trịnh Vi, thử kể về ước mơ lớn lao của cậu xem nào”.

Trịnh Vi chống tay lên chiếc cằm đỏ ửng: “Các cậu có biết vùng đất có tên là Vụ nguyên không?”

“Biết, có phải cái khu du lịch rất nổi tiếng vì mùa hoa cải không?” Tiểu Bắc nhanh miệng trả lời ngay.

“Ừ, đúng là nơi đấy. Ước mơ của tớ là được đi Vụ nguyên”.

Nguyễn Quân liền cười, “Nếu tớ nhớ không nhầm thì Vụ nguyên thuộc quê cậu, muốn đi thì có gì là khó, cần gì phải mơ với chả ước?”

“Đúng đấy, uống say quá rồi”. Lưỡi Tiểu Bắc có phần lú lại.

Trịnh Vi khua khua tay, “Các cậu không hiểu. Đúng là Vụ nguyên cách nhà tớ không xa, nhưng tớ chưa bao giờ đến nơi đó; từ nhỏ, tớ hay được nghe mẹ kể, ở Vụ Nguyên có một làng nhỏ tên là làng Lý, là nơi ngày xưa mẹ tớ về tham gia lao động, trong làng Lý có một cây hòe già. Mẹ tớ bảo, năm đó bà đã gặp mối tình đầu của mình ở dưới cây hòe đó, và cũng tự đính ước chuyện trăm năm ở đó, cuối cùng còn đưa tiễn người mà bà yêu thương nhất ở mảnh đất đó. Mọi nỗi yêu thương, thù hận của bà thời trẻ, đều có cây hòe già làm chứng, lãng mạn vô cùng. Tớ luôn nghĩ đến cây hòe già đó, cảm thấy nó tựa như đang ở trong lòng mình, vì thế nhất định tớ phải đi Vụ Nguyên để tìm cây hòe đó. Dĩ nhiên không phải đi một mình, mà là đi với người yêu đó - và cũng là người yêu tớ, để cho cây hòe già đó cũng làm chứng một lần cho tình yêu của tớ”. Nói rồi, vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc của Trịnh Vi lại sầm xuống, “Lúc đầu cứ tưởng rằng, tớ có thể đi với Lâm Tĩnh, nhưng bây giờ thì tớ cũng không biết nữa”.

“Các cậu đang làm gì vậy?” Chủ đề của Trịnh Vi đang bàn bị ngắt quãng bởi tiếng đẩy cửa, Duy Quyên và Lục Nha về cùng một lúc, nhìn thấy bộ dạng của họ, Lục Nha liền há hốc mồm vì ngạc nhiên, còn Duy Quyên thì dậm chân kêu: “Ba cậu uống bia trong phòng, sao lại như thế được, nếu để thầy cô giáo à cô quản lý ký túc xá nhìn thấy thì gay to, thật sa đọa quá!”

Trịnh Vi nhếch mép, “Kể cả thầy cô giáo có đến, người gặp rắc rối cũng chỉ có ba chúng tớ thôi, làm sao dám liên lụy đến cậu, cậu giãy lên như đĩa phải vôi thế làm gì?”

Tiểu Bắc phúi phúi mông rồi đứng lên, “Đồng chí Duy Quyên, hình như trưởng phòng của chúng ta không phải là cậu đúng không nhỉ? Vì thế cậu cũng không đáng phải lo lắng quá như vậy bọn tớ biết nên làm gì, sa đọa là việc của bọn tớ, cậu cứ việc giữ vẻ cao thượng của cậu có được không?”

Chỉ có Nguyễn Quân cúi đầu vừa thu dọn đám vỏ bia vừa nói: “Thôi mỗi người bớt một câu có được không?”

Chương 3: Lâm Tĩnh, tạm biệt

Trong giấc mơ, Lâm Tĩnh cầm tay Trịnh Vi, lang thang khắp mọi hang cùng ngõ hẻm của thành phố G, ăn đủ các món ăn vặt mà cô thèm từ lâu. Mặt trời chuẩn bị xuống núi, Lâm Tĩnh nói: “Muộn quá rồi, em cũng đã mệt rồi, mình quay về nhé”.

Trịnh Vi lắc tay anh: “Em không muốn về đâu, không mệt chút nào cả”.

Lâm Tĩnh vẫn chưa trả lời, Trịnh Vi liền cụt hứng vì nghe thấy tiếng Tiểu Bắc: “Đương nhiên là cậu không mệt tí nào rồi, còn tớ gọi mệt quá rồi đấy, mau dậy đi, cậu quên là hôm nay có hai tiết đầu à? Nguyễn Nguyễn đợi cậu lâu lắm rồi đấy”.

Có tiết! Gay rồi. Trịnh Vi ngồi bật dậy như cái lò xo, hất chăn định xuống giường ngay, nhưng lại nghe thấy “Bình” một tiếng, vội quá không để ý dậm ngay vào tường, đầu óc quay cuồng, mắt nổ đom đóm. May mà có một đôi tay kịp thời đỡ cô, Nguyễn Nguyễn dở khóc dở cười hỏi: “Sai hướng rồi, bên đó là tường, bên này mới là chỗ xuống giường cơ mà, va có đau không?”

Trịnh Vi kêu lên một tiếng thảm thiết, gắng sức xoa xoa góc trán, không

biết là do cơn say tối qua chưa hết, hay vừa bị va mạnh quá mà cô thấy choáng váng kinh khủng. Mãi mới xỏ được đôi dép thì thấy Tiểu Bắc vuốt ve bức tường với vẻ xót xa: “Bức tường đáng thương này, mi có tội tình gì chứ?”

“Cậu thật không có tình người!” Trịnh Vi trợn mắt, lườm Tiểu Bắc một cái rồi lê dép đi đánh răng.

Nguyễn Nguyễn đã ăn mặc chỉnh tề giục Trịnh Vi, “Sách tớ cầm cho cậu rồi nhé, mau lên không muộn đấy!”

“Xong rồi, xong rồi, xong ngay đây”. Trịnh Vi đứng ở bồn rửa mặt thò đầu ra trả lời, đúng lúc nghe thấy chuông điện thoại réo “reng reng” giường Trác Mĩ gần máy điện thoại nhất nhưng cô vẫn đang ngủ một cách ngon lành, Tiểu Bắc không có tiết, mồm lẩm bẩm: “Ai gọi điện sớm tinh mơ thế này nhỉ?” Tiện tay Tiểu Bắc nhấc lên, hỏi được hai câu liền gọi lớn, “Trịnh Vi tìm cậu!”

Trịnh Vi chưa đánh răng xong, thấy gọi mình vội xông ngay vào: “Đưa tớ đưa tớ, chắc chắn là Lâm Tĩnh”.

“Giọng con gái, mẹ cậu”. Tiểu Bắc lườm Trịnh Vi một cái rồi đưa ống nghe cho cô.

“Mẹ, sớm thế này mẹ gọi con làm gì?” Trịnh Vi miệng dính đầy bọt, nói không rõ tiếng.

Mẹ cô ở đầu bên kia điện thoại nói: “Vi Vi, con về nhà ngay có được không?”

“Sao ạ, con mới nhập trường chưa được bao lâu mà”. Trịnh Vi thắc mắc, nghĩ một lát cô liền cười nói: “Mẹ, không phải là mẹ nhớ con quá đó chứ? Con còn phải đi học đây”.

Mẹ cô chần chừ một lát rồi nói: “Về đi, nhà có chút việc”.

“Sao vậy ạ?” Trịnh Vi hơi sững người.

“Mẹ và bố con ly hôn rồi”.

“...”

Bàn tay cầm bàn chải của Trịnh Vi thần thờ đặt trên môi hồi lâu rồi mới từ từ buông xuống

Nguyễn Nguyễn bước đến hỏi cô: “Sao vậy? Sao lại dẫn người ra thế?”

Trịnh Vi dụi dụi mắt nói với Nguyễn Nguyễn: “Hôm nay tớ không đi học được nữa đâu, tớ phải về nhà ngay lập tức”.

— © —

Trịnh Vi mặt mày bơ phờ ngồi trên chiếc ghế sofa quen thuộc trong nhà,

bố mẹ mỗi người một bên ngồi cạnh cô, bà nội thì ngồi ghế đối diện lau nước mắt. Cả hai đều đang nói, nhưng rốt cuộc cô không nhớ nổi họ đã nói gì. Đi tàu mất hơn 20 tiếng đồng hồ để về đến nhà, phải đối mặt với chuyện như thế này, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không muốn nói gì hết.

Bố thì xoa đầu cô, còn mẹ thì nắm chặt tay cô, không ai bảo ai, gương mặt họ đều tỏ rõ vẻ hổ thẹn, rõ ràng là cuộc hôn nhân của họ, giờ đây đã đến lúc “Cạn tài ráo máng” với nhau, họ đều không tỏ ra buồn mà chỉ cảm thấy có lỗi với cô, cuộc sống của người lớn thật kỳ lạ!

Cô nghĩ cuối cùng thì họ cũng vẫn ly hôn.

_ © _ Ngay từ khi còn rất nhỏ Trịnh Vi đã biết cuộc sống của cha mẹ cô không hạnh phúc. Cô có một người mẹ xinh đẹp và một người cha hiền lành, thật thà, nhưng họ không bao giờ tay trong tay, vai kề vai ra phố như cha mẹ của những đứa trẻ khác, họ thường xuyên cãi nhau, cãi không biết chán. Dĩ nhiên, họ đều cố gắng tránh để Trịnh Vi không nhìn thấy những cuộc tranh cãi đó. Rất nhiều lần, Trịnh Vi nằm trên giường và nghe rõ thấy họ nén chặt tiếng quát tháo nhau, thỉnh thoảng còn nghe thấy cả tiếng kính vỡ, những lúc đó, cô thường cố gắng nhắm chặt mắt lại, không nghe thấy gì hết, cô phải cố gắng ngủ cho thật say. Những lúc cãi nhau thậm tệ, cha mẹ liền đưa cô đến nhà bà nội, cô đeo cặp sách của mình, cầm theo cuốn truyện cổ tích mà cô yêu thích và vui vẻ đi, vì họ cười nên cô cũng cười theo.

Lớn hơn chút nữa, Trịnh Vi phát hiện thấy các cô giáo trong lớp rất thương cô, họ thường xoa đầu cô và nói: “Con bé đáng yêu như thế này, thật đáng thương”. Cô học trường dành cho con em công nhân viên chức, trường lớp đều nằm trong sân cơ quan, nhà ai có động tĩnh gì, cả khu tập thể đều biết hai năm rõ mười, huống hồ nhà cô lại xảy ra những chuyện lớn như vậy.

Hóa ra ai cũng biết cha mẹ cô cãi nhau thường xuyên, mọi người không nói nên cô cũng chẳng bao giờ biết Ngọc diện Tiểu Phi Long lại đáng thương trong mắt mọi người.

Thực ra cô không đến mức thảm hại như mọi người tưởng tượng, không phải con em của gia đình có cha mẹ bất hòa đều lớn trước tuổi, trầm cảm hoặc trở thành tội phạm ở tuổi vị thành niên, ít nhất là cô - Trịnh Vi - không phải như thế. Cô không cảm thấy mình có gì bất hạnh, mặc dù cha mẹ cô không hạnh phúc, nhưng họ đều yêu thương cô, họ luôn cố

gắng không để cho cô nhìn thấy vết nứt tình cảm giữa họ, không để cho cô bị tổn thương, cô yêu họ, cô cảm thấy họ đáng thương hơn cô. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy cuộc sống vô cùng buồn chán là có những lần cha mẹ cãi nhau, mẹ cô giận quá bỏ đi, mỗi lần đi là mất tầm luôn mấy ngày liền, cha cô thì thường phải làm thêm giờ, hay la cà uống rượu giải sầu. Có lúc mấy ngày liền không thấy bóng dáng hai người đâu, cô phải đi học, không thể thường xuyên đến nhà bà nội ở được vì bà sống ở thành phố khác, tự mình phải tính toán chi ly những khoản tiền tiêu vặt hằng ngày. Tiền chi tiêu mà bố mẹ để lại cho, cô không dám tiêu sai hoang phí, sợ tiêu hết tiền mà họ vẫn chưa về nhà, như thế sẽ gay to. Những lúc như vậy, các cô chú hàng xóm đưa cô về nhà cho cô ăn cơm chục, cô thích nhất là đến nhà bác Lâm, cũng chính là nhà Lâm Tĩnh. Mọi người đều nói, bác Lâm làm lãnh đạo to trong cơ quan, nhưng Trịnh Vi thấy không giống chút nào, vì cả nhà bác Lâm đều rất yêu quý cô, mỗi lần cô ngồi bên cạnh Lâm Tĩnh ăn cơm với vẻ ngon lành, thức ăn trong bát đều là bác Lâm và cô Tôn gắp cho, nhìn Lâm Tĩnh cười tủm tỉm, cô càng ăn ngon miệng hơn.

Sau khi ăn xong cơm tối, bác Lâm sai Lâm Tĩnh ngồi xem cô làm bài tập, chiếc đèn bàn trong phòng Lâm Tĩnh có màu da cam dịu mắt, ấm áp. Thậm chí có lúc cô đã nghĩ, giả dụ suốt đời cha mẹ không quay về, cô sẽ mãi mãi ở nhà bác Lâm, mãi mãi ở bên cạnh Lâm Tĩnh thì hay biết bao. Bây giờ nghĩ lại, Trịnh Vi cảm thấy ngay từ nhỏ mình đã là một cô bé vô tâm vô tính.

Trịnh Vi còn nhớ sau khi vào cấp ba, cha mẹ cô lại nổ ra một cuộc “đại chiến thế giới”. Lần này, họ ném bát đĩa trước mặt cô, xong chuyện họ vừa thu dọn chiến trường ngổn ngang vừa an ủi cô: “Vi Vi, bố mẹ có lỗi với con, bố mẹ không tốt, để con phải sợ hãi”. Lúc đó cô chỉ nói với họ một câu: “Bố mẹ, tại sao bố mẹ không ly hôn?” Nghe vậy họ sợ quá liền xúm lại quanh cô và nói: “Con bé này sợ quá hóa quẩn rồi, bố mẹ không ly hôn; vì con, bố mẹ không thể ly hôn”.

Trịnh Vi rất muốn nói thực lòng rằng, cô không hề thấy sợ, cũng không hề lẩn thẩn. Thật nực cười biết bao, rõ ràng là cuộc hôn nhân của họ đã tan nát đổ bể, nhưng vì cô mà cố giữ hơi thở thoi thóp, lý do là không muốn để cô bị tổn thương, lẽ nào họ cho rằng một gia đình hữu danh vô thực lại có thể đem cho cô hạnh phúc và cảm giác an toàn ư? Nhưng cô không nói những điều đó ra, bởi cô biết, việc cô sống một cách vô tư sẽ

là niềm an ủi duy nhất với cha mẹ cô.

Vì thế, khi cô bé Trịnh Vi 18 tuổi bị gọi gấp về nhà để đón chờ phán quyết ly hôn của cha mẹ, cô cảm thấy như trút được gánh nặng. Bao năm qua, cô đã chán ngấy những cuộc chiến tranh giữa họ, cô cảm thấy mệt thay cho họ! Nhưng tại sao trong lòng không hề cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút nào, cứ định mở miệng nói, nước mắt lại chảy vòng quanh.

Bố nói mệt rồi, ông khuyên bà nội nên đi nghỉ, trước khi đi ông nói với vợ cũ: “Cô nói chuyện riêng với con một lát có thể sẽ tốt hơn”.

Hiện giờ chỉ còn lại cô và mẹ, Trịnh Vi lại cảm thấy càng buồn hơn. Bà mẹ nhìn thấy con gái đỏ hoe, liền nói: “Vi Vi, mẹ biết chuyện này làm con tổn thương rất lớn, nhưng mẹ và bố cũng không có cách nào khác...” Cuối cùng Trịnh Vi không thể chịu được nữa, cô vừa khóc vừa nói với mẹ: “Chuyện bố mẹ không hợp nhau không phải là chuyện mới xảy ra ngày một ngày hai, ly hôn thì ly hôn, con cũng chẳng can thiệp, nhưng thế gian có thiếu đàn ông đâu, tại sao mẹ lại cứ lằng nhằng mãi với bác Lâm.?”

Sau khi về nhà, cô cũng mới biết chuyện này qua lời chửi rủa của bà nội, nguyên nhân chủ yếu khiến cha mẹ ly hôn không phải vì con gái đã lớn, không có gì phải lo lắng nữa, mà là quan hệ lén lút giữa mẹ cô và bác Lâm bị bại lộ. Vì chuyện đó mà bác Lâm đòi ly hôn với cô Tôn, vì quá uất ức cô Tôn liền tố cáo với lãnh đạo và yêu cầu cơ quan phải đứng ra giải quyết, và cô Tôn cũng tuyên bố nhất quyết không chịu ly hôn, cho dù là kéo dài trong đau khổ thì cũng không thể cho đôi tình nhân này đến với nhau. Và dường như mẹ cô đã quyết tâm về với bác Lâm, tự mình xin ly hôn trước.

Mẹ cô hôm nay không trang điểm nhưng trông bà vẫn rất đẹp, không thể nhận được ra đây là bà mẹ của một cô gái 18 tuổi, bà nhìn con gái, ánh mắt lộ rõ vẻ u buồn nhưng không có nước mắt.

Bà nói: “Vi Vi, con có thể coi thường mẹ, mẹ không phải là một người phụ nữ tốt, nhưng mẹ đã quen bác Lâm từ khi về nông thôn lao động...”

“Lẽ nào bác ấy chính là mối tình đầu của mẹ dưới cây hòe già?” Trịnh Vi bất ngờ đến mức quên cả khóc.

Bà gật đầu “Hồi đó mẹ và bác ấy đều rất trẻ, thời gian về lao động ở nông thôn mặc dù kham khổ, nhưng cũng may là có bác ấy. Sau đó bác ấy có được chỉ tiêu thi đại học và đã thi đỗ, dần dần rồi mất liên lạc với mẹ. Sau khi tốt nghiệp đại học, bác ấy được phân công công tác về đây

và lấy cô Tôn làm sự nghiệp rất thuận buồm xuôi gió. Còn mẹ sau khi trở về thành phố đã được phân công công tác đến một xưởng dệt may, nhờ có người giới thiệu mẹ đã lấy bố con - tính cách của bố con không hợp với mẹ, nhưng ông ấy vẫn là một người tốt. Con chào đời không được bao lâu, công việc làm ăn của xưởng dệt may ngày càng đi xuống, bác Lâm liền giúp ngấm để mẹ được chuyển đến đây. Bất kể con tin hay không, những năm tháng qua đúng là giữa mẹ và bố không có tình cảm, nhưng tình cảm của mẹ với bác Lâm vẫn luôn trong sáng, mẹ và bác đã bảo nhau rằng phải quên hẳn mối tình đó, không kể với ai hết...”

“Thế tại sao hiện nay mẹ và bác vẫn qua lại?” Trịnh Vi nhớ đến Lâm Tĩnh, cảm thấy vô cùng đau khổ, cha mẹ cô không hạnh phúc không còn là chuyện của ngày một ngày hai nữa, nhưng cuộc sống hôn nhân của bác Lâm và cô Tôn nhìn từ ngoài vào thấy hạnh phúc, êm đềm biết bao, nếu Lâm Tĩnh biết được những chuyện đang xảy ra sẽ buồn biết nhường nào, đặc biệt là người thứ ba xen vào cuộc hôn nhân của cha mẹ anh lại là mẹ cô... Đột nhiên Trịnh Vi cảm thấy lạnh người, dường như lý do Lâm Tĩnh ra đi đã có được đáp án - cô đã biết những chuyện này, làm sao Lâm Tĩnh lại không biết? Cô cảm thấy trái tim của mình như chiếc lá bị gió thổi tung, bay lác giữa không trung, không biết đâu là bến bờ.

Mẹ cô nói: “Cách đây một thời gian, cô quan tổ chức đi du lịch ở Vụ Nguyên, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà mẹ một mình đi đến làng Lý, cây hòe già vẫn còn ở đó. Mẹ nằm mơ cũng không thể ngờ rằng lại gặp bác Lâm ở đó, hồi trẻ thì nghĩ rằng chuyện chỉ trôi qua như gió thoảng, ai ngờ lại đi theo suốt cuộc đời. Hôm đó, mẹ và bác đều khóc, dưới gốc cây hòe, bác Lâm đã quỳ trước mặt mẹ nói kiếp sau nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho mẹ.”

Trịnh Vi lắng nghe một cách say sưa, một cảm giác thật khó tả xâm chiếm hồn cô.

“Vi Vi, mẹ là một người phụ nữ thất bại trong chuyện tình cảm, mẹ cũng không trách việc người khác coi thường mẹ, nhưng con phải hiểu cho mẹ, mẹ không còn trẻ nữa, có thể đây là cơ hội cuối cùng để mẹ được làm theo ý mình, cũng là cơ hội cuối cùng đem lại hạnh phúc cho mẹ, vì thế, cho dù người khác nói như thế nào, mẹ cũng sẽ không thay đổi ý định”.

“Bao nhiêu năm qua vẫn sống được yên ổn, tại sao lại rơi đúng vào thời điểm này?” Cơ hồ như cô nói với chính mình.

“Đã từng có một lần, bác Lâm có cơ hội được chuyển công tác đi nơi khác, lúc đó mẹ và bố con cãi nhau một trận rất căng thẳng, mẹ đã từng nghĩ sẽ đi theo bác và không quay lại nữa. Nhưng mẹ vừa ra đến cửa thì thấy con mới lên năm, lúc con kéo mẹ, mẹ biết mẹ không thể ra đi được, mẹ không xa được con. Nhưng bây giờ con đã lớn rồi, con sẽ có tình yêu và cuộc sống riêng của mình, còn mẹ sẽ chỉ ngày một già đi mà thôi, mẹ không thể đợi đến lúc đi không vững nữa mới hối hận”.

Trịnh Vi cố gắng nhớ lại, nhưng không thể nhớ chuyện xảy ra khi cô năm tuổi, nhưng cô tin những lời mẹ cô nói là đúng. Cô nhớ lại nỗi ấm ức và bức tức vừa nãy của mình, đó chỉ là vì chuyện cha mẹ cô ly dị thôi ư? Con cái mới là người ích kỷ nhất thế gian. Cô tựa đầu vào lòng mẹ, từ nhỏ mẹ cô là người gần gũi với cô nhất, mọi người đều nói trông họ như hai chị em.

“Mẹ, nếu bác Lâm không ly hôn thì sao?” Chuyện đã ra nông nỗi này, cô bắt đầu thấy lo cho mẹ.

“Thế nào cũng được, lúc mẹ ly hôn với bố, mẹ không hề cảm thấy hối hận”.

Cha mẹ cô đưa cô ra ga, trước khi lên tàu, Trịnh Vi ôm chặt từng người rồi ghé sát vào tai họ, cười và nói: “Nếu con còn có em trai hoặc em gái thì nhất định chúng không được đáng yêu hơn Ngọc diện Tiểu Phi Long!” Tàu bắt đầu rời ga, Trịnh Vi nhìn thấy cha mẹ cô đứng trên sân ga mãi không chịu quay về, bóng họ mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Cô tự nói với lòng mình, họ đều cần có hạnh phúc, mình cũng cần có hạnh phúc.

Tạm biệt, Lâm Tĩnh!

Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn bước vào giảng đường trước khi chuông reo vào học một phút, thầy giáo chưa đến, trong phòng sinh viên ngồi kín, có không ít là bạn bè cùng lớp. Sinh viên năm thứ nhất rất tích cực, đi học chăm chỉ. Các sinh viên đến trước đều chọn hàng ghế gần bục giảng để ngồi, sợ không nhìn thấy dáng vẻ chuyên tâm của các giảng viên, từng cuốn vở mới được đặt rất chỉnh tề, từng đôi mắt rạng ngời vẻ ham học hỏi.

Từ trước đến nay, Trịnh Vi luôn thích nghịch ngợm trong giờ học, vì thế khi nhìn thấy ở góc phía sau còn có ghế trống, cô thấy rất mừng liền kéo Nguyễn Quân đi tới đó, ánh mắt của đám sinh viên nam đều giả vờ vô tình lướt qua họ. Người ta đều nói các cô gái xinh đẹp cùng đâu thì đấy

nhau, nhưng hai cô này lại dính nhau như hình với bóng.

Đây là buổi lên lớp đầu tiên của Trịnh Vi sau khi từ nhà trở lại trường, cả hai tiết đều là môn công nghệ đồ họa. Lúc đầu cô còn tự dặn mình, phải chăm chỉ, thật chăm chỉ, không thể để thua ở điểm xuất phát mới, nhưng ngồi nghiêm chỉnh được một lát là bắt đầu tâm hồn treo ngược cành cây. Cô nhìn sang Nguyễn Nguyễn, Nguyễn Nguyễn đang cúi đầu, chăm chú đọc sách. Nhiều lần Trịnh Vi định gọi chuyện, thấy cô bạn chăm chú như vậy nên cũng ngại làm phiền, một lúc lâu sau phát hiện ra vẻ chuyên tâm của Nguyễn Nguyễn đã có phần bất thường, bèn thò tay lật cuốn sách của cô bạn với vẻ nghi ngờ. “Lạ nhỉ, quyển Công nghệ đồ họa hay đến thế sao?” Không lật thì thôi, lật ra cô bất giác kêu lên: “Trời đất, Kiếp trước và kiếp này của Phan Kim Liên, vừa nãy tớ còn tự cảm thấy xấu hổ vì không chăm chú học hành như cậu, thật đúng là sự ngây thơ của tớ bị xỏ mũi rồi”.

Nguyễn Nguyễn “Suýt” một tiếng, không thém ngẩng đầu lên, “Yên nào, đừng ồn ào nữa, đọc xong sẽ cho cậu mượn”.

“Tớ thém vào, tớ cứ nhìn thấy chữ là đau đầu”. Trịnh Vi cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn đôi chút, học sinh ngoan cũng chỉ như vậy thôi.

Nguyễn Nguyễn là một cô gái rất thú vị, nghe nói cô thi đỗ khoa Xây dựng trường G với số điểm cao thứ hai của khoa. Bình thường cô cũng thích lên thư viện, nhưng sau mấy lần theo cô lên thư viện, thấy lần nào cô cũng đọc tạp chí hoặc sách giải trí, thậm chí có lần còn đọc tờ Bát quái cả buổi tối một cách say sưa, Trịnh Vi nhận xét: “Thực sự không ngờ” Nguyễn Nguyễn thường nói: “Bài vở chỉ cần qua là được, tớ sợ nhất là đứng thứ nhất, tội gì phải làm tình làm tội mình như vậy”. Trịnh Vi thấy hơi ấm ức, người như Nguyễn Nguyễn lại dễ qua mắt mọi người đến vậy, ngay cả khi đọc những cuốn sách nhạy cảm cũng khiến người ta cảm thấy cô chuyên tâm, đoan trang làm sao.

“Đừng đọc nữa, nói chuyện với tớ đi”. Trịnh Vi chọc chọc cùi tay vào Nguyễn Nguyễn, Nguyễn Nguyễn ngẩng đầu nhìn lên bực giảng, thầy giáo tầm tuổi trung niên có cặp kính dày hơn cả kính chống đạn vẫn đang thao thao bất tuyệt, vẻ mặt không hề biểu lộ cảm xúc, nhanh tay gấp cuốn sách lại, hỏi: “Nói gì nào?”

Trịnh Vi chống tay lên cằm, “Nói cái gì cũng được, nếu thực sự không còn gì để nói, cậu có thể đặt câu hỏi với tớ - đứa trẻ mà cha mẹ ly hôn vừa gặp phải hai cú sốc lớn này cũng được, được trả lời câu hỏi cũng có

thể giúp tâm hồn lạc lối của tớ tìm thấy hướng đi mới”.

Thực ra, Trịnh Vi đã kể rạch ròi mọi chuyện với Nguyễn Nguyễn ngay từ chiều hôm qua, từ dáng vẻ của nhân vật đến những suy nghĩ trong nội tâm, không bỏ sót chi tiết nhỏ nào.

Nhưng Nguyễn Nguyễn rất tâm lý, cô cúi đầu hỏi: “Cậu thực sự sẽ không tìm cách để liên lạc với Lâm Tĩnh nữa à?”

Bàn tay Trịnh Vi vẽ nhằng nhịt trên cuốn vở, “Lâm Tĩnh ở xa như thế, liên lạc kiểu gì? Huống hồ anh ấy cũng biết như vậy, anh ấy không chịu nghe điện thoại của tớ, sách tớ tặng anh ấy cũng vứt đi, anh ấy chẳng thèm đếm xỉa gì đến tớ nữa đâu”.

Nguyễn Nguyễn cảm thấy hơi hối hận vì gợi ra chủ đề này, đang định lảng sang chuyện khác, Trịnh Vi liền cười tủm tỉm nói: “ Nhưng không sao cả, chút trắc trở nhỏ thế này làm sao có thể đánh bại được Tiểu Phi Long bất tử như tớ. Một anh Lâm Tĩnh đi rồi, sẽ có hàng trăm hàng nghìn anh Lâm Tĩnh khác xông tới, trường bọn mình chẳng nhiều cái gì cả, chỉ nhiều mỗi con trai thôi, có một, hai anh cũng không đến nổi, tương lai còn dài lắm, hoa dại đầy đường thế này, tớ tha hồ mà chọn mà ngắt...”

Nguyễn Nguyễn cười mỉm, nói: “Chứ sao, cậu nghĩ được như thế thì tốt quá”.

“Tại sao tớ lại không nghĩ được như thế chứ? Môi trường tuyệt như thế này, tớ nói cho cậu biết nhé, hôm qua Trư Bắc kể với tớ một chuyện rất thú vị, cậu ấy bảo lớp cậu ấy có một cô bạn đêm ngủ tự nhiên bật khóc, mọi người hỏi xảy ra chuyện gì, cô bạn nói, từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ cô thấy một ngôi trường nào lắm anh đẹp trai, mà lại không có nhiều cô xinh đẹp như trường mình, mãi nghĩ tự nhiên thấy mừng phát khóc”.

Nguyễn Nguyễn bất giác mỉm cười.

Buổi chiều tan học, trên đường về ký túc xá, hai bên vỉa hè của các trục đường chính trong như họp chợ. Tò mò, Trịnh Vi cũng chen vào một đám người ngó nghiêng, phía sau chiếc bàn có mấy người đứng, bên cạnh còn dựng một tấm biển tuyên truyền. Lập tức cô hiểu ngay vấn đề, miệng lẩm bẩm: “Hóa ra đây chính là các câu lạc bộ trong trường đại học được nhắc tới từ lâu”.

Một anh chàng sinh viên tinh mắt phát hiện ngay ra cô bé Trịnh Vi xinh xắn đáng yêu, mặt lộ rõ vẻ tò mò, lập tức hồ hởi bắt chuyện: “Em gái, em có muốn tham gia vào câu lạc bộ văn học của bọn anh không?”

Trịnh Vi liền lùi mấy bước, quay đầu đi luôn, bụng thầm nghĩ, cái kiểu

làm văn như mình, câu cú lủng tung, tham gia câu lạc bộ văn học làm gì chứ. Cô quay về chỗ cũ, thấy Nguyễn Nguyễn đang đứng đợi cô và trở thành đối tượng bị mấy câu lạc bộ xung quanh mời chào nhiệt tình.

“Nguyễn Nguyễn, cậu có tham gia không?”

Nguyễn Nguyễn lắc đầu, “Phiền hà lắm, bọn mình đi thôi”.

Sắp đi qua hết các câu lạc bộ, đột nhiên nghe thấy không xa vang lên tiếng ai đó gọi: “Vi Vi, Vi Vi...”

Trịnh Vi quay đầu nhìn xung quanh theo phản xạ, xác định không phải gọi mình, vừa định đi tiếp, lại nghe thấy tiếng gọi càng dồn dập hơn: “Vi Vi, phía này, phía này cơ mà!” Lần này thì cô đã nhìn thấy một gương mặt có vẻ quen quen đang đứng ở góc đường kín đáo nhất, chủ nhân của gương mặt đó đang ra sức vẫy tay về phía cô.

“Cậu quen à?” Nguyễn Nguyễn hỏi với vẻ kinh ngạc.

“Hình như thế, trông rất quen, bọn mình qua đó xem sao”.

Hai người vừa bước tới, anh chàng vừa gọi cô đó liền nói với giọng thân thiện: “Vi Vi, cuối cùng đã tìm được em, vào học bao lâu rồi mà em vẫn không gọi điện thoại cho anh, thế là không được đâu nhé”.

Nghe thấy hai tiếng “Vi Vi” mà anh chàng đó gọi, Trịnh Vi bất giác rung mình, thầm hỏi mình quen anh chàng này từ bao giờ nhỉ, cô nhìn gương mặt mọc đầy trứng cá trước mắt mấy giây mới ồ lên vỡ lẽ, đây chẳng phải Lão Trương nhiệt tình hôm cô đến nhập trường đó sao?

“Hê hê, mấy hôm trước em có việc phải về nhà, anh Trương anh ở đây làm gì vậy?” Vì đã quen nên cô cũng không phải cảnh giác nữa.

“Còn làm gì nữa, câu lạc bộ thu hút nhân tài, cũng phải hấp thu ít dinh dưỡng mới chứ”.

Trong trường đại học hình như sinh viên nào cũng phải tham gia vào câu lạc bộ nào đó thì phải, Trịnh Vi liếc quanh vị trí của Lão Trương, đây là góc nhỏ kín đáo nhất so với vị trí của tất cả các câu lạc bộ khác, sau lưng anh ta là hai, ba anh chàng cũng lôi thôi luộm thuộm như anh ta, trên bàn không có những tấm biển tuyên truyền bắt mắt như các câu lạc bộ khác, ngay cả các sinh viên mới xếp hàng đăng ký trước bàn cũng không nhiều như chỗ khác.

“Câu lạc bộ của anh là câu lạc bộ gì vậy, ít ra cũng phải có tấm biển ghi chứ?”

“Ở đây này”. Lão Trương cầm một tờ giấy trên bàn lên, nhìn là biết đó là một tờ giấy được xé nhăm nhở trong quyển vở ghi chép, trên đó viết

dòng chữ “Câu lạc bộ cờ vây” bằng bút bi.

Trịnh Vi cười ngặt nghẽo, “Anh Trương, câu lạc bộ của các anh cũng giản dị, đơn sơ quá nhỉ? Đi từ này đến giờ, chưa thấy câu lạc bộ nào lại nghèo nàn như các anh”.

Lão Trương không hề tỏ ra phật ý, phẩy phẩy tờ giấy, nói: “Bọn anh đây gọi là hát bè trầm! Nước chẳng kể sâu, có rồng tất thiêng, hình thức không quan trọng, cái mà bọn anh coi trọng chính là nội hàm”.

“Thế anh cứ tiếp tục giữ nội hàm đó đi, em phải về đây”. Trịnh Vi vừa cười vừa nói.

“Thế đâu có được, đã đến đây thì phải tham gia vào câu lạc bộ của các anh chứ”. Lão Trương nói với vẻ thản nhiên.

Trịnh Vi bật cười, “Em đâu có biết trò chơi có nội hàm lớn lao như vậy của các anh, em chỉ biết chơi cờ bay thôi”.

“Không sao cả, chỉ cần em tham gia, bọn anh đông người thế này không dạy được em hay sao? Trông em thông minh như thế, chắc chắn sẽ học nhanh thôi”.

“Thôi thôi, các anh đi tìm cao nhân khác đi”. Trịnh Vi đang định bỏ đi thì bị tay Lão Trương chặn lại: “Em gái, em phải nể mặt anh chứ, hay là, bọn anh không thu tiền gia nhập câu lạc bộ của em nữa... thế cũng không chịu hả? Thôi thì thế này nhé, em tham gia, chức hội phó câu lạc bộ sẽ để em làm...”

Trịnh Vi giật nảy người, càng cảm thấy trước mặt là đầm rồng hang cọp. Thấy cô vẫn chưa chịu, Lão Trương lại một lần nữa dùng chiêu bài dụ dỗ ngon ngọt: “Thôi em hãy nể mặt anh vì hôm nhập học anh đã giúp em, cũng coi như đó là cái duyên, em tham gia đi nhé. Yên tâm, sau khi gia nhập câu lạc bộ, em không có nghĩa vụ gì hết mà chỉ có quyền lợi thôi... Đừng để đến mức anh phải cầu xin em, ít nhiều gì thì anh cũng là đàn anh khóa trên mà.”

Thấy Trịnh Vi tỏ vẻ nghi hoặc không nói gì, Lão Trương không để lỡ thời cơ dúi ngay chiếc bút bi vào tay cô, nửa vạt nài nửa ép bắt cô phải ký tên, Trịnh Vi chưa kịp hoàn hồn thì nghe thấy Lão Trương quay đầu tươi cười hoan hỉ với mấy anh bạn đằng sau: “Cuối cùng thì câu lạc bộ cờ vây của chúng ta đã có sinh viên nữ rồi, lại còn là cô bé xinh đẹp nữa chứ, thế nào hiệp hội mấy vi tính và câu lạc bộ ghi ta cũng tức nổ đom đóm mắt cho coi”.

Trịnh Vi không nói gì nữa, cô có cảm giác như mình bị bán đứng trong

chốc lát. Nhưng nhìn thấy vẻ hoan hỉ của bọn họ, thầm nghĩ, mấy anh chàng này cũng đáng thương thật, bình thường chắc là hay bị các câu lạc bộ khác bắt nạt, đằng nào cô cũng chẳng có việc gì, tham gia thì tham gia chứ sao.

Lúc này đây ánh mắt Lão Trương bắt đầu nhìn chằm chằm vào phía sau Trịnh Vi, Trịnh Vi quay đầu nhìn lại, đúng là vị trí Nguyễn Nguyễn đang đứng, cô đang lơ đãng nhìn mọi người qua lại.

Trịnh Vi đặt tay lên vai Nguyễn Nguyễn, nhướn mày lên hỏi anh chàng Trương: “Anh nhìn Nguyễn Nguyễn nhà em say sưa như thế làm gì?” Cô không hề có ý ghen tuông. Tính Trịnh Vi là thế, cô đã chấp nhận Nguyễn Nguyễn nên cảm thấy Nguyễn Nguyễn là của mình, người khác ca ngợi, thích Nguyễn Nguyễn, cô cảm thấy mình cũng vinh dự lắm, chỉ có điều trong mắt Lão Trương lộ rõ bốn chữ “Thèm thuồng từ lâu” khiến cô không thể không cảnh giác.

Lão Trương rút phắt trong túi ra một vật, cầm bằng hai tay đưa ra trước mặt Nguyễn Nguyễn, “Em là Nguyễn Quân đúng không, anh đã nghe tiếng em từ lâu, anh là Trương Thiên Nhiên học khoa Công nghệ Môi trường, đồng thời cũng là bạn thân của Trịnh Vi”.

Trịnh Vi lờ mờ một cái, con người này không biết lạ là gì, hóa ra anh ta vẫn đem theo bên người tấm card tự làm đó, hể gặp con gái xinh lại phân phát.

Nguyễn Nguyễn mỉm cười nhận lấy và cũng không nói gì. Lại vẫn là Lão Trương tấn công tiếp: “Hay là em cũng tham gia vào câu lạc bộ cờ vây của bọn anh nhé?”

Trịnh Vi thấy Nguyễn Nguyễn có phần khó xử, bèn nói với Lão Trương: “Đây khác gì được voi đòi tiên, bắt ép bản cô nương còn chưa đủ, lại còn định bá chiếm cả hoa khoa Nguyễn Nguyễn nhà chúng tôi nữa đây, anh không sợ câu lạc bộ cờ vây của anh bị người khác cho một chưởng à?”

Lão Trương cũng là người rất biết nắm bắt thời cơ, biết dừng lại đúng lúc nên cũng không nài ép thêm.

Tối đến, khi đã về phòng đông đủ, mọi người liền kể cho nhau nghe chuyện buổi chiều đi thăm các câu lạc bộ. Tiểu Bắc nói bằng giọng chắc nịch: “Cái gọi là câu lạc bộ chỉ là nơi các anh giai khóa trên đối khát tán tỉnh các em khóa dưới mà thôi?”

Lục Nha hưởng ứng: “Đúng đấy, tớ cũng cảm thấy như thế, Tiểu Bắc, thế thì cậu không tham gia vào câu lạc bộ nào à?”

Tiểu Bắc nói: “Đâu có, tớ tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh, câu lạc bộ nấu ăn, câu lạc bộ tình thương, hiệp hội điện ảnh...”

Trịnh Vi cười phì: “ Thế những lời cậu nói lúc đầu không phải mâu thuẫn hay sao?”

Tiểu Bắc hùng hổ: “Tớ chỉ nói câu lạc bộ là nơi các anh giao khóa trên đôi khát tán tỉnh các em khóa dưới mà thôi, tớ đâu có nói như thế có gì là không ổn đâu, tán thì cứ việc tán, dù thế nào thì cũng không không cho họ cơ hội, như thế thì phi nhân nhân đạo quá. Trịnh Vi, cậu tham gia vào câu lạc bộ nào, hôm nay tớ lang thang mãi ở đó nhưng không thấy câu lạc bộ Phi Long”.

“Tớ tham gia câu lạc bộ cờ vây”. Trịnh Vi buột miệng.

“Ấy, cậu nghĩ gì mà lại tham gia câu lạc bộ cờ vây, tớ nghe mấy người khóa trước nói, trong số các câu lạc bộ của trường, câu lạc bộ cờ vây là vô tích sự nhất, nghe nói ở đó mấy người là sinh viên bị đúp, điển hình là những kẻ ham chơi cờ, ban chấp hành Đoàn trường mấy lần đã có ý định giải tán câu lạc bộ này, không hiểu sao đến giờ nó vẫn tồn tại”. Duy Quyên nói.

Nghe thấy vậy Trịnh Vi liền nổi cáu: “Tớ lại thích chơi cờ đấy, chỉ có điều câu lạc bộ cờ vây tuy là kém cỏi thật nhưng nghe nói câu lạc bộ cũng có một quy định, tất cả mọi người đều có thể tham gia, trừ sinh viên khoa Xã hội.”

Tiểu Bắc cười ha ha: “Hay đấy, hay đấy”.

Duy Quyên không nói gì thêm, chắc là nằm trên giường tức nổ đom đóm mắt. Cuối cùng vẫn là Nguyễn Nguyễn giảng hòa, “Tồn tại tức là hợp lý, mỗi người một ý thích thôi mà”.

Duy Quyên cũng không muốn làm mất lòng Trịnh Vi, được đà hạ giọng: “Nhưng nói đi lại nói lại, nghe nói trong câu lạc bộ cờ vây cũng có mấy anh không đến nổi, nghe nói chàng công tử họ Hứa khoa Vật lý Điện tử cũng ở câu lạc bộ đó.”

Trịnh Vi vẫn chưa hả giận, “Hứ” một tiếng rồi không nói gì thêm.

Lục Nha hỏi: “Chàng công tử họ Hứa nào?”

“Công tử họ Hứa mà cậu không biết à?” Duy Quyên nói “Hứa Khai Dương - năm thứ hai khoa Vật lý Điện tử, nhà rất giàu, lại đẹp trai, mấy nàng trong lớp tớ thường xuyên nhắc tới anh ta, nghe nói vẫn chưa có người yêu”.

“Xem ra cậu đã điều tra kỹ rồi phải không? Chưa có người yêu, thế

không phải là cậu có cơ hội hay sao?” Tiểu Bắc nói.

Duy Quyên nói với vẻ ngượng ngùng: “Làm sao người ta thích tớ được”. “Đừng nói như vậy, bạn Duy Quyên của chúng ta tuyệt vời làm sao, còn ai bonseovich hơn bạn ấy nào? Tiểu Bắc nói.

Sau một hồi thảo luận, trừ Trịnh Vi và Tiểu Bắc ra, Trác Mĩ tham gia câu lạc bộ nấu ăn, Duy Quyên và Lục Nha tham gia câu lạc bộ văn học, chỉ có Nguyễn Nguyễn không tham gia câu lạc bộ nào, lý do của cô là sợ phiền hà, có thời gian tham gia vào mấy việc đó không bằng lên thư viện đọc sách.

Trong trường đại học, muốn nhận biết sinh viên mới và sinh viên cũ không có gì là khó, những người hào hứng đi theo tốp mấy sinh viên nam hoặc sinh viên nữ là sinh viên mới, hai người dắt tay nhau đi lang thang trên đường là sinh viên cũ; trước giờ vào học vẫn còn năm phút đã chạy thực mạng vào giảng đường là sinh viên mới, chuông báo vào học réo đã lâu mà vẫn dụi mắt lê từng bước vào lớp là sinh viên cũ; ánh mắt hồ hởi, mong chờ, tràn trề hy vọng trước bốn năm đại học là sinh viên mới, hai mắt vô hồn, nụ cười mờ ám là sinh viên cũ... Đương nhiên rồi, có người lại thích phân biệt theo kiểu này hơn, trong nhà ăn, ăn phải một con sâu kêu lên thất thanh là sinh viên mới, thấy trong bát không có sâu liền ngạc nhiên đến mức không dám nuốt là sinh viên cũ.

Cho dù thế nào, so với cực hình của ba năm cấp ba, cuộc sống trong trường đại học chẳng khác gì thiên đường, đứng trước môi trường sống, môi trường học tập thoải mái và tự do tự tại vì không có người giám sát, rất nhiều người có cảm giác như con chim được sổ lồng, hào hứng vỗ cánh nhưng không biết nên bay về phương nào. Lục Nha kể rằng, học kỳ một của năm thứ nhất đại học sắp kết thúc nhưng cô vẫn thường xuyên mơ thấy cảnh mình quay về với thời trước khi thi đại học mà toát cả mồ hôi hột.

— © —

Lần trốn học đầu tiên của Trịnh Vi bắt đầu từ những lời gợi ý của Lão Trương - người được mệnh danh là giang hồ Bạch Hiếu Sinh. Xuất phát từ tâm lý đối phó, sau khi gia nhập câu lạc bộ cờ vây, cô cũng mấy lần đến trung tâm hoạt động của câu lạc bộ. Lần thì đi vào sau khi tan học, lần thì đi lúc không có giờ, bất kể lần nào đến địa điểm tồi tàn đó, cô cũng đều nhìn thấy bóng dáng Lão Trương. Cuối cùng có một lần, không nén nổi tò mò, Trịnh Vi liền nói ra thắc mắc của mình: “Anh Trương, sao

lúc nào anh cũng có mặt, anh không đi học à?” Lão Trương cười, điềm nhiên nói: “Cô bé ngốc ngếch thế, em tưởng rằng tất cả mọi người đều như các em tiết nào cũng cấp cấp đi học ư, thà đi làm những việc mình thích còn hơn là để tuổi xuân quý báu trôi qua một cách vô bổ trong những môn học vô vị”. Lúc đó Trịnh Vi thầm nghĩ, thảo nào mọi người đều nói trong câu lạc bộ cờ vây toàn là sinh viên bị đúp mình không thể như thế được.

Cho dù là năm thứ nhất nhưng chương trình học của sinh viên các nhóm ngành tự nhiên đều được xếp khá nặng, ngoài bốn môn chuyên ngành, còn có các môn chung bắt buộc như ngoại ngữ và triết học Mác-Lênin, cơ sở pháp luật. Về cơ bản thời khóa biểu ngày nào cũng được bố trí kín mít, thỉnh thoảng những buổi không có giờ lại phải đối phó với các bài tập vi phân, tích phân dài lê thê.

Một buổi sáng trời mưa, Trịnh Vi tự cho phép mình được ngủ nướng với lý do đau đầu để biểu tình việc rời khỏi chăn ấm lên lớp đi học. Thấp thỏm một hồi, thấy hậu quả không những không nghiêm trọng như mình tưởng tượng - thậm chí có thể nói sau khi không để lại hậu quả gì, cô bắt đầu có những hành động liều lĩnh hơn, ngoài môn chuyên ngành không dám bỏ học, sợ bỏ sẽ không theo kịp, các môn học chung bắt buộc, bỏ được đều bỏ. Thời gian đầu cô còn nhờ Nguyễn Nguyễn làm đơn xin phép nhét cho cán bộ lớp, nhưng sau khi mọi lý do ồm ồm đã sử dụng hết, ngay cả giấy phép cũng không buồn viết nữa. Sau khi cha mẹ cô mỗi người bỏ ra nửa tiền mua cho cô một chiếc máy tính, tình trạng này ngày càng nghiêm trọng hơn, vua trốn học trong phòng chính là cô và Trác Mĩ - người nổi tiếng vì đức tính ham ngủ lười học, thỉnh thoảng còn có Tiểu Bắc - người cũng dị ứng với môn triết học Mác-Lênin tham gia, cứ rồi rồi là mấy người lại thuê về mấy bộ phim truyền hình mà nghiền ngẫm. Phim Hàn Quốc, Nhật Bản, Hồng Kông, Mỹ, Đài Loan rồi phim trong nước, phim nào cũng không chê, có lúc xem quên cả mình là ai, ngay cả cơm cũng phải nhờ Nguyễn Nguyễn sau khi tan học mua về cho.

Mặc dù Nguyễn Nguyễn không phải tiết học nào cũng chăm chú nghe giảng, nhưng nguyên tắc của cô là không có chuyện đặc biệt thì không trốn học, cho dù tâm hồn có treo ngược cành cây, cũng phải tự mình đến tận hiện trường. Như lời cô nói thì, Trịnh Vi đã bỏ học nhiều như vậy, nếu cô cũng làm như thế thì phòng ký túc xá của cô vốn là phòng có các sinh viên học ở các khoa khác nhau, khi lớp có chuyện gì cần thông báo

sẽ chẳng ai biết, nếu chẳng may gặp phải hôm điểm danh, kiểu gì cũng phải có người để đối phó.

Bình thường trên lớp đều do lớp phó phụ trách kỷ luật điểm danh, mặc dù giấy xin phép mà Nguyễn Nguyễn đưa ra trông lem nhem, tệ hại, nhưng trước ánh mắt khẩn cầu của nàng hoa khôi, hơn nữa Trịnh Vi cũng được bạn bè trong lớp quý mến vì tính tình xởi lởi, vô tư nên lớp phó phụ trách kỷ luật cũng nhắm mắt cho qua, chỉ có điều nếu gặp phải vị giáo sư nào mạnh tay, sự việc sẽ không đơn giản như thế. Một lần, Trịnh Vi liều mạng bỏ giờ môn xây dựng công trình đại cương. Thầy giáo dạy môn này là giáo sư Lý - người được mệnh danh là một trong tam đại sát thủ của khoa Xây dựng; trước khi vào lớp mà vị giáo sư này phát hiện số chỗ ngồi còn trống vượt quá lim chịu đựng của ông thì sẽ điểm danh rất cẩn thận, lúc hết tiết ông còn đứng trên bục giảng đập bảng với vẻ đàng đàng sát khí, “Giờ của tôi mà cũng dám bỏ hả, không biết ông Lý này là ai hả, học kỳ này nếu hai lần điểm danh không có mặt thì điểm thi cuối kỳ nhất loạt là 0 điểm”.

Những lúc như thế, Trịnh Vi đang ngồi ở ký túc xá xem phim mà nước mắt lưng tròng; Nguyễn Nguyễn tranh thủ giờ giải lao giữa hai tiết học, hồn hển chạy về ký túc xá báo tin cho Trịnh Vi. Trịnh Vi lập tức thay ngay quần áo, rồi cùng Nguyễn Nguyễn lên lớp trước khi và tiết hai. Từ trước đến nay, các môn đều học liền hai tiết một lần, vừa nhìn thấy giáo sư Lý mặt đàng đàng sát khí, vẻ yếu ớt của Trịnh Vi lại càng lộ rõ, cô nói: “Em xin lỗi thầy, em bị đau bụng đã hai ngày nay rồi, vừa nãy em phải nghỉ một tiết của thầy”.

Về ngày thơ, trong sáng đó có lợi như vậy đấy, nhìn ánh mắt ngơ ngác như nai tơ của Trịnh Vi và vẻ thành khẩn không thể chê vào đâu của Nguyễn Nguyễn đứng bên cạnh, ngay cả giáo sư Lý đã sống nửa đời người và nổi tiếng vì sự cứng rắn cũng không khỏi động lòng trắc ẩn, ông xua xua tay và nói một câu: “Các cô đừng có ăn vặt linh tinh không tốt cho sức khỏe, ảnh hưởng đến học tập, quay về chỗ ngồi đi, lần này tôi cho qua”. Nghe nói, cách này đã có lần được một sinh viên nam trong lớp bắt chước, kết quả không những vẫn bị đánh dấu bỏ học, mà còn bị giáo sư Lý cho một bài ca không quên. Vì thế sinh viên nam đều thầm than thở rằng tại sao mình không được sinh ra làm kiếp má hồng duyên dáng. Trịnh Vi nghe thấy liền nói: “Từ trong trứng nước người ta đã được cha mẹ phú cho nét tươi xinh, biết làm thế nào? Hơn nữa, người đầu tiên

áp dụng chiêu bài này là thiên tài, mà người nào học lõm đều là ngu tài”. Điều khiến mọi người ầm ứ hơn cả là sau khi biết điểm thi học kỳ, Nguyễn Nguyễn đứng trong top ba người có điểm cao nhất lớp chẳng nói làm gì, riêng Trịnh Vi đi học bữa được bữa cái nhưng môn nào cũng qua. Hôm thi môn triết học Mác-Lênin, do được ngồi sau Nguyễn Nguyễn nên TV không phải thi lại.

Sống trong môi trường như vậy, Trịnh Vi như cá gặp phải nước, cô cảm thấy tương lai tựa như một bức tranh sơn thủy theo phương pháp vẩy mực đang từ từ mở ra trước mắt cô. Tuổi trẻ tuyệt vời biết bao, phía trước vẫn còn rất nhiều điều lý thú đợi chờ cô khám phá, vẫn còn rất nhiều thời gian để có thể thỏa thích phung phí, mặc dù đôi lúc nhớ đến Lâm Tĩnh, trong lòng cũng rầu rĩ, nhưng không có gì có thể ngăn nổi nhịp chân vui vẻ tiến bước của Tiểu Phi Long.

Chương 4: Vừa gặp Dương Quá lỡ dở một đời

Học kỳ hai vào học chưa được bao lâu, Lục đại Thiên Hậu của phòng 402 đã có sự thay đổi. Lục Nha ngay từ đầu đã tuyên bố quyết không yêu trong trường đại học, nhưng sau vài lần gặp gỡ, hội họp với bạn bè đồng hương đã bị anh chàng học năm thứ ba cùng trường tán đổ. Lúc đầu, anh chàng này liên tục mượn cớ mời cô đi ăn cơm, đi chơi công viên, từ trước tới nay Duy Quyên luôn có con mắt tinh tường đã khẳng định, chắc chắn anh chàng này phải có âm mưu đen tối, chỉ có điều Lục Nha khẳng khái phủ nhận, nói chỉ là bạn thân mà thôi.

Các cuộc “Hội họp đồng hương” của Lục Nha diễn ra thường xuyên đã khiến Trịnh Vi thắc mắc suốt một thời gian dài; cô hỏi riêng Nguyễn Nguyễn: “Nhà Lục Nha ở ngoại ô, đi xe cũng chỉ hai tiếng đồng hồ là về đến nhà, tại sao lại liên tục họp đồng hương?”

Nguyễn Nguyễn liền cười, nói: “Cứ bình tĩnh quan sát xem thế nào”.

Quả nhiên sau đó không lâu, tình cảm giữa Lục Nha và anh chàng đồng hương đã thăng hoa nhanh chóng, đi đâu hai người cũng thường cặp kè bên nhau rất tình tứ. Đến lúc này, Lục Nha không thể không ngượng ngùng thừa nhận, đúng là cô đã ngã lòng trước sự theo đuổi của sư huynh.

Vì chuyện này mà Duy Quyên - người vốn thân thiết với Lục Nha tỏ ra

bất bình một thời gian. Trong mắt cô, anh chàng nợ dáng không cao, tướng mạo không có gì nổi bật, mà lại còn là con nhà sống ở nông thôn, mặc dù gia đình Lục Nha cũng ở nông thôn, nhưng trong điều kiện có thể lựa chọn tốt hơn, dù gì cũng phải tìm người có hoàn cảnh tốt hơn anh chàng đó. Khi Duy Quyên nói ra những điều này, Lục Nha chỉ im lặng lắng nghe, không nói gì, cuối cùng chỉ hạ giọng nói một câu: “Tớ thấy anh ấy rất tốt với tớ”.

“Cậu ngốc thế, lúc anh ta theo đuổi cậu thì đương nhiên là phải tốt với cậu rồi, nhưng tốt thì để làm gì, đi theo một thằng đàn ông kém cỏi, suốt đời mình cũng có gì khá hơn”. Duy Quyên có phần bức mình vì sự nhu nhược của bạn. Trong hội sinh viên cô sống rất vui vẻ, bản thân lại thông minh sắc sảo, nhan sắc cũng không đến nỗi tồi, vì thế cũng có không ít người theo đuổi, nhưng cô có yêu cầu rất cao, phương châm của cô là: lựa chọn bạn đời là sự lựa chọn số phận lần thứ hai của phụ nữ sau lần đầu thai. Sau khi cô tuyên bố anh nào gia cảnh không tốt sẽ không để lọt vào tầm ngắm, không ít kẻ theo đuổi đã phải lặng lẽ rút lui.

Từ trước tới nay Tiểu Bắc vốn không ưa gì Duy Quyên, nghe thấy chối tai bèn nói: “Theo tớ thì nỗi nào nên úp vung ấy, phù hợp là được. Cũng không phải không có các công tử giàu có, nhưng người ta cũng chẳng ngốc đâu, tội gì người ta phải thích cậu - dĩ nhiên rồi, cái từ “Cậu” mà tớ nói đến ở đây là một khái niệm rộng, không chỉ riêng ai. Tóm lại, Lục Nha, tớ ủng hộ cậu, thích yêu ai thì yêu, quan tâm làm gì nhiều”.

Mặc dù nói như vậy nhưng sau đó không lâu, Tiểu Bắc đã gây ra một chuyện nực cười, hôm đó cô đi lấy nước nóng, đúng lúc về đến phòng thì nhìn thấy Lục Nha cùng mấy người đang say sưa xem ảnh, cô liền xúm đến, liếc qua rồi nói: “Lục Nha, người đứng bên cạnh cậu là bố cậu hả, trông còn trẻ quá nhỉ”.

Trịnh Vi lập tức ôm bụng cười rũ rượi, Lục Nha mặc dù không nói gì, nhưng trên gương mặt diễm đạm cũng lộ rõ vẻ ngượng ngùng, Tiểu Bắc còn đang ngơ ngác chưa hiểu đầu đuôi thì nghe thấy tiếng Nguyễn Nguyễn: “Tiểu Bắc, chắc cậu không đeo kính đúng không, người đứng bên cạnh Lục Nha là người yêu cậu ấy. Chỉ có điều mặc dù cậu không nhìn rõ, nhưng có một điểm là cậu nói đúng, Lục Nha và anh ấy trông khá giống một đôi vợ chồng”.

Tiểu Bắc có vẻ hơi xấu hổ, biết là mình đã đoán sai. Hậu quả của sự việc này là một thời gian dài, dù học cùng lớp nhưng Lục Nha rất lạnh

nhặt với Tiểu Bắc, mãi sau này nghĩ lại, mới cười nói với Tiểu Bắc. Từ đó trở đi Tiểu Bắc cũng cẩn thận hơn trong lời ăn tiếng nói, nhưng trong bụng vẫn ấm ức, cô nói với Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn: “Đúng là anh chàng người yêu của Lục Nha nhìn cũng có vẻ già dặn mà, thế mới khiến tớ nhìn gà hóa cuốc chứ, giờ nghĩ lại thấy Duy Quyên nói đúng, tội gì mà cậu ấy phải yêu người như thế?”

Nguyễn Nguyễn nói: “Tử phi ngư yên tri ngư chi lạc[3]”, người ta cần tìm người như thế nào chỉ có người ta mới biết rõ nhất”.

Trịnh Vi cũng gật đầu liên hồi: “Đúng đấy, chỉ cần Lục Nha cảm thấy thích là được, tớ mà đã thích ai thì bất kể ra sao, cứ phải túm được chàng trong tay đã rồi sẽ tính sau”.

Nghे đồn rằng trường Đại học G không có cô nữ sinh nào không được nam sinh theo đuổi, câu nói này hoàn toàn chính xác, kể cả những cô bị liệt vào hàng khùng long cũng có thể tìm thấy chàng kỳ sĩ của mình, huống hồ là Lục đại Thiên Hậu ngời ngời sắc hương. Người đứng dưới sân túc trực hết hàng này đến hàng khác, đằng sau mỗi Thiên Hậu đều có ít hoặc nhiều ứng cử viên, trong đó dĩ nhiên ứng cử viên của Nguyễn Nguyễn chiếm đông nhất. Chỉ có điều ngay từ đầu cô đã tuyên bố mình đã có người yêu, mặc dù chơi với đám con trai cô vẫn cười nói vui vẻ, nhưng luôn gây cho người ta cảm giác chỉ có thể đứng ngắm từ xa chứ không thể mạo phạm, ngoài mấy anh chàng tự cho rằng điều kiện của mình không tồi và có tính bền bỉ, nhẫn nại theo đuổi, còn phần lớn các anh chàng khác đều chỉ biết đứng nhìn mà trách mình không có số đào hoa. Trác Mĩ là người thành phố G, thường xuyên về nhà, thời gian ở trong trường không nhiều, cô là người ngại va chạm, nói như lời Trịnh Vi, là một “Con lười”. Mục tiêu của cô là được tốt nghiệp suôn sẻ, sau đó người nhà sẽ giới thiệu cho cô một người môn đăng hộ đối rồi lấy chồng, tiếp tục sống một cuộc sống lười biếng, vì thế cô cũng không để ý lắm đến mọi người xung quanh. Thích Tiểu Bắc là những anh chàng tính tình thẳng thắn giống cô, trong đó có không ít anh chàng đẹp trai cao 1m80, nhưng theo cô tiết lộ, mẫu người mà cô thích lại là các anh chàng điềm đạm nho nhã; cậu bạn mà cô yêu thầm từ hồi cấp một thuộc mẫu người đó, cậu bạn đó thi đỗ vào một trường đại học ở Tân Cương, vì thế đương nhiên hai người đã phải chia tay nhau, nhưng cô chưa thấy xuất hiện người nào phù hợp.

Nhân vật được đánh giá là sáng giá nhất phải kể đến Ngọc diện Tiểu Phi

Long, những cô gái trong sáng hồn nhiên với tính cách sôi nổi, nhiệt tình như cô thực sự là đối tượng được đưa vào tầm ngắm của mọi anh chàng dù già hay trẻ. Một lần Nguyễn Nguyễn nhìn thấy cô bày lần lượt từng con bài trong bộ tứ lơ khơ mới tinh ra giường, mồm còn lẩm bẩm gì đó, bèn hỏi cô định giở trò gì. Trịnh Vi liền nói rằng cô đang bận đánh số thứ tự và sắp xếp vị trí cho những anh chàng theo đuổi mình. Nghe vậy Nguyễn Nguyễn liền bật cười, ngồi xuống nghe cô giới thiệu từng ứng cử viên, điều kiện kém nhất là con hai rơ, Trịnh Vi nói đó là anh chàng học ở khoa Văn, viết tặng cô một bài thơ hiện đại mười bốn dòng, khiến mấy ngày liền cô ăn không ngon. Nguyễn Nguyễn cảm thấy khá có hứng thú với con K cơ. “Anh chàng này chắc là công tử họ Hứa phải không?” Trịnh Vi cũng không hề tỏ ra xấu hổ, hỏi với vẻ khâm phục: “Sao cậu lại biết?”

Nguyễn Nguyễn nói: “Tớ thấy trong số những người này, người có điều kiện tốt nhất, tính tình hợp với cậu nhất chính là anh ấy, ngoài Hứa Khai Dương ra, còn ai có thể lấy được con K cơ?”

Trịnh Vi cầm con K cơ trong tay, mồm lẩm bẩm: “Anh chàng Khai Dương này rất hợp khẩu vị của tớ, nhưng vì hai bên ăn nhịp với nhau quá, tự nhiên lại cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó”.

Lần đầu tiên quen Hứa Khai Dương dĩ nhiên cũng là quen ở câu lạc bộ cờ vây của Lão Trương. Lão Trương là hội trưởng, sau khi Trịnh Vi gia nhập câu lạc bộ, Lão Trương cũng đã giữ lời hứa, trao chức hội phó cho cô. Trong các câu lạc bộ, đây là điều rất hiếm gặp, nhưng hội viên ở câu lạc bộ cờ vây không nhiều, chỉ khoảng 20 người, toàn là con trai, trước cách giải quyết của Lão Trương, không ai thắc mắc gì.

Sau khi khắp khởi vì được bầu làm hội phó câu lạc bộ, Trịnh Vi mới biết đây thực sự là một vị trí khổ sai, không những mang cái danh hảo hảo đem lại lợi lộc gì, mà còn phải liên tục đi họp thay Lão Trương, phiền hà vô cùng. Tiếp xúc nhiều với công việc trong câu lạc bộ, cô mới phát hiện ra rằng, sở dĩ câu lạc bộ cờ vây đến nay vẫn còn tồn tại, chủ yếu là nhờ vào tài xoay sở của Lão Trương, anh ta để Trịnh Vi tham gia các cuộc họp của các câu lạc bộ cũng là một quyết định sáng suốt, kể cả mấy câu lạc bộ khác vốn hay kèn cựa với họ, thấy một cô hội phó xinh xắn đến tham gia, cũng không ai nở lòng nói câu gì nặng. Ngay cả khi Ban chấp hành Đoàn trường cấp kinh phí, trước ánh mắt ra hiệu của Lão Trương, Trịnh Vi liền bám riết lấy anh bí thư chi đoàn, cuối cùng khoản kinh phí được

cấp đã phá kỷ lục của câu lạc bộ cờ vây so với các năm về trước, và Trịnh Vi cũng nghiễm nhiên trở thành hoa khôi của câu lạc bộ cờ vây. Vì cô mà các hội viên cũ trong câu lạc bộ còn tổ chức cuộc thi đấu cờ vây tranh cúp “Tiểu Phi Long” giữa các sinh viên mới; trên thực tế, sinh viên mới tham gia thi đấu chỉ có mỗi mình Trịnh Vi, và đến lúc này cô mới nắm được thế nào là các góc, thế nào là các sao trong cờ vây.

Có lẽ Trịnh Vi thực sự không có năng khiếu chơi cờ vây, trong câu lạc bộ cờ vây, mặc dù sư phụ của cô khá đông, và cao thủ cũng không thiếu, nhưng đều lần lượt bại trận trong quá trình truyền thụ kiến thức cho cô, ngay cả Lão Trương - người được mệnh danh là ông vua nhẵn nại cũng không thể chịu đựng được nữa mà nói thẳng ra rằng, gỗ mục không thể chạm khắc. Cuối cùng chỉ còn lại một anh chàng khôi ngô, ít nói, tiếp tục tìm tòi, khám phá cùng Trịnh Vi, anh chàng này chính là Hứa Khai Dương. Trịnh Vi đã có ấn tượng đầu tiên về Hứa Khai Dương trong một lần nghe Duy Quyên nói chuyện với Lục Nha, công tử họ Hứa trong truyền thuyết[4] là một chàng công tử bột hào hoa đằm dáng, phong lưu hời hợt, không ngờ ngoài đời lại là một chàng sinh viên phong độ, tính tình vui vẻ như vậy.

Lúc đầu chơi cờ riêng với Hứa Khai Dương, Trịnh Vi để ý đến con người anh nhiều hơn. Hứa Khai Dương rất đẹp trai, một vẻ đẹp đường hoàng đỉnh đạc, vừa nhìn đã biết đó là một cậu bé ngoan, không hề giống với những gì Trịnh Vi tưởng tượng lúc đầu. Mỗi lần bị Trịnh Vi nhìn chằm chằm, Hứa Khai Dương lại đỏ bừng mặt; ngay cả Lão Trương cũng phải ca ngợi tài đánh cờ của anh, nhưng trước mặt Trịnh Vi lại phải đi lại hết lần này đến lần khác, mỗi lần như vậy, Trịnh Vi chỉ muốn cười thật to và trêu anh chàng thêm một trăm lần nữa.

Hứa Khai Dương thích Trịnh Vi, đây là điều mọi người trong câu lạc bộ đều ngầm hiểu tuy không ai nói ra, đôi trai gái này ở bên nhau, trông chẳng khác gì Tiên Đồng - Ngọc Nữ, vì thế ngay cả Lão Trương cũng đánh giá cao họ. Bình thường, ngoài thú đánh cờ, Hứa Khai Dương không còn sở thích nào khác, cũng chẳng để ý nhiều đến con gái, nhưng chỉ sau khi gặp Tiểu Phi Long vốn tính đàn hanh, anh đã giơ tay xin hàng. Bất kể Trịnh Vi mỉm cười hay nghịch ngợm, hoặc giở trò hay nổi cáu, Khai Dương đều thấy cô thật đáng yêu. Trịnh Vi cũng đoán được suy nghĩ của anh, cô cũng rất thích Hứa Khai Dương, một người thuần tính rất dễ hòa nhập; họ cùng ăn cơm; cùng đánh cờ; cùng đi dạo phố; những lúc ở bên

nhau, cả hai đều vui đùa thoải mái như trẻ con. Nhưng đây là tình yêu ư? Trịnh Vi cảm thấy những tình cảm mà cô dành cho Hứa Khai Dương giống như tình cảm dành cho cha, mẹ, ông nội, bà nội và Nguyễn Nguyễn, nhưng lại khác với tình cảm mà cô dành cho Lâm Tĩnh. Hồi còn thích Lâm Tĩnh, tâm trạng của cô giống như ngồi trên chiếc xe đang leo núi, lúc lên lúc xuống, lúc thấp lúc cao, còn những cái mà Khai Dương đem lại cho cô thì chỉ là những niềm vui bất tận, là một người bạn để vui đùa rất tâm đầu ý hợp.

Lâm Tĩnh đã xuất ngoại được hơn nửa năm, từ đó đến nay anh không liên lạc gì với cô, dần dần cô cũng không còn nhớ đến anh, nhưng cô vẫn biết, cho dù không có Lâm Tĩnh, thì những tình cảm mà cô dành cho Khai Dương cũng không phải là tình yêu.

“Ngay cả mua quần lót tở cũng đưa anh ấy đi cùng, cảm giác như hai chị em vậy, tở thậm nghĩ nếu tở hôn anh ấy thì thấy mình như đang mắc tội loạn luân, thế đâu có được?” Khi Nguyễn Nguyễn hỏi về cảm giác của Trịnh Vi đối với Hứa Khai Dương, Trịnh Vi đã trả lời như vậy.

Tóm lại, Hứa Khai Dương vẫn chưa bày tỏ thái độ gì, Trịnh Vi cũng vẫn tiếp tục làm bạn với Khai Dương trong sự mơ hồ, có lúc cán cân trong lòng nghiêng về phía anh, nhưng phần lớn vẫn nghiêng về bên chưa biết nhiều hơn.

“Rất cuộc, cậu định tìm một người như thế nào?” Nguyễn Nguyễn hỏi. Trịnh Vi nói: “Tở luôn cảm thấy, người mà tở cần tìm phải là một người làm cho tở hết mình vì anh ấy. Tở không yêu người yêu tở, chỉ yêu người mà tở yêu”.

Rất nhiều năm sau nhớ lại câu nói này, trên môi Trịnh Vi lại xuất hiện nụ cười đau khổ như Nguyễn Nguyễn lúc này. Cô nghĩ, hồi đó cô thực sự là một đứa trẻ hư hỏng vì quá được nuông chiều.

Sau khi đã làm quen với các con đường trong vườn trường, cảm giác mới mẻ ở câu lạc bộ cũng đã phai dần, phòng 402 lại rộ lên “phong trào xem phim mới”. Lúc đầu là do một lần Trịnh Vi vô tình bắt gặp Lão Trương lén lút cầm một gói gì đó được bọc bằng giấy báo, mặt mũi hớn hờ đi trên đường, tò mò cô liền chặn lại đòi kiểm tra, kết quả mới phát hiện ra bên trong toàn đĩa VCD - “Món ăn tinh thần” được sinh viên nam ưa chuộng. Trịnh Vi lập tức tỏ ra nghiêm khắc, tịch thu ngay đám cổ độc đó. Sau khi về phòng, việc đầu tiên là chốt chặt cửa trong, tranh thủ lúc Duy Quyên không có nhà, gọi ngay Tiểu bắc và mấy người khác, “Mau lại

đây, mau lại đây, có cái này xem hay lắm”.

Trong phòng toàn là các cô gái 18, 19 tuổi, đã bao giờ xem những thứ này, trông thấy những hình ảnh đó, họ lập tức sửng người, mặt đỏ ửng tai tím đập thành thịch, xen lẫn cảm giác hồi hộp vì làm chuyện bấy bả. Từ đó trở đi có “Cái gì hay”, Lão Trương cũng biết chủ động cống nạp cho Trịnh Vi; một thời gian dài, việc này đã trở thành một trong những chương trình kinh điển của phòng 402. Chỉ có Duy Quyên không bao giờ tham gia vào phong trào xem phim điên cuồng của bọn họ, thỉnh thoảng bắt gặp chỉ buông một câu: “Một đám lưu manh”.

Khi đã xem quá nhiều, các tình tiết tương tự và mấy trò xóc lọ nhạt nhẽo đã khiến mọi người dần dần mất đi hứng thú, chỉ có Trịnh Vi và Tiểu Bắc vẫn xem không biết mệt, và trình độ thưởng thức bộ môn “Nghệ thuật” này nhập môn ban đầu dần dần nâng lên một tầm cao mới, và cũng biết thêm được một số nam nữ diễn viên xuất sắc, người nào không có làn da tươi trẻ và các chiêu bất ngờ để đánh thắng thì thường không thể lọt vào mắt xanh của bọn họ, đến cả Lão Trương phụ trách cung cấp nguồn đĩa cũng phải than thở rằng, để thỏa mãn khẩu vị ngày càng kén chọn của bọn họ thật không dễ dàng gì.

Thời gian đó, Trịnh Vi bắt đầu học tiếng Nhật cấp tốc, đầu giường, túi xách, đâu đâu cũng thấy cuốn Sổ tay tiếng Nhật giao tiếp cấp tốc, cô còn tự tay làm một tờ biểu, trên đó ghi chi chít lời thoại thường xuất hiện trong các bộ phim AV[5] của Nhật Bản bằng cả tiếng Trung và tiếng Nhật, đầy đủ từ cách phát âm đến dịch nghĩa. Cô đưa cho Nguyễn Nguyễn xem như người hiến dâng báu vật, Nguyễn Nguyễn nói: “Nếu tiếng Anh mà cậu cũng có tinh thần học tập như thế này, tớ dám chắc cậu cũng sẽ qua được cấp 8”.

Trịnh Vi hai tay chống sườn cười thích thú.

— © —

Lúc không xem phim lại thấy buồn, Trịnh Vi cũng lôi tiểu thuyết của Nguyễn Nguyễn ra đọc, nhưng không có nhiều cuốn cô thích. Một hôm nằm trên giường đọc cuốn Tuyển tập Lâm Yến Ni, vô tình giở tới truyện Vừa gặp Dương Quá lỡ dở một đời.

Trịnh Vi nói: “Tớ đã từng đọc Thần điêu hiệp lữ của Kim Dung, chỉ có điều tớ chẳng thấy Dương Quá có gì hấp dẫn cả, tại sao lại hợp hôn được Trình Anh, Lộc Vô Song, Công Tôn Lục Ngạn như thế nhỉ, Quách Tương còn khổ hơn, lỡ làng cả một đời”.

“Thế cậu cảm thấy dưới ngòi bút của Kim Dung, ai là người hấp dẫn hơn cả?” Nguyễn Nguyễn đang ngồi làm bài tập ở bàn giường dưới ngẩng đầu lên hỏi.

“Cậu nói trước đi”. Trịnh Vi tinh quái vặn lại.

“Tớ thì tớ thích Quách Tĩnh, hiền lành thật thà, là một người chồng mẫu mực, chung thủy, một lòng một dạ với Hoàng Dung, lấy chồng phải lấy người như thế”. Nguyễn Nguyễn trả lời.

“Tớ thích nhất là Mộ Dung Phục, tuyệt chiêu Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi ư bỉ thân (Lấy cái sở trường của địch mà trị địch) thật tuyệt biết bao”. Trịnh Vi say sưa nói.

Nguyễn Nguyễn tỏ vẻ không thêm chấp: “Trẻ con như cậu mà gặp gã đàn ông như Mộ Dung Phục thì e sẽ bị gã xơi tái chẳng chừa lại xương, còn chẳng bằng Dương Quá, mặc dù tàn tật, nhưng chi ít cũng một lòng với Tiểu Long nữ”.

“Tớ không thích Dương Quá, vì trong các nhân vật nữ của Kim Dung, tớ thích nhất Quách Tương, Quách Tương đáng yêu biết bao, thế mà cuộc đời lại dang dở vì Dương Quá, cuối cùng phải làm ni cô”.

Nguyễn Nguyễn nói: “Thực sự cậu nói vừa gặp Dương Quá lỡ dở một đời của Lâm Yến Ni viết rất đúng, chắc là có rất nhiều cô gái trong đời đã gặp một Dương Quá nhưng không thể lấy được chàng”.

Trịnh Vi nói về cương quyết: “Tớ không tin là tớ lại không lấy được”. Nói xong câu này, cô liền nhớ đến Lâm Tĩnh, bất giác lòng hơi chùng xuống, nhưng lập tức lại tỏ ra hào hứng lên ngay: “Nhất định tớ sẽ tìm được một người đáng để tớ yêu hơn Lâm Tĩnh.”

_ © _ Năm thứ hai đại học, vào học chưa được bao lâu thì đến ngày Lễ Tình Nhân, đối với các sinh viên vừa yêu sự lãng mạn, ngày lễ này đặc biệt được coi trọng. Vừa ăn xong cơm tối, Trịnh Vi phát hiện có không ít các bạn cùng tầng đã quần áo chỉnh tề chuẩn bị xuất phát, Lục Nha cũng mất tích một cách bí hiểm sau buổi chiều tan học. Hôm đó người được mọi người chú ý nhiều nhất trong khu ký túc xá phải kể đến Nguyễn Nguyễn, anh người yêu ở xa ngàn dặm của cô đã gọi điện thoại cho một cửa hàng hoa trong thành phố và đặt tặng cô 99 đóa hồng, trong cuộc sống bần hàn thời sinh viên, một bó hoa hồng lớn như vậy thật xa xỉ biết bao. Nguyễn Nguyễn lặng lẽ ký tên nhận bó hoa trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, cô không nói gì, nhưng Trịnh Vi có thể nhìn thấy ánh mắt cô cũng rạng ngời hạnh phúc, dường như mọi nỗi nhớ nhung xa cách

ngàn trùng đều được bù đắp trong giây phút này. Kể cả Trịnh Vi - người từ trước tới nay luôn chê hoa hồng không sang, nhưng khi nhìn thấy những đóa hồng tươi tắn, rực rỡ ở góc phòng, lòng cũng vô cùng ngưỡng mộ. Con gái đúng là động vật đơn giản, chỉ cần một bó hồng là có thể khiến lòng nở hoa. Trịnh Vi thầm nghĩ, biết đến bao giờ mình mới có thể nhận được một bó hoa hồng giống như thế của người mình yêu thương nhỉ? Không, chỉ cần một bông cũng được.

Thực ra ngày hôm nay, không thiếu chàng trai muốn tặng hoa hồng cho cô, sau 6h30 chiều đã có mấy cú điện thoại gọi đến, thăm dò xem cô có muốn đi chơi cùng không, trong đó có cả Hứa Khai Dương, Trịnh Vi đều từ chối hết. Sau 8h tối, cô bắt đầu cảm thấy lẻ loi, bạn bè cùng phòng người thì có hẹn với người yêu, người thì về nhà, còn một người không biết đã đi đâu. Nguyễn Nguyễn thì ngồi chat với người yêu, chỉ còn cô và Tiểu Bắc đưa mắt nhìn nhau. Trịnh Vi bắt đầu bất bình, tại sao thế giới lại tồn tại ngày lễ vô nhân đạo như ngày Lễ Tình Nhân?

Chuông điện thoại réo vang, cô và Tiểu Bắc tranh nhau nhấc máy, cuối cùng Tiểu Bắc đã thắng vì nhanh tay hơn một chút. Cô nhấc máy với vẻ đắc ý, nhưng mặt liền xị ngay xuống, “Trịnh Vi, tìm cậu”.

Trịnh Vi như viên tướng quân giành chiến thắng, chạy ra nghe điện thoại, hóa ra là Lão Trương. Lão nói chỗ lão đang có một “cái hay” mới, bảo cô sang phòng lấy.

Đúng lúc Trịnh Vi đang rầu rĩ vì rối rắm, thầm nghĩ, có cái gì xem để giết thời gian cũng tốt, bèn thay giày vội vàng xuống tầng. Dương như bầu không khí khu ký túc xá toát lên một vẻ ngọt ngào lãng mạn; còn khá nhiều anh chàng vẫn đang kiên nhẫn đứng gác, có anh cầm hoa, có anh cầm thú bông, còn có anh cầm cả chùm bóng bay màu hồng phấn hình trái tim, đáng vẻ rất nực cười, lúc đi ngang qua anh chàng, Trịnh Vi còn cố tình đứng lại nhìn.

Ký túc xá nam mà Lão Trương ở cách khu ký túc xá của Trịnh Vi không xa, đây không phải là lần đầu tiên Trịnh Vi đến, nên cô liền chạy thẳng lên phòng. Trường G có một quy định kỳ lạ, nghiêm cấm sinh viên nam ra vào ký túc xá của các sinh viên nữ, nhưng buổi tối trước thời gian đóng cửa - 11 giờ 30 - sinh viên nữ có thể thoải mái đến phòng sinh viên nam. Mặc dù có rất nhiều nam sinh bày tỏ phản đối trước quy định bất bình đẳng này, nhưng quy định vẫn là quy định, phải chấp hành.

Ký túc xá nam hôm nay vắng vẻ hắt hiu, người ở lại trực chốt chắc đều

là những kẻ độc thân. Lúc Trịnh Vi đến, trong phòng chỉ còn lại Lão Trương đang ngồi chơi điện tử; nhìn thấy cô, câu đầu tiên của Lão Trương là: “Ngày vui như thế này mà không đi chơi à?”

Trịnh Vi bĩu môi: “Em không thích cái trò đó, ngày lễ của bọn tây có gì là hay?”

“Hứa công tử vừa nãy không mời được em, có vẻ buồn lắm”.

“Anh đừng nói linh tinh nữa, đưa đồ cho em, bản cô nương lập tức đi ngay”.

“Em đợi chút đã, vừa nãy phòng bên mượn rồi, đợi anh sang lấy về cho em”. Lão Trương bảo cô ngồi xuống đợi, còn mình thì đi ra ngoài.

Trịnh Vi đâu có phải là người chịu ngồi yên một chỗ, hai mắt tròn xoe liếc ngang liếc dọc khắp phòng, mọi người phòng 402 đều nói giường của cô bữa bọn như giường sinh viên nam, nhưng họ chưa bao giờ được chiêm ngưỡng nơi ở của họ. Cái gì được gọi là ổ chó? Chính là chốn này. Tất hời quăng khắp nơi, quần áo bẩn thì khỏi phải nói, phòng của Lão Trương giống như một đồng rác khổng lồ; chỉ có một chiếc giường hết sức gọn gàng, đồ đạc cũng ít, nổi bật hơn hẳn so với cả phòng, trên chiếc bàn học kê trên giường có đặt một mô hình kiến trúc. Trịnh Vi rất muốn xem, bèn lại gần ngó nghiêng, mô hình tòa nhà vừa dùng để kinh doanh vừa dùng làm nhà ở này đã hoàn thành được già nửa, các tấm bìa đã cắt xong xuôi, chỉ còn một phần nhỏ chưa gắn chặt. Cô thử sờ tay vào, phát hiện phần mái trang trí mô hình trên có thể nhấc ra được, thấy thú vị, bèn nhấc ra. Đang định xem tiếp còn phần nào nhấc được ra nữa không, đột nhiên nghe thấy sau lưng có người nghiêm giọng quát: “Cậu làm gì vậy?”

Trịnh Vi đang chăm chú quan sát, mà tiếng quát đó lại quá gần, bất giác cô giật nảy mình, tay run lên, vội quay người lại, trong lúc bối rối không may cùi tay huých ngay phải mô hình trên bàn, lập tức mô hình đó khể nghiêng, chỉ tích tắc nữa là rơi xuống đất. Trong khoảnh khắc đó Trịnh Vi cũng biết mình đã gây ra một tội tày trời, kêu lên một tiếng thất thanh, người vừa quát sau lưng cô đẩy cô sang một bên, rồi dướn người lên, nhanh tay đỡ lấy mô hình trước khi nó rơi xuống đất.

Vì không hề có sự chuẩn bị nên khi bị đẩy mạnh như vậy, Trịnh Vi liền ngã, hai hông rơi “Bịch” xuống nền nhà, cú ngã trời giáng khiến cô cảm thấy tê tái. Trong giây phút đó, cảm giác dữ dội hơn cảm giác đau đớn là sự không thể tin vào mắt mình, thực sự không thể tin vào mắt mình.

Không ngờ, không ngờ lại có người vì một cái mô hình vớ vẩn mà đẩy Ngọc diện Tiểu Phi Long tiếng tăm lẫy lừng như ném một thứ đồ bỏ đi! Độ cao mực nước biển của sống mũi kẻ gây sự cao hơn không ít so với đỉnh đầu của cô, không những anh ta không hề tỏ ra sợ hãi hay ngại ngùng trước cơn thịnh nộ của Tiểu Phi Long, mà còn lạnh lùng đáp lại một câu: “Nếu không kể cô là con gái, tôi không chỉ dừng lại ở việc đẩy cô đâu”.

Giây phút này đây, không chỉ có ngón tay Tiểu Phi Long run rẩy, mà cả cơ thể cô cũng run lên bần bật, ngay cả chiêu bài chửi bới như sủng liên thanh mà cô vốn tự hào nhất cũng lẫn mất tăm, chỉ có một suy nghĩ đang rùng rục bốc cháy trong đầu cô, rốt cuộc thằng cha đáng tội chết này là ai nhỉ?

“Anh giỏi lắm! Có gan thì anh để lại tên của anh đi!” Không may bị cô nói trúng tim đen, đối phương không những có gan mà còn rất có gan.

“Cậu nghe cho rõ đây, tôi là Trần Hiếu Chính”.

Trịnh Vi tức nổ đom đóm mắt. “Tôi không cần biết anh là Chính hay là Oai[6], anh phải xin lỗi ngay lập tức!” Sau khi quát xong câu đó, dường như cô nghe thấy một tiếng cười thầm ở đâu đó, nhưng cô không thể khẳng định có phải nó phát ra từ miệng gã đáng ghét này hay không, vì sau khi nói tên xong, gã một mực quay lưng về phía cô, chăm chú chỉnh sửa lại mô hình.

Thờ ơ, đây là nỗi sỉ nhục trên cả hành động chửi bới và xô ngã, một vẻ khiêu khích lớn lao đối với cơn thịnh nộ của Trịnh Vi. Cô lại gần gã đó, “Anh nói đi, tại sao anh lại đẩy tôi, thế mà anh cũng đòi làm đàn ông à, lại dám đẩy một cô gái yếu đuối trối gà không chặt, sao lại có chuyện như vậy chứ, đây không phải là một hành động biến thái thì còn là gì? Anh câm à, đừng tưởng giả ngốc như vậy là xong đâu!” Trịnh Vi thấy nước bọt của mình sắp bắn sang cả mặt anh ta, anh ta vẫn hoàn toàn coi như cô không tồn tại, cô bèn đẩy gã một cái.

Cuối cùng gã ta cũng nhìn cô, nói rành rọt từng chữ: “Tôi đẩy cậu vì suýt nữa cậu đã làm hỏng đồ của tôi, và còn chặn đường để tôi cứu nó. Tôi cảnh cáo cậu, bất kể cậu được ai trong phòng này đưa về, cậu cũng phải lưu ý một điều rằng, tôi không thích người khác động vào đồ của tôi, càng căm ghét những kẻ chỉ vào mũi tôi”.

“Anh...” Trịnh Vi đang định làm tới thì Lão Trương quay về, kịp thời kéo cô sang một bên, “Làm gì vậy, làm gì vậy hả, tôi đi chưa được bao lâu mà

đã ra nông nổi này, Vi Vi, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói, đừng nổi cáu, đừng nổi cáu”.

“Không nổi cáu thì không phải là người! Lão Trương, phòng các anh sao toàn đầu trâu mặt ngựa ở thế này, chuyên đi bắt nạt con gái”. Vừa nhìn thấy Lão Trương, Trịnh Vi càng bức mình hơn.

Lão Trương chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao, nhìn sang cậu bạn đang đứng đối diện Trịnh Vi, “Chính, xảy ra chuyện gì vậy?”

Cậu bạn liếc Trịnh Vi một cái, “Thôi tôi không muốn nói nữa, Lão Trương, nếu đã là bạn của cậu đưa về thì chuyện này cho qua, nhưng tốt nhất đừng để có lần sau, và còn điều này nữa, tiện thể anh bảo với cậu ta, không phải cái gì cũng động vào được đâu”.

Rõ ràng anh ta nhìn cô, nhưng lại bảo Lão Trương chuyển lời, khác gì không thèm chấp với cô.

“Anh nói thế có nghĩa là gì, kể cả việc tôi động vào mô hình của anh trước là không đúng, nhưng làm gì đến mức vì cái mô hình vớ vẩn đó mà anh phải đẩy tôi ngã dúi dụi xuống đất, cái đồ này thì có gì là ghê gớm chứ? Anh có còn đáng là nam nhi nữa không?”

Cuối cùng Lão Trương đã đoán ra được đầu đuôi câu chuyện qua lời đối thoại giữa hai người, bèn nói: “Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm mà thôi, thôi hai người đừng cãi nhau nữa, Vi Vi, anh đưa em về”.

“Không được, em muốn anh ta phải xin lỗi em”. Trịnh Vi ngang bướng trợn mắt nhìn anh chàng đó.

Lão Trương liếc cậu bạn với vẻ khó xử, cậu bạn nhìn Trịnh Vi cười khẩy, “Tại sao tôi phải xin lỗi? Mặc dù cái này không có gì là ghê gớm, nhưng trong mắt tôi nó còn đáng giá hơn cậu nhiều”.

Vừa dứt lời, Lão Trương phải lấy hết sức bình sinh mới ngăn được Trịnh Vi đang định xông lên quyết đấu với cậu bạn.

“Anh có phải là con người nữa không? Lão Trương, anh tránh ra, em phải giết tên này!” Trịnh Vi đã tức đến mức không còn để ý đến mình là con gái nữa, chỉ muốn xé xác tên gây sự trước mắt này ra thành ngàn mảnh.

“Các ông cố bà cố của tôi ơi, mỗi người bớt đi một câu... Vi Vi, chúng ta đi thôi, anh xin lỗi em thay cậu ấy được chưa, kệ cậu ấy, nào ngoan nào, anh đưa em về...Chính, cậu cũng calm ngay mồm cho tôi nhờ!” Lão Trương vừa kéo vừa đẩy Trịnh Vi ra khỏi chiến trường khói lửa này.

Cho đến khi đã xuống dưới sân, Trịnh Vi mới gạt Lão Trương ra, “Bình thường nói thì hay như khướu, đến lúc quan trọng không những chẳng

giúp gì được em, lại còn hùa theo kẻ xấu bắt nạt em”.

Lão Trương thấy cô mặc dù tức tối, nhưng đã không còn định xông lên phòng, mới thở phào kêu oan: “Làm sao anh không giúp em chứ? Chỉ có điều tính khí cậu ta dở hơi như thế, mô hình đó lại là việc làm thêm của cậu ta ở một Công ty bất động sản, chắc chắn cậu ta sợ hỏng là phải, hai kẻ đầu gấu chạm mặt nhau. Chỉ tại anh, anh không nên để em một mình ở đó, thôi, nguôi giận đi, coi như bị chó cắn một miếng, chả lẽ em lại còn quay lại để cắn nó? Anh sẽ mời em đi ăn kem”.

“Em thèm vào ăn”. Trịnh Vi đi phía trước, vẻ mặt cương quyết, “Bị chó cắn thì đương nhiên em sẽ không cắn trả lại nó mà em muốn ăn thịt chó! Trần Hiếu Chính, gã đó tên Trần Hiếu Chính phải không, em nhớ rồi, mọi người hãy đợi đây”.

Gió đêm lướt nhẹ qua cô, tâm trí cô đã tỉnh táo hơn rất nhiều, đến giờ bắt đầu cảm thấy may mắn vì vừa nãy trong lúc quá giận mất khôn được Lão Trương ngăn lại, nếu không thì cô cũng không biết sẽ gây ra chuyện gì. Xông lên đánh vớ đầu anh ta? Nhìn vào vẻ hung hăng của anh ta, có thể đoán rằng, một người biết đẩy con gái sẽ không thể nhường cô trong lúc đánh nhau, nếu cô không đánh nổi anh ta thì sẽ thế nào? Hoặc giả nếu may mắn cô chiến thắng, đánh vớ đầu anh ta thì cô có phải ngồi tù không? Không được, không được, cô không thể chỉ vì một phút nóng giận mà hủy hoại tiền đồ tươi sáng của mình, hảo hán không bao giờ làm những điều dại dột, huống hồ là nỗi nhục lớn lao như thế này, càng phải suy nghĩ thấu đáo, mặc dù tạm thời cô chưa biết làm thế nào, nhưng tên họ, vẻ mặt, dáng người của gã, cô đã nhớ, chắc chắn không thể dễ dàng cho qua như vậy.

Lúc đi đến gần ký túc xá, Lão Trương còn định khuyên cô, nhưng cô lại vổ vai Lão Trương: “Em thật ngại quá, Lão Trương, chuyện này anh chẳng có gì sai cả, vừa nãy em giận cá chém thớt, em xin lỗi nhé, anh về đi, em không sao đâu”. Trịnh Vi luôn tự hào vì đức tính biết sai để sửa của mình.

“Có đúng là không sao đâu thật không đấy?” Lão Trương có phần ngỡ ngàng, mọi người đều nói lòng dạ con gái như chiếc kim dưới đáy biển, chiếc kim trong lòng cô gái này còn giấu tận trong đường ngầm dưới đáy biển, khiến người ta không biết đâu mà lường, nói xong là xong. Chỉ có điều, Lão Trương hiểu tính cách đó của Trịnh Vi, mặc dù hơi nóng, nhưng cũng không phải là người không biết điều, cô đã nói như thế thì

chắc vấn đề cũng không còn nghiêm trọng nữa.

“Đúng là không có chuyện gì liên quan đến anh, anh là anh, gã là gã, thôi em lên đây, bye bye”. Trịnh Vi vẫy tay tạm biệt rồi chạy thẳng lên tầng, Lão Trương đi được vài bước, mới nghe thấy Trịnh Vi nói lớn ở hành lang trên tầng hai, “Lão Trương, ngày mai đừng quên đưa cho em mấy cái đĩa đó nhé”

Tối hôm đó, Nguyễn Nguyễn vừa kết thúc cuộc chat với bạn trai trong sự ngọt ngào, thấy Trịnh Vi từ phòng Lão Trương trở về với một gương mặt đỏ gay bất thường, hai mắt như hai ngọn lửa, hai bàn tay nắm chặt thành hai nắm đấm, giống như vừa kết thúc cuộc thi chọi gà.

Nửa đêm, Trịnh Vi nằm trên giường trần trọc mãi không sao ngủ được, trong đầu luôn hiện ra gương mặt nhìn chỉ muốn đánh đó, cô lại nhớ đến lúc đó trước khi rời khỏi phòng, ánh mắt không thèm chấp cửa gã đối với cô, bất giác dấm mạnh mấy quả xuống gối, thù này không trả sẽ không phải là quân tử, huống hồ Ngọc diện Tiểu Phi Long vốn là người thù dai nhớ lâu.

Vẻ lẳng mạn của ngày Lễ Tình Nhân đã bay mất tiêu, chỉ còn mùi khói nồng nặc đọng lại trong lòng Trịnh Vi.

Sáng sớm hôm sau, khi Trịnh Vi còn đang mắt nhắm mắt mở, Tiểu Bắc đã nói với cô: “Tối qua cậu nằm mơ thấy gì vậy, nói linh tinh một hồi”.

“Tớ nói gì vậy?” Trịnh Vi ngơ ngác.

“Tớ cũng không nghe rõ”. Duy Quyên nói, “Hình như nói đến chính chính gì đó, lại còn đánh giết nữa...”

Trịnh Vi lấy ngón tay chải lại mái tóc hơi rối của mình, “Chắc là tớ nằm mơ”.

Lúc đi lên giảng đường, Nguyễn Nguyễn cảm thấy tâm trạng của Trịnh Vi hơi bất thường. Tối hôm qua vừa về đến phòng, Trịnh Vi đã lôi Nguyễn Nguyễn ra hành lang, phần nộ kể hết mọi chuyện xảy ra ở phòng Lão Trương, Nguyễn Nguyễn cũng tỏ vẻ đồng tình sâu sắc và khinh thường gã xấu xa kia. Chỉ có điều, mọi khi tính khí Trịnh Vi chóng giận cũng chóng nguôi, lần này đã qua đêm mà vẫn khắc sâu trong lòng, chắc là vấn đề thực sự vô cùng nghiêm trọng. Vì thế, lúc Trịnh Vi nói bằng giọng đay nghiến với một cậu nam sinh đang đứng chờ người yêu dưới sân ký túc: “Bóng bay đâu? Bay rồi phải không? Tối qua lúc em đi, anh đã đứng ở đây đợi, quay về vẫn thấy anh đứng đợi, còn sớm thế này mà anh đã đến, thật đúng là vô tích sự”. Nguyễn Nguyễn chỉ biết dồn ánh

mắt ái ngại về phía anh chàng tội nghiệp.

“Toàn bọn chẳng ra gì”. Thấy Nguyễn Nguyễn cười lên, Trịnh Vi bèn ngại ngừng buông một câu.

“Để trêu tức được cậu như thế này cũng khó lắm đấy, tớ rất muốn xem cao nhân đó ở chốn nào”. Nguyễn Nguyễn nói.

“Tên khốn kiếp đó, đừng để tớ nhìn thấy một lần nữa. Trời, sao lại thiêng thế này, Nguyễn Nguyễn, cậu đợi tớ một chút”. Mắt Trịnh Vi tự nhiên bám riết lấy một điểm trong dòng người đi lên lớp, nhét ngay sách đang cầm vào tay Nguyễn Nguyễn, rồi lao đi như tên lửa.

Đối với Trịnh Vi, không phải là khó để nhận ra người khiến cô cảm hận thấu xương trong dòng người. Trần Hiếu Chính không đi với bạn bè cùng lớp hay cùng phòng, một mình cầm sách bước đi thoăn thoắt, người cao chân dài nên dễ nổi bật; Trịnh Vi phải chạy khá lâu mới đuổi kịp gã rồi đột ngột vòng lên trước mặt gã. Trần Hiếu Chính đang chăm chú rảo bước không ngờ lại gặp ngay địch thủ giữa đường, suýt nữa đâm sầm vào cô, may mà gã phản ứng nhanh, dùng chân kịp thời, ngơ ngác nhìn vào vật thể lạ xuất hiện đột ngột trước mặt mình.

Trịnh Vi ngẩng đầu nhìn gã, “Này nhóc, đừng tưởng đeo kính thì ta không nhận ra nhà người, chuyện hôm qua vẫn chưa xong đâu, ta cho người một cơ hội, bây giờ người xin lỗi, người quân tử như ta không thèm chấp kẻ tiểu nhân như người, chuyện này coi như cho qua”.

Trần Hiếu Chính nghĩ lại một lát, mới nhớ ra cô nàng đằng đằng sát khí này là ai, đứng trước văn võ bá quan, gã đã lựa chọn im lặng để đối phó với sự khiêu chiến của cô, tự động vòng qua chướng ngại vật, tiếp tục rảo bước.

Vẻ lạnh lùng của gã càng trêu tức Trịnh Vi hơn, cô cảm thấy mình giống như một đồng phân bò chặn ngang trước mặt gã, khiến gã phải vội vàng tránh xa.

“Đứng lại!” Trịnh Vi đuổi theo, hét lên sau lưng gã.

Dường như gã không nghe thấy lời cô nói, cô càng hét, gã càng đi nhanh. Trịnh Vi tức nổ đom đóm mắt, lúc đầu cô đuổi theo gã chỉ là muốn chửi gã vài câu cho bõ tức thôi. Ai ngờ phản ứng của gã khiến cô ôm cục tức ở đó, tiến không được lùi không xong, làm sao có thể cho qua một cách dễ dàng như vậy.

Xem ra địa điểm mà gã chuẩn bị tới cùng hướng với giảng đường của cô đi, đến trước khu giảng đường lạnh lẽo của Học Viện Công trình Kiến

Trúc, Trịnh Vi đã đuổi kịp gã, rút kinh nghiệm lúc này, cô túm chặt gã từ phía sau, bắt gã phải dừng lại, cau mày xoay người.

Cuối cùng Trần Hiếu Chính không còn cách nào khác đành đứng lại, “Cậu có thôi ngay đi không?”

“Anh quá mất lịch sự đấy, bảo anh dừng lại, anh không nghe thấy sao? Tôi còn chưa nói hết”. Cuộc rượt đuổi khiến hai má Trịnh Vi đỏ rực, nhưng thái độ vẫn ương ngạnh.

“Tôi không có gì để nói với cậu, đề nghị cậu tránh ra, tôi phải lên lớp đây”.

“Tôi nói cho anh biết, anh không xin lỗi thì không xong đâu”.

Mặt gã lộ rõ vẻ cố gắng kìm chế nổi bực mình và khó chịu. “Tôi chưa bao giờ gặp đứa con gái nào như cậu, chỉ có điều tôi cũng cho cậu biết rằng, tôi chẳng có gì sai cả, vì thế không thể xin lỗi cậu, và cậu cũng đừng nói chuyện lịch sự với tôi, nếu cậu hiểu phép lịch sự thì cũng không nên lôi lôi kéo kéo con trai trước mặt mọi người”. Nói xong, gã lấy hai ngón tay nhắc tay áo cô lên, hất mạnh ra.

“Anh...” Không ngờ gã lại làm ra vẻ gặp phải ruồi, ngay cả chạm vào tay cô cũng không chịu. Trong giây phút đó Trịnh Vi không nói gì, nghiêng nhìn gã bằng ánh mắt căm thù, gã cũng không hề tỏ ra chịu thua, nhìn cô với vẻ lạnh lùng. Hai người cứ giằng co như vậy trên bậc tam cấp trước khu giảng đường của Học viện Công trình Kiến trúc. Lúc này đang là giờ cao điểm lên lớp, đã có không ít người đi qua để ý đến họ, cuối cùng Nguyễn Nguyễn cũng đã đuổi kịp, cô nhìn Trần Hiếu Chính với vẻ ngạc nhiên, rồi nói với Trịnh Vi: “Thôi, sắp muộn rồi đấy, bọn mình đi đi”. Trịnh Vi không nói gì cả, vẫn nhìn chăm chăm vào gã, dường như muốn xả thân hẳn ra thành trăm mảnh. Cũng có một số bạn bè quen biết Trần Hiếu Chính dừng chân đứng nhìn, trong đó có người còn cất tiếng hỏi: “Chính, có chuyện gì vậy?” Gã có phần ngại ngùng, bèn không thèm đếm xỉa tới cô nữa, tự bỏ đi.

Mặt Trịnh Vi tái đi một chút, nhưng vẻ ngại ngùng thoáng qua vừa này của gã đã khiến cô túm ngay được một chút điểm yếu của kẻ địch, cô cười với vẻ ranh mãnh rồi hét lớn sau lưng gã: “Trần Hiếu Chính, tôi nói lại một lần nữa, anh năn nỉ thế nào với tôi cũng chẳng ăn thua, về sau đừng bám riết lấy tôi như thế!”

Đúng như mong đợi, câu nói này của cô đã khiến mọi ánh mắt đổ dồn về phía gã, và cô cũng hả hê khi nhận ra rằng gã hơi khựng lại, mặc dù chỉ

trong tích tắc, tiếp đó gã lại thoăn thoắt bước đi với tốc độ nhanh hơn rồi biến mất ở đoạn rẽ trên giảng đường, nhưng cô biết trò chơi khăm của mình đã thành công. Gã trai đáng ghét này cứng mềm không sợ, kiếm dao không ăn thua, nhưng lại thích sĩ diện. Quá hay, Trịnh Vi không có nhiều ưu điểm, điều đáng nói nhất là mặt dày, nếu gã không xin lỗi, về sau sẽ cho gã biết tay.

Trong lúc đi về giảng đường, Nguyễn Nguyễn thắc mắc: “Cái gã đáng ghét mà cậu nói hôm qua là hần à?”

Trịnh Vi hơi sửng lại, “Cậu quen tên khốn kiếp đó à?”

Nguyễn Nguyễn lắc đầu, “Không đến mức là quen, chỉ có điều tớ đã gặp hần mấy lần trong câu lạc bộ tiếng Anh của trường, và cũng nói một hai câu với hần, chỉ có điều không biết tên, chỉ biết hình như là sinh viên năm thứ hai khoa Kiến trúc của Học viện mình, nói tiếng Anh rất tốt, nghe nói môn ngoại ngữ và chuyên ngành của hần ở khoa đều rất xuất sắc”.

“Sao cậu lại biết?” Trịnh Vi nhìn Nguyễn Nguyễn với vẻ lạ lùng.

“Lúc đó tớ nghe các cô bạn khác ngồi cạnh nói, hần nói tiếng Anh rất tốt, trông lại đẹp trai, chắc là ở đó được khá nhiều người chú ý, chỉ có điều không hay chơi với mọi người lắm, bình thường chỉ nói chuyện với mấy ông thầy nước ngoài”.

“Xí!”, Trịnh Vi tỏ rõ vẻ bất bình, “Càng là loại người học giỏi thì nội tâm càng lập dị, cũng chẳng có gì ghê gớm mà phải kiêu căng như thế?”

Nguyễn Nguyễn, cậu không được giao lưu với loại người đó đâu đấy”.

“Cậu nói gì vậy? Cậu ngốc quá!” Nguyễn Nguyễn liền cười, “Nhưng nói đi rồi phải nói lại, hãy biết dừng đúng lúc, vừa này cậu cũng khiến hần tức nổ đom đóm mắt rồi, cần gì phải tị nạnh với hần nữa, coi như hòa rồi nhé”.

Trịnh Vi lấy sách trên tay Nguyễn Nguyễn, “Cũng không hiểu tại sao, cứ nhìn thấy thằng cha đó là tớ lại cáu tiết, tớ chưa bao giờ ghét người nào như thế”.

Nguyễn Nguyễn nói với vẻ điềm nhiên, “Ghét một người sẽ phải mất công suy nghĩ biết bao”.

Giọng Trịnh Vi vẫn tỏ rõ vẻ căm hận, “Mất công thế nào đi nữa cũng chẳng sao, gã không để cho tớ được yên, tớ cũng sẽ không để gã yên ổn”.

Chương 5: Ai yêu trước, người ấy sẽ thua

Có lúc lại kỳ lạ như vậy, trước buổi tối cãi nhau với Trần Hiếu Chính, chưa bao giờ Trịnh Vi nghe nói đến con người này, và cũng chưa một lần phát hiện tồn tại một người như thế. Đương nhiên, có thể đã từng có vô số lần anh ta đi lướt qua cô, hoặc giả cũng có người nhắc đến tên anh ta một cách vô tình hay cố ý trước mặt cô, chỉ có điều lúc đó, con người này và cái tên này hoàn toàn vô nghĩa đối với cô, vì thế cô thực sự không có cảm giác gì, nhưng đến khi cô bắt đầu để ý tới hắn, mới phát hiện ra rằng đâu đâu cũng thấy hắn.

Khoa Kiến trúc và khoa xây dựng vốn ở cùng một Học viện, quan hệ giữa hai khoa khá gần gũi, đồng thời lại nằm cùng khu giảng đường, gần như ra vào chạm mặt nhau luôn. Và Trịnh Vi còn vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra rằng, gã này lại còn khá nổi tiếng, không ít người ở khoa đã từng nghe nói đến tên hắn, nào là năm ngoái là thủ khoa, thành tích học tập rất khá, đã từng đạt giải trong cuộc thi thiết kế mô hình kiến trúc. Gần giống với những điều Nguyễn Nguyễn đã nói, ông thầy dạy môn đồ họa công trình cũng đã từng nhắc đến hắn trong giờ học, giọng rất đỗi tự hào vì có một học trò giỏi như vậy, ngay cả trong các buổi “Tọa đàm” ở phòng, cô cũng từng nghe thấy tên hắn qua lời kể của Duy Quyên, một người vốn cảnh cao như Duy Quyên mà cũng tỏ rõ vẻ ngưỡng mộ hắn. Trịnh Vi thầm nghĩ, quả đúng là vật hợp theo loài, người hợp theo nhóm, kẻ đạo đức giả như Duy Quyên với gã đó là cùng một giuộc. Vì thế càng là những lúc Duy Quyên ca ngợi hắn, Trịnh Vi lại càng cảm thấy phản cảm, thậm chí cười nhạt với vẻ khinh bỉ. Đương nhiên Duy Quyên sẽ nói đó là do Trịnh Vi có thành kiến với người khác, và cực lực bảo vệ tấm gương sáng trong học tập đó của cô, Trịnh Vi cũng không tranh cãi với Duy Quyên. Chỉ có điều, một ngày nọ trong lúc đi dạo với Nguyễn Nguyễn quanh trường, vô tình dừng chân trước một bảng thông báo, trên đó dán danh sách và ảnh của các sinh viên có thành tích học tập xuất sắc, đạo đức tốt trong năm học trước, gương mặt khiến cô cảm ghét cũng nghiễm nhiên nằm trong số đó.

Lúc đó, Trịnh Vi liền nói: “Lạ thật, sao chỗ nào cũng nhìn thấy thằng cha này, chẳng khác gì âm hồn lảng vảng”.

Nguyễn Nguyễn liền nói: “Người ta vốn đã như thế, vì cậu để tâm lưu ý, nên đương nhiên chỗ nào cũng thấy hình bóng hắn”.

Trịnh Vi dứ dứ quả đấm vào gương mặt vô hồn cách một lớp kính đó: “Lại còn nói học tập giỏi, đạo đức tốt, học thì thôi cho qua, còn phẩm

chất đạo đức thực sự không còn gì để nói”.

Nguyễn Nguyễn biết khuyên cũng chẳng ăn thua, bèn không nói gì nữa.

Vài ngày sau, vô tình cô lại đi qua bảng thông báo này, phát hiện thấy trên ảnh của Trần Hiếu Chính mọc thêm bộ râu hình chữ bát, bất giác vừa tức vừa buồn cười.

Trịnh Vi cũng không biết tại sao mình lại phản cảm với gã tên Trần Hiếu Chính đó đến thế, vừa nhìn thấy gã liền cảm thấy cả vũ trụ đang rùng rục bốc cháy. Cố nhiên lần gặp đầu tiên ở phòng Lão Trương là nguyên nhân khiến cô có ác cảm với gã, nhưng trong những cuộc chạm trán tiếp theo, vẻ bất cần, lạnh lùng mà gã thể hiện ra mới là nguyên nhân khiến cô ghét cay ghét đắng gã.

Trịnh Vi luôn tâm niệm một điều: Hiếu mình hiếu người, trăm trận trăm thắng, không cần mất nhiều thời gian, mọi chuyện về Trần Hiếu Chính đã bị cô nắm hết ngọn ngành.

Theo nguồn tin của Lão Trương và những người khác, Trần Hiếu Chính có thể coi là người vùng này, nhà ở một thành phố công nghiệp hạng trung cách thành phố G không xa, không có anh chị em, một số cụm từ miêu tả thành tích học tập của gã đã được cô tự động bỏ qua. Cô chỉ nhớ Lão Trương từng nói rằng, bình thường Trần Hiếu Chính thực sự không phải là một người kiêu căng, và cũng không khó sống lắm, thuộc mẫu người mà người ta không động đến mình thì mình cũng không động đến người khác, chỉ có điều bản tính có phần lảm lì, không hòa đồng cho lắm. Vì thế ở trường cũng không có bạn bè nào quá thân, phần lớn thời gian thui thủi một mình, gã không nhiệt tình với các hoạt động tập thể của bạn bè trong lớp hay bạn bè cùng phòng, nhưng cũng rất ít phát biểu ý kiến.

Trần Hiếu Chính ưa thích sạch sẽ, có phần kỹ tính, giường và phạm vi hoạt động của gã cũng là khu vực sạch sẽ duy nhất trong cả gian phòng; thói quen giặt giũ quần áo thay ra hằng ngày đã được bạn bè phòng Lão Trương coi là kỳ tích. Nhưng điều khiến bạn bè trong phòng không chịu nổi là gã rất ghét có người hút thuốc trong phòng, mỗi lần có người mơ màng nhả khói là chắc chắn gã sẽ lên tiếng can ngăn, hoặc cau mày mở hết cửa sổ ra. Bất kể có giờ học hay không hoặc đến ngày nghỉ cuối tuần, sáng nào gã cũng dậy sớm, đánh răng rửa mặt, dọn giường, quét nhà, tập thể dục; mặc dù những kẻ ngủ nướng cùng phòng bực mình vì bị đánh thức, nhưng lâu rồi cũng thành quen.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù gã lảm lì và khó gần, nhưng điểm lại cao, vở ghi chép trên lớp cũng nổi tiếng rõ ràng, mạch lạc, thường là vở mẫu để đám sinh viên lười trong lớp chuyển tay nhau chép, bài tập đương nhiên cũng trở thành tài liệu tham khảo phổ cập nhất. Mỗi lần đến giờ chia tổ thực hành, thiết kế, ai cũng muốn tranh được ở cùng tổ với gã, không những một công đôi việc mà phần báo cáo cũng không phải lo lắng gì nhiều, thậm chí đến đợt thi cuối kỳ, dường như những người đòi ngồi gần gã phải dùng đến biện pháp bốc thăm để sắp xếp chỗ ngồi; nhờ có những thế mạnh lớn đó mà tiếng tăm của gã cũng không đến nỗi quá tệ.

Sau khi tìm hiểu được những điều này, Trịnh Vi nhận ra rằng, dường như con người này có đầy đủ mọi điều kiện của kẻ biến thái tâm lý, không phải Hitler và Tiến sĩ Hanibal trong phim Sự im lặng của bầy cừu cũng thuộc mẫu người này đó sao? Cô ghét nhất là những kẻ đạo đức giả, biến thái kiểu này. Vì thế, sau khi nảy sinh mối thù, chỉ cần thấy bóng dáng gã xuất hiện trong tầm nhìn của cô, là cô lại xù lông xù cánh lên, bước vào tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Trước vẻ khiêu khích và những hành động gây sự vô cớ của cô, lúc đầu Trần Hiếu Chính còn nói nhỏ vài câu trả đũa, nhưng nhiều lần như vậy cũng thấy phiền hà, sau đó tránh được thì cố tránh, chỉ cần thoáng thấy bóng cô là vội vàng đi vòng đường khác, lúc nào thực sự không thể tránh được nữa mới phải lạnh lùng đối mặt. Một lần, thực sự thấy không thể chịu được nữa, gã bèn câu kinh buông ra một câu: “Trịnh Vi, cứ mãi thế này cậu không thấy mệt à, hay là tôi cho cậu đẩy tôi một cái rồi mọi chuyện chấm dứt ở đây” Trịnh Vi ngửa mặt lên trời cười một tràng dài rồi bỏ đi với vẻ đắc thắng, mấy ngày sau đó đi đường cũng hát thầm, vô cùng hả hê.

Nguyễn Nguyễn nói: “Trần Hiếu Chính cũng thật xui xẻo khi dính phải cậu, người như hắn mà còn nói giọng đó thì cậu cũng đừng hành hạ hắn mãi thế nữa”.

Trịnh Vi đâu chịu, đối với cô, việc gây khó dễ cho Trần Hiếu Chính đã trở thành bản năng; vừa nhìn thấy gã máu trong người cô lại sôi sùng sục. Thậm chí cô còn cảm thấy rất thú vị. Chọc giận gã đã trở thành sở thích của cô, vì thế có một thời gian, câu cô hay nói nhất trước mặt Nguyễn Nguyễn là: “Đấu tranh với kẻ biến thái, cảm nhận niềm vui bất tận”. Đến giờ ăn trưa, Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn cùng cầm bát đến nhà ăn

ăn cơm, vừa đi hai người còn hào hứng thảo luận các vụ scandal của các ngôi sao trên tạp chí Bát quái. Nhà ăn trong giờ cao điểm lúc nào cũng chật chội, cửa mua cơm nào cũng có sinh viên đói khát chen chúc. Thực ra trong trường còn có nhà ăn dành cho giáo viên và các quán ăn nhỏ, ở đó đồ ăn ngon hơn nhưng đắt hơn nhà ăn lớn, thông thường các sinh viên có điều kiện đều chọn hai nơi đó, và cũng tránh được cảnh mề đầu sứt trán vì xếp hàng mua cơm. Những lần Trịnh Vi đi ăn với Hứa Khai Dương, hai người đều đến nhà ăn nhỏ, Hứa Khai Dương khá kén ăn, không thích ăn cơm tập thể, thường bảo đầu bếp xào một, hai món đơn giản, hai người ăn tạm là xong.

Trịnh Vi không thích lợi dụng người khác, mặc dù lần nào Hứa Khai Dương cũng tranh trả tiền, nhưng cô kiên quyết đòi hai người luân phiên trả tiền qua thẻ.

“Ăn như thế sẽ thấy thoải mái”. Lần nào cô cũng nói như vậy, Hứa Khai Dương cũng ngại làm trái ý.

Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn cũng đến nhà ăn nhỏ ăn cơm rất nhiều lần, về vấn đề này, cô và Nguyễn Nguyễn đều là người theo chủ nghĩa hưởng thụ, trong hoàn cảnh điều kiện cho phép, ai không muốn ăn ngon? Nhưng tiền chi tiêu hằng tháng có hạn, con gái lại khó tránh khỏi việc mua nhiều đồ lặt vặt, có lúc tiêu nhiều cho quần áo, ăn vặt hoặc sách vở, chắc chắn sẽ có lúc bí tiền. Vì thế, mặc dù nhà ăn nhỏ nấu ăn ngon, nhưng cũng không thể đi thường xuyên, phần lớn hai đứa vẫn phải hòa vào dòng người thích ồn ào, Nguyễn Nguyễn lại dễ thích nghi với mọi hoàn cảnh, ăn ở đâu cũng thấy ngon như nhau.

Nhà ăn lớn cũng có cái hay, các cô chú chia thức ăn ở đó đều biết gương mặt rạng rỡ của Trịnh Vi, lần nào cũng xúc thêm cho cô một, hai thìa thức ăn, điều này từng khiến Tiểu bắc - người vốn ăn nhiều hơn Trịnh Vi, một thời hâm mộ vô cùng. Nhưng đau đầu nhất là ở đây phải xếp hàng, để bảo vệ trật tự nhà ăn, có rất nhiều thành viên đeo băng đỏ trong hội sinh viên đi đi lại lại, khiến một người vốn không yên phận như Trịnh Vi đành phải ngoan ngoãn dịch từng bước theo đội hình rồng rắn. Nhìn đội hình chẳng biết đâu là đầu, Trịnh Vi xoa xoa bụng: “Nguyễn Nguyễn, tớ đói quá”

Nguyễn Nguyễn cũng tỏ ra đau khổ: “Tớ còn chưa ăn sáng đây này”.

“Ôi, kiếm miếng ăn mà sao khó thế”. Trịnh Vi thở dài, trong lúc uể oải chán chường, liền dùng thìa gõ vào chiếc bát trên tay, khe khẽ hát bài Sen

tàn mà Nguyễn Nguyễn dạy cô, Khách hàng đi ngang qua nghe tôi thông báo, í a í a hoa sen tàn, giọng có thấp cũng có cao, thân sen hoa sen đã rụng rồi í a. Lúc có tiền tôi cũng từng khoác gấm vóc cưỡi ngựa trên đường dài, tứ thư ngũ kinh sáng sáng đọc... Giọng cô không to không nhỏ, người xếp phía trước và phía sau đều nghe thấy rõ ràng, thấy đó là một cô sinh viên xinh xắn bèn thi nhau cười.

Nguyễn Nguyễn ôm bụng mà cười. “Cậu có năng khiếu thật đấy” Trịnh Vi cũng không nhịn được cười, giả vờ nghiêm chỉnh hát tiếp, Nguyễn Nguyễn đang say sưa nghe, chợt phát hiện thấy âm điệu của Trịnh Vi thay đổi đột ngột, từ hào hứng chuyển sang lạnh lạnh, ngay cả động tác cũng đờ đờ sát khí. Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Nguyễn là, gay rồi, không lẽ oan gia ngõ hẹp lại đụng đầu với Trần Hiếu Chính hay sao? Cô theo hướng nhìn của Trịnh Vi, quả nhiên, anh chàng mặc áo trắng, vừa mua xong cơm, nghiêng người nói chuyện với người đi bên cạnh kia không phải là Trần Hiếu Chính thì còn là ai? Trịnh Vi sau khi nhìn thấy Trần Hiếu Chính mới phát hiện ra bên cạnh gã có người khác, đó là một cô gái đầy đặn, cao ráo, tóc dài, mặt trái xoan, đôi mắt xinh xắn, mặc dù không quá xinh đẹp, nhưng dáng người cân đối, hài hòa, trông cũng ưa nhìn, không biết Trần Hiếu Chính đang cúi đầu nói chuyện gì với cô gái đó, miệng khẽ mỉm cười. Hai người đang đi ra phía cửa, giữa đường có người chen lên mua cơm, gã còn cẩn thận che người cho cô ta.

Trịnh Vi nghiêng răng nghĩ thầm, với cô lúc nào gã cũng trợn mắt coi khinh, cô còn tưởng đây là bộ mặt vốn có của gã, không ngờ gã cũng biết cười, và còn biết cười đậm đàng với các cô gái khác, chắc chắn chẳng có ý đồ gì tốt đẹp.

Cô thầm nghĩ trong bụng, nhưng miệng vẫn không ngừng hát, ... cảnh cáo người đời phải ghi nhớ, làm người phải biết giữ chính đạo, sắc đẹp của phụ nữ là con dao giết người, vừa chợt tỉnh giấc phải vào ngục, cuối cùng tay gậy tay bị, cùng đường mặt lộ đa hát bài hoa sen. Nghiến răng hát xong, thấy mình vẫn không chịu nổi, bèn chạy vài bước đến trước mặt một hội viên quản lý trật tự của nhà ăn, nhe răng ra cười, “Anh ơi, em mượn băng đĩa của anh một chút”. Anh chàng sinh viên với vẻ mặt thật thà chưa kịp phản ứng gì, chiếc băng đó và cô gái trước mắt đều đồng thời mất hút trong tầm nhìn của anh.

Trần Hiếu Chính và cô gái đó vừa đi đến cửa nhà ăn, thì nhìn thấy Trịnh Vi xuất hiện trước mặt với vẻ nghiêm túc, lập tức, Trần Hiếu Chính lại

thấy cơn đau đầu ập tới, “Cậu lại định làm gì?”

Lần này thái độ của Trịnh Vi tỏ ra hết sức lịch sự, cô mỉm cười rồi lấy tay chỉ vào tấm băng đỏ trên cánh tay mình, “Chào bạn, tôi là hội viên của Đội quản lý trật tự nhà ăn, hôm nay chúng tôi muốn kiểm tra xem cơm và thức ăn của nhà ăn có đủ cân đủ lượng hay không, xin hỏi bạn mua mấy lượng cơm... hai lượng? ... bốn lượng?... Không sao, để tôi cân lên là biết ngay”. Không đợi gã kịp nói gì, Trịnh Vi liền tịch thu chiếc Trần Hiếu Chính, chạy ngay đến chiếc cân kiểm tra gần đó, úp bát cơm lên đĩa cân, lại còn làm bộ điều chỉnh quả cân, sau đó mới trả chiếc bát không cho Trần Hiếu Chính, “Xong rồi, cân lượng đủ cả. Cảm ơn sự hợp tác của bạn”.

Trần Hiếu Chính không cầm bát, gã hơi cúi đầu, dường như đang nhìn mũi bàn chân của mình, không biết đang suy nghĩ gì.

“Sao vậy, bạn không lấy bát nữa à? À... Tôi hiểu ra rồi, hay là tôi giúp bạn bốc lại cơm trên đĩa cân vào bát?” Trịnh Vi vẫn tiếp tục cười nói, giả vờ không hay biết gì.

Cuối cùng Trần Hiếu Chính đã ngẩng đầu lên nhìn cô, giờ cô mới phát hiện ra sắc mặt gã hết sức khó coi, gã khẽ tránh đầu sang một bên, dường như ép mình phải bình tĩnh hơn, sau đó mới nói với cô: “Đùa đủ chưa? Rất thích phải không? Tôi thực sự mệt rồi, thôi thế này nhé, tôi xin lỗi cậu, coi như cậu thắng rồi, phiền cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Haha, cuối cùng gã đã chịu thua, phần thắng đã thuộc về cô. Nhưng không hiểu sao Trịnh Vi cảm thấy không mừng chút nào, không biết lòng cô bị vật gì đó đè chặt, rất nặng nề, rất ngọt ngào, dường như không thể thở được nữa. Cô không cười nữa mà nhìn chằm chằm vào gã, chiếc bát cầm trên tay vẫn bướng bỉnh giơ ra trước mặt gã.

Giọng nói của Trần Hiếu Chính lạnh lùng như vẻ mặt gã, “Tôi không biết rốt cuộc cậu muốn gì, cậu thích đùa, rất nhiều người thích đùa với cậu, nhưng cậu đừng đến làm phiền tôi, tôi không có nhiều thời gian và công sức vô bổ như cậu đâu, cũng không có điều kiện để có thể tùy tiện lãng phí một bát cơm như cậu, trò đùa đó của cậu thực sự rất đáng ghét”. Nguyễn Nguyễn cũng cảm thấy có gì bất thường, không xếp hàng nữa, vội vàng đi tới, kéo tay cô bạn thân, “Vi Vi, đi lấy cơm thôi...” Cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn Trần Hiếu Chính, thầm nghĩ, hai kẻ này đúng là oan gia, “Xin lỗi, bạn ấy không có ác ý, hay là chúng tớ mua cho cậu suất

khác?”

Trần Hiếu Chính lắc đầu, “Không dám làm phiền hai người đâu”. Gã lạnh lùng nhận lại chiếc bát từ tay Trịnh Vi, quay đầu sang cô gái bên cạnh vẫn đang tròn mắt vì ngạc nhiên “Bọn mình đi thôi”.

Lúc đi qua Nguyễn Nguyễn, Trần Hiếu Chính như sức nhớ ra điều gì, bèn bổ sung thêm một câu: “Nguyễn Quân thực sự không hiểu nổi tại sao cậu lại làm bạn với một người như thế”.

Đôi mắt Trịnh Vi đột nhiên đỏ lên, cô cắn chặt môi dưới, hét lớn phía sau lưng Trần Hiếu Chính và cô gái đó: “Trần Hiếu Chính, tôi ghét anh... tôi ghét anh lại ghét tôi như thế”. Nhưng nửa câu sau cô lại nuốt thăm xuống cổ họng.

Nguyễn Nguyễn cũng không biết phải nói gì, chỉ túm tay Trịnh Vi, “Không phải cậu kêu đói sao, mau đi ăn cơm thôi”.

Trịnh Vi không biết mình đang tức cái gì, gạt tay Nguyễn Nguyễn ra, cơm cũng không ăn nữa mà đi về hướng ký túc xá. Nguyễn Nguyễn đuổi theo, “Cậu sao vậy, cậu tức gì tớ chứ?”

“Cậu mặc kệ tớ, cậu với gã đó là cùng một giuộc, tớ không xứng đáng làm bạn cậu” Trịnh Vi vừa đi vừa nói.

“Hắn bực mình quá nên mới nói thế, cậu cũng tưởng là thật à?” Nguyễn Nguyễn chỉ muốn bật cười.

Lúc này Trịnh Vi dừng lại, nhìn Nguyễn Nguyễn bằng ánh mắt nghi ngờ, “Tại sao gã lại biết tên cậu, cậu với gã quen nhau như thế mà chưa bao giờ kể với tớ”.

Nguyễn Nguyễn thở dài, “Tớ chỉ nói chuyện với hắn vài lần ở câu lạc bộ tiếng Anh, đúng, bọn tớ quen nhau, nhưng cậu ghét hắn như thế, làm sao tớ dám nhắc đến những chuyện này trước mặt cậu”.

“Tóm lại là cậu lừa tớ, tớ ghét nhất người khác lừa tớ, cậu cũng giống gã, tớ không thèm chơi với cậu nữa” Trịnh Vi giận dỗi bước đi mỗi lúc một nhanh.

Nguyễn Nguyễn vốn rất lạnh tính, nhưng hôm nay cũng có phần bực mình, cô không đuổi theo nữa mà đứng lại, lạnh lùng nói với Trịnh Vi: “Rốt cuộc là cậu tức tớ vì đã lừa cậu, hay là cậu để bụng chuyện tớ quen hắn? Nếu cậu đã ghét hắn thì tội gì phải để tâm đến chuyện của hắn, chỉ có điều, để tâm cũng chẳng ăn thua, cậu chẳng làm được gì hắn, trừ phi, hắn là... của cậu”.

Trịnh Vi đang đi đằng trước, bất ngờ che tai co giò chạy mất. Nguyễn

Nguyễn lắc đầu, “Trịnh Vi, cậu ngốc quá!”Mấy ngày liền, Trịnh Vi không thèm nói chuyện với Nguyễn Nguyễn, đi học, về ký túc xá cũng không như hình với bóng như trước, Nguyễn Nguyễn cũng không giải thích gì với cô nữa. Mọi người trong phòng đều nhận ra sự thay đổi đó, chỉ có điều tâm trạng của Trịnh Vi có vẻ rất tồi tệ, không ai muốn đùa với lửa, hỏi Nguyễn Nguyễn, cô cũng chỉ nói: “Không có gì đâu, chỉ có một chuyện cậu ấy chưa hiểu ra thôi”.

Chiều thứ sáu, Nguyễn Nguyễn đi học, Trịnh Vi không đi, đúng lúc Tiểu Bắc cũng trốn học, Duy Quyên lại không có giờ, ba người bèn ở lại phòng.

Giống như mấy hôm trước, ngược hẳn với vẻ hoạt bát náo động thường ngày, Trịnh Vi lìm lìm ngồi trước máy vi tính chơi điện tử, Tiểu Bắc nằm trên giường đọc sách, nghe thấy tiếng súng bắn ầm ầm bên phía Trịnh Vi, không nén nổi tò mò bèn lại gần ngó, chỉ thấy Trịnh Vi mắt như tóe lửa chăm chú theo dõi màn hình, thoăn thoắt rê chuột bắn liên hồi vào đám gà bay đến, khiến chúng kêu quang quác. Tiểu Bắc biết rõ tâm trạng của cô không vui, nhưng vẫn không chịu nổi, bèn nói một câu: “Con chuột không phải là tiền hả, cần gì phải rê hăng như vậy, chặc chặc, nhìn cái cách trút bực bội của cậu, bạo lực quá, không biết ai đã gây sự với cậu mà thù sâu oán nặng đến vậy.”

Trịnh Vi không thèm đếm xỉa gì đến Tiểu Bắc, vẫn chăm chú bắn đám gà đáng thương đó, Tiểu Bắc cũng không buồn để ý, lại hỏi tiếp: “Nói đi, ai bắt nạt cậu, tớ sẽ rửa hận cho cậu, không phải lại là cái gã... à, Trần Hiếu Chính chứ?”

Trịnh Vi trợn mắt nhìn Tiểu Bắc với vẻ bực bội: “Trần Hiếu Chính, Trần Hiếu Chính, mọi người suốt ngày nhắc đến gã làm gì?”

Tiểu Bắc tỏ vẻ ngơ ngác, “Tớ đâu có suốt ngày nhắc đến gã đâu, ê, hằng ngày, người nhắc đến gã cả trăm lần là cậu chứ?”

“Sao lại thế được? Tớ đâu có!” Trịnh Vi không chịu nhận.

Duy Quyên nằm trên giường bèn xen vào: “Không có mới là lạ, một ngày ít nhất cậu nhắc đến cái tên này mười lần trở lên, không tin cậu cứ thử tìm bất kỳ người nào trong phòng mà hỏi”.

Trịnh Vi sững người, rồi lại lẩm bẩm một mình: “Làm gì có chuyện đó? Khoác lác quá”.

“Bọn tớ còn bàn tán sau lưng cậu, chắc cậu không yêu tên Trần Hiếu Chính đó chứ?” Duy Quyên bổ sung thêm một câu.

Trịnh Vi không chơi điện tử nữa, gạt con chuột qua một bên rồi đứng phắt dậy, gào lớn: “Cậu nói linh tinh, làm sao tớ lại thích tên khùng đó chứ?”

Tiểu Bắc vội ấn cô xuống ghế, “Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào, xúc nổi là ma quỷ đấy”.

Duy Quyên cũng giật mình vì tiếng hét của Trịnh Vi, ngồi dậy nói: “Cậu nghe tớ nói hết đã, lúc đầu tớ cũng nghĩ là thế, sau đó nghĩ lại, không thể có chuyện cậu thích hẳn được?”

“Vì sao?” Tiểu Bắc tỏ vẻ thắc mắc, “Không phải trước đây cậu cũng khen hẳn luôn mồm, coi hẳn là thần tượng đó sao? Nói thực là tớ cũng thấy Trần Hiếu Chính rất khá, trông cũng đẹp trai, mặc dù không quá đẹp trai nhưng rất ưa nhìn, tớ thích dáng vẻ đàn ông đó của hẳn ta. Học lại giỏi, tương lai sáng sủa, không ít con gái trong khoa tớ đều đã có lần nhắc đến hẳn”.

Duy Quyên “xí” một tiếng, “Tiểu Bắc, thế thì cậu không hiểu rồi, đúng là hẳn rất khá, nhưng cái đó thì để làm gì? Trường bọn mình đầy anh đẹp trai, hẳn cũng không phải là người quá nổi bật, còn về điểm số cao, có tương lai, những điều này ai mà biết được, đợi đến khi tương lai của hẳn đến gần thì có lẽ hoa tàn lá rụng rồi. Tớ nghe nói gia cảnh nhà hẳn không khá lắm đâu, tìm bạn trai vẫn nên thực tế một chút, tội gì Trịnh Vi phải thích hẳn, ngay trước mắt đó thôi, Hứa Khai Dương cậu ấy còn chẳng ưng hưởng chi Trần Hiếu Chính. Hứa Khai Dương thua Trần Hiếu Chính điểm nào? Hình thức không thua Trần Hiếu Chính, quan trọng là bố người ta là ai, hoàn cảnh gia đình thế nào? Thời buổi này, ai ngốc hơn ai?”

Duy Quyên phân tích rành rọt từng chi tiết, ngay cả Tiểu Bắc - người quen tranh cãi với Duy Quyên - cũng phải gật đầu, “Nói cũng phải, đúng là Hứa Khai Dương rất khá, kể cả không bàn đến vấn đề gia đình, ít nhất là người ta ngoan ngoãn nghe lời Trịnh Vi.”

Trịnh Vi thẫn thờ, không biết đang nghĩ điều gì, dường như những chuyện hai cô bạn đang nói hoàn toàn không liên quan gì đến cô. Duy Quyên tiếp tục phát huy khả năng am hiểu mọi chuyện của mình, “Tớ còn nghe nói, hình như Trần Hiếu Chính sắp có bạn gái đấy”.

Tay Tiểu Bắc vẫn đang để trên vai Trịnh Vi, dường như cô cảm thấy vai Trịnh Vi khẽ rung lên, cơ hồ cả cô và Trịnh Vi cùng đồng thanh hỏi: “Thế nào gọi là sắp có bạn gái?”

“Tức là chỉ môi quan hệ trai gái đã có tình chàng ý thiếp rồi nhưng vẫn chưa phá vỡ ranh giới đó. Cô bạn đó ở trong Hội sinh viên bốn tổ, bạn học cùng lớp với Trần Hiếu Chính, tên là Tăng Dục, một người khá xinh trong khóa bốn họ, hồi mới nhập học cũng có rất nhiều người theo đuổi, nhưng tình cảm mà Tăng Dục dành cho Trần Hiếu Chính gần như người nào tình ý đều nhận ra hết”.

“Trần Hiếu Chính cũng thích Tăng Dục à?” Tiểu Bắc tò mò hỏi.

“Chuyện này tổ cũng không rõ lắm, nhưng ít nhất là không ghét. Hắn rất kiêu, người bình thường hắn không thích nói chuyện, nhưng với Tăng Dục lại không đến nỗi, ít nhất đó là người duy nhất trong đám con gái có quan hệ khá tốt với hắn. Tăng Dục học cũng rất khá, tính tình cũng thoáng, nói chung là hai người rất hợp nhau, tổ đoán cả hai đều ngại bày tỏ chuyện đó, nhưng sớm muộn gì cũng xảy ra thôi”.

“Đẹp, đẹp, đẹp ngay đi, đừng nói nữa, cứ nói mãi chuyện của gã biến thái đó làm gì”. Trịnh Vi gắng sức đẩy chiếc ghế ra rồi đứng dậy, “Ghê tởm hơn cả chuyện ngập phải ruồi”.

Nói rồi cô bỏ ra ngoài, đóng cửa rầm một cái khiến kính cửa rung lên từng hồi, Duy Quyên ngơ ngác, “Ai lại làm phật ý cậu ấy à, hay là uống nhầm thuốc rồi chẳng?”

Tiểu Bắc chỉ cười “Hê hê...”

Trịnh Vi ra khỏi phòng, một mình đi lang thang trong trường, bây giờ đang là giờ lên lớp, xung quanh vắng người, cô bước rất nhanh, dường như làm như vậy có thể giúp cô tỉnh táo hơn, trút bỏ những tâm trạng bức bối, nhưng hoàn toàn ngược với những gì mong muốn, cô càng đi, lòng càng rối như tơ vò.

Lúc này nghe Duy Quyên nói chuyện, một cảm giác chua xót trào dâng trong lòng Trịnh Vi, giống như cảm nhận của cô trong nhà ăn hôm đó. Cô cảm ghét cảm giác lạ lẫm đó, không biết nên trút ra thế nào, đành phải kìm chế nỗi bức bối vô hình, nhưng lại không biết mình tức cái gì. Và còn một điều nữa là, những lời Nguyễn Nguyễn nói hôm đó nghĩa là gì, “Trừ phi hắn là... của cậu”, trừ phi hắn là gì của cô...? ... Nếu đúng hắn là... của cô, đột nhiên cô che kín mặt, không dám nghĩ tiếp. Đúng lúc, cách đó không xa có một bất điện thoại, cô chạy như bay về phía đó và bấm số điện thoại của mẹ. Sau khi ly hôn với bố, mẹ cô đã thuê một căn nhà khác để ở; điện thoại réo hồi lâu, không có người nhấc máy, cô lại gọi đến phòng làm việc của mẹ. Khi giọng nói quen thuộc cất lên ở đầu

bên kia, Trịnh Vi gọi lớn một tiếng “Mẹ”, suýt thì bật khóc.

Mẹ cô giật mình, vội vàng hỏi con gái đã xảy ra chuyện gì, Trịnh Vi sụt sịt, hỏi: “Mẹ ơi, con muốn biết, nếu hằng ngày con đều nghĩ về một người, ban ngày nghĩ, đêm đến cũng toàn mơ thấy người đó. Rõ ràng là con rất ghét hẳn, nhưng lại rất muốn được gặp hẳn, vừa nhìn thấy hẳn, các dây thần kinh trong người cứ căng hết ra, được cãi nhau với hẳn cũng thấy rất vui, nhưng nhìn thấy hay nghe thấy hẳn đi với đứa con gái khác lại thấy khó chịu vô cùng - một nỗi khó chịu rất khó tả, ngay cả bạn thân của con cũng không được. Con ghét hẳn nhưng lại không thích hẳn ghét con, lúc hẳn bảo con là người rất đáng ghét con chỉ muốn khóc, mẹ, mẹ bảo rốt cuộc con làm sao vậy?”

Mẹ cô im lặng hồi lâu, Trịnh Vi sốt ruột quá, “Mẹ, mẹ còn ở đấy không, mẹ nói mau cho con biết, con làm sao vậy?”

“Cậu ấy là ai?” Tiếng mẹ cô để lộ vẻ kinh ngạc đang cố gắng kìm chế. “Mẹ đừng hỏi điều này, mau nói cho con biết thế là sao, con khó chịu vô cùng”. Cô vừa tỏ ra bối rối vừa làm nũng mẹ, giọng nói đã có phần ghen ngào.

“Con gái ngốc quá, có phải con đã yêu rồi không?”

“Mẹ nói lại lần nữa đi ạ.”

“Mẹ nói là có phải con đã thích ai rồi không? Mau nói cho mẹ biết đi”.

Câu nói của mẹ tựa như một ngón tay nhẹ nhàng xuyên thủng lớp cửa mỏng manh trong trái tim Trịnh Vi. Đáp án đó - đáp án mà cô mơ hồ nhận thấy nhưng không dám nghĩ, không muốn nghĩ đã mở ra trong khoảnh khắc; đứng trước đáp án này, cô kinh ngạc, thẩn thờ, không cam chịu, ngại ngùng, cô không còn con đường nào để chạy trốn.

“Con gái, con trả lời mẹ đi, có phải hay không?”

Cô ra sức lắc đầu trước điện thoại, tiếp đó lại gật đầu liên hồi, cuối cùng bật khóc trong nỗi ấm ức, “Đúng rồi mẹ ạ, con thích hẳn, nhưng hẳn mới nói với con rằng con đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hẳn nữa, con phải làm gì?”

Cô và mẹ nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ, nói đến nóng cả điện thoại mới cúp máy, sau khi nghe cô kể, lúc đầu mẹ cô còn ngạc nhiên, sau đó lại tỏ ra lo lắng. Bà không thể ngăn cô con gái đang trong tuổi đôi mươi thích một người con trai, bà cũng đã có một thời trẻ trung, đứng trước chuyện này, không ai có thể làm gì cả. Bà chỉ thấy lo và mơ hồ linh cảm rằng, có thể lần này, cô con gái vốn được nuông chiều thái quá của bà sẽ

phải chịu nhiều đau khổ.

Trịnh Vi cúp máy, đứng chôn chân trong bộ điện thoại chật hẹp, ngẩn người một hồi lâu, hóa ra cô thích Trần Hiếu Chính. Và thế là mọi vấn đề mà cô mới chỉ hiểu lơ mơ đã có được câu trả lời, tất cả đều rõ ràng, minh bạch, cô ghét hẳn, hận hẳn, bám riết lấy hẳn, thực ra cũng chỉ vì mong hẳn chú ý đến mình nhiều hơn.

Trịnh Vi là cô gái tính tình ngay thẳng, sau khi hiểu được cảm giác dành cho Trần Hiếu Chính là gì, mọi suy nghĩ của cô đã nhanh chóng chuyển sang hướng cần làm gì tiếp theo. Không phải cô chưa thích ai bao giờ, tình cảm mà cô dành cho Lâm Tĩnh từ thuở nhỏ lặng lẽ âm thầm đi vào trái tim cô, thậm chí cô còn không biết mình thích Lâm Tĩnh từ bao giờ, chỉ biết đó là giấc mơ xa xôi của cô. Trước khi Lâm Tĩnh ra đi, giấc mơ đó luôn luôn ngọt ngào, tròn vẹn, cô luôn mỉm cười hạnh phúc trong giấc ngủ. Nhưng tình cảm dành cho Trần Hiếu Chính hoàn toàn khác, nó mạnh mẽ và thôi thúc, cuốn trôi cô trong tích tắc, khiến cô chưa kịp suy nghĩ thì đầu óc đã rối tung lên. Nghĩ đến con người này, điều cô cảm nhận được nhiều hơn là sự lẫn lộn, phức tạp, có đắng, có ngọt, có cay, nhưng chủ yếu vẫn là cảm giác ngọt ngào.

Trên đường về ký túc xá, cảm giác rối bời trong cô đã dần dần biến mất, trước mắt là một con đường, nơi cô cần đi tới đã rất rõ ràng, điều cần suy nghĩ chỉ là nên đi thế nào mà thôi, nhưng cho dù đi thế nào, cô vẫn tin rằng, con đường nào rồi cũng sẽ dẫn đến thành công. Vẻ u ám trên mặt Trịnh Vi đã biến mất, đột nhiên cô rất muốn được gặp ngay Nguyễn Nguyễn, kể cho cô ấy nghe mọi suy nghĩ trong lòng mình lúc này, cô rất cần chia sẻ với người bạn thân những tâm trạng đã vén mây nhìn ánh nắng mặt trời rực rỡ của mình.

Thực ra, sau khi hai người cãi nhau không lâu, Trịnh Vi đã không còn giận Nguyễn Nguyễn nữa, cô biết rõ là giữa Nguyễn Nguyễn và Trần Hiếu Chính không thể xảy ra chuyện gì. Đến giờ nghĩ lại, hóa ra đều là do mình quá để tâm, điều mà cô sợ là trong lòng anh chàng vô tình hớp hồn cô đó, có người quan trọng hơn cô.

Trịnh Vi đã muốn làm lành với Nguyễn Nguyễn từ lâu, nhưng lại không muốn xuống nước, Nguyễn Nguyễn vẫn cứ lạnh nhạt như vậy, khiến cô muốn nói chuyện gì cũng ngại mở miệng. Nhưng giờ thì cô không còn quan tâm đến những cái đó nữa, giờ tan học sắp đến, mong muốn được chia sẻ tâm sự càng trở nên thôi thúc hơn.

Nhưng đã qua giờ tan học vẫn không thấy Nguyễn Nguyễn về phòng, Trịnh Vi bắt đầu sốt ruột, cô hỏi Tiểu Bắc đang chuẩn bị ra ngoài lấy nước nóng, “Tiểu Bắc, sao Nguyễn Nguyễn chưa về nhỉ?”

Tiểu Bắc thấy lạ, “Tớ đâu biết, tớ có cột dây vào người cậu ấy đâu”. Thấy Trịnh Vi có vẻ muốn trút bày tâm sự, Tiểu Bắc vừa đi ra cửa vừa lẩm bẩm., “Lạ thật đấy, mấy hôm trước còn tỏ vẻ đến chết cũng không nói chuyện với nhau, bây giờ lại mong như mong mẹ về chợ, phức tạp quá”.

Trịnh Vi như người ngồi trên đồng lửa, cô không đợi được Nguyễn Nguyễn mà lại có điện thoại của Hứa Khai Dương gọi đến, anh nói ở cổng trường mới mở một tiệm ăn nhỏ, nghe nói nấu khá ngon, gọi cô đi ăn thử. Trịnh Vi thầm nghĩ, cứ đợi thế này cũng không phải là cách hay, đúng lúc bụng cũng đã đói nên nhận lời ngay. Trong lúc chuẩn bị ra ngoài, Duy Quyên còn hỏi một câu, “Có hẹn với Hứa Khai Dương hả?”

Trịnh Vi chẳng buồn để ý, “Hẹn hò cái gì, đi ăn cùng nhau mà thôi”.

Duy Quyên cười với vẻ ngưỡng mộ, “Ai mà không biết tình cảm anh ấy dành cho cậu, có bao giờ thấy anh ấy tìm bọn tớ đi ăn cơm cùng đâu”.

Trịnh Vi không thích nghe điều đó, “Không đùa với cậu nữa, tớ đi đây”.

Lúc ra cửa còn nghe thấy Duy Quyên với theo một cậu, “Tớ mà như cậu thì tớ sẽ cột chặt anh ấy lại, để lỡ cơ hội là không còn tìm lại được đâu, đến lúc đó không biết đi đâu mà khóc ấy chứ”.

Trịnh Vi không thèm trả lời, vội vàng đi xuống, Hứa Khai Dương đã đợi ở dưới, thấy Trịnh Vi hào hứng phấn khởi bước về phía mình, Hứa Khai Dương liền cười rất tươi. Hai người đi về phía cổng trường. Thực ra Hứa Khai Dương nhằm đúng vào khẩu vị của Trịnh Vi, những lời anh nói, những việc anh làm đều rất hợp ý cô, ở bên anh giống như chơi trò chơi với chính mình vậy, rất thoải mái dễ chịu. Sau khi đã yên vị trong tiệm ăn sạch sẽ, Hứa Khai Dương liền đưa ngay một hộp quà ra trước mặt Trịnh Vi, “Này, tặng cho em đấy”.

“Cái gì vậy?” Trịnh Vi vừa nói vừa mở chiếc hộp với vẻ tò mò, bất giác “A” lên một tiếng, trong hộp là một món đồ chơi xinh xắn đáng yêu, nhìn là biết lấy từ cốt truyện Công chúa hạt đậu trong Truyện kể Andersen. Thấy Trịnh Vi cười tươi như hoa, Hứa Khai Dương rất phấn khởi, anh biết, cô không thích những món quà quá sang trọng, nhưng những món quà nhỏ thế này lại hợp với sở thích của cô.

“Sao lại tặng em cái này?” Trịnh Vi nghịch món quà trong tay như đứa trẻ.

Hứa Khai Dương nói sơ qua: “Mấy hôm trước bố anh đi Hồng Kông, tiện thể mang về, anh biết chắc em thích những đồ chơi nhỏ như thế này nên anh tặng em, chẳng có lý do nào khác”. Anh không muốn nói với cô, đây là do anh nhờ thư ký của bố, đi tìm mấy nơi ở Hồng Kông mới tìm thấy món quà được bán với số lượng có hạn của Disney.

“Cảm ơn anh, em rất thích”. Trịnh Vi không thích trò khách sáo, trong lòng nghĩ gì, đều biểu lộ hết ra mặt. Cô ngẩng đầu lên cười, thấy Hứa Khai Dương đang nhìn cô chăm chú, bất giác cô nhớ đến những lời Duy Quyên nói, cảm thấy không được thoải mái, “Anh nhìn em làm gì?”, cô nạt.

Hứa Khai Dương đỏ bừng mặt, vội lảng ra chỗ khác, nói với vẻ ngượng ngùng: “Không nhìn gì hết, chỉ thấy em rất xinh”.

Nghe Hứa Khai Dương nói vậy, tai Trịnh Vi cũng nóng bừng lên, nhưng cô không muốn để anh phát hiện ra điều này, nên cố tình nói bằng giọng gay gắt: “Xinh cũng không được nhìn chăm chăm như thế, cẩn thận em móc mắt anh ra đấy”.

Bình thường lúc nói ra những câu như thế, Hứa Khai Dương sẽ ngoan ngoãn im lặng, nhưng lần này anh lại cúi đầu sau đó nhìn cô chăm chú, “Anh cứ muốn ngắm thế, ngắm mãi như thế, em bảo có được không?” Đôi môi Trịnh Vi khẽ hé mở, sững sờ. Thực ra, không phải từ trước đến nay cô không biết gì về tình cảm của Hứa Khai Dương. Hãy thứ lỗi cho tính thích sĩ diện của một cô gái, nhưng có cô gái trẻ nào không như thế, khi tất cả còn đang ở trong giai đoạn mộng lung, chỉ muốn nhắm chặt mắt bịt chặt tai để cảm nhận những điều tốt đẹp mà một chàng trai không đáng ghét dành cho cô. Trịnh Vi cũng không nằm ngoài số đó, huống hồ, cô không những không ghét Hứa Khai Dương mà còn khá quý mến anh, muốn chia sẻ với anh mọi niềm vui nỗi buồn của mình như một người bạn thân. Cô tưởng rằng anh sẽ mãi không nói ra, như thế cô có thể tiếp tục vờ như không biết gì.

Thấy cô im lặng hồi lâu, Hứa Khai Dương cũng không biết rõ cô đang nghĩ gì, do dự một lát, anh liền lấy hết can đảm đặt tay mình lên tay cô. Trịnh Vi cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay của anh, như bị điện giật, cô rụt ngay tay xuống bàn rồi nhìn anh như vừa choàng tỉnh.

Vẻ né tránh của cô thực sự làm Hứa Khai Dương buồn lòng, đôi mắt đẹp

của anh liền sầm xuống, nói với vẻ vô cùng khổ hiểu: “Vi Vi, em không thích sao?”

Hai tay Trịnh Vi vắn vẹo dưới gầm bàn, hôm nay cô vốn đã quá bối rối rồi, vừa mới làm rõ xong chuyện về Trần Hiếu Chính, còn chưa có kết quả cuối cùng, giờ lại dính đến chuyện của Hứa Khai Dương. Đáng lẽ, cô định đối phó qua quýt cho xong chuyện, giả vờ không hiểu ý anh, sau đó, họ lại có thể tiếp tục vui vẻ ở bên nhau, nhưng trong lòng cô vang lên một tiếng nhắc nhở, như thế là không được, cô không thể ích kỷ như vậy, nếu không sẽ chẳng khác gì một cô gái hư hỏng.

Cô cắn chặt răng, giơ tay đẩy món đồ chơi mà cô rất thích về phía Hứa Khai Dương, miệng lí nhí: “Không phải, Khai Dương, em thích được ở bên anh, nhưng điều mà em thích và điều mà anh thích lại khác nhau...”

Rõ ràng là Hứa Khai Dương hơi choáng vì câu trả lời vòng vèo của Trịnh Vi, nhưng vẫn mơ hồ hiểu được ý của cô, không phải anh không dự đoán trước được kết quả này, nhưng điều mà anh thích chính là sự thẳng thắn, vẻ ngang ngược bướng bỉnh ở cô. Chỉ có điều anh có phần không cam lòng, “Có thể nói cho anh biết tại sao không? Anh có điểm nào không tốt?” Hứa Khai Dương dò hỏi bằng giọng buồn bã.

“Không, không, anh rất tốt, thực sự là rất tốt”. Những câu nói của Duy Quyên lại một lần nữa vang lên trong đầu Trịnh Vi. Thực ra không cần người ngoài nói nhiều, bản thân cô cũng biết Khai Dương là một chàng trai tốt, gia cảnh khá, đẹp trai, điều đáng quý nhất là anh sẽ nâng niu cô như báu vật; có thể tưởng tượng ra rằng, nếu giây phút này đây cô gật đầu, chắc cô cũng sẽ hạnh phúc. Nhưng giống như tâm trạng của Lý Văn Tú[7] khi dắt con ngựa già quay về vùng Giang Nam - đó đều là những điều rất tốt, nhưng cô lại không thể. Cô biết làm thế nào?

“Em, em đã thích người khác rồi”. Trịnh Vi thầm nghĩ, đã đến nước này thì nói thẳng ra cho rồi.

Hứa Khai Dương lộ rõ vẻ nghi ngờ, “Em đã thích người khác rồi ư? Có phải anh bạn đã sang Mỹ không, rõ ràng là em nói sẽ quên anh ta cơ mà”.

“Không phải anh ấy, em thích một người khác rồi”. Trịnh Vi nhớ đến Trần Hiếu Chính, bất giác mỉm cười.

“Em nói dối, anh không tin”. Hứa Khai Dương cũng là một chàng trai ngây thơ, anh chỉ biết bên cạnh Trịnh Vi không có người con trai nào gần cô hơn anh, ngoài người mà cô thích từ nhỏ đó ra, là người mà anh không thể thay thế, nhưng rõ ràng người đó đã đi xa.

“Em không lừa anh đâu!” Trịnh Vi có phần luống cuống vì câu nói của Hứa Khai Dương, “Thật đấy, em cũng mới phát hiện ra điều đó, anh cũng quen người đó”.

“Ai? Là ai vậy?” Hứa Khai Dương sửng sốt, anh chàng không thể tin, trong số những người anh quen, còn có người có thể cướp được cô gái mà anh quý mến.

“Trần Hiếu Chính”

“Trần Hiếu Chính?” Hứa Khai Dương thần thờ nhắc lại, “Có phải là Trần Hiếu Chính trong phòng Lão Trương không?”

Nghe thấy người khác nói ra cái tên này, trong lòng Trịnh Vi cũng có một cảm giác lạ lùng, nhưng cô vẫn nghiêm túc gật đầu, “Đúng, chính là anh ấy”.

Hứa Khai Dương ngơ ngác, đưa tay ra định xoa trán Trịnh Vi, “Vi Vi, em đùa thì cũng phải đưa ra một lý do thuyết phục được anh chứ. Cả thế giới đều biết em ghét cay ghét đắng Trần Hiếu Chính”.

Trịnh Vi nghiêng người tránh tay Khai Dương, rồi nói bằng giọng nghiêm túc: “Không sai đâu, chính là anh ấy, em thích anh ấy”.

Hứa Khai Dương hiểu cô, thái độ của cô không giống đùa. Phải mất rất lâu anh mới khiến cho giọng nói của mình nghe không có vẻ kỳ quặc

“Sao lại thế, rõ ràng là em ghét cậu ta, anh còn tưởng là ai cơ, không ngờ là cậu ta. Cậu ta có điểm nào tốt, đáng để cho em thích?” Cảm giác thất bại và bất ngờ đã khiến Hứa Khai Dương mất bình tĩnh, mặc dù anh cố gắng kìm chế, nhưng giọng nói vẫn tỏ vẻ gay gắt.

Vẻ coi thường Trần Hiếu Chính của Hứa Khai Dương đã khiến Trịnh Vi khó chịu, cô có thể ghét Trần Hiếu Chính, nhưng cô không thể chịu được việc người khác coi thường anh. Cô nhìn Hứa Khai Dương nói: “Không sai, nhà anh ấy không giàu có như nhà anh, cũng không đẹp trai bằng anh, anh ấy thua anh về mọi mặt, nhưng anh yêu em, em lại yêu anh ấy, chỉ có vậy thôi, anh sẽ mãi mãi thua anh ấy!”

Một câu nói như thế làm tổn thương người ta biết bao! Có lẽ chỉ có những đứa trẻ vô tâm vô tính mới có thể ngang ngạnh như thế, khi miệng thốt ra câu đó, Trịnh Vi liền cảm thấy hối hận, nhưng cô biết, đó là suy nghĩ thực trong lòng cô, mặc dù sau đó cô mới hiểu ra, Hứa Khai Dương không phải thua Trần Hiếu Chính, anh đã thua cô, giống như cô thua Trần Hiếu Chính mà thôi.

Ai yêu trước, người ấy sẽ thua.

Dường như Hứa Khai Dương đứng bật ngay dậy, Trịnh Vi cúi đầu, cô tưởng anh sẽ bực mình bỏ đi, nhưng anh hít thở thật sâu rồi lại chậm chậm ngồi xuống, “Em ngốc quá, yêu ai không yêu, lại yêu cậu ta!”

Trịnh Vi cảm thấy có lỗi với Khai Dương, nhưng cô vẫn nói một câu:

“Anh nói nghe thì dễ lắm, chuyện này làm sao em làm chủ được?”

Rõ ràng là Hứa Khai Dương không có cách nào để phản bác cô, nên đành cúi đầu ngịch bát dưa trước mặt, một lát sau, nói bằng giọng có vẻ giận dỗi: “Anh sẽ không bỏ cuộc, em có thể thích cậu ta, anh cũng có thể thích em. Người mà cậu ta thích không giống như em, Vi Vi, anh cược rằng em không thể giành được cậu ấy”.

Trịnh Vi hất đầu lên, “Khai Dương, chúng ta cứ chờ xem”.

Một bữa cơm hai người ăn với hai tâm trạng khác nhau, các món vốn khá ngon giờ cũng chẳng còn vị gì. Sau khi trả tiền, Hứa Khai Dương đưa món quà Trịnh Vi trả lại ra trước mặt cô, “Anh không phải là con gái, lấy cái này làm gì? Trừ phi em không coi anh là bạn nữa thì mới được trả lại anh, Trịnh Vi, em không đến mức trẻ con như thế chứ?”

Trịnh Vi nghĩ một lát rồi nhận lại, “Khai Dương, cảm ơn anh”.

Anh cùng cô đứng dậy, “Chẳng đáng bao nhiêu, em không phải cảm ơn”.

“Không phải vì cái đó”. Hiếm khi Trịnh Vi nói lí nhí như vậy.

Sao anh không hiểu ý cô, anh cốc đầu cô và nhắc lại một lần nữa: “Trịnh Vi, em là cô bé ngốc nghếch”.

Hứa Khai Dương nói muốn đưa cô về ký túc xá, Trịnh Vi đã từ chối, trời vừa nhá nhem tối, đúng là lúc trường nhộn nhịp nhất, “Em muốn đi loanh quanh một lát”.

Anh không ép cô.

Trịnh Vi một mình lang thang trong trường như lúc ban ngày, cô cảm thấy những tâm sự của mình trong 18 năm qua cũng không nhiều như hôm nay. Cô không hiểu tại sao tình cảm chốn nhân gian lại không giống như công việc đào móng nhà, đào một hố là dựng được một cột, tất cả mọi hố đều có cây cột của nó, không có thất vọng, không có thất bại, không có nuối tiếc, mãi mãi không bao giờ tan vỡ.

Chỉ tiếc rằng không có người giải đáp cho cô.

Cô đi được một lát thì dừng lại, hóa ra vô tình đã đi đến sân ký túc xá của anh. Cô còn nhớ mấy tháng trước, cô từng mặtแดง mắt đỏ đi từ trong ra, miệng thì sẽ không bao giờ tha cho gã đáng ghét đó, chỉ trong nháy mắt, cùng một địa điểm nhưng tâm trạng đã thay đổi hoàn toàn.

Nhưng như thế cũng tốt, một cách khác, cô vẫn sẽ không buông tha hắn, nghĩ đến điều này, cô mím môi khẽ mỉm cười.

Giờ này, ký túc nam nhộn nhịp, người đi lên giảng đường tự học, người hẹn hò đi chơi, nhưng cô không nhìn thấy Trần Hiếu Chính. Trịnh Vi vẫn lang thang không mục đích dưới sân, bản thân cô cũng không biết mình định làm gì, giống như việc cô không biết tại sao mình lại thích Trần Hiếu Chính, có lẽ là do mọi người đều quý mến Ngọc diện Tiểu Phi Long, duy chỉ có hắn là giẫm lên cô, cô đã lỡ yêu kẻ thù của mình, vì thế cam chịu ngoan ngoãn cúi đầu.

Đột nhiên cô rất muốn biết hắn đang làm gì? Đang ở trong phòng hay đã đi lên giảng đường tự học? Trí tò mò vô nguyên cớ đã thôi thúc cô đứng ở bất điện thoại gần chỗ ông bảo vệ ký túc xá bấm số máy điện thoại phòng hắn.

Khi tiếng chuông điện thoại “reng reng...” réo vang, cô vẫn không biết mình nên nói gì với hắn, cô tự nhủ, có thể hắn không có ở phòng, lúc này đây chắc chắn hắn không có mặt trong phòng.

Có người ra nhấc điện thoại, cô nghe ra giọng của một người khác trong phòng Lão Trương, “Tìm ai... alô, có nghe thấy không, tìm ai, nói đi chứ...”

Trịnh Vi hạ quyết tâm, “Em tìm anh Trần Hiếu Chính ...” nhưng trong lòng lại đang gào thét, không có ở phòng, không có ở phòng, tốt nhất không có ở phòng, nhất định không được ở phòng.

Nhưng đầu kia điện thoại lại nói: “Em đợi một lát”.

Trong đầu cô “ồ” lên một tiếng bài công vài giây, ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói mà ngay cả trong giấc mơ cô vẫn còn nhớ, hơi trầm, kèm thêm một chút lạnh lùng, “Xin chào, ai vậy?”

“Anh, em... em, em là... không, em...” Trịnh Vi ấp úng hồi lâu, suýt nữa cắn phải đầu lưỡi, lòng bàn tay đỏ mồ hôi cảm giác như ướt cả điện thoại, thật chẳng ra thể thống gì cả, lần này thì mất mặt to rồi.

Đáng lẽ cô định giả vờ gọi nhầm điện thoại rồi cứ thế mà cúp máy, không ngờ hắn vẫn đoán được giọng nói của cô, “Trịnh Vi, cậu lại định giở trò gì?” Về bất ngờ và cảnh giác của hắn hiện rõ qua giọng nói. Sự căm giận và chai mặt của Trịnh Vi lúc này đây cũng đã phát huy được tác dụng, “Em tìm anh có chút việc, em đợi ở dưới sân nhé, anh xuống đi”.

Cô không cho hắn thời gian từ chối mà cúp ngay điện thoại.

Sau đó hai tay úp mặt đứng tần ngần trước cửa bất điện thoại công cộng.

“Năm hào”. Chắc là đã quen với cảnh hẹn hò của các cô cậu sinh viên, trong lúc Trịnh Vi đang suy nghĩ về vấn đề quan trọng của cuộc đời, ông gác cổng ký túc xá đã nhắc khiến cô mất cả hứng.

Trịnh Vi móc tiền đặt trước cửa sổ rồi đi đến cây xoài trồng trước ký túc xá, dưới ánh đèn đường, lá cây đen sẫm, có rất nhiều côn trùng thi nhau lượn quanh bóng đèn. Cô cảm thấy dường như mình đã đợi một thế kỷ, thôi vậy, còn lâu lắm mới ngốc như thế, tự mình đến nộp mạng. Cô nghĩ vậy, nhưng lại không vội bỏ đi ngay mà cứ đi đi lại lại dưới gốc cây xoài đó.

“Cậu lại định giở trò gì?” Nghe thấy tiếng nói bất chợt cô quay đầu lại, hẩn đứng ở một cự ly an toàn cách cô hai mét, hai tay ôm sách trước ngực, nhìn cô với ánh mắt vô cảm.

Hẩn là người vùng này, trong ấn tượng của Trịnh Vi, người vùng Quảng Đông, Quảng Tây thường đen, thấp bé, gò má cao và môi dày; da của Trần Hiếu Chính cũng hơi đen, nhưng dáng cao dong dỏng, khuôn mặt gầy xương, đôi mắt sâu vốn chỉ có ở người vùng miền Nam Tân Cương, sống mũi cao thẳng, đôi môi nhỏ, các nét sắc sảo thanh tú.

Cô không hề ý thức được rằng, giây phút này đây mình đang thần thờ nhìn hẩn, mãi cho đến khi hẩn cau mày, “Nếu cậu không có việc gì thì tôi đi đây, tôi hy vọng lần sau chúng ta gặp nhau sẽ quay về được thời chưa từng quen biết”.

Thấy Trịnh Vi không trả lời, hẩn liền quay người bỏ đi.

“Đợi đã, em có điều muốn nói” Cô vội gọi hẩn lại.

Hẩn cố nén vẻ sốt ruột và ngoái đầu lại, thấy cô ấp a ấp úng khác hẳn ngày thường “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Trịnh Vi cúi đầu, một chiếc lá xoài rụng xuống vai cô, cô cũng không buồn gạt đi, “Trần Hiếu Chính, em phát hiện ra rằng em đã thích anh”.

Những năm sau này, câu nói mà Trịnh Vi hay nói với các chàng trai, cô gái mới bước vào trường đời là: “Làm người đừng có bốc đồng, làm việc gì cũng phải suy trước tính sau”. Đã vô số lần cô hồi tưởng lại, đến ngay cả bản thân cô cũng không thích cô thời quá khứ - một cô gái được nuông chiều thành hư, tự coi mình là trung tâm của vũ trụ, tưởng rằng ai cũng yêu quý mình, tưởng rằng không có gì là không đạt được. Tuy nhiên, khi cô nhớ đến buổi tối này, dưới ánh đèn đường trong khuôn viên ký túc, một cô gái mà trên vai vẫn còn một chiếc lá rụng luống cuống nói ra câu đó với chàng trai mà cô yêu, tự nhiên cô lại tha lỗi cho mình thời đó - đó

chỉ là một cô bé ngốc nghếch, khao khát được yêu nhưng lại không biết nên yêu như thế nào. Từ nhỏ người lớn đều đều quý cô, nhưng tình yêu đó không thể khiến cô cảm thấy an toàn và thỏa mãn, cô mong chờ một tình cảm toàn tâm toàn ý, đáng để gửi gắm và ngộ nhận rằng chỉ những cái mình đấu tranh có được, mới là cái cô cần. Nếu nói tuổi trẻ hồ đồ là sai, thì nỗi cô đơn trong những năm dài đằng đẵng sau này đã là cái giá phải trả.

Cô nói rất rõ ràng, từng chữ từng chữ, Trần Hiếu Chính giật bản mình, vốn là người lạnh lùng biết kiềm chế, nhưng lúc này mặt hần cau lại, ngẩn người một lát, rồi chỉ vào Trịnh Vi “Cậu, cậu... đừng đùa nữa”. Nói xong câu đó, hần liền luống cuống bỏ đi ngay.

Trịnh Vi lắc lắc đầu xóa đi cảm giác hăng hụt, không sao cả, hần phản ứng như thế cũng là bình thường, đường còn xa vạn dặm, ta sẽ theo đến cùng, tất cả mới chỉ là bắt đầu. Cô bắc loa tay, hướng về phía hần hét lớn: “Trần Hiếu Chính, em nói thật lòng đấy!”

Dường như cô cảm thấy hần hơi khựng lại, còn mình thì cười với vẻ hài lòng. Cô không thể hiểu, tại sao lại có người thích yêu thầm, nếu bạn đem lòng yêu một người mà không nói với người ta, mọi thứ còn có ý nghĩa gì nữa, đây không phải là phong cách của Tiểu Phi Long. Cô đã từng đến, từng yêu, từng cố gắng, đạt được là do may mắn, không đạt được là do số phận. Đương nhiên, khi chúng ta còn trẻ, làm sao chúng ta tin rằng, sẽ có định mệnh khiến chúng ta không đạt được những điều mình mong muốn.

Chương 6: Chiến lược hành động chinh phục Trần Hiếu Chính

Lúc Trịnh Vi về đến ký túc xá, nhìn thấy Nguyễn Nguyễn hơn nửa ngày chưa gặp, mừng như mẹ vừa đi chợ về, cô reo lên: “Nguyễn Nguyễn, cuối cùng thì cậu cũng đã về”.

Buổi sáng trước khi ra cửa còn trong tình trạng chiến tranh lạnh, Nguyễn Nguyễn cũng thấy hơi bất ngờ vì sự nhiệt tình đột xuất của Trịnh Vi, chưa kịp nói gì đã bị Trịnh Vi kéo ra khỏi phòng, “Tớ có rất nhiều chuyện muốn kể với cậu”.

Cô kéo Nguyễn Nguyễn chạy đến bức tượng Mâu Dĩ Thăng[8] gần Học

viện Công nghệ Kiến trúc, cách đó không xa có rất nhiều đôi uyên ương đang tâm sự. Hai người ngồi bệt xuống bậc thềm, Trịnh Vi bắt đầu hào hứng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay. Nguyễn Nguyễn không ngắt lời cô, chăm chú lắng nghe cô nói, càng nghe mắt càng mở to hơn, cuối cùng không chịu được nữa bèn nói: “Đợi đã, cậu để tớ tiêu hóa một chút cái đã, nói một cách đơn giản là ý cậu muốn nói rằng, trong ngày hôm nay, cậu đã thích một người và từ chối lời tỏ tình của một người, sau đó lại tỏ tình với một người khác?”

Trịnh Vi điềm nhiên gật đầu, “Đúng vậy, có gì là không đúng sao?”

Nguyễn Nguyễn nói: “Nếu tớ nhớ không nhầm thì chỉ có trong vòng nửa ngày không gặp cậu, sao sự việc đã phát triển vượt bậc đến giai đoạn này?”

Trịnh Vi sửng người một lát, “Nhanh lắm hả, tớ cũng không biết tại sao lại như vậy, chỉ cảm thấy ngày hôm nay thực sự vô cùng dài, Nguyễn Nguyễn, có phải cậu và Vĩnh Vĩnh hồi mới yêu nhau cũng như thế này không, có phải cậu cũng nói với anh ấy là cậu thích anh ấy như tớ không?”

Cái tên Vĩnh Vĩnh mà Trịnh Vi nói ở đây đương nhiên là bạn trai của Nguyễn Nguyễn - Triệu Thế Vĩnh, mặc dù Trịnh Vi chưa từng gặp mặt Triệu Thế Vĩnh, nhưng đã vô số lần nhắc điện thoại trêu chọc, đùa cợt với anh nên đã như quen từ lâu.

Nguyễn Nguyễn lắc đầu, “Hồi đó bọn tớ đơn giản lắm, tớ chưa từng tỏ tình với anh ấy, anh ấy cũng vậy, mà đến với nhau rất tự nhiên. Cậu cũng ghê thật đấy, chắc Trần Hiếu Chính sợ lắm đấy nhỉ?”

Trịnh Vi gãi đầu, nhớ lại vẻ hoảng hốt của Trần Hiếu Chính, liền cười thích thú, nhưng ngay lập tức lại quay sang nói với Nguyễn Nguyễn về thành khẩn: “Tớ sốt sắng như thế cũng có lý của nó, nếu tớ không nói ra, làm sao anh ấy biết là tớ thích anh ấy? Anh ấy không biết gì, một mình tớ thầm thương trộm nhớ sẽ khổ biết bao, dù thế nào cũng phải để cho anh ấy đấu tranh tư tưởng chứ, biết đâu anh ấy nghĩ nhiều lại tẩu hỏa nhập ma, cũng thích lại tớ thì sao. Nếu vẫn không ăn thua, kể cả anh ấy không thích tớ ngay, nhưng chắc chắn thái độ của anh ấy đối với tớ cũng sẽ khác, trước đây anh ấy nhìn tớ như nhìn một người bình thường, sau này anh ấy nhìn tớ, như một người có đan dúi về mặt tình cảm với anh ấy, mờ ám biết bao. Đối với một chàng trai đang trong độ tuổi thanh niên như anh ấy, chắc chắn chuyện này sẽ gây một chấn động lớn. Hơn nữa,

tớ nghe Duy Quyên nói anh ấy sắp có bạn gái, tớ đoán hai người cũng đã thân mật với nhau một thời gian rồi, nhưng cả hai còn đang ngại ngùng, trước tình hình này tớ lại càng không thể đợi. Ai ra tay trước sẽ thắng, kẻ chậm chân sẽ thiệt, ai có gan thì no, ai nhát gan chết đói, không phải tiểu thuyết đều viết như vậy đó sao? Tình cảm trong sáng, mông lung càng yếu mềm, càng không thể chịu được mưa gió, tớ phải tiêu diệt thứ tình cảm đang ở trong giai đoạn manh nha đó bằng sự chen ngang mạnh mẽ của mình, đánh cho bọn họ mỗi kẻ phiêu dạt một phương trời, kiếp này không còn hy vọng gì nữa!”

Nguyễn Nguyễn nghe Trịnh Vi phân tích từng chi tiết, rất rõ ràng, rất có lý lẽ với vẻ thần phục: “Thật ngông cuồng - điều ngông cuồng hơn cả là tớ lại cảm thấy cậu nói rất chí lý”.

“Ha ha...” Trịnh Vi cười với vẻ tự đắc, “Đàn ông rất sợ đàn bà bám riết, cho dù Trần Hiếu Chính cứng rắn đến đâu, trước công lực bám riết vô địch của tớ, chắc chắn hẳn sẽ phải mềm như bún thôi”.

Nguyễn Nguyễn nhìn Trịnh Vi làm động tác vờ hai ngón tay một cách vô cùng linh hoạt, bất giác cũng toát mồ hôi thay cho Trần Hiếu Chính.

— © —

Những người thuộc nhóm máu O phần lớn đều là con người của hành động, Trịnh Vi đã phát huy đặc trưng này lên đến tột đỉnh. Hôm sau lên lớp, Nguyễn Nguyễn vô cùng kinh ngạc khi phát hiện thấy cô đang múa bút, bèn lại gần hỏi, “Đang viết gì vậy?” Trịnh Vi liền hào phóng thể hiện ngay cho bạn xem kết tinh trí tuệ của cô trong buổi sáng, Nguyễn Nguyễn khẽ liếc, “Chiến lược hành động chinh phục Trần Hiếu Chính”. Đọc xong, cô không nói được gì hơn. Một cuốn vở xinh xắn mới tinh đã viết được gần 10 trang, nét chữ nhỏ xinh, gọn gàng, các khâu, các bước đầy đủ tường tận, thậm chí các điểm then chốt và những điều cần lưu ý còn được gạch chân rõ ràng. Nguyễn Nguyễn nhớ lại lần Trịnh Vi chuyên tâm học tiếng Nhật hồi một phim AV của Nhật, lại một lần nữa cảm thấy lời đánh giá “Thô tục nhưng thật lòng” của Chu Tiểu Bắc thực sự quá chuẩn xác.

Kế hoạch bước một: Hiểu mình hiểu người, bách chiến bách thắng. Với các mối quan hệ của Trịnh Vi, để xâm nhập vào sào huyệt của kẻ địch, thu thập các thông tin tình báo nóng hổi không phải là quá khó. Sau khi Lão Trương đưa thời khóa biểu và sinh hoạt biểu của Trần Hiếu Chính ra, còn không quên khuyên thêm một câu chân tình: “Vi Vi, anh thấy

em đừng đánh chó chui gầm chạn nữa, mặc dù việc hấn đẩy em một cái cũng đáng lên án lắm, nhưng cũng đã lĩnh đủ rồi, thôi em tha cho hấn đi”. Đôi mắt to của Trịnh Vi trừng lên, “Lão Trương, anh mới là chó chui gầm chạn, từ nay trở đi, anh chửi anh ấy tức là chửi em, mọi thù hận xưa giữa em với anh ấy đã xóa hết rồi, hiện giờ anh ấy là người em quý mến, ai bảo em thu thập những cái này là để hành hạ anh ấy, em đang tìm hiểu các sở thích của anh ấy để làm vui lòng anh ấy”.

Lão Trương sống sờ một hồi lâu, Lão không hiểu tại sao Lão già rồi hay tại thế giới này biến đổi quá nhanh, tại sao vừa tỉnh giấc, kẻ được coi là kẻ thù không đội trời chung như Trần Hiếu Chính giờ lại trở thành người mà Trịnh Vi quý mến. Nhưng Trịnh Vi không có nhiều thời gian nghe Lão thắc mắc, cô đem theo cả cuốn sổ ghi chép bảo bối của mình, chẳng cần mất đến một ngày, ngày tháng năm sinh, chòm sao, nhóm máu, sở thích của Trần Hiếu Chính, các loại sách mà hấn thích đọc, những địa điểm Trần Hiếu Chính hay lui tới đều được cô ghi lại rõ ràng. Trước khi Trịnh Vi trở về phòng với một loạt chiến lợi phẩm trong tay, được sự ủy thác của đám bạn trong phòng với bao thắc mắc, Lão Trương khể khàng hỏi đương sự, “Đồng chí Trịnh Vi, đồng chí cam đoan là không đùa đó chứ?” “Em đâu có thời gian làm những việc vô bổ đó”. Trịnh Vi nói với Lão Trương và mọi người bằng một giọng nghiêm túc, thành khẩn, “Không sai, em muốn theo đuổi Trần Hiếu Chính!”

Bước thứ hai trong kế hoạch của cô: Gây tiếng tăm, lấy thế mạnh dư luận để tạo môi trường hành động thuận lợi.

Kể cả trong đám sinh viên các khoa tự nhiên không thực sự nhiệt tình với các vấn đề tình cảm lãng nhăng, thông tin cô sinh viên Trịnh Vi khoa Xây dựng đòi tấn công anh chàng Trần Hiếu Chính khoa Kiến trúc vẫn nhanh chóng lan ra khắp Học viện Kiến trúc, thậm chí còn lan ra phạm vi rộng hơn. Thời buổi này, việc con gái theo đuổi con trai cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, điều đáng ngạc nhiên là thái độ hùng dũng và vẻ phớt lờ của đương sự; hơn nữa bản thân sự kết hợp giữa tiểu mỹ nữ người người sắc xuân Trịnh Vi và chàng trai tài cán hơn người, tính tình trầm lặng Trần Hiếu Chính đã hội tụ đủ mọi điều kiện để thu hút nhãn cầu người khác. Chẳng mấy chốc, người tỏ thái độ hồ nghi cũng có, người tò mò cũng có, người bình phẩm trước mặt sau lưng cũng có, người thấy râu lòng cũng có.

Trịnh Vi không có gì phải lo lắng, mặc dù xung quanh cô cũng có rất

nhiều người quen sốt sắng trực tiếp hoặc gián tiếp hỏi han, nghe ngóng, tìm hiểu, cô đều nhất loạt trả lời bằng giọng quả quyết như đinh đóng cột: “Không sai”. Cô càng thẳng thắn như thế, người ngoài càng không biết nói gì hơn. Ngược lại, Trần Hiếu Chính, thời gian đó bất kể là đi đến đâu, cũng đều có người liếc hần bằng ánh mắt trêu chọc, có người còn tỏ ra hâm mộ nói, “Cậu cũng đào hoa nhỉ, có điểm phúc quá!” Hoặc giả, “Bình thường thấy cậu không có thiện cảm lắm với con gái, hóa ra tẩm ngấm tẩm ngấm mà đắm chết voi!” Dĩ nhiên phần lớn vẫn là chỉ trỏ sau lưng, bàn tán xôn xao, “Này, đây chính là cái anh chàng mà Trịnh Vi khoa Xây dựng đòi tán đấy, cũng chẳng có gì là đẹp trai, thế mà lại có người thích”, “Nghe nói cậu ta cũng bình thường thôi, không ngờ lại gặt được Hứa Công tử ra rìa, thế mới gọi là cao tay”...

Giữa những lời đồn đại đó, hàng ngày Trần Hiếu Chính vẫn tập thể dục buổi sáng, lên lớp, lên giảng đường tự học, sinh hoạt, đi lại một mình như bình thường, chưa bao giờ cố tình né tránh ánh mắt của người khác, cũng không tìm cách thanh minh, vẫn hờ hững, dường như câu chuyện mà họ đang nói là câu chuyện của người khác, chỉ có điều những lúc trông thấy Trịnh Vi từ xa, thì quay đầu bước đi nhanh hơn.

Nhưng Trịnh Vi không sợ sự lảng tránh của hần, một trường đại học thì rộng được đến đâu, đã muốn tìm người nào đó, kiểu gì chẳng tìm được, huống hồ là người sinh hoạt có quy luật như hần.

Bước thứ ba của chiến dịch: Đánh rắn liền gậy, bám sát không rời tay. Khi Trần Hiếu Chính gặp Trịnh Vi n+1 lần ở câu lạc bộ tiếng Anh, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng lại không thể tự chủ được. Không biết cô đã dùng quỷ kế gì mà khi giáo viên nước ngoài phân nhóm luyện khẩu ngữ, cô luôn ở cùng nhóm với Trần Hiếu Chính, và những dư luận mà cô tạo ra đã phát huy tác dụng, bạn bè cũng nhóm với họ đều lảng đi chỗ khác, sau đó hần đi đến đâu cô cũng đều theo đến đó.

Đúng là hần có thể coi như không nhìn thấy cô, nhưng thực sự cô rất mất trật tự, cô nói: “Trần Hiếu Chính, anh không đến nổi kém cỏi như thế chứ, đối thoại với em mà cũng không dám hay sao, lẽ nào trong lòng anh có suy nghĩ gì mờ ám hả?” Không ngờ hần lại thấy cô nói rất có lý, hần sợ gì, quân tử phải thẳng thắn, tiểu nhân thường hay rụt rè, cùng lắm thì coi cô chỉ là một con ruồi mà thôi.

Khó khăn lắm hần mới thuyết phục được mình bình tĩnh lại, Trịnh Vi liền đứng cách hần không xa, ngậy thơ hỏi: “Bạn ạ, tiếng Anh của tớ

không tốt, mong bạn giúp đỡ nhiều hơn. Tớ muốn hỏi bạn, câu em - yêu - anh nói bằng tiếng Anh thế nào nhỉ?"

Hắn chỉ có thể nhìn cô một cách lạnh lùng, lại một lần nữa nhắc nhở mình nỗi cău với cô là rất không sáng suốt. Từ nhỏ cha mẹ hắn rất nghiêm khắc trong việc giáo dục con cái, hắn được tiếp nhận một nền giáo dục truyền thống, những người phụ nữ hắn quen đều nhẹ nhàng, thùy mị nết na, chưa bao giờ gặp phải cô gái nào như thế này. Dĩ nhiên, thế giới vô cùng rộng lớn, không có điều kỳ lạ gì là không thể xảy ra, hắn có thể chấp nhận thế giới này có những người lập dị, nhưng tại sao những người như thế lại xuất hiện trước mắt hắn, lại còn rêu rao nói yêu hắn, một điều đáng sợ hơn là hắn phát hiện ra rằng cô nàng lại thật lòng.

Hắn sẽ không thể thích được Trịnh Vi, cô hoàn toàn không phải là một nửa còn lại mà hắn kỳ vọng, thậm chí, cô đã làm thay đổi hoàn toàn những điều hắn biết về con gái. Hắn không phải là người hào hứng với những trò chơi tình cảm, trong thế giới của hắn, còn có nhiều thứ quan trọng hơn so với tình yêu đôi lứa. Trước kia hắn luôn cho rằng, một cô gái, kể cả hắn không yêu, chỉ cần tỏ ra lạnh lùng là quá đủ rồi, mãi cho đến khi gặp Trịnh Vi, hắn mới biết, chỉ có lạnh lùng thôi chưa đủ, mãi mãi chưa thể đủ.

Mấy hôm trước, khi Tăng Dục đứng trước mặt hắn, ánh mắt cô toát lên một vẻ buồn rầu và né tránh, chắc là cô cũng đã nghe nói đến chuyện của Trịnh Vi. Đối với Tăng Dục, hắn cũng không đến mức là thích, trong thời gian học đại học hắn vốn không có ý định yêu, nhưng thưởng thức vẫn sẽ có; đã từng gặp nhiều cô gái phong hoa tuyết nguyệt, hắn cảm thấy vẻ điềm đạm và chỉ tiến thủ của Tăng Dục chính là phẩm chất mà hắn tán phục. Tấm lòng của cô ít nhiều hắn cũng hiểu được đôi phần, chỉ có điều cố gắng không nói thẳng ra, vì không muốn mất nhiều thời gian cho chuyện yêu đương. Nhưng cô luôn ở bên hắn như thế, liệu đến một ngày nào đó hắn có yêu cô không? Không ai biết được. Tóm lại, khi cảm nhận được vẻ bất thường ở Tăng Dục, hắn không cảm thấy buồn mà thấy bức mình nhiều hơn - bức mình vì gian kế của Trịnh Vi đã đạt được mục đích, sự trở trăn của cô đều được mọi người biết tới, không phải đó là mục đích của cô nàng sao? Trần Hiếu Chính rất ít khi thích một người, đương nhiên là càng hiếm khi ghét một người, hiện giờ hắn phát hiện ra rằng, càng ngày hắn càng cảm ghét Trịnh Vi hơn.

“Tôi không thích cậu, còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa hả?” Hấn hy vọng nụ cười trên môi cô sẽ tắt ngấm.

Cô chấp tay sau lưng, vẫn cười tươi, nói: “Em biết anh sẽ nói câu này, từ nay trở đi, anh mà nói Tôi không thích cậu, thì có nghĩa là anh đang nói Anh rất thích em; nếu anh nói Cậu không thấy mệt à, tức là nói Em rất xinh xắn; nếu anh nói Rốt cục cậu định làm gì, tức là anh muốn nói Anh nhớ em, nếu anh nói Vô duyên tức là Được gặp em tuyệt biết bao!”

Trần Hiếu Chính cười với vẻ chế giễu: “Vô duyên”.

Trịnh Vi như người trúng độc đắc, “Em biết là anh sẽ nói Được gặp em tuyệt biết bao, em cũng vậy”.

Hấn liền sáng suốt lựa chọn quyết định im lặng bỏ đi, đây là quyết định đúng đắn nhất, giả vờ không nghe thấy cô nói với theo sau: “À đúng rồi, em quên mất không nói, nếu anh không nói gì chúng tôi anh yêu thầm em từ rất lâu rồi”...

Không biết một người cần bao nhiêu sự bền bỉ và sức lực mới có thể trăm phen vấp vấp cũng không sờn lòng như thế, những ngày sau đó, Trần Hiếu Chính đã không thể không quen với việc Trịnh Vi xuất quỷ nhập thần xuất hiện trước mặt mình. Có thể là trên đường đi. Có thể là trong nhà ăn, có thể là trong thư viện, có thể là trên giảng đường, có thể là trong ký túc xá. Một ngôi trường rộng như thế, đối với hấn, trừ nhà vệ sinh nam, không còn tấc đất nào là của riêng hấn, không tìm được một chốn an toàn, và hấn thực sự bất lực khi phát hiện ra rằng, thờ ơ với cô một cách tiêu cực sẽ dễ hơn nhiều so với việc chống lại cô. Bởi có rất nhiều lần tự học trên giảng đường lớn, hấn thà để một người ngồi bên cạnh hấn cười thầm còn hơn là để người đó không ngừng thập thò ngoài cửa sổ, gặp được người quen lại hỏi: “Cậu có thấy Trần Hiếu Chính ngồi ở giảng đường nào không?”

Hấn thấy mình thật đáng thương. Trên thế giới này bất kỳ một người thông minh nào gặp phải một người lì lợm cũng thật đáng thương, đương nhiên, cách nói mà hấn có thể chấp nhận là, trên thế giới này, bất kỳ một người bình thường gặp phải một người bất bình thường nào cũng đều đáng thương. Căn cứ vào kinh nghiệm trường kỳ kháng chiến của hấn, Trịnh Vi thực sự là kiểu người càng thất bại càng dũng mãnh, hấn càng phản cảm với cô, cô càng bám riết theo hấn như hình với bóng, cô là một hạt đậu đồng leng keng hấp không chín, luộc không nổi, đập không vỡ, nhai không nát. Chỉ khi cô đứng bên cạnh hấn nhưng hấn nhìn cô bằng

ánh mắt khinh bỉ, khi cô thao thao bất tuyệt nhưng hấn tảng lờ với cô, nhìn thấy vẻ hững hờ của cô trong khoảnh khắc, hấn mới cảm thấy hả hê trong chốc lát vì đã trả được thù.

Thời gian đó hấn thường nằm mơ, hấn mơ thấy mình đi về một hướng, lúc vượt qua một đầm nước trong vắt, thì Trịnh Vi đầu người mình rần từ dưới nước vọt lên, quấn chặt lấy hấn, khiến hấn không thể thở, đành phải theo cô chìm xuống lòng nước sâu. Dưới đáy nước trong xanh, mái tóc dài của cô xõa xuống, gương mặt kiều diễm; hấn giãy giụa trong sự tuyệt vọng, cuối cùng, chỉ thấy xung quanh yên tĩnh, rất yên tĩnh. Nhưng sau khi tỉnh giấc, đầu toát mồ hôi, hấn đổ tội nằm mơ là do hấn đem cả việc ghét cô vào trong giấc ngủ, xem ra hấn phải dần dần tránh nhớ đến phần tử khủng bố này trước khi đi ngủ mới được.

Tất cả mọi người đều phóng đại khả năng của kẻ địch một cách vô thức, trong những lúc Trần Hiếu Chính coi Trịnh Vi như hồng thủy mãnh thú, thường quên rằng, cho dù mạnh mẽ đến đâu thì cô cũng chỉ là một cô gái còn non nớt. Nếu hấn biết lưu ý những lúc cô cúi đầu thì hấn sẽ cảm nhận được niềm vui thắng lợi nhiều hơn qua ánh mắt tối sầm của cô, nhưng hấn chưa bao giờ làm như vậy, ánh mắt hấn luôn luôn dừng lại trong tích tắc trên người cô rồi lại lảng ngay đi chỗ khác.

Trịnh Vi chưa từng nếm mùi yêu một cách thực thụ, cô không biết tình yêu của người khác là thế nào, cô chỉ biết dựa vào cảm giác của mình, cô gắng bằng mọi cách để được gần chàng trai mà cô quý mến. Mặc dù cách làm của cô khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy nực cười. Nhưng sự lạnh lùng của Trần Hiếu Chính chính là một bức tường, cô đã va phải nhiều lần, sút đầu mẻ trán thì đội thêm mũ bảo hiểm, nhìn sẽ thấy chân tường đã lung lay, cô cũng đã quên hết đau rồi.

Tất cả những người quen đều coi chuyện của Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính là kinh điển, Duy Quyên nói Trịnh Vi thực sự để mất hết duyên con gái, người tuyệt vời thì không yêu, lại đi tìm một quả đấm để chuốc vạ vào mình. Lục Nha và Trác Mĩ bất ngờ không nói được câu nào, Tiểu Bắc coi Trịnh Vi là thần tượng, chỉ có Nguyễn Nguyễn hỏi cô: “Mệt không?” Cô cười rồi gật đầu, lại lắc đầu.

Bước thứ tư trong kế hoạch hành động của Trịnh Vi không phải là mặc hấn tức mình, hận mình, tránh mình, mình cứ bám lấy hấn, theo đuổi hấn, không tha cho hấn đó sao? Ước mơ đã thành hiện thực, có gì là khổ? Huống hồ, tình yêu của những người trẻ tuổi, có thể cách yêu không

đúng, nhưng trực giác của tình yêu sẽ mãi mãi đúng.

— © —

Mùa xoài bắt đầu chín rộ, cũng là lúc kỳ thi cuối kỳ chuẩn bị tới. Đã từng nếm mùi điểm môn triết học Mác - Lênin ở học kỳ trước, lần này Trịnh Vi không còn dám để nước đến chân mới nhảy nữa. Các môn thi của khoa tự nhiên không giống của khoa xã hội như Duy Quyên, cuối kỳ giáo viên nhấn mạnh những phần cần chú ý trong sách, đọc lại một lượt kiểm sáu, bảy mươi điểm hoàn toàn không có gì khó. Nhưng đối với Học viện Công nghệ Kiến trúc của Trịnh Vi, trong một năm học có hai môn chính, nếu phải học lại sẽ bị lưu ban, và những kẻ xấu số không phải ít. Phần lớn đều gặp phải các giáo viên rắn mặt, một môn chuyên ngành gặp phải đèn đỏ, chẳng may môn ngoại ngữ lại ngã ngựa, thi lại không qua, sẽ phải ngồi chung giảng đường với lớp đàn em ngay. Mặc dù Trịnh Vi học hành chỉnh mắng, nhưng cũng coi việc lưu ban là nỗi nhục lớn, tuyệt đối không thể xảy ra đối với mình, vì thế được nghỉ ôn thi, sau khi bắt chước Trác Mĩ sống mấy ngày lười nhác, đã biết ngoan ngoãn theo Nguyễn Nguyễn lên giảng đường tự học.

Giảng đường tự học trước kỳ thi bao giờ cũng đông như kiến, và thế là hiện tượng chiếm chỗ ngồi đã trở thành phong trào, còn về các công cụ dùng để chiếm chỗ thì đa dạng, có người dùng sách, dùng bút, có kẻ lại dùng vở viết, dùng bình nước. Có một lần Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn ăn sáng xong đi qua giảng đường, phát hiện thấy có hai ghế còn trống có tầm nhìn rất đẹp, hai cô liền khấp khởi mừng thầm vội chiếm ngay chỗ ấy, chỉ tiếc rằng không mang vật gì lớn theo người, Nguyễn Nguyễn lại không có chủ trương lấy chìa khóa để chiếm chỗ. Và thế là Trịnh Vi liền móc ra một túi giấy ăn, rút ra một tờ, lấy bút viết lên bốn chữ lớn “Chỗ này có người”, đặt ở giữa bàn, rồi kéo Nguyễn Nguyễn về phòng lấy sách vở, cố gắng đi nhanh về nhanh. Không ngờ sau khi quay lại phát hiện thấy ghế đã bị một tên sinh viên nam chiếm đóng, điều đáng hận hơn là tờ giấy ăn đó đã bị hắt như đang trong tình trạng cảm cúm dùng mất, vo viên vút sang một bên.

Nguyễn Nguyễn bước tới lý sự, nhưng tên sinh viên nam đó đâu có chịu nhường, chỉ nói chưa bao giờ gặp người nào dùng giấy ăn chiếm chỗ, rồi hắt ta vắn lại, kể cả có thể dùng bất cứ vật gì để chiếm chỗ, nhưng làm sao có thể chứng minh tờ giấy ăn đó là của bọn họ? Nguyễn Nguyễn định nhặt tờ giấy ăn để hắt ta nhìn hàng chữ trên đó, nhưng lại thấy ghê

quá; Trịnh Vi bực mình, nhặt ngay một sợi tóc rụng trên bàn, lướt nhìn rồi nhổ một sợi tóc của mình ra, chiều dài của hai sợi tóc xấp xỉ nhau, “Giỏi thì cậu cũng thử nhổ một sợi tóc dài như thế này trên người cậu xem nào, lông hay tóc hay bất kỳ bộ phận nào cũng được, chỉ cần dài như sợi này, bọn tớ sẽ bỏ đi ngay!” Tên kia đành tiu nghỉu chuồn mất.

Trịnh Vi thích ngồi ở vị trí gần cửa sổ, như thế cô có thể nhìn ra ngoài bất cứ lúc nào, nếu may mắn, có thể nhìn thấy bóng dáng đó. Kể từ sau kỳ nghỉ ôn thi, thời khóa biểu trên tay cô cũng mất tác dụng, cộng tránh mặt của hấn, cô lại bận rộn với việc ôn thi nên thời gian qua, càng ngày cô càng khó nắm bắt hành tung của hấn, đành phải trông chờ một cuộc gặp gỡ tình cờ mà thôi.

Định luật Murphy nói: “Khi bạn càng căm ghét một người, anh ta sẽ luôn xuất hiện trước mặt bạn mọi lúc mọi nơi, còn khi bạn muốn gặp một người, lại không thể tìm được anh ta”. Trịnh Vi phân tán tư tưởng như vậy, hiệu quả ôn thi chắc chắn cũng chẳng ra gì, may mà lịch thi ở đại học được sắp xếp như mèo con táo bón, hôm nay thi một môn, mấy ngày sau nữa mới thi môn tiếp tiếp theo, nên cô còn có đủ thời gian để chuẩn bị. Vì thế sau vô số lần Trịnh Vi ngóng cổ ngóng chờ, cuối cùng đã đến một ngày, hai mắt sáng lên lao ngày ra ngoài, Nguyễn Nguyễn cũng không gàn cô nữa.

Dĩ nhiên Trịnh Vi không nhìn nhầm người, cho dù bóng dáng Trần Hiếu Chính có xoắn lại như chiếc quẩy nướng rồi thắt thêm một vòng nữa cô vẫn nhận ra. Cô lao như bay về phía trước, còn định hù hấn, cho hấn giật mình, không ngờ đến gần giảng đường mới phát hiện ra trên cửa có dán hai chữ lớn “Phòng thi”, nhìn mọi người trong đó đều ngồi theo hàng nghiêm chỉnh, mới biết đúng lúc hấn thi, cô đành trن trن đứng nhìn.

Trịnh Vi quay về chỗ Nguyễn Nguyễn ngồi một lát, nhưng không thể ngồi yên, cô có việc quan trọng muốn nói với hấn, nếu để hấn lẫn mất, sẽ không biết đâu mà tìm. Cô như người ngồi trên đống lửa, được nửa tiếng, cô lo hấn sẽ nộp bài trước giờ, bèn thu dọn đồ đạc, nói với Nguyễn Nguyễn một tiếng rồi đi thẳng đến phòng thi đợi hấn.

Khi thi Trần Hiếu Chính không bao giờ chọn chỗ ngồi - hồi đó kỳ thi cuối kỳ của trường chỉ chia sinh viên thành hai phòng thi theo mã số chẵn và lẻ, sau đó ngồi ở vị trí bất kỳ theo một khoảng cách nhất định, đương nhiên phần lớn sinh viên đều thích chiếm ngay từ đầu những chỗ ngồi tránh được tầm nhìn của giám thị, nhưng các vị trí gần các sinh viên có

thành tích cao như Trần Hiếu Chính và Tăng Dục cũng là lãnh địa mà mọi người tranh nhau. Trong lòng Trần Hiếu Chính rất ghét những kẻ bình thường học hành chênh mảng, đến thời khắc quan trọng lại đục nước béo cò, nhìn bài để thi qua, vì thế hẳn tuyệt đối không bao giờ làm những việc như chuyển tay đáp án, cố tình đặt bài thi ở vị trí đặc địa cho người khác nhìn. Chỉ có điều, thi cuối kỳ cũng không phải là kỳ thi Lâm nguy đến tính mạng, phần lớn hẳn cũng ngồi vào vị trí mà đám bạn bè quen biết đã chuẩn bị từ sớm cho hẳn, còn trong quá trình thi bọn họ có nhìn được bài hay không thì hẳn mặc kệ số phận, hẳn chỉ quan tâm đến việc hoàn thành bài thi của mình, kiểm tra xem có sai sót gì không rồi nộp bài rời phòng thi.

Lần này, sau khi vừa hoàn thành xong câu hỏi cuối cùng, cậu bạn ngồi sau hẳn liền tranh thủ lúc giám thị cúi đầu không để ý, lấy bút chọc nhẹ vào lưng hẳn, hẳn cau mày, không đếm xỉa gì đến cậu ta, không ngờ cậu bạn đó vẫn không nản chí chọc càng mạnh hơn, thấy không thể chịu đựng nữa, hẳn liền quay người nổi cáu, lại nghe thấy cậu bạn đó lén chỉ bút ra ngoài cửa, hạ thấp giọng: “Chính kìa, cậu xem ngoài kia có ai kìa?” Phòng thi nằm ở tầng một, hẳn nhìn ra ngoài với vẻ thắc mắc, hình như hẳn đã phát hiện ra ngay con người khiến hẳn đau đầu nhất đó. Cô nàng ôm hai cuốn sách đi đi lại lại trước phòng thi, lúc thì nhìn trời, lúc lại nhìn người qua lại, rõ ràng là đang ôm cây đợi thỏ. Hẳn thầm kêu lên một tiếng ai oán trong lòng, khó khăn lắm đôi tai mới được yên ổn mấy ngày, giờ lại bị cô nàng tóm được, không ngờ đến giờ thi cô cũng không chịu tha cho hẳn.

Giám thị vẫn đang lơ đãng, nhưng Trần Hiếu Chính đã bỏ ý định nộp bài, hẳn không còn nhìn cô mà quay về với bài thi của mình, cậu bạn ngồi sau vẫn không biết điều ghé vào nói một câu, “Đã nhĩ, đến thi cũng có người đợi, mà lại đúng giờ như thế chứ, con gái Giang Nam, da đẹp thật đấy”. Trần Hiếu Chính khẽ hứ một tiếng lạnh lùng qua mũi, dường như thầm phản bác con mắt tầm thường của cậu bạn. Ánh mắt hẳn vô tình nhìn ra ngoài, hôm nay Trịnh Vi mặc một chiếc áo màu vàng chanh, một màu chói mắt, hẳn không thích tí nào, nhưng lại làm nổi bật làn da trắng ngần, đặc biệt là gương mặt tròn trĩnh hồng hào của cô, dường như chỉ véo một cái sẽ có nước nhỏ ra. Đột nhiên hẳn hẳn học nghĩ, nếu hẳn gắng sức bẹo đôi má đáng ghét đó một cái, khiến cho gương mặt tươi tắn mà hẳn cảm ghét đến tột độ đó phải bật khóc, sẽ hả dạ biết bao. Dường như bản

thân hẳn cũng coi khinh cái ý nghĩ đó. Véo cô nàng? Ngay cả nhìn hẳn còn không buồn nhìn.

“Tớ nói không sai chứ?” Âm thanh như tiếng muỗi vo ve sau lưng lại một lần nữa lan đến. Bất giác Trần Hiếu Chính thầm bực mình, không ngờ lại có hạng người thường ngày không chịu chăm chỉ học hành, đến lúc thi ngàn cân treo sợi tóc rồi mà còn dè, con mắt lại kém cỏi, hẳn thi không qua cũng là đáng đời, nghĩ rồi gấp bài thi vào, không thèm đếm xỉa đến những cái ra hiệu như ngồi trên lửa ở phía sau lưng.

Trịnh Vi đứng ở ngoài rất lâu, ngay cả bồn hoa hồng ở bên cạnh có bao nhiêu nụ cũng đã đếm hết, các thí sinh trong phòng thi đã lục tục nộp bài, rõ ràng Trần Hiếu Chính đã dùng bút rất lâu rồi, bài thi cũng đã soát lại vô số lần, nhưng vẫn ngồi đó tựa núi Thái Sơn. Trịnh Vi đâu biết hẳn đang cố tình đối đầu với cô, cô càng đợi, hẳn càng không ra. Mặc dù hẳn biết rõ sau hai tiếng đồng hồ kết thúc, không ai được ở lại phòng thi, nhưng hành hạ cô nàng thêm một chút cũng là điều hay, hiếm khi có được nơi cô nàng không dám xâm phạm ngoài nhà vệ sinh nam, bình thường cô nàng bám chặt vào người ta như keo con voi thật đáng ghét. Hẳn liếc thấy cô đá đá chân, vòng quanh bồn hoa nhiều vòng, cuối cùng ngồi xổm xuống, lấy que cấy đất trong bồn hoa, thí sinh trong phòng thi mỗi lúc một ít, hẳn chưa bao giờ để mất nhiều thời gian cho một bài thi đến vậy, lúc này cũng không thể không thừa nhận sự bền gan của kẻ địch quả thực là đáng sợ.

Cuối cùng tiếng chuông nộp bài đã vang lên, Trần Hiếu Chính và một người khác còn lại trong phòng thi đành phải bước ra khỏi phòng; Trịnh Vi vẫn ngồi ở đó, từ phía hẳn, hẳn chỉ nhìn thấy dáng cô ở góc nghiêng. Đùng tưởng cô nàng mạnh mẽ như mãnh thú, thực ra người lại rất gầy, lúc ngồi xổm liền biến thành một chấm nhỏ. Hẳn thầm nghĩ, đằng nào thì cô nàng cũng nghe thấy tiếng chuông reo, hẳn không thể lẫn được, chi bằng tới xem cô nàng đang làm trò gì, tiện thể nghiên cứu xem rốt cuộc cô nàng được cấu tạo từ cái gì.

Cho đến khi cô ngẩng đầu lên với vẻ đáng thương, Trần Hiếu Chính thầm nhắc nhở mình, đừng bao giờ để vẻ bề ngoài của yêu tinh che mắt.

“Sao cậu lại vô duyên thế nhỉ, không phải sắp thi đó sao, thời gian nhiều đến nỗi dùng không hết hả?” Hẳn không thể hiểu.

“Em có chuyện muốn nói với anh”. Giọng cô không còn to như mọi bận.

“Đi thôi, ngồi ở đây làm gì? Vừa đi vừa nói, tôi không muốn mất thời

gian”.

Trịnh Vi định nói gì xong lại thôi, sau khi phát hiện ra vẻ lạnh lùng và khó chịu của hắn, cô đành nói với vẻ ngại ngùng: “Em ngồi xồm lâu quá, chân tê hết rồi”.

Trần Hiếu Chính ngược lên trời thở dài, đưa tay về phía cô một cách miễn cưỡng, Trịnh Vi nhoẻn miệng cười, túm ngay lấy tay hắn, hắn dùng lực, cô liền lỵ đà đứng dậy, hắn lại nhanh chóng buông tay cô ra, cũng không nói gì thêm, một mình bước về phía trước.

Trịnh Vi vừa xoa bóp chân vừa loạng choạng đuổi theo sau, “Trần Hiếu Chính, mai là sinh nhật em, em mời anh ăn bánh ga tô”.

Hắn từ chối ngay mà không hề do dự, “Không cần đâu”.

Trịnh Vi đâu chịu nghe theo, cô túm tay áo hắn và lắc liên hồi, “Đi nhé đi nhé, mỗi năm em chỉ có một lần sinh nhật thôi, đi nhé đi nhé, có được không, đi nhé đi nhé, đi nhé đi nhé...”

Bên đường có người quay lại nhìn, Trần Hiếu Chính mặt đỏ ửng vì hành động của cô. Hiếm khi cô nói năng nhũn nhặn như thế, hắn cũng không nỡ ác khẩu với cô, đành né người tránh cô, cô vẫn không buông, vẫn nói như đang niệm chú: “Đi nhé, đi nhé, 8 giờ 30 tối nhé, em đợi anh trước tượng Mao Dĩ Thăng ở Học viện nhé, không có ai đâu, em sẽ mang bánh ga tô cho anh, chắc chắn sẽ không gây chuyện, cũng không bám riết anh, mỗi năm chỉ có một lần sinh nhật, em chỉ có một mơ ước nhỏ thế thôi, đi nhé đi nhé...”

Hắn khó chịu không sao tả nổi, thực sự không tránh được nữa, liền chỉ vào cô tỏ vẻ cảnh cáo, “Đủ rồi, đừng có lôi lôi kéo kéo trước mặt bàn dân thiên hạ như thế, cậu có còn là con gái nữa không?”

“Đi nhé đi nhé, đi nhé đi nhé, đi nhé đi nhé...” Dường như cô nàng chỉ biết mỗi câu này.

Trần Hiếu Chính cảm thấy mình như muốn phát điên, để chấm dứt câu thần chú đáng sợ đó, hắn đành phải nói lấp liếm cho qua chuyện, “Tôi còn phải xem có thời gian hay không đã, có thời gian sẽ đi...”

“Thật hả?” Mắt Trịnh Vi sáng lên, “Không được nuốt lời đó nhé”.

“Ờ, ờ”. Hắn vẫy vẫy tay, “Cậu đừng đi theo tôi nữa là được, đừng theo nữa!”

Lần này cô nghe lời, không còn bám theo hắn nữa, chỉ nhắc với theo một câu: “Nhớ nhé, 8 giờ 30, không gặp không về, người nào thất hứa sẽ bị lời rủa đó nhé!”

Tối hôm sau, giữa đồng tài liệu cần ôn trên giảng đường, đột nhiên Trần Hiếu Chính sực nhớ ra lời hẹn hôm qua với Trịnh Vi, đã đến 8 giờ 25. Liệu cô nàng có đợi trước tượng Mao Dĩ Thăng thật không nhỉ? Từ xưa cô nàng luôn có nhiều quỷ kế, chắc không chỉ đơn giản là đưa miếng bánh ga tô cho hấn như thế đâu - kể cả là thật, hấn đến điểm hẹn thì giải quyết được gì, hấn không yêu cô nàng, việc gì phải cho cô nàng tia hy vọng không cần thiết. Hấn nghĩ, hấn còn rất nhiều bài chưa ôn đến, vẫn còn rất nhiều từ mới chưa thuộc, hấn không có thời gian, thực sự không có thời gian.

9 giờ 30 tối, một suy nghĩ lóe lên trong đầu hấn, nếu không đợi được hấn thì cô nàng sẽ ra sao? Không thể, kể cả cô nàng có đến, giờ này cũng phải bỏ đi rồi.

10 giờ 30, Trần Hiếu Chính chuẩn bị kết thúc buổi tự học, thu dọn sách vở rời giảng đường, khi quay về ký túc xá, hấn cố tình tránh đi con đường dẫn tới bức tượng Mao Dĩ Thăng. Về đến chân cầu thang, đột nhiên hấn nghĩ, cô nàng là người cố chấp, không có chuyện gì là không dám làm, có khi lại đứng đợi ở đó thật, nếu để cô nàng nổi cáu thì chắc chắn những tháng ngày tiếp theo của hấn càng không thể sống yên ổn. Và còn lời nguyện cuối cùng của cô nàng hôm qua, Trần Hiếu Chính cảm thấy nực cười, những lời đó chỉ có Trịnh Vi mới thốt ra được mà thôi, chắc chắn hấn sẽ không coi là thật - nếu bị lời nguyện đó quở trúng thì sao? Chi bằng đi ngó xem sao, đằng nào thì cô nàng cũng đã đi rồi, hấn đến rồi quay về ngay, cũng coi như không nuốt lời.

Hấn chưa bao giờ đến khu vực này vào buổi tối, nghe nói đây là chốn hẹn hò lý tưởng của sinh viên trong Học viện, đi qua bãi cỏ, tự nhiên hấn lại thấy mình có vẻ hồi hộp. Nhờ có ánh đèn neon lờ mờ trước bức tượng, hấn nhận ra ngay người ngồi trên bậc tam cấp đó. Chắc là Trịnh Vi cũng nhìn thấy hấn, nhưng không chủ động bước đến, Trần Hiếu Chính đành bấm bụng bước tới.

“Anh đến rồi à?” Sự bình tĩnh của cô khiến hấn phải sồn gai ốc.

“Ờ” hấn không biết nên nói gì, “Đợi lâu rồi hả? Tôi nói tôi có thời gian mới đến được”.

“Chưa lâu lắm, cũng chỉ hai tiếng rưỡi mà thôi, ngồi một lát là trôi qua ấy mà, chỉ có điều nhiều muỗi quá”. Nói rồi cô nàng chìa chân về phía hấn, kể cả dưới ánh đèn không được sáng lắm, hấn cũng có thể nhìn thấy trên bắp chân trần trắng muốt đó, nổi đầy những nốt đỏ do muỗi đốt.

Cô càng không nói gì, hắn càng kêu trời trong bụng, và hắn phát hiện ra trong lòng hắn trào lên một cảm giác có lỗi kỳ lạ, cảm giác này đã khiến hắn phúi phúi bụi trên bậc tam cấp, lấy sách lót rồi ngồi xuống cạnh cô, “Cậu ngốc thế, rõ ràng biết là khu vực này nhiều muỗi mà còn mặc loại quần ngắn”.

Trịnh Vi bặm môi, đưa chiếc hộp nhỏ đựng bánh ga tô cho hắn, “Giờ anh mới biết em ngốc hử, rõ ràng biết anh không giữ lời mà vẫn mỗi mắt chờ anh cả buổi tối”.

Trần Hiếu Chính định nhắc lại, không phải là tôi đã bảo là có thời gian mới đến, tôi đâu có nói nhất định sẽ đến, nhưng hắn kìm lại được, vì hắn phát hiện thấy cô cúi đầu xuống, cách làn tóc xõa mong manh, dường như có giọt nước mắt long lanh trong mắt cô.

Trần Hiếu Chính cảm thù nước mắt, hắn cảm thấy đó chỉ là thứ chất lỏng vô vị mà thôi, người rơi lệ là người ngu xuẩn và đáng thương, hắn không bao giờ cho rằng điều đó có thể làm hắn xúc động. Nhưng đã quen với cảnh Trịnh Vi đàn hanh ghê gớm, lúc này đây cô khiến hắn cảm thấy bối rối, hắn đã biến một cô gái vui vẻ ra nông nổi này ư? Hắn thực sự không biết phải làm gì.

Bảo hắn khuyên nhủ cô chẳng thà để hắn đi tự tử còn hơn, hắn ngồi trong khi đầu óc rối bời, thấy cô nhỏ nhẹ: “Đằng nào cũng đã đến rồi, phải ăn một miếng bánh ga tô chứ”.

“Ờ”. Hắn mở chiếc hộp như một cái máy, lấy đĩa cầm một miếng rồi đưa vào mồm, ngọt quá, vị ngọt này khiến hắn không biết phải làm sao; cuối cùng, trước khi một giọt nước mắt của cô rơi xuống, hắn nói với vẻ chấp nhận mọi giá: “Nói đi, cậu định thế nào, chỉ cần là những việc nằm trong phạm vi khả năng của tôi, chỉ cần cậu đừng như thế này nữa, tôi không quen”.

“Em muốn làm gì? Em có thể làm gì? Anh ghét em như thế...” Giọng cô đã hơi lạc đi.

“Ôi, cậu đừng...Trời ạ! Cậu nói mau lên, cậu muốn làm gì để xí xóa chuyện này, chỉ cần tôi có thể làm điều đó”. Hắn bắt đầu hồi hận vì mình đã đến đây.

“Bây giờ anh nhận lời thì dễ, đến lúc đó lại nuốt lời”.

“Chắc chắn sẽ không nuốt lời”.

“Thế thì tốt, thứ Bảy tuần này là ngày hội hoa mai ở công viên Nam Sơn, anh phải đi cùng với em”.

Hắn sững lại một lát trước phản ứng trôi chảy và lạnh lẽ của cô, liếc nhìn gương mặt vụt sáng bừng của cô bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, đầu còn vể rưng rưng chực khóc, bất giác hắn hồi hận vô cùng, hắn ngốc quá, tại sao hắn không biết giữa mùa xuân còn có sỏi...

Mãi đến khi Trần Hiếu Chính bỏ về trong nỗi bức tức, Trịnh Vi mới phải mông đống dậy, hắn bức mặc hắn, nói rồi không được thất hứa, nếu hắn dám nuốt lời, cô sẽ cho hắn biết tay. Đấu với cô, hắn vẫn chưa thể cao tay như thế. Bước thứ năm trong chiến lược hành động chinh phục Trần Hiếu Chính: ánh mắt phải ai oán hơn, mặt phải trơ hơn, mỗi câu phải thả dài hơn, nhanh chóng tầm thường hóa quan hệ! Khổng Minh nói: “Không dùng khổ nhục kế, làm sao che được mắt Tào Tháo?” Cổ nhân nói quả là chí lý.

Chỉ có điều Khổng Minh không hề nhắc nhở, sau hai tiếng rưỡi đồng hồ bị muối cắn lại ngứa như vậy.

Và thế là, trong buổi tối sinh nhật 19 tuổi của Trịnh Vi, cô đã dành cho hắn một vị ngọt bồi rồi, còn hắn lại cho cô một sự chờ đợi dài nhất kể từ sau khi cô hiểu sự đời và những nốt muối đốt dày đặc, cả hai đều không hề biết mình đã đem lại cho đối phương cảm giác đó, và càng không thể biết rằng, tất cả mới chỉ là bắt đầu.

Chương 7: Cái giá của tình yêu

Giữa mùa hè, vốn không có hoa mai, hơn nữa cây mai cũng rất khó sống ở vùng Quảng Đông, Quảng Tây, nghe nói đây là một kỳ tích của công viên Nam Sơn trong lĩnh vực ươm giống cây trồng. Vì thế, mặc dù không phải là mùa xuân, lễ hội hoa mai lần này cũng vẫn thu hút được rất nhiều du khách đến tham quan.

Trịnh Vi mặc một chiếc váy màu xanh lá cây, ngay từ khi bước vào cổng công viên Nam Sơn đã bắt đầu hào hứng phấn khởi, ríu ra ríu rít chuyện trò với Nguyễn Nguyễn và Tiểu Bắc, cười nói rộn ràng, tươi tắn như hoa khiến các du khách xung quanh cũng cảm nhận được sức trẻ vốn chỉ có ở tuổi thanh xuân.

Du xuân, hoa mai nở rộ, chàng trai trẻ nhà ai bên bờ ruộng phong lưu biết bao, phong lưu biết bao... Vẫn chưa nhìn thấy hoa mai, Trịnh Vi đã bắt đầu học đòi văn vẻ cất giọng ngâm nga, tay cầm bông lau bẻ ở đường

vầy vầy.

Nguyễn Nguyễn tiện lời hát tiếp, Thiếp có ý nguyện gửi tấm thân này cho chàng, cho dù bị vô tình bỏ rơi, cũng không hối hận...

Trịnh Vi nghe thấy vậy liền tỏ ý không vui, “Này này, một ngày đẹp biết bao, hát cái đó làm gì?”

“Thế nào là phong lưu biết bao, trên đường đến đây, toàn thấy các chú các cô, chẳng thấy chàng trai nào cả”. Tiểu Bắc cầm máy ảnh chụp hết góc này đến góc khác, bất giác lên tiếng kêu ca, “Tớ hỏi cậu nhé, cậu khẳng định là đã hẹn được Trần Hiếu Chính, chắc chắn anh ta sẽ đến chứ?”

“Đương nhiên”. Trịnh Vi mở to mắt nói, “Tối qua tớ còn gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy nói chắc chắn sẽ đến, anh ấy đã hứa với tớ!”

“Xí, thế sao đến giờ vẫn chưa thấy anh ta đâu?” Tiểu Bắc kích tướng.

Trịnh Vi vội phân bua, “Đáng lẽ tớ cũng nói cùng xuất phát từ trường, hoặc tập trung trước cổng công viên, anh ấy nói công viên Nam Sơn có rộng gì đâu, đi rồi sẽ gặp ngay thôi, không cần phải hẹn cụ thể”.

Trịnh Vi, Nguyễn Nguyễn và Tiểu Bắc đều không phải là người vùng này, trước khi đến đây họ chưa từng đến công viên nào cách xa trường G như công viên Nam Sơn, hôm qua Trần Hiếu Chính nói qua điện thoại như vậy, Trịnh Vi cũng cảm thấy hình như không có lý do gì để phản đối, “Anh ấy nói cũng phải, công viên này có rộng gì đâu, đi rồi sẽ gặp ngay thôi, thế mới là hay, chúng tớ chúng tớ có duyên với nhau thật!” Cô thuyết phục Tiểu Bắc đang ngóng chờ xem những pha hồi hộp, đồng thời cũng thuyết phục chính bản thân cô.

Theo kế hoạch ban đầu của cô, cô định có cuộc hẹn riêng lãng mạn với Trần Hiếu Chính, giữa rừng mai bạt ngàn khoe sắc, khung cảnh lãng mạn như vậy, dù trái tim hần có là sắt là đá, cô không tin hần không mấy may động lòng. Ai ngờ tối hôm qua mới biết, mặc dù hần nhận lời đến điểm hẹn, nhưng không phải đến một mình, mà hẹn Lão Trương cùng đi. Lão Trương lúc đó không biết nội tình, thậm chí đã lâu lắm rồi không đi chơi ở ngoại ô, nên cũng vui vẻ nhận lời, mãi cho đến khi Trịnh Vi nổi cơn tam bành với Lão, Lão mới biết mình có thể trở thành cái gai trong mắt người nào đó. Để cứu vãn tình hình, lúc đầu Trịnh Vi định tìm cơ thoái thác, nhưng sau đó cô nghĩ lại, sợ dĩ Trần Hiếu Chính mời Lão Trương cùng đi, có lẽ là do vẫn chưa có sự chuẩn bị tốt về mặt tâm lý trong việc đi chơi riêng với cô, thời cơ chưa tới, nóng vội sẽ hỏng việc,

kể cả Lão Trương không đến, hẳn cũng có thể tìm được người khác..., chi bằng để Lão Trương là người nắm được tình hình đi còn yên tâm hơn. Sự đã đến nước này thì cô cũng vui vẻ mới Nguyễn Nguyễn và Tiểu Bắc đi cùng, không cần tính đến cuộc hẹn với Trần Hiếu Chính; đối với các thanh niên ham vui, lễ hội hoa mai được tuyên truyền rộng cũng có sức hấp dẫn.

Một điều trùng hợp là tối qua Khai Dương cũng gọi điện thoại cho cô, nói đã mượn xe con của bố, ngày mai có thể chở bọn họ đến thẳng làng mai ở công viên Nam Sơn. Trịnh Vi nghe thấy thế cũng phần khởi một hồi, cô vốn là người được ngồi quyết không chịu đứng, huống hồ từ trường G đến công viên Nam Sơn phải đổi hai lần xe bus, hơn nữa xe bus lại không thể đỗ trước cổng công viên, có xe chở đi, tội gì không ngồi. Đang định nhận lời, đột nhiên cô nhớ đến Trần Hiếu Chính, mặc dù tuổi còn trẻ chưa từng trải, nhưng theo bản năng cô cũng biết làm như thế không hay, chắc chắn Trần Hiếu Chính cũng đi bằng xe bus, cô không muốn để niềm hi vọng mới nhen nhóm của mình bị ảnh hưởng, vì thế cô đã từ chối khéo lời mời của Khai Dương. Cô nhận ra về thất vọng trong giọng Khai Dương, nhưng anh vẫn hỏi cô, làm thế nào mới được gặp cô ở công viên Nam Sơn, rất tự nhiên, Trịnh Vi liền lặp lại câu nói của Trần Hiếu Chính: “Công viên Nam Sơn có rộng gì đâu, đi rồi sẽ gặp ngay thôi”.

Đúng vậy, công viên Nam Sơn có rộng gì đâu? Ba người vừa đi vừa ngó nghiêng, liên tục có ô tô chạy ngang qua, trong đó cũng có cả xe điện của công viên chở du khách tham quan nhưng phải mất tiền, Tiểu Bắc đề nghị ngồi xe, Trịnh Vi phản đối kịch liệt, nếu mà ngồi trên xe, e rằng lúc đi qua Trần Hiếu Chính họ cũng không biết, “Cứ đi dạo trong công viên thế này tốt biết bao, gì mà phải ngồi xe, Trư Bắc, cậu thật chẳng biết thưởng thức gì cả, cậu xem phong cảnh hai bên đường đẹp thế này, phải học cách thưởng thức chứ!”

Họ cứ vừa đi vừa “Thưởng thức” như thế được gần 40 phút, căn cứ vào kết quả hỏi đường, phải còn gần 15 phút đi bộ nữa mới đến khu vực tổ chức lễ hội hoa mai. Nguyễn Nguyễn mua một bản đồ công viên trong quầy tạp hóa trên đường đi, không nhìn thì không biết, nhìn rồi mới giật mình, “Công viên Nam Sơn được hình thành bởi 19 ngọn đồi lớn nhỏ, tổng diện tích 5,17 km², diện tích mặt nước 16. 447 m², diện tích vùng đất được phủ xanh 35000 m²... Đồi Diệp Thụ tổ chức lễ hội hoa mai

lần này là ngọn đồi lớn nhất trong công viên, so với mực nước biển... Cái này, Vi Vi à, cậu khẳng định là bọn mình “Cứ đi thế này” rồi sẽ gặp Trần Hiếu Chính ư?”

Tiểu Bắc vừa nghe thấy thế, lập tức giãy lên như đĩa phải vôi, “Gì cơ, 5,17 km2? Chắc chắn là gã Trần Hiếu Chính đó chơi xỏ cậu rồi, tớ thật ngớ ngẩn, không ngờ lại cũng là vệt như cậu, Trịnh Vi, tớ mặc kệ đấy, tí nữa tớ mà chùn chân không đi được nữa cậu phải công tớ... Lúc đi xuống, ai dám ngăn tớ ngồi xe điện tớ sẽ tính sổ với người đó”.

Trịnh Vi giật mình, cũng không dám nói gì thêm, nhưng cô tin tưởng nhất định mình sẽ tìm được Trần Hiếu Chính, trường G đông sinh viên như thế mà cô còn gặp được anh, huống chi đã hẹn sẽ gặp nhau ở công viên, chỉ cần để ý, hai người cùng tiến về một hướng, làm sao không gặp được? Hôm nay cô còn đeo cả kính áp tròng, lúc này đây cô càng mở to mắt hơn, quyết không để lỡ bất kỳ bóng người nào lọt vào tầm nhìn của mình. Sau một hồi phàn nàn kêu ca, dần dần Tiểu Bắc cũng bị phong cảnh xung quanh lôi cuốn, chụp rất nhiều ảnh, cảm thấy dễ chịu, chỉ có Trịnh Vi như người mất hồn, mỗi mắt kiếm tìm bóng dáng quen thuộc, chẳng ngó ngang gì đến cảnh đẹp hay không khí xung quanh.

Khoảng mười phút sau, Tiểu Bắc nhìn ra phía xa, hào hứng hét lớn, “Tớ nhìn thấy hoa mai rồi!” Nguyễn Nguyễn và Trịnh Vi nhìn về phía trước, quả nhiên cả một rừng mai đỏ rực, ba cô gái cười nói rộn ràng tiến về phía trước, cho đến khi cả ba chìm khuất trong rừng mai đỏ rực đó.

“Đúng là hoa mai thật, giống hệt như ở quê tớ”. Tiểu Bắc bấm máy ảnh liên hồi, dường như chỉ sợ cả rừng hoa sẽ rụng hết trong tích tắc.

Nguyễn Nguyễn cũng chưa bao giờ nhìn thấy hoa mai nở rộ như thế này, dường như dồn mọi sắc hương và những gì tốt đẹp nhất của cả cuộc đời để được nở rộ trong giây phút này, không còn giữ lại tàn hương, một vẻ đẹp không sao tả xiết. Hoa mai lúc nở tựa máu, lúc tàn tựa tuyết, Trịnh Vi len lỏi giữa rừng mai bạt ngàn, chân giẫm lên muôn vàn cánh hoa phủ kín mặt đất, hoa đã nở rồi, anh đang ở đâu? Tại sao không thấy anh? Vì anh mà cô mới không tìm được anh, phong cảnh đẹp đến nhường nào cũng chẳng có ý nghĩa gì. Rõ ràng anh nói nhất định sẽ đến, đi thì sẽ gặp, vậy tại sao ngay cả một bóng dáng tựa tựa anh cũng không có?

Một cơn gió lạ thổi tới, hoa mai đầu cành rụng tả tơi khiến du khách xuýt xoa thán tiếc, trong đó có một bông hoa đủ cánh bị gió thổi rơi, theo chiều gió hất vào mặt Trịnh Vi, Tiểu Bắc nhanh tay chụp ngay được

cảnh đó, bất giác thấy Nguyễn Nguyễn nói một câu, “Gay rồi, cơn gió này lạ lắm, bọn mình phải xuống ngay”.

Tiểu Bắc nghe nói liền ngước lên bầu trời, quả nhiên có một đám mây đen đang ùn ùn kéo về phía họ, “Gay rồi, thời tiết đổi rồi, các đồng chí, ta phải rút ngay thôi!” Rồi cô nhanh tay cắt ngay máy ảnh vào túi, kéo hai cô bạn chạy theo dòng người.

“Chắc không đến nỗi đâu!” Trịnh Vi rên rỉ, “Không được, tớ còn chưa tìm thấy anh ấy, làm sao có thể bỏ về thế này được?”

“Đầu óc cậu sao vậy, trời sắp mưa rồi, cậu vẫn còn giữ ý định tìm tên không giữ lời hứa đó hả?” Tiểu Bắc giậm chân.

“Tớ mặc kệ, thích về hai cậu cứ về trước đi, tớ phải tìm anh ấy!” Bản tính bướng bỉnh, cố chấp của Trịnh Vi lại nổi lên.

Nguyễn Nguyễn quả quyết, “Thôi thế này nhé, ba chúng ta, lấy vị trí này làm tâm, tản ra ba phía tìm Trần Hiếu Chính ngay, tớ thấy khu vực hoa mai nở rộ này cũng không quá rộng, phần lớn du khách đều tập trung khá gần nhau, nếu Trần Hiếu Chính đến, chắc chắn cũng sẽ không đi đâu xa, chắc là đám mây đen đó cũng sẽ không đến ngay đâu, chúng ta tìm trong 15 phút, hết thời gian đó dù tìm được hay không cũng đều phải quay về đây tập trung, sau đó xuống núi ngay.”

Không phải Trịnh Vi không nhìn thấy mây đen đang ùn ùn kéo đến, cô không phải là kẻ ngốc, cô biết Nguyễn Nguyễn nói có lý, nên đành gật đầu, ba người đánh dấu điểm mốc rồi lập tức chia nhau ra tìm. Trong lòng nóng như lửa đốt, 15 phút trôi qua rất nhanh, dường như Trịnh Vi vẫn không chịu bỏ cuộc tìm kiếm, Nguyễn Nguyễn quay về vị trí ban đầu vẫn không thấy Trịnh Vi đâu lại phải quay đi tìm cô, không nói gì thêm liền kéo tay cô quay về đường cũ.

“Nguyễn Nguyễn, bọn mình phải về thật sao?” Tiếng Trịnh Vi như sắp khóc.

Nguyễn Nguyễn lại nhìn lên trời một lần nữa, “Về ngay thôi, nếu không sẽ không kịp đâu”

Sau khi gặp được Tiểu Bắc, cả ba liền rời đội Điệp Thúy, nên trời đã tối hẳn đi, đằng xa thoáng có ánh chớp, du khách xung quanh đều như ong vỡ tổ.

“Gay rồi gay rồi, sao bọn mình lại xui thế, sáng nay lúc đi trời cao trong xanh thế cơ mà, sao đổi nhanh thế nhỉ?” Tiểu Bắc vừa chạy vừa lẩm bẩm.

Nguyễn Nguyễn liền an ủi hai cô bạn, “Không sao đâu, chỉ cần trước khi trời mưa chúng ta kịp xuống ngồi xe điện đến thẳng trạm xe bus là không sao”.

Trịnh Vi bị Nguyễn Nguyễn vừa kéo vừa chạy, mắt vẫn không ngừng đảo quanh dòng người vội vã, cô vẫn chưa hết hi vọng, “Nếu tớ bỏ về thế này, đúng lúc anh ấy đến thì làm thế nào?”

Nguyễn Nguyễn không nói gì, Tiểu Bắc liền đáp lại ngay: “Hắn đâu có ngốc như cậu. Kể cả là có đến thì cũng đã mất tăm mất dạng từ lâu!”

Liên tục có xe điện chạy ngang qua, chuyển nào cũng đầy ắp người, họ vẫy tay bắt xe nhưng không có chiếc nào chịu dừng lại, mây đen đã trùm kín bầu trời, tựa như một chiếc chảo lớn chụp xuống, gió không ngừng cuốn tung cát bụi. Lúc đầu trời cao trong xanh là thế, giờ lại giống như một hoang đảo mưa giông sắp sửa ập xuống.

Khó khăn lắm ba cô gái mới xuống được chân đồi Điệp Thúy, quay về trục đường chính của công viên, lúc này đây cả ba đều đã hoàn toàn từ bỏ ý định ngồi xe điện, chiếc xe nào cũng chật ních người, điều duy nhất có thể trông chờ trước mắt là ông trời có thể thương tình đôi chút, cho nhiều thời gian hơn, để họ đến được trạm xe bus rồi hãy đổ mưa cũng không muộn. Cả ba đều lao như bay, lúc đi ngang qua một bất điện thoại công cộng nhỏ, Trịnh Vi không chịu được nữa, “Không được, tớ không thể về như thế này được, tớ phải gọi điện thoại đã”.

“Đã đến nước này mà cậu vẫn còn tâm trạng gọi điện thoại?” Không thấy mây đen theo sát đít rồi sao?” Tiểu Bắc nhìn Trịnh Vi như nhìn một kẻ điên.

“Tớ biết, các cậu đi trước đi, rõ ràng là anh ấy đã nhận lời tớ, bỏ về thế này tớ không cam lòng!”

Nguyễn Nguyễn vội can hai cô bạn nóng tính, nói với vẻ bất lực: “Thôi, cậu gọi đi, nhìn trời chắc gọi mấy phút cũng không ảnh hưởng gì đâu”. Cú điện thoại đầu tiên của Trịnh Vi gọi là gọi về ký túc xá của Trần Hiếu Chính, anh bạn cùng phòng nói với vẻ quả quyết rằng sáng nay Trần Hiếu Chính đi chơi cùng với Lão Trương, hình như nghe nói đến công viên Nam Sơn. Trịnh Vi vừa thở phào một cái lại nôn nóng ngay, nếu anh ấy vẫn ở trên đồi Điệp Thúy, chắc chắn cũng sẽ gặp trời đổ mưa, không biết rồi sẽ làm thế nào. Hồi đó điện thoại di động vẫn chưa phổ biến, Trịnh Vi nhớ máng máng rằng Lão Trương có một chiếc máy nhắn tin, cô liền xin số máy qua anh bạn rồi nhắn thẳng đến cho Lão

Trương, trong quá trình đợi trả lời, cô như người ngồi trên lửa. May mà chỉ hai phút sau, điện thoại đổ chuông, Trịnh Vi nhắc máy, nghe thấy tiếng Lão Trương liền hỏi dồn dập: “Lão Trương, các anh đi đường nào mà em tìm khắp nơi không thấy bọn anh, thật tức chết đi được”.

Lão Trương cười khà mấy tiếng, dường như Lão không muốn đón cơn thịnh nộ này, một lát sau, đầu bên kia vang lên giọng nói Trịnh Vi ngày đêm tưởng nhớ.

“Alô?”

“Trần Hiếu Chính, anh biến đi đâu vậy?” Không nghe thì thôi, vừa nghe thấy tiếng Trần Hiếu Chính, tự nhiên Trịnh Vi cảm thấy bao nhiêu ấm ức trong lòng đều trào lên.

“Dù sao thì tôi cũng không thất hứa, nhưng rất tiếc rằng chúng ta không gặp được nhau”.

Cái mà hiện giờ Trịnh Vi quan tâm không phải là việc này, cô hỏi: “Trời đang sắp mưa anh có biết không, anh đang ở vị trí nào, mau về cùng em đi.”

Giọng Trần Hiếu Chính tỏ ra hơi bất ngờ, “Sao cơ, cậu vẫn đang ở đó hả, tôi nhìn thấy trời có vẻ sắp mưa nên đã quay về rồi, vừa đến trung tâm”.

“Hả, anh nói gì?” Trịnh Vi luống cuống hỏi lại qua điện thoại.

“Tôi nói...” Trần Hiếu Chính chưa nói hết thì một tiếng sấm nổ vang trời, Trịnh Vi giật nảy mình, ổng nghe suýt tuột khỏi tay rơi xuống đất. Nguyễn Nguyễn thấy cô cúp máy như người mất hồn, bèn hỏi: “Sao, hần nói gì?”

Trịnh Vi thẫn thờ nhìn Nguyễn Nguyễn một lát, bất ngờ bật khóc nức nở, “Trần Hiếu Chính ... về từ lâu rồi!”

Tiểu Bắc chưa kịp phản ứng gì trước tiếng khóc của Trịnh Vi thì có một giọt nước mưa to bằng hạt đỗ hất ngay vào mặt cô, khá rát, cô sờ tay lên má, “Mẹ ơi, mau chạy thôi, mưa thật rồi”.

Bốt điện thoại nhỏ như thế đâu phải là nơi có thể tránh gió che mưa, nơi ba người đang đứng lại đúng là điểm giữa của trục đường chính trong công viên, trước sau đều không có quây tập hóa, vòm lá thưa thớt của những rừng cây bên đường cũng không phải là nơi trú mưa chắc chắn, sự đã thế này, chỉ còn một lựa chọn duy nhất là tiếp tục chạy thật nhanh. Chạy ngắn vốn là sở trường của Trịnh Vi, họ lao như tên bay trong mưa, đột nhiên cả ba đều thấy chạy thế chạy nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mưa xối xả, đứng trong làn mưa như thế này mới có thể cảm nhận được một cách sâu sắc rằng thế nào là “Mưa như trút nước”, chưa đầy năm phút, cả ba đều ướt như chuột lút, trên đường cũng có không ít người phải chịu cảnh ướt sũng như họ, từng chiếc xe chật kín du khách lao vút qua, trên xe đều là những vị khách may mắn.

Đường nào cũng đã ướt hết, họ bèn chạy chậm lại, Tiểu Bắc cởi cả áo ngoài bọc kín cho chiếc máy ảnh yêu quý của cô rồi ôm chặt trước ngực, Trịnh Vi run rẩy trong mưa, cô đã không còn biết đâu là nước mắt, đâu là nước mưa, khi không phân biệt được nữa thì khóc còn có nghĩa lý gì? Đến khi dừng chân bên tấm biển của trạm xe bus, cả ba đều bị trận mưa xối xả gội cho không còn nói được gì nữa. Tiểu Bắc dồn mọi tâm trí vào kiểm tra chiếc máy ảnh yêu quý của mình, Trịnh Vi mặt mày thiếu ngủ, “Trư Bắc, chửi tở đi, vì tở mà liên lụy sang các cậu”.

Tiểu Bắc không đếm xỉa gì đến cô, mãi cho đến khi thấy máy ảnh không hề hấn gì mới thở phào, “Tở chửi ai, tở theo cậu đến tức là ngu hơn cậu”.

Khó khăn lắm mới chen lên được xe bus, họ chen chúc trong chiếc xe chật chội, nước mưa trên người nhỏ xuống chân thành vũng. Một điều không thể tưởng tượng được là, khi họ vừa đến trạm đổi xe, mưa liền tạnh, trời lại hửng nắng, nam thanh nữ tú trên đường áo quần gọn gàng, sạch sẽ, khô ráo, dường như trận mưa trên người vừa qua của ông trời chỉ nằm trên đầu của ba kẻ xui xẻo.

Nguyễn Nguyễn kéo tay áo Trịnh Vi đang trong tâm trạng thất thõ, “Thôi, về sẽ tính sổ với hấn, coi như đây là khổ nhục kế vậy”.

Trịnh Vi nhìn đôi giày vải dính đầy bùn đất của mình, còn đâu là Ngọc diện Tiểu Phi Long nữa, chẳng khác gì con chuột lút thất thế, cô khẽ nói, “Khổ nhục kế này đau quá, đau đến nỗi tở không thể chịu nổi”.

Cô tưởng mình không có gì là không làm được, đúng đó thôi, ông trời cũng giúp thì cũng làm được gì? Kẻ cầu xin tình yêu đã phải bỏ bao công sức, còn kẻ không yêu thì không cần bất cứ thủ đoạn gì, vì thế hấn chẳng cần làm gì mà đánh bại được cô một cách hết sức nhẹ nhàng. Lúc đi vào trường, cả ba đều cố gắng tự thôi miên mình, không để ý đến ánh mắt kỳ dị của mọi người, buổi sáng trước khi xuất phát còn trang điểm rất cẩn thận, giờ đây tất cả đều nhòe nhoẹt vì trận mưa lạ lùng đó. Lúc đi đến chân cầu thang ký túc xá, Nguyễn Nguyễn và Tiểu Bắc lên được mấy bậc mới phát hiện ra Trịnh Vi không theo sau, cô lao thẳng lên

ký túc xá nam.

“Vi Vi, chuyện gì thì cũng phải thay quần áo đã chứ, nếu không dễ cảm lạnh đấy”. Đâu phải Nguyễn Nguyễn không biết lòng cô đang nghĩ gì. Trịnh Vi tảng lờ như không nghe thấy, hai chân thoăn thoắt, xông vào phòng Trần Hiếu Chính, đúng lúc hần và Lão Trương đều có mặt ở phòng. Vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của Trịnh Vi, Lão Trương ngạc nhiên đến nỗi mồm há hốc, “Vi Vi, em...”

“Anh đừng nói gì cả...” Lão vừa mở miệng liền bị Trịnh Vi chặn ngay lại.

Trần Hiếu Chính cầm sách trên tay, lặng lẽ ngồi trên giường, nhìn cô gái thảm hại trước mắt, mái tóc dài của cô bết thành từng lọn xõa xuống vai, chiếc váy màu xanh lá cây dính chặt vào người, đôi giày vải dưới chân đã không còn nhận ra màu ban đầu, cô ngang nhiên đứng trước mặt hần và ngược phập phồng.

Hần đang chờ đợi cơn thịnh nộ của cô sắp sửa giáng xuống.

Chính trong lúc mà Lão Trương cũng tưởng Trịnh Vi sẽ nhảy bổ vào xé Trần Hiếu Chính ra thành trăm mảnh, thì cô đã lên tiếng, “Hay lắm phải không? Nói cho anh biết nhé, em sẽ không đùa nữa đâu!”

Trong lúc bước nhanh ra ngoài, cô đâm sầm ngay vào Hứa Khai Dương đang đi về phòng Lão Trương, nhìn thấy cô, Khai Dương hỏi ngay: “Sao người em lại ướt thế này? Anh sợ bọn em gặp mưa nên đã lái xe mấy vòng trong công viên mà chẳng thấy bọn em...”

“Đi rồi sẽ gặp ngay thôi, như thế mà anh cũng tin à, anh đúng là thằng ngốc!” Trịnh Vi gạt Khai Dương sang một bên rồi chạy ngay đi không hề ngoái đầu nhìn lại, khiến anh ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Lúc quay về phòng, Trịnh Vi đã lạnh đến mức toàn thân như đông cứng lại, Nguyễn Nguyễn và Tiểu Bắc đã đun xong nước nóng cho cô, vừa nhìn thấy cô liền đẩy ngay cô vào nhà tắm. Trong khoảnh khắc người chạm vào nước nóng, cô mới cảm thấy mình được sống lại.

Hôm sau, Nguyễn Nguyễn bị cảm, rồi cả Tiểu Bắc từ trước đến nay chưa biết đến ốm đau cũng kêu đau đầu, Trịnh Vi tưởng rằng mình cũng sẽ ốm nặng, vì chỉ có cô mới là người bị tổn thương nặng nề về mặt thể xác và tâm hồn, không nằm bệnh vài ngày, cô cũng cảm thấy không ổn. Nhưng thực tế đã chứng minh cô thực sự là một kẻ gan lì cóc tía, sáng hôm sau tỉnh giấc, đầu óc tỉnh táo, không còn vấn đề gì nữa. Cô cảm thấy bị ai và hệt hằng trước sự khỏe khoắn của mình.

Trong tâm trạng phức tạp đó, kỳ thi cuối kỳ đã nhẹ nhàng trôi qua như nước chảy, sau khi kết thúc môn thi cuối cùng, môn lực ứng dụng, kỳ nghỉ hè cũng tới. Theo thông lệ của Học viện Công trình kiến trúc, mỗi dịp kết thúc năm học, buổi tối trước khi được nghỉ một hôm, Học viện sẽ tổ chức buổi liên hoan văn nghệ, mỗi lớp sẽ có một đến hai tiết mục để giúp sinh viên vui vẻ, thoải mái. Lớp Trịnh Vi có tiết mục tấu hài của một nam sinh, và còn một tiết mục tốp ca nữ, toàn bộ sinh viên nữ trong lớp đều tham gia hát bài Đôi cánh chấp cao tiếng hát, không ngờ lại được hưởng ứng nhiệt liệt.

Sau khi tiết mục của lớp mình kết thúc, mọi người đều trở lại chỗ ngồi, Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn quay về chỗ cạnh Tiểu Bắc và Lục Nha - hai cô đến đây là để cổ vũ cho bạn.

“Hê, Trịnh Vi, hát hay lắm”. Tiểu Bắc thấy cô mấy hôm nay như người mất hồn bèn khen một câu để bạn vui.

Trịnh Vi cũng không chịu nhận, khua khua tay, “Chẳng biết thưởng thức nghệ thuật gì cả”. Vẻ mặt vẫn rầu rĩ như cũ. Tiểu Bắc và Nguyễn Nguyễn đưa mắt nhìn nhau, chắc cả hai đã bàn nhau từ trước, “Huê Kiếm” cắt đứt nghiệp chướng, trong lòng ắt phải buồn khổ.

Mấy người cũng không nói gì nữa, uể oải xem các tiết mục tiếp theo, do ngày mai là chính thức nghỉ hè, một số sinh viên đã về nhà trước, hội trường không đông lắm. Tiết mục cuối cùng của buổi liên hoan là một tiết mục nhảy của lớp Trần Hiếu Chính, người dẫn chương trình vừa dứt lời, hai con mắt của Tiểu Bắc sáng lên, “Đến lớp bọn họ rồi hả, xem thẳng cha đó có lên không?”

“Con bé ở giữa đó nhảy khá quá nhỉ, eo lắc mềm thật đấy”. Tiểu Bắc vừa khen vừa bình phẩm.

“Con bé mà cậu nói đó hình như là Tăng Dục đấy”. Nguyễn Nguyễn nói. Tiểu Bắc liếc Trịnh Vi một cái liễn lựa gió xoay chiều ngay, “Tớ tưởng ai mà uốn éo kinh vậy, hóa ra lại là cô nàng, chẳng khác gì múa Ương ca[9]”

Trịnh Vi phì cười, “Thôi đi Tiểu Bắc, cậu đừng có giả vờ giả vịt nữa. Người ta nhảy còn đẹp hơn cậu nhiều”. Nói thực, cô cũng cảm thấy Tăng Dục nhảy đẹp. Tăng Dục xinh xắn, học giỏi, nghe nói tính tình phóng khoáng, bố cô lại là Viện phó Học viện của họ, nhảy cũng đẹp; một cô gái như thế say hấn như điệu đồ mà hấn còn lờ đờ, qua đó có thể thấy hấn thực sự là con người khô khan lạnh lùng, thảo nào một Ngọc

diện Tiểu Phi Long như cô cũng phải ngã một vố đau.

Trịnh Vi vẫn đang suy nghĩ lan man thì tiết mục văn nghệ cuối cùng cũng đã kết thúc. Buổi biểu diễn văn nghệ tối nay mang tính chất so tài, trong thời gian ban giám khảo thống kê điểm số, cô dẫn chương trình trang điểm cầu kỳ bước ra, cười nói với sinh viên ở dưới: “Hiện giờ ban giám khảo đang làm việc nghiêm túc để thống kê số điểm của các lớp, trước khi công bố kết quả cuộc thi, có bạn nào muốn lên sân khấu biểu diễn một tiết mục không?”. Rõ ràng câu hỏi của người dẫn chương trình chỉ là hỏi cho vui mà thôi, bởi cô biết trước rằng sinh viên của học viên công nghệ kiến trúc vốn rất khô khan, chắc chắn sẽ không có người chủ động lên sân khấu, vì thế cô chỉ dừng lại một giây rồi nói tiếp: “Nếu không có thì chúng ta xin mời thầy Tăng - Viện phó của Học viện chúng ta biểu diễn bài Xuân phương Bắc để chúng ta thưởng thức”. Vừa nói dứt lời, nhạc của bài hát Xuân phương Bắc đã nổi lên, Viện phó lịch lãm cầm micro mỉm cười đợi ở cánh gà sân khấu.

Tất cả đều diễn ra theo kịch bản, cô dẫn chương trình đang chuẩn bị mỉm cười đi vào, đột nhiên phía dưới có tiếng cất lên: “Đợi một chút ạ! Em muốn biểu diễn!”

Cô dẫn chương trình sững lại trong chốc lát, vẫn chưa kịp phản ứng gì thì nhân vật dừng cảm đó đã đứng lên, hóa ra là một cô sinh viên có khuôn mặt bầu bĩnh xinh xắn.

“Chị ơi, chị đừng nói nhanh như thế, em giơ tay nhưng chị có nhìn thấy đâu?” Trịnh Vi vừa nói vừa bước lên sân khấu, Nguyễn Nguyễn ra sức kéo tay cô, khẽ dỗ dành: “Đừng bồng bột như thế, muốn hát bọn mình ra KTV ở cổng trường hát!”

“Không” Trịnh Vi nhanh chóng thoát khỏi tay Nguyễn Nguyễn rồi chạy thẳng lên sân khấu, “Không phải chị hỏi có ai muốn biểu diễn hay không đó sao, em muốn hát một bài”.

Tiểu Bắc lấy tay che mặt, “Mẹ ơi, đừng nói con quen cô nàng!”

Nguyễn Nguyễn nhìn thấy thầy Viện phó đứng ở cánh gà cũng cười, lịch sự chủ động rời sân khấu, nhạc bài Xuân phương Bắc cũng dừng lại ngay. Không hổ là người dẫn chương trình đầy kinh nghiệm, sau vài giây bất ngờ, lập tức về mặt trở lại bình thường, cô cười và nói với Trịnh Vi: “Em thật dũng cảm, em muốn hát bài gì?”

Trịnh Vi nghĩ một lát, “Em muốn hát bài Cảm nhận khi mới biết yêu!”

Nguyễn Nguyễn ngồi dưới sân khấu cũng bật cười, cô nói với Tiểu Bắc

đang mặt mày đau khổ, “Cho cậu ấy xả stress, mấy hôm nay cậu ấy bị bách quá rồi”.

Người dẫn chương trình trao đổi một lát với người phụ trách âm thanh, cuối cùng nói với Trịnh Vi bằng giọng nuối tiếc, “Thành thật xin lỗi, trong list các bài hát không có nhạc của bài này”.

Trịnh Vi cau mày, “Bài này mà không có? Để em xem có bài gì”.

Trịnh Vi tự mình bước đến gần người phụ trách âm thanh, liếc qua danh sách các bài hát, quả nhiên là không có bài Cảm nhận khi mới biết yêu. Cô tỏ vẻ chán nản rồi chỉ vào bài Cái giá phải trả của tình yêu, nói “Thế thì bài này vậy, đằng nào cũng đã lên rồi, bài này em cũng biết hát”.

Người dẫn chương trình không biết làm thế nào, đành phải gật đầu với người phụ trách âm thanh, rất nhanh, giai điệu du dương chậm rãi vang khắp hội trường. Cảm giác âm nhạc của Trịnh Vi không đến nỗi tồi, giọng hát trong trẻo, nghe cũng khá hay; chỉ có điều, một cô gái trông như búp bê mà đứng trên sân khấu nhắm mắt hát bài Cái giá phải trả của tình yêu hơi rầu rĩ này, thực sự trông rất khôi hài, ban giám khảo và các vị lãnh đạo trong khoa ngồi dưới cũng cười, thì thầm với nhau, hỏi cô sinh viên thú vị này là ai.

Nguyễn Nguyễn là người đầu tiên dưới sân khấu vỗ tay, không ngần được cô ấy thì đành hoan hô cổ vũ vậy. Tiểu Bắc và Lục Nha cũng hưởng ứng nhiệt liệt.

Còn nhớ giấc mơ thời niên thiếu

Tựa như đóa hoa không bao giờ tàn phai,

Cùng em trải qua bao năm tháng gió mưa

Trông thế sự vô thương, trông nương dâu bãi bể

.....

Trần Hiếu Chính ngồi ở dãy ghế sau, Tăng Dục muốn hắt đến xem cô nhảy, đằng nào cũng chẳng có việc gì nên hắt cùng bạn bè trong lớp đến xem. Trịnh Vi vừa lên sân khấu, đám bạn xung quanh hắt bèn lên tiếng reu re, sinh viên trong Học viện Công trình Kiến trúc đều biết Trịnh Vi theo đuổi hắt. Hắt không nói gì, chống cằm nhìn Trịnh Vi đang say sưa với bài hát của mình, đây là lần đầu tiên hắt gặp cô sau sự cố công viên Nam Sơn, hắt đang nghĩ, không hiểu cô nàng là hạng người nào, không biết rồi cô nàng sẽ còn gây ra chuyện gì mất mặt nữa đây.

Dường như sự im lặng của Trần Hiếu Chính khiến đám bạn xung quanh càng được đà lấn tới, họ bắt đầu hướng lên sân khấu hô lớn: “Trịnh Vi -

Hiếu Chính, Trịnh Vi - Hiếu Chính”.

Ánh mắt cô vô tình nhìn xuống, dưới sân khấu rất tối, hẳn không dám chắc là cô nhìn thấy hẳn hay không, nhưng theo thói quen hẳn vẫn lảng ra chỗ khác.

“Chính này, lên đó nói gì chứ?” Có cậu bạn đẩy vai hẳn, hẳn gạt bàn tay trên vai ra, một mình đứng dậy bước ra khỏi hội trường.

Đi thôi, đi thôi, ai rồi cũng sẽ phải trưởng thành

Đi thôi, đi thôi, cuộc đời khó tránh khỏi những vấp vấp trắc trở,

Cũng đã từng khổ đau rơi lệ, cũng đã từng tan nát cõi lòng,

Đây là cái giá phải trả của tình yêu...

Trần Hiếu Chính bước ra khỏi hội trường và hít thở sâu trong bầu không khí yên tĩnh. Thực ra, giọng cô nàng hát rất hay, chỉ có điều... tiếc thật.

Sáng hôm sau, mọi người trong phòng ký túc đã về một nửa, chỉ còn lại

Trịnh Vi, Nguyễn Nguyễn và Lục Nha. Vì nhà Lục Nha ở ngay thành

phố, nên không vội, Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn thì ngồi cùng chuyến

tàu, hơn 7 giờ tối tàu mới chạy. Nguyễn Nguyễn thu dọn xong hành lý

của mình liền quay sang dọn đồ cho Trịnh Vi, thành ra Trịnh Vi lại rồi rồi

chẳng có việc gì làm, mấy vi tính trong phòng đều đã đóng hộp, đành

phải chạy sang phòng Hứa Khai Dương, dùng mấy vi tính của anh để

chơi điện tử.

Sau khi rút hết quân, ký túc xá nam lại càng trở nên tồi tàn hơn, Khai

Dương là người thành phố này, đồ đạc vẫn để nguyên ở đó mà chưa

động gì, thấy Trịnh Vi đến, anh cũng vui vẻ ngồi xuống cạnh cô, nhìn cô

chơi điện tử.

Phòng của Hứa Khai Dương cùng tầng với Lão Trương, lúc đến Trịnh Vi

còn hơi do dự, liệu có chạm trán với tên đáng ghét đó không nhỉ, nhưng

rồi lại nghĩ, chắc thời điểm này gã đã về nhà rồi. Mấy vi tính của Khai

Dương đặt trên bàn gần cửa ra vào nhất, cô vừa chơi điện tử vừa không

nén nổi tò mò để ý mọi người đi lại trên hành lang, không nhìn thấy hẳn,

cô không biết mình nên thất vọng hay thở phào.

Chơi được một lúc thì cậu bạn cùng phòng Khai Dương bước vào, chào

Trịnh Vi một câu rồi nhét đĩa vào chiếc đầu VCD cạnh tivi, vừa nhìn thấy

chiếc đĩa đựng trong chiếc túi nylon đen, Trịnh Vi biết ngay đó không

phải là thứ đồ nghiêm chỉnh gì, Khai Dương liền lên tiếng trước cô, “Ê,

có con gái ở đây, đừng bật ba thứ nhố nhăng đó”.

Cậu bạn đó nhìn Trịnh Vi, dường như cũng cảm thấy không ổn, bèn thở

dài tỏ vẻ cam chịu rồi lại lấy đĩa ra, còn nói thêm một câu, “Con gái đúng là phiền hà”.

Vừa nghe thấy thế Trịnh Vi liền giãy nảy, “Nói gì vậy, có cái gì là em chưa xem đâu, chẳng có gì phải ngại, anh cứ việc xem, không sao đâu!”

Khai Dương chần chờ một lát rồi nói: “Như thế không hay đâu”.

“Không sao, bọn mình sợ gì, những người có tâm hồn ngây thơ xem gì cũng đều trong sáng”. Trịnh Vi vỗ vai Khai Dương với vẻ hiểu biết.

Một bộ phim sex của Hàn Quốc thỉnh thoảng Trịnh Vi lại liếc qua một cái, chỉ có mấy cảnh dở hơi, không có gì hấp dẫn, chỉ có điều đây là lần đầu tiên cô xem loại phim sex này trong ký túc xá nam, cảm thấy rất mới lạ, cộng thêm với việc mặt Khai Dương mỗi lúc một đỏ hơn, khiến cô càng thấy thú vị.

Ngoài hành lang có tiếng bước chân vội vàng, đột nhiên Trịnh Vi nghe thấy từ xa tiếng ai đó hình như đang nói: “Chính à, tớ tưởng vừa này cậu đi rồi, về đúng lúc quá, tớ không mang chìa khóa”.

Tại Trịnh Vi liền động ngay lên, giả vờ như đang chăm chú chơi điện tử, còn làm ra vẻ đang thảo luận với Khai Dương, nhưng mắt lại lén lút liếc về phía cửa ra vào. Tiếng bước chân vọng đến không lâu, cô liền nhìn thấy Trần Hiếu Chính đang từ phía cầu thang đi về phía phòng hăn, lúc đi ngang qua phòng Khai Dương, hăn vẫn rảo bước mà không hay biết gì, không hề có ý định ngó vào bên trong.

“Ôi, lại chết rồi”. Trịnh Vi rên chuột với vẻ sốt ruột, “Không chơi nữa”.

Cô cũng không hiểu tại sao tự nhiên mình lại chán chường như vậy, rõ ràng cô đã tự nhủ, không bao giờ thêm đếm xỉa đến tên dở hơi đó nữa, nhưng lúc nhìn thấy hăn cô vẫn giật mình thon thót. Chỉ có điều hăn không nhìn vào bên trong cũng là điều bình thường, hăn đâu biết cô đang ở đó, nếu biết, không đi đường vòng mới lạ, Trịnh Vi thầm nghĩ với vẻ ranh mãnh, xí, kể cả hăn không thích cô, việc hăn ghét và sợ cô như thế cũng hay, ít nhất là cô không đến nỗi không có ảnh hưởng gì đối với hăn, tốt nhất ngày ngày cô đều xuất hiện trong những cơn ác mộng của hăn. Cô không chơi điện tử nữa, nhưng lại chẳng biết làm gì, lúc này đây, cô lại liếc thấy Trần Hiếu Chính bê chiếc chậu đựng quần áo của mình đi về phía nhà tắm ở cuối hành lang.

Đúng là gã này sạch sẽ thật, nghe nói trong ký túc xá nam, người duy nhất ngày nào cũng giặt quần áo chính là hăn, xem ra danh bất hư truyền. Khai Dương cũng nhận ra sự thay đổi của cô, anh nhìn cô mà không nói

gì.

Trịnh Vi cảm thấy buồn bực, nhưng không hiểu tại sao, cũng không bỏ đi ngay, và rồi cô thần thờ nhìn lên màn hình tivi, lòng lại vẫn vơ nghĩ tận đầu đầu.

Không đến năm phút, cô lại phát hiện ra Trần Hiếu Chính hai tay ướm sững đi từ phía nhà tắm về phòng, một lúc sau thấy hắn tay xách một gói xà phòng, lại đi qua phòng Khai Dương một lần nữa.

Lập tức cô liền đề cao cảnh giác, căn cứ vào định luật Tiểu Phi Long nổi tiếng của cô, nếu trong vòng mười phút mà một kẻ cứ đi đi lại lại bốn lần trở lên trong cùng một địa điểm thì chắc chắn muốn giở trò gì đó. Cô quyết định sẽ bình tĩnh quan sát.

Quả nhiên, sau đó không lâu, hắn lại một lần nữa xắn tay áo đi ngang qua, Trịnh Vi đếm thầm: “Một, hai, ba... mười...” đếm đến mười sáu, hắn lại cầm một chiếc chậu không đi qua, mặc dù mắt vẫn không thèm liếc, và dường như lần nào cũng có vẻ như có lý do chính đáng, nhưng những hành động đó không thể qua nổi con mắt tinh tường của cô, dường như cô có thể khẳng định, chắc chắn tên này có vấn đề!

Lúc chuẩn bị giáp mặt với kẻ địch, tất cả mọi cao thủ đều “Mặc địch thiên biến vạn hóa, ta vẫn hiên ngang không nhúc nhích”, Trịnh Vi cố gắng kiên nhẫn để xem rốt cuộc kẻ địch định giở trò gì, bất kể hắn định làm gì, cô đều không sợ.

Đến lần thứ mười bảy hắn đi ngang qua, Trịnh Vi liền hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn thẳng ra cửa, nếu hắn nhìn vào, cô sẽ hỏi hắn rốt cuộc muốn gì đây. Lần này, cuối cùng hắn đã không chịu được nữa mà dừng lại trước cửa, nói như ra lệnh, Trịnh Vi, ra đây ngay”.

Trịnh Vi bực mình, thầm nghĩ, nhà người là ai mà dám gọi ta ra ngoài? Cô vẫn ngồi đó, hất hàm về phía hắn, tỏ vẻ khiêu khích, “Tại sao tôi phải ra, có giời thì anh vào đi!”

Cô không ngờ Trần Hiếu Chính cau mày bước vào, túm lấy cô như túm miếng giẻ lau. Hai mắt Trịnh Vi mở căng tròn, lắp bắp nói, “Anh... anh định, định làm gì?”

Khai Dương một tay đỡ cô rồi nói với Trần Hiếu Chính “Cậu định làm gì vậy?”

“Cậu đừng xen vào, không liên quan đến cậu”.

Khai Dương sững lại, Trịnh Vi bị Trần Hiếu Chính lôi ngay ra ngoài. Hắn lôi cô xềnh xệch ra một góc hành lang rồi mới buông cô ra. Chưa kịp

hoàn hồn, Trịnh Vi liền vuốt lại quần áo cho phẳng, hai tay khoanh trước ngực, “Anh làm gì vậy, định cướp tiền hay cướp sắc?”

Rõ ràng hẳn không hề tỏ ra là mình đang đùa, hẳn liếc cô với vẻ khó hiểu và căm ghét, “Rốt cuộc cô có phải là con gái hay không?”

Đây là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Trịnh Vi, cô buông tay xuống, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, “Anh nói ai không phải là con gái?”

“Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một đứa con gái lại xem loại phim đó trong ký túc xá nam, đầu óc cô làm sao vậy?” Hẳn nói bằng giọng khinh bỉ.

Hóa ra là chuyện này, Trịnh Vi thở hắt ra, đáp lại với vẻ ngoan cố: “Liên quan gì đến anh, tôi thích làm gì thì làm”.

Rõ ràng là hẳn cũng bực ra mặt, “Cô thích làm cái trò mất mặt này cũng được, chỉ có điều cô đừng liên mồm nói với người khác là cô... gì đó tôi, tôi thấy ngượng thay cho cô”.

Trịnh Vi mặt đỏ tía tai, “Tôi... gì đó anh? Không phải tôi đã nói với anh rồi sao, tôi không đùa với anh nữa! Kể cả trước kia tôi có gì đó với anh, hiện giờ tôi không còn gì đó nữa, anh biến xa ra cho tôi nhờ!”

Trần Hiếu Chính nổi cáu một cách vô cớ, “Tôi biết cô là loại người làm gì cũng chỉ được ba bảy hai một phút, thế nên suốt đời chẳng làm nổi việc gì”.

“Làm sao tôi làm nổi được, anh như hòn đá trong nhà xí, như thế làm sao tôi làm nổi? Xí” Trịnh Vi lấy tay ra vỗ phúi bụi trên quần áo rồi quay đầu bỏ đi ngay.

“Tôi cảnh cáo cô không được xem những thứ vô văn hóa đó nữa”. Nói xong câu đó hẳn mới mơ hồ cảm thấy không ổn, hẳn có tư cách gì để cảnh cáo cô?

Quả nhiên, Trịnh Vi ngoái đầu lại nhìn hẳn, một lúc lâu sau mới thốt ra một câu mà chính cô cũng cảm thấy ngượng, “Liên-quan-chó-gì-đến-anh!”

Trịnh Vi thấy mặt hẳn đỏ bừng, không biết do ngại ngùng hay tức tối, cô còn không quên thăm dò một câu rất xảo quyệt: “Thích quản lý tôi, trừ phi anh là gì đó của tôi!”

Cô nói câu đó cũng là có ý cố tình trêu tức hẳn, không ngờ sau khi nghe cô nói, Trần Hiếu Chính không hề đáp lại, mà cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Làm sao có thể có chuyện này được nhỉ, lẽ nào tình cảm có thể cảm hóa được sỏi đá ư? Ông trời cũng thấu hiểu được nỗi vất vả của cô rồi ư?

Thừa lúc hấn đang bối rối cô liền bước đến cạnh hấn, khua khua tay trước mặt hấn, “Trần Hiếu Chính, xin hỏi anh là Trần Hiếu Chính có phải không?”

Hấn gạt ngay tay cô ra, “Đừng có làm phiền tôi”.

Cô ưỡn thẳng người, thừa thế tấn công: “Đừng nói em không cho anh cơ hội đó nhé, em cho anh mười giây, anh không phủ nhận tức là nhận lời phục tùng em, một... hai... ba... bốn năm sáu bảy tám chín mười, hết giờ!”

Hấn nhắc cô, “Cô đếm không đều!”

“Nhân loại chúng ta đã đếm như vậy đấy, thế mà anh cũng không hiểu hả? Trái đất rất nguy hiểm, mau quay về với Sao Hỏa của anh đi”

Cuối cùng không nhịn được nữa, hấn bật cười “Có cô mới biến về Sao Hỏa cho tôi nhờ”.

Chương 8: Đó là ánh trăng rặng ngời nhất trong cuộc đời cô

Cờ đỏ năm sao đón gió bay phấp phới... Trịnh Vi vừa ngân nga vừa quay đầu bỏ đi, đi được mấy bước, ngoái đầu nhìn Trần Hiếu Chính một cái, hấn vẫn đứng ở đó, tuyệt quá. Cô cảm tưởng mỗi bước đi của mình đều như bông bênh trên mây, mềm mại, rất dễ chịu, cũng rất đáng sợ, không biết có rơi xuống trong lúc vô tình không để ý hay không?

Không thể, không thể, cô cố gắng véo vào gò má nóng bỏng của mình, rất đau. Cô cười ngọt ngào, thật ngọt ngào trong sự đau đớn đó, dường như hoa đang nở giữa mùa xuân.

Trần Hiếu Chính đứng nhìn cô bỏ đi, nhưng với một tâm trạng hoàn toàn khác. Hấn nghĩ, sao lại vậy nhỉ, rõ ràng hấn chỉ không thích cô xem loại phim đó trong ký túc xá nam, rất đơn giản là hấn chỉ muốn nhắc nhở cô mà thôi chứ không có ý đồ nào khác, nhưng hình như sự việc lại phát triển theo chiều hướng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hấn. Khi cô đứng trước mặt hấn và cười “Hi hi” một lúc, rồi lần đầu tiên ấp úng định nói gì xong lại thôi như những cô gái bình thường khác, cuối cùng trong giây phút đó cô đỏ bừng hai má và nói “Em vui quá, cảm ơn anh”, hấn phát hiện ra mình không thể dội chậu nước lạnh lên đầu cô, mà chỉ có thể trân trân đứng nhìn cô bỏ đi trong niềm hạnh phúc tột độ.

Cũng đúng, kể từ sau lần hấn vô tình gây sự với cô, có sự việc nào được phát triển theo hướng bình thường? Không còn nghi ngờ gì nữa, giữa hấn và cô chắc chắn phải có một người là người ngoài hành tinh, vấn đề ở đây là, hấn không biết người đó là cô hay là hấn?

Một người từ trước đến nay luôn tự hào mình là người tỉnh táo như Trần Hiếu Chính cũng không thể lý giải được, việc Trịnh Vi xem loại phim không lành mạnh đó, cũng là việc của riêng cô, có gì liên quan đến hấn? Nhưng trong lúc vô tình đi ngang qua và nhìn thấy mọi hành động của cô, tại sao hấn lại sửng sốt và bức xúc đến vậy, đến nỗi khiến hấn sau khi về phòng cất sách vở định đi mua một số đồ, đi được vài bước lại quay đầu lại. Hấn cảm thấy mình không thể chấp nhận được những việc hoang đường mà cô đang làm, nhưng lại không muốn xuống thang can thiệp vào chuyện của cô, đành đi đi lại lại mấy lần ngoài hành lang, một mặt để suy nghĩ xem có nên nhắc nhở cô hay không, mặt khác cũng hy vọng sau khi nhìn thấy hấn cô sẽ biết điều hơn - bất cứ cô gái nào trước mặt chàng trai mà cô ta tự xưng là quý mến, không phải đều cần chú ý đến hình ảnh của mình đó sao? Điều khiến hấn bất ngờ là, mãi cho đến khi ngay cả bản thân hấn cũng cảm thấy việc đi đi lại lại bao nhiêu lần như thế trên hành lang cũng có phần vô duyên, nhưng cô vẫn không hề nhận ra cốt lõi của vấn đề, không hề cảm thấy có gì là không ổn, cuối cùng hấn không thể chịu được nữa, bèn tự mình bước vào lõi cổ cô ra ngoài.

Lúc Trịnh Vi buông ra câu “Liên quan chó gì đến anh”, mặc dù cơn giận đã lên tới đỉnh điểm nhưng thực ra Trần Hiếu Chính cũng không biết đáp lại thế nào, câu nói cực kỳ bất lịch sự này đã nhằm thẳng vào cốt lõi của vấn đề - hấn can thiệp vào đời tư của cô với tư cách gì? Lễ nào chiến thuật bám riết của cô cuối cùng đã phát huy tác dụng rồi hay sao? Trước khi Trịnh Vi tuyên bố thích hấn, cho dù quan hệ giữa hai người có chút tồi tệ; đối với hấn, cô cũng chỉ là một người dung khá đáng ghét mà thôi, chẳng khác gì con chó con mèo. Nhưng sau khi cô tuyên bố sẽ theo đuổi hấn và không ngừng gây chuyện với hấn, mặc dù vô cùng khó chịu nhưng lâu dần hấn cũng thấy quen, hấn cũng không thể không thừa nhận giữa hấn và cô có một mối liên hệ kỳ quặc. Mặc dù không đến mức thích, nhưng cũng không thể coi cô là người dung được nữa, vì một người dung sẽ không thể khiến hấn phải đau đầu như thế.

Hấn tự trách mình, Trần Hiếu Chính, người cũng sĩ diện hão và thiển cận

biết bao, người dám nói trong quá trình Trịnh Vi bám riết lấy người, ngoài sự căm ghét, người không thấy mừng thầm chút nào hay sao, người dám nói không một chút nào ư? Không dám phải không. Dám con trai lúc ngồi riêng với nhau đều bàn về hai cô gái xinh đẹp trong khoa xây dựng, không phải người cũng đã từng liếc trộm cô nàng, và phải thừa nhận đúng là cô nàng rất xinh xắn; không phải là người cũng đã từng cảm thấy bối rối, một cô gái như thế thiếu gì bạn trai, tại sao lại bỏ qua mọi tai tiếng và say người như điếu đổ; không phải người cũng có cảm giác thắng lợi trước anh chàng công tử thích cô nàng đó sao; cùng với việc giữ khoảng cách, không phải người cũng bật đèn xanh cho những trò đùa của cô nàng đó sao. Người liên mồm nói cô nàng đáng ghét, cô nàng vô duyên, bảo cô nàng phải tránh xa ra, nhưng người đã từng nói với người nào như thế mà không cảm thấy ngại ngẩn hay chừa; ngay cả đối với Tăng Dục, người cũng lịch sự khách khí, đối với người thân người ta thường hay ăn nói tùy tiện, đối với người xa lạ người ta lại hay nói năng lịch sự, bắt đầu từ bao giờ người thấy cô nàng gần gũi với người hơn bao người khác?

Khi nghĩ đến những điều này, hần cũng cảm thấy xấu hổ, điều càng khiến hần bực mình hơn là thái độ tiếp ngay sau đó của cô, không ngờ cô nàng lại một lần nữa khiến hần căm ghét tột đỉnh. Đối với hần, thích một người cũng giống như yêu một người, là một chuyện nghiêm túc biết bao, đáng lẽ không nên buông lời dễ dàng như thế, nếu đã nói ra lời, làm sao có thể như vùi nước máy bảo đóng là đóng; hần ghét nhất người làm việc không có định tính, ném hòn đá xuống nước, phui mông rồi bỏ đi, còn trách sao nước bắn lên mình, thật là vô lý.

Tóm lại, hiện tại hần tạm thời hiểu ra được một điều - hần không ghét cô nàng như hần tưởng, nhưng điều này cũng không có nghĩa hần thích cô nàng, tại sao cô nàng lại bỏ đi với vẻ hờ hê như thế nhỉ? Trịnh Vi không thèm quan tâm đến những điều đó, cô đẩy cửa bước vào phòng và hét lên với cô bạn Nguyễn Nguyễn vừa mới thu dọn đồ đạc xong xuôi: “Nguyễn Nguyễn, tớ thành công rồi!”

Nguyễn Nguyễn ngơ ngác, “Cậu thành công gì?”

“Tớ tán được Trần Hiếu Chính rồi”.

Nguyễn Nguyễn giơ một bàn tay ra, “Máy ngón đây?”

Trịnh Vi vui vẻ gạt tay cô bạn ra, “Thôi đi, tớ tỉnh táo lắm”.

Nghe Trịnh Vi nói, Nguyễn Nguyễn thầm nghĩ, không thể như thế được.

Không phải đi ra ngoài loanh quanh một vòng, quay về đã tán đổ được Trần Hiếu Chính khó tính nhất trường đó chứ? Cũng phải, trong con người Trịnh Vi luôn có những sự việc không hợp logic nhưng lại thực sự tồn tại, nhiều lần bị hù dọa, nên cũng thành quen.

Trước khi ra tàu, nghĩ thế nào Trịnh Vi lại gọi điện thoại cho Trần Hiếu Chính.

“Có việc gì?” Hấn hỏi.

“Không có việc gì cả, chỉ là muốn nghe thấy tiếng anh thôi, xem có phải mình nằm mơ không, rất rõ ràng, không phải. Em yên tâm rồi”.

“...”

“Em chuẩn bị về nhà đây, anh có tiễn em không?”

“Không”.

“Tại sao? Không phải những người khác đều tiễn nhau đó thôi?”

“Em không biết đường à?”

“Thôi, em biết là anh sẽ nói như thế. À, điện thoại nhà mẹ em là xxxxxxxx, điện thoại nhà bố em là xxxxxxxx, anh gọi điện thoại cho em nhé, hay là anh cũng cho em số điện thoại nhà anh, em gọi cho anh?”

“Không cần gọi điện đâu.”

“Cũng được, anh không cho em gọi em sẽ đến nhà anh chơi nhé?”

“Điện thoại nhà anh là xxxxxxxx, đừng gọi nhiều, anh thường ở nhà buổi tối”.

“Ờ thôi, em phải ra xe đây, í, bọn mình mới gì đó mà đã phải xa nhau hai tháng, khai giảng bọn mình lại tiếp tục gì đó nhé. Anh phải nhớ em đấy”.

“...”

“Phải nhớ em đó nhé!”

“...”

“Anh có nhớ em không?”

“Đừng nói nữa, đau đầu quá”.

“Thế anh bảo có nhớ không?”

“Thôi được, thôi được, mau ra xe đi, còn việc gì nữa không?”

“Không còn gì nữa, anh cúp máy trước đi, trái tim thổn thức của em vẫn đang đập thành thịch, để em trấn tĩnh một chút đã, sau khi bình tĩnh em sẽ cúp”.

“...”

Sau khi Trần Hiếu Chính cúp điện thoại, Trịnh Vi vẫn ghé sát ống nghe vào tai, ngay cả tiếng “Tút tut” trong điện thoại cũng cảm thấy rộn ràng

hơn trước. Cô nhìn cô bạn Nguyễn Nguyễn đang cố nhịn cười rồi mới đặt máy xuống và trách một câu: “Cười cái gì mà cười, cậu thì chỉ nghĩ đến việc được gặp anh chàng Triệu Thế Vĩnh của cậu thôi, cũng chẳng cần phải hào hứng như thế đâu”.

“Kể cả bọn tớ có về rồi, có mẹ anh ấy ngồi canh, cũng không thể gặp nhau thường xuyên, đó là tớ mừng cho cậu”.

Nhà Trịnh Vi và nhà Nguyễn Nguyễn đều ở Miền Đông nhưng thuộc hai tỉnh khác nhau, Trịnh Vi xuống tàu trước. Vẫy tay tạm biệt cô bạn thân, mẹ cô đã đợi sẵn ở sân ga, bố cô cũng đã gọi điện trước cho cô, nói cơ quan có việc, không thể đến đón cô, thực ra cô đều hiểu cả.

Hai tháng nghỉ hè, nhà bố, nhà mẹ, nhà bà nội, cô ở mỗi nơi một thời gian, nơi nào cũng chỉ có ăn và ngủ, cô bắt đầu lo mình sẽ béo lên.

Đương nhiên cô vẫn thích ở bên mẹ nhất, mẹ và con gái bao giờ cũng gần gũi hơn, sau khi ly hôn, mẹ cô thuê một căn phòng ở gần cơ quan, Trịnh Vi kể cho mẹ nghe chuyện của mình với Trần Hiếu Chính, mẹ cô hỏi: “Có thật là không còn nhớ Lâm Tĩnh nữa không? ”

Đã lâu lắm rồi không có người nhắc đến cái tên Lâm Tĩnh trước mặt Trịnh Vi, dường như cô tưởng rằng mình đã quên rồi, cô im lặng một lát, nói: “Anh ấy đi rồi, nhớ cũng chẳng để làm gì”.

“Lâm Tĩnh là một cậu bé ngoan, hai đứa con vốn hiểu nhau là thế, từ nhỏ con lại thích cậu ấy, Vi Vi, con nói thật xem, con có trách mẹ không?”

Trịnh Vi lắc đầu, mẹ cô đã đủ khổ rồi, cô an ủi mẹ bằng một câu nói cô đọc được trong sách cách đó không lâu: “Những cái vốn là của con sẽ thuộc về con, việc anh ấy rời xa, chỉ có thể nói lên một điều rằng anh ấy chưa bao giờ là của con”.

Cho đến tận bây giờ bác Lâm vẫn chưa ly hôn với cô Tôn, hai bên vẫn giằng co như thế. Vì mối quan hệ với mẹ mà công việc của bác cũng bị ảnh hưởng, cấp trên lấy lý do sức khỏe yêu cầu bác lùi về tuyến dưới trước thời hạn; mẹ cô cũng từ một công việc tốt bị điều về vị trí thủ kho.

Cho dù như thế, những lời dị nghị xung quanh vẫn không hề ngớt, hằng ngày mẹ cô vẫn đi làm, cố gắng sống vui hơn, bà nói bà tin bác Lâm.

Trịnh Vi không biết, có phải phụ nữ sinh ra là vì tình yêu hay không, vì thế đứng trước tình yêu, bao giờ họ cũng mạnh mẽ hơn đàn ông.

Trong thời gian nghỉ hè cô có gọi điện thoại cho Trần Hiếu Chính, một người phụ nữ trung niên nhấc máy, cô đoán chắc là mẹ anh, vì thế Trịnh Vi gọi bác Ơi rất ngọt, khiến đối phương phải giật mình, lúc đó Trần

Hiếu Chính không có nhà. Hôm sau, hấn mới gọi lại cho cô, qua điện thoại vẫn là cô nói hấn nghe, cuối cùng hấn bảo, từ sau thôi để hấn gọi cho cô, Trịnh Vi không phản đối gì cả, chỉ cần nghe thấy giọng nói của hấn, làm thế nào cũng được.

Mãi mới hết kỳ nghỉ hè, Trịnh Vi vội trở lại trường, giống như chú chim non quay về bên Trần Hiếu Chính. Cô thu dọn sơ qua hành lý rồi tung tăng chạy đi tìm hấn.

Trần Hiếu Chính vẫn giữ vẻ không lạnh nhạt không mặn mà đó, nhưng ít nhất không tỏ vẻ chống cự trước sự xuất hiện của cô, hai người còn đến nhà ăn cơm. Trịnh Vi nhìn hấn, ăn được mấy miếng thì dừng lại mỉm cười, cô linh cảm được rằng, cuộc sống của cô sắp lật sang trang mới, hấn cũng sẽ như vậy.

Chưa bao giờ Trần Hiếu Chính nói thích cô, nhưng không có gì quan trọng cả, cô đi ăn cơm cùng hấn, lên giảng đường tự học với hấn, có lúc còn đi học môn tự chọn với hấn. Cô xuất hiện khắp mọi góc ngách trong cuộc sống của hấn và cố gắng tìm thấy niềm vui trong đó.

Trần Hiếu Chính thực sự là một người khó gần, kể cả Tiểu Phi Long nhiệt tình sôi nổi như cô, cũng khó tránh khỏi những lúc cảm thấy ấm ức, may mà cô có một tinh thần quật cường bất khuất, dần dần, cô nắm được tính cách của hấn nên cũng thấy quen. Hấn không hay nói, có lúc im lặng không đồng nghĩa với việc hấn ghét cô, chỉ có điều tính hấn như vậy mà thôi. Hấn không thích ồn ào, mọi thứ phải có trật tự, có thể sự tồn tại của cô là một ngoại lệ duy nhất. Nhưng nói đi nói lại, đừng tưởng bình thường hấn coi trời bằng vung, với ai cũng lạnh lùng, thực ra trước mặt cô cũng nhiều lúc phải nổi cáu, Trịnh Vi thích nhất là nhìn hấn nổi trận lôi đình, mọi vẻ già dặn, thờ ơ, lạnh lùng đều hòa vào làm một. Trịnh Vi không hề sợ hấn nổi cáu, Trần Hiếu Chính thực sự bó tay trước sự quấy nhiễu và ngang bướng của cô. Chỉ có điều, có được ắt phải có mất, đi ăn cơm cùng hấn đồng nghĩa với việc phải chia tay nhà ăn nhỏ có những món ăn ngon miệng, hấn ăn uống đơn giản, cô cũng làm được điều đó, chỉ cần ở bên hấn, uống nước trắng cũng thấy ngọt; dĩ nhiên, cô cũng phải chia tay với những tháng ngày nhàn cư vì bất tiện trước kia, ít nhất là không được “Hành sự” trong phạm vi quan sát của hấn, bản thân hấn cần cù chăm chỉ nên đương nhiên hấn cũng yêu cầu cô như thế, đặc biệt là hấn rất ghét những hành động tội lỗi như đi học muộn, bỏ học, nhìn bài...Thỉnh thoảng bệnh lười của Trịnh Vi nổi lên, cũng phải tránh

hắn, buổi tối muốn ở bên hắn thì phải chia tay với các trò chơi điện tử hoặc những buổi lên thư viện đọc sách giải trí, bấm bụng lên giảng đường tự học với hắn.

Cô cảm thấy mình đã thay đổi quá nhiều, nhưng trong mắt Trần Hiếu Chính lại hoàn toàn không phải như vậy. Đơn cử là việc tự học trên giảng đường, cô dò theo hắn, danh nghĩa là học cùng hắn, nhưng trên thực tế, cô khiến hắn không được yên phút nào. Cầm cuốn tiểu thuyết ngồi bên hắn đọc một cách say sưa còn có thể cho qua, điều hắn không thể chấp nhận được là cô vừa đọc vừa ăn vặt, giảng đường tự học rộng rãi im lặng như tờ, chỉ có tiếng kêu giòn giã, khó nghe của những miếng khoai tây chiên mà cô ăn, mỗi lần người khác nhìn vào, hắn đều đỏ bừng mặt.

Hắn thường xuyên nói: “Trịnh Vi, em là chuột à? Không dùng được một lát hay sao?” Cô liền tỏ vẻ ngây thơ lãng qua chuyện khác hoặc giục hắn đi mua nước cho cô.

Một điều đáng thương hơn là, hắn phát hiện ra mình ngày càng vô cảm trước những hành động đáng ghét của cô, có lúc không có cô bên cạnh gây sự, thậm chí hắn còn cảm thấy có gì đó không quen. Cuối cùng có một lần, hắn xuất hiện một mình ở nhà ăn, vô tình gặp một cậu bạn cùng lớp hỏi hắn, “Chính này, bà xã của cậu đâu?” Hắn liền trả lời rất tự nhiên, “Đi chơi với bạn cùng phòng rồi”.

Đúng vậy, cô đi chơi với cô bạn thân cùng phòng Nguyễn Nguyễn, nhưng điều quan trọng là - bắt đầu từ bao giờ hắn cũng ngớ ngẩn mặc nhận cô là một nửa còn lại của hắn?

— © —

Lúc Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn đi chơi về đường đã lên đèn, thông thường cuối tuần con gái ra phố sắm sửa đều là đi sớm về muộn. Họ cũng không nằm ngoài số đó, một ngày trôi qua, hai người khá là bội thu, quần áo, đồ trang sức trong các cửa hàng thời trang trên đường Lão Thủ vừa mới vừa rẻ, rất thu hút những cô gái trẻ như các cô. Sau khi trở về, chiến lợi phẩm được bày hết ra giường, bất kể là của ai, mọi người đều luân phiên thử một lượt, nhận xét cho nhau, xem ai mặc đẹp nhất, và thế là cả phòng lại nhộn nhịp hẳn lên. Mặc dù sau này phần lớn trong số họ đều có nhiều quần áo đẹp hơn, nhưng nói về sở thích shopping, thì không thể bằng thời sinh viên, mặc dù quần áo thời đó phần lớn đều rất rẻ, nhưng tuổi trẻ cần gì đòi hỏi cao xa?

Tiểu Bắc rút ra một bộ quần áo lót có hình quả anh đào mà Trịnh Vi mới mua, cười lớn, “Vi Vi, loại nội y này cũng chỉ có cậu mới mặc được”. Trịnh Vi cướp lại ngay, hào hứng ướm thử trước ngực, “Có đẹp không?” Duy Quyên đứng trước gương, trên người còn đang mặc chiếc váy mới của Nguyễn Nguyễn, cô nói: “Trông cũng yêu đấy, nhưng không được sexy lắm, ông Chính nhà cậu mà nhìn thấy hoa văn trẻ con như thế này, làm sao thích được”.

“Cậu nói gì vậy?” Trịnh Vi lườm cô bạn một cái.

Tiểu Bắc hòa theo, “Đúng đấy, Vi Vi còn trong trắng ngây thơ lắm”.

“Đừng có mà bịp người khác, đã yêu nhau mấy tháng rồi lại còn giả vờ trong trắng. Vi Vi, nói thật cho các chị nghe đi, bọn cậu tiến triển đến nấc thứ mấy rồi?”

Trịnh Vi tròn tròn mắt: “Nấc thứ mấy rồi là sao?”

“Đừng nói với tớ là không biết, không biết xem phim sex hổng mấy cái ổ CD rồi, thôi đừng vờ vịt nữa, hôn hít chắc chắn phải có rồi, tớ chỉ muốn hỏi có làm việc gì xấu hơn không thôi!”

Trịnh Vi sửng người, bất ngờ mặt đỏ bừng lên, nhưng cô đỏ mặt không phải vì ngượng ngùng mà vì hổ thẹn. Nếu Duy Quyên không nói cô cũng không nghĩ đến vấn đề này một cách nghiêm túc, cô và Trần Hiếu Chính cũng được coi là đã yêu nhau một thời gian khá lâu, hàng ngày đi đâu đều có nhau, nhưng đến giờ cô mới nhận ra rằng họ còn chưa cả cầm tay, thậm chí cô cũng không cảm thấy có gì là không ổn! Đúng là có cái gì đó không ổn thật.

“Nói đi, úp úp mở mở đâu phải là phong cách của cậu”.

“Tớ chưa đến nấc nào cả”. Trịnh Vi thẹn thùng cúi đầu.

“Không thể, lẽ nào Trần Hiếu Chính là Liễu Hạ Huệ[10]? Lục Nha, cậu là người từng trải, cậu bảo thế có vô lý không?”

“Hả, tớ á?” Lục Nha đỏ mặt ấp úng nói: “Tớ đâu biết... nhưng chắc là không thể”.

Nguyễn Nguyễn khẽ hắng giọng: “Chuyện này chỉ có thể cảm nhận mà không thể diễn tả bằng lời, có hay không thì cũng không cần nói ra”.

Trịnh Vi vội gật đầu: “Đúng đấy, đúng đấy”.

Nhưng đến tối, lúc đi đánh răng cùng Nguyễn Nguyễn, Trịnh Vi liền ngó quanh, khi thấy chắc chắn chỉ có hai người mới lén ghé sát vào hỏi: “Này, Nguyễn Nguyễn, tớ hỏi cậu nhé, cậu...cậu và Triệu Thế Vinh có gì đó không?”

Nguyễn Nguyễn mím môi cười, “Thế nào là có gì đó không? ”

“Ờ, là cái mà hôm nay Duy Quyên nói ấy, bọn cậu có hôn hít gì không? ”

Nguyễn Nguyễn khẽ gật đầu

“Hả? ” Trịnh Vi hét lớn, lẽ nào tất cả mọi người đều có, chỉ có cô là không, chỉ có cô là bất bình thường ư? “Bọn cậu bắt đầu từ bao giờ, từ giai đoạn nào vậy? ”

Nguyễn Nguyễn đặt ngón tay lên môi, “Suýt...để tớ nghĩ xem, cầm tay hình như từ lúc mới yêu nhau đã cầm rồi, còn về ôm hôn thì tớ quên rồi, tóm lại là chuyện rất tự nhiên thôi, trăng đến rằm thì trăng sẽ tròn mà”.

“Thế sao trăng của tớ vẫn chưa tròn, bọn tớ còn chưa cầm tay, liệu có gì bất bình thường không nhỉ? ” Trịnh Vi mặt mày nhăn nhó, hỏi.

Nguyễn Nguyễn cũng tỏ ra hơi ngạc nhiên, “Thế hả, tớ tưởng ít nhất bọn cậu cũng phải cầm tay rồi chứ? Đúng là hơi lạ thật, chỉ có điều cậu cũng đừng quá coi trọng chuyện này, có thể anh chàng Trần Hiếu Chính nhà cậu nóng chậm, mỗi người mỗi khác mà”.

“Cậu nói gì vậy, tớ chỉ lo rằng không phải anh ấy nóng chậm mà không thể nóng”.

Trịnh Vi chán nản leo lên giường, trần trọc mãi không tài nào ngủ được. Cô chưa bao giờ nghĩ về vấn đề này một cách nghiêm túc, hôm nay câu hỏi của Duy Quyên khiến cô như người vừa bừng tỉnh sau cơn mơ, đúng vậy, họ đã ở bên nhau lâu rồi, đáng lẽ phải có gì đó chứ. Hiện tại cô và Trần Hiếu Chính thân thiết với nhau, nhưng cũng chỉ là thời gian gần nhau nhiều hơn so với những người bạn bình thường khác chứ chưa bao giờ có cử chỉ thân mật - ngoài việc hân thưởng xuyên cốc đầu cô, cô cũng không cảm nhận được dấu hiệu gì từ phía hân xung quanh vấn đề này. Nguyễn Nguyễn và Triệu Thế Vĩnh có, ngay cả Lục Nha cũng có, tại sao cô lại không có? Cô không cảm thấy cầm tay có gì là thú vị, càng không nghĩ việc hai người kể môi vào nhau có gì là thích thú, nhưng nếu người đó là hân thì chắc cũng sẽ thấy hay hay chứ nhỉ?

Đáng lẽ nhưng chuyện như thế này phải là con trai chủ động, nhưng hân không hề nhúc nhích, hay là do cô không có sức hấp dẫn? Chắc không đến nỗi! Ngay cả Ngọc diện Tiểu Phi Long như cô mà còn không thể quyến rũ nổi hân...Mặc dù cô hơi gầy một chút, ngực hơi nhỏ một chút, sức hấp dẫn của con gái hơi ít một chút, nhưng điều này cũng không đủ trở thành lý do để hân làm Liễu Hạ Huệ.

Trước khi đi vào giấc ngủ, cô khẳng định, hiện tượng này rất bất bình

thường! Hôm sau, ông trời đã giúp Tiểu Phi Long!

Buổi sáng tỉnh dậy, trời mưa lất phất. Buổi sáng, tiết ba và tiết bốn Trịnh Vi mới có giờ, Trần Hiếu Chính cũng vậy, cô cầm chiếc ô hoa đứng đợi hần dưới sân, thấy hần đi xuống bèn giơ tay vẫy. Trần Hiếu Chính cầm ô bước tới, Trịnh Vi vội ra hiệu cho hần gấp ô lại, hần thấy lạ, “Cần gì phải hai người đi chung một ô?” Nhưng thấy cô dẫu môi phụng phịu, sợ phiền hà, hần cũng không nói gì, bèn gấp ô lại rồi bước đến bên cô.

Hần nói: “Để anh cầm ô cho”.

Cô nhìn vào bàn tay đã nắm vào cán ô của hần, “Không, không cần đâu”.

Hần tắc một tiếng, “Em thấp, cầm ô toàn vướng vào đầu anh”. Trịnh Vi liền hậm hực đưa ô cho hần với điều kiện là cô sẽ cầm chiếc ô kia cho hần. Trần Hiếu Chính nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, trước kia chưa bao giờ thấy cô chủ động làm việc như thế.

Hai người che chung một chiếc ô rất chật, để tránh nước mưa làm ướt người, họ không thể không đi sát vào nhau, tay cô bám vào vai hần, cô không ngừng nhủ thầm trong bụng, kéo tay em, mau kéo tay em... nhưng cánh tay để ngay cạnh cô của hần vẫn giơ cao chiếc ô, chăm chú bước đi, hoàn toàn không có ý định gì khác. Trịnh Vi không biết làm thế nào, bèn vòng ra sau lưng hần chạy sang tới bên kia, bị nước mưa làm ướt mất một ít, hần vội đổi tay, “Dở hơi à, em chạy sang bên này làm gì, thích cảm à? ”

“Đừng đổi tay, đừng đổi tay”. Cô nói vẻ sốt ruột, thấy hần không tỏ vẻ gì, bèn nhét cán ô về lại táy trái của hần. Trần Hiếu Chính cảm thấy giữa mưa tranh nhau một chiếc ô thật vớ vẩn, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của cô đổi trở lại tay trái, cố gắng không để hai người ướt giữa trời mưa.

Đã xong, cuối cùng thì bàn tay phải của hần cũng buông thõng xuống gần tay trái của cô, nhưng giằng đường cũng đã gần tới, Trịnh Vi nghiêng răng, lặng lẽ chạm ngón tay vào tay hần, đang chuẩn bị chạm thì đột nhiên hần lại giơ tay lên, gạt một giọt nước trên quynh vớ, Trịnh Vi bực mình, túm ngay lấy tay hần đang lau quynh vớ.

Trần Hiếu Chính giật nảy mình. “Lại định làm gì hả? ” Cô không nói gì mà vẫn bướng bỉnh túm chặt lấy tay hần không chịu buông ra. Các loại ô dù đủ màu lướt qua họ, Trần Hiếu Chính khẽ giãy ra nhưng không giãy được, hần không nói gì, cuối cùng hần ngấn ngừ nắm chặt tay cô với lực mạnh hơn. Hai người cứ nắm chặt tay nhau như thế cho tới khi đến

giảng đường mới buông ra, lúc hần cúi đầu gập ô, Trinh Vi cười bền lễn, thế là hần quay đầu đi không nhìn cô nữa, mồm lẩm bẩm: “Đồ ngốc”
Trinh Vi lại chạy đến trước mặt hần chăm chú nhìn vẻ mặt của hần, hóa ra hần cũng đang mỉm cười. Trinh Vi như mở cờ trong bụng, “Trần Hiếu Chính, anh mới là đồ ngốc! ”

Lúc đi vào giảng đường, Nguyễn Nguyễn nhìn thấy cô cầm hai chiếc ô, người lại bị ướt một ít, kinh ngạc hỏi: “Hai chiếc ô của cậu chỉ để cầm chơi thôi à? ” Trinh Vi ngấm đôi tay thon thả của mình, Trần Hiếu Chính, xem anh thoát khỏi tay em bằng cách nào?

Thầy giáo nói đúng, Trần Hiếu Chính là một sinh viên giỏi, bài vở sau khi đã học, hần đều biết liên hệ đến các vấn đề có liên quan, không bao giờ bỏ bằng những kiến thức đó. Bắt đầu từ hôm Trinh Vi nắm tay hần, hần cũng bắt đầu quen với việc nắm chặt tay cô khi có cô bên cạnh. Đúng là bàn tay con gái khác hần bàn tay con trai, bàn tay Trinh Vi nhỏ nhắn mềm mại, ngoài ngón giữa và ngón vô danh bên tay phải có vết hần do cầm bút nhiều, không có chỗ nào có vết chai nữa, làn da trắng ngần không tỳ vết, móng tay tròn trịa, trông rất đẹp.

Trần Hiếu Chính thích đôi tay Trinh Vi, đó là một đôi tay chưa từng phải trải qua mưa nắng và lao động, những lúc đọc sách hay rỗi rãi, hần có thói quen nắm tay Trinh Vi nghịch. Cô thường trách thú nghịch tay kỳ cục đó của hần, đó là vì cô chưa bao giờ biết rằng, mỗi lần nắm tay cô, hần đều tự hỏi mình rằng, Trần Hiếu Chính, người có thể khiến đôi tay này mãi mãi được mềm mại như hôm nay không?

Nhưng trước khi có được đáp án, hần đã ngất ngây trong niềm hạnh phúc ngọt ngào mà cô đem đến. Mái tóc cô mềm mại làm sao, phảng phất mùi hương thoang thoảng của dầu gội đầu; trước ánh mặt trời, có thể nhìn thấy những sợi lông tơ mong manh trên làn da trắng ngần của cô...Lúc hai người đi xem phim nói tiếng Anh chiếu ở phòng Ngữ âm khoa Ngoại ngữ, mới xem được một nửa, cô đã tựa vào ghế ngủ ngon lành, khi đầu cô vô tình ngã vào vai hần, một chút luống cuống, rồi hần nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, sợ cô tỉnh giấc, một mùi hương ngọt ngào phảng phất đâu đây. Một thời gian hần tưởng rằng đây là là mùi thơm của con gái, rất lâu rất lâu sau hần mới hiểu ra rằng, đây là mùi thơm của riêng Trinh Vi, một mùi thơm có một không hai trên thế gian.

Một tháng trước sinh nhật lần thứ hai mươi của Trinh Vi, ngày nào cô cũng nhắc hần: “Anh Chính, anh sẽ tặng em cái gì? ”

Lần nào hần cũng trả lời với vẻ thờ ơ: “Tặng cái gì vẫn chưa nghĩ ra”. Hôm sinh nhật chính thức, bố mẹ đều gửi cho cô một ít tiền để tổ chức sinh nhật. Cộng với việc Tiểu Bắc luôn mồm nhắc nhở sinh nhật lần thứ hai mươi rất có ý nghĩa, chắc chắn phải tổ chức cho thật long trọng, thế là buổi tối hôm đó Trịnh Vi đặt một phòng rộng trong quán trà có các món ăn nhẹ ở gần trường, mời bạn bè cùng ăn tối.

Từ trước đến nay Trịnh Vi luôn được bạn bè quý mến, hôm đó mọi người đến ngồi một bàn trong phòng cũng không hết, thế là họ liền bảo chủ quán chuyển bàn tròn ra chỗ khác, ghép nhiều bàn vuông nhỏ lại với nhau. Bia đã chuẩn bị trước hai thùng, mọi người lần lượt nâng cốc chúc mừng sinh nhật cô, trong tiếng nói cười rộn ràng, hai má Trịnh Vi hồng rục, cô còn không quên hào hứng mời mọi người: “Các đồng chí, ăn uống no say nhé”. Người đến dự phần lớn đều là người quen, ngoài bạn cùng phòng và mấy người bạn khá thân trong lớp, còn có đám bạn cùng phòng Lão Trương và đồng đội trong câu lạc bộ cờ vây, không cần mời họ cũng tự nhiên như thường, phòng trà náo nhiệt vô cùng. Sau khi cơm no rượu say, lúc chuẩn bị cắt bánh ga tô, Nguyễn Nguyễn mới ghé vào tai Trịnh Vi hỏi khẽ: “Trần Hiếu Chính nhà cậu đâu? Sao vẫn chưa thấy đến?”

Trịnh Vi cố gắng che đi vẻ thất vọng, “Anh ấy bảo phải làm gì đó cho mấy thầy giáo trên khoa, xong việc sẽ đến đây ngay”. Nói xong cô lại cao giọng: “Mọi người đừng đợi nữa, mau cầm nến lên bánh ga tô đi, tớ không đợi được nữa đâu.”

Mọi người xúm lại đốt nến, lúc hát chúc mừng sinh nhật Trần Hiếu Chính mới hốt hải chạy đến, lúc đẩy cửa vào, nhìn thấy trong phòng đông người, hần hơi bất ngờ, Trịnh Vi vội hồ hởi gọi hần vào, không quên kèm theo câu trách: “Sao mà đến muộn thế, đợi anh lâu lắm rồi đấy”. Trần Hiếu Chính khẽ cười không nói gì.

Sau màn thổi nến ước thắm, mọi người vừa lắng nghe nguyện vọng của cô, vừa thi nhau tặng quà sinh nhật, Hứa Khai Dương là người cuối cùng tặng quà, đó là một chiếc hộp được gói rất đẹp, Trịnh Vi cầm trong tay, “Í, cái gì vậy, có vẻ nặng?”

“Bóc ra là biết ngay thôi!” Hứa Khai Dương cười.

Mọi người đều ồ lên bảo cô bóc ra xem, “Thế thì em bóc thật đó nhé”.

Trịnh Vi cũng là cô gái có tính tò mò, không ngần ngại gì nữa, cô bóc ngay giấy gói ra, hóa ra là một chiếc điện thoại di động Nokia đời mới.

Hồi đó đối với sinh viên, điện thoại di động là món quà xa xỉ biết bao,

Trịnh Vi cũng sửng người, “Đắt tiền quá nhỉ? ”

Hứa Khai Dương tay mân mê tờ giấy gói Trịnh Vi vừa bóc ra, “Quà là tấm lòng, cho dù đắt tiền hay không, ý nghĩa đều giống nhau cả thôi”.

“Cái này...” Trịnh Vi khẽ liếc Trần Hiếu Chính, vẻ mặt hần vẫn lạnh lùng như thường, không nhận thấy tín hiệu gì.

“Nếu thấy đắt tiền quá thì em cũng tặng anh một món quà gì đó đi? ”

Khai Dương nửa đùa nửa thật.

“Nhưng em không biết nên tặng anh cái gì? ” Trịnh Vi thật thà trả lời.

“Ờ...” Khai Dương dường như đang suy nghĩ, rồi luống cuống hôn nhẹ lên má Trịnh Vi, “Hay là tặng anh cái này nhé”.

Hành động táo bạo, bất ngờ của Hứa Khai Dương khiến cả căn phòng trầm hẳn xuống, mọi người liếc nhìn vẻ mặt vô cảm của Trần Hiếu Chính, rồi quay sang nhìn Trịnh Vi đang thẩn thờ lấy tay che mặt, cuối cùng là nhìn Hứa Khai Dương đang cúi đầu như một đứa trẻ, tất cả đều không biết nói gì.

“Anh Khai Dương học môn nghi lễ ứng xử của phương Tây giỏi quá, cái hôn gió này với Trịnh Vi khiến những kẻ chưa được va chạm với xã hội như tụi em giật bắn mình”. Bất ngờ Nguyễn Nguyễn cười lớn.

“Đúng vậy đúng vậy, Trịnh Vi, tớ cũng hôn cậu một cái nhé? ” Tiểu Bắc vội tiếp lời.

Lão Trương cũng tỏ vẻ hào hứng, “Chính, tớ cũng xếp hàng, cậu không có ý kiến gì chứ? ”

Trần Hiếu Chính vẫn chỉ cười mà không nói gì, sau khi hoàn hồn, Trịnh Vi cười đáp: “Tất cả xếp hàng nộp tiền”.

Mọi người sau một hồi ồn ào cười nói vui vẻ, không khí ngượng ngùng ban nãy đã bị xua đi, Lão Trương tiếp tục hỏi: “Vi Vi, chúng ta vẫn còn hiệp hai chứ? ”

Trịnh Vi vẫn chưa kịp nói gì, Hứa Khai Dương chậm rãi nói: “Hay là tí nữa chúng ta ra KTV hát karaoke nhé, sinh nhật của Vi Vi, anh mời mọi người...Vi Vi, nếu em phản đối tức là không coi anh là bạn đâu nhé”.

“Ờ...cũng được”. Trịnh Vi thấy phần lớn mọi người đều tỏ vẻ hào hứng đành đồng ý.

Sau khi thanh toán, đoàn người rầm rộ đi ra cổng, Trần Hiếu Chính nói với Trịnh Vi:

“Xin lỗi nhé, việc anh hứa làm hộ thầy Chu vẫn chưa xong, hay là mọi người cứ đi chơi đi, mình về trước? Chúc mọi người vui vẻ nhé”.

Nói xong hấn khẽ gật đầu chào mọi người rồi quay người bước đi.

“Anh Chính!” Trịnh Vi không kịp nghĩ gì đuổi theo ngay, đột nhiên sực nhớ ra điều gì lại hốt hải chạy lại, khẽ nhét chiếc máy điện thoại di động lẫn hộp vào tay Hứa Khai Dương, “Khai Dương, cảm ơn anh, tấm lòng của anh em nhận rồi, món quà này đắt tiền quá, em không thể nhận, coi như...chiếc hôn gió đó là món quà sinh nhật anh tặng em nhé”.

Trịnh Vi đuổi theo Trần Hiếu Chính về tận trường. “Anh Chính, anh sao vậy?”

“Không sao cả, không phải đã nói với em là có chút việc phải về đó sao, em theo về làm gì, hôm nay em là nhân vật chính, mọi người đang đợi em”. Trần Hiếu Chính vừa đi vừa nói.

“Thông thường con trai bỏ đi, con gái đều phải đuổi theo”. Trịnh Vi vừa cười vừa nói, thấy hấn không cười mới hỏi: “Anh giận rồi phải không?”

Trần Hiếu Chính tỏ vẻ không quan tâm, “Không có việc gì tự nhiên lại gây sự, vô duyên vô cớ giận cái gì?”

Trịnh Vi bước đến trước mặt hấn, “Anh nói rồi đó nhé, không được giận đâu đấy. Quà của em đâu?”

Hấn không nhìn cô, một lát sau mới nói: “Dạo này bận bù đầu nên quên khuấy mất chuyện này, thôi xin lỗi nhé”.

Trịnh Vi nhìn hấn với vẻ dò xét, ánh mắt hấn không biết lánh đi đâu, “Đừng chặn đường, anh có việc thật”.

“Anh nói dối!” Cô nói với vẻ quả quyết.

“Không tin thì thôi”. Hấn cũng không còn kiên nhẫn được nữa, “Bảo rồi, đừng chặn đường, em có nghe thấy không?”

Trịnh Vi không nể nang gì nữa, mắt quắc lên, “Lấy ra đi, mau lấy ra đi”.

“Không hiểu em đang nói gì”. Hấn giơ tay khẽ đẩy cô ra.

Thấy nói với hấn cũng chẳng ăn thua, Trịnh Vi dùng ngay hành động thay cho lời nói, cô thò tay vào túi quần Trần Hiếu Chính lục tìm.

“Sờ mó gì linh tinh vậy!” Trần Hiếu Chính ngượng ngùng ngăn bàn tay đang mò mẫm của Trịnh Vi.

“Anh giấu làm gì, ngoan ngoãn lấy ra là xong thôi!” Trịnh Vi dùng cả hai tay, không đạt mục đích quyết không buông tha, trước khi Trần Hiếu Chính nổi cáu, cô đã thành công tịch thu được chiến lợi phẩm của mình. Cô cầm món quà nhỏ đó trong tay, ngắm nghía với vẻ hiếu kỳ, hóa ra là một chú tiểu long được khắc bằng gỗ, không giống như những chú rồng hung dữ theo phong cách truyền thống khác, chú tiểu long này mặc dù

cũng nhe nanh giơ vuốt, nhưng lại hiền lành đáng yêu, và đường nét sắc sảo, mỗi chiếc vây đều được khắc rất cẩn thận, chắc chắn là rất mất thời gian.

“Ha ha...” Trịnh Vi cầm chú tiểu long xoay tròn một vòng, “Hay quá, xem anh còn dám nói dối không có quà nữa hay không”.

Trần Hiếu Chính tỏ vẻ bất lực, nói, “Đừng tưởng bở, ai bảo là tặng cho em, anh làm để nghịch đó”.

Trịnh Vi lim dim đôi mắt như hồ ly: “Nếu anh không tặng em tức là muốn ngày ngày mang nó bên mình, nhìn vật mà nhớ đến người. Nhưng nó đâu xinh xắn đáng yêu bằng em, anh nhìn nó không bằng ngày ngày nhìn em”.

Trần Hiếu Chính lườm cô một cái, “Thôi thôi đi, thích thì lấy đi, đừng có được đà lấn tới”.

Cô nâng niu chú tiểu long trong tay và kéo tay hắn, “Anh Chính, em rất thích”.

“Ồ”

“Thực sự, thực sự là em rất thích”. Cô nhắc lại.

“Biết rồi, cho anh đi được chưa đây?” Hắn nói với vẻ bất lực.

Cô lắc lư cái đầu. “Anh đi đi, em uống mấy cốc bia, thấy hơi ngà ngà, em cũng chẳng muốn đi hát karaoke nữa, em đi loanh quanh trong trường một lát cho tỉnh táo.”

Hắn lại không đi ngay, “Bây giờ là mấy giờ rồi, em còn lang thang làm gì nữa”.

“Hay là anh đi cùng em?” Trịnh Vi luôn biết đánh rắn đánh liền tay, đúng thời điểm.

Trần Hiếu Chính ngần ngừ một lát, cuối cùng nói: “Thôi được, anh chỉ đi với em một lát thôi, hóng gió cho tỉnh rượu rồi về”.

Trịnh Vi gật gật đầu như gà con mổ thóc, khoác tay hắn đi lang thang trong trường, đi được một lát thì đến sân bóng rổ lộ thiên của trường. Hai người dừng lại dưới cầu bóng rổ, cả sân bóng rộng như thế chỉ có một góc xa có một bóng đèn, những chỗ còn lại đều tối om om, may mà trăng hôm nay rất tròn, ánh trăng bàng bạc hắt xuống cầu bóng rổ lạnh lẽo, hắt xuống từng đôi trái gái.

Đôi mắt Trịnh Vi liếc xung quanh, đột nhiên cô reo lớn như phát hiện ra châu lục mới: “Anh Chính, anh nhìn kia, đằng kia có một đôi đang hôn nhau”. Tiếng cô nghe rõ mồn một, cũng không sợ làm giật mình đôi uyên

ương trong bóng tối, đến nỗi Trần Hiếu Chính vội vàng bật ngay mồm cô lại, “Reo cái gì, sao lại can thiệp vào việc của người ta?!”

Trịnh Vi cô gắng gỡ tay hắn ra, ú ớ nói: “Đằng kia, đằng kia cũng có một đôi, em thấy lạ mà”.

Hắn khẽ hạ thấp giọng: “Có gì mà lạ, ngoài các đôi yêu nhau ra, ai rồi hơi mà đến đây vào buổi tối”.

Đột nhiên cô không nói gì nữa. Sự yên tĩnh đến quá bất ngờ này khiến hắn bắt đầu cảm thấy bất an, tay hắn vẫn đang đặt trên môi cô, cô khẽ chớp mắt, bất giác nhắm mắt lại.

Trần Hiếu Chính nín thở ngắm gương mặt trắng ngần đó, đây là lần đầu tiên trong đời hắn luống cuống như vậy. Cặp lông mi cong dài của cô khẽ động đậy, rồi cô từ từ mở mắt, mơ màng nhìn vào đôi mắt vô cùng tỉnh táo của hắn, kèm thêm một chút rầu rĩ, chán nản, rồi cô thì thào:

“Vừa này em tưởng anh cũng giống như họ”.

Đột nhiên cổ họng hắn nóng lên, bàn tay đang đặt trên môi cô vuốt nhẹ xuống má cô, từ trước tới giờ hắn luôn có một suy nghĩ, muốn véo mạnh vào đôi má đào này, xem rốt cuộc nó làm bằng gì mà đỏ hây hây như thế, nhưng khi bàn tay hắn thực sự đặt lên đó, một cảm giác mềm mại như chạm vào chiếc lông vũ, hắn sợ nếu làm mạnh, làn da mỏng manh đó sẽ xước mất.

Có phần ngại ngùng, đầu hơi cúi xuống, hắn khẽ nâng cằm cô lên, “Vừa này thực sự không có ý định đó... nhưng giờ thì có rồi”.

Lúc hắn cúi xuống hôn cô, cả hai người đều thẫn ngạc nhiên trong lòng, lần đầu tiên trong đời biết rằng, hóa ra làn môi của con người lại nóng bỏng và mềm mại đến thế. Ngày đầu tiên của tuổi 20, tay trái Trịnh Vi vẫn còn đang nắm chặt chú tiểu long bằng gỗ, tay phải lại để trước ngực chàng trai mà cô yêu thương. Cô cảm thấy mình rất cần nắm vào vật gì nữa, cô phải bám chặt cái gì đó, nếu không quá nhiều quá nhiều niềm vui bất ngờ sẽ không thể tìm được chỗ dựa. Đáng tiếc là cô chỉ có một đôi tay.

Hắn xiết môi cô hết lần này đến lần khác, “Trịnh Vi, em đừng nghiến chặt răng như thế có được không?”

“Vâng”. Cô thực sự là một đứa trẻ biết nghe lời.

Một lúc lâu sau, hắn ôm cô trong lòng, hai người hít thở thật sâu bầu không khí trong lành, cô khẽ trách: “Anh hư thật đấy, làm sao anh biết đưa lưỡi... anh nói đi, ai dạy anh vậy?”

Ngực hắn khẽ rung lên vì cười, “Ngốc thế, đó là bản năng của đàn ông”.
“Tại sao em không có bản năng đó? ”

“Thế thì em phải tập bay trước, luyện tập nhiều vào”.

Trịnh Vi không phản bác gì thêm, cuối cùng cô chỉ nhớ một câu hỏi của hắn: “Tại sao em cứ phải mở mắt? ”

Cô nói: “Em muốn ghi nhớ ánh trăng đêm nay”.

Đúng vậy, trăng hôm đó rất sáng, bầu trời không một ánh sao, ánh trăng nhuộm mây thành ánh hoàng hôn.

Đó là ánh trăng rạng ngời nhất trong cuộc đời của cô.

Trịnh Vi có phần hổ thẹn, cô thầm nghĩ, chắc hẳn là cô đã làm lỡ việc của Trần Hiếu Chính, vì tối hôm đó lúc hắn đưa cô từ sân vận động về ký túc xá đã rất muộn, ngay cả cửa ký túc cũng đã khóa chặt. Trịnh Vi đành phải đứng ngoài cửa gọi cô quản lý ký túc xá vừa mới ngủ say. Cô khoác áo, cau mày ra mở cửa, nhìn thấy Trịnh Vi ngạc nhiên hỏi: “Ấy, không phải cháu là Trịnh Vi phòng 402 đó sao? ”

Trịnh Vi cười hì hì, “Cảm ơn cô” rồi chạy tót lên tầng. Lúc lên đến góc rẽ ở tầng hai, cô nhìn thấy hắn vẫn đứng dưới cổng, cách xa như thế, cũng không dám nói gì, chỉ biết nhìn hắn cười sung sướng, hắn vẫy vẫy tay, ra hiệu cho cô lên đi, còn mình cũng quay về phòng.

Đèn phòng đã tắt, ngoài cô ra, tất cả mọi người đều đã yên vị, thấy cô về phòng trong sự hớn hở, Nguyễn Nguyễn mới nói: “Làm tớ giật cả mình, vừa này còn lo cậu mất tích rồi cơ?”

Tiểu Bắc thì nói với vẻ bức tức: “Thành thật khai đi, mò đi đâu vậy? Chủ tịch chạy mất, bỏ bọn tớ ở đó là sao? ”

“Đúng đấy”. Duy Quyên hòa theo, “Lúc cậu bỏ đi, nhìn vẻ buồn bã của anh Khai Dương, tớ cũng thấy ái ngại.”

Bọn họ xúm vào mỗi người một câu nhưng Trịnh Vi đều bỏ ngoài tai, cô lặng lẽ đứng trước chiếc gương lớn trong phòng, nhờ ánh đèn ngủ yếu ớt hắt ra từ giường Lục Nha, ngắm nhìn mình trong gương, hết lần này đến lần khác. Những đường nét quen thuộc đó, có chỗ nào là không giống, ánh mắt long lanh ngời sáng hay đôi môi xinh xắn gợi cảm... Cô giơ tay ra, khẽ đặt ngón giữa lên môi người trong gương, cô nghĩ, cô đã say thật rồi.

Đêm hôm đó, cô chui vào ngủ cùng giường với Nguyễn Nguyễn, hai người thầm thì nói chuyện đến nửa đêm, không ai thấy buồn ngủ.

Chương 9: Tố cước một lần suốt đời

Sau này cô và Trần Hiếu Chính còn có rất nhiều lần tận hưởng vị ngọt ngào của tình yêu trong khoảng trời riêng như thế, dưới cầu bóng rổ, trong rừng cây nhỏ của vườn trường, trong khuôn viên tượng Mâu Dĩ Thăng, tất cả đều lưu giữ hình bóng của họ trong những giây phút đẹp nhất của tình yêu. Trần Hiếu Chính không thích những người như Hà Lục Nha và phần lớn các đôi yêu nhau trong trường khác, lúc nhàn rỗi đi chơi công viên hoặc đi tiêu khiển thời gian ở các chợ đêm, kể cả bên cạnh có thêm cô người yêu Trịnh Vi, cuộc sống của anh vẫn theo quy luật và chẵn chu với ba điểm: ký túc xá, giảng đường, thư viện, anh nói anh căm ghét mọi lối sống lãng phí thời gian.

Mặc dù Trịnh Vi luôn kè kè nhưng phần lớn đứng trước cô, Trần Hiếu Chính luôn tỏ vẻ bình thản, không vồ vập. Chỉ trong màn đêm của riêng hai người, đôi môi nóng bỏng của anh thường khiến Trịnh Vi phải tự hỏi, phải chăng người đang ôm chặt cô trong lòng này là chàng trai kiêu hãnh thờ ơ đó ư? Nhưng con người có thể khiến cô lãng quên cả bản thân mình, ngoài anh ra còn có thể là ai?

Trịnh Vi thích nhìn anh bỏ kính ra, độ cận thị của anh không nặng lắm, dưới tròng kính trắng là đôi mắt đẹp mà sâu thẳm, kể cả những lúc xúc động, anh luôn giữ được vẻ mặt lạnh lùng, nhưng đôi mắt lại không biết nói dối, ngọn lửa lấp lánh, bối rối đó chắc chắn sẽ phản lại anh. Những khoảnh khắc rực lửa đó cô đã từng nhìn thấy, chỉ có cô được nhìn thấy, đúng vậy, chỉ có cô mà thôi.

Lần đầu tiên anh luồn bàn tay run rẩy vào áo cô lần tìm, đôi má Ngọc diện Tiểu Phi Long đã đỏ rực lên như hai quả táo chín, lòng thầm tiếc, tại sao hôm nay không mặc chiếc áo ren đẹp nhất của cô. Khi bàn tay có phần chai sạn của anh đặt lên gò ngực như nụ hoa mới nở của cô, cô cảm giác như trái tim thật ngất ngây làm sao, rõ ràng lần nào anh cũng hồi hộp đến mức không thể kìm chế bản thân, nhưng trong giây phút quan trọng đó, anh luôn bắt mình phải dừng lại.

Thực ra Trịnh Vi cũng rất sợ, nhưng cô cũng không thể lý giải. Một lần cô nằm trong lòng anh thì thầm với vẻ buồn rầu: “Do ngực em nhỏ quá nên anh không thích à?” Anh hơi sững lại, nghĩ ngợi một lúc lâu mới hiểu được hàm ý trong câu nói của cô rồi bật cười, “Hình như là hơi nhỏ

thì phải, nhưng anh cũng chưa bao giờ nhìn thấy cái lớn, thế nên vẫn thấy đẹp... chỉ có điều, ngặt ả, anh không thể làm như thế, hiện tại vẫn chưa thể”. Lúc nói câu cuối, đôi mắt anh ánh lên vẻ buồn bã, lúc đó Trịnh Vi vẫn chưa thể hiểu, một người kiêu hãnh như anh, tại sao lại có ánh mắt buồn như vậy?

Trịnh Vi là một cô gái vui vẻ lạc quan, nên cô chỉ muốn ghi nhớ những khoảnh khắc hạnh phúc ngọt ngào, ghi nhớ nụ cười của Trần Hiếu Chính và quên đi mọi nỗi buồn. Niềm vui hồi đó lại quá nhiều và quá lớn, ngay cả kỷ niệm hai người đi chơi về khuya bịn rịn chia tay, đứng trước cửa ký túc xá đã khóa chặt, không dám làm phiền cô quản lý ký túc xá hết lần này đến lần khác, đành phải mạo hiểm leo tường vào cũng rất đẹp. Tường bao xung quanh ký túc xá nữ của trường vốn chỉ phòng quân tử không phòng tiểu nhân, Trịnh Vi từ nhỏ đã thích nghịch ngợm, leo tường trèo cây vốn là sở trường của cô, chỉ cần Trần Hiếu Chính đẩy nhẹ một cái là có thể leo lên dễ dàng. Anh luôn nhắc cô cẩn thận, cô lại thích ngồi trên tường cười và làm trò ngáo ộp với anh, sau đó mới vẫy tay nhảy xuống. Thời gian đó, dường như cô đã trở thành thần tượng của những cặp tình nhân đi chơi về khuya của trường, có lúc ngoài việc lập thành tích riêng cho mình, cô còn không quên tiện đà kéo một chị em cùng cảnh ngộ. Anh chàng thường xuyên cầm bóng bay hình trái tim đứng dưới tầng đó, bạn gái của anh ta là một cô bạn khá mập ở dưới tầng Trịnh Vi. Trước sự nản nỉ của họ, bất chấp sự phản đối của Trần Hiếu Chính, Tiểu Phi Long đã mềm lòng và để lại kỷ niệm lôi chị bạn mập cùng leo tường, theo lời phàn nàn của cô sau khi sự việc kết thúc, cánh tay ít nhất bị tê cứng một tuần, Trần Hiếu Chính vừa giúp cô xoa bóp gân cốt, vừa không thương xót nói cô vác vạ vào thân.

Đương nhiên cũng không phải không có nước mắt. Sau tối sinh nhật đó không lâu, Khai Dương lại một lần nữa hẹn Trịnh Vi đi ăn cơm, nhớ lại sự mất tích vô lý của mình hôm sinh nhật, Trịnh Vi cũng cảm thấy có lỗi với Khai Dương. Hai người ngồi đối diện với nhau, Trịnh Vi cố gắng tìm những chủ đề vui vẻ nhưng đều không thành công, cuối cùng mới phát hiện ra rằng, có lẽ sự tâm đầu ý hợp giữa họ sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Khai Dương nói: “Vi Vi, anh mong em đừng giận, tối hôm đó... đó là nước cờ cuối cùng của anh”.

Trịnh Vi lắc đầu liên hồi: “Em không giận, em không giận, bọn mình vẫn

chơi với nhau như trước nhé? ”

Khai Dương cười với vẻ đau khổ, “Đừng nghĩ anh vĩ đại như thế, em tìm được người em yêu, anh không thể đứng cạnh nhìn hai người cười”.

“Anh nói như thế có nghĩa là, từ nay trở đi chúng mình không còn là bạn nữa sao? ” Nói đến đây, Trịnh Vi rơm rớm nước mắt, họ từng là bạn tốt của nhau như thế, ngay cả ăn cơm cũng có thể dùng chung một bát.

“Dĩ nhiên vẫn là bạn, nhưng chắc sau này chúng ta không còn dịp để ngồi riêng với nhau ăn cơm, chuyện trò như thế này, coi như anh bụng dạ hẹp hòi, ít nhất hiện tại nhìn thấy hai người, anh rất buồn”.

Vừa nghe thấy thế nước mắt Trịnh Vi liền nhỏ xuống, trước kia tại sao cô chưa bao giờ nghĩ đến điều này, giành được một điều đồng nghĩa với việc điều khác ắt sẽ phải mất đi? Cô vẫn còn nhớ Khai Dương tay cầm tay dạy cô chơi cờ vây, nhưng chàng trai này, có lẽ sẽ không còn là bạn tốt của cô nữa.

Thấy Trịnh Vi khóc, Khai Dương cũng có phần ái ngại, đành cười trừ, “Rõ ràng anh mới là người phải khóc, anh vừa để mất người bạn gái mà anh quý mến, tại sao em lại khóc thảm hơn anh? ”

Trịnh Vi vừa sụt sịt vừa nói: “Khai Dương, đợi cho anh suy nghĩ thấu đáo, bọn mình lại chơi cờ nhé”.

Khai Dương sợ cô lại khóc nữa, đành gật đầu: “Sẽ có ngày đó thôi”.

Trên thực tế, họ không còn ngày ngồi chơi cờ với nhau nữa, rất nhiều người, khi đã đi lướt qua nhau, sẽ trở thành người xa lạ.

Rất lâu sau đó Trịnh Vi vẫn không thể hiểu, hay là do cô tham lam, nên trong giây phút ý thức được việc sắp mất Khai Dương, cô lại đau đớn đến thế, mỗi giọt nước mắt đều chảy từ trong tim, tại sao cùng với việc có được tình yêu bắt buộc phải từ bỏ tình bạn - có thể, trong mắt Khai Dương, tình cảm mà anh dành cho cô chưa bao giờ là tình bạn. Và cũng bắt đầu từ lần đó, Trịnh Vi bắt đầu hiểu ra rằng có những thứ buộc phải cắt đứt, cô khóc nức nở, nhưng không cho phép mình hối hận, vì tất cả đều là sự lựa chọn của cô.

Cô đã lựa chọn Trần Hiếu Chính tức là lựa chọn những nỗi ngọt ngào và đắng cay mà anh đem lại cho cô. Những ngày tháng bên nhau, lúc nào cũng là cô đợi anh, đợi anh tan học, đợi anh đi học, đợi anh lên giảng đường tự học, đợi anh đến chốn hẹn hò. Cô luôn luôn là người đến sớm hơn anh, sau đó đếm lá trên cây, đếm ngón tay mình, đợi người thích đến muộn đó. Có lúc anh đến muộn vài phút, có lúc là nửa tiếng, lần tệ hại

nhất, đã hẹn 8 giờ 30 chủ nhật đi chợ sách, 10 giờ 30 anh mới xuất hiện, rõ ràng anh là người rất đúng hẹn, với thầy cô, với bạn học, với bạn bè, anh không bao giờ đến muộn nửa phút, duy chỉ với cô, anh lại để mất khái niệm thời gian. Có thể anh quá tin tưởng rằng, nhất định cô sẽ ở đó đợi anh nên anh yên tâm giải quyết xong việc của mình mới nhớ đến cô vì cô luôn luôn ở đó.

Dĩ nhiên hai người cũng từng cãi nhau và giận nhau vì chuyện này, rõ ràng cô là người không có tính kiên nhẫn, đợi lâu quá, khó tránh khỏi nổi cáu. Anh không cãi được cô, nên những lúc cô nổi trận lôi đình anh thường im lặng, cô chiếm thế thắng nhưng người phải khóc luôn là cô. Sau khi cãi nhau là chiến tranh lạnh, rất nhiều lúc, cô quay đi và bắt đầu cảm thấy hối hận - với cô, thực ra đợi chờ cũng không phải là chuyện gì khó chịu lắm. và thế là, chỉ cần một cú điện thoại của anh, cô lại quên đi tất cả nỗi buồn, mỉm cười ngả vào lòng anh, vết thương chóng liền giúp con người quên đi nỗi đau, phải chăng cũng là niềm hạnh phúc.

Có lúc anh cũng nói: “Anh xin lỗi, lần sau anh sẽ đến sớm hơn”. Nhưng lần sau vẫn là cô đợi.

Một lần cô đứng dưới sân ký túc xá đợi anh, thấy không thể chịu được nữa bèn xông lên phòng anh, không ngờ thấy anh đã sẵn sàng mọi thứ, nhưng lại đang ôm sách ngồi thiền thờ ở thành giường. Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy một Trần Hiếu Chính trong tâm trạng thiền thờ, giống như một đứa trẻ cô đơn, anh vốn là người kiên định, tỉnh táo tiến về hướng đã chọn, không đạt mục đích quyết không can tâm, bắt đầu từ bao giờ anh có vẻ tư lự đó.

Cô không muốn nghĩ, không muốn nghĩ, mặc dù lần nào anh cũng đến muộn, nhưng không bao giờ thất hứa, chỉ cần cuối cùng cô đợi được anh, quá trình thế nào đều không đáng để tâm.

Một lần Trần Hiếu Chính nói với cô: “Thực ra em không phải đợi như thế”.

Trịnh Vi tủm tủm cười: “Em cũng có ý định thử đến muộn vài lần, để anh được nếm mùi chờ đợi, nhưng em sợ nhỡ em đến muộn, anh sẽ không đợi em ở đó nữa. Vì thế em vẫn đến sớm một chút, không phải anh cũng suốt ngày nói em nhàn cư bất tiện đó sao”.

Cô nói xong, Trần Hiếu Chính cúi đầu chăm chú nhìn vào bài tập đại cương công trình xây dựng của cô, cô nhìn không rõ nét mặt anh.

Một lúc sau, anh nói: “Trịnh Vi, bài tập em làm cầu thả quá, tỷ lệ thép

này quá vô lý”.

Cô khẽ liếc qua với vẻ thờ ơ, “VẬY HẢ, CHẮC LÀ EM TÍNH SAI RỒI”.

Trần Hiếu Chính tỏ vẻ bức mình ra mặt, “Em có biết một sai số nhỏ có thể khiến một cây cầu bị sập hay không, em làm ăn cầu thả thế này, liệu có làm được kỹ sư xây dựng không?”

“Không phải em nhờ anh kiểm tra hộ đó sao? Gì mà nghiêm trọng dữ vậy?”

Trần Hiếu Chính nhìn cô rất lâu, cuối cùng thở dài, “Chắc là anh nghiêm trọng hóa vấn đề, nhưng Trịnh Vi này, anh không giống em, cuộc đời anh là một tòa nhà chỉ được xây một lần, anh bắt buộc phải để nó chính xác tuyệt đối, không được sai một xăng-ti-mét nào - vì thế anh căng thẳng quá, sợ rằng làm sai sẽ bước sai”.

Cô ngồi trên đùi anh, ôm chặt anh với vẻ nũng nịu “Không phải em chính là sai số một xăng-ti-mét đó của anh sao? Anh Chính, không phải thầy giáo cũng nói, bất kỳ một công trình kiến trúc nào đều có thể tồn tại một sai số trong phạm vi cho phép, xăng-ti-mét này của em không đáng để tòa nhà của anh phải sập đổ”.

Trần Hiếu Chính đặt vở bài tập xuống và ôm chặt cô. Anh yêu một xăng-ti-mét sai số này và gạt cả tòa nhà ra khỏi suy nghĩ.

— © —

Năm thứ ba đại học vừa khai giảng, Trịnh Vi và bạn bè cùng phòng cô chuyển từ ký túc xá cũ đến tòa nhà ký túc xá mới xây xong, hành lý của cô vốn nhiều nhất, dĩ nhiên Trần Hiếu Chính cũng bị cô kéo đến làm phu khuân vác. Hôm đó nhà trường cho phép sinh viên nam được vào ký túc xá nữ trước ánh mắt dò xét của cô quản lý, lần đầu tiên Trần Hiếu Chính được nhìn thấy diện mạo thật của phòng 402. Anh vừa đến, Nguyễn Nguyễn liền thở phào nói:” Anh đến là tốt rồi, của nợ này giao cho anh nhé”.

“Trịnh Vi, đừng bảo với anh chiếc giường bừa bãi nhất kia là của em nhé”. Trần Hiếu Chính chỉ vào một chiếc giường trong phòng nói. Quả nhiên, trong tiếng cười trù của cô, anh đã có được câu trả lời như dự đoán, bất giác anh thở dài, “Một chi tiết nhỏ cũng có thể phản ánh được lối sống của một con người, sao em không thể gọn gàng hơn được à?”

“Trong bừa bộn có cái trật tự, trong trật tự có bừa bộn mà”. Trịnh Vi lấp liếm.

Anh đành thu dọn đồ đạc cho cô với vẻ cam chịu, Trịnh Vi lảng xảng ngó

trước ngó sau, nhưng cũng gọi là nhiệt tình chu đáo. Lúc thu dọn đến hòm đựng dụng cụ cá nhân ở đầu giường, một cuốn Truyện cổ Andersen không mới lắm rơi ra, Trần Hiếu Chính cầm lên, “Hóa ra em vẫn đọc loại sách này, lại còn gối đầu giường nữa chứ”.

Trịnh Vi vội nói: “Trả em, trả em, đưa cho em”.

Trần Hiếu Chính không trả lại cô ngay mà giở ra xem, tiện thể nói: “Hồi nhỏ anh không được đọc loại truyện thiếu nhi này, cho anh mượn đọc nhé? ”

Câu nói này của anh chỉ là một câu hỏi theo phép lịch sự mang tính tượng trưng, chỉ có một quyển truyện, cho anh mượn có sao, nhưng bất ngờ Trịnh Vi lại im lặng. Dĩ nhiên là anh không biết, đối với cô, quyển sách này không chỉ đơn giản là quyển sách dành cho thiếu nhi, mà nó tượng trưng cho tất cả kỷ niệm giữa Lâm Tĩnh và Tiểu Phi Long, những kỷ niệm của riêng hai người. Lâm Tĩnh đã đi rồi, đến giờ vẫn bật vô âm tín, anh đã từng là người quan trọng nhất trong bước đường trưởng thành của cô, nhưng hiện tại cái mà cô có cũng chỉ là quyển truyện này mà thôi.

“Không được sao? Anh chỉ hỏi thế thôi”. Trần Hiếu Chính hơi bất ngờ, nhưng cũng không gây khó dễ cho cô, anh gấp cuốn truyện lại và đưa cho cô.

Trịnh Vi khẽ cắn chặt môi dưới. đột nhiên cô cảm thấy trong lòng rất mâu thuẫn, Lâm Tĩnh đã bỏ lại cô và bao kỷ niệm của hai người, nhưng Trần Hiếu Chính mới là người hiện giờ cô yêu quý nhất, cái gì cô cũng muốn chia sẻ cùng anh, huống chi là một quyển truyện.

“Đưa em làm gì, anh muốn đọc thì cứ cầm về, nhưng mà nhớ trả lại em nhé, quyển truyện này đã gắn bó với em rất lâu rồi”.

Trần Hiếu Chính cười, bỏ quyển truyện vào túi áo khoác ngoài, tiếp tục làm phu khuân vác cho cô. Chuyển sang phòng mới sạch sẽ rộng rãi, hai người lại bận rộn sắp xếp đồ.

Hôm sau là thứ Bảy, Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính hẹn nhau cùng đi chợ sách. Chợ sách khác với cửa hàng sách, ở chợ sách có thập cẩm đủ loại, giá cũng rẻ hơn ở cửa hàng sách, nên rất thu hút đám sinh viên ít tiền nhiều thời gian. Lúc ra cửa, Nguyễn Nguyễn nhắc cô về sớm một chút, buổi chiều cả phòng đã hẹn nhau đi ăn lẩu mừng “Tân gia”, Trịnh Vi nói ừ rồi hào hứng rời phòng, vì trước đây cô và Trần Hiếu Chính chỉ cùng nhau đi trong trường, có thể nói lần đi chợ sách này là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của họ ngoài khuôn viên trường.

Cũng chính lần này, anh để cô đợi trước cổng hội trường của trường từ 8 giờ 30 sáng đến 10 giờ 30, khi anh đến thanh minh lý do của mình với vẻ biết lỗi, Trịnh Vi thầm nhắc nhở mình nhiều lần, đừng tức giận đừng tức giận, đừng để phí một ngày hiếm có như thế này. Nhưng cô vẫn giả vờ tỏ vẻ không vui, hai tay bịt chặt tai, “Em không muốn nghe lý do, anh là chúa đến muộn, lần sau mà như thế em không thèm chơi với anh nữa”.

Thấy cô như vậy, Trần Hiếu Chính cũng không giải thích gì thêm.

Trịnh Vi hay giận nhưng cũng mau quên, lên xe bus không lâu, cô lại bắt đầu cười nói ríu rít, Trần Hiếu Chính vốn không hay nói, hôm nay lại càng ít nói hơn, cô kể rất nhiều chuyện cười, rồi tự mình ôm bụng cười, nhưng vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng, tư lự. Sau khi đến chợ sách, anh bảo cô nói quá nhiều, khiến anh không còn tâm trạng nào tìm sách, rồi anh đề nghị hai người chia ra hai hướng để tìm, mặc dù Trịnh Vi không thích, nhưng cũng không có cách nào, đành phải người nào làm việc nấy.

Lúc này, Trịnh Vi đã phần nào nhận ra vẻ bất thường của Trần Hiếu Chính, vẻ lạnh lùng của anh hôm nay không giống mọi ngày, nhưng cô không biết vấn đề nằm ở đâu, và cũng không thể tìm thấy cách giải quyết. Cô cũng thử thăm dò anh, “Anh Chính, có phải anh có chuyện gì không vui à?” Trần Hiếu Chính liền phủ nhận. Thế là cô càng khó hiểu hơn, bản thân cũng thấy ảm ức.

Trên đường về, tâm trạng không vui đó đã lên tới đỉnh điểm, trên xe bus chật chội, hai người đứng đối diện nhau, suốt chặng đường không nói câu nào. Trịnh Vi suy nghĩ xem mình có làm phật ý anh chuyện gì không, vì mặc dù tính tình Trần Hiếu Chính lạnh lùng, nhưng cũng không phải là người hay giận dỗi vô cớ, cũng không phải là người hẹp hòi, việc anh không vui chắc chắn phải có nguyên nhân. Cô thử suy nghĩ, ngay cả việc mọi người xung quanh đang chen về phía cô, cô cũng không hề hay biết. Bỗng nhiên Trần Hiếu Chính kéo mạnh cô một cái, gạt cô ra phía sau lưng, Trịnh Vi đau quá, kêu lên tỏ vẻ bức mình: “Làm gì vậy?” Trần Hiếu Chính không thèm đếm xỉa gì đến cô, nghiêm giọng nói với một gã đàn ông tầm tuổi trung niên đứng sau lưng cô lúc nãy: “Già rồi mà vẫn còn giở trò đó, thật quá tầm thường!”

Gã đàn ông trông mặt có vẻ đạo mạo đó định phản bác lại, nhưng thấy Trần Hiếu Chính nghiêm mặt, đoán anh cũng không phải loại dễ chơi, chỉ lẩm bẩm vài câu đại loại như “Chỉ là hiểu lầm” Đúng lúc đến trạm phải xuống để đổi xe, Trần Hiếu Chính không nhìn gã nữa, lôi Trịnh Vi

đang mặt đỏ tía tai bước xuống.

Điểm xuống xe còn cách trạm đổi xe bus một đoạn đường, đi bộ mất mấy phút, đi được mấy bước, Trần Hiếu Chính liền buông tay Trịnh Vi ra, còn mình thì sải bước về phía trước. Trịnh Vi vội đuổi theo sau tóm anh lại, “Sao không nói gì với em? ”

Trần Hiếu Chính tặc lưỡi rồi vẫy tay ra, “Đừng lôi kéo”.

Trịnh Vi đã ầm ỨC cả một ngày, thấy bị gạt ra như vậy bèn nổi trận lôi đình, “Anh làm sao vậy, có gì không vui anh nói ra đi, anh không nói làm sao em biết em sai chuyện gì? ”

Anh không đếm xỉa đến cô, nhưng tính cô ngang ngạnh, đâu chịu để yên như vậy, thế là cô lấy đà đẩy anh một cái sau lưng. Anh liền ngoái đầu với vẻ khó chịu, nghiêm giọng: “Em có đầu óc hay không, chẳng có ý thức bảo vệ mình gì cả, vừa nãy sao em không hung hăng như thế đi? ”

Trịnh Vi bực bội, “Kể cả vì chuyện ban nãy, anh cũng không được xử sự với em như thế, có phải em muốn thế đâu! Trần Hiếu Chính, em ghét nhất người việc gì cũng giấu giấu giếm giếm như anh, chắc chắn không phải anh bắt bẻ em vì chuyện vừa nãy, giỏi thì anh cứ nói toạc ra đi, cứ tiếp tục thế này em không thể chịu được”.

Trần Hiếu Chính lạnh lùng nhìn cô không nói gì thêm.

Trịnh Vi vô cùng bực mình, cô đã nhịn rất lâu rồi, không thể nhịn thêm được nữa, “Không nói có nghĩa là sao? Có chuyện gì cũng giấu trong lòng, ngay cả nói ra cũng không dám, anh có còn là đàn ông nữa không? ”

Trần Hiếu Chính nhìn xuống, giọng nhẹ hơn, “Thôi, là do anh sai, anh không giận em, chỉ vì tâm trạng của anh không được vui, bọn mình về đi, đừng cãi nhau trên đường nữa”. Nói rồi Trần Hiếu Chính lấy tay kéo cô, lần này đến lượt cô giãy ra: “Thích gây sự là gây sự, thích giảng hòa là giảng hòa, anh vẫn không chịu nói ra lý do, anh coi em là ai? ”

“Về rồi anh nói sau”. Trần Hiếu Chính cố nhịn, lại kéo tay cô lần nữa, cô đứng im không nhúc nhích.

“Em không chịu đi có phải không, thôi nhé”. Trần Hiếu Chính một mình bước đi, đi được vài bước thì quay đầu lại, lôi từ trong túi ra quyển Truyện kể Andersen của cô, nhét vào tay cô, “À, quyển truyện này anh đọc xong rồi, gửi lại em, cảm ơn”.

Mãi cho đến khi Trần Hiếu Chính hòa vào dòng người nhôn nhịp, Trịnh Vi vẫn không thể tin rằng, anh thực sự bỏ cô một mình trên đường phố như thế này ư? Cô muốn gọi anh lại, nhưng chưa mở miệng nước mắt

đã trào ra, đành nước nỡ ngồi lại. Giữa khu vực ồn ào náo nhiệt nhất trong thành phố, lần đầu tiên Trịnh Vi cảm nhận nỗi cô đơn trống vắng đến vậy.

Trịnh Vi vui đầu xuống đầu gối khóc không ra tiếng, cho đến khi nước mắt cạn khô, tay vẫn ôm chặt quyển Truyện kể Andersen đó, tại sao trong truyện cổ tích không nói, hoàng tử bỏ đi rồi, công chúa phải làm thế nào? Cô có linh cảm rằng cốt lõi vấn đề nằm ở quyển truyện này, đột nhiên cô như sự nhớ ra điều gì vội giở ra xem, hết lần này đến lần khác, cuối cùng, cô đã tìm thấy một bức ảnh nhỏ kẹp giữa quyển truyện.

Trong ảnh, cô bé Trịnh Vi 17 tuổi cười tươi như hoa, Lâm Tĩnh đứng bên cũng mỉm cười, một tay đặt lên vai cô.

Cánh cửa ký ức chợt mở ra, đó là bức ảnh chụp chung cuối cùng của cô với Lâm Tĩnh, địa điểm là miếu hội ở quê, khung cảnh nhộn nhịp sau lưng càng làm nổi bật vẻ tình cảm của đôi trai gái... Lúc đó Trịnh Vi chưa hề biết chữ “Buồn” là gì. Ảnh chụp bằng máy ảnh nhà Lâm Tĩnh, nhờ người qua đường chụp, sau đó không lâu Lâm Tĩnh đi Mỹ, vì thế cô chưa từng nhìn thấy bức ảnh này, sau khi đem cuối truyện kể Andersen từ phòng Lâm Tĩnh về, cô vẫn đặt nó ở đầu giường, ngày cả mở ra xem cũng không dám, cô càng không thể ngờ anh lại kẹp nó trong quyển truyện.

Trịnh Vi sững sờ lật bức ảnh, phía sau là nét chữ gọn gàng vô cùng quen thuộc, “Tiểu Phi Long của tôi - Lâm Tĩnh ngày x tháng x năm 19xx”. Lâm Tĩnh viết thư pháp rất đẹp, ngày cả chữ viết bằng bút mực cũng rất rắn rỏi, làm sao cô không nhớ nét chữ này! Cô thần thờ ôm bừa ảnh và túi xách trước ngực, vẫn không biết nên mừng hay tủi. Một thời tưởng rằng một người suốt đời sẽ ở bên mình, nhưng rồi không nói câu gì mà bỏ ra nước ngoài, không phải cuối cùng anh đã để mất Tiểu Phi Long đó sao? Giống như Trần Hiếu Chính để mất cô giữa đường.

Nhớ đến Trần Hiếu Chính, đột nhiên cô mới vỡ lẽ ra rằng, lẽ nào đây chính là nguyên nhân khiến anh hậm hực không vui hay sao? Anh nhìn thấy bức ảnh này nên bức mình ư? Có phải ghen không, lẽ nào một người lạnh lùng ít biểu lộ tình cảm như Trần Hiếu Chính lại ghen vì cô ư? Có thể như thế không nhỉ? Bản thân cô cũng không dám khẳng định. Nhưng tại sao anh để một mình ảm ức trong lòng mà không hỏi cô cho ra lẽ? Nếu cô cũng tìm thấy một bức ảnh như thế này trong đồ vật của anh, cô sẽ không hề do dự mà hỏi ngay cho rõ vấn đề. Tiếc rằng anh không

phải là cô. Cô tự hỏi mình, nếu anh chất vấn cô, cô sẽ trả lời thế nào? Nói bức ảnh này là một sự hiểu lầm mà thôi à? Không, không thể, cô sẽ không nói như thế, cô sẽ nói với anh rằng, người trong bức ảnh này là người con trai một thời cô quý mến, kể cả anh đã rời xa cô mà không một lời từ biệt, nhưng anh vẫn là một trong những người quan trọng nhất trong trái tim cô, đây là một ký ức cô không thể, và cũng không muốn xóa mờ; chỉ có điều, hiện giờ Trần Hiếu Chính mới là người mà Tiểu Phi Long một lòng một dạ yêu thương, cô muốn được cùng anh đi hết cuộc đời, cô sẽ không nói dối người cô yêu.

Rất nhiều lần Trịnh Vi cũng cảm thấy lạ, tại sao sau khi mất Lâm Tĩnh, cô lại có thể yêu được Trần Hiếu Chính nhanh đến vậy, lẽ nào tình cảm của cô dành cho Lâm Tĩnh lại không chịu được thử thách đến thế ư?

Thực tế là trong những năm qua, cô thương nhớ đến Lâm Tĩnh, không biết anh sống ở Mỹ thế nào, có cô đơn không? Cô đã từng yêu anh, anh còn gần gũi với cô hơn cả người thân của cô, vì thế sau một thời gian ngăn ngủi trách anh, trong cô không còn sự giận hờn mà là nỗi nhớ và nỗi canh cánh bên lòng trước sự ra đi không một lời từ biệt của anh. Cô không thể nói tình cảm của cô đối với Lâm Tĩnh là sự ngộ nhận. Nhưng nếu người đi sang Mỹ là Trần Hiếu Chính - ngay cả nghĩ cô cũng không dám, nhưng có thể khẳng định rằng, cô sẽ hận anh, suốt đời không thể tha thứ cho anh!

Tiếc rằng anh không hỏi - nếu anh thực sự ấm ức vì chuyện này, ngay cả cơ hội giải thích anh cũng không cho cô. Trịnh Vi lau những giọt nước mắt còn chảy dài trên má rồi đứng dậy, sụt sịt một lúc rồi đi đến chỗ đổi xe bus. Cô nhớ đường không tốt, đoạn đường này có quá nhiều chỗ rẽ giống nhau, cô phải vòng đúng một vòng mới tìm ra được trạm xe bus. Khoảng năm phút sau, Trần Hiếu Chính thở hổn hển chạy lại chỗ cũ nhưng không thấy bóng dáng Trịnh Vi đâu. Anh nắm chặt tay mình với vẻ thất bại, cô đã bỏ đi, anh không thể ngờ rằng, khi cô không đứng đợi anh, hóa ra anh cũng sợ hãi.

Đúng vậy, anh rất ấm ức, khi anh vô tình nhìn thấy bức ảnh đó, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy chua chát. Trịnh Vi của anh cười thật ngọt ngào trong vòng tay người khác. Sao anh lại không biết, lúc chụp bức ảnh này, Trịnh Vi vẫn chưa quen anh, tư thế của hai người trong bức ảnh mặc dù thân mật, nhưng một tay khoác trên vai hoàn toàn cũng có thể là hành động của những người thân hoặc bạn bè thân thiết, kể cả đằng sau có

hàng chữ “Tiểu Phi Long của tôi”, cũng chỉ có thể chứng minh rằng đó là quá khứ của cô, anh không thể điều khiển quá khứ.

Trần Hiếu Chính hoàn toàn có thể tin rằng tình cảm mà Trịnh Vi dành cho anh sâu đậm hơn người trong bức ảnh, từ sân bóng rổ dưới ánh trăng đến những cử chỉ thân mật sau này, vẻ thẹn thùng và bền lence của cô hoàn toàn không phải giả tạo. Rốt cuộc điều gì đã làm tổn thương một Trần Hiếu Chính kiêu hãnh đó, đó là lúc cô đưa sách cho anh, ánh mắt nâng niu do dự hay vẻ điềm đạm thực sự trong đôi mắt chàng trai có cái tên “LJ” đó? Vẻ điềm đạm xuất phát từ nội tâm là điều mà Trần Hiếu Chính khát khao nhưng không thể có. Anh kiêu ngạo, anh bình tĩnh, nhưng điều duy nhất anh không có là vẻ điềm đạm của “LJ” - đó chính là sự tự tin bẩm sinh. Thậm chí anh còn để ý thấy anh ta có một đôi tay thon dài và rất đẹp, đôi tay này giống tay Trịnh Vi biết bao, chỉ có những người được sống trong môi trường đầy đủ mới có được đôi tay như thế.

Tối hôm qua, Trần Hiếu Chính đối diện với tấm ảnh này, trầm trồ suy nghĩ, không biết chủ nhân của tấm ảnh này đã đi đâu? Nếu người đó vẫn còn ở đây, liệu người hiện tại có được Tiểu Phi Long có phải là anh hay không, và anh có thể che chở cho đôi tay Tiểu Phi Long tốt hơn người đó hay không, không để cô phải chịu khổ vì anh, anh có làm được hay không? Anh cảm thấy tuyệt vọng vì không dám khẳng định điều gì, và quan trọng hơn là anh phát hiện thấy mình tự ti đến mức lạnh nhạt với cô, để tự lừa dối rằng, trong trái tim anh cô không đến mức quan trọng như thế.

Nhưng anh đã lầm.

Trịnh Vi về đến trường, đúng lúc bạn bè cùng phòng đang tụ tập đi ăn lẩu, sáu người đến quán lẩu ở cổng phụ của trường, gọi một bàn đầy ắp các món nhúng, Tiểu Bắc còn mua thêm cả một thùng bia được giảm giá ở siêu thị gần trường cho kinh tế.

Bữa lẩu cay xè khiến mấy người vừa ăn vừa xuýt xoa, Trịnh Vi bất chấp uống một hơi bia dài đến nỗi bị sặc, cô vội lấy giấy ăn lau khóe mắt. Mặc dù cô vẫn sôi nổi nói cười như mọi bận, nhưng Nguyễn Nguyễn vẫn cảm thấy sau khi cô đi chợ sách cùng Trần Hiếu Chính về, tâm trạng có gì bất thường, nhưng giữa lúc đông người, cũng không vội hỏi ngay. Trong số Lục đại Thiên Hậu, ngoài Hà Lục Nha, còn lại tửu lượng đều không đến nỗi tồi, chẳng mấy chốc thùng bia đã vơi đi nửa già, họ bắt đầu tán gẫu. Đến lượt kể chuyện cười, Trịnh Vi và Tiểu Bắc đều là hai

cây hài xuất sắc, Tiểu Bắc lớn tiếng kể một câu chuyện cười hơi sex, mấy người cười nghiêng ngả.

“Trư Bắc, cậu sexy thật đấy!” Trịnh Vi tựa vào Nguyễn Nguyễn cười ngặt nghẽo.

Tiểu Bắc nói: “Gì vậy, người như tớ giống như quả chuối, vỏ màu vàng, ruột lại trắng ngần, cắn một miếng, thơm nức không giống như một số người, bề ngoài nhẵn nhụi, thực ra lại là quả trứng thối, đập ra, thối không thể ngửi được!”

“Nói ai đó hả?” Trịnh Vi chỉ vào Tiểu Bắc mắng, “Tớ thấy cậu chính là quả sầu riêng, hôi nhất là cậu!”

“Sầu riêng có người thấy hôi, nhưng có người lại thấy là thứ quả thơm nhất trên thế gian”. Trác Mĩ tiếp lời, “Ví dụ như tớ, tớ cảm thấy rất thơm, ha ha...”

“Cậu thì cái gì chả thơm”. Duy Quyên lườm Trác Mĩ một cái, “Tớ thích quả lựu, bóc ra từng hạt từng hạt, con gái phải biết để ý nhiều vấn đề”. Trịnh Vi ôm đôi má đỏ ửng của mình, cười trừ: “Thế chắc chắn tớ là táo đỏ, vừa đẹp vừa ngon, Lục Nha là quả hồng, chín rồi nên không được bóp mạnh, Trác Mĩ là quả chôm chôm...”

“Sao lại thế?” ngay cả người dễ tính như Trác Mĩ cũng không chịu.

“Cậu giống quả chôm chôm, vừa nhìn đã thấy rất Á Đông”. Mọi người đều cười, Trịnh Vi lại nói tiếp, “Nguyễn Nguyễn nhà chúng ta là nhân sâm, mọi người đều muốn ăn nhưng không phải ai cũng ăn được, chỉ béo tên khỉ Triệu Thế Vĩnh thôi”.

Nguyễn Nguyễn liền cười, “Cậu chỉ bẻm mép thôi, theo tớ, con gái là gì cũng không quan trọng, chỉ sợ gặp phải hoàng tử hành tây trong truyền thuyết thôi. Cậu muốn nhìn thấy trái tim chàng, chỉ còn cách là bóc hết lớp áo này đến lớp áo khác, chảy nước mắt; cuối cùng cậu mới biết rằng, hóa ra hành tây không hề có trái tim”.

Trịnh Vi sửng người một lát, “Hoàng tử hành tây không có trái tim...

nhưng nếu không thử, không rơi lệ, làm sao biết nó không có trái tim?”

Duy Quyên đứng dậy, hai tay ấn xuống, “Mọi người nghe tớ nói, tớ thấy, người đàn ông tốt nhất chính là loại hoa quả đắt nhất trên giá hàng. Rất ngon, nhưng cậu phải xem xem cậu có khả năng và thực lực để ăn nó không, mọi người đều là con em gia đình bình thường, không ai là hậu duệ của vương công quý tộc, vì thế, đây chính là một ván cờ, quan trọng là mắt phải tinh, tay phải nhanh, dùng giá tiền hợp lý nhất để có lựa chọn

tốt nhất. Bạn cũng đừng ngấm loại quả đắt nhất, mình không đủ tiền mua, đợi đến khi giảm giá thì cũng thôi rồi, và cũng đừng tham rẻ mua loại quả rẻ tiền, ăn một miếng nhè ra không kịp, cách lựa chọn đúng đắn là tiến hành điều tra thị trường rộng rãi, tìm hiểu giá cả thị trường. Lúc cần ra tay thì ra tay, dùng hết số tiền của mình để mua món đồ xứng đáng nhất”.

Tiểu Bắc vỗ tay nửa đùa nửa thật, “Lê đại sứ, cậu nói thật là chí lý, bọn tớ lại được mở mang tầm nhìn”.

Trịnh Vi không hiểu, “Lê Duy Quyên, tớ thấy cậu nói không đúng, nếu tớ không thích ăn loại quả xứng đáng nhất đó thì sao, vẫn phải tìm cái mà mình thích chứ? ”

Duy Quyên không chịu, “Đây chính là điểm góc của cậu, thực ra loại quả dù vị có ngon, bề ngoài có đẹp đến đâu nhưng ăn vào cũng na ná như nhau mà thôi. Cậu xem cậu rõ ràng trong túi có tiền, có thể mua được loại quả nhập khẩu như Hứa công tử, nhưng cậu lại mua hàng nội địa Trần Hiếu Chính”.

Lục Nha tắc lưỡi, “Trần Hiếu Chính không được à, tớ thấy anh ấy rất tuyệt, chỉ có điều hơi ít nói, tớ nghe nói có rất nhiều cô thầm thích anh ấy đấy”.

“Cậu thì hiểu gì, giá trị có được nhờ so sánh, đúng là Trần Hiếu Chính không tồi, đối với rất nhiều người trong số chúng ta, anh ấy là thứ quả mà ta không đủ tiền mua, nhưng trong tình huống Trịnh Vi có nhiều vốn như thế, hoàn toàn có thể chọn được loại quả ngon hơn. Ví dụ, cậu nhìn Nguyễn Nguyễn, người ta thông minh, ai dám bảo Triệu Thế Vĩnh người yêu cậu ấy không phải là con nhà cán bộ to? ” Duy Quyên nói.

Nguyễn Nguyễn nói: “Cũng không thể nói như thế được, tớ tìm Thế Vĩnh là do tớ thích vị của loại hoa quả như anh, tớ nghĩ Trịnh Vi tìm Trần Hiếu Chính cũng giống như thế, và Trần Hiếu Chính ngoài điều kiện gia đình, không có điểm nào thua kém Hứa Khai Dương cả. Đàn ông chỉ cần có chí tiến thủ thì sẽ có tương lai, anh ấy thông minh có tài như thế, sau này chắc chắn tương lai sẽ rất sáng sủa”.

Duy Quyên lắc đầu, “Nguyễn Nguyễn, cậu đừng quên rằng, xét cho cùng, tất cả các cô gái đều là quả vải, tươi ngon chẳng được mấy ngày, đừng lấy tuổi xuân có hạn của mình để chờ đợi tương lai vẫn còn đang là ẩn số của đàn ông, không đợi được đâu, cuối cùng thiệt thòi vẫn chỉ là mình thôi”.

Cô vừa nói xong, mọi người đều im lặng. rất lâu sau Nguyễn Nguyễn mới nói một câu, “Cậu nói cũng đúng, cuối cùng tuổi xuân sẽ tàn phai, với ai thời gian cũng công bằng như nhau, ai cũng chỉ có mấy năm trẻ trung xinh đẹp thế này thôi, không ai dám cưỡng đâu”.

Tất cả đều là những cô gái đang độ tuổi hai mươi, ai không biết tuổi trẻ đáng quý, họ đều nghĩ về chuyện của mình. Trịnh Vi nghĩ đến Trần Hiếu Chính, lúc chiều trên đường về trường, cô đã thề rằng không đếm xỉa gì đến anh nữa, nhưng dần dần lại bắt đầu thấy hối hận, cô không nên bỏ đi nhanh như thế, nếu anh quay lại tìm cô thì sao? Anh đối xử với cô không bằng cô đối xử với anh, đó cũng có thể là do tình yêu anh dành cho cô không nhiều như cô dành cho anh, nhưng xét cho cùng tình yêu không phải là buôn bán, làm sao có thể đòi hỏi sự công bằng tuyệt đối, nếu nhất thiết phải có một người yêu nhiều hơn, thì đó là cô cũng chẳng sao. Nếu cô bỏ ra mười phần, anh chỉ đáp lại năm phần, thế thì cô cho anh hai mươi phần, không phải anh sẽ trả cô mười phần đó sao?

Trần Hiếu Chính yêu cô, mặc dù anh không nói, mặc dù cô không biết tình yêu của anh được mấy phần, nhưng cô tin vào trực giác của mình. Có thể cô khá ngốc nghếch, cô không nói được những điều triết lý như Duy Quyên, nhưng cô biết rằng, có những cái không thể suy tính như thế. Chính cô là người quyết định yêu, không ai ép cô, thế nên chỉ cần dồn mọi tâm huyết để yêu, không phải lúc ở bên anh cô cũng thấy vui đó sao? Tuổi xuân có hạn, điều này không sai, nhưng cô càng không thể phí hoài tuổi xuân trong sự do dự và chờ đợi. Vì cô không biết vài năm nữa, cô có còn được trẻ trung đáng yêu như bây giờ hay không, có còn can đảm bắt chấp tất cả như hiện tại hay không? Vậy thì tạo sao không tranh thủ hiện tại, tranh thủ lúc cô vẫn còn đang có những cái cần có để yêu hết mình?

Cô không biết người khác yêu như thế nào, nhưng tình yêu của cô là như vậy.

Và thế là Trịnh Vi đặt cốc bia trên tay xuống bàn, “Thôi đi, cái gì mà tuổi xuân rồi sẽ trôi qua, tớ cưỡng một lần suốt đời”.

Mọi người về phòng trong lúc dư âm của cuộc tranh luận vẫn chưa hết. Trịnh Vi là người đầu tiên đi tắm, cô cảm thấy hơi mệt, một ngày với nhiều tâm trạng, nên chỉ muốn yên tĩnh nằm nghỉ; ngày mai, bất kể thái độ của anh thế nào, cô cũng phải tìm anh để nói cho rõ ràng.

Trịnh Vi vừa ra khỏi nhà tắm, Nguyễn Nguyễn ôm quần áo chuẩn bị thay

đi vào, cô cười nói với Trịnh Vi: “Vi Vi, tớ uống nhiều quá, thấy hơi khát nước, nhưng lại không muốn uống nước lọc, cậu xuống dưới tầng mua hộ tớ hộp sữa nhé”.

Việc này có gì là khó, Trịnh Vi vui vẻ nhận lời. Cô khoác tạm một chiếc áo, cầm tiền rồi chạy xuống dưới. Vừa xuống sân, cô nhìn thấy Trần Hiếu Chính đang đứng dưới gốc cây.

Cô bước về phía anh như người bị ma ám, đứng trân trân trước mặt anh, quên cả lên tiếng.

Mặc dù đã tắm nhưng Trần Hiếu Chính vẫn tinh ý ngửi thấy hơi bia, anh nói: “Lại uống bia rồi, ghét nhất em uống bia”.

Trịnh Vi cười hiền: “Đừng nói ghét em, nói một lần thích em đi”.

Anh cúi đầu không nói gì.

Cô lại bắt đầu lắc tay anh vùng vằng, “Nói đi, nói đi, hôm nay anh đã khiến em khóc, nói gì để em vui đi, một câu thôi”.

Anh ôm chặt lấy cô thay cho câu trả lời, anh ôm chặt quá, khiến cô tưởng mình chết trong lòng anh như thế này.

Lúc hai người ngồi trong khuôn viên tượng Mao Dĩ Thăng, Trịnh Vi gục đầu vào vai Trần Hiếu Chính, anh hỏi cô: “Rõ ràng mỗi người là một cá thể độc lập, tại sao một người lại có thể lưu luyến một người khác như thế, đến nỗi không thể rời xa và cũng không thể quên”.

Trịnh Vi nói: “Nếu đổi anh thành em, để anh có những suy nghĩ của em, sống cuộc sống của em, chỉ cần một ngày thôi, có lẽ anh sẽ hiểu”.

Một lát sau, Trịnh Vi đứng dậy, nghiêm mặt nói với Trần Hiếu Chính: “Tại sao anh không hỏi em người trong ảnh là ai? ”

Trần Hiếu Chính nhìn ra chỗ khác, “Không hiểu tại sao, anh lại sợ biết đáp án, nhưng bây giờ lại thấy cho dù người ấy là ai cũng không còn là vấn đề quan trọng nữa”.

Có thể anh không muốn biết, nhưng cô lại muốn nói: “Người trong ảnh là Lâm Tĩnh, anh ấy là người mà em thích từ nhỏ, sau đó... anh ấy sang Mỹ. Anh Chính, hiện tại em yêu anh, nhưng em không thể nói với anh rằng em sẽ quên hẳn anh ấy, anh ấy là một phần ký ức của em, em trân trọng những kỷ niệm đó”.

Trần Hiếu Chính cúi xuống hôn cô, đến khi hai má cô đỏ rục và thở hổn hển trong lòng anh, anh khẽ hỏi: “Anh ấy cũng từng hôn em rồi chứ, có tuyệt hơn anh không? ” Trịnh Vi liền cười, “Anh ngốc lắm! ”

Một lát sau Trần Hiếu Chính nói: “Anh chưa kể cho em nghe chuyện gia

đình anh, anh là trẻ mồ côi, anh không có cha...”

Trịnh Vi xen ngang: “Em cũng không ở với bố mẹ!”

Trần Hiếu Chính lắc đầu, “Không giống anh, ít nhất là bố mẹ em vẫn đang khỏe mạnh, còn bố anh lại mất từ khi anh còn đang ở trong bụng mẹ. Bố mẹ anh đều là công nhân của một xưởng cơ khí lớn, bố anh rất giỏi, hồi còn sống ông là quản đốc phân xưởng, chỉ tiếc là mất quá sớm. Cha mẹ anh rất yêu nhau, lúc ông mất, mẹ anh mới có thai ba tháng, nghe nói rất nhiều người, kể cả bà nội anh đều khuyên mẹ anh bỏ cái thai, nhưng mẹ anh kiên quyết không chịu, nói có đứa con này bà mới có thể tiếp tục sống, chính vì thế, thế giới này mới có anh”.

Em không thể hiểu được tấm lòng của một quả phụ dành cho cậu con trai duy nhất đâu, đối với mẹ anh, anh chính là cả thế giới của bà. Mẹ anh rất đẹp, hồi còn trẻ cũng có không ít người không ngại việc bà có con riêng, muốn lấy bà nhưng bà từ chối hết. Người ta đều nói trước nhà quả phụ lắm điều thị phi, anh cũng biết bà không dễ dàng gì, bao nhiêu năm qua, vì anh mà bà từ bỏ ý định đi bước nữa, bà thường nói: “Chính, con có biết không, nhìn thấy con là mẹ lại cảm thấy bố con vẫn còn sống, ông ấy ở ngay cạnh mẹ, chỉ có điều mẹ không nhìn thấy ông ấy thôi, làm sao mẹ có thể lấy người khác, nuôi được con khôn lớn thành tài là mẹ cảm thấy mãn nguyện lắm rồi”. Sau khi cha anh mất, một mình bà nuôi anh quả thực là rất vất vả, lương bổng ở xưởng cơ khí từng đồng cho anh ăn học sao được bằng bạn bằng bè. Thật đấy, anh là tất cả của bà, có những việc em sẽ không thể hiểu được, mãi cho đến khi anh học cấp một, bà vẫn không quản mưa nắng ngày ngày đưa đón anh đến trường, sau khi vào cấp hai, trước sự phản đối của anh, bà không đưa đón nữa, nhưng bà tính đủ thời gian từ trường về nhà, chỉ cần anh về muộn mười phút không có lý do, bà ở nhà sốt ruột muốn phát điên, bà nói, “Nếu anh có mệnh hệ gì thì cuộc đời bà cũng coi như chấm dứt”.

Mẹ anh mong mỗi anh thành tài, muốn anh sau này cũng trở thành người như cha anh. Anh còn nhớ, hồi mười tuổi, có một lần vì ham chơi nên anh về nhà rất muộn, bài tập chưa làm, bà không bật đèn mà cứ ngồi trên ghế đợi anh. Anh vừa về đến nhà, bà lấy roi đánh anh tới tấp, khiến lưng anh hằn lên những vết roi, lần đầu tiên anh thấy căm ghét bà, cũng chỉ vì mãi chơi một lần, chỉ một lần thôi mà bà nhẫn tâm như vậy. Nhưng sau đó bà lại ôm anh khóc, thậm chí thiết gấp nghìn lần anh. Bà nhắc đi nhắc lại rằng, “Chính, con là tất cả của mẹ, con là niềm hy vọng của mẹ, con

không thể đi sai một bước! ” Bà khóc nhiều đến nỗi ướt hết cả quần áo anh; lần đó anh mới hiểu ra rằng, nếu một người làm tổn thương người mà họ yêu thương thì chắc chắn họ sẽ đau đớn hơn nhiều so với người bị tổn thương.

Từ hồi anh đi học bà tìm mọi cách lấy lòng các thầy cô giáo của anh, vì bà chỉ suy nghĩ rất đơn giản là mong muốn họ dạy dỗ anh đến nơi đến chốn, như thế anh mới thành tài. Vì thế, những hôm trời mưa, bà đi làm mà còn xin nghỉ giữa chừng, mang ô đến cho anh và mang cả cho cô giáo, giữa giờ học bà còn tặng cho lớp ít đồ, bà làm gì có tiền, cùng lắm thì cũng chỉ là vài thứ nhỏ nhặt như máy dập ghim, giẻ Cô giáo rất khó xử, bạn bè trong lớp đều cười bà, đúng là rất buồn cười, nhưng anh không cười bởi anh hiểu lòng bà. Tình yêu của bà nặng quá, khiến anh cảm thấy ngạt thở nhưng không có bà thì không thể có anh, thế nên anh không thể phụ lòng bà, anh chỉ có thể tiến về phía trước, làm tốt tất cả mọi việc, phải thành tài, phải giỏi giang, không thể để bà thất vọng, tuyệt đối không thể!

Vi Vi, anh kể những điều này ra không phải muốn em thương hại anh, anh chỉ mong em hiểu được rằng, anh là một người như vậy, có những cái đã được ông trời sắp đặt ngay từ khi mới lọt lòng. Anh biết con đường anh sẽ phải đi, cũng biết nơi anh sẽ phải đến, nhưng điều duy nhất anh không thể biết là sẽ có em”.

Chưa bao giờ Trịnh Vi thấy Trần Hiếu Chính nói nhiều như vậy, anh đã kể cho cô nghe một thế giới mà cô không hề hay biết, cô chỉ biết nép chặt vào lòng anh, “Việc tiến đến mục đích của anh và em không mâu thuẫn gì với nhau cả”.

Trần Hiếu Chính lấy cầm rụi lên tóc cô, “Hy vọng là như thế, Vi Vi, hy vọng là như thế”.

“Chuyện hôm nay vẫn là anh sai! ” Trịnh Vi trách.

Đột nhiên Trần Hiếu Chính đỏ bừng mặt, nói với vẻ ấp úng: “Lúc đó anh không nghĩ gì nhiều, chỉ thấy trong lòng hơi khó chịu, anh xin lỗi nhé”.

“Xin lỗi ai mà chẳng làm được, đánh em một đòn đau, rồi cho mẫu kẹo nhỏ, anh không thấy ngại à? ” Cô vẫn chưa chịu tha.

“Thế thì em muốn gì? ”

Cô nói: “Anh Chính, cho em một tương lai nhé”.

Trần Hiếu Chính không có sự lựa chọn nào khác, anh nhắm mắt lại và khẽ gật đầu.

“Bọn mình yêu nhau bao lâu rồi nhỉ? ”

“Gần một năm rồi thì phải”.

“Mười ba tháng, sao mới chỉ có mười ba tháng nhỉ? ”

Trịnh Vi khẽ thở dài, cô cảm thấy thời gian mình ở bên Trần Hiếu Chính tưởng chừng dài như nửa cuộc đời, hóa ra mới chỉ có mười ba tháng. Bây giờ cô cảm thấy tuổi trẻ chẳng để làm gì, cô ước chi trong một đêm mái tóc của cô và anh đều bạc trắng, đến lúc đó mọi sự đã định, tất cả đều có hồi kết thì mới là vững bền thực sự, không còn có những tương lai và biến cố không được báo trước, không còn ai, không còn chuyện gì có thể chia rẽ hai người.

Chương 10: Chỉ có niềm đau là khắc cốt ghi tâm

Khi Trịnh Vi và bạn bè bước vào năm học thứ ba, đáng lẽ Lão Trương được tốt nghiệp một cách hào quang nhưng vì lão phải thi lại hai môn bắt buộc trong một năm mà thi lại không qua nên bị lưu ban; sự kiện này lại một lần nữa chứng minh cho lời đồn câu lạc bộ cờ vây là câu lạc bộ lưu ban. Từ trước đến nay Lão Trương luôn tốt với mọi người, Trịnh Vi và bạn bè xung quanh đều rất ái ngại cho lão. Chỉ có điều họ không hiểu, việc thi lại các môn chuyên ngành đều được tổ chức trong nội bộ học viện, nói chung khá lỏng, với các mối quan hệ và tài xoay xở của Lão Trương, đáng lẽ không thể rơi vào tình trạng lưu ban. Nhưng bản thân lão lại không hề quan tâm, lúc gặp bạn bè lão chỉ nói: “Trường ta phong cảnh đẹp như tranh vẽ, các sư đệ sư muội lại đáng yêu biết bao, anh nỗ lực nào mà bỏ mọi người đi trước”. Trong những tháng ngày sau khi bị lưu ban, Lão vẫn vui vẻ cười nói như thường, nghe nói lão còn hợp tác với bạn bè ngoài trường đi buôn bán nhỏ, hầu như không thấy bóng dáng lão trong trường.

Lão Trương là một trong số ít những người có quan hệ tốt với Trần Hiếu Chính, Trần Hiếu Chính thừa nhận rất ít người có được sự vô tư như lão, nhưng anh không chấp nhận lối sống và thái độ học hành của lão. Đương nhiên mọi người sống thế nào Trần Hiếu Chính cũng không can thiệp, nhưng sau sự kiện Lão Trương bị lưu ban, Lão Trương liền trở thành “Tấm gương điển hình” để anh thường xuyên nhắc nhở Trịnh Vi. Anh lo rằng với sự chảnh mắng và ham chơi lười học của Trịnh Vi, có thể cô sẽ

đi vào vết xe đổ của Lão Trương. Trịnh Vi cảm thấy anh đúng là ngổ lo trời sập, mặc dù cô không chăm chỉ, nhưng dù gì cũng cách cái án lưu ban rất xa. Chỉ có điều, nói đi lại nói lại, tự đáy lòng cô rất mừng vì anh ngày càng tỏ ra quan tâm cô hơn.

Cô thường nói: “Anh Chính, may mà sinh viên kiến trúc bọn anh học năm năm, như thế anh có thể được ở bên em thêm một năm, bọn mình cùng tốt nghiệp, thật tuyệt biết bao”.

Nhưng Trần Hiếu Chính lại nói: “Chính vì thế nên anh bị em giày vò thêm một năm”.

“Chẳng nhẽ đó không phải là sự giày vò ngọt ngào hay sao?” Trịnh Vi không ngại quặc lại ngay, rồi cô hỏi tiếp: “Anh đã bao giờ nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì, bọn mình cùng ở lại thành phố G được không, em thích ở đây, cũng gần nhà anh”.

Trần Hiếu Chính hơi sững người, anh không trả lời ngay, chỉ nói: “Còn xa lắm, đến lúc đó hãy tính!”

“Sao lại xa, thời gian trôi nhanh lắm, chẳng nào thì anh đi đâu em cũng sẽ đi đó, anh nói đi, nếu tốt nghiệp, anh thích làm ở đâu nhất, nói đi nói đi!”

Trần Hiếu Chính bị cô căn vặn, bèn buột miệng: “Nếu phải chọn thì anh sẽ chọn Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, ở trong nước, đối với các sinh viên tốt nghiệp ngành kiến trúc và xây dựng thì Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc là sự lựa chọn tốt nhất”.

“Thế thì tốt, sau khi tốt nghiệp, em cũng sẽ vào Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, đến lúc đó có thể làm cùng cơ quan với anh”. Trịnh Vi vỗ tay nói.

Trần Hiếu Chính liền cười: “Nói nghe dễ thế, kể cả trường G là trường đại học tự nhiên tốt nhất miền nam, nhưng cũng không phải thích vào là vào được Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc đâu, hằng năm có hàng chục nghìn người nộp hồ sơ, số được chọn cũng chỉ vài chục người mà thôi”. Trịnh Vi không chịu thua, “Anh vào được em cũng vào được”.

“Thôi được, coi như tất cả mọi người đều vào được thì cũng không thể ngày ngày đi làm phải nhìn thấy em, hết giờ làm việc vẫn phải nhìn thấy em, thế chắc anh sẽ điên đầu mất”. Trần Hiếu Chính tỏ ra bất lực.

“Anh nói gì, hằng ngày đi làm về đều phải nhìn em? Tức là anh thừa nhận sau này sẽ sống cùng em, ha ha ha, đây có thể coi là lời hứa được không? Anh nói đi, có phải không?”

Trịnh Vi tóm ngay cụm từ quan trọng trong câu nói của anh.

Trần Hiếu Chính nghĩ một lát, bất giác cũng bật cười, rồi anh cố tỏ ra nghiêm túc, nói: “Em muốn vào Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc thì phải cố gắng lên, đừng có suốt ngày nhàn cư vi bất thiện như thế”.

Trịnh Vi đâu còn nghe thấy những lời cảnh cáo của anh, chỉ cần nghĩ đến tương lai, ngay cả trong mơ cô cũng bật cười thành tiếng. Cô không nôn nóng, không sốt ruột, sẽ còn rất nhiều thời gian để được ở bên người cô yêu, đó là sự gắn bó suốt đời, suốt cuộc đời.

Học kì hai năm thứ 3 mới bắt đầu chưa được bao lâu, giữa Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn đã xảy ra một va chạm không lớn cũng không nhỏ, ngọn nguồn câu chuyện bắt đầu từ một cú điện thoại.

Tối hôm đó, Triệu Thế Vĩnh gọi điện đến đúng lúc Nguyễn Nguyễn đang tắm, Trịnh Vi nghe điện thoại, Triệu Thế Vĩnh cũng biết Trịnh Vi là bạn thân nhất của Nguyễn Nguyễn trong trường đại học, vì đã biết nhau qua nhiều lần gọi điện nên cũng thường trêu đùa vài câu, Nguyễn Nguyễn không bao giờ để tâm đến chuyện đó.

Trịnh Vi hỏi: “Nguyễn Nguyễn đang tắm, có việc gì tí nữa anh gọi lại nhé”.

Triệu Thế Vĩnh cũng giống Nguyễn Nguyễn, nói chuyện rất chậm rãi: “Không sao, chỉ gọi điện hỏi thăm cô ấy thôi, tí nữa cô ấy tắm xong, em nói anh gọi điện thoại là được”.

Đầu dây bên kia khá ồn, Trịnh Vi nghe không rõ, bèn hỏi: “Sao chỗ anh ồn thế, ở đâu vậy?”

Hình như Triệu Thế Vĩnh đang nói chuyện với người bên cạnh, thấy Trịnh Vi hỏi, bèn nói: “Bạn anh đang tổ chức sinh nhật ở KTV. Thôi anh cúp trước nhé, phiền em nói với Nguyễn Nguyễn hộ anh.”

Điện thoại vừa đặt xuống không lâu, Nguyễn Nguyễn tắm xong đi ra.

Trịnh Vi thông báo với cô ấy cú điện thoại vừa rồi. Nguyễn Nguyễn ừ một tiếng, lau khô đầu rồi gọi lại cho Triệu Thế Vĩnh. Trịnh Vi ngồi bên cạnh không có việc gì làm bèn giở tạp chí ra xem, cho đến khi Nguyễn Nguyễn cúp máy, cô mới cười và nói: “Lại kiểm tra nhau hả? Sao mà cúp máy nhanh thế, trước đây lần nào chẳng nấu cháo điện thoại, không nóng máy không chịu thôi mà”.

Nguyễn Nguyễn cũng trêu cô: “Nếu bọn tớ giống như cậu với Trần Hiếu Chính bám nhau suốt ngày như thế thì cũng chẳng cần gọi điện, anh ấy bảo đang ăn cơm ở nhà bạn, không tiện nói nhiều nên mới cúp”.

Trịnh Vi gật đầu rồi quay ra đọc tạp chí, đột nhiên cô sực nhớ ra điều gì

đó, “Nguyễn Nguyễn, không phải thế, năm phút trước tớ hỏi anh Vĩnh nhà cậu đang ở đâu, đầu bên kia ồn ào lắm, anh ấy còn nói đang ở KTV dự sinh nhật bạn, sao một lát sau lại nói với cậu là đang ở nhà bạn ăn cơm”.

Nguyễn Nguyễn hơi sửng người, nhưng lại cười và nói: “Chắc cậu nhớ sai rồi”.

“Không thể, làm sao tớ nhớ sai được, đúng là anh ấy nói đang ở KTV thật mà, tớ nghe rất rõ”. Trịnh Vi đặt cuốn tạp chí xuống và nói bằng giọng nghiêm túc.

“Ồ, có thể là tớ nghe nhầm, cái lược của tớ đâu nhỉ, vừa này còn thấy đây mà?” Nguyễn Nguyễn quay ra tìm lược của cô.

“Không phải ở trước mặt cậu đó sao?” Trịnh Vi đưa lược cho cô bạn, nói với vẻ nghi ngờ: “Thế mà cũng nghe lầm được, Nguyễn Nguyễn, anh ấy không nói dối cậu đó chứ, không phải còn bảo với cậu là đang ở nhà bạn ăn cơm, không tiện nghe điện thoại đó sao?”

“Ăn cơm nhà bạn làm sao có thể có tiếng nhạc âm ỉ như thế được?”

Cô không ngờ một người từ trước đến nay vốn rất dịu dàng như Nguyễn Nguyễn lại đặt mạnh chiếc lược xuống, “Làm sao anh ấy phải nói dối tớ? Tớ đã bảo chắc tớ nghe lầm rồi mà, cậu còn vặn dai như thế làm gì?”

Trịnh Vi giật bắn người, cô chưa bao giờ thấy Nguyễn Nguyễn nói chuyện với bất kỳ ai bằng thái độ nóng nảy như thế, đặc biệt là với người bạn thân như cô, trong khi rõ ràng là cô xuất phát từ sự quan tâm bạn bè, nói ra những điều cô nghe thấy và nghĩ đến mà thôi.

Trịnh Vi liếc Nguyễn Nguyễn một cái rồi nói với vẻ hậm hực: “Thôi được, coi như tớ nhiều chuyện”. Trịnh Vi quay về giường mình, Nguyễn Nguyễn định nói gì song lại thôi.

Một cuộc tranh cãi hoàn toàn không đáng có, hôm sau, trong lúc ăn cơm trưa với Trần Hiếu Chính, Trịnh Vi kể cho anh nghe nỗi ấm ức của mình.

Trần Hiếu Chính im lặng lắng nghe cô kể, cuối cùng nói: “Đúng là em ngây thơ quá, những chuyện giữa hai người yêu nhau, dù là bạn thân thì tốt nhất cũng nên ít tham gia. Nguyễn Quân không giống em, cô ấy là người thông minh, giả vờ không biết, thực ra trong lòng đều biết hết...”

“Em cũng hiểu hết mà”. Trịnh Vi ấm ức.

“Em á? Em thì nhìn có vẻ rất thông minh, thực ra lại là cô bé ngốc nghếch”. Nói xong, Trần Hiếu Chính tiếp tục ăn cơm.

Trịnh Vi ngồi chọc vào bát cơm đáng thương, dồn hết thức ăn chưa đụng đến vào bát Trần Hiếu Chính và hậm hực nói: “Thế ý anh muốn nói là em sai? Chuyện gì em cũng kể cho cô ấy, thế mà cô ấy nổi cáu với em một cách vô lý như thế, thôi được, mọi người đều là người thông minh, chỉ có em là ngốc thôi, thế thì em tự chơi với mình vậy!”

Trần Hiếu Chính an ủi cô: “Ông trời công bằng lắm, thế nên một người thông minh thường hay đi kèm với một kẻ ngốc nghếch”.

Tối đến về phòng, Trịnh Vi khát nước tìm bình nước uống, thấy vậy, Nguyễn Nguyễn cầm phích rót cho cô một cốc, Trịnh Vi vẫn chưa hết giận, “Tớ thêm vào uống nước của cậu”.

Nguyễn Nguyễn cúi đầu mỉm cười, huých Trịnh Vi một cái, “Vẫn còn giận hả, nói cậu vắn dai mà cậu giận tớ thật hả?”

“Từ giờ trở đi tớ không thêm quan tâm đến chuyện của cậu nữa, sống chết mặc kệ, chẳng liên quan gì đến tớ”. Trịnh Vi nói với vẻ giận dữ. Nụ cười trên môi Nguyễn Nguyễn tắt dần, “Chuyện hôm qua là tớ đã sai, không phải tớ đang xin lỗi cậu đó sao? Giận tớ thật hả?” Thấy Trịnh Vi không nói gì, cô liền thở dài một tiếng, “Bọn mình ra ngoài nói chuyện đi”.

Trịnh Vi cầm cốc nước, miễn cưỡng đi theo Nguyễn Nguyễn ra ngoài, đến chỗ hành lang ít người qua lại, Nguyễn Nguyễn mới nói: “Thực ra tớ biết là cậu lo cho tớ, cậu không nghe sai, tớ cũng không nghe lầm, chỉ vì tớ không chịu thừa nhận mà thôi. Lúc đó trong lòng tớ không được vui nên nói hơi sảng giọng, cậu đừng chấp”.

Thấy bạn nói như vậy, mọi giận dữ trong lòng Trịnh Vi lại chuyển sang vẻ quan tâm: “Thế tức là anh ấy nói dối cậu thật à? Bọn cậu làm sao vậy, không phải vẫn rất yêu nhau đó sao, có chuyện gì vậy?”

Nguyễn Nguyễn lấy tay gõ vào lan can rồi nói: “Thực ra tớ biết hai người xa nhau quá lâu sẽ rất dễ có chuyện. Thật đấy, một chốn đôi nơi yêu nhau quá khổ, nhưng tớ luôn tâm niệm rằng, tớ và anh ấy đều có đủ sự chung thủy, chắc chắn cả hai sẽ đợi được đến ngày về với nhau. Tớ cũng không biết bắt đầu từ bao giờ, tự nhiên tớ cảm thấy giữa hai đứa tớ chẳng có chuyện gì để nói, anh ấy bảo: “xxx ngốc quá, chân đi đôi tất khác màu mà không biết”, thực ra tớ rất muốn hỏi anh ấy, xxx là ai? Tớ kể: “Giảng đường trong học viện bọn em, sau khi sửa sang, trông có hồn hẳn lên”, anh ấy nói: “Anh có biết học viện của bọn em trước đây thế nào đâu”... Cứ như thế, bọn tớ bắt đầu không hiểu những chuyện đang

xảy ra xung quanh nhau, hằng ngày có bao nhiêu chuyện phải trải qua và bao nhiêu người xuất hiện bên người mình yêu nhưng bọn tớ đều không biết. Những lúc bọn tớ chán nản, những lúc vui, lúc buồn đều không có người kia ở bên cạnh, cả hai chỉ có thể gọi điện thoại, trước kia mỗi lần gọi điện là nói cả tối, chỉ mong kể hết mọi chuyện cho nhau nghe, dần dần càng nói càng ngắn, kể cho nhau nghe những chuyện xa lạ quả thực vô vị. Những chuyện cả hai cảm thấy hứng thú chỉ còn là những kỉ niệm mà thôi, nhưng quá khứ dù đẹp đến đâu, nói mãi sẽ thấy nhạt nhẽo. Thế rồi tớ mới phát hiện ra rằng, không ngờ tớ đang rất cố gắng tìm kiếm chủ đề, càng tìm càng không biết phải nói gì, tớ nghĩ, chắc anh ấy cũng như vậy. Bây giờ bọn tớ gọi điện cho nhau, chỉ là thông báo cho người kia biết mình đang ở đâu, làm gì, nhưng anh ấy ngốc quá, ngay cả nói dối cũng không biết”.

Trịnh Vi cau mày, “Thế tức là Triệu Thế Vĩnh nói dối cậu thật? Nguyễn Nguyễn, sao cậu không tìm anh ấy hỏi cho ra lẽ, xem xem rốt cuộc anh ấy giờ trò gì?”

“Không, tớ không muốn hỏi”.

“Tại sao?”

“Vì tớ vẫn chưa muốn chia tay”.

“Đó là kiểu logic gì vậy?” Trịnh Vi thắc mắc.

Nguyễn Nguyễn nói: “Có rất nhiều cái giống như quả bóng bay, nhìn thấy rất đẹp, nhưng cậu không thể chạm nó, chỉ cần chạm vào nó sẽ nổ “đòang” một tiếng và chẳng còn gì nữa. Tớ chẳng quan tâm đến việc thỉnh thoảng anh ấy nói dối, thật đấy, chẳng sao cả, tớ chỉ sợ rằng, bọn tớ ngày càng trở nên xa lạ với nhau. Thế Vĩnh là mối tình đầu của tớ, và mong đó cũng là mối tình cuối cùng, tớ sẽ làm cho tình yêu của bọn tớ được nồng thắm như xưa, hiện tại chỉ mong anh ấy không nhận ra vết rạn nứt này. Thực ra là hôm đó tớ không được vui, Vi Vi, thông cảm nhé.”

Trịnh Vi uống một ngụm nước: “Thật chẳng hiểu bọn cậu nghĩ gì nữa. Nhưng nói thực, tớ cũng giống cậu, chỉ mong khi đã yêu một người thì cứ được yêu như thế cho đến hết cuộc đời, chỉ đơn giản vậy thôi, thật tuyệt biết bao”.

— © —

Kỳ nghỉ quốc khánh năm đó, Nguyễn Nguyễn một mình ngồi tàu đến thành phố Triệu Thế Vĩnh đang học đại học, Hà Lục Nha đi thăm anh bạn trai mới tốt nghiệp, đang làm giáo viên dạy cấp ba ở quê, Duy Quyên

và Trác Mĩ về nhà, ngay cả Tiểu Bắc dạo này cũng nghiện hình thức du lịch balô, tụ tập được một đám bạn qua mạng, cùng đi du lịch Vân Nam. Lúc đầu Trịnh Vi định về nhà, nhưng lại không muốn để Trần Hiếu Chính ở lại một mình, nên đành phải ở lại. Hôm Tiểu Bắc lên đường, Trịnh Vi ôm chặt cô bạn, tỏ vẻ nức nở nói: “Trư Bắc, cậu cũng đi rồi, để lại một mình tớ ở phòng bảy ngày, tớ biết làm thế nào bây giờ?”

Tiểu Bắc lục lọi trong phòng một hồi lâu, lôi ra một chiếc búa tự làm trong giờ học cơ khí, nhét vào tay Trịnh Vi nói, “Nếu có kẻ địch, cần thiết thì cậu dùng cái này, thôi bảo trọng nhé”. Nói rồi hăm hở ra đi, chỉ để lại một mình Trịnh Vi, muốn khóc mà không có nước mắt.

Thời gian nghỉ Quốc Khánh, Trần Hiếu Chính tranh thủ làm mô hình cho một Công ty trang trí nội thất, đây là công việc làm thêm đem lại nguồn thu nhập chính cho anh. Trịnh Vi cũng không dám quấy rầy anh, đành ngồi bên cạnh làm thợ giúp việc, mặc dù không giúp được gì, nhưng ít nhiều ban ngày hai người cũng có bạn để nói chuyện. Nhưng đếm đến, cô phải quay về căn phòng ký túc xá vắng vẻ lạnh lẽo, giờ mới phát hiện ra cả dãy ký túc xá nữ gần như phòng không nhà trống, đặc biệt sau khi tắt điện, trở nên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Đêm đầu tiên cô không ngủ được, liền đặt cây búa Trư Bắc tặng xuống cạnh gối, lấy chăn trùm kín mặt, chỉ có đôi tai, như chú nai con lắng nghe mọi động tĩnh xung quanh. Thỉnh thoảng có tiếng sột soạt bất thường, các chuyện khủng bố và những câu chuyện ma mà cô đọc từ nhỏ đến lớn lần lượt hiện về trong đầu, cô cảm thấy trong bóng đêm, luôn có một bộ mặt gớm ghiếc đang rình rập ở ngoài màn.

Mãi mới mơ màng đi vào giấc ngủ, đột nhiên Trịnh Vi lảng máng nghe thấy có tiếng người nói chuyện thì thầm trước cửa phòng, thỉnh thoảng còn có tiếng động. Cô liền tỉnh giấc, nín thở lắng nghe, hình như đúng là có người đang lén lút làm gì ở ngoài cửa, không biết giờ trò gì, sau một hồi nghe ngóng, tiếng nói chuyện đó có cả nam cả nữ, cả hai đều nói rất nhỏ.

Chân lông trên người Triệu Vi đều dựng đứng lên, cô lén nhìn đồng hồ đầu giường, hơn hai giờ đêm, tại sao vẫn còn người đứng nói chuyện ở lan can, càng không thể có sinh viên nam xuất hiện ở ký túc xá nữ. Nhưng rõ ràng tiếng nói chuyện đó là có thật, đôi tai cô không thể nghe nhầm, cô dám khẳng định rằng, tiếng nói đó xuất phát ở ngay cửa phòng cô. Lễ nào cô xui xẻo đến thế thật sao, bị Trư Bắc lừa trúng đầu, đêm đầu tiên

ngủ một mình đã có chuyện xảy ra? Âm thanh đó, không biết là có ý đồ gì hay định đột nhập vào phòng cướp bóc? Trong phòng đồ đạc đáng giá không nhiều, đáng giá nhất là cô mà thôi, nếu đám côn đồ đó không những cướp đồ, mà còn tiện thể làm nhục cô, thì cô phải làm gì? Cô quờ quạng tìm cây búa trên đầu giường, Trư Bắc vốn chẳng phải là người khéo tay, đây chắc là sản phẩm đầu tay của nàng ra, quai búa mỏng manh lắm, chẳng ăn thua, Trịnh Vi thầm nghĩ thế, khắp người lạnh toát, chỉ còn nước run lẩy bẩy trong chăn mà thôi.

Sau một hồi sợ hãi, đột nhiên Trịnh Vi trấn tĩnh lại, cô là ai? Cô là Ngọc diện Tiểu Phi Long, thà xông ra một mất một còn với chúng còn hơn là nằm trên giường run rẩy, cô phải xem xem kẻ đang đứng ngoài cửa phòng cô là người hay ma. Nghĩ đến đây, cô bất chấp mọi nỗi sợ hãi, cầm cây búa lên rón rén xuống giường, đi chân đất về phía cửa, nín thở ghé sát tai vào lắng nghe, chỉ thấy có tiếng con trai giục: “Mau lên, mau lên”.

Cô bất ngờ đẩy mạnh cửa ra, giơ cao cây búa xông tới. Đúng là ngoài cửa có hai bóng đen thật, Trịnh Vi hét lên một tiếng, thấy hai bóng đen đó cũng hét lên, dường như còn bất ngờ hơn cả cô.

“Ai đó?” Nhờ ánh sáng ngoài hành lang Trịnh Vi định thần nhìn lại, hai bóng đen đó là một nam một nữ, cô nàng mặc quần áo ngủ chính là cô bạn học khoa Vật lý điện tử trên cô một khóa ở cạnh phòng cô, còn anh chàng kia trông rất lạ.

“Làm trò gì vậy?” Cây búa của Trịnh Vi vẫn chưa hạ xuống, cô chưa kịp nghĩ đến việc sao giờ này còn con trai ở đây, chỉ đoán chắc bọn họ chẳng làm chuyện gì tốt đẹp, lén lén lút lút khiến cô hết hồn.

Rõ ràng anh chàng kia cũng giật bắn mình, ấp úng nói: “Bọn mình phơi ... phơi quần áo!”

“Hai người có bình thường không hả, đêm hôm phơi quần áo gì?” Trịnh Vi ngó đầu ra xem, lại càng lộn ruột hơn, vắt ngay trước cửa phòng cô là một chiếc quần đùi của con trai. Giờ thì cô đã hiểu, rõ ràng là đôi uyên ương này tranh thủ thời gian mọi người trong phòng cô nàng đi vắng, giờ trò thất đức trong phòng, không biết tại sao nửa đêm nửa hôm lại đi tắm giặt. Cô nàng kia không dám phơi quần đùi của người yêu trước lan can phòng mình, tưởng rằng phòng bên không có người, bèn phơi cái của nợ ở đó, kể cả người khác nhìn thấy, cũng chẳng liên quan gì đến cô nàng.

“Có nhầm không đấy, hai người làm trò gì thì cũng mặc hai người, nhưng

sao để phòng chúng tôi bị mang tiếng oan, thật quá đáng quá, tôi phải để cô quản lý ký túc xá giải quyết vụ này mới được!”. Trịnh Vi đã bớt sợ, lưng cũng ưỡn thẳng hơn.

Đôi uyên ương đó năn nỉ hết lời, ai cũng biết nếu gọi cô quản lý ký túc xá đến thật thì sự việc sẽ bung ra hết, ngang nhiên đưa bạn trai về phòng để ngủ, chuyện này chắc chắn sẽ bị nhà trường kiểm điểm, chưa nói đến việc mang tiếng với mọi người.

Trịnh Vi quát một hồi, để bọn họ thu hết đồ đạc trước cửa phòng mình, cuối cùng cũng không gọi cô quản lý ký túc xá đến giải quyết; mặc dù hai người này hơi quá đáng, nhưng cũng chỉ vì tranh thủ cơ hội để gần nhau mà tha được thì nên tha, hà cớ gì phải để họ thân bại danh liệt? Cô đóng chặt cửa lại, hình như bây giờ vẫn chưa hết sợ, cũng chẳng quan tâm đến việc bây giờ là mấy giờ, liền gọi ngay điện thoại cho Trần Hiếu Chính, nghe thấy giọng anh vẫn còn đang ngái ngủ, mới thấy yên tâm, sụt sịt kể cho anh nghe chuyện vừa xảy ra.

Trần Hiếu Chính nghe xong, phản ứng đầu tiên là: “Đầu óc em sao vậy, nếu là trộm thật thì sao, em xông ra để mà chết à? Bây giờ em mới biết gọi điện thoại, sao vừa nãy không gọi?”

Trịnh Vi khóc: “Em không biết, em không ở chỗ quý quá này nữa đâu”. Hôm sau, Trịnh Vi xách một túi du lịch căng phồng, vai đeo balô, hăm hở sang phòng Trần Hiếu Chính. Vừa nhìn thấy cô lĩnh kính đồ đạc, Trần Hiếu Chính khóc dở mếu dở, “Em không định chuyển tất cả đồ nghề sang đây đó chứ? ”

Cô vừa nói “Toàn bộ gia sản của em đâu chỉ có chỗ này” vừa đổ tất cả đồ đạc trong balô ra giường Trần Hiếu Chính, anh liếc nhìn, từ dép, quần áo ngủ, bàn chải đánh răng, khăn mặt đến lọ lọ chai chai của con gái, cái gì cũng có.

“Chắc chắn là em sẽ ở chỗ anh? ” Trần Hiếu Chính lại tỏ ra nghi ngờ lần nữa.

Trịnh Vi lập tức xị mặt xuống, nói: “Anh không thích à, em cũng không còn cách nào khác, sự việc xảy ra đêm hôm qua suýt nữa làm em mắc chứng tâm thần phân liệt”.

“Nhưng em là con gái mà ở phòng anh, nếu mọi người biết e rằng sẽ không hay”.

“Thế thì làm thế nào, ở đây em không có họ hàng nào cả, trước khi mọi người trong phòng trở về, kiểu gì em cũng không về phòng nữa đâu, nếu

anh không cho em ở đây, em sẽ ngồi suốt đêm ở hàng internet”.

Trước thái độ kiên quyết của cô, Trần Hiếu Chính đành nói với vẻ bất lực: “Đêm hôm khuya khoắt ra hàng internet lại càng chẳng ra làm sao cả. May mà phòng cũng chỉ còn lại anh và Lão Trương, Lão Trương đã mấy ngày nay không thấy tăm thích đâu, nếu em cứ đòi ở đây thì cứ việc ở, mọi người nói gì thì cũng mặc kệ”.

Trịnh Vi lấy tay huých Trần Hiếu Chính một cái với vẻ mờ ám, “Đừng ra vẻ như phòng bọn anh chưa có con gái đến ngủ qua đêm bao giờ, không phải thỉnh thoảng đồng chí giường trên giường anh lại đưa bạn gái về ngủ đó sao?”

Như tất cả các trường đại học khác, công tác quản lý ký túc xá nam ở trường G không chặt chẽ như ký túc xá nữ, mọi người không còn thấy lạ trước việc thỉnh thoảng có cô ngủ lại ở phòng bạn trai. Trước đây có lần Trịnh Vi đến tìm Trần Hiếu Chính vào buổi sang, nhìn thấy một cô nàng mặc quần áo ngủ bò từ giường trên xuống, mặt mày tỉnh bơ cầm bàn chải ra ngoài đánh răng, khiến cô tròn mắt vì ngạc nhiên. Từ trước đến nay cô tự nhận mình không sợ trời không sợ đất, nhưng trước đây ngay cả nghĩ cô cũng không dám nghĩ đến chuyện này, trước mặt bá quan văn võ mà ngủ với nhau, thật xấu hổ biết bao. Nếu đêm qua không hết hồn vì chuyện đó, chắc chắn cô sẽ không nghĩ đến việc ngủ ở phòng anh, về bản chất khác hẳn cô bạn gái của anh chàng giường trên. Nói như Tiểu Bắc là, từ trong ra ngoài đều trắng trong như tuyết.

Nghĩ đến đây, cô lại ranh mãnh hỏi: “Anh Chính, ngày trước cô bạn gái của anh bạn giường trên ngủ ở đây, ban đêm anh có nghe thấy gì không?”

Trần Hiếu Chính nhìn cô với vẻ coi thường, “Ai vô duyên như em, đang yên đang lành nghe cái đó làm gì?”

“Nửa đêm yên tĩnh biết bao, người giường trên người giường dưới, mà em không tin là anh không tò mò, không nghe thấy gì?” cô hỏi với vẻ dò xét.

Trước cái nhìn tinh quái của Trịnh Vi, Trần Hiếu Chính thấy hơi ngượng, “Thỉnh thoảng nghe thấy một tí... em đừng hỏi mãi chuyện đó có được không, không nói được chuyện gì lành mạnh hơn à?”

Trịnh Vi lẩm bẩm: “Không nói mới là không lành mạnh”.

Ban ngày Trần Hiếu Chính vẫn miệt mài với công việc lắp ráp mô hình của mình, Trịnh Vi ngồi bên cạnh nhìn anh làm, bất giác mép khẽ nhếch

lên. Trước kia nghe nói, người đàn ông có sức hấp dẫn nhất là khi họ tập trung vào công việc, cô vẫn không tin, đến giờ mới biết quả là không sai. Thức ra một mô hình kiến trúc trước khi thành hình cần có không ít các khâu lật vật, trong lĩnh vực này, Trần Hiếu Chính rất khéo tay, điều này có liên quan mật thiết với sự tỉ mỉ và nhẫn nại của anh, nếu đổi sang người vụng về như cô, chắc chắn sẽ làm ít hỏng nhiều. Buổi tối hai người ăn cơm ở nhà ăn lớn, trong thời gian nghỉ quốc khánh, một số bàn phục vụ sinh viên đã đóng cửa, các món để lựa chọn cũng ít, hai người ăn qua loa cho xong bữa, cô lại theo anh về ký túc xá, anh bận việc anh, cô ngồi chơi điện tử ở máy vi tính của Lão Trương.

Chẳng mấy chốc đã đến 10 giờ 30, Trần Hiếu Chính ngẩng đầu lên, dụi mắt xem giờ, “Muộn thế này rồi, chắc là Lão Trương không về đâu, em mau đi tắm đi”. Trịnh Vi ngoan ngoãn nói vâng rồi lục lọi một lúc trên giường Trần Hiếu Chính, ôm đồng quần áo cần thay rồi đi vào nhà tắm, vừa cởi quần áo thì nghe thấy có người khẽ gõ cửa nhà tắm.

Trong phòng chỉ có hai người, lúc này anh gõ cửa, rốt cuộc là định làm gì? Đột nhiên Trịnh Vi đỏ bừng mặt, tim đập thành thịch, lắp bắp hỏi: “Gì... gì vậy?”

Dường như cô nghe thấy anh khẽ ho mấy tiếng ngoài cửa “Ồ.. đồ của em rơi rồi”. “Vậy hả?”

Cô liếc vào các vật dụng cá nhân đang treo trong nhà tắm, bộ quần áo ngủ có điểm những bông hoa li ti, khăn tắm, dầu gội đầu, sữa tắm, sữa rửa mặt, không thiếu thứ nào. Cô cúi đầu nhìn mình đang trần như nhộng, cảnh giác nép vào sau cánh cửa: “Anh nói dối, em chẳng rơi gì cả!” cô nhớ đến bài hát thiếu nhi hồi còn nhỏ, con sói già đứng ngoài cửa đóng giả là bà mẹ dụ dỗ chú thỏ con mở cửa, không mở không mở ta không mở, mẹ chưa về, ai đến cũng không mở.

Thấy cô nói vậy, không chịu được nữa anh bèn nói toạc ra: “Dối em? Anh dở hơi à! Quần lót của em rơi ra ngoài rồi đây này, không lấy thì mặc đấy!”

Mặt Trịnh Vi liền đỏ lựng như trái gấc chín, cô kiểm tra lại một lần nữa, đúng là thiếu cái đó thật, cô kêu thầm trong bụng, xấu hổ chết đi được, trước lúc đi tắm sợ anh nhìn thấy, cô đã cố tình lấy khăn mặt gói quần lót lại và chạy vội vào nhà tắm, chắc là do gói không chặt, chạy lại vội vàng, nó rơi ra khỏi khăn mặt lúc nào cũng không biết, không ngờ bị anh nhặt được. Cô lau mồ hôi trên trán, lần đầu tiên ở phòng anh mà đã để

xảy ra sự cố.

Trịnh Vi rón rén mở hé cửa, thò một tay ra, tóm lấy món đồ rồi thụt ngay vào trong, đóng chặt cửa, lắc lắc đầu, chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi, chẳng có gì chẳng có gì cả, cô mở nước, cố làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Ra khỏi nhà tắm, cô vẫn cúi đầu vì còn ngại chuyện vừa nãy, anh đang tựa người vào giường đọc sách, thấy cô đi ra, bèn nói: “Cái thói bừa bãi của em mãi không sửa được”.

Trịnh Vi cười giả lả cho qua chuyện, chắc anh cũng ngại nói nhiều về chuyện này nên cũng đi tắm luôn.

Khi anh từ nhà tắm đi ra, thấy cô thẩn thờ ở mép giường, không biết đang nghĩ gì. Anh vừa lấy khăn lau tóc, vừa hỏi: “Em làm sao vậy?”

Trịnh Vi ấp úng khác hẳn ngày thường, “Anh định để hai đứa mình chen trên cái giường này à? Em ngủ một mình còn thấy chật, em hay giãy lấm...”

“Anh ngủ giường khác, em ngủ giường anh”. Trần Hiếu Chính nói bằng giọng quả quyết.

“Không, không, anh vẫn phải ngủ giường anh, em ngủ giường khác cũng được”. Cuối cùng cô đã ý thức ra việc vừa nãy mình có ý đồ lấn chiếm nên đã chủ động nói vậy, rồi cô bước tới chiếc giường cạnh giường anh, tiện tay lật chăn lên, lập tức kêu “ái”, hoá ra có mấy đôi tất hơi không biết đã bao nhiêu ngày chưa giặt đang án ngữ trong chăn, cô bịt chặt mũi, “Ôi ghê quá, ghê quá”. Nói xong liền bước tới chiếc giường đối diện, nhìn vào tấm ga trải giường bóng loáng như gương, lại một lần nữa cô phải tròn mắt.

“Em tưởng em đã bừa bộn rồi, hóa ra còn có người cao thủ hơn”. Cô khẽ than, quay đầu lại, thấy anh đang cau mày nhìn chiếc giường đó. Giờ cô cảm thấy, bất cứ ai ngủ trên những chiếc giường này đều cần có long đung cảm và quyết tâm lớn, bắt một trong hai người phải ngủ trên đó, hình như là một việc tàn nhẫn.

“Rõ ràng trong căn phòng này, chỗ duy nhất có thể ngủ là chiếc giường của anh. Cái này... thực ra, em muốn nói là em không ngại phải nằm chật đâu”.

Anh hơi bối rối, dường như đang nghĩ về tính khả thi trong lời đề nghị của cô. Cô đã nhẩy tót lên giường anh, anh quyết định thế nào cũng được, chẳng lẽ nào thì cô thà chết chứ không chịu ngủ trên những chiếc giường kia,

không thể trách cô trơ mắt, mình phải lo thân mình trước, người khác thế nào mặc kệ.

Lúc anh ngồi xuống cạnh cô, cô thò đầu ra khỏi chăn, nghiêm chỉnh ngăn rõ ranh giới trên giường, “Phải nói trước nhé, mặc dù có mỹ nhân bên cạnh, nhưng không được phép quờ quạng tay chân đâu đấy, hãy từ bỏ ngay ý nghĩ xấu xa đó”.

Anh bật cười, “Câu này đáng lẽ phải để anh nói với em mới đúng”.

Đèn đã tắt, hai người nằm trên giường, dường như không còn hứng thú nói chuyện, may mà cả hai đều gầy, nên chiếc giường đơn tuy hơi chật, nhưng cả hai đều cố gắng giữ khoảng cách, cũng không đến nỗi phải chạm vào nhau. Trịnh Vi nằm nép vào tường đếm số, chỉ mong đi vào giấc ngủ ngay, sau đó tỉnh dậy lại là một ngày mới.

Cô thấy rất lạ, cô và Trần Hiếu Chính yêu nhau cũng không phải mới ngày một ngày hai, ngoài “Chuyện đó” ra, mọi hành động thân mật cần có giữa hai người yêu nhau họ đều đã làm, họ đã có những lần tiếp xúc gần gũi hơn bây giờ, nhưng chưa có lúc nào khiến cô cảm thấy phấp phồng và ngại ngùng như giây phút này. Cô đoán, chắc là do hoàn cảnh quá đặc biệt, bản thân chiếc giường cũng bị phú cho rất nhiều ý nghĩa khiến người ta phải suy nghĩ; hơn nữa ban đêm căn phòng yên tĩnh quá, họ lại quá gần nhau, gần đến nỗi dường như cảm nhận được hơi thở của anh đang phả ngay sau gáy cô, từng nhịp từng nhịp, âm ỉm...

Cô cố gắng trấn tĩnh, thì cũng chỉ là cùng ngủ trên một chiếc giường, có gì ghê gớm? Nhưng một điều đáng ngại là tim cô đập rất mạnh, không thể giấu được. Anh im lặng, cũng không biết đã ngủ hay chưa, cô càng nghĩ lại càng không ngủ được, dần dần cô cảm thấy tư thế nép sát vào tường này hơi khó chịu, nhưng cô lại không dám trở mình, sợ chạm vào anh. Thế là cô thầm than khổ, không phải tự mình làm khổ mình đó sao, biết trước thế này, cô thà nằm cây búa của Tiểu Bắc rồi ngủ trên giường của mình còn hơn, kiểu gì sợ hãi cũng còn dễ chịu hơn nằm ngọt ngào thế này,

Trịnh Vi thấy tay chân hơi tê, vừa duỗi ra được một chút, chưa chạm vào người anh, đã nghe thấy anh “tặc” một tiếng với vẻ khó chịu, “Em không nằm yên ngủ đi, còn giãy gì nữa”.

Trịnh Vi vô cùng ảm ức, cô đã phải rúm ró trong góc lâu như thế, vừa duỗi ra một chút đã bị anh kêu ca, bất ngờ cô quay đầu lại, “Em ngủ chứ có phải nằm chờ như xác chết đâu, ai quy định ngủ không được động

đây?"

“Đừng ồn nữa, em nhích ra một chút, anh nóng quá”.

Lúc anh nói, cô mới ý thức được rằng dường như hơi thở của anh đã áp sát gò má cô. Nhưng thời tiết đầu tháng mười, cho dù ban ngày nóng bức đến đâu, đêm đến vẫn có cảm giác lạnh lạnh của mùa thu. Nóng ư? Cô thắc mắc, sao cô không thấy nóng gì cả.

Nghĩ đến đây, cô thò tay ra khỏi chăn, sờ lên trán anh, “Nhiệt độ cơ thể anh không có vấn đề gì chứ? ”

Vừa chạm vào sống mũi anh, cô liền bị anh túm chặt tay, “Em làm gì vậy, quờ quạng gì hả? ” Giọng anh tỏ rõ vẻ bức bối.

“Gì mà ghê vậy, không động nữa thì thôi”. Trịnh Vi cũng có phần bức mình, hậm hực quay lưng lại, giờ mới ý thức được rằng mặc dù anh không cho cô động đây, nhưng không có ý định buông tay cô ra. Anh nắm rất chặt, cô thấy hơi đau tay, bèn lăm lăm đòi giãy ra, anh vẫn không chịu buông.

“Làm gì vậy? ” Cô thắc mắc, không biết mình sai ở điểm nào, giọng nói cũng to hơn.

“Bảo em đừng giãy mà em cứ như con bọ nhảy ấy”.

“Không phải em đã nằm yên rồi đó sao, anh túm tay em, em làm sao ngủ được? ”

“Em ồn quá anh không ngủ được, em cũng đừng mong được ngủ”.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Vi thấy Trần Hiếu Chính ngang như thế này, cô vừa bức mình vừa buồn cười, thầm nghĩ, mình có bao nhiêu ưu điểm sáng ngời mà anh không chịu học, lại đi học thói ngang ngạnh của mình, nhưng đòi độ với mình, anh còn non nớt lắm!

“Không cho sờ hả, đã thế em sẽ cho anh tức nổ đom đóm mắt”. Cô nói là làm, bàn tay bị anh túm chặt vẫn cố nhích xuống, qua mũi qua cằm, gần đến ngực liền huých một cái rồi cười đắc ý.

Không hiểu sao, giọng anh bất chợt dịu dàng, tay vẫn nắm chặt tay cô, nhưng dường như không có ý định gạt tay cô ra mà như áp chặt vào ngực anh.

“Sờ đủ chưa? ” Anh hỏi.

Trịnh Vi vẫn cười khúc khích, được lời mà còn giả bộ, “Cứng nhắc, chẳng có gì đáng sờ”.

Nói thật, cơ thể con trai chẳng có gì thú vị, không thể sánh được với làn da mềm mại và những đường cong hấp dẫn của con gái. Mặc dù cô chưa

có kinh nghiệm thức tiển, nhưng phim AV thì xem quá nhiều rồi, các cô gái xinh đẹp gọi cảm đó đều cặp đôi với các anh chàng xấu xí, thô kệch, cơ thể đàn ông xấu tệ.

Trước đây, mỗi lần hai người thân mật với nhau, phần lớn đều là Trần Hiếu Chính tò mò tham lam khám phá cơ thể cô, mặc dù luôn dừng lại đúng lúc, nhưng sự hiểu biết của cô về cơ thể anh ít hơn nhiều so với những điều anh đã biết về cô. Trong bong tối, đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ táo bạo, cô muốn biết rốt cuộc bộ phận khác con gái nhất của con trai như thế nào, không biết có xấu xí như trong phim AV không? Cô quá tò mò.

Vẫn chưa biết nên đưa ra yêu cầu tế nhị này như thế nào thì anh đã như đi guốc trong bụng cô, tay anh từ từ kéo tay cô dịch xuống dưới. Trời ạ, ý nghĩ của mình không mạnh mẽ đến mức có thể điều khiển tứ chi của anh đó chứ, Trịnh Vi thầm nghĩ.

Mãi cho đến khi Trần Hiếu Chính ấn tay cô vào vị trí đó, anh vẫn im lặng, Trịnh Vi chỉ cảm thấy mồ hôi trong lòng bàn tay anh ướt sang cả tay cô. Không biết có phải do trong lòng cũng có mong muốn đó hay không, cách hai lớp vải nhưng cô vẫn cảm thấy vật thể lạ lẫm đó nóng đến kỳ lạ, cô vừa định rút lại thì anh ập úng, “Đừng...”

Trịnh Vi hăng giọng, “Em có một đề nghị nhỏ... em, em có thể bật đèn được không? ”

Trần Hiếu Chính không nói gì mà đưa tay lên đầu giường, sau một tích tắc Trịnh Vi nghe thấy có tiếng bật đèn, chưa kịp phản ứng gì, ánh đèn dịu nhẹ đã bao trùm lên hai người, cô nhìn thấy gương mặt thanh tú của anh, đôi mắt đen sâu thẳm, và cả bờ trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Trần Hiếu Chính nhìn Trịnh Vi đang ngả vào người anh bằng ánh mắt lạ lùng; cảnh mặt đối mặt này đã khiến Trịnh Vi hiểu ra rằng, yêu cầu bật đèn là một sai lầm ngớ ngẩn.

Khi đèn đã bật lên, cô không thể yêu cầu tắt đèn đi được, trước vẻ nửa muốn nửa không, lần đầu tiên trong đời Trịnh Vi nhìn thấy cái mà cô tò mò. Cô lấy một tay che mặt, không biết như thế có giúp cô bình tĩnh được hơn không; sau một hồi xấu hổ và kinh ngạc, không hổ là Ngọc diện Tiểu Phi Long, cô vẫn giữ nguyên tư thế một tay che mặt, run rẩy thò ngón tay trở thủ chạm vào nó một cái.

Cô không biết mọi hành động của mình bị Trần Hiếu Chính điều khiển từ lúc nào, chỉ nhớ hình như anh có nói một câu, “Thế không công bằng,

phải cho anh nhìn thấy cái anh nhặt được ban nãy mà đã trả lại người mất”.

Anh nói rất đúng, do cô cảm nhận hơi muộn, đêm nay quả thực là rất nóng._ © _

Khi cơn đau bắt đầu ập đến, trò chơi không còn thú vị nữa, mỗi lần Trần Hiếu Chính khẽ cử động, Trịnh Vi lại hét lên: “Dừng, dừng, dừng lại đi, anh Chính, em không đùa nữa đâu, đau lắm”.

Cô ra sức giãy giụa, bắt anh phải dừng lại, rút khỏi cơ thể cô, Trần Hiếu Chính đè chặt lên người cô, giọng cũng lạc đi, “Dừng lại? không được, thực sự là không được... Vi Vi, đau đến thế thật ư?”

“Anh nói cái gì vậy! Để em chọc anh, xem anh có đau không?” Cô vừa đau vừa bực, không nể gì nữa.

Không công bằng, không công bằng, tại sao cùng là một trò chơi, anh thì say sưa, còn cô lại chỉ thấy đau, sự việc đến nước này, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô. Đây chính là trò chơi dục vọng khiến bao trai gái phải mê mẩn đó sao? Đây chính là ngọn nguồn của mọi ham muốn ân oán đó ư? Hai cá thể riêng biệt lại có thể hòa mình làm một qua trò chơi này ư, khi hai cơ thể hòa thành khối lửa đam mê, họ có thể đắm mình trong tâm hồn sâu thẳm của đối phương?

Trịnh Vi bật khóc, cô không biết cô khóc vì đau đớn hay vì ý thức được rằng đêm nay là đêm đánh dấu một sự thay đổi lớn lao trong cuộc đời cô. Nếu một người con gái sớm muộn gì cũng sẽ có một đêm như thế, thì cô không thể không thừa nhận, trong những giọt nước mắt đau đớn ấy có xen lẫn cả niềm hạnh phúc, bởi cô đã hiến dâng trọn vẹn cho người con trai mà cô yêu thương nhất trong những năm tháng tươi đẹp nhất của cuộc đời. Nghĩ đến đây, sự rộn ràng hồi hộp đã thế chỗ cho những động tác giãy giụa yếu ớt, ngay cảm giác đau đớn cũng thật khó tả.

Thượng đế rất thông minh, trong lần đầu tiên của cuộc đời người con gái, ông đã để cho họ cảm thấy đau đớn tột cùng trước sự tấn công của người đàn ông, bởi niềm vui sẽ trôi qua trong tích tắc, chỉ có niềm đau là khắc cốt ghi tâm, người con gái ấy có thể quên người đàn ông đã đem đến cho cô niềm vui mạnh mẽ nhất, nhưng mãi mãi không thể quên người đã khiến cô đau đớn trong lần đầu tiên.

Làm sao cô có thể quên được anh, Trần Hiếu Chính của cô, dưới ánh đèn mờ ảo, anh nhíu chặt mày, mồ hôi vã ra như tắm, phải chăng anh cũng sẽ suốt đời nhớ cô trong giây phút này?

Trịnh Vi ôm chặt tấm lưng trần chắc nịch của anh trong những động tác anh đưa ra đưa vào, cảm thấy mãn nguyện trước niềm sung sướng xen lẫn sự đau khổ của anh. Họ sẽ không còn là hai người xa lạ, cho dù một ngày nào đó, họ để mất nhau, chỉ cần ghi nhớ ngày hôm nay, cô sẽ không bao giờ trắng tay.

Trong giây phút gần như đã quên tất cả, đột nhiên có tiếng mở khóa cửa, theo bản năng, Trần Hiếu Chính liền tắt ngay đèn. Trong tích tắc ánh đèn vụt tắt đó, Trịnh Vi có cảm giác cơ thể anh rung lên rất mạnh, rồi anh vớ ngay tấm chăn phủ kín cơ thể đang trần như nhộng, nín thở nằm đè lên cô. Trịnh Vi không dám nhúc nhích, cô nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó có tiếng người loạng choạng bước vào, hóa ra là Lão Trương về muộn. Một điều may mắn là Lão Trương không bật đèn, nếu bị lão phát hiện, không biết họ sẽ xấu hổ đến nhường nào. Họ nghe thấy Lão Trương mò mẫm vào nhà vệ sinh, hình như nôn thốc nôn tháo một hồi, sau đó vẫn tìm được giường của mình, vừa đặt lưng xuống là không thấy động tĩnh gì nữa, lát sau đã ngáy như sấm dậy.

Trịnh Vi cảm nhận được Trần Hiếu Chính cũng thở phào một tiếng như cô, bây giờ mới đến lúc cô tính sổ với anh, cô đẩy anh một cái, khẽ nén giọng nói: “Đồ đểu, anh còn đè em làm gì?” Cô nghe thấy anh khẽ cười, rồi anh lật người qua một bên, sự dịch chuyển của anh khiến cô cảm thấy chỗ đó hơi lạnh, lấy tay lau thử, ướt sũng một vùng, có cả mùi gì hơi tanh. Cô khẽ kêu lên, lập tức hiểu ra ngay vấn đề, “Hả kinh quá”. Anh không phản ứng gì, ngồi dậy tìm giấy vệ sinh, lau cẩn thận cho cả hai người.

Một đêm rồi bời, Trịnh Vi cũng không biết mình đi vào giấc ngủ từ lúc nào, đến khi tỉnh dậy trời đã sáng rõ, cô mơ màng mở mắt, không biết mình đang ở đâu. Mãi cho đến khi nhìn thấy anh đã ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở mép giường, mọi chuyện xảy ra đêm qua mới tràn về. Cô kéo ngay chăn che mình lại, chỉ để lộ đôi mắt nhìn anh, những ký ức đó quá mãnh liệt, mặc dù đã qua một đêm nhưng Tiểu Phi Long vẫn thấy ngượng ngùng.

Hai tay anh chống xuống thành giường, điềm tỉnh nhìn về bối rối của cô, nói: “Em ngủ hư thật đấy, đè chân tay anh tê cứng hết cả”.

Trịnh Vi đâu chịu thừa nhận, “Anh nói dối, chứng cứ đâu?” Cô liếc sang giường của Lão Trương, không thấy lão, cô bắt anh quay đi, còn mình ngồi dậy mặc quần áo. Lúc Trần Hiếu Chính quay đầu lại, cô đã mặc

xong, chỉ còn mái tóc vẫn rối tung, nhìn càng ngây thơ, vô tội. Thấy cô cúi đầu, anh cảm thấy mình chưa bao giờ mềm lòng như lúc này, nhưng một lát sau cô lại hất hàm, nói: “Bây giờ anh đã là của em rồi, từ nay trở đi anh phải ngoan ngoãn nghe lời”.

Cùng ngày hôm đó, Trịnh Vi đang đi ở trong sân trường thì gặp Lão Trương hốt hải đi đâu, vì có tật giật mình nên hai má cô đỏ bừng, tìm đập thành thịch, Lão Trương mặt vẫn tỉnh bơ, còn cô lại không khẩu mà xưng, “Lão Trương, đêm qua anh không nghe thấy gì chứ?”

Lão Trương lắc đầu với vẻ khó hiểu, “Không nghe thấy gì cả”.

Cô liền cười, “Thế thì tốt, thế thì tốt”.

Đang định cất tiếng chào tạm biệt, thì Lão Trương vẽ rần thêm chân bổ sung một câu: “Anh chẳng nghe thấy gì đâu, giường của bọn em lắc lư cả đêm, chỉ nghe thấy kêu cọt kẹt thôi, ngoài ra không nghe thấy gì hết”. Trịnh Vi liền co giò chạy mất, vẫn còn nghe thấy Lão Trương đáng ghét gọi với theo sau: “Vi Vi, bọn em yên tâm, đêm nay chắc chắn anh không về nữa đâu”.

— © —

Kỳ nghỉ kết thúc, bạn bè trong phòng lục tục quay về, lúc cùng giặt quần áo, Trịnh Vi cất tiếng hát khe khẽ, không ngờ phát hiện ra Nguyễn Nguyễn đang chăm chú nhìn mình. Cô dõi theo ánh mắt của bạn nhìn lên cổ mình, trên đó không có gì cả, cô đã kiểm tra rất kỹ trước gương rồi mà; thật sự không biết những vết hôn môi trong tiểu thuyết có đúng hay không, thế là cô hùng hổ nói: “Đừng nhìn nữa, không có gì đâu!”

Nguyễn Nguyễn liền cười, “Cậu đúng là có tật giật mình, cậu biết tớ nhìn gì không? Lúc đầu chỉ thấy nghi nghi, giờ thì tớ dám khẳng định chín mươi phần trăm rồi, mau khai ra đi, hơn 10 giờ tối hôm mừng hai tớ gọi điện về phòng định an ủi cậu, ai ngờ không có người nhấc máy, cậu mau khai ra đi, cậu đã đi đâu, giở trò gì hả?”

“Tớ thì giở được trò gì, chắc là đi tắm thôi”. Trịnh Vi vẫn cố chối.

“Không giở trò gì sao vừa nãy cậu phải kiểm tra cổ?” Nguyễn Nguyễn trêu chọc.

Trịnh Vi thấy giấu không được, bèn đỏ mặt cười, cô vẩy nước ở tay cho đỡ ướt, ghé sát vào tai Nguyễn Nguyễn nói vài câu, mặt Nguyễn Nguyễn cũng đỏ bừng lên, “Thôi đi, ai thèm nói chuyện này với cậu”.

Trịnh Vi lấy tay chỉ vào Nguyễn Nguyễn với vẻ ranh mãnh, bất ngờ Nguyễn Nguyễn nghiêm mặt gạt tay cô xuống, khẽ nói: “Cậu nói thật đi,

việc kia... thế có dùng biện pháp nào không? ”

Nguyễn Nguyễn thấy Trịnh Vi hơi sững người, cũng đã đoán ra được tám, chín phần, “Cậu ngốc thế, ngộ nhỡ không cẩn thận để ... thì sao? ” Cô cũng không dám nói ra hai chữ đó, nhưng cuối cùng Trịnh Vi đã hiểu được, dường như lúc này cô mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, càng nghĩ càng thấy lo, “Làm sao có thể có như thế được, Nguyễn Nguyễn, cậu đừng dọa tớ! ”

“Tớ dọa cậu làm gì, chắc không xui xẻo như thế đâu? Nhưng nhỡ không may dính thật thì gay to đấy”. Nguyễn Nguyễn nhú mày, tỏ vẻ lo lắng.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ hả Nguyễn Nguyễn, tớ uống thuốc được không, không phải uống thuốc thì không có vấn đề gì nữa sao?

Trịnh Vi vốn tính hấp tấp, cuống lên như kiến bò trên chảo.

“Nói cậu ngốc nghếch chẳng sai tí nào, uống thuốc cũng phải có thời gian chứ, tớ nghe nói chỉ có tác dụng trong vòng một, hai ngày đầu thôi, cậu...”

Trịnh Vi như muốn bật khóc, “Thôi chết tớ rồi, lần này chết thật rồi”.

Nguyễn Nguyễn cúi đầu nghĩ ngợi, hỏi cô ngày cuối của chu kỳ kinh,

“Vừa hết được một tuần, chắc là không đến nỗi đâu, cậu đừng quá lo, sự việc đã đến nước này sợ cũng chẳng giải quyết được gì, từ trước đến giờ số cậu đều hên, chắc là không có vấn đề gì đâu”.

“Nhỡ dính thật thì sao? ” Trịnh Vi túm chặt tay Nguyễn Nguyễn như túm chiếc phao cứu mạng cuối cùng.

Nguyễn Nguyễn thì hiểu hơn cô được bao nhiêu, thấy bạn hỏi vậy cũng sững người, một lát sau mới nói: “Nếu dính thật thì cũng có cách đối phó, tóm lại là cậu đừng nhắc đến chuyện này nữa. Thật đúng là, cậu không hiểu, anh ấy cũng không hiểu à? ”

Trịnh Vi đỏ bừng mặt, “Anh ấy có hỏi tớ, lúc đó tớ... lúc đó tớ...”

Nguyễn Nguyễn hiểu ý, liền mím môi cười.

Hơn hai mươi ngày sau đó, Nguyễn Nguyễn cũng thấp thỏm hồi hộp theo Trịnh Vi, theo lịch đã qua một ngày mà tín hiệu Trịnh Vi chờ đợi vẫn chưa thấy đến, cô như người ngồi trên lửa, ăn không ngon, ngủ cũng không yên. Ở trường đại học, chuyện trai gái yêu nhau tiếp xúc thân mật không còn có gì là lạ, nhưng nếu để xảy ra “Nhân mạng” thì sự việc sẽ không hề đơn giản. Cô cũng đã nhiều lần phân nân riêng với Trần Hiếu Chính, anh biết mình đuối lý nên cũng lo lắng không kém cô. Cuối cùng thấy cô sốt ruột đến mất ăn mất ngủ, hai người bèn cuốc bộ một vòng xa, mua

que thử thai ở một hiệu thuốc nằm ở khu vực kín đáo cách trường rất xa, vừa về đến ký túc xá, cô liền vào nhà tắm đóng cửa lại, một lúc lâu sau mới đi ra, đúng lúc gặp Nguyễn Nguyễn với vẻ mặt âu lo.

“Thế nào rồi? ” Nguyễn Nguyễn hỏi.

Trịnh Vi bạnh môi, nhìn Nguyễn Nguyễn đang trong trạng thái lo lắng, cười tươi giơ tay ra hiệu “Chiến thắng”, Nguyễn Nguyễn thở phào một cái, “Thật là, cậu làm tớ hết hồn”.

Chiến thắng này đã khiến Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính được một phen hú hồn, nhưng cả hai người đều là sinh viên nội trú, mấy khi có được cơ hội như đợt nghỉ vừa rồi. hai người không ai nhắc gì đến cái đêm đáng nhớ đó nữa, chỉ có điều những lúc cầm tay nhau, cả hai đều thấy gần gũi hơn.

Dường như chuyến đi trong dịp nghỉ quốc khánh của Nguyễn Nguyễn cũng được coi là trọn vẹn, ít nhất qua nụ cười của cô, Trịnh Vi biết chắc chắn cô đã bảo vệ thành công tình cảm của mình.

“Cậu đã làm những gì, mau dạy tớ đi”. Trịnh Vi nói Nguyễn Nguyễn trả lời: “Tớ chẳng làm gì cả, chỉ đến thăm anh ấy thôi, để anh ấy đưa tớ đi chơi”.

“Thế cậu có hỏi tối hôm đó anh ấy ở đâu không? ”

Nguyễn Nguyễn lắc đầu, “Anh ấy chỉ nhất thời không nhớ đến tớ mà thôi, thế nên khi tớ nhìn thấy anh ấy, anh ấy cũng nhìn thấy tớ bằng xương bằng thịt, tớ đã đạt được mục đích của mình, tớ hiểu anh ấy”.

Chương 11: Nhát dao cửa con tim

Bước vào năm thứ tư, rất nhiều bạn bè xung quanh đã lên kế hoạch tìm việc, trường của Triệu Thế Vĩnh - bạn trai của Nguyễn Nguyễn cho sinh viên đi thực tập hai tháng, anh đã tranh thủ cơ hội xin thực tập tại thành phố S cách thành phố G không xa. Như thế hai người mấy năm trời xa cách đã được gần nhau nhiều hơn. Thời gian đó, cứ hai tuần một lần, không quản mưa gió, Nguyễn Nguyễn ngồi tàu hơn bốn tiếng đồng hồ để đến thành phố S thăm người yêu. Có lúc vì muốn tranh thủ thời gian được gần nhau nhiều hơn, cô liền bỏ mấy tiết học và đi từ chiều thứ sáu, thế là đến lượt Trịnh Vi phải xin phép cho bạn. Một lần, vị giáo sư mặt sắt nổi tiếng dạy môn công nghệ nước thải bất ngờ kiểm tra sĩ số

lớp bằng cách cho làm bài trắc nghiệm ngay tại giảng đường. Để giúp Nguyễn Nguyễn không bị mang tội bỏ học, Trịnh Vi đã phải phát huy tốc độ, một mình hoàn thành hai bài kiểm tra trong thời gian quy định, xong chuyện mặc dù cô luôn mồm kêu khổ vì cổ tay tê cứng, nhưng vì đã giúp được Nguyễn Nguyễn nên cũng thấy vui. Cô và Tiểu Bắc thường hòa nhau trêu Nguyễn Nguyễn, hóa ra ba năm Nguyễn Nguyễn là sinh viên chăm chỉ, không phải cô ngoan ngoãn thật, mà do lúc đó không có điều kiện để phạm tội thôi, giờ thì khỏi nói, một khi điều kiện đã chín muồi, cô cũng liều mạng như ai. Tiền tiêu vặt tiết kiệm hàng tháng đều quyên góp cho sự nghiệp giao thông của Tổ quốc, vì thế, họ không ngần ngại gọi chuyến tàu T xxxx từ thành phố G đến thành phố S là “Chuyến tàu Nguyễn Nguyễn”.

Có lần Triệu Thế Vĩnh cũng theo Nguyễn Nguyễn đến trường bọn họ, còn mời sáu cô trong phòng đi ăn ở gần trường. Đó là lần đầu tiên họ được chiêm ngưỡng diện mạo thật của Triệu Thế Vĩnh, hóa ra đó là một chàng trai trắng trẻo, thư sinh, lúc chào mọi người còn nép sau lưng Nguyễn Nguyễn cười bẽn lẽn, để lộ hai má lúm đồng tiền sâu hoắm và chiếc răng khểnh bên trái, rõ ràng là hai người bằng tuổi nhau, nhưng trước anh, cô bạn Nguyễn Nguyễn xinh đẹp chẳng khác gì bà chị. Trong lúc ăn cơm, khi nào không dùng đũa thì bàn tay anh chàng lại nắm chặt tay Nguyễn Nguyễn dưới gầm bàn, tranh thủ lúc mọi người không để ý, Trịnh Vi ghé sát vào tai Nguyễn Nguyễn nói châm chọc: “Nguyễn Nguyễn, bọn cậu sến quá đấy”.

Duy Quyên đề nghị, cơ hội hiếm có, yêu cầu Thế Vĩnh mời Lục đại Thiên Hậu mỗi người một cốc bia, Tiểu Bắc hưởng ứng nhiệt liệt, bình thường trong phòng mấy người đã có người yêu, bạn trai Lục Nha đã tốt nghiệp, lại là anh chàng thật thà, trêu chọc cũng chả có nghĩa lý gì, Trần Hiếu Chính với tính cách đó, ai dám tự nhiên đùa giỡn, khó khăn lắm mới gặp được anh chàng Triệu Thế Vĩnh “non nớt, đáng yêu” này, họ đâu chịu buông tha. Tựu lượng của Triệu Thế Vĩnh cũng gọi là có đôi chút, nhưng uống liền sáu cốc bia cũng đủ khó chịu, trước sự hòa vào của các nàng yêu tinh, anh cũng không tiện từ chối, nhưng lại tỏ ra bối rối; cuối cùng vẫn là Nguyễn Nguyễn đề nghị, cô và Thế Vĩnh chia đôi sáu cốc, mỗi người ba cốc, để các chị em trong phòng được thỏa lòng, hai người sẽ quàng tay và uống. Mọi người cười nói hò hét, Trịnh Vi và Tiểu Bắc vừa cười vừa gõ bát đĩa, Nguyễn Nguyễn hào hiệp uống hết một hơi, trong

khi Thế Vĩnh lại đỏ mặt ngượng ngùng.

Một điều đáng nói là, vừa mới vào học chưa được bao lâu, hàng tuần Nguyễn Nguyễn đều nhận được một bó hoa baby của nhân viên cửa hàng hoa mang đến, trên bó hoa không để địa chỉ người tặng và nhân viên đưa hoa cũng không có thông tin gì về họ. Lúc đầu Nguyễn Nguyễn tưởng là Thế Vĩnh muốn tạo cho cô một niềm vui lãng mạn bất ngờ, về sau mới biết Thế Vĩnh không biết chuyện này.

Không phải cô chưa bao giờ được nhận hoa của các chàng trai khác tặng, nào là hoa hồng, bách hợp, nhưng sau một vài lần, thân phận của người tặng hoa đều hai năm rõ mười. Thực ra, hoa chỉ là công cụ để bày tỏ tấm lòng của người tặng, chỉ cần có tấm lòng, ắt phải có ý đồ; có điều lần này, tuần nào hoa cũng được đem đến đúng ngày, nhưng người tặng hoa đồ vẫn là một bí ẩn, ngay cả thiệp tặng cũng không có.

Hoa baby thường dùng để tô điểm, cắm xen vào hoa hồng hay bách hợp, Nguyễn Nguyễn và bạn bè cùng phòng chưa bao giờ nhìn thấy một bó hoa baby gói riêng như thế. Đẹp thì cũng không hẳn là đẹp, nhưng hoa được gói bằng giấy bóng kính màu tím nhạt, trông cũng lạ mắt. Vì chuyện này mà Trịnh Vi còn tìm đọc ý nghĩa của loài hoa baby, mỗi nơi một đáp án, rất lan man. Lúc đầu Nguyễn Nguyễn cũng rất ngạc nhiên, cô tìm một lọ thủy tinh đơn giản, hàng tuần cắm bó hoa baby tươi tắn vào lọ và đặt trên bàn trước cửa sổ, trông cũng rất đẹp, như lời cô nói là, cho dù người tặng hoa là ai, bản thân bó hoa này cũng đáng được nâng niu, trân trọng.

Thỉnh thoảng Trịnh Vi cũng nhắc đến chuyện này trước mặt Trần Hiếu Chính bằng giọng hâm mộ. Yêu nhau lâu thế rồi, đừng nói là hoa, ngay cả một nhánh cỏ Trần Hiếu Chính cũng chưa bao giờ tặng cô, đương nhiên, không phải cô thật lòng thích loài hoa cuối cùng sẽ khô héo đó. Mặc dù cô vẫn thấy chú tiểu long bằng gỗ của Trần Hiếu Chính thú vị hơn, nhưng có cô gái nào không thích những giấc mơ lãng mạn, luôn mong chàng trai mà mình yêu thương tặng cho mình những đóa hoa rực rỡ tượng trưng cho tình yêu. Cô không bao giờ giấu những suy nghĩ trong lòng, làm sao Trần Hiếu Chính không hiểu tín hiệu rõ ràng đó, nhưng anh chỉ cười mà không nói gì.

Trịnh Vi phát hiện, gần đây Trần Hiếu Chính rất hay ngồi lặng lẽ một mình, càng ngày anh càng ít nói, không biết đang suy nghĩ gì, mặc dù anh làm việc rất tốt, nhưng về phần muộn lướt qua cái nhú mày vẫn không

giấu nổi cô, cô cũng hỏi anh, nhưng anh đều bảo không có gì. Con người anh là vậy, chuyện gì không muốn nói, dù hỏi cả ngàn lần cũng sẽ không có câu trả lời.

Thực lòng Trịnh Vi cũng cảm thấy thất bại và bất lực, không biết có phải vì quá sợ mất anh mà cô luôn muốn thăm dò những suy nghĩ trong lòng anh hay không? Có rất nhiều lần, rõ ràng là anh đứng trước mặt cô, nhưng cô không biết anh đang nghĩ gì, có lẽ chính vì cô quá yêu anh nên khiến cô không nhìn ra vấn đề.

Trần Hiếu Chính giống như con búp bê mà hồi nhỏ cô thích nhất, mất bao công sức, phải khóc lóc kêu đòi mới giành được từ tay người chị họ; chưa giây phút nào cô cảm thấy yên tâm, mặc dù được ôm chặt nó trong lòng đi ngủ, nhưng vẫn sợ khi tỉnh dậy sẽ mất nó.

Mặc dù cô là Tiểu Phi Long thông minh lanh lợi, nhưng anh là bầu trời của cô, kể cả cười mây đập gió, cô cũng không đến được chân trời góc biển.

Buổi chiều hôm đó, Trịnh Vi hẹn Trần Hiếu Chính cùng đi đọc sách, đến trước hội trường, từ xa cô đã nhìn thấy anh - còn có cả Tăng Dục đang đứng đối diện với anh. Kể từ khi cô và Trần Hiếu Chính yêu nhau, dần dần Tăng Dục không còn tình cảm gì với anh nữa mà biết ý giữ một khoảng cách nhất định với anh. Đã rất lâu rồi Trịnh Vi không thấy họ đứng riêng với nhau. Cô bước về phía trước mấy bước, cố gắng để nụ cười của mình tươi tắn hơn, họ chỉ tình cờ gặp nhau, đều là bạn học, quan hệ bình thường cũng không có gì đáng nói. Nhưng hôm đó Trịnh Vi đeo kính áp tròng, cô nhìn thấy rất rõ Tăng Dục đang tỏ ra bức xúc khác thường, Tăng Dục vốn rất hiền thực, nhưng lúc này đây dường như cô có vẻ bức bối, khó chịu với người đang đứng trước mặt. Cô đưa tay ra vẽ cái gì đó rồi chỉ sang phía đối diện với hội trường, khu vực đó nằm đối diện với tòa nhà đa phương tiện mà trường đang thi công, ngoài đồng vật liệu xây dựng ngổn ngang và mấy người thợ xây, không có gì đặc biệt. Hoàn toàn trái ngược với vẻ nôn nóng của Tăng Dục, Trần Hiếu Chính lại bình tĩnh lạ thường, đó là dáng vẻ mà Trịnh Vi rất quen thuộc, càng đối với người xa lạ, anh càng bình tĩnh, lịch sự và tỏ ra rất nhẫn nại, nhưng thực ra là không quan tâm.

Một lát sau, dường như Tăng Dục cũng không còn hào hứng với sự nóng nảy đơn phương của mình, cô thử đặt tay lên mé vai Trần Hiếu Chính, miệng vẫn đang nói gì đó; Trần Hiếu Chính trả lời mấy tiếng với vẻ thờ

ơ, khẽ nhích vai ra tránh tay Tăng Dục. Lúc anh né người, ánh mắt vô tình nhìn thấy Trịnh Vi, anh mỉm cười, nói qua quít vài câu gì đó với Tăng Dục rồi bước về phía Trịnh Vi.

Không có Nguyễn Nguyễn ở bên, Trịnh Vi cũng không biết nên xử lý thế nào khi gặp tình huống này, có lẽ cô nên coi như không nhìn thấy gì, cười cho qua chuyện, nhưng khi Trần Hiếu Chính bước đến gần cô, cô vẫn hỏi: “Anh và Tăng Dục làm gì đấy?”

Trần Hiếu Chính liếc cô một cái, lấy tay xoa cằm, “Để anh đoán xem nào, Ngọc diện Tiểu Phi Long ghen rồi phải không?”

“Còn lâu em mới thèm ghen, dỗi hơi mà đi quan tâm chuyện của hai người!” Đột nhiên cô lại nổi cáu, giọng cũng gắt lên, gạt anh ra rồi đi tiếp.

Hình như anh cười một tiếng sau lưng, nhưng vẫn chạy theo sau, nắm chặt tay cô, “Đồ ngốc, anh và cô ấy ở cùng tổ làm luận văn tốt nghiệp, hiện đang ở trong giai đoạn chuẩn bị, có một số vấn đề hai người bất đồng ý kiến, nên tranh luận vài câu mà thôi. Đừng có xì mặt ra như thế, vốn đã chẳng xinh xắn gì, giận dỗi trông còn tệ hơn”.

Đây là lần đầu tiên anh chịu giải thích với cô, mặc dù Trịnh Vi vẫn tỏ ra ấm ức, nhưng trong lòng lại thấy vui vui, cô chỉ vào mũi anh nói, “Em không biết, từ nay trở đi cứ giống cái nào 50 tuổi trở xuống, anh phải giữ khoảng cách an toàn ba mét trở lên cho em!”

Anh cười gạt đầu: “Ngài còn ra lệnh gì nữa không ạ?”

Cô cũng không khách khí, “Còn nữa, mừng một tháng Năm đi Vụ Nguyên với em!”

“Vụ Nguyên? Đi Vụ Nguyên làm gì?” Trần Hiếu Chính ngạc nhiên.

Trịnh Vi liền nói vẻ rất nghiêm túc: “Nhất định em phải đi, Vụ Nguyên là mảnh đất có ý nghĩa rất đặc biệt đối với em, anh Chính, anh đi với em chứ?”

Trần Hiếu Chính do dự.

Cô lại bắt đầu vận động nài nỉ: “Được không, được không, đi nhé đi nhé, em luôn mơ ước được đi Vụ Nguyên với người mình yêu, em muốn đưa anh đi ngắm cây hòe già đã từng làm chứng cho tình yêu của mẹ em, em cũng muốn để nó làm chứng cho tình yêu của em. Đó là ước mơ của em, tiện đường em còn có thể về nhà, được không, đi nhé, ... tiền tàu xe em đã chuẩn bị hết rồi”.

Anh cúi đầu một lúc lâu, đến khi ngẩng lên nụ cười đã nở trên môi, “Thôi

được. Nhưng mà tiền tàu xe không dùng của em đâu, tiền các mô hình thiết kế anh làm thêm vẫn còn một ít, chi phí đi lại không có vấn đề gì đâu."

Trong tiếng cười giòn tan của cô, anh còn bổ sung một câu: "Mùng một tháng Năm chúng mình sẽ đi Vụ Nguyên".

Rất hiếm khi cô nhìn thấy vẻ mặt anh lại nghiêm trang như vậy, vẻ nghiêm trang đó còn toát lên một sự quyết đoán mơ hồ, khiến cô gần như lầm tưởng rằng, sau một hồi đắn đo đấu tranh, điều anh cho cô không phải là quyết định đi Vụ Nguyên, mà là lời hứa chắc chắn của cả cuộc đời.

Buổi chiều hôm đó, Trịnh Vi ngồi bên Trần Hiếu Chính trên chuyến xe về nhà anh, một cảm giác khó hiểu xâm chiếm lòng cô. Chuyến xe đang đi về thành phố có nhà anh ở, thời gian trôi qua, nhà anh mỗi lúc một gần hơn. Cuối cùng anh đã chịu đưa cô về nhà, cho cô tiếp xúc với cuộc sống ngoài trường Đại học của anh. Trịnh Vi biết, điều này hoàn toàn có thể coi là một sự biến đổi về chất trong mối quan hệ của họ, mặc dù cô chưa bao giờ cho rằng mình là một người xấu xí, mà là một cô gái xinh xắn, đáng yêu được mọi người quý mến, nhưng trước khi gặp mẹ anh, ít nhiều cô cũng cảm thấy hồi hộp.

Xe đi đã được gần một nửa đường, Trần Hiếu Chính thấy Trịnh Vi ngồi bên ngủ gật được một lúc lại bắt đầu chăm chú đọc cuốn sổ gì đó, vừa lên xe anh đã hỏi cô đọc gì, cô liền tỏ vẻ bí hiểm không chịu cho anh xem, anh cũng chẳng buồn để ý, nhưng hiếm khi thấy cô chăm chú như thế, không nén nổi tò mò anh lại hỏi cô: "Đọc cái gì mà chăm chú thế, không lẽ em đổi cuốn khác rồi à?" Anh đã từng nhìn thấy cuốn sổ ghi chép trăm thứ bà rằn mà cô luôn mang theo bên người, sau khi đọc những nội dung kỳ quái trong đó, anh bắt đầu tin vào câu nói "Trong các lĩnh vực, mỗi người có một tài riêng".

Thấy Trần Hiếu Chính lại cất tiếng hỏi, Trịnh Vi cũng ngại không muốn giấu nữa, cô giở cuốn sổ ra trước mặt anh lắc lắc: "Nhầm rồi! Đây là sổ tay của Trư Bắc!"

"Sổ tay ghi chép của Tiểu Bắc mà lại thú vị đến thế sao?" Trần Hiếu Chính đón lấy với vẻ nghi ngờ, anh giở ra xem, đúng là cuốn sổ được ghi chép rất cẩn thận, có đoạn trích, có thu hoạch, có những lời phát biểu cảm nghĩ, mặc dù đều là những tác phẩm tiểu thuyết vô vị, nhưng so với cuốn sổ tay của Trịnh Vi, vẫn còn khá chán. Anh lật đến trang cô vừa

chăm chú nghiên cứu, thấy trên đó có ghi nắn nót “Cấm nang đối nhân xử thế của nàng dâu với mẹ chồng ghê gớm”, dưới tiêu đề là nội dung cụ thể.

Anh gấp cuốn sổ rồi trả lại cô, còn mình thì tựa vào lưng ghế nhìn cô đang thấp thỏm.

“Trước khi đi Tiểu Bắc cứ nhét cho em, bảo em phải đọc cho kỹ, em nghĩ, cái này...phòng trước vẫn hơn mà”. Cô nói với vẻ ngại ngùng, nhưng lại sợ anh không vui, bèn bổ sung ngay: “Không phải ý em muốn nói là mẹ anh ghê gớm đâu nhé, chỉ có điều, lần đầu tiên em đến nhà anh nên hồi hộp lắm, nhớ đến những chuyện của mẹ anh mà anh kể cho em nghe, mà em cũng nghe người ta nói phần lớn những bà mẹ độc thân chỉ có một cậu con trai đều rất khó chiều, thế nên... này, anh không giận đó chứ? ”

Trần Hiếu Chính bật cười, “Em nói thế anh cũng thấy hơi hồi hộp thật”. Anh nghĩ một lát rồi nói với vẻ nghiêm túc: “Đúng là mẹ anh hơi khó chiều, nhưng cũng không ghê gớm như em tưởng tượng đâu, anh đã quyết định đưa em về nhà tức là cũng phải có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý, có anh ở bên, mẹ anh còn dám ăn thịt em nữa không, hơn nữa em cũng đâu phải là dạng chối cùn rế rách”.

Trịnh Vi khẽ vỗ vai anh, “Chẳng có người nào lại nói người yêu mình như thế. Nhưng, liệu mẹ anh có hận em cướp con trai của bà không? ”

“Em tưởng ai cũng ấu trĩ như em à? Anh đâu phải thứ đồ chơi, cướp kiểu gì? Nhưng...” Anh hơi bối rối: “Trước mặt mẹ anh, em nên tỏ ra điềm đạm hơn”.

“Từ trước đến nay em vẫn điềm đạm đó chứ, mọi người đều nói trông em điềm đạm ngoan hiền”. Cô thanh minh.

Anh nói lấp liếm: “Ừ, ừ, lúc em ngồi yên trông em rất điềm đạm”. Rồi anh lại bổ sung: “Và còn điều này nữa, em cũng nên tỏ ra chăm chỉ hơn, tuyệt đối không được kể những chuyện ở trường như có lúc anh phải rửa cả bát cho em, em biết đấy, những người tầm tuổi mẹ anh, suy nghĩ vẫn cổ hủ lắm”.

“Cái đó thì em biết, em chỉ nói bình thường đều là em thu vén gọn gàng cho anh, để mẹ anh phải ngắt ngay con gà tây”. Trịnh Vi cười tinh nghịch. Một lát sau, Trần Hiếu Chính không thấy cô nói gì nữa, mới phát hiện ra cô đã dựa người vào ghế ngủ thiếp đi từ lúc nào, dần dần tựa vào người anh, miệng khép hờ, khiến gương mặt đang say sưa trong giấc nồng của

cô càng trở nên ngây thơ, hồn nhiên. Anh khẽ nhích vai, tạo cho cô một chỗ dựa thoải mái rồi đưa mắt nhìn cảnh vật đang lướt qua vùn vụt ngoài cửa xe. Chiếc xe khách lao vun vút trên con đường rộng thênh thang thẳng tắp, chưa kịp ngắm những khóm hoa dại rực rỡ mọc ven đường, xe đã vụt qua, dù quay đầu lại, cũng không nhìn thấy gì nữa. Hai người về đến nhà thì trời đã sẩm tối. Nhà anh nằm ở khu tập thể của cơ quan mẹ anh. Từ nhỏ Trịnh Vi cũng lớn lên trong khu tập thể, nên cô đã khá quen thuộc với cuộc sống của một xã hội thu nhỏ có đủ bệnh viện, trường học, chỉ có điều, so với khu tập thể của các cơ quan làm ăn khá giả có bãi cỏ, vườn hoa mà cô đã quen từ nhỏ, khu nhà của cơ quan đang sắp sửa đến hồi phá sản nằm trước mặt cô trông lạnh lẽo, tồi tàn hơn nhiều.

Nhà anh ở tầng hai, Trần Hiếu Chính vừa gõ cửa, cánh cửa có phần cũ nát đó liền mở ra ngay.

“Chính, con về rồi đấy à?”

Nếu không có câu nói vui mừng của người phụ nữ trước mặt khi nhìn thấy cậu con trai, thì gần như Trịnh Vi không thể tin rằng, người đàn bà tầm 50 tuổi có phần khắc khổ này là mẹ Trần Hiếu Chính. Cô chỉ kém Trần Hiếu Chính một tuổi, đáng lý ra mẹ cô và mẹ anh tuổi tác cũng tương đương nhau, Trịnh Vi nhớ đến gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của mẹ mình, lại nhìn vẻ già trước tuổi của mẹ anh, bất giác kinh ngạc.

Từ sau lưng Trần Hiếu Chính cô thò mặt ra, miệng nở nụ cười thật tươi: “Cháu chào bác ạ”.

Lúc nhìn thấy Trịnh Vi, mẹ anh lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng tục ngữ nói “đánh người không đánh người cười”, trước nụ cười của Trịnh Vi, bà nhanh chóng mỉm cười đáp lễ, sau đó nhìn sang con trai với vẻ thắc mắc. “Mẹ, bạn ấy là Trịnh Vi, là ... là bạn học cùng trường với con, đến nhà mình chơi một hai hôm. Vi Vi, đây là mẹ anh”. Dù sao thì anh cũng còn trẻ, ít va chạm, ngại giới thiệu với mẹ mình rằng “đây là bạn gái của con”, nhưng với tính cách của anh, làm sao có thể đưa bạn gái cùng học về nhà một cách dễ dàng như vậy, huống hồ, ánh mắt thân mật mà anh dành cho Trịnh Vi và việc hai người nắm chặt tay nhau sau lưng đã nói lên tất cả.

Mẹ Trần Hiếu Chính đã chuẩn bị xong cơm nước, dường như chỉ cần đợi con trai về là có thể ăn cơm, trên bàn bày gọn gàng ba chiếc bát và ba đôi đũa, Trịnh Vi thấy hơi bất ngờ, dường như căn nhà không còn ai nữa

thì phải, lẽ nào mẹ anh đã linh cảm được trước con trai mình sẽ đưa một cô gái về nhà? Đang mãi nghĩ, mẹ anh đã giục: “Chính, mau mời bạn con ngồi đi, mẹ lấy thêm cái bát nữa”. Nói rồi bà liền đi vào bếp.

Trần Hiếu Chính đã nhận ra vẻ thắc mắc của cô, anh lén ghé sát vào tai cô nói: “BỘ bát đĩa kia là của bố anh”.

Trịnh Vi càng ngạc nhiên hơn, suýt nữa cô buột miệng hỏi: không phải bố anh đã mất rồi đó sao? May mà cô đã kịp hiểu ra vấn đề, dưới ánh đèn mờ mờ cô khẽ rung mình.

Tranh thủ lúc mẹ anh đi vào, Trịnh Vi liếc nhanh một lượt khắp phòng, bây giờ thì cô đã hiểu ra được phần nào, tại sao lúc đầu cô cứ cảm thấy căn phòng này gây cho người ta một cảm giác ức chế đến kỳ lạ, hóa ra là do bóng đèn ở phòng khách có công suất quá thấp, khiến đồ vật xung quanh càng trở nên cũ kỹ, tồi tàn, dường như các đồ dùng trong nhà đều là của hai mươi năm trước, nếu ở thời đó, cũng có thể coi là cao cấp.

Nhưng trải qua bao nhiêu năm tháng, chúng đã trở nên sờn bạc cũ kỹ, nếu không có anh ở bên cạnh, thì một người từ nhỏ được sống trong môi trường đầy đủ như cô sẽ tưởng mình đang ngồi trên cỗ máy thời gian, quay trở lại hai mươi năm về trước.

Tuy nhiên, mặc dù cũ kỹ, nhưng trong tầm nhìn của cô, tất cả đều không có một hạt bụi hay bất cứ sự bừa bộn nào, mọi đồ vật đều xuất hiện đúng vị trí, sạch sẽ gọn gàng đến mức không giống nơi để ở, mà giống như một gian phòng trưng bày theo phong cách cổ. Cô nghĩ, đúng là giở nhà ai, quai nhà nấy, Trần Hiếu Chính lớn lên trong một gia đình như thế này, thảo nào anh cũng cẩn thận đến mức khó gần.

Tiếp đó ánh mắt cô không thể tránh khỏi việc dừng lại trước khung ảnh thờ đặt trên chiếc tủ nhỏ trải vải đen, không cần hỏi cô cũng đoán được người đàn ông trong tấm ảnh đen trắng kia là cha anh, các nét thanh tú gọn gàng đó, Trần Hiếu Chính đúng là bản sao của người trong ảnh.

Không biết có phải do cha anh mất khi ông còn quá trẻ hay không mà hình ảnh đó khiến Trịnh Vi cảm thấy quen thuộc và thân thiết, vì thế sau khi nhìn một hồi lâu, cô cũng không cảm thấy sợ hãi. Cô khẽ nói với Trần Hiếu Chính: “Anh Chính, bố anh đẹp trai thật đấy, anh còn kể rằng ông rất có tài đúng không, lấy được một người chồng như thế, chứng tỏ hồi trẻ mẹ anh cũng rất đẹp”.

Trần Hiếu Chính đang định đáp lời, đúng lúc mẹ anh cầm bát đĩa từ bếp đi ra, hai người vội im bặt.

“Bác để cháu ạ! ” Trịnh Vi nhanh nhẩu nở một nụ cười và bước lên phía trước, những lúc như thế này, thể hiện vẻ chăm chỉ, nhanh nhẹn chắc chắn là lựa chọn sáng suốt.

“Không sao, không sao, ai lại để cháu làm, cháu ngồi đi, cháu ngồi đi”. Mẹ anh đâu chịu nhường cô, rồi bà nhìn Trần Hiếu Chính với vẻ trách móc: “Chính, sao vẫn để bạn con đứng thế”. Trần Hiếu Chính đành kéo Trịnh Vi ngồi xuống cạnh bàn ăn, còn mình cũng ngồi xuống bên cô. Vì quãng đường về nhà anh khá dài nên Trịnh Vi đã thấy bụng đói meo từ lâu, nhưng cô biết lúc này phải giữ phép tắc, phụ huynh còn chưa động đũa, chắc chắn cô chưa thể động, không thể để mẹ anh nghĩ cô là con nhà thiếu giáo dục.

Sau khi đã ngồi xuống ghế, mẹ anh liếc cậu con trai và Trịnh Vi một cái rồi nhìn sang chỗ ngồi trống có bày bát đĩa bên cạnh, và nói một câu giọng hơi lạc đi: “Ông ơi, ông ăn cơm đi. Hôm nay thằng Chính nhà mình cũng về rồi, ông vui thì ăn nhiều vào nhé”.

Nói xong bà quay sang Trần Hiếu Chính, “Được nghỉ rồi, con nói một câu với bố đi”.

Dường như Trần Hiếu Chính có vẻ hơi ngại, nhưng vẫn nghe theo lời mẹ và nói một câu với không khí: “Bố, con về rồi ạ...Con đưa Trịnh Vi về nhà gặp bố”.

“Thôi ăn cơm đi”. Nói xong câu đó, mẹ anh bắt đầu gấp thức ăn vào bát Trịnh Vi, “Bác không nghĩ là nhà có khách nên cũng chẳng chuẩn bị gì, đồ ăn đơn giản quá, nhưng nếu cháu không chê thì ăn nhiều vào nhé”.

“Đâu có ạ, bác khách khí quá ạ”. Trịnh Vi nhanh miệng đáp, nhưng vẫn chưa hết bất ngờ vì chuyện vừa nãy, tay cầm đôi đũa, không biết nên ăn thế nào.

“Sao vậy...à, bác quên mất là thanh niên các cháu không thích người khác gấp thức ăn”. Mẹ anh tỏ ra luống cuống, bà nhìn Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính với vẻ ngại ngùng rồi nói thêm: “Nhưng cháu yên tâm, bác dùng đũa riêng đấy, đũa bác đã rửa hai lần rồi còn khử độc nữa”.

“Không phải ạ, không phải đâu bác ạ, vừa nãy cháu đói quá, nhìn thấy các món ngon, mừng quá nên quên cả gấp”. Trịnh Vi vội nói, để chứng minh cho độ tin cậy trong lời nói của mình, cô còn và một miếng cơm lẫn thức ăn vào miệng, nuốt nửa thì ghen.

Trần Hiếu Chính vội vỗ lưng cho cô, mẹ anh thì đứng ngay dậy rót một cốc nước và đặt xuống trước mặt cô: “Cứ từ từ thôi, cháu không chê là

được rồi, hiếm khi có dịp Chính đưa bạn về nhà, bác chỉ sợ tiếp khách không được chu đáo, Chính, con cũng ăn cơm đi”.

Trần Hiếu Chính vội vỗ lưng cho cô, mẹ anh thì đứng ngay dậy rót một cốc nước và đặt xuống trước mặt cô: “Cứ từ từ thôi, cháu không chê là được rồi, hiếm khi có dịp Chính đưa bạn về nhà, bác chỉ sợ tiếp khách không được chu đáo, Chính, con cũng ăn cơm đi”.

Ba người cùng ngồi ăn cơm, cảnh tượng này hoàn toàn khác với những điều Trịnh Vi tưởng tượng lúc trước, cô tưởng mình sẽ gặp một người phụ nữ trung niên ghê gớm, hà khắc, ít nhất cũng là một người khó tính, trong lòng đã nghĩ ra mọi cách để đối phó. Không ngờ mẹ anh lại là một người phụ nữ khắc khổ và thật thà như thế này, mặc dù trông có vẻ hơi nhậy cảm, nhưng hoàn toàn là điều có thể lý giải đối với một người phụ nữ trung niên ở góa từ lâu, và bà không hề tỏ ra ngại ngùng, vẫn rất lịch sự, chu đáo tiếp đón vị khách đến chơi bất ngờ này.

Sau khi ăn xong cũng vẫn như vậy, Trịnh Vi chủ động đòi thu dọn bát đĩa và rửa bát nhưng bị mẹ anh từ chối ngay, bà bảo Trần Hiếu Chính ngồi trên ghế sofa xem tivi cùng Trịnh Vi, còn mình thì thu dọn trong bếp, xong xuôi, bà còn bê ra cho họ một đĩa hoa quả đã được gọt bỏ cẩn thận.

Đúng vậy, mẹ anh quá khách khí, đó là sự tiếp đãi ân cần chu đáo, Trịnh Vi có cảm giác mình được coi trọng như thượng khách, nhưng cảm giác này càng khiến cô cảm thấy có điều gì bất ổn, cô không nghĩ ra được vấn đề nằm ở đâu, nhưng đây chắc chắn không phải là điều mà cô đã dự đoán.

Trịnh Vi bóc một quả quýt trước ánh mắt chờ đợi của mẹ Trần Hiếu Chính và đưa một múi vào miệng, rất chua, cô chỉ thích chua ròn rốt, suýt nữa cô nhăn mặt, nhưng đã kịp cưỡng lại, sợ người phụ nữ đang có phần khó hiểu này lại để lộ ra vẻ thất vọng một lần nữa. Cũng may Trần Hiếu Chính thò tay lấy ngay quả quýt trên tay cô và nói: “Lâu lắm mình chưa ăn cái này rồi”. Coi như cứu cho Trịnh Vi một bàn thua.

Mẹ anh đi ngủ sớm, chưa đến 10 giờ 30 đã ngủ rồi, Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính cũng không tiện ngồi riêng ở phòng khách. Căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách, mẹ anh để con trai ngủ trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, nhường phòng ngủ cho Trịnh Vi.

“Ga trải giường và chăn đều là mới cả”. Bà nói với Trịnh Vi như vậy.

Trịnh Vi vội vàng cảm ơn, “Bác vất vả quá ạ”.

Đêm đến, Trịnh Vi nằm trên giường suy nghĩ liên miên, không tài nào

chợp mắt được, cô lạ nhà, rất khó làm quen với những nơi xa lạ, nhưng làm sao có thể nói đây là nơi xa lạ? Mặc dù cô chưa từng đặt chân đến đây, nhưng căn phòng này là căn phòng Trần Hiếu Chính đã từng sống, nền nhà là nơi anh đã đi qua, giường là chỗ ngủ của anh, mỗi tấc đất ở đây đều chứng kiến dấu chân trưởng thành của anh, còn có điều gì khiến cô cảm thấy gần gũi hơn? Cô đã đến đây, mặc dù sự khách khí của mẹ anh khiến cô thấy hơi khó thích nghi, nhưng dù sao cũng tốt hơn gấp nhiều lần so với cô dự đoán.

Đang mơ màng, Trịnh Vi nghe thấy có tiếng gõ cửa khe khẽ, đêm hôm khuya khoắt, căn nhà cũ này lại phát ra âm thanh đó khiến cô bất giác rùng mình. Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên, cô đành khoác áo xuống giường, lấy hết can đảm ra mở cửa, Trần Hiếu Chính ngủ ngoài phòng khách, cô còn sợ gì.

Khi cửa mở ra, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cửa, cô vui mừng khẽ gọi “Anh...”, chưa kịp nói hết câu, người đang ra phải ngủ ở ghế sofa đó đã nhanh tay bịt mồm lại: “Suỵt!” Anh khẽ ra hiệu cho cô, cô lập tức hiểu ngay ý, cũng bắt chước đặt một ngón tay lên môi, cửa phòng khẽ khép lại, trong bóng tối, bóng đen đó liếc ôm chặt lấy cô. Trịnh Vi cảm nhận hơi thở mà mình quen thuộc, cảm thấy yên tâm và hạnh phúc, kèm thêm cả sự hồi hộp vì làm chuyện xấu sau lưng người lớn.

Trong trường, cơ hội được ở gần nhau trong không gian vắng lặng như thế này không nhiều, hai người vội vàng chia sẻ cho nhau cảm giác hồi hộp, ngọt ngào quen thuộc mà lạ lẫm đó. Trịnh Vi hỏi Trần Hiếu Chính: “Có phải mẹ anh không thích em lắm đúng không? Em có làm sai điều gì không?” Trần Hiếu Chính khẽ vuốt mái tóc cô: “Không đâu, em thể hiện rất tốt, bình thường mẹ anh đã như thế, nhưng bà không xấu bụng đâu”. Hai người thì thầm nói chuyện và cố gắng nói thật khẽ, chỉ sợ làm mẹ anh thức giấc, cả đêm lúc ngủ lúc tỉnh, 5 giờ sáng Trần Hiếu Chính đã tỉnh dậy và quay trở lại phòng khách, anh nói mẹ anh có thói quen dậy sớm, nếu không thấy anh ngủ trên ghế sofa sợ sẽ không hay.

Sau khi Trần Hiếu Chính ra ngoài, một đêm sống trong thấp thỏm, hồi hộp, Trịnh Vi lại tiếp tục say sưa trong giấc nồng, lúc tỉnh dậy vén rèm cửa sổ trời đã sáng rõ, cô nhìn đồng hồ trên đầu giường, mới biết đã hơn 9 giờ, bất giác giật mình, vội thay quần áo, thậm chí mình không chịu để ý ngủ quá giờ, anh nói mẹ anh có thói quen dậy sớm, kiểu này thì gay

to rồi.

Lúc cô mở cửa bước ra, Trần Hiếu Chính và mẹ anh đã ngồi trước bàn ăn đợi cô, trên bàn đặt sẵn bát đũa, cháo hoa và đồ ăn sáng. Vẫn chưa ai đụng đũa, xem ra họ đợi cô khá lâu rồi.

Trịnh Vi then thùng chào: “Bác ạ, anh ạ” rồi cúi đầu chạy vụt ra đánh răng rửa mặt. Cuối cùng khi đã ngồi xuống bàn ăn, vẫn là mẹ anh nói vài câu với chỗ trống bên cạnh, sau đó mới bắt đầu ăn sáng.

Đã qua bữa cơm tối hôm qua, Trịnh Vi không còn thấy lạ trước thói quen kỳ dị này của nhà anh nữa, ngược lại, cô cảm thấy hơi cảm động, một người phụ nữ ở góa hơn hai mươi năm, nuôi đứa con của người chồng đã khuất lớn khôn, vẫn không giây phút nào quên người đã mất, chắc hẳn những tình cảm bà dành cho chồng phải sâu nặng biết bao.

Cô ăn một miếng cháo, đã ngույի hết rồi, điều này càng chứng tỏ họ đã đợi cô rất lâu, cô ngại ngừng nói: “Cháu xin lỗi, cháu ngủ say quá”. Nói xong lại quay sang người đang cúi đầu ăn, trách: “Đáng lẽ anh phải gọi em một tiếng mới phải!” Trần Hiếu Chính chỉ cười mà không nói gì, cuối cùng mẹ anh lại can khéo: “Không sao, không sao, thanh niên thích ngủ là chuyện rất bình thường, hồi bác bằng tuổi cháu cũng thêm ngủ lắm, bây giờ muốn ngủ cũng không ngủ được”.

“Ờ, thế hôm nay bác không phải đi làm ạ?” Trịnh Vi sức nhớ mặc dù ở trường đã cho nghỉ, nhưng hôm nay không phải là ngày nghỉ cuối tuần, mẹ anh vẫn đang đi làm, giờ này đáng lẽ không có mặt ở nhà mới phải. “Số là thế này, Chính vừa mới về, nhà lại có khách nên bác xin nghỉ hai ngày, sáng sớm bác đã đi chợ, buổi trưa và buổi tối bác còn phải nấu cơm cho 2 đứa.”

Ăn xong bữa sáng, dường như mẹ anh vẫn bận rộn với công việc trong bếp, Trịnh Vi không có việc gì làm, lòng cũng cảm thấy thực sự ái ngại, nghĩ lúc này không chịu thể hiện còn đợi lúc nào? Cô bèn chủ động đi vào trong bếp, “Bác ạ, cháu làm việc vặt hộ bác nhé”.

“Ấy chết, cháu đừng vào bếp, chỗ nào cũng đầy dầu mỡ, bắn quần áo thì khổ đấy”.

Trịnh Vi vội nói không sao, Trần Hiếu Chính cũng bước vào nói với mẹ: “Mẹ, không sao đâu, hơn nữa cũng có phải người ngoài đâu, mẹ để cô ấy giúp một tay đi”.

Mẹ anh nhìn thấy vẻ thành khẩn gặt đầu liên hồi của Trịnh Vi, đành phải lấy ra một cái tạp dề sạch sẽ cho cô mặc vào, “Mẹ thì phải nói đó nhé,

một mình bác cũng làm được mà”.

“Bác ơi, cháu rửa rau nhé! ” Hồi ở nhà, Trịnh Vi đâu có cơ hội được vào bếp, bây giờ mặc tạp dề vào, cảm thấy cái gì cũng mới lạ thích thú. Mẹ anh thấy Trịnh Vi nhấc rổ rau bên cạnh bồn rửa lên, vội nói: “Không cần, không cần, cái đó bác đã rửa rồi”.

“Thế cháu thái rau bác nhé, việc này cháu biết làm”. Trịnh Vi quay sang mấy quả dưa chuột đang để trên thớt.

“Thôi để bác làm cho, cẩn thận không đứt tay đấy”. Mẹ anh nói với vẻ không yên tâm.

“Không sao đâu ạ, việc này bác giao cho cháu”. Trịnh Vi hứa hẹn.

Lúc đầu Trần Hiếu Chính tựa người vào khung cửa bếp và nhìn với vẻ lo lắng, một lát sau liền bị mẹ và Trịnh Vi hùa vào đuổi ra, anh vừa ngồi xuống ghế sofa, thì nghe thấy trong bếp vọng lại tiếng kêu thất thanh một trước một sau của Trịnh Vi và mẹ anh, anh vội chạy vào. Thấy con dao Trịnh Vi vừa cầm nằm chổng chơ trên trên thớt, tay phải cô đang nắm chặt ngón tay trái, máu không ngừng nhỏ từng giọt qua kẽ tay, mẹ anh vừa nhìn thấy máu, mặt biến sắc, vội túm lấy bàn tay vừa bị thương của Trịnh Vi đặt dưới vòi nước xả cho sạch, sau đó giục Trần Hiếu Chính đi lấy cồn và cuộn băng. Trần Hiếu Chính cũng hết hồn, lúc mở ngăn kéo tìm cuộn băng, trán anh đã lấm tấm mồ hôi, mẹ anh đón lấy cuộn băng rồi vội rửa vết thương và băng bó cẩn thận lại cho Trịnh Vi, vừa làm vừa còn tự trách mình, “Chỉ tại bác, bác không nên để cháu làm việc đó”.

Sau khi được băng bó, Trịnh Vi được dìu ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, hai mẹ con anh ngồi xuống bên cạnh cô. Vết đứt khá sâu, may mà chưa vào xương, cô không hề biết quả dưa chuột sẽ lăn tròn trên thớt khi thái, thế là cô liền cắt ngay vào ngón tay mình. Họ đều hỏi cô có đau không với vẻ lo lắng, thực ra giây phút này đây, ngoài đau đớn ra, cô còn trách mình vô tích sự nhiều hơn, cô đã làm hỏng hết mọi việc, giờ thì mẹ anh làm sao còn tin rằng cô là một cô gái đảm đang biết tề gia nội trợ nữa?

Cô nghĩ như vậy, những giọt nước mắt lúc mới đứt tay chưa xuất hiện, giờ đã ngân ngấn, cô không dám nhìn mặt mẹ anh, cô cảm thấy mình đã để anh mất mặt. Lúc mẹ anh đi thu dọn đám bông băng, cô mới ngẩng đầu lên, nước mắt vòng quanh nhìn anh, “Em xin lỗi, anh Chính, em vụng về quá, em chẳng làm được gì ra hồn cả”.

Trần Hiếu Chính ngồi bên cô, dường như không nghe thấy gì mà nhẹ nhàng đặt bàn tay vừa bị đứt của cô vào lòng bàn tay mình, chỉ sợ làm cô đau, lúc tay cô chảy máu, anh như người hồn vía lên mây. Một đôi tay như thế này, đôi tay mà anh nâng niu nhất lại được băng bó xấu xí ở nhà anh. Anh không nói gì mà chỉ nhìn bàn tay cô, nhìn trân trân không rời, đó là nhát dao cứa vào tim anh.

Chương 12: Tố không khóc, tố sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua

Trịnh Vi chơi ở nhà Trần Hiếu Chính hai ngày, vì tết mỗi ngày một gần, không thể ở mãi nhà anh được. Lúc cô về, Trần Hiếu Chính và mẹ anh tiễn cô ra bến xe, mãi cho đến khi xe khách chuyển bánh mới quay về. Tối đến, dưới ánh đèn không mấy sáng sủa trong phòng mình, Trần Hiếu Chính tỉ mỉ lắp ráp mô hình của mình, anh đã tự tay lắp không ít mô hình, chỉ có cái này là không giống, đây không phải là tòa nhà vừa có thể ở, vừa có thể làm văn phòng cho thuê kiểu mới, cũng không phải là biệt thự bên hồ, mà là một căn nhà nhỏ anh dự định sẽ tặng cho Trịnh Vi. Anh chưa bao giờ tặng cô hoa, cũng không thể tặng cô những món quà đắt tiền, anh chỉ có thể tặng cô cái này - căn nhà của họ, như một lời hứa trong tương lai.

Những chi tiết nhỏ trong căn nhà từ chiếc ghế, chiếc bàn đều phải làm rất tỉ mỉ, anh thực sự mải mê với công việc của mình, đến nỗi có người đứng ở sau lưng cũng không hề hay biết.

“Chính”.

Mãi cho đến khi nghe thấy âm thanh quen thuộc, anh mới giật mình quay đầu lại, không biết mẹ anh đã vào phòng từ lúc nào, cũng không biết đã nhìn anh làm bao lâu.

“Mẹ, mẹ vẫn chưa đi ngủ à?” Từ trước đến nay mẹ anh có thói quen đi ngủ sớm, vì thế lúc này nhìn thấy bà, Trần Hiếu Chính hơi bất ngờ.

“Mẹ đã đi ngủ nhưng không ngủ được, thấy đèn phòng con vẫn sáng nên sang đây xem. Con làm cái gì mà say mê thế, mô hình này dùng để làm gì vậy?”

Trần Hiếu Chính muốn tránh chủ đề này, bèn nói: “Muộn lắm rồi, mẹ đi ngủ trước đi, ngày mai mẹ còn phải đi làm nữa chứ?”

Mẹ anh không đi ra, bất giác bà nở một nụ cười khó hiểu, lấy tay sờ vào mô hình trong tay cậu con trai, “Ngôi nhà đẹp quá”.

Đột nhiên anh dừng tay và nhìn chăm chú vào mẹ, “Mẹ, có phải có chuyện gì muốn nói với con không?”

“Chính, con ra đây”.

Anh hơi ngần ngừ nhưng vẫn bước theo mẹ tới trước bức ảnh cha, Anh đứng một bên, nhìn mẹ châm một nén hương, sau đó lại lau chùi cẩn thận khung ảnh.

“Quỳ xuống, Chính”. Bà nói. Một lát sau, mới quay đầu lại nhìn cậu con trai vẫn đứng im, mặt không biểu lộ cảm xúc.

“Ngay cả mẹ nói con cũng không chịu nghe nữa hả? ”. Giọng nói một mối của bà còn xen lẫn một nỗi chua xót.

Từ nhỏ, Trần Hiếu Chính sợ nhất là nhìn thấy mẹ như thế, mỗi khi bà làm như vậy, những cảnh buồn đau trong quá khứ lại hiện ra trước mắt, nhưng anh vẫn không có ý định quỳ xuống.

“Con không quỳ đâu ạ vì con không làm sai chuyện gì. Mẹ, tất nhiên là con phải nghe lời mẹ, nhưng con có sự nhìn nhận của con”.

“Đúng vậy, con đã lớn rồi, bắt đầu có sự nhìn nhận mà con cho là đúng, vì thế sau khi nộp đơn đăng ký, con đã bắt đầu cảm thấy hối hận”.

Trần Hiếu Chính thấy mẹ nói thế bèn cười đau khổ, anh biết anh không thể giấu được bà, bà không bao giờ bỏ thói quen liên lạc với nhà trường, với thầy cô giáo của anh bằng mọi cách, kể cả khi anh đã vào đại học. Chắc là bà đã gọi điện cho thầy giáo chủ nhiệm lớp anh, chuyện lớn như thế, chắc hẳn bà đã biết hết. Chỉ có điều, anh đã biết trước sẽ có ngày này nên không cảm thấy bất ngờ lắm.

“Đúng ạ, con đã hối hận, con cảm thấy mình có thể có sự lựa chọn khác, ra nước ngoài không nhất thiết là con đường con bắt buộc phải đi”. Anh hạ thấp giọng.

“Xét cho cùng, vẫn là vì Trịnh Vi đúng không? ” Giọng mẹ anh thản thờ. Hóa ra bà đã biết từ lâu, nhưng hai ngày Trịnh Vi ở lại chơi, bà không hề tỏ thái độ gì cả, Trần Hiếu Chính không biết mình có nên cảm kích hay không, nhưng anh không có cách nào phủ nhận giả thiết này của mẹ, nên anh đành nói: “Vâng ạ, con thừa nhận cô ấy là lý do quan trọng trong chuyện này”.

“Trước đây con không bao giờ như vậy, con trai mẹ là một người có chí tiến thủ, bắt đầu từ ngày đầu tiên vào đại học, đi du học không phải luôn

là mục tiêu của con đó sao, nếu không phải như thế thì con chịu khó học ngoại ngữ, vất vả làm thêm như thế để làm gì? Những năm tháng qua mẹ con mình sống khó khăn, tiết kiệm từng xu từng hào là để làm gì? Đến bây giờ có được cơ hội, thầy chủ nhiệm lớp con bảo, năm nay cả nước cũng chỉ có ba nghìn chỉ tiêu đi du học, giờ đây con lại nói với mẹ rằng vì con đã yêu nên con từ bỏ cơ hội để được ở lại bên cô ấy. Chính, con hãy nhìn vào bố mẹ và nói rằng, nói thật to rằng, đây là sự lựa chọn của con? ”

“Đúng là con luôn muốn được đi nước ngoài, ở đó có các kỹ thuật tiên tiến và môi trường học tập tốt hơn, nhưng lúc đó con không hề nghĩ rằng mình sẽ gặp Trịnh Vi, sau khi ở bên cô ấy, con mới biết rằng, con cũng có thể có những niềm vui đơn giản”. Anh nhìn vào người đã sinh thành dưỡng dục mình”, mẹ, con biết những năm tháng qua mẹ rất vất vả, con cũng luôn cố gắng để mình làm được tốt nhất, có lẽ con không giỏi giang như bố mẹ kỳ vọng, con rất hạnh phúc với những niềm vui mà cô ấy mang đến cho con”.

Bàn tay mẹ anh xoa lên mặt kính khung ảnh lạnh lẽo một cách vô thức, giọng thều thào như đang thở dài: “Chính, con nói niềm vui với mẹ? Không phải mẹ không hiểu thế nào là niềm vui. Hồi bố con còn sống, con ở trong bụng mẹ, ba người nhà mình ở bên nhau, mẹ cảm thấy mẹ hạnh phúc hơn bất kỳ người phụ nữ nào trên thế gian này. Sự nghiệp của bố con thuận buồm xuôi gió biết bao, một Công ty lớn của nhà nước với hai nghìn công nhân, chưa đầy 30 tuổi, từ Trưởng phòng kỹ thuật của Công ty, bố con đã lên làm kỹ sư trưởng. Hồi đó, những dịp lễ tết người đến chơi nhà chưa kịp về đã có người khác đến, gặp nhau dưới sân, không ai không cười nói hỏi han. Nhưng mẹ vô phúc, chẳng giữ được cái gì lâu, con mới được ba tháng trong bụng, bố con ra công trường thì bị tai nạn và không trở về nữa. Lễ truy điệu được tổ chức rất long trọng, vòng hoa bày kín nhà tang lễ, nhưng lễ truy điệu kết thúc, mọi thứ cũng kết thúc, tình người cũng trở nên nhạt nhẽo. Khoản tiền tuất lĩnh được, khi con chưa đầy tháng thì ốm một trận nặng, nên cũng chẳng để lại được gì. Chỉ thế thôi thì cũng không sao, cái khó là mẹ một mình nuôi con, hồi nhỏ sức khỏe con lại không tốt, công việc của mẹ lại thay đổi liên tục, vị trí mỗi ngày một tụt hậu, thời gian chăm sóc con càng ngày càng ít, mẹ đi tìm Giám đốc, tìm Chủ tịch Công đoàn, chỉ xin họ chuyển mẹ tới bộ phận không phải đi làm ca, họ là những người bạn thân coi nhau như anh

em trước kia của bố con, nhưng hồi đó họ chỉ cười ái ngại kể ra những khó khăn của cơ quan, bảo mẹ phải cố gắng, hạn chế đòi hỏi. Một góa phụ như mẹ, chỉ xin có thời gian chăm sóc đứa con chưa gửi được nhà trẻ vào ban đêm, yêu cầu đó cũng quá đáng hay sao? Hồi con đi trẻ nửa đêm sốt cao, phòng y tế của cơ quan không chữa được, một mình mẹ công con đi gần ba cây mới đến được bệnh viện, vì số tiền viện phí đó mà mẹ phải gõ cửa không biết bao nhiêu nhà họ hàng, họ chỉ nói, thôi tìm một ông chồng đi, việc gì phải chịu một mình mà khổ. Chính ả, trước linh cữu cha con, mẹ đã hứa sẽ sống một mình suốt đời, mẹ không thể tìm một người đàn ông khác, mẹ còn có những kỷ niệm và một đứa con trai với cha con. May mà từ nhỏ con đã có chí tiến thủ, hồi con đỗ đại học, tất cả số tiền có trong nhà, cộng với tiền lương được lĩnh trước của mẹ cũng không đủ đóng tiền học, phải hỏi vay chú con 500 tệ, may mà chú chịu giúp mình, nhưng sau khi cho vay tiền lại bê chiếc tivi của nhà mình đi, một cái tivi cũ thì đáng bao nhiêu tiền, chẳng qua là chú nghĩ không biết bao giờ mình mới trả nổi số tiền đó nên vót vát được cái gì hay cái đấy... những chuyện này con đều biết chứ? Mẹ ôn nghèo kể khổ nhiều, con chỉ thấy khó chịu, nhưng đây chính là cuộc sống. Chính ả, mẹ nói ra những điều này là muốn nói với con rằng, nghèo hèn không có niềm vui đâu”.

Những chuyện mẹ nói, Trần Hiếu Chính đều ghi nhớ trong lòng, anh không thể quên những nỗi gian nan vất vả hồi nhỏ, vì thế mới muốn giữ chặt niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đang có trong tay. Anh cố gắng để cho giọng mình bình thản, “Những chuyện đó con vẫn còn nhớ, mẹ, nhưng con không cho rằng việc con không ra nước ngoài chắc chắn sẽ khiến con nghèo hèn, mẹ hãy tin con, đợi sau khi con tốt nghiệp, cuộc sống của chúng ta chắc chắn sẽ tốt hơn, mẹ cũng sẽ có ngày được hưởng hạnh phúc.

Mẹ quay đầu nhìn anh, đôi mắt đó ngầu nhưng khô khốc. Trần Hiếu Chính nhớ khi còn nhỏ, mẹ anh thường khóc thầm, nhưng giờ đây, bà không còn khóc được nữa. “Mẹ không thể tin được. Trước đây con luôn là niềm tự hào của mẹ, là một đứa con ngoan, mẹ rất yên tâm về con, nhưng giờ đây chỉ vì một cô gái mà con lại từ bỏ cơ hội ngàn vàng như thế. Con phải biết rằng, mẹ không thể giúp đỡ con về mặt sự nghiệp, cái gì con cũng phải dựa vào mình, con có thể gặp được rất nhiều cô gái tốt trong cuộc đời, nhưng liệu có mấy con đường tắt có thể thay đổi số

phận của con? Ngay cả một sự nhìn nhận đơn giản như thế con cũng không có, làm sao mẹ có thể tin cuộc sống sẽ trở nên làm gì, còn bây giờ, đêm hôm khuya khoắt không chịu đi ngủ, chỉ nghĩ những điều phi thực tế, ngôi nhà nhỏ đó của con thì làm được gì, nó có thể che mưa che gió cho các con sau này hay không? ”

Trần Hiếu Chính phản bác một cách khó khăn, “Mẹ, tình cảm của mẹ và bố sâu nặng như thế, mẹ phải biết rằng có thể suốt đời người ta chỉ có thể gặp một người hợp với mình”.

Mẹ anh nhìn xuống bàn tay nứt nẻ của mình rồi chậm chậm lắc đầu, “Mẹ không được học hành nhiều như các con, những điều mẹ hiểu cũng rất đơn giản, tình cảm giống như mì chính, chỉ có thể làm đồ gia vị chứ không thể ăn no. Nếu con cho rằng mẹ là một bà mẹ chồng ghê gớm, tìm đủ mọi cách để chia rẽ hạnh phúc của con trai thì con sai rồi, mẹ không ghét cô gái mà con đưa về, mẹ thừa nhận mẹ ích kỷ, muốn con được ở bên mẹ suốt đời, nhưng con đã lớn rồi, sớm muộn gì ngày đó cũng sẽ đến. Đúng rồi, cô bé Trịnh Vi, con thích cô ấy, mẹ biết, tầm tuổi như con, làm sao không rung động trước một cô gái vừa xinh xắn vừa lanh lợi như thế. Nhưng con cũng thấy đấy, vẻ non nớt của cô ấy, có phải là người đã từng nếm mùi khó khăn gian khổ hay không? Trước khi những “Tháng ngày hạnh phúc” đến với con, cô ấy có thể đồng cam cộng khổ với con được không, kể cả cô ấy sẵn sàng chia sẻ với con, lòng con có thấy thoải mái hay không? Vợ chồng nghèo hèn khổ lắm con ạ, đợi đến khi con được chứng kiến cảnh nghèo hèn con sẽ hiểu. Từ nhỏ con đã sáng dạ thông minh, con nên biết rằng, có hai mẫu người yêu phù hợp với con, một là người có điều kiện để có thể nâng đỡ con, hoặc là người dù gia đình không có điều kiện nhưng thông minh, thực tế, có thể cùng con gánh vác mọi việc, để con không phải lo lắng gì. Trịnh Vi không thuộc mẫu người nào cả, một cô gái như cô ấy, cần có người nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, Chính ạ, hiện tại con không có tư cách ấy”.

Hai bàn tay buông thông của Trần Hiếu Chính nắm chặt lại, “Mẹ, con không muốn nghe những điều này, mẹ đừng ép con, tại sao cứ phải bắt con lựa chọn giữa mẹ và cô ấy? ”

Người đứng trước mặt anh lại cười khẩy, một lần nữa: “Mẹ già rồi, kể cả sau này được sung sướng cuộc đời mẹ đã kết thúc. Còn cuộc đời con là của con, con là con trai của mẹ, cho dù mẹ mong con thành đạt đến đâu, mẹ cũng không thể sống thay con. Con không muốn nghe mẹ nói vì

những điều mẹ nói con đều hiểu, bản thân con cũng đã từng nghĩ đến nó nên bây giờ con mới sợ nó. Hồi con ba tuổi mẹ bế con sang chơi với những đứa trẻ hàng xóm, có người trêu chọc con, hỏi lớn lên muốn làm gì? Những đứa trẻ khác chỉ nói những thứ linh tinh, chỉ có con, con nói lớn lên con sẽ làm việc lớn. Mọi người đều bật cười, một đứa trẻ lên ba thì biết gì là việc lớn? Nhưng mẹ là người đẻ ra con, từ nhỏ con đã là đứa trẻ có tham vọng, vì thế việc nào con cũng làm tốt hơn người khác, giỏi giang hơn người khác. Con cần cù chăm chỉ như thế, chỉ mong có ngày vượt trội hơn người, đều chỉ vì mẹ hay sao? Con không hề đau khổ khi từ bỏ cơ hội đó? Hôm nay con yêu cô ấy, con cảm thấy tình yêu là quan trọng nhất, nhưng đợi đến khi con vấp ngã trong thực tế, sớm muộn gì con cũng sẽ hận cô ấy. Vì thế, không phải là con phải lựa chọn giữa mẹ và cô ấy, mà lựa chọn giữa chính bản thân con và cô ấy”.

Đã muộn lắm rồi, nói xong những điều này, dường như mẹ anh vô cùng mệt mỏi. Lúc quay về phòng, dáng bà già nua, còng xuống. Trần Hiếu Chính vẫn nhớ mang máng, hồi còn trẻ mẹ anh xinh đẹp, cao ráo biết bao, cho đến tận bây giờ vẫn có người nhắc đến bố mẹ anh hồi đó, ai cũng nói họ là đôi trai tài gái sắc. Trong kẽ hở của thời gian và hiện thực, tuổi xuân cũng như sắc đẹp, mỏng manh như trang giấy bị gió hong khô. Mẹ anh đóng cửa phòng mình, để lại anh lẻ loi đứng trước ảnh cha, giờ thì không có ai ép anh, nhưng anh lại bám vào thành tủ tồi tàn, từ từ quỳ xuống dưới thêm xi măng lạnh lẽo, nhìn người cha với gương mặt từ tốn, thông minh trong ảnh, anh như một đứa trẻ bị lạc đường, con đường trước mặt với trăm ngã rẽ, rốt cuộc đâu mới là nơi anh cần đến?

“Bố ơi, bố nói cho con biết, con có làm sai hay không?”

Tết nguyên tiêu trôi qua, trường bắt đầu vào học. Trong học kỳ cuối cùng của đại học, tìm việc đã trở thành động từ quan trọng trong cuộc sống của các sinh viên sắp tốt nghiệp, cùng với việc các thông tin ký hợp đồng của bạn bè xung quanh được truyền tới, không khí trước thềm tốt nghiệp cũng ngày càng trở nên sôi động hơn.

Người đầu tiên trong phòng 402 ký được hợp đồng làm việc là Lục Nha, cô lựa chọn quay về trường dạy nghề kỹ thuật cơ khí ở huyện nhà làm giáo viên, như thế cuối cùng cô đã được đoàn tụ với anh bạn trai cũng đang công tác tại quê nhà. Trước quyết định này của cô, mấy người trong phòng đều cảm thấy tiếc cho cô, thành tích học tập của cô không tồi, nếu đợi thêm sẽ không đến nỗi không tìm được cơ quan tốt hơn, đặc biệt là

Duy Quyên, liên mồm trách cô ngốc, mọi người đều chen chân vào thành phố lớn, cô lại quay về vùng hoang sơ hẻo lánh đó. Nhưng giống như Nguyễn Nguyễn nói, anh không phải cá, làm sao biết được niềm vui của cá? Mọi người đều có cuộc sống riêng của mình, tương lai ai vui ai buồn, ai có thể dự đoán.

Trác Mĩ không nhiệt tình lắm với vấn đề tìm việc, gia đình sẽ sắp đặt ổn thỏa cho cô, nói như lời của cô là, không tìm được việc thì tìm người để lấy làm chồng.

Tiểu Bắc quyết tâm thi cao học, cô nói, xã hội phức tạp quá, những người trong trắng như cô, lui được ngày nào vào cái bể tạp nham đó hay ngày đấy.

Chỉ có Duy Quyên là đầu tắt mặt tối với chuyện xin việc, có lần Trịnh Vi nhìn thấy cô có điện thoại phòng mà không dùng, lại chạy xuống bộ điện thoại ở dưới để liên hệ công việc, nghĩ thấy buồn cười bèn nói với Nguyễn Nguyễn: “Việc gì phải thế, cứ làm như phòng trộm không bằng”. Nguyễn Nguyễn chỉ cười mà không nói gì. Khi đó Duy Quyên đã có bạn trai học cao học năm thứ hai, chắc là hai người bất đồng trong vấn đề lựa chọn hướng đi sau này, cô không ngại ngần mà cắt đứt ngay. Sau khi chia tay cũng thấy buồn mấy ngày, Tiểu Bắc bảo cô, việc gì phải thế, có gì hai người bàn bạc, chia sẻ rồi cũng sẽ qua thôi. Duy Quyên tỏ ra buồn rầu, nhưng lại nói rất hiên ngang rằng cuộc sống thời đại học cô đơn phiền muộn, đi cùng với nhau một đoạn đường, không hợp thì thôi, chia tay mỗi người một ngã là sự lựa chọn tốt nhất, đằng nào thì họ cũng đi theo phong trào chia tay của sinh viên năm thứ tư mà thôi.

Điều mà Trịnh Vi hỏi nhiều nhất là hướng đi sau này của Nguyễn Nguyễn, thực ra điểm của Nguyễn Nguyễn cao như thế, không học cao lên cũng thấy hơi tiếc. Nhưng cô không để tâm đến chuyện đó, cô nói cô là cô gái không có chí lớn, cô không muốn trở thành học giả hay người đàn bà thép gì đó, học đến đây thấy cũng đủ rồi, nên không học lên nữa, cô chỉ mong cuộc sống sau này được đơn giản, vui vẻ là được. Cô nói với Trịnh Vi, cô và Thế Vĩnh đã giao hẹn riêng với nhau, cả hai đều không về quê, đơn vị thực tập của Thế Vĩnh ở thành phố S khá hài lòng với anh, có ý định ký hợp đồng chính thức sau khi anh tốt nghiệp, như thế chắc chắn Nguyễn Nguyễn sẽ xin việc ở thành phố S, để được gần Thế Vĩnh. Nguyễn Nguyễn nói, bọn họ cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi, gia đình Thế Vĩnh quyền thế quá lớn, trời cao hoàng đế ở xa, chỉ khi rời xa

họ, mới có thể sống yên ổn.

Trịnh Vi rất buồn, cô nói: “Nguyễn Nguyễn, tớ rất muốn được làm việc ở cùng thành phố với cậu, có việc gì đều có thể tìm cậu ngay lập tức, sau đó bọn mình vẫn sẽ như trước, cùng đi dạo phố, ăn uống”.

Nguyễn Nguyễn cười cô, “Thế gian chẳng có bữa tiệc nào là không tàn, tớ muốn ở bên Thế Vĩnh cũng như cậu không muốn rời xa Trần Hiếu Chính mà thôi. Hơn nữa hai thành phố cũng gần nhau, bây giờ liên lạc và giao thông thuận lợi như thế, bọn mình gặp nhau lúc nào mà chẳng được”.

“Nhưng cậu khẳng định là Thế Vĩnh sẽ được ký hợp đồng ở thành phố S chứ, ý tớ muốn nói là liệu gia đình anh ấy có sắp xếp kế hoạch khác không, anh ấy lại là người hiền lành như thế”. Trịnh Vi vẫn cảm thấy hơi lo lắng cho chuyện của Nguyễn Nguyễn.

Nguyễn Nguyễn ngậm ngừ một lát, nhưng vẫn nói với giọng quả quyết: “Anh ấy hứa với tớ rồi, tớ tin anh ấy”.

Cứ như thế, trong những ngày tiếp theo, với kết quả học tập không thể chê vào đâu được và các điều kiện vượt trội, Nguyễn Nguyễn đã dễ dàng xin được vào Viện thiết kế Kiến trúc của thành phố S. Sau khi vào học không lâu, Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính cũng tham gia vào vòng thi đầu tiên của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, mặc dù tập đoàn này vẫn bảo họ chờ thông báo, nhưng cô khá hài lòng với những biểu hiện của mình, tin chắc mình và Trần Hiếu Chính đều có thể lọt vào vòng thi sau một cách thuận lợi, sau đó vượt qua các đối thủ, nắm chắc phần thắng trong tay.

Kể ra cũng lạ, các môn học của khóa sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp càng ngày càng ít, nhưng dường như Trần Hiếu Chính càng ngày càng bận rộn, anh không còn ngày ngày ở bên cô như trước, nhiều khi rốt cuộc Trịnh Vi cũng không biết anh đang bận gì. Thỉnh thoảng hai người cùng nhau đi ăn, anh cũng hớt ha hớt hải, mãi lo nghĩ đâu đâu, Trịnh Vi biết hỏi anh cũng chẳng ra được vấn đề, đành quy các triệu chứng của anh thành: chúng buông lơi của sinh viên tốt nghiệp. Cô nghĩ, chỉ cần qua giai đoạn này, mọi việc đều sẽ tốt lên.

Mặc dù như vậy, có lúc muốn nói chuyện với anh lại không tìm thấy anh đâu, cô là người nóng tính, đôi khi cũng khó tránh khỏi nổi cáu khi gặp được anh. Dường như Trần Hiếu Chính cũng hơi ngại ngùng, ngoài việc an ủi cô, anh còn trịnh trọng hứa rằng, mấy ngày nữa hai người đều rồi,

anh sẽ ở bên cô, cô muốn đi đâu cũng được.

Trịnh Vi đòi đi vườn bách thú, vì cô đã ở thành phố G bốn năm nhưng chưa lần nào được đi chơi vườn bách thú. Trần Hiếu Chính chê cô trẻ con, những vẫn đồng ý sẽ đi cùng cô.

— © —

Tháng Tư, thành phố phương Nam trăm hoa đua nở, hai người xuống xe bus đi bộ một đoạn, Trần Hiếu Chính thấy trán cô lấm tẩm mồ hôi, bèn bảo đi mua cho cô chai nước; Trịnh Vi như người làm trò ảo thuật, móc ngay ba lô đeo sau lưng ra hai chai nước lọc đầy ắp, nói với vẻ đắc ý:

“Anh coi này, em đã đoán trước sẽ có lúc mình phải dùng đến nó”.

Trần Hiếu Chính cầm lấy chai nước, cười với vẻ kinh ngạc, “Em đeo hai chai nước to mà đi bộ xa như thế? Không thấy nặng à? Thảo nào mồ hôi em vã ra nhiều như thế”.

Là một cô gái lười biếng, trước kia đi đâu mang theo ô che nắng cũng ngại, nên hành động này thực sự không giống với phong cách của cô.

Thấy Trần Hiếu Chính nói vậy, cô hào hứng nói: “Cái này thì anh không hiểu rồi, một chai nước ít ra cũng phải một tệ, em mang đi như thế, không phải tiết kiệm được ít nhất hai tệ sao? Phải tiết kiệm từng xu từng hào như thế, từ giờ em sẽ không đi dạo phố mua sắm nữa, em phải để dành tiền cho chuyến đi Vụ Nguyên, đến lúc đó tha hồ sắm sửa, thế mới gọi là đã”.

Mặc dù nói như vậy, lúc lau mồ hôi cô vẫn không nén nổi tặc lưỡi, “Nói thực là cũng nặng thật đấy”.

Trần Hiếu Chính không nói gì thêm bèn đeo chiếc ba lô của cô lên vai mình, anh uống một ngụm nước, vị của nó, chỉ có mình anh biết.

Vé vào cổng vườn bách thú là 20 tệ, Trịnh Vi kêu xót của, nhưng đám thú lớn nhỏ đáng yêu trong vườn đó lại khiến cô thấy cũng xứng đáng, lúc thì cô cho khỉ ăn, lúc lại đùa với đàn chim, ríu rít như một đứa trẻ, khiến Trần Hiếu Chính cũng vui lây, cười không ngớt.

Lúc đi qua khu vực dành cho các loài động vật sống dưới nước, họ định vào xem thì bị nhân viên gác cổng ngăn lại, mới biết ở đây phải thu vé riêng. Trịnh Vi nhìn chằm chằm đàn cá heo, hải cẩu dễ thương quảng cáo trên tấm panô, quyến luyến không chịu đi ngay, nhưng nghĩ đến mỗi vé 15 tệ, vẫn bấm bụng kéo Trần Hiếu Chính đi, miệng còn tự an ủi, “Trò này thì có gì hay, chẳng có gì đáng xem cả”.

Cô bước nhanh về phía trước mấy bước, mới phát hiện ra Trần Hiếu

Chính vẫn đứng im không nhúc nhích, anh buông tay cô ra, đi về phía phòng bán vé mua cho cô một vé, nhét vào tay cô, cười nói: “Em vào xem một mình đi, nhà anh ở gần biển, những trò này anh không thích, anh đứng ở cửa đợi em là được rồi”.

Cô lắc đầu, “Không, em vào xem một mình thì còn gì là thú vị, anh trả lại vé đi, nếu vào thì cả hai đưa cùng vào, không thì thôi”.

Khi cô đã bước lên, thuyết phục cũng không phải là dễ, vì chuyện này mà hai người đứng trước cửa khu vực tham quan giằng co nhau một hồi, cuối cùng bác bán vé thấy thương tình, hôm nay lại không phải ngày cuối tuần, nên khách tham quan cũng vắng, bèn bảo hai đứa đừng nói gì, cùng vào xem đi.

Trịnh Vi chỉ muốn chạy lên thơm bác bán vé phốp pháp phúc hậu một cái thật kêu, cô cười tươi khen lấy lòng bác bán vé: “Bác tốt quá ạ, thảo nào bác trẻ và đẹp như thế”. Bác bán vé liền cười, khua tay bảo họ vào nhanh lên.

Đi chơi, hai người đều cảm thấy thích thú, lúc về ngồi trên xe bus, Trịnh Vi đã thấm mệt, bèn dựa vào vai Trần Hiếu Chính, thở phào một cách sung sướng: “Lâu lắm rồi không được chơi như thế”. Một lúc lâu sau, cô nghe thấy người ngồi bên khẽ “ừ” một tiếng.

Có cảm giác gì tuyệt vời hơn khi được dựa vào vai người mình yêu sau những giây phút mệt mỏi? Trong lòng Trịnh Vi réo rắt những âm thanh reo vui, dần dần ngủ thiếp đi một cách ngon lành và thỏa mãn. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô phát hiện thấy anh vuốt tóc cô, sau đó khẽ hôn vào làn mi dài của cô, Trịnh Vi chìm đắm trong niềm hạnh phúc ngọt ngào, ấm áp, bất giác cô thấy cảm giác này rất quen thuộc. Phải rồi, hơn bốn năm về trước, cũng trên xe bus lắc lư như thế này, cô gái Trịnh Vi 17 tuổi đã cảm nhận được nụ hôn nhẹ đặt xuống mắt của chàng trai mà cô cảm mến, hồi đó Tiểu Phi Long đã mừng khôn xiết, cô tưởng rằng không ai có thể may mắn hơn cô, tưởng rằng mãi mãi được ở bên người ấy.

Nhưng ngay sau đó, đợi chờ cô là chuyển đi xa đến bên kia bờ đại dương mà không một lời từ biệt của người đó, và cả nỗi niềm ly biệt dài dằng dặc.

Cô không biết tại sao mình lại như vậy, trong những giây phút hạnh phúc nhất, sợ nhất là nghĩ đến chuyện chia ly, bất ngờ cô túm chặt cánh tay Trần Hiếu Chính, thì thào: “Anh Chính, anh đừng đi”.

Hình như anh giật mình, phản xạ mới mạnh như thế, “Vi Vi, em vừa nói

gì vậy? ”

Cô thấy ngại ngùng trước câu nói bất ngờ của mình, “Em không nói gì cả, tự nhiên em sợ không nhìn thấy anh nữa. Anh Chính, anh hứa với em đi, đừng để em phải chờ anh nữa, em sợ mình không có đủ can đảm để đợi mãi ở một vị trí, lại càng sợ bọn mình đi mãi mà không tìm thấy nhau”.

Anh không trả lời.

Tối hôm đó, phòng đã tắt đèn, Trịnh Vi đang nằm trên giường thì đột nhiên nghe thấy Duy Quyên gọi cô: “Trịnh Vi, tớ quên chưa nói với cậu, sáng nay cậu vừa ra ngoài thì có một anh gọi điện đến tìm cậu, tớ bảo cậu không có ở phòng, anh ấy hỏi có biết cậu đi đâu không, tớ bảo hình như đi với bạn trai, anh ấy ừ một tiếng rồi không nói gì nữa, cũng không để lại tên. Cậu có biết đó là ai không? ”

“Ai nhỉ? ” Trịnh Vi nhìn lên trần màn với vẻ thắc mắc. “Chắc là không phải Lão Trương chứ? ” Lão Trương đã tốt nghiệp được hơn nửa năm rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn gọi điện quấy rầy Trịnh Vi.

Duy Quyên liền cười, “Làm sao có chuyện đó được, tớ còn không biết cái giọng vịt đực của Lão Trương à. Người gọi điện thoại hôm nay nói chuyện lịch sự lắm, tớ dám khẳng định là tớ chưa bao giờ nhắc điện thoại của anh ấy gọi đến, mau khai với chị em đi, có phải lại có nguồn tài nguyên quý nào khác không, nếu có thì đừng quên chị em nhé, dù sao thì một giọt máu đào hơn ao nước lã”.

Trịnh Vi liền nói với vẻ khó hiểu: “Vấn đề ở chỗ tớ cũng không nhớ là có quen một người như cậu nói, thôi, nếu có việc chắc chắn họ sẽ gọi lại”. Cô nghĩ một lát, không nghĩ ra được ai, bèn gác chuyện này qua một bên.

Cùng lúc đó, ở ký túc xá nam, Trần Hiếu Chính cũng không ngủ, anh ngồi bên bàn và làm nốt những công việc còn lại cho mô hình ngôi nhà, anh ngắm nó, đây là tác phẩm tâm huyết mà anh đã bỏ ra một tháng để làm, nhưng hiện tại ngay cả bản thân anh cũng không tin ngôi nhà nhỏ này có thể che chở cho tình yêu của anh.

Đột nhiên, anh nhớ đến những lời Tăng Dục nói với anh hôm đó, cô chỉ vào tòa nhà đa phương tiện mà trường đang xây dựng, nói: “Cậu nhìn thấy chưa, trong số những người đang đội mũ bảo hộ kia, ngoài thợ xây ra, còn có nhiều người giống tớ và cậu, mấy năm đại học, tốt nghiệp ngành kiến trúc. Xã hội này rất thực dụng. Cho dù cậu có tài hoa đến đâu,

nếu không có quan hệ và điều kiện gia đình không khá giả thì cậu cũng sẽ phải lăn lộn trên công trường như họ. Dĩ nhiên rồi, có thể một ngày nào đó cậu cũng sẽ thành đạt, nhưng ngày đó sẽ là ngày nào, có thể một, hai năm, có thể ba bốn năm, ai mà biết được? Thế nên, Hiếu Chính, cậu nên nghĩ cho kỹ, không phải tất cả mọi con đường đi sai rồi đều có thể đi lại”.

Hiện thực chính là những điều tàn nhẫn như vậy đấy, nó luôn luôn hủy diệt niềm tin của bạn trong lúc bạn không hề hay biết, hủy diệt những lời hứa mà bạn tưởng rằng bạn có thể thực hiện. Trưởng thành là gì? Khi một đứa trẻ biết kim cương đẹp hơn hạt pha lê xinh xắn thì đứa trẻ này đã trưởng thành, Trần Hiếu Chính hiểu được điều này sớm hơn bất kỳ đứa trẻ nào khác.

Cô gái mà anh yêu trong sáng ngây thơ, cô yêu tất cả những điều tràn đầy thú vị, không biết buồn khổ là gì, cô là Ngọc diện Tiểu Phi Long quả quyết dũng cảm, người đàn ông của cô, phải đem lại cho cô một bầu trời bao la. Còn anh, anh chỉ có một mái hiên tồi tàn. Dĩ nhiên, chỉ cần anh muốn, anh tin là cô sẽ mãi mãi ở bên anh, không hối hận, nhưng khi vị ngọt của tình yêu nhạt phai, trước những trần trở, lo toan trong cuộc sống, liệu có vì anh mà cô biến thành một người phụ nữ tiêu tụy và thực dụng hay không? Anh khẽ rùng mình, nếu có một ngày như thế, anh sẽ cắn hận chính bản thân mình - một điều đáng sợ hơn là khi ngày đó đến, anh sẽ cắn hận cô.

Những lời mẹ nói đều rất tàn nhẫn, nhưng bà nói đúng, sự lựa chọn của anh chính là giữa bản thân anh và Trịnh Vi. Anh nhìn bàn tay mình đang chầm chậm dỡ ngôi nhà ra thành từng mảnh vụn - thực ra sự lựa chọn đã ở trong lòng anh từ lâu.

— © —

Dịp nghỉ mừng một tháng Năm, nhà ga bán vé trước mười ngày, vé năm không dễ mua, Trịnh Vi xếp hàng cả buổi chiều trong dòng người đông đúc ở phòng bán vé mà không đem lại kết quả gì. Cuối cùng cô nhanh trí, nhớ đến Lão Trương đã trở thành con người của xã hội, Lão Trương giao thiệp rộng, quen biết khá nhiều nhân vật trong đủ mọi ngành nghề, Trịnh Vi gọi điện thoại cho Lão Trương, Lão nhiệt tình nhận lời, chưa đầy hai ngày, Lão đã kiếm được cho cô hai vé nằm giường cứng đi Nam Xương. Chỉ cần đến được Nam Xương, phải đổi xe như thế nào để đến Vụ Nguyên, đều là việc dễ như trở bàn tay.

Trịnh Vi mân mê tấm vé tàu vừa nhờ Lão Trương mua, lòng vui như mở cờ chạy về ký túc xá, vừa đẩy cửa vừa khe khẽ hát: Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý.

“Này, mới sáng sớm ra mà đã kiếm được vé đi du lịch trăng mật hả? ”

Vừa nhìn thấy vẻ tươi như hoa của Trịnh Vi, Tiểu Bắc bèn trêu cô.

“Dĩ nhiên rồi, không những kiếm được vé mà còn sắp xếp ổn thỏa cho hành trình cả bảy ngày rồi, tớ phải đưa anh ấy đến Vụ Nguyên, lên núi Lư Sơn, để anh ấy thưởng thức danh lam thắng cảnh của tỉnh Giang Tây, đương nhiên, tiện thể còn ghé thăm bố mẹ tớ, tức nhạc phụ nhạc mẫu tương lai của anh ấy”. Trịnh Vi đáp ngay không chút ngại ngùng.

Nguyễn Nguyễn cũng cười cô, “Mọi người đều nói người Giang Tây các cậu học hành giỏi giang, nuôi lợn cũng giỏi giang, cậu phải để Trần Hiếu Chính đi thực tế đó nhé”.

Trịnh Vi đang vui nên rất thoảng, khua tay tỏ vẻ không thèm chấp bọn họ, ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh máy điện thoại, “Tờ phải gọi cho anh Chính trước đã, báo cho anh ấy đã có vé trong tay”.

Vừa bấm hết số điện thoại, cửa phòng liền bị đẩy rầm một tiếng, Trịnh Vi nhìn ra tỏ vẻ không vui, Duy Quyên mặt mày đầy mồ hôi xông vào.

“Dở chừng à, sắp tốt nghiệp rồi, ngay cả cửa không mang theo được cũng muốn phá hả? ” Tiểu Bắc nói.

Duy Quyên lại tỏ vẻ lòng nóng như lửa đốt, “Tớ không thèm gây sự với các cậu, Trịnh Vi, gay to rồi, tớ vừa được nghe một tin khủng khiếp...”

“Xí, ngày nào cậu không có ba tin vửa hè? ” Đã nghe bốn năm, Trịnh Vi không còn hứng thú với các “Thông tin giang hồ” của Duy Quyên nữa, cô tiếp tục bấm số.

Duy Quyên lấy tay chặn ngay điện thoại, “Tớ thấy cậu thật là, bị người ta bán đứng còn ngồi đếm tiền cho người ta. Vừa nãy tớ có được một thông tin rất đáng tin cậy từ Hội sinh viên, hai suất học bổng du học của trường thì bị Trần Hiếu Chính nhà cậu chiếm một suất, nghe nói là đi Mỹ, visa cũng xin được rồi, anh chàng này giỏi thật đấy, chuyện lớn như thế mà giấu như bưng, cậu vẫn còn chưa biết gì ư? ”

Trịnh Vi sững người, rồi bật cười: “Này, tớ thấy mấy cái thông tin vửa hè của cậu càng ngày càng vô lý, hôm kia tớ vừa ăn cơm với anh ấy, anh ấy còn nói về chuyện đi Vụ Nguyên với tớ. Đại sự Duy Quyên, xin ngài thôi đi cho, lấy chuyện này để trêu người khác là hơi quá đáng đấy”.

Lần này thì Duy Quyên sốt sắng thật, cô chỉ vào mũi Trịnh Vi nói: “Tớ

bảo cậu ngốc cũng không sai, chuyện này đâu có thể đùa được, chẳng cần nói đến Học viện, thông tin này đã lan ra khắp Hội sinh viên trong khoa rồi, cậu không tin thì thôi, đừng có để đến lúc khóc cũng không có chỗ khóc”.

“Cậu nói linh tinh! ” Trịnh Vi cũng giận dỗi đứng phắt dậy, “Anh ấy chưa bao giờ nói chuyện này với tớ, dĩ nhiên là tớ phải tin anh ấy rồi. Tớ là bạn gái của anh ấy, chuyện của anh ấy mà tớ còn không biết à? ”

“Cậu...thôi được rồi, được rồi, coi như tớ lảm chuyện, lòng tốt bị cậu coi là đồ bỏ đi. Nếu không tin thì đi hỏi anh ấy sẽ rõ ngay thôi”. Duy Quyên dậm chân.

“Đi thì đi chứ sao”. Trịnh Vi là người nghĩ đến chuyện gì chỉ muốn làm ngay, vừa nói dứt lời liền chạy ra cửa. “Đợi tớ hỏi anh ấy cho ra lẽ, xem các cậu còn bẻm mép thế nào nữa! ”

Tiếng cô đóng cửa vừa mạnh vừa vội, cửa rung đến mức Nguyễn Nguyễn và Tiểu Bắc lén nhìn nhau, đột nhiên Nguyễn Nguyễn nói một câu “Gay rồi! ” Tiểu Bắc lập tức hiểu ý, cô trợn tròn mắt, “Mẹ ơi, không biết có xảy ra chuyện gì không”. Hai người không nói gì thêm bèn chạy theo.

Xuống dưới tầng, Tiểu Bắc kéo Nguyễn Nguyễn lại, “Cậu bảo bọn mình có nên ra bờ hồ, bờ sông gì đó tìm không, không biết cậu ấy có nghĩ đại không...”

Nguyễn Nguyễn ngắt lời cô ngay: “Đã đến nước này mà còn nói những chuyện đó, cậu đến giảng đường tự học của Học viện bọn tớ, tớ sẽ đến quanh khu ký túc xá của Trần Hiếu Chính xem sao, cậu nhớ là chỉ xem tình hình thôi nhé, không có chuyện gì bọn mình lại quay về”.

“Biết rồi biết rồi”. Tiểu Bắc đáp lời, hai người chia hai đường hành động.

Nguyễn Nguyễn không đoán sai, Trịnh Vi đang đi đến khu ký túc xá của Trần Hiếu Chính, cô đi được một đoạn lại chạy một đoạn, lúc lên tầng còn gặp cậu bạn cùng lớp, cũng chẳng chào hỏi gì xông thẳng đến phòng của Trần Hiếu Chính.

Lúc cô đẩy cửa bước vào, anh đang đứng trước giường mình, lưng quay về phía cô, hình như đang thu dọn đồ đạc, dưới chân anh là một cái va ly rất to.

Nghe thấy tiếng thở hổn hển của cô anh mới quay đầu lại. “Vi Vi? ” Lúc đầu anh có vẻ kinh ngạc, nhưng vẻ mặt trở lại bình thường ngay, “Sao

em lại đến đây? ”

“Tự nhiên em muốn đến thăm anh”. Một tay cô đặt trước ngực, như để được bình tĩnh hơn, “Anh Chính, anh thu dọn hành lý đi Vụ Nguyên sớm thế à? ”

Anh quay đầu lại tiếp tục thu dọn đồ đạc, cô bước đến bên anh, cười và nói: “Anh biết không, vừa nãy em được nghe Duy Quyên kể một chuyện nực cười vô cùng, cô ấy nói rằng anh chuẩn bị xuất ngoại, và lại là đi Mỹ, ha ha, anh bảo có buồn cười không? ”

Trần Hiếu Chính trầm ngâm, bất ngờ anh bỏ đồ đạc xuống, quay đầu nắm chặt tay cô, “Vi Vi, em đi với anh, bọn mình ra chỗ khác nói chuyện”.

Cô không nói gì mà để mặc cho anh kéo mình đi xuống dưới, đến sân bóng rổ gần ký túc xá nam, giữa giờ nghỉ trưa, sân bóng rổ vắng tanh, chỉ có họ và tiếng gió.

Anh đứng im, buông tay cô ra, thở sâu, “Vi Vi, anh xin lỗi.”

“Tại sao lại xin lỗi, có phải anh lại giở trò gì xấu không? ” Cô vẫn nhìn, vẫn cười rạng rỡ như bình thường.

Có lúc, Trần Hiếu Chính cảm giác như tim mình ngừng đập, anh tưởng mình không có cách nào để nói hết những lời còn lại, hóa ra anh không cứng rắn như mình tưởng, “Những lời họ nói đều là sự thật. Anh tưởng có thể đi Vụ Nguyên được với em, không ngờ visa lại làm nhanh như vậy.

“Họ? Ý anh những điều mà Duy Quyên nói là đúng? Anh Chính, ngày Cá tháng Tư đã qua được hơn hai mươi ngày rồi mà anh còn đùa à? ” Cô kéo tay anh, vẫn mỉm cười với vẻ nũng nịu. Nhưng anh chỉ cúi đầu, mọi mực cúi đầu, đột nhiên anh thấy sợ nhìn thấy nụ cười của cô trong lúc này. Cuối cùng, cô buông tay anh ra, như người mê sảng: “Nói như thế em khỏi đau khổ”.

“Em không đau khổ? Anh giấu em, giấu cho đến khi không thể giấu được nữa mới thừa nhận, làm như thế thì em không đau khổ sao? Trần Hiếu Chính, đó là kiểu logic gì vậy? Đôi mắt cô bắt đầu ngân ngấn nước.

Không được khóc, cô tuyệt đối không được khóc, nếu để nước mắt rơi xuống thì đồng nghĩa với việc thừa nhận niềm đau đã trở thành hiện thực, cô không muốn chấp nhận hiện thực đó, thế là cô nhìn lên trời, không biết nước mắt có chạy ngược vào trong được không?

“Anh đã từng nói rằng, cuộc đời của anh là một tòa nhà chỉ được xây một lần, vì thế anh không được phép sai, Vi Vi, dù là một xăng-ti-mét cũng không được”.

Ai đang nói vậy, người đàn ông môi mỏng lạnh lùng tàn nhẫn đó ư?

“Vì thế bây giờ anh mới giật mình tỉnh ngộ, cứu vãn kịp thời cho sao số một xăng-ti mét đó của anh? Đi du học có học bổng, quả nhiên người mà em yêu là người giỏi giang nhất. Chỉ có điều em không thể hiểu, tiền đồ của anh và em lại không đội trời chung đến thế hay sao? Kể cả anh nói thẳng với em từ trước, em cũng chưa chắc đã ngăn cản anh. Có phải là do viễn cảnh tương lai của anh chưa bao giờ có em? ”

Anh không nói gì, thế là cô ra sức đẩy anh: “Giải thích, anh có thể giải thích, em muốn nghe lời giải thích của anh...” Giọng cô đã chuyển sang van nài: “Anh Chính, hãy cho em một lời giải thích, anh nói gì cũng được, nói là anh bị ép bất đắc dĩ, hoặc là vì em, anh nói gì em cũng chấp nhận được”.

Anh nắm chặt bàn tay cô đang đặt trước ngực mình, “Vi Vi, đến một ngày nào đó em sẽ hiểu, con người ai cũng phải yêu mình trước. Anh không thể yêu em với hai bàn tay trắng”.

“Vì thế anh phải yêu lại bản thân mình? ”

“Có thể những điều anh nói em sẽ mãi mãi không thể hiểu được, anh đã quen với cảnh nghèo, nhưng anh không thể để người con gái mà anh yêu thương phải chịu cảnh nghèo”.

“Anh nghĩ rằng ở bên em thì chắc chắn sẽ nghèo ư? Tại sao anh chưa bao giờ hỏi em, em sẵn sàng chịu mọi khó khăn gian khổ cùng anh”.

“Nhưng anh không muốn thế! ” Lần đầu tiên giọng anh tỏ ra mất bình tĩnh.

Đã đến nước này, Trịnh Vi, chỉ mong có một chút tự tôn, phũ tay mà bỏ đi, không giữ được tình yêu, ít nhất phải giữ được lòng tự trọng.

Nhưng giây phút này đây Trịnh Vi tự nói với mình, nếu ta không cứu vãn được tình yêu của ta, lòng tự trọng có thể khiến ta không đau khổ ư?

Vì thế giây phút cuối cùng, cô đã gạt hết nước mắt và mọi nỗi phẫn nộ: “Anh Chính, anh đợi em, em về nói với bố mẹ em, sau đó em sẽ thi Toefl để đi cùng anh, nếu không được, em vẫn có thể đợi”.

Anh nhìn cô, nói: “Đừng, em đừng đợi, vì chưa chắc anh đã đợi”.

— © —

Lúc Nguyễn Nguyễn đến, Trần Hiếu Chính đã bỏ đi, cô kéo tay Trịnh Vi:

“Vi Vi, bọn mình về đi”.

Bầu trời tháng tư, sau tiết thanh minh, nền trời bỗng chốc tối sầm lại, mây đen kéo đến, gió cuốn bụi bay mù mịt, bay cả vào mắt.

Trịnh Vi giằng tay Nguyễn Nguyễn ra, “Cậu coi kìa, nổi gió rồi, sao tớ chẳng thấy lạnh gì cả?”

Đây là con đường mà cô lựa chọn, là chàng trai cô lựa chọn, vì thế cũng là cô lựa chọn một mình đứng giữa trời gió như thế này, lạnh, cũng không thể kêu ai.

Nguyễn Nguyễn đưa tay ngăn gió bụi lại, “Trời tối quá, tớ có thể vờ như không nhìn thấy cậu khóc”.

Trịnh Vi lắc đầu, “Tớ không khóc, tớ sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua”.

— © —

Bốn năm đại học, Trịnh Vi đã quen với ánh mắt của mọi người, đây là lần đầu tiên cô phải để mình làm quen với những ánh mắt chế nhạo kèm thêm một chút thương hại, một đôi trai tài gái sắc được mọi người quan tâm chú ý, cuối cùng kết cục vẫn là đôi ngả đôi đường.

Cô vẫn ăn ngủ như bình thường, thỉnh thoảng cũng bật cười thoải mái vì mấy mẩu chuyện đùa không đáng cười của Tiểu Bắc. Biết làm thế nào, sau buổi chia tay với anh ở sân vận động, ngủ một giấc dậy, cô cảm thấy trời như sập xuống. Nhưng mở cửa sổ ra, sau cơn mưa bầu trời rục rịch làm sao, dòng người đi qua cửa sổ bận rộn, mỗi người mỗi vẻ, hoặc buồn, hoặc Trái Đất này không thể vì sự đau khổ của một người mà thay đổi quy luật tự nhiên của nó, trong giấc mơ cô tuyệt vọng đến mức không tin rằng sẽ còn ánh mặt trời. Nhưng hôm sau mặt trời vẫn lên như thường, cuộc sống vẫn tiếp tục với dòng chảy của mình.

Đến khi cảm thấy không thể chịu được, cô nằm trong chăn và lén gọi điện thoại cho mẹ, vừa nghe thấy tiếng nhấc máy thì, cô đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của mẹ. Sức khỏe bác Lâm vốn đã không tốt, những trăn trở trong tình cảm và cú sốc trong sự nghiệp đã khiến bác mất từ tuần trước. Lúc mất, bác vẫn là một người đang có vợ. Cho dù khi còn sống bác đã hứa với mẹ Trịnh Vi bao điều, nhưng sau khi bác mất, ngay cả vào nhà tang lễ nhìn bác lần cuối mẹ cô cũng không được nhìn. Cái chết của bác Lâm đã khiến mẹ Lâm Tĩnh- cô Tôn- giành được thắng lợi trong cuộc kháng chiến trường kỳ đó, cuối cùng cô đã bảo vệ được trọn vẹn cuộc hôn nhân của mình, không còn ai có thể cướp được chồng cô.

Trịnh Vi không biết mình đã kết thúc cuộc điện thoại với mẹ như thế nào. Mấy hôm sau, cô thu dọn hành lý, tay cầm hai tấm vé, một mình đi Vụ Nguyên. Lúc tàu chuyển bánh, cô không dám ngửa mặt nhìn lên trời, nếu giây phút này đây anh từ trên mây cao nhìn xuống, liệu có cúi đầu tìm vùng đất mà anh đã hứa sẽ đi cùng hay không?

Cây hòe già trước cổng thôn Lý, rậm rạp ùm tùm như trong giấc mơ của cô, không biết nó đã đứng đây bao nhiêu năm, chứng kiến bao nỗi buồn vui, quen với bao cảnh ly hợp, vẻ trầm mặc nhìn thấu thói đời của nó đã an ủi được Trịnh Vi phần nào.

Hương Viễn- cô hương dẫn viên trong làng mà Trịnh Vi bỏ ra 15 tệ để mời đã tận tình đi cùng với cô. Cô gái có đôi mắt như mắt con hổ ly, khi cười tạo thành nếp dưới mắt nói với cô: “ Bao nhiêu năm qua, cây hòe già đầu làng đã chứng kiến tình yêu của bao đôi trai gái. Họ gặp nhau, nguyện thề, hoặc cũng có thể chia tay dưới gốc cây... Mới hôm qua thôi, còn có một người thành phố, theo di chúc của người đã khuất, rắc tro hỏa tang của cha mình xuống gốc cây hòe già”.

Trịnh Vi nhớ đến câu chuyện, người đàn ông ngoại tình đã để lại nhà cửa và tài sản của mình cho vợ con, nhưng tặng chiếc lá mà mình quý nhất cho người phụ nữ mà ông ta yêu. Trọng lượng của tình yêu, chẳng qua chỉ là một chiếc lá rụng và nhúm tro tàn mà thôi.

Trịnh Vi nhờ Hương Viễn làm một việc, đào một chiếc hố không nông cũng không sâu dưới gốc cây hòe già. Hương Viễn vui vẻ nhận lời, cái giá mà cô đưa ra để đào hố là 20 tệ, nhưng Hương Viễn nói, nếu Trịnh Vi cho cô 50 tệ, cô sẽ thay cô bảo vệ món đồ dưới hố này.

Trịnh Vi cảm thấy đây là một cuộc trao đổi có lợi. Cô chôn cuốn Truyện kể Andersen và chú tiểu long bằng gỗ dưới gốc cây hòe già.

Lúc đứng trên đỉnh núi, Trịnh Vi nhìn cây hòe già dưới chân núi, nghe thấy Hương Viễn hét về phía xa: “Ta muốn phát tài! ”

Cô cũng bắc loa tay, lấy hết sức bình sinh hét: “Nước Mỹ, đất nước Chủ nghĩa Tư bản gian ác, ta hận người, trả lại người yêu cho ta...”

Vách núi vọng lại: “Phát tài...phát tài... trả lại cho ta... trả lại cho ta...”

Trịnh Vi và Hương Viễn cùng cười ngặt nghẽo.

Cuối cùng, tại vùng đất mà cô mơ ước được đặt chân đến này, trước mặt một người không hề quen biết, cô gái Trịnh Vi 22 tuổi đã khóc như mưa.

Chương 13: Cười say ngất ngây cùng khanh ba vạn bữa, không cần trút bầu tâm sự

Trịnh Vi ngồi trên nền xi măng bên cạnh công trường, trời tháng Mười nắng chói chang, trước mặt là một vùng trắng xóa. Công trình vẫn đang dừng lại ở giai đoạn thi công dưới mặt đất, sau khi làm xong khâu xây dựng cơ sở hạ tầng, ngay cả chỗ tránh nắng cũng không có. Một giọt mồ hôi lăn vào bùn đất trên tay, biến thành màu xám đục, những chỗ mũ bảo hộ bám sát vào tóc, dính bết và ngứa ngáy. Hơn một tháng lăn lộn dưới nắng, tối đến tắm rửa soi gương, cô thấy gương mặt trắng trẻo của mình chẳng khác gì Bao công tái thế. Đen thì đã đành, đằng này khi cởi mũ ra, lớp da dưới quai mũ bảo hộ vẫn trắng ngần, nhìn từ xa giống như bị ai quệt lên hai đường màu trắng dưới hàm, trông rất nực cười, vì chuyện này mà cô bị đám công nhân trên công trường trêu chọc. Cô uống một ngụm nước, lấy tay phe phẩy nhưng chẳng thấm gì so với cái nóng. Ngày đầu tiên đến công trường, nếu quản đốc điều hành, nhân viên phụ trách kiểm tra an toàn và sư phụ hướng dẫn cô không nhắc đi nhắc lại, trong công trường bắt buộc phải đội mũ bảo hộ, thì cô đã có ý định cởi phắt mũ ra, để cho đầu và cổ mình được giải phóng.

Ý định ban đầu của cô khi tìm công việc này là muốn được ngày ngày ở bên cạnh người mình yêu, người đi rồi, cơ hội làm việc thì ở lại, Trịnh Vi không biết nên cảm thấy nực cười hay may mắn. Nhưng được vào Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, nghe nói là đáp được chuyến xe cuối cùng trước khi tập đoàn danh tiếng này thay đổi cơ chế tuyển dụng viên chức. Trong mắt hầu hết bạn bè của cô, đây là một điều may mắn, đặc biệt là sau khi tập đoàn này đưa ra thông báo “Không tuyển dụng nhân viên nữ” ngay từ rất sớm trong năm nay, việc cô trúng tuyển không thể không nói là một bất ngờ khiến nhiều người phải ghen tị.

Kể ra thì cũng buồn cười, hồi đầu lý do khiến cô chọn học ngành xây dựng, cũng chỉ vì cô rất ngây thơ nghĩ rằng, nếu được chứng kiến những tòa nhà cao tầng mọc lên từ đôi tay mình, cảm giác đó chắc chắn sẽ rất thú vị. Giờ đây, khi đã được làm việc thực sự trong môi trường này, mới biết không phải tự nhiên mà công việc này có sự phân biệt về giới tính, bởi dẫu có xét về thể lực hay khả năng chịu đựng gian khổ, con gái đều thua xa con trai. Sau khi đi Vụ Nguyên về không lâu, cô liền nhận được

thông báo thi tuyển vòng sau của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc. Thời gian đó, cô như người mất hồn, cũng không hiểu thế nào mà lại trúng tuyển. Sau khi đăng ký, cô và mấy chục nhân viên nam khác phải trải qua một lớp học bồi dưỡng nghiệp vụ kéo dài nửa tháng ở trụ sở chính của Công ty, sau đó tất cả được phân đến các tổ chuyên môn ở các công trình. Theo quy định của phòng nhân sự, tất cả các sinh viên mới được tuyển vào đều phải có 6 tháng kinh nghiệm đi thực tế ở công trường trở lên, sau khi sát hạch, đạt yêu cầu mới được phân vào các vị trí chính thức. Sáu tháng này nói dài cũng không phải là dài, nói ngắn cũng không phải là ngắn, đến khi thực sự đi vào thực tế, mới thấy chẳng có gì đơn giản. Hôm Trịnh Vi vừa được phân đến tổ chuyên môn này, tất cả các đồng nghiệp trên công trường vừa nhìn thấy cô liền thi nhau lắc đầu, ai cũng nói đưa cô gái chân yếu tay mềm này đến đây, khác gì hành hạ người ta. Cô làm được hai ngày, cũng thầm kêu khổ trong bụng, nhưng tính cô ngang ngạnh, đặc biệt là không cam chịu lép vế trước mặt người khác, sự việc đã đến nước này thì phải vui vẻ chấp nhận, mọi người đều nói cô không chịu được cảnh khổ này, cô lại muốn cho mọi người thấy, làm sao Ngọc diện Tiểu Phi Long như cô lại có thể dễ dàng để người khác khinh thường như thế?

Lời lẽ hùng hồn đã buông ra, nhưng để đạt được đến mức nếm mùi khổ ải mà vẫn coi như nếm mật ngọt cũng không phải dễ dàng gì. Sư phụ vừa nói mọi người có thể giải lao một lát, cô liền ngồi phịch xuống chẳng muốn đứng dậy nữa. Cô đang nghĩ bụng kéo dài được phút nào hay phút nấy, thì nhìn thấy một người đang cầm bản vẽ phẩy đuổi theo sư phụ để hỏi.

Đôi khi sẽ là như vậy, một giai đoạn nào đó trong cuộc đời của bạn sẽ xuất hiện một người như thế, cái gì cô ta cũng không chịu thua bạn, cái gì cũng muốn tranh giành với bạn, cái gì cũng thích gây sự với bạn. Đối với Trịnh Vi, người này có tên là Vi Thiếu Nghi. Ngoài Trịnh Vi ra, Vi Thiếu Nghi là nhân vật nữ cũng được tập Đoàn kiến trúc tuyển dụng trong năm nay, nhưng các giai đoạn thi vòng loại của cô ta lại không giống Trịnh Vi. Trịnh Vi nghe nói cô ta là họ hàng của một vị lãnh đạo mới về hưu của Tổng Công ty, đáng lẽ Công ty không nhận, nhưng một là do vị lãnh đạo này trước khi về hưu đã giới thiệu, hai là chuyên ngành của cô ta cũng phù hợp, trường đại học mà cô ta tốt nghiệp và hồ sơ đều không thể chê ở một điểm nào; để vị lãnh đạo không có cảm giác vừa về

hữu tiếng nói đã mất trọng lượng, Công ty mới miễn cưỡng dành một chỉ tiêu cho cô ta.

Thời gian Vi Thiệu Nghi vào làm việc tại Công ty muộn hơn Trịnh Vi, không phải trải qua giai đoạn bồi dưỡng nghiệp vụ mà được phân thẳng vào tổ chuyên môn của Trịnh Vi. Lần đầu tiên gặp Thiệu Nghi, Trịnh Vi đã có linh cảm rằng chắc chắn cô gái này không thể trở thành bạn tri kỷ của cô. Cô ghét nhất những người luôn tự cho mình là thanh cao, quá mức chi li tính toán, và rất không may là, dường như Thiệu Nghi lại là một người điển hình như vậy, cô cũng nhận ra rằng, dường như Thiệu Nghi cũng không có thiện cảm với cô lắm. Người ta nói không phải oan gia không chạm trán, ban ngày cùng làm ở công trường cũng không sao, đáng sợ nhất là tối đến quay về khu tập thể của Công ty vẫn phải đối mặt với gương mặt lạnh như tiền đó - Công ty đã dành cho các nhân viên mới được tuyển dụng như Trịnh Vi một căn hộ tập thể ở được hai người, có hai phòng ngủ, một phòng khách, năm nay trong số các nhân viên mới, chỉ có cô và Thiệu Nghi là con gái, việc trở thành bạn cùng phòng cũng là điều không thể lựa chọn.

Trịnh Vi không thể hiểu, đều là những đứa trẻ được lớn lên dưới những ngọn cờ của nước Trung Quốc mới, tại sao có người lại mang vẻ mặt thù hận đến thế, lỗ mồm nói nhiều hơn người khác hai câu cũng tưởng mình bị thiệt, người khác kể chuyện cười, cô ta cũng không cười, không phải ra vẻ ta đây thì còn là gì? Cũng chỉ vì có mối quan hệ mà đi cửa sau rồi vào Công ty, đến mức phải kiêu như thế ư? Sống chung một nhà với Thiệu Nghi không lâu, Trịnh Vi và cô ta đã bắt đầu có va chạm, cô không chịu được tính quá mức sạch sẽ của Thiệu Nghi, Thiệu Nghi cũng ghét tính bừa bộn của cô, may mà sau khi đi làm về hai người đóng chặt cửa phòng mình lại, không ai ngó ngang tới ai, nếu không cả hai đều không chịu nhau, chắc chắn sẽ có ngày đánh nhau to.

Nhưng rồi nói đi rồi phải nói lại, Trịnh Vi vốn tính xuề xòa, trong lòng cô chỉ mong tất cả mọi người trên thế gian này đều không có chí lớn như cô, sống như thế nào hay thế đấy, như thế cảm giác có tội của cô mới có thể giảm tới mức thấp nhất. Sự cần cù chăm chỉ dường như có phần hơi miễn cưỡng của Thiệu Nghi đã gây cho cô áp lực rất lớn. Cùng là thực tập ở công trường, không bao giờ Thiệu Nghi tỏ ra lười nhác, cô ta hiểu thẳng như đàn ông, việc gì cũng cầu toàn, càng là những việc khó khăn, vất vả, cô ta càng tranh làm, kể cả những lúc giải lao, cô ta cũng vẫn

cầm bản vẽ hỏi han các đồng nghiệp có thâm niên công tác, không hiểu ra vấn đề quyết không chịu thôi, và cô ta luôn tỏ ra coi thường cô bạn đồng nghiệp thỉnh thoảng lại tranh thủ nghỉ ngơi như Trịnh Vi.

Một lần hai người to tiếng cãi nhau trong phòng tập thể vì một chuyện nhỏ. Hình như đầu tiên là do chưa đến 9 giờ tối, Trịnh Vi nghe nhạc lớn bằng loa làm ảnh hưởng đến công việc vẽ kỹ thuật của Thiếu Nghi. Tóm lại là đến lúc cuối, nội dung tranh cãi đã xa hẳn chủ đề ban đầu, hai bên buông ra những lời khó nghe nhất, Trịnh Vi chỉ vào Thiếu Nghi nói: “Tôi không thể hiểu, cậu có gì mà huênh hoang như thế, cậu đừng tưởng rằng ngày ngày cậu cần cù học hỏi như vậy mà mọi người không biết cậu nhờ đi cửa sau mới vào được vào Công ty”. Thiếu Nghi liền trả đũa ngay: “Còn tôi lại càng không thể hiểu, tại sao phòng nhân sự của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc lại có thể tuyển dụng một người như cậu, nếu trong quá trình tuyển dụng, cậu không giỏi trò gì thì tôi cảm thấy tự hào vì không vào Công ty cùng con đường như cậu”. Nói xong hai người đều hằm hằm về phòng đóng sầm cửa lại, từ đó cả hai càng như nước với lửa, kể cả những lúc gặp mặt nhau cũng mặt lạnh như tiền không chào hỏi, thỉnh thoảng còn nói kháy nhau vài câu. Mọi người đều biết hai cô bất hòa, xét về kiến thức chuyên ngành và độ chăm chỉ chịu khó thì Thiếu Nghi hơn hẳn Trịnh Vi, nhưng Trịnh Vi tính tình lại xởi lởi, hòa đồng, được mọi người quý mến, kể cả cô mắc lỗi nhỏ, các sư phụ đều bao che cho cô, vì thế trong công việc hai người cũng gọi là hòa.

Vừa đi làm, không những Trịnh Vi phải nếm ngay mùi vất vả của công việc, mà còn cảm thấy ức chế, bức xúc vì mối quan hệ bất hòa với Thiếu Nghi. Hết giờ làm việc, một mình lẻ loi chán chường, cô càng thấy nhớ những tháng ngày đã trở thành quá khứ. Bỏ qua những kỷ niệm buồn cô không muốn nhớ lại, đến giờ nhìn lại, mọi chuyện xảy ra trong trường đại học đều đẹp biết bao. Những lúc rỗi rãi, cô thích nấu cháo điện thoại với Nguyễn Nguyễn, trút hết mọi nỗi ấm ức cho bạn nghe, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Nguyễn Nguyễn đã làm việc chính thức ở Viện thiết kế kiến trúc của thành phố S, dù đã hứa sẽ không rời xa cô, nhưng cuối cùng Triệu Thế Vĩnh vẫn không tránh được sự sắp đặt của gia đình, ngoan ngoãn quay về thành phố mà cha mẹ anh đang sống, vào làm việc ở một ban ngành có tiếng. Đối với phụ nữ, tình yêu là toàn bộ cuộc sống, nhưng đối với đàn ông, đó chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống của họ, cho dù lúc đầu họ

hứa hẹn thế nào, nhưng khi phải đối mặt cho sự lựa chọn, họ luôn luôn thực tế và lý trí hơn phụ nữ. Có lẽ câu nói đó đúng.

Trịnh Vi cảm thấy bất bình và phẫn nộ thay cho Nguyễn Nguyễn, cô không thể hiểu, tại sao gia đình Triệu Thế Vĩnh lại phản đối anh ta yêu một cô gái thông minh, xinh đẹp, tính tình không thể chê ở điểm nào như Nguyễn Nguyễn. Rõ ràng Nguyễn Nguyễn là niềm mơ ước của bao người, lẽ nào chỉ vì anh ta sinh ra trong một gia đình có bố mẹ đều là cán bộ làm ở tỉnh, còn cha mẹ Nguyễn Nguyễn chỉ là giáo viên tiểu học bình thường mà thôi?

Không phải Nguyễn Nguyễn không đau khổ, nhưng cô vẫn tha thứ cho người con trai mà cô yêu; sau khi Triệu Thế Vĩnh chuyển từ nhà cha mẹ anh ra sống ở ngoài, mỗi dịp được nghỉ, cô đều từ thành phố S về thăm anh. Thỉnh thoảng Trịnh Vi thấy bức liên hỏi, “Cậu định ngồi tàu đến bao giờ mới kết thúc?” Nguyễn Nguyễn chỉ cười, “Có thể phải đợi đến ngày tớ không thể ngồi được nữa?” Thế là Trịnh Vi bèn thở dài, không biết tình yêu là cái gì mà có thể khiến một người thông minh như Nguyễn Nguyễn cũng phải mù mẫm.

Cô thường nhớ đến cảnh diễn ra trong buổi liên hoan chia tay của sinh viên năm thứ tư, sau một hồi ăn uống ồn ào vui vẻ, rất nhiều sinh viên trong lớp đã uống say, không biết uống say như thế là do cảm thấy nao lòng trước buổi chia tay hay là phải từ biệt những năm tháng vô tư vui vẻ của mình. Sau khi buổi liên hoan kết thúc, sáu người trong phòng họ lại khoác vai nhau ngả nghiêng đi tới tiệm ăn ở cổng trường mà họ thường hay lui tới.

Không ai ngờ rằng, trước cổng tiệm ăn đó, Trịnh Vi nhìn thấy Hứa Khai Dương- người đã tốt nghiệp trước cô một năm, sau đó không còn liên lạc gì nữa, cô vui mừng bước về phía anh, chợt phát hiện ra đứng cạnh anh là một cô gái xinh xắn. Bọn họ đều biết cô gái, cô sinh viên khoa Vật Lý điện tử kém Khai Dương hai khóa, ở cùng dãy ký túc xá với Trịnh Vi. Cô cười và gọi một tiếng “Khai Dương”, nhưng vẻ mặt của anh ta đã khiến cô mãi mãi không thể nào quên. Đó là vẻ cảnh giác, đề phòng, anh nhìn cô một cái, rồi ôm chặt cô gái đứng bên. Vẻ cảnh giác và đề phòng đó khiến Trịnh Vi đau lòng hơn cả sự lạnh lùng rất nhiều. Cô đã hiểu, trước đây mọi người đều biết việc anh theo đuổi cô, mọi người đều biết Hứa công tử giàu có say Ngọc diện Tiểu Phi Long như diều đổ, nhưng cô lại đem lòng yêu một chàng trai nghèo. Giờ thì mọi chuyện đã rõ, chàng

trai nghèo ngày xưa đã cao chạy xa bay, cô lại lẻ loi một mình, Hứa công tử cũng đã tìm thấy người thương của mình, ngõ hẹp tương phùng, anh cảnh giác đến vậy, chắc là sợ người yêu hiểu lầm, sợ nhắc lại chuyện cũ, khiến người thương của anh canh cánh bên lòng.

Nụ cười rạng rỡ của Trịnh Vi ngượng ngùng tắt ngấm, một cảm giác chua xót trào dâng trong cô, thực ra cô rất muốn nói với anh rằng: “Khai Dương, em chỉ rất vui vì được gặp anh thôi”, thật đấy, chỉ vậy mà thôi. Nhưng cuối cùng cô im lặng, chỉ hướng về phía hai người gật đầu rồi theo Nguyễn Nguyễn và đám bạn cùng phòng đi vào tiệm ăn. Lúc đi ngang qua, vô tình bờ vai cô chạm vào cánh tay anh, đôi tay này đã từng nhẹ nhàng nhắc từng con cờ trước mặt cô, chàng trai này đã từng nức nở trước mặt cô.

Cái gọi là đi lướt qua nhau, chỉ có như vậy mà thôi.

Thế gian này có ai mãi mãi chờ đợi bạn? Không có. Trịnh Vi hiểu điều đó, nhưng cô vẫn không thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Sau đó rất lâu, ánh mắt của Khai Dương vẫn làm cô đau đớn, một thời họ đã từng là bạn tốt của nhau, hóa ra sự xa cách giữa con người với con người bao giờ cũng vững bền hơn sự thấu hiểu.

Cô không nhớ mình đã uống bao nhiêu cốc bia, nhưng điều đó thì có liên quan gì, có thể đây là lần uống cuối cùng của Lục đại Thiên Hậu, cùng với sự kết thúc của buổi tối hôm nay, thời gian của họ sẽ một đi không trở lại. Uống đã ngà say, Duy Quyên không nhìn thấy Nguyễn Nguyễn đưa mắt ra hiệu liên hồi, lại bắt đầu điệp khúc của mình với Trịnh Vi: “Vi Vi, tớ thấy hận thay cho cậu, thằng cha Trần Hiếu Chính là đồ đểu, tớ đã nói từ lâu, càng là những thằng xuất thân từ cảnh nghèo hèn càng bạc tình bạc nghĩa, nhưng cậu không chịu nghe tớ nên mới thiệt thòi như thế”.

Trịnh Vi khẽ chớp mắt, cười ngặt nghẽo: “Tớ thiệt thòi cái gì? Có ai giờ súng ép tớ đâu, đừng nói linh tinh, chẳng có ai ép gái lành làm đi cả, việc này là do đôi bên tình nguyện. Tớ tình nguyện ngốc, anh ấy tình nguyện đi, chẳng ai nợ ai cả... Cho dù anh ấy đi rồi, bao niềm vui của tớ trong những năm tháng đó cũng không làm thức ăn cho chó”.

Nói được mấy câu đó cô lại bắt đầu thấy buồn, Duy Quyên nhiều chuyện, Duy Quyên đáng ghét, nhưng dù sao đi nữa cô ấy cũng là người quan tâm đến cô, cô liền mượn vẻ ngà ngà say rồi ôm vai Duy Quyên khóc, “ Quyên, từ nay trở đi không có cậu làm phiền, tớ cũng sẽ thấy

không quen... còn cậu nữa, Trư Bắc, cậu đi đâu không đi, lại về chốn khi ho cò gáy Tân Cương làm gì, nhớ tớ nhớ cậu thì làm thế nào? ” Duy Quyên không thi đỗ cao học, bèn tìm một công việc ở Bắc Kinh, còn Tiểu Bắc gần như đã nắm chắc phần đỗ trong tay, nhưng trường cô dự định học cao học lại ở Urumxi[11], cô nói ở đó có chàng trai mà cô yêu thầm." Tiểu Bắc liền đẩy Trịnh Vi, “Cậu đừng có làm tớ khóc, tớ đang vui đây này, tớ phải đi ăn nhô khô Thổ Lỗ Phan[12] với người tớ yêu thầm chứ, tớ không muốn trở thành người như cậu đã từng nói, đến khi gặp anh ấy trong trường đại học dành cho người cao tuổi mới biết hóa ra hồi trẻ anh ấy cũng từng yêu thầm tớ thì đã quá muộn. Cây búa tớ cho cậu, cậu đừng vút đi, nếu ai bắt nạt cậu thì cứ giáng cho hắn một cú vào đầu”. Cô cố tỏ ra vẻ đùa cợt nhưng mắt lại ướt, dường như muốn xóa đi bầu không khí nào nề đó, Tiểu Bắc liền giơ cao cốc nói: “Các đồng chí, các chị em, chúng ta phải nói cái gì tích cực, hào hùng một chút, hôm nay chúng ta là sinh viên giỏi của trường, ngày mai chúng ta là trụ cột của xã hội...” Trước những tiếng nôn khan của bạn bè, cô hào hứng nói tiếp: “Tớ tặng các cậu một bài từ của Tô Thức để quét sạch những suy nghĩ yếu mềm của các cậu. Bao giờ công thành danh toại trở về quê hương, cười say ngất ngây uống cùng khanh ba vạn bữa, không cần trút bầu tâm sự, uống thỏa thích...”

Có thể sau khi uống say, chúng ta mới làm được việc bất chấp yêu ghét, bất chấp được mất, cũng bất chấp mọi nỗi buồn hợp tan.

Ký ức cuối cùng để lại trong đầu Trịnh Vi là gục đầu vào vai Nguyễn Nguyễn, để nước mắt ướt nhoe trên vai áo cô bạn.

Sau khi trời sang, Lục đại Thiên Hậu liền chia tay nhau, mỗi người một ngã.

Sức dẻo của con người rất kỳ diệu, cho dù cuộc sống gian nan vất vả đến đâu, mãi rồi cũng thành quen. Lăn lộn một thời gian trên công trường, dần dần Trịnh Vi đã cảm thấy cuộc sống cũng không có gì là tệ, bạn bè đồng nghiệp trên công trường đều vui vẻ thẳng thắn. Trịnh Vi cũng học hỏi theo họ hô lớn bằng vốn tiếng địa phương bập bẹ của mình, cô cũng bắt đầu cảm nhận được niềm vui buổi trưa cùng họ tranh miếng thịt dày hơn cả viên ngói nhỏ chỉ có trong nhà bếp của công trường. Thực ra mỗi sinh viên tốt nghiệp ngành kiến trúc và xây dựng, nếu không có giai đoạn thực tiễn trên công trường, sẽ không thể nói là nắm vững các kỹ năng chuyên ngành, những tháng thực tế ở công trường, có thể còn có ý nghĩa

thực tế hơn các kiến thức lý luận được học trong bốn năm đại học. Một nguyên nhân nữa khiến cô thấy thích cuộc sống này là, ban ngày mệt như trâu ngựa, tối đến về phòng tắm rửa xong, đầu vừa đặt xuống chiếc gối mềm, liền đi vào giấc ngủ, ngay cả nằm mơ cũng không có, sáng thức giấc tỉnh táo đón một ngày mới.

Nhưng đến khi cô cảm thấy mình đã quen với cuộc sống này, sáu tháng thực tập cũng gần đến hồi kết, những sinh viên tốt nghiệp mới được tuyển vào nằm rải rác ở các tổ chuyên môn đều phải quay về tổng Công ty, chờ đợi sự sắp xếp công việc chính thức. Theo thông lệ của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, sau khi kết thúc thực tập, sẽ tổ chức một buổi liên hoan do các nhân viên mới tự biên tự diễn, đến lúc đó sẽ có lãnh đạo của Tổng Công ty và các phòng chức năng, các cán bộ phụ trách của các Công ty con đến tham dự buổi diễn. Nghe nói những năm trước có không ít người biểu diễn tốt và được các phòng ban ngắm chuẩn xin về, vì thế mọi người đều coi dịp biểu diễn này là một cơ hội thể hiện mình, ai cũng nhiệt tình luyện tập để chứng tỏ mình trong hôm đó.

Không cần nói cũng biết mức độ hấp dẫn của buổi biểu diễn văn nghệ chỉ có hai diễn viên nữ, hơn bảy mươi diễn viên nam này. Trước yêu cầu sắp xếp cho kịp thời gian, gần như tiết mục nào Trịnh Vi và Thiếu Nghi cũng phải tham gia diễn xuất. Về phần Trịnh Vi, buổi tối hôm đó cô có một tiết mục đơn ca, một tiết mục đồng ca, hai tiết mục múa, chỉ mỗi việc sắp xếp địa điểm để luyện tập cũng đã phải xoay như chong chóng, nhưng việc này đâu thể quật ngã được Tiểu Phi Long từ nhỏ vốn đã là cây văn nghệ xuất sắc. Lúc đầu, theo đề nghị của người chỉ đạo chương trình, cô còn phải đảm nhận nhiệm vụ làm MC, mọi người đều cho rằng với giọng nói trong trẻo, rõ ràng và đáng vẻ xinh xắn của cô, được đứng trên sân khấu cũng là xứng đáng. Nhưng Trịnh Vi kiên quyết từ chối, cô nói làm MC phải nghiêm túc đoan trang, cô sợ mình vừa đứng trên sân khấu đã bật cười, ảnh hưởng đến buổi diễn thì quả là tội tày trời. Các đồng nghiệp nam quen Trịnh Vi đều nói cô đáng yêu, làm MC sẽ nổi bật biết bao, không còn cơ hội nào thể hiện mình tốt hơn cơ hội này. Trịnh Vi nghĩ một lát, cảm thấy điều này không quan trọng, vào phòng ban nào cũng được, chắc cô cũng không đến nổi tốt nghiệp đại học mà phải chịu cảnh thất nghiệp.

Trước buổi liên hoan văn nghệ một ngày, mọi người luyện tập đến tận đêm khuya. Sau khi kết thúc, Trịnh Vi liền đi ăn đêm với mấy đồng

nghiệp chơi khá thân, đều sà sà tuổi nhau, cùng tốt nghiệp ở các trường đại học có tiếng trong nước nên mọi người quen nhau rất nhanh. Hồi học trong trường đại học, Trịnh Vi vốn đã là cô gái được nhiều người để ý, giờ lại rơi vào cơ quan chỉ thấy toàn hòa thượng, nên cô càng trở thành mục tiêu được nhiều người săn đón, các bạn trai cùng học lớp bồi dưỡng, cùng thực tập, thậm chí cả các kỹ sư trẻ trong các tổ chuyên môn, cũng không ít người mạnh dạn hoặc kín đáo tỏ ý với cô, mặc dù hiểu hết nhưng cô đều giả vờ không biết gì, cười cho qua chuyện.

Quay về chỗ ở, Trịnh Vi vừa khẽ hát vừa đi lên tầng, vô tình gặp ngay một đôi trai gái đang lôi kéo nhau ở cầu thang, người con trai trông rất lạ, còn cô gái đi bên cạnh không phải Thiếu Nghi thì là ai.

Trịnh Vi đi chậm lại, lúc đi ngang qua bọn họ còn cô tình huýt sáo, mồm lẩm bẩm: “Ta là người tàng hình, ta là người tàng hình...”, mắt còn vô tình liếc thấy vẻ ngượng ngùng của Thiếu Nghi, trong lòng cảm thấy hả hê, hóa ra nhà người cũng có ngày hôm nay.

Lúc cô tìm chìa khóa, Thiếu Nghi đã thành công thoát khỏi sự đeo bám của anh chàng kia, cô nàng lấy đà đẩy mạnh đối phương một cái, khiến hắn ta suýt lún xuống chân cầu thang, nhưng Thiếu Nghi không những không tỏ ra hoảng hốt, thương hại, mà còn chỉ vào đối phương gần giọng: “Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng anh đến tìm tôi!”

Vừa bước vào phòng, Trịnh Vi liền nghe thấy cô nàng đóng sầm cửa lại, sau đó có tiếng gõ cửa gấp gáp. Trịnh Vi vốn tò mò không chịu được bèn lén mở cửa phòng mình thò đầu ra xem; cửa phòng Thiếu Nghi bị đập rung lên bần bật, tiếng gọi như sắp khóc của anh chàng kia vọng vào: “Thiếu Nghi, những điều anh nói đều là thật, lẽ nào ngay cả cơ hội giải thích em cũng không cho anh sao?”

Trịnh Vi hỏi thăm trọng bụng: “Diễn kịch à?”

Tiếng gõ cửa kéo dài đến hơn 20 phút mới dừng hẳn, chắc là kẻ si tình đã nản chí bỏ đi, trong khi cửa phòng Thiếu Nghi không hề nhúc nhích. Thậm chí Trịnh Vi rón rén bước tới trước cửa phòng cô nàng, đồng tai lắng nghe, bên trong vẫn lặng như tờ.

Trịnh Vi nhìn cánh cửa đóng im ỉm với vẻ thán phục, đúng là cô nàng sắt đá thật, xem ra bọn họ chắc hẳn đã có gì với nhau. Bất kể làm sai chuyện gì, nhưng hẳn đã phải hạ mình như vậy, 20 phút gõ cửa của hắn, dù tay không tàn phế thì cũng không thể cử động bình thường được ngay. Đàn bà mà có lòng dạ sắt đá như thế quả là có một không hai.

Hôm sau là ngày tổ chức buổi liên hoan văn nghệ, theo thói quen hằng ngày, Thiếu Nghi thường thức dậy sớm hơn Trịnh Vi nửa tiếng trở lên, thu dọn chỉnh tề cho mình rồi rời khỏi phòng từ sớm; nhưng hôm nay dường như cô nàng và Trịnh Vi cùng mở cửa phòng một lúc và bước ra, Trịnh Vi nhanh chân chiếm được nhà vệ sinh trước, trong lúc đặc ý còn vô tình nhìn thấy đôi mắt sưng húp như bị ong đốt trên gương mặt có phần tiều tụy của cô nàng.

Trong lúc chờ đợi biểu diễn, Tổng giám đốc của Công ty còn lên sân khấu phát biểu một bài dài lê thê. Đang lơ đãng, anh chàng ngồi bên liền huých nhẹ khuỷu tay Trịnh Vi, khẽ nói: “Này Trịnh Vi, cậu có biết gì không, Thiếu Nghi chia tay với người yêu rồi đấy”.

Trịnh Vi ngược nhìn gương mặt kem nhem sau khi hóa trang của anh chàng, “Hả, ai đây ấy nhỉ? Thông tin nhanh thế? ”

Anh chàng tỏ vẻ sắp xịu, “ Tớ là xxx, bôi mỗi tí son mà cậu không nhận ra à? Làm sao tớ lại không biết chứ, Thiếu Nghi và người yêu cô ấy đều tốt nghiệp ở trường bọn tớ, yêu nhau gần hai năm rồi, tên đó tốt với cô ấy lắm, hai người cũng khá quăn quít, chỉ vì hôm qua tên đó ăn cơm với một cô bạn từng có tình ý thời học cấp ba, nói dối Thiếu Nghi là cơ quan phải tiếp khách, kết quả là bị cô ấy phát hiện. Nghe nói, thực ra Thiếu Nghi cũng biết hai người đó chỉ ăn cơm với nhau mà thôi, nhưng vẫn đòi chia tay, không cho cơ hội chuộc lỗi, tên đó hối hận đến mức chỉ muốn đập đầu vào tường”.

Trịnh Vi vừa sờ cằm mình vừa hỏi với vẻ thích thú: “Nhà cậu có người bà con nào họ Lê không? ”

Tên kia ngơ ngác, “Không có bà con nào họ Lê cả, nhưng rất nhiều người nói trông tớ giống Lê Minh”.

May mà Trịnh Vi không cười, cô nhìn Thiếu Nghi ngồi một mình ở góc sau cánh gà, trầm nghĩ, không ngờ lại có người cứng rắn đến vậy, hôm nay coi như được biết thêm, thật đúng là người theo chủ nghĩa hoàn hảo cực đoan. Cô lại nhớ đến đôi mắt sưng húp bất thường của Thiếu Nghi, tội gì phải làm khổ mình như vậy? Nhưng giờ đây cô cũng đã hiểu, người ngoài cuộc làm sao hiểu được thế giới tình cảm của người khác? Tiết mục múa mở màn khá quan trọng, Trịnh Vi và các bạn đồng nghiệp phải bỏ nhiều công sức nhất cho tiết mục múa này. Lúc đầu mọi việc đều rất thuận lợi, hơn chục chàng trai và hai cô gái trẻ thướt tha trong điệu nhạc, dưới sân khấu thỉnh thoảng lại vang lên tiếng vỗ tay. Lúc tiết

mục múa chuẩn bị lên cao trào, các diễn viên nam tạm thời lui về phía cánh gà, chỉ còn lại hai cô gái đóng vai Hồng quân tiếp tục thướt tha với điệu múa trên sân khấu, đúng lúc này, bất ngờ tiếng nhạc vụt tắt, sau đó là tiếng loa rít chói tai, nhân viên điều khiển âm thanh đứng bên cánh gà luống cuống, hai nữ Hồng quân đang ở trong tư thế hiên ngang nhất, Thiếu Nghi một đầu gối chạm đất, người ngã về phía sau 45 độ, Trịnh Vi hai tay giơ cao, người hơi nghiêng về phía trước, chân trái choãi ra phía sau. Với tư cách là hai diễn viên yêu nghề, họ đều biết trong tình huống này, nhạc dừng ở đâu, động tác phải giữ nguyên ở vị trí đó. Không biết bộ phận phụ trách âm thanh đang xảy ra sự cố gì, thời gian đã trôi qua khá lâu, vẫn không có động tĩnh gì, may mà Trịnh Vi học múa từ nhỏ, các kỹ năng cơ bản đều nắm khá vững, nhưng tiếp tục giữ tư thế này xem ra có phần khó khăn. Cô lại liếc trộm Thiếu Nghi một lần nữa, Thiếu Nghi vẫn đang trong tư thế quỳ dưới đất người ngã về sau, im như tượng gỗ không nhúc nhích. Trịnh Vi thầm nghĩ rằng, địch không nhúc nhích, ta cũng không nhúc nhích, cô nàng làm được như thế, tại sao ta không làm được, quyết không thể để thua cô nàng trước mặt văn võ bá quan!

Và thế là Trịnh Vi thóp bụng lại, quyết không nhúc nhích. Thời gian trôi qua chậm chạp, phía dưới đã bắt đầu xôn xao, cô cảm thấy sắc mặt mình từ hồng chuyển sang trắng bệch, một giọt mồ hôi to như hạt đỗ rơi từ trán xuống, cô rửa thầm nhân viên điều khiển âm thanh đáng tội chết đó. Chân tê, lưng đau, cổ mỏi... Cô không thể kiên trì thêm được nữa, nếu cứ tiếp tục giữ tư thế này, sớm muộn gì cô cũng chết đứng, hãy cho điệu múa đẹp mắt này đi gặp quỷ đi! Nghĩ là làm, đầu tiên cô buông lỏng bàn chân một chút, sau đó kết thúc bằng điệu múa balê chuẩn, mỉm cười đi vòng quanh sân khấu một vòng, tự biên tự diễn múa một mình theo tiết mục đã được biên đạo từ trước, vừa múa vừa dần dần lùi về phía cánh gà, cuối cùng mất hút sau sân khấu.

Dưới sân khấu lặng như tờ, không biết ai đó đã cười trước, tiếp đó tiếng cười rộ lên một hồi. Thiếu Nghi sững người, lập tức hiểu ra vấn đề, liền theo Trịnh Vi vừa múa vừa rút lui ra phía sau.

Vừa quay về sau cánh gà, Thiếu Nghi hằm hằm tìm đến chỗ Trịnh Vi đang tra hỏi nhân viên điều khiển âm thanh, “Cậu giở trò gì vậy, sao toàn làm những việc vô lý thế nhỉ?”

Trịnh Vi liền quặc lại ngay, “Cậu mới là vô lý, tớ đứng đó mỗi chết đi

được, cậu còn đứng im như tượng gỗ, làm tớ muốn động đậy cũng không động đậy được”.

“Chính cậu không động đậy tớ mới không động đậy”. Thiếu Nghi bĩu môi, “Người siêng ăn nhác làm như cậu còn làm được việc đó, sao tớ lại không làm được?”

Buổi biểu diễn đã kết thúc, Trịnh Vi vừa thay xong quần áo đi ra, liền nghe thấy có người gọi cô ở sau lưng, cô quay đầu lại, nhìn người vừa gọi mình.

“Anh Chu?” Cô hơi đỏ mặt.

Không phải tự nhiên mà cô lại ngượng ngùng như vậy, Chu Cù chính là người đàn ông đã giữ lại hồ sơ của cô trong buổi hội chợ tuyển dụng đó, anh là Trưởng phòng Quản lý thị trường của Công ty, đồng thời cũng là người phụ trách công tác tuyển dụng nhân viên năm nay, việc cô được tuyển dụng một cách thuận lợi chắc chắn không thể thiếu sự giúp đỡ của anh, chỉ có điều hồi đầu Chu Cù quyết định nhận cô, chủ yếu là do quý trọng tài năng của Trần Hiếu Chính, không nỡ chia rẽ đôi uyên ương này. Không ngờ cá lớn bơi mất, chỉ còn chú cua nhỏ là cô ở lại.

Ngày đầu tiên đến trụ sở Công ty, Trịnh Vi cũng nhìn thấy Chu Cù, anh vẫn nhớ tên cô, chủ động chào cô và còn đưa cho cô một tấm danh thiếp. Đó là lần đầu tiên trong đời Trịnh Vi được chính thức nhận danh thiếp của người khác, cô vẫn còn nhớ những kiến thức thầy giáo dạy trong môn lễ nghi giao tiếp, và thế là đưa cả hai tay nhận tấm danh thiếp trông rất ra dáng, giả vờ chăm chú xem một lát rồi mới cất vào túi, còn không quên đề cao đối phương vài câu: “Anh Chu, em được nghe danh anh đã lâu”.

Lúc đó Chu Cù cười rồi hỏi cô: “Em được nghe danh anh từ bao giờ?”

Trịnh Vi lanh lẹ đáp: “Hôm hội chợ tuyển dụng, anh Chu đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong em”.

“Vậy hả”. Nụ cười của Chu Cù càng lộ rõ hơn, “Thế thì tốt, chúng ta đã gặp nhau hai lần, em lại còn “Nghe danh” anh đã lâu, thế em còn nhớ tên anh không?”

Trịnh Vi trầm nghĩ, câu hỏi này thật kỳ cục, rõ ràng vừa nãy anh ta còn đưa danh thiếp cho cô. Nhưng vấn đề là ở chỗ, lúc nhận danh thiếp cô tỏ ra chăm chú xem, nhưng thực tế tâm hồn lại để đi đâu, chỉ nhớ anh họ Chu, là trợ lý và trưởng phòng quản lý thị trường gì đó, còn tên cụ thể là gì lại không nhớ nổi, danh thiếp vẫn đang ở trong túi, nhưng làm sao có

thể giở ra xem lại.

Rốt cuộc là Chu gì nhỉ? Trịnh Vi ngắc ngứ ở đó, bất giác tay phải đưa lên gãi đầu, nghĩ đến nát óc mà không nhớ ra được.

Nhìn thấy bộ dạng đó của cô, anh Chu không nén nổi bèn bật cười, “Em xem, quả đúng là “Nghe danh” đã quá lâu, ngay cả tên anh cũng không nhớ nổi nữa”.

Trịnh Vi mặt đỏ tía tai, xấu hổ không biết chui vào đâu, đành đứng cười trừ, xem ra muốn nịnh cũng không phải là dễ. Tiếp theo đó, trong nửa tháng học bồi dưỡng ở trụ sở chính của Tổng Công ty, thỉnh thoảng cô cũng gặp Chu Cù, lần nào cũng nơm nớp phấp phồng, xấu hổ vô cùng, lần này không may lại gặp anh ta, làm sao cô không đau đầu được.

Đau đầu thì mặc đau đầu, gì thì anh ta cũng là sếp, lại là Trợ lý Tổng giám đốc gì đó, Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc là một doanh nghiệp nhà nước có hàng vạn nhân viên, những người leo lên được Tổng Công ty, phần lớn đều có năng lực thực sự, huống hồ anh ta lại còn là Trưởng phòng quản lý thị trường quan trọng, một chú lính mới tép riu như cô, ngoài việc ngoan ngoãn đừng chân nghe chỉ thị, còn biết làm gì hơn?

“Anh Chu tìm em có việc gì ạ?” Cô lại bắt đầu đưa một tay lên đầu theo phản xạ.

Chu Cù lại bắt đầu tỏ ý cười cười. Tại sao anh chàng này cứ cười cô mãi thế nhỉ?

Cuối cùng, khi anh ta thôi không cười nữa mà nói: “Trịnh Vi, em biết tại sao anh giữ em ở lại không?” Trịnh Vi mới phát hiện ra một điều rằng, vẻ nghiêm túc của anh ta càng khó xử lý hơn.

Cô nghĩ một lát, nhìn vào mũi bàn chân mình với vẻ chán nản, khẽ nói:

“Em biết. Là do các anh muốn nhận bạn trai cũ của em vào làm việc.”

“Không sai”. Về mặt Chu Cù không biểu lộ gì.

Đột nhiên Trịnh Vi thấy hơi buồn, cô thanh minh: “Nhưng hồi đầu thì phỏng vấn, em không biết là anh ấy sẽ đi, em không lừa các anh đâu...”

Chu Cù nói: “Công ty không tuyển con gái không phải là do phân biệt giới tính, vì năm nay trọng tâm trong công tác tuyển dụng của Công ty là tuyển các nhân tài về kỹ thuật, căn cứ vào kinh nghiệm của các năm trước, có rất nhiều cô gái không thích ứng được với công việc trên công trường, điều này không có lợi cho Công ty và cả các nhân viên nữ.

Nghị vụ chính của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc là thi công kiến trúc, các vị trí quản lý rất ít, phần lớn sinh viên đều phải đi từ dưới lên,

vì sự Ổn định của đội ngũ nhân viên, bọn anh cố gắng không tuyển các nhân viên kỹ thuật là nữ, đặc biệt là những cô gái vừa nhìn là biết là con một của các gia đình sống ở thành phố."

"Em biết điều đó". Trịnh Vi ngẩng đầu lên, "Nhưng có thể em không giống như các anh tưởng tượng là không chịu được khó khăn gian khổ, em cũng có điểm mạnh của em".

Chu Cù nhìn cô với vẻ sâu xa, "Không phải là em không có điểm mạnh. Học viện kiến trúc của trường G không phải là tồi, em cũng là sinh viên tốt nghiệp ngành xây dựng, nhưng theo nhận xét của anh, kiên thức chuyên ngành của em cũng không phải quá xuất sắc, cho về tuyển dưới, cùng lắm cũng chỉ là một kỹ sư hạng xoàng mà thôi; trông thì cũng có vẻ thông minh đấy, chỉ tiếc là thông minh kiểu khôn lỏi; cũng bạo dạn đấy, nhưng không được chín chắn lắm; may mà trông cũng xinh xắn, nhưng cũng không phải là quá xinh..."

"Việc này... anh Chu". Trịnh Vi biết ngắt lời lãnh đạo là rất mất lịch sự, nhưng nghe có người vạch trần khuyết điểm của mình ra như thế, ngoài xấu hổ ra còn thấy hơi khó chịu, "Chắc thời gian đối với anh là rất quý, anh lãng phí thời gian chỉ để phân tích những nhược điểm của một kẻ vô danh tiểu tốt như em ư? Em thấy hơi ái ngại..."

"Bảo em làm việc không chín chắn, em không chịu tin. Anh đã nói hết đâu". Sắc mặt Chu Cù đanh lại, cuối cùng Trịnh Vi đã nhận ra vẻ mặt khác hẳn sau nụ cười của anh, cô thấy hơi sợ, bất giác im bặt, ngoan ngoãn nghe tiếp.

"Anh nói với em những điều này là chỉ có một mục đích, có thể mọi mặt của em đều không phải là quá lý tưởng, nhưng em phải hiểu rằng, kể cả lúc đầu vì ngấm trúng chàng trai giỏi giang đó mới giữ lại hồ sơ của em, nhưng từ trước đến nay Công ty không bao giờ tuyển người vô dụng. Em gọi cậu ta là người yêu cũ, cũng có nghĩa cậu ta đã ở thời quá khứ, vậy thì em có thể tự nói với mình rằng, việc em vào Tập đoàn Kiến trúc Trung không liên quan gì đến ai, cũng không liên quan gì đến cậu ta. Những điều anh muốn nói chỉ có vậy thôi, anh nói xong rồi, em đi đi. Làm lãnh đạo là vậy, giáo huấn xong người khác, phui phui mông là có thể đi luôn. Trịnh Vi nhìn theo bóng Chu Cù, cô tự hỏi mình, thật ư, đúng là ta dựa vào sức mình để vào Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc ư?

Chưa kịp nghĩ xong vấn đề, cậu bạn có phần giống với họ hàng của Lê Duy Quyên liền bước đến thăm dò: "Trịnh Vi, hóa ra cậu quen Trưởng

phòng quản lý thị trường à, thảo nào...”

“Gì cơ, vừa nãy anh ấy hỏi tớ nhà vệ sinh ở đâu”. Trịnh Vi uể oải đáp.

May mà cậu bạn này không hỏi thêm gì nữa, vừa đi cùng Trịnh Vi ra ngoài vừa nói: “Ày, cậu đã nghĩ đến chuyện được phân về đâu chưa?”

Trịnh Vi lắc đầu, “Còn cậu thì sao?”

“Tớ đâu có biết, ở lại Tổng Công ty thì không thể rồi, chỉ biết cầu trời lạy phật được phân về một Công ty nào khá khá một chút”. Cậu bạn nói.

Trịnh Vi hỏi: “Công ty con mà cũng có khá và kém à?”

“Cậu không biết thật hay giả vờ đấy? Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc có tất cả mười bốn Công ty con, nằm rải rác ở các tỉnh trên toàn quốc, bàn tay còn có ngón dài ngón ngắn, chắc chắn mức độ phát triển của các Công ty này cũng không giống nhau, ai muốn về những Công ty kém? Được ở các Công ty con cũng còn gọi là được, dù gì cũng là Công ty quan trọng, nghe nói nếu xui có khi còn bị tổng thẳng vào Công ty dịch vụ, như thế thì chẳng khác gì đi đày”.

“Cậu biết nhiều thật đấy”. Trịnh Vi làm động tác tỏ vẻ ngạc nhiên như trong phim hoạt hình.

“Liên quan đến tương lai của mình, không tìm hiểu mới là ngốc... Không phải tớ nói cậu đâu nhé...” Cậu bạn đó tỏ ra râu rĩ, “Nghe nói có Công ty con công trình nằm ở những vùng xa xôi hẻo lánh như Tây Tạng, Cam Túc, các kỹ sư phải ở lại công trường, một tháng mới được về thành phố một lần. Ôi, bọn mình đều không có người nâng đỡ, chắc là cũng phải chờ đợi để người ta lựa chọn thôi, được vào Công ty 2 là tốt biết bao”.

“Công ty 2?”

“Công ty 2 là Công ty con thứ hai, nằm ở ngay thành phố này, có quan hệ mật thiết với Tổng Công ty, các công trình có lời nhất và các thiết bị tốt nhất đều nằm ở Công ty 2, phần lớn lãnh đạo các khóa trước của Tổng Công ty đều được tuyển từ Công ty 2 lên”.

“Vậy hả”. Trịnh Vi đã vỡ lẽ ra được vấn đề.

“Nhưng bọn mình không thể vào được Công ty 2 đâu, phần lớn nhân viên trong đó đều là họ hàng của các sếp và những người cực giỏi, nghe nói con trai của Tổng giám đốc cũng làm ở Công ty 2”.

Trịnh Vi vừa nghe vừa nghĩ, đúng là cô đã học hỏi được thêm nhiều điều, xã hội thật phức tạp, ngay cả trong một Công ty cũng có nhiều vấn đề đến thế, vậy mà cô không biết gì, bất giác cô cũng cảm thấy mình đúng là ngốc.

Chương 14: Chợt bừng tỉnh giấc, Ngọc diện Tiểu Phi Long đã biến mất sau lưng

Tối hôm kết thúc buổi biểu diễn văn nghệ, Công ty mở tiệc chiêu đãi các nhân viên mới, những người trong ban lãnh đạo gần như đều xuất hiện trong bữa tiệc. Sau khi phát biểu, lãnh đạo Công ty bắt đầu đi từng bàn chúc rượu, thể hiện sự quan tâm đối với nhân viên mới; phần lớn những người mới không nói gì nhiều, dĩ nhiên cũng có một số ít khá sắc sảo, chủ động mời lại lãnh đạo, nói một vài câu tang bốc. Trịnh Vi và Thiếu Nghi ngồi cùng một bàn, cô còn chưa quen với những cảnh tiếp đãi lễ nghi như thế này, chỉ thấy có những người nói thực sự khó lọt tai, khiến người từ trước đến nay nổi tiêng vì sự dẻo mồm như cô cũng thấy không thể chịu nổi.

Cuối cùng mấy vị lãnh đạo đã đi đến bàn bọn họ, mọi người đều nhất tề đứng dậy, nghe một cô gái hình như là thư ký trông rất xinh đẹp, năng động giới thiệu từng người, ai là Tổng Giám Đốc, ai là Bí thư Đảng Ủy, còn có cả Phó Tổng giám đốc, Giám Đốc Kỹ thuật, Chủ tịch Công đoàn, ...Giới thiệu xong một vòng, Trịnh Vi thấy ù cả tai, chỉ biết trước mắt mình đều là “Tổng”. Bất kể thế nào cứ việc cười nhẹ nhàng trước lãnh đạo sẽ không sợ gì thất lễ. Với tư cách là Trợ lý Tổng Giám đốc, Chu Cù cũng có mặt, trong mắt Trịnh Vi anh ta có thể được xếp vào hàng “Chú”, nhưng đứng giữa dàn lãnh đạo đầu hói bụng phệ lại nổi bật chẳng khác gì chú hạc đứng giữa đàn gà, khiến Trịnh Vi cảm thấy đối tượng để đối chiếu có một vai trò vô cùng quan trọng. Lúc này đây Chu Cù không hề tỏ ra để ý đặc biệt với Trịnh Vi, cũng như bao người khác, Trịnh Vi cũng cúi người chạm cốc cùng lãnh đạo.

Dường như các vị lãnh đạo đều tỏ ra rất có hứng thú khi bàn này xuất hiện hai cô gái, đều khen họ là hai đóa hoa xinh xắn trong Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc năm nay, còn nói từ nay trở đi các anh chàng đơn thân trong Công ty lại bắt đầu một cuộc chiến đố máu mới. Không biết vị “Tổng” nào đề nghị, bảo hai cô rót đầy chén, mỗi cô uống với lãnh đạo ba chén. Mọi người xung quanh bắt đầu thi nhau hòa vào hưởng ứng, dường như tâm điểm của mọi sự chú ý đều tập trung ở bàn này.

Đến chúc đều là các lãnh đạo to, họ đã có lời thì các chú lính mới không thể không phục tùng. Trịnh Vi cầm chén rượu lên, bất giác thấy hơi khó

xử. Cô không phải là người thích nhõng nhẽo, nhưng trước đây ở đại học, cùng lắm cũng chỉ uống bia, cô chưa bao giờ chạm vào ngụm rượu trắng nào, chén đầu tiên mời tập thể cô không uống ngụm nào, chỉ chạm môi vào rượu, đã thấy cay xè, cô sợ mình không chịu được nồng độ này, say thì mất mặt lắm. Dường như Thiếu Nghi cũng bối rối, mặt đỏ chảng kém gì Trịnh Vi. Có người lên tiếng cổ vũ, ánh mắt của mấy vị lãnh đạo đổ dồn về phía họ, thật đúng là cười hổ khó xuống.

“Con gái biết uống một chút rượu cũng tốt, trông càng mạnh mẽ hơn, các nữ tướng trong Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc của chúng ta cần sự mạnh mẽ đó. Hiếm khi các vị lãnh đạo đều có mặt, không phải người nào cũng có cơ hội được chạm liền ba chén với lãnh đạo đâu”. Vẫn là cô gái xinh đẹp đi cùng đó nói.

“Tiểu Thi nói đúng đó”. Tổng Giám đốc mỉm cười.

Trịnh Vi thầm nghĩ, đúng là đứng ngoài nói vào thì dễ, cho chị cơ hội xem chị có làm được không. Vô tình ánh mắt cô liếc về phía Chu Cù, thấy hình như anh khẽ gật đầu với cô, Trịnh Vi lập tức hiểu ý, cô khẽ nghiêng rằng, đổ dồn một lúc ba chén rượu nhỏ vào một cốc lớn, sau đó nâng cốc, nói to, “Em chưa bao giờ uống rượu trắng cả, để em uống hết một hơi luôn. Em xin mời các vị lãnh đạo”. Mọi người chưa kịp phản ứng, cô đã uống ực một hơi hết sạch, rượu cay khiến mặt cô đỏ tưng bừng, nước mắt suýt trào ra.

Chu Cù vỗ tay đầu tiên, lập tức mọi người liền vỗ tay theo, các vị lãnh đạo đều khen cô gái này thú vị thật, tiếp đó ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía Thiếu Nghi đang ngồi đối diện với Trịnh Vi. Thiếu Nghi không nâng cốc, lặng lẽ đứng đó. Nghe thấy có người giục mình, cô liền nói một câu, “Em xin lỗi, em không uống rượu”.

Cô gái được gọi là Tiểu Thi bèn cười và nói: “Bình thường không uống, bây giờ luyện tập một chút cũng không sao”.

Thiếu Nghi vẫn không nói gì, cuối cùng trước sự im lặng và ánh mắt chăm chú của mọi người, cô nói một câu: “Em không nghĩ rằng em cần sự luyện tập này, uống rượu không liên quan gì đến năng lực công tác của em”.

Mọi người khẽ nhìn nhau, may mà lãnh đạo là người từng trải, cũng không chấp vặt với cô, cười khà khà và nói với nhau “Cô gái này cũng có cá tính đấy”.

“Cả hai cô gái đều có cá tính”.

...

Khi họ đi rồi, Trịnh Vi mới thấy hết thấp thỏm, cô cảm thấy khắp người nóng bừng, mượn hơi men, cô liền giơ ngón tay cái về phía Thiếu Nghi: “Cậu gấu thật!”

Cô tưởng mình sẽ say, đầu cũng quay cuồng một hồi, nhưng trên đường về gặp cơn gió, khẽ rung mình, dần dần lại thấy đầu óc tỉnh táo. Cô trầm nghĩ, đi làm đáng sợ thật.

Hôm sau là ngày quyết định số phận của các nhân viên mới, buổi họp được tổ chức tại hội trường lớn của Công ty, lãnh đạo ngồi trên, lính mới ngồi dưới, các nhân viên phụ trách tuyển giữa đã gặp tối hôm qua cũng có mặt. Cuối cùng Trưởng phòng Nhân sự bước lên, rút ra một danh sách lần lượt đọc nơi đến của từng người.

“xxx, Công ty 9, xx, Công ty Bất động sản...”

Nghe nói sau khi tan họp, các nhân viên mới sẽ được lãnh đạo của các Công ty đưa về, bất giác cô thấy buồn cười, thật khôi hài, giống như đám gia súc được đưa lên chợ, mọi người chọn xong những con lừa hoặc ngựa theo đúng ý mình, trả tiền xong rồi tự dắt về nhà, từ đó phó mặc cho số phận, mặc cho người ta nô dịch.

Đang cố nín cười, Trịnh Vi liền nghe thấy tên mình.

“Trịnh Vi, Công ty 2...”

Cô được vào Công ty 2 ư? Có đúng là cô được vào Công ty 2 như lời đồn hay không? Trịnh Vi khẽ véo mình một cái, đau thật, nhưng tại sao lại như vậy?

Nếu điều này vẫn chưa đủ làm cho cô kinh ngạc, thì tiếp theo đó nơi đến của Thiếu Nghi mới thực sự khiến cô bất ngờ, Thiếu Nghi bị phân về Công ty Thụy Thông, Thụy Thông tức là Công ty dịch vụ, mặc dù cũng nằm trong phạm vi quản lý của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, nhưng tài sản và chế độ biên chế đều nằm ngoài doanh nghiệp nhà nước. Dịch vụ thì cũng không sao, Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc có khá nhiều Công ty dịch vụ, cũng không thiếu đơn vị làm ăn tốt, nhưng Thụy Thông là đơn vị làm ăn kém nhất, mấy lần xảy ra sự cố an toàn lao động nghiêm trọng, năm nào cũng rơi vào tình trạng thua lỗ, cần nhân tài không có nhân tài, cần thiết bị không có thiết bị, mặc dù nói cũng ở thành phố G, nhưng các công trình nhận được đều là những công trình các Công ty khác không thèm làm, vừa vất vả vừa ít tiền.

Trịnh Vi thấy khó hiểu, Thiếu Nghi được phá lệ vào Công ty, gia đình

cũng có cửa đi riêng, sao lại để rơi vào hoàn cảnh này? Nhưng Thiếu Nghi mặt vẫn thản nhiên ngồi yên ở đó, dường như không hề cảm thấy bất ngờ trước kết quả này.

- © -

Trịnh Vi và hai nhân viên nam khác được một người đàn ông tầm tuổi trung niên hòa nhã đưa về văn phòng làm việc của Công ty 2, sau này cô mới biết đây là Phó Giám đốc của Công ty 2 họ Vương, chuyên quản lý công tác thi công và an toàn lao động.

Ngày đầu tiên đi làm chính thức, cô bị gọi riêng đến phòng nhân sự của Công ty 2, trưởng phòng Nhân sự rất lịch sự với cô, không những mời cô ngồi, còn sai người rót nước cho cô. Trịnh Vi thấy hơi bất ngờ vì được tiếp đãi như vậy, cô cầm cốc nước rồi dò hỏi, “Dạ em sẽ vào phòng chuyên môn nào ạ?”

Trưởng phòng Nhân sự cười, “Em không phải đi phòng chuyên môn nào hết”.

“Tại sao ạ?” Trịnh Vi thật sự bất ngờ.

“Các anh đã có sự sắp xếp riêng đối với em, công việc của em nằm ở phòng Giám đốc”.

“Phòng Giám đốc?” Trịnh Vi nhắc lại.

“Đúng vậy”. Vị trưởng phòng nhân sự khá béo nói, “Em rất may mắn, không phải ra công trường, không những ở phòng Giám đốc, mà em còn là Thư ký Giám đốc của Công ty 2 chúng ta”.

Cốc nước trong tay Trịnh Vi suýt nữa đổ, “Em?! Em làm thư ký? Trưởng phòng ơi, anh có nhầm không ạ, em học xây dựng, làm sao làm được thư ký?”

Dường như vị Trưởng phòng Nhân sự giật bắn mình vì sự phản ứng quá mức gay gắt của cô, “Việc này sao có thể nhầm được”.

“Không được, không được đâu ạ, mong anh xem xét lại cho em, em không đảm nhiệm được công việc này đâu ạ, để em làm thư ký, thật hoang đường, buồn cười quá ạ. Một là em không chu đáo cẩn thận, hai là em viết lách không tốt, và chuyên ngành cũng không phù hợp, em học bốn năm xây dựng thành ra bỏ không à?” Cô đặt cốc nước xuống, không đợi vị trưởng phòng nói thêm liền đứng lên.

“Em nghe tôi nói đã. Đây không phải là sự sắp xếp của tôi, mà là quyết định từ trên, trừ phi em không định ở lại Công ty, nếu không sẽ phải phục tùng sự phân công công tác”.

“Lẽ nào trước đây Giám đốc không có thư ký hay sao, tại sao lại để một nhân viên mới chưa hiểu gì như em đi làm thư ký?” Trịnh Vi nghĩ nát óc nhưng vẫn không hiểu được vấn đề.

Trưởng phòng Nhân sự hạ thấp giọng. Nói: “Công ty 2 chúng ta vừa có sự điều chỉnh về mặt nhân sự trong đội ngũ lãnh đạo, Giám đốc mới lên yêu cầu sắp xếp lại nhân sự cho phòng Giám đốc, em là người do anh ấy lựa chọn”.

Trước mắt Trịnh Vi liền hiện lên hình ảnh một vị trung niên đầu hói, cô than thầm trong bụng, gay rồi gay rồi, không biết có phải tối hôm qua bị chú nào háo sắc ngấm trúng hay không, đóa hoa đồng nội trong trắng như ta mà phải đi làm thư ký cho sói thì khác gì đưa dê vào miêng hổ?

Dường như đoán ra suy nghĩ của Trịnh Vi, Trưởng phòng Nhân sự nói:

“Em đừng coi thường vị trí thư ký này, các đời thư ký trước đây của Công ty 2 chúng ta đều rất giỏi giang, không phải người nào cũng làm được đâu, vị thư ký trước em hai khóa là Thi Khiết, hiện giờ là Thư ký Tổng Giám đốc, cấp bậc là một chuyện, Thi Khiết mà lên tiếng, các Trưởng phòng trên Tổng Công ty có ai không nể cô ấy vài phần; vị thư ký trước em một khóa, vừa tổ chức đám cưới xong, chồng là con trai của Giám đốc Kỹ thuật trên Tổng Công ty, hiện giờ cô ấy là Phó phòng đối ngoại của Tổng Công ty. Công ty 2 chúng ta không giống như các Công ty bình thường khác, là nơi đào tạo nhân tài, nếu em làm tốt công việc của mình thì chắc chắn đây là một bàn đạp rất tốt. Và em cũng đừng hiểu lầm, chắc chắn vị trí thư ký sẽ không tồi tệ như em tưởng tượng đâu, thấy em còn trẻ anh mới nói chuyện ngoài lề với em, những người được làm Giám đốc của Công ty 2 đều là những người có năng lực. Càng là những người giỏi giang, càng không có ý đồ gì với thư ký của mình, việc của em là làm tốt công việc của mình”.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Trịnh Vi vẫn không thể chấp nhận được thực tế này, dù có đánh chết cô cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải làm thư ký. Trong tiểu thuyết cũng nói nhiều đến những người làm thư ký, không phải là những cô nàng ăn mặc sexy thì cũng là những bà cô không chồng búi tóc đằng sau, đeo kính gọng đen; Ngọc diện Tiểu Phi Long như cô phải tung hoành ngang dọc trên công trường mới đúng, tại sao lại có thể làm cái đuôi của lãnh đạo được.

Thế là cô liền vòng vo, như muốn ngoan cố chống lại, “Em chưa bao giờ được bồi dưỡng cho công việc này, từ trước đến nay em luôn nghĩ rằng

tương lai mình sẽ là một kỹ sư, bản thân em lại không hiểu gì về nghiệp vụ văn thư. Tại sao lại là em nhỉ? ”

“Bởi vì tôi cần một thư ký tốt nghiệp ngành xây dựng, có một vốn kiến thức nhất định về chuyên ngành chứ không phải là một người ngoài ngành”. Không biết người vừa cất tiếng nói đó đã đứng ở cửa phòng nhân sự từ bao giờ.

“Trưởng phòng Chu... à không, Giám đốc Chu”. Trưởng phòng Nhân sự cũng đứng dậy, cung kính nhìn người đứng ngoài cửa và cất tiếng chào. Trịnh Vi liền quay ra với vẻ nghi ngờ, bất giác cô sững người, người vừa lên tiếng đó không phải là Chu Cù thì còn là ai, anh ta là Giám đốc mới lên của Công ty 2 ư? Không biết rốt cuộc đây là hồi diễn nào vậy?

“Bất kỳ sinh viên nào trước công việc mới đều là trang giấy trắng, không biết thì học từ đầu, từ trước đến nay tôi đều làm việc rất nghiêm túc, chính vì vậy làm thư ký cho tôi cũng không phải là dễ. Thế này nhé, tôi cho cô một ngày để suy nghĩ, không làm cũng không sao cả, tôi có thể sắp xếp cho cô một công việc khác. Hy vọng cô suy nghĩ kỹ, phòng làm việc của tôi ở tầng 6”.

Trịnh Vi đấu tranh tư tưởng một ngày trong sự mâu thuẫn, một mặt cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm nghề thư ký, mặt khác cô càng không thể ngờ sắp trực tiếp của mình lại là Chu Cù. Thực ra cũng không phải là cô bài xích công việc này, mà chỉ do cô chưa có sự chuẩn bị về mặt tinh thần, hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Cô đã gọi điện thoại cho Nguyễn Nguyễn, giọng Nguyễn Nguyễn rất lạ, hình như vừa khóc, Trịnh Vi hỏi cô có chuyện gì vậy, cô chỉ nói bị cảm. Nghe Trịnh Vi nói xong, Nguyễn Nguyễn cũng nghĩ một hồi lâu, “Trưởng phòng Nhân sự của cậu nói cũng đúng, một người đàn ông thành công thực sự trong sự nghiệp thường sẽ không ngó ngàng đến mức có ý đồ gì với nhân viên của mình đâu, đúng là làm thư ký sẽ khác hẳn chuyên ngành của bọn mình. Nhưng cũng không có ai quy định công việc bắt buộc phải phù hợp với chuyên ngành, hơn nữa đây là một công việc được tiếp cận với lãnh đạo, có thể học được nhiều điều trong vấn đề đối nhân xử thế, điều này cũng có lợi cho sự cân nhắc đề bạt cậu sau này, chỉ cần đừng quên các kiến thức chuyên ngành, rèn luyện vài năm, cậu sẽ toàn diện hơn, phát triển sẽ tốt hơn. Đây là quan điểm của tớ, quan trọng là quyết định của cậu”.

Trịnh Vi cúp máy, trần trở trên giường một hồi lâu, Chu Cù nói đúng, so

với bạn bè đồng nghiệp, kiến thức chuyên ngành của cô không có gì là nổi bật, cùng lắm sau này cũng chỉ là một kỹ sư hạng xoàng, đã như vậy thì tại sao không tìm một con đường khác? Thư ký, thư ký của Chu Cù, thư ký theo phiên bản Tiểu Phi Long, nghe có vẻ cũng không đến nỗi tệ. Sáng hôm sau, tinh thần phấn chấn, Trịnh Vi xuất hiện ở phòng Giám đốc trên tầng 6, cô đứng trước bàn làm việc của Chu Cù, ra vẻ rất hiên ngang, anh dừng, nói: “Lãnh đạo, em đến rồi ạ. Bàn làm việc của em ở đâu ạ?”

- © -

Phòng Giám đốc - phòng làm việc của Chu Cù là một căn phòng lớn, bàn làm việc của Trịnh Vi đặt ở phòng nhỏ bên ngoài, nhân viên và khách đến liên hệ công tác ra vào phòng làm việc lớn của Chu Cù phía trong, đều phải đi qua bàn cô.

Trịnh Vi ngồi ở vị trí này hơn hai tháng trong một tâm trạng nửa tò mò nửa thăm dò, từ sự bối rối ban đầu, dần dần cô đã định đạc hơn rất nhiều. Thực ra so với công việc thao tác CAD và tính toán tỷ lệ sắt thép, các công việc văn phòng học dễ hơn nhiều. Hằng ngày, công việc chính của cô là thay Chu Cù đón tiếp tất cả các vị khách đến liên hệ công tác, sàng lọc các cú điện thoại và email, sắp xếp thời khóa biểu công việc cho anh, làm tốt các công việc truyền đạt thông tin lên cấp trên và xuống cấp dưới, nhận chuyển công văn giấy tờ, thỉnh thoảng cũng phải chuẩn bị và thu thập một số tài liệu, ghi chép hội họp cho anh. Nói một cách đơn giản, cô là người giúp việc cho công việc của Chu Cù, là cái đuôi của anh, mọi công việc của cô được triển khai xung quanh các hoạt động của Chu Cù, lấy phục vụ tốt lãnh đạo làm tôn chỉ cao nhất. Đối với công việc của mình, Trịnh Vi đã tổng kết được một số nội dung sau: đi công tác: sắp chưa bước ta phải bước trước, xem xem đường sá có bằng phẳng hay không; ăn cơm: sắp chưa nếm ta phải nếm trước, xem xem cơm canh có ngon hay không; hội họp: sắp chưa nói ta phải nói trước, xem micro có được hay không.

Vì thế, mặc dù trên danh nghĩa, cô vẫn thuộc phạm vi quản lý của phòng hành chính, nhưng trên thực tế cô chỉ cần nghe theo sự chỉ đạo của Chu Cù, cho dù nghỉ phép hoặc đi đâu xa, chỉ cần Chu Cù cho phép là được. Công ty 2 có 2000 nhân viên, Chu Cù là lãnh đạo cao nhất phụ trách toàn bộ công việc, với tư cách là thư ký của anh, chưa cần nói đến các nhân viên bình thường, ngay cả các lãnh đạo phụ trách các phòng chức năng dù là công nhân hay lãnh đạo, chỉ cần xuất hiện ở văn phòng Giám đốc, cô

đều mỉm cười tiếp đón, gặp đồng nghiệp ở văn phòng, bất kể già trẻ gái trai, mồm cô đều dẻo như kẹo, câu gì dễ nghe nói câu ấy, khiến cả hai bên đều vui vẻ thoải mái, không ai không nói cô thư ký mới đến là một cô gái nhanh nhẹn, dễ mến. Thỉnh thoảng được sự cho phép của Chu Cù, cô cũng ngăn cản rất nhiều vị khách không mời mà đến hoặc không muốn tiếp kiến ở ngay cửa ngoài, đôi khi xốc nổi giải quyết công việc không được khéo léo, nhưng phần lớn mọi người cũng không suy bì với cô. Ngay cả Chu Cù thỉnh thoảng bị cô trêu chọc, anh cũng phải cười bảo cô là tên tiểu quỷ chính cống.

Nếu hỏi ở Công ty 2, Trịnh Vi thấy sợ ai, thì đó chính là người mà cô tiếp xúc hằng ngày - Chu Cù. Chu Cù là một người mâu thuẫn nhưng khá thú vị, anh không phải là vị lãnh đạo thích giữ bộ mặt nghiêm túc để hù dọa cấp dưới, ngược lại, anh luôn nở nụ cười, lời nói cử chỉ cũng khá ôn hòa, thậm chí thỉnh thoảng còn có nhân viên đùa với anh những chuyện ngoài công việc, anh cũng không để bụng. Mặc dù là dân kỹ thuật, nhưng anh không khô khan như những kỹ sư khác, ngoài giờ làm việc, anh có rất nhiều sở thích. Thích âm nhạc, thích thể thao, hiểu biết rộng, chơi cờ giỏi, sau giờ làm việc anh biết khen mùi nước hoa của nhân viên nữ một cách lịch sự và độc đáo, cũng biết chú ý tới chiếc váy mới của Trịnh Vi và cất lời khen. Nhưng kể cả Trịnh Vi, không ai dám tỏ ra suồng sã, quá trớn với anh. Thời gian đầu Giám đốc mới lên nhận chức, còn một số ít cán bộ có thâm niên trong Công ty 2 coi anh không ra gì, kín đáo hoặc công khai chống đối anh, khi trao đổi công việc với anh, trước mặt tỏ ra phục tùng, sau lưng thì chống lại. Chu Cù cũng không chấp với họ, thỉnh thoảng tìm họ nói chuyện, nụ cười vẫn nở trên môi, vẫn rất tôn trọng họ, nhưng trong câu chuyện anh lại nói trúng tim đen, nhắm thẳng vào vấn đề cốt lõi, khiến họ không thể phản bác. Từ trước tới nay nguyên tắc của anh là “Tiên lễ hậu binh”, trước tiên phải lịch sự, sau đó mới nghiêm khắc chỉ ra vấn đề, những người hiểu biết sẽ tự ý rút lui, gặp phải kẻ nào ngốc nghếch gàn dở, phần lớn kết cục đều chẳng vẻ vang gì. Mấy tháng đi làm, Trịnh Vi đã gặp hai vị Trưởng phòng cũ bị phốt, một vị về hưu trước tuổi, một vị đến nay vẫn làm công nhân trồng hoa ở phòng hậu cần. Ngay cả Trịnh Vi cũng đã biết được bàn tay sắt và sự tài trí, giỏi giang ẩn sau nụ cười của Chu Cù, bình thường anh không can thiệp nhiều vào công việc của nhân viên, nhưng trong lòng lại biết rất rõ, không ai muốn để xảy ra sai sót gì trước mắt anh.

Trong công việc, Chu Cù rất chu đáo cẩn thận, tích tực làm nhiều việc, những việc Trịnh Vi phải làm chỉ là một số nghiệp vụ thường nhật đơn giản, lượng công việc không nhiều, nhưng anh yêu cầu cô rất cao, bất cứ việc nào chưa hài lòng đều trả về bắt cô làm lại, một lần rồi hai lần, cho đến khi nào anh gật đầu mới thôi. Một lần do dùng dập ghim đóng tài liệu không được ngay ngắn, Trịnh Vi đã bị anh yêu cầu luyện đi luyện lại trên tập giấy lộn, mãi cho đến khi rèn được thói quen dập ghim ở vị trí cách mép trái của tài liệu hai centimet, cho dù lấy thước đo, ghim cũng đều phải cách mép ngoài bằng nhau. Bình thường anh làm thêm giờ muộn đến đâu, dù là một hay hai giờ sáng, Trịnh Vi đều phải ở lại cho đến cùng, hôm sau không được đi làm muộn với bất cứ lý do nào - từ ngày đầu tiên đi làm, anh đã yêu cầu trước khi anh đến phòng làm việc năm phút, cô phải có mặt ở vị trí của mình. Chỉ cần anh đi làm được đúng giờ sau buổi thức đêm, cô không được phép lấy cớ lười biếng; anh đứng mấy tiếng đồng hồ dưới cái nắng gay gắt ở công trường, cô cũng phải đứng phơi nắng sau lưng anh. Thời gian đầu mới đi làm, thỉnh thoảng còn xảy ra chuyện sau: đột nhiên anh xuất hiện và gõ bàn làm việc của cô, nói: “Thư ký Trịnh Vi, tôi nhắc cô một việc, hiện tại đã đến giờ cô phải nhắc tôi đi họp”. Chỉ cần anh gọi cô là “Thư ký Trịnh Vi”, cô liền biết ngay chắc chắn mình đã bị anh bắt quả tang làm sai chuyện gì, không cần anh phải trách mắng, cô đã toát hết mồ hôi hột.

Trước đây cô không phải là người chu đáo cẩn thận, hồi nhỏ cũng không phải phục vụ ai, lúc đầu cũng thấy tủi thân, thậm chí anh quá đáng, dần dần cũng thấy quen, tự giác nhắc nhở mình trong quá trình làm việc, phải cố gắng cẩn thận, không để xảy ra sai sót. Dần dần số lần Chu Cù công khai lôi ra những khuyết điểm của Trịnh Vi cũng ít đi, bản thân cô cũng cảm thấy mình đã có sự thay đổi rất lớn trong công việc. Thực ra cô cũng biết gặp được Chu Cù là một điều may mắn đối với cô, mặc dù nghiêm khắc, nhưng anh rất nhẫn nại, trách mắng xong không để bụng, gần như là người luôn theo sát, dạy cô làm việc và đối nhân xử thế. Vì thế cô rất cảm kích và tôn trọng anh, sau giờ làm việc cô có thể chơi cờ cùng anh, hai người mặt đỏ tía tai đập bàn quát nhau, cô cũng có thể chê tởm lượng của anh kém ngay trong bữa ăn. Nhưng chỉ cần đến giờ làm việc, là phải cần cù tận tụy, không dám lơ là nửa phút. Sau này cô được tiếp xúc với nhiều đồng nghiệp cùng làm thư ký ở các Công ty con khác, trước mặt lãnh đạo họ đều tỏ ra cung kính, nhưng sau lưng lại chỉ trích, chửi đổng.

Chỉ có cô, tự đáy lòng cô luôn tôn trọng và sùng bái Chu Cù, sự nghiệp của anh thuận lợi khiến cô thực sự vui mừng, anh gặp khó khăn cô cũng cảm thấy lo lắng cho anh, trước mặt mọi người cô đều bảo vệ anh, đối với cô, sự tồn tại của anh có một ý nghĩa kỳ lạ, anh vừa là lãnh đạo, vừa là thầy là bạn, là cha là anh. Tình cảm này hoàn toàn xuất phát từ lòng vô tư, không hề có chút tạp niệm, sớm chiều tiếp xúc với anh, cho dù là phòng làm việc, cũng không bao giờ nghi ngờ tình cảm này. Ngay cả trong suy nghĩ Trịnh Vi cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều gì khác, trước mặt hay sau lưng mọi người, hai người đều thẳng thắn vô tư, một bên là vị sếp đang lên như điều gặp gió, một bên là cô thư ký trẻ trung xinh đẹp, ngày ngày đi đâu cũng có nhau, trong Công ty cũng chưa bao giờ có đồn đại gì. Ngay cả vợ Chu Cù - Ngụy Tồn Tích, kế toán của một Công ty cũng rất quý Trịnh Vi, Trịnh Vi cũng một câu chị Ngụy hai câu chị Ngụy, rất nhiều lần tiếp khách, Chu Cù tửu lượng kém, Ngụy Tồn Tích đều phải nhờ Trịnh Vi lái xe đưa anh về đến tận nhà mới yên tâm.

Sau khi Trịnh Vi dần dần bỏ được tính cầu thả trong công việc, Chu Cù cũng ngày càng tin tưởng cô hơn. Từ trước đến nay anh không cho phép ai thu dọn bàn làm việc của mình ngoài cô, khách đến làm việc đều yên tâm giao cho cô sàng lọc, các hồ sơ mật bỏ thầu mà anh giao cho cô chuyển đi đều để cô niêm phong, và anh cũng thẳng thắn bày tỏ sự không hài lòng của mình về một người nào đó hoặc một chuyện gì đó trước mặt cô, thậm chí cả những lời phàn nàn về lãnh đạo của mình. Những lúc nóng giận anh đều kìm nén trước mặt mọi người, nhưng trước cô anh nổi trận lôi đình mà không bao giờ giấu giếm. Trước sự tin tưởng mà anh dành cho cô, Trịnh Vi đáp lại bằng cách, ngay cả trong mơ, cô cũng nhắc mình nhiều lần, có những điều chỉ được ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không được nói ra bằng lời, ngay cả nói mơ cũng không được phép.

Bài học đáng nhớ đầu tiên trong cuộc đời làm thư ký của Trịnh Vi xảy ra khi cô đã làm việc được nửa năm. Một hôm Chu Cù đi công tác xa, Chủ tịch Công đoàn của Công ty 2 không biết, cầm đơn xin kinh phí cho hoạt động hội thao cuối năm của Công ty đến phòng Giám đốc để xin ý kiến và chữ ký của Chu Cù. Chủ tịch Công đoàn là một phụ nữ trung niên hòa nhã dễ gần, họ Lý, rất thân thiện và nhiệt tình với mọi người, bà rất quý Trịnh Vi, trước mặt mọi người lúc nào cũng nói chỉ tiếc không có con trai, nếu không chắc chắn bà sẽ lấy Trịnh Vi về nhà làm dâu. Trịnh Vi gọi bà là cô Lý, những lúc rỗi rãi thường chuyện trò với bà. Cô nói với cô Lý

sếp không có ở nhà, cô Lý liền ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện với Trịnh Vi, vừa nói chuyện vừa kể khổ, cũng chỉ là chuyện năm nay Công ty 2 bận rộn suốt một năm, nhân viên đều vất vả, công đoàn muốn tổ chức các hoạt động vui chơi để mọi người giải trí, chỉ buồn là không có kinh phí. Cô Lý hỏi: “Vi Vi này, cháu bảo cô xin số tiền này, Giám đốc có đồng ý không nhỉ? ”

Trịnh Vi cười đáp: “Việc này cháu đâu có biết”.

Cô Lý liền nói: “Cháu không biết thì còn ai biết nữa, cô chỉ hỏi cháu vậy thôi, theo cháu Giám đốc Chu sẽ thế nào nhỉ? ”

“Việc này...” Trịnh Vi hơi khó xử, cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Cô chỉ hỏi kín vậy thôi, cô đã hỏi Phó Giám đốc Trương và Phó Giám đốc Tiền, họ đều nói chắc chắn Giám đốc Chu sẽ đồng ý, cô mới mang bằng dự trù kinh phí sang đây, cháu cũng biết đấy, Giám đốc quản rất chặt về mặt kinh phí, tự dưng ai muốn bày chuyện làm gì cho mệt? Cháu ở bên cạnh sếp cả ngày, ít nhiều cũng hiểu suy nghĩ của sếp hơn các cô, cháu cứ thử nói xem, để cô cũng có tinh thần chuẩn bị”.

Trịnh Vi ậm ờ đáp: “Nếu vì lợi ích của anh em, kinh phí lại hợp lý, cháu nghĩ Giám đốc sẽ đồng ý thôi”.

Cô Lý gật đầu, “Cô cũng nghĩ như vậy”.

Năm ngày sau Chu Cù đi công tác về, chiều hôm đầu tiên đi làm, anh gọi Trịnh Vi vào phòng làm việc, không nói câu gì bèn ném ngay công văn ra trước mặt cô, “Cô nói đi, cái gì đây? ”

Mặc dù trong công việc Chu Cù yêu cầu rất nghiêm khắc, nhưng chưa bao giờ anh nghiêm giọng với cô như lần này, Trịnh Vi chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao, bèn vội cầm công văn đó lên, không phải đơn xin kinh phí của cô Lý từ mấy hôm trước đó sao?

“Em làm sao ạ? ” Trịnh Vi ngơ ngác hỏi.

Chu Cù liền đập ngay bàn, “Tôi đồng ý chi khoản kinh phí này bao giờ? Cô có biết là khi tôi đi công tác về, công đoàn đã tiến hành chuẩn bị cho hoạt động này hay không, các khoản đều lấy tạm từ nguồn quỹ công đoàn do bà Lý Chủ tịch Công đoàn giữ, chỉ đợi tôi đi công tác về ký tên nữa thôi, sau đó đến phòng tài vụ lấy tiền để bù vào. Chúng ta có thể tổ chức các hoạt động, nhưng tôi không chấp nhận cách làm rùm beng lãng phí của họ, vừa nãy tôi hỏi ai cho phép họ tiến hành công tác chuẩn bị trước khi tôi đi công tác về, họ nói chính cô là người nói, Giám đốc Chu

chắc chắn sẽ đồng ý... Thư ký Trịnh Vi, cô càng ngày càng giỏi rồi đấy”. Trịnh Vi tức nghẹn cổ, lên không được xuống cũng không xong, rõ ràng rất muốn thanh minh, nhưng không biết nên nói từ đâu, hình như đúng là cô có nói câu đó, nhưng hoàn toàn không có ý như vậy.

“Em... em không bảo họ làm công tác chuẩn bị, cô Lý...” Cô cầm tờ công văn đó, lúng túng không biết phải giải thích thế nào.

“Thôi được rồi, được rồi, cô không nói tôi cũng biết chuyện này là thế nào, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, ở vị trí công việc này, đều quan trọng nhất là phải nói năng cẩn thận, linh động nhạy bén, thà rằng không nói, chứ đừng để người khác tóm được sơ hở của mình, người ta vừa bỏ trống ra, cô liền chui luôn vào”.

Trịnh Vi rơm rớm nước mắt: “Cô Lý bảo, Phó Giám đốc Trương và Phó Giám đốc Tiền đều nói anh sẽ đồng ý...”

Chu Cù cười khẩy, “Những lời đó mà cô cũng tin, hai vị đó ở trên cương vị Phó Giám đốc bao nhiêu năm thành ra công cốc à? Họ ngốc đến mức nói những điều đó thay tôi với bà Lý ư? Tôi nên nói thế nào nhỉ? Chắc chắn là Công đoàn biết tôi sẽ không đồng ý, lấy cô ra để làm bia đỡ đạn, tiền trăm hậu tấu mà thôi.”

Lúc này đây Trịnh Vi vẫn không quên gỡ tội cho cô Lý, “Cô Lý hiểu sai ý em, chỉ trách em không khéo”.

Chu Cù cũng không nói gì thêm, ra hiệu cho cô bước vào phòng nghỉ phía trong phòng làm việc của anh, bảo cô không được nói gì, sau đó gọi điện cho bà Lý Chủ tịch Công đoàn đến.

Trao đổi chưa được vài câu, Chu Cù còn chưa kịp nhắc nhở, bà Lý đã thành khẩn rút kinh nghiệm, “Lần này đúng là tôi sai, nhưng xuất phát điểm của tôi là tốt, tôi thấy Giám đốc đi công tác, không dám làm phiền, nhưng tôi lại sợ đợi đến khi Giám đốc về, thời gian gấp, chuẩn bị không được chu đáo, nên đã đến hỏi ý Trịnh Vi, cô ấy nói chắc chắn Giám đốc Chu sẽ đồng ý, chúng tôi tưởng rằng đó là ý của Giám đốc, ai ngờ một cô thư ký như thế mà dám tùy tiện nói ra những điều như vậy”.

...

Mãi cho đến khi bà Lý đi được một lát, Trịnh Vi mới từ từ mở cửa phòng nghỉ bước ra, Chu Cù lạnh lùng nhìn cô, không nói gì. Không cần anh phải nói gì, Trịnh Vi đã biết mình ngu xuẩn đến nhường nào, cô Lý thân thiện, nhiệt tình, đằng sau nụ cười đó, tất cả đều chân thực và xấu xa biết bao.

Cô không thể khóc được nữa, hai bàn tay cô đan chặt vào nhau, ngón tay trắng bệch.

Cuối cùng Chu Cù thở dài, “Cô vẫn còn trẻ, còn quá nhiều cái phức tạp trong quan hệ giữa con người với con người cô chưa hiểu. Tôi hy vọng cô sẽ ghi nhớ bài học này, Trịnh Vi, dù là trong cuộc sống hay công việc, cô đều phải nhớ rằng làm gì cũng phải suy nghĩ thật chín chắn”.

Hôm đó hết giờ làm việc, Trịnh Vi gặp cô Lý dưới sân, cô vẫn cười tươi, thân thiện như mọi khi, “Vi Vi, cháu đi đâu vậy, có hẹn với bạn trai hả, sao vội thế? ”

Trịnh Vi liền cười tươi, “Làm gì có ai, cháu vẫn đang đợi cô Lý giới thiệu đấy. Thôi cháu về trước đây, tạm biệt cô! ” Mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng cô Lý nữa, nụ cười trên môi Trịnh Vi mới tắt ngấm, cô cảm thấy lòng tê tái.

Sau này, mỗi khi có người khen cô thư ký Trịnh Vi với thâm niên công tác cao, sắc sảo, cẩn thận, làm việc nói năng chu đáo, Trịnh Vi đều thầm cười khẩy và cảm ơn cô Lý, cảm ơn những người đã dạy cho cô hết bài học này đến bài học khác. Thực ra không phải thế, chỉ có điều trước kia cô quá ngốc nghếch, đến khi cô bừng tỉnh giấc, một Tiểu Phi Long quả cảm, bất chấp tất cả đã biến mất sau lưng.

Tốt nghiệp được đúng một năm, Trịnh Vi đã bị một quả bom thiệp hồng nổ cho đầu óc choáng váng. Hà Lục Nha - cô bạn sau khi tốt nghiệp xin về quê dạy học đã tu thành chính quả với anh bạn trai của mình, đám cưới của họ được tổ chức vào một ngày nghỉ cuối tuần trong tháng Bảy. Ngoài hai cô bạn ở xa là Duy Quyên và Tiểu Bắc, một người ở Bắc Kinh, một người ở Tân Cương, còn lại ba người đều đúng hẹn có mặt trong đám cưới được tổ chức trên huyện. Sau khi tốt nghiệp, Trác Mĩ béo hăn lên, cô đã đăng ký kết hôn với người bạn đời lý tưởng do gia đình giới thiệu, mặc dù không yêu nhiều lắm, nhưng cuộc sống vẫn được coi là nhàn nhã, ổn định. Sau khi gặp nhau, Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn gần như không rời nhau nửa bước, họ đều than thở, đúng là càng những người đơn giản càng dễ có được hạnh phúc, Lục Nha là người nói sẽ không yêu trong trường, vậy mà cô là người đầu tiên lấy được chồng. Nhìn cô nép mình vào người chồng thật thà, hiền lành, mỉm cười trong gian phòng cưới giản dị, niềm hạnh phúc đó đã khiến một người vốn không có gì nổi bật của phòng 402 trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết. Giây phút này đây, trước mặt cô, một Nguyễn Nguyễn xinh đẹp, một Trịnh Vi

đáng yêu cũng phải lép vế. Tình yêu của Hà Lục Nha tựa con suối nhỏ, róc rách đêm ngày, cuối cùng suối chảy về sông, và những mối tình với những sóng nước menh mông lại không bền vững như nó. Nguyễn Nguyễn nói đúng, từ trước đến nay, sự hy sinh của con người trong tình yêu không tỷ lệ thuận với niềm hạnh phúc mà họ giành được, người càng muốn yêu lại càng không được yêu.

Tối đến, ăn cưới xong trác Mĩ phải về nhà, Nguyễn Nguyễn và Trịnh Vi được Lục Nha giữ lại ngủ đêm trên huyện, Duy Quyên gọi điện thoại đến, dạy cho Lục Nha không ít bí quyết nắm quyền kinh tế sau khi lấy chồng, Duy Quyên vẫn thở than, “Cậu là người đầu tiên trong Lục đại Thiên Hậu lấy chồng, chỉ mong nhờ được vía tốt của cậu, mấy người còn lại đều tìm được hạnh phúc cho riêng mình”. Ba người nghe xong, liền nhìn nhau cười.

Sau đó là Tiểu Bắc ; vừa nhắc điện thoại lên Trịnh Vi liền hét lớn vào ống nghe: “Tru Bắc, nho khô đã ăn chán chưa, tớ nhớ cậu chết đi được!” Tiếng cười của Tiểu Bắc vẫn giòn giã như ngày nào, cô nói: “Các cậu biết hiện giờ tớ đang ở đâu không, tớ vừa ăn cơm tối ở nhà anh chàng mối tình đầu của tớ về... H a ha, đừng vội hăm mộ tớ, hôm nay là ngày con trai anh ấy đầy ba tháng, anh ấy lấy một cô gái người dân tộc Auay-oa, để được đứa con đẹp như con lai ấy... Một người có nhiều gen tốt như tớ cũng không thể không thừa nhận, kể cả là con của tớ và anh ấy cũng không thể đẹp như thằng bé đó được. Anh ấy hạnh phúc, tớ mừng cho anh ấy, Lục Nha, cậu lấy chồng rồi, tớ cũng mừng cho cậu... Tớ mừng quá”.

Đưa cô dâu chú rể ngập tràn hạnh phúc về phòng cưới xong xuôi, Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn dạo bước về nhà khách của huyện. Đột nhiên Nguyễn Nguyễn nói, “Vi Vi, khi về tớ sẽ xin nghỉ ít ngày để đến chỗ cậu ở nhé?”

Trịnh Vi hào hứng, “Tất nhiên rồi... nhưng, cậu không phải đi làm à?” Nguyễn Nguyễn nói: “Tớ có bầu rồi, Vi Vi”.

...

Trịnh Vi khẽ lùi lại hai bước, cô nhìn Nguyễn Nguyễn với ánh mắt thực sự bất ngờ, “Thật không, có thật không, Nguyễn Nguyễn, có thật là cậu sắp được làm mẹ không? Bất ngờ quá nhỉ!” Cô nhìn vào chiếc bụng vẫn đang nhỏ gọn của cô bạn với vẻ vui mừng và rụt rè.

Nguyễn Nguyễn chỉ khẽ cười, giờ Trịnh Vi mới nhận ra có gì không ổn,

bèn dò hỏi: “Nguyễn Nguyễn, cậu đã báo cho Triệu Thế Vĩnh biết chưa?”

Lúc đầu Nguyễn Nguyễn gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Trịnh Vi khó hiểu, “Nói rồi hay chưa?”

“Mấy hôm trước tớ gặp anh ấy, tớ bảo, Thế Vĩnh, hình như em có bầu rồi, anh ấy sợ tái mặt, nói cũng không rõ tiếng, chỉ nhắc đi nhắc lại, sao lại thế được, sao lại thế được, rõ ràng là bọn mình đã áp dụng biện pháp an toàn mà...” Nguyễn Nguyễn cười và lắc đầu, “Tớ biết anh ấy giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành, nhưng đến khi phải chứng kiến chuyện này, tớ vẫn thất vọng. Vì thế sau đó tớ nói, em đùa thôi, đùa cho vui thôi, lúc này anh ấy mới như người trút được gánh nặng”.

Trịnh Vi nổi cáu, “Gã Thế Vĩnh đáng ghét này, nếu gã ấy không giở trò thì làm sao có con được, thế mà lại không dám nhận trách nhiệm. Nguyễn Nguyễn, sao cậu lại có thể nói là đùa chứ, chuyện lớn như thế, cậu phải bảo hắn cưới ngay lập tức, kể cả gia đình hắn bạc bẽo với cậu, hiện giờ cũng không còn lý do gì để ngăn cản các cậu nữa”.

Nguyễn Nguyễn nói: “Tớ sẽ không lấy anh ấy đâu”.

“Tại sao?” Trịnh Vi phẫn nộ nói: “Sự việc đã đến nước này, nếu hắn còn không chịu làm đám cưới, tớ sẽ không tha cho hắn!”

“Tớ hiểu Thế Vĩnh, nếu tớ nói, vì đứa con bọn mình tổ chức đám cưới đi, anh ấy sẽ đồng ý. Vấn đề không phải ở anh ấy, mà là ở tớ, Vì Vi tớ không thể lấy anh ấy được, tình yêu của tớ đã chết trong giây phút tớ thông báo có bầu nhưng anh ấy lại tỏ ra hốt hoảng. Những năm tháng qua, tớ đã chấp vạ nhiều lần cho cuộc tình này, không muốn rời xa anh ấy, vì tớ trân trọng tình cảm đầu đời của mình, đến giờ mới phát hiện ra rằng, cuộc tình này không hề giống như tớ tưởng tượng. Tớ đã trưởng thành, còn anh ấy thì chưa”.

“Nhưng các cậu vẫn còn đứa con, gã dở hơi đó không tiếc cũng chẳng sao, đứa bé sẽ thế nào”. Trịnh Vi vô cùng lo lắng.

Nguyễn Nguyễn đặt tay mình lên bụng, dường như muốn cảm nhận tiếng động yếu ớt từ trong đó phát ra, bất giác nét mặt cô dịu xuống cô nói: “Tiếc là nó đến không đúng lúc, tớ yêu con, nhưng tớ chỉ là một người phụ nữ bình thường, tớ không muốn khổ vì tình, không muốn vì hành động nông nổi này mà phải vất vả cơ cực, cái giá đó quá đắt. Vì Vi, tớ muốn bỏ nó, đây chính là nguyên nhân khiến tớ phải đến chỗ cậu”.

Trịnh Vi kéo tay Nguyễn Nguyễn, nghẹn ngào nói: “Cậu yên tâm, còn có

tớ, tớ sẽ ở bên cậu”.

Một giọt nước rơi xuống bàn tay đang nắm chặt của hai cô gái, lúc rơi xuống âm ỉ, một lát đã lạnh giá, không biết là nước mắt của ai.

Về đến thành phố G, Trịnh Vi liền cùng Nguyễn Nguyễn đến bệnh viện tốt nhất trực thuộc trường Đại học y của thành phố để xét nghiệm kiểm tra thai sớm một lần nữa, xác nhận là có thai và tuổi thai khoảng 45 ngày. Nữ bác sĩ trung niên cúi xuống viết bệnh án, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi: “Để sinh hay phá?” Giọng điềm nhiên, lạnh lùng, tựa như cái thai trong bụng Nguyễn Nguyễn không phải là một sinh mệnh sắp thành hình mà là một khối u.

Nguyễn Nguyễn nghiêng rằng: “Phá”.

Do thai nhi chưa đầy 50 ngày, vẫn có thể phá thai bằng uống thuốc. Ra khỏi phòng khám, đột nhiên trông Nguyễn Nguyễn có vẻ yếu ớt, Trịnh Vi bảo cô ngồi ở hành lang, còn mình thì đi xếp hàng lấy thuốc. Tối đến, trong phòng của Trịnh Vi, Nguyễn Nguyễn ngồi một mình rất lâu trước bàn làm việc, sau đó tranh thủ lúc Trịnh Vi đi rót nước, liền lấy chai bia đã mở trên bàn để uống với thuốc. Cô vẫn còn nhớ, lần đầu tiên dạy cô uống bia, Thế Vĩnh đã từng nói, mặc dù lúc mới đưa vào miệng vị bia rất đắng, nhưng nếu nhẹ nhàng để nó chạm vào đầu lưỡi, rồi chăm chú thưởng thức, trên đầu lưỡi sẽ như có một đóa hoa thơm ngát đang nở rộ. Giờ đây đóa hoa này đã tàn, ngoài vị đắng ra, chỉ còn cảm giác tê tái.

Hôm sau đến bệnh viện, trong phòng nghỉ dành riêng cho bệnh nhân phá thai bằng thuốc của khoa Sản, Nguyễn Nguyễn đã uống viên thuốc thứ hai, cơn co bóp tử cung của cô đến nhanh hơn, mạnh hơn những bệnh nhân khác cùng phòng, các bệnh nhân nữ khác đều có chồng hoặc bạn trai đi cùng, bên cạnh cô chỉ có Trịnh Vi. Trịnh Vi ngồi ở mép giường, nhìn bạn cuộn tròn người ở góc tường, không hề rên rỉ, hai bên tóc mai đã ướt sũng mồ hôi, bết chặt vào gương mặt cắt không ra giọt máu.

Trịnh Vi sợ quá, loạng choạng chạy sang phòng khám bên cạnh, thông báo tình hình với bác sĩ đang trực, bác sĩ chỉ bình thản nói, cơ địa của mỗi người khác nhau, phản ứng sau khi uống thuốc cũng khác nhau rất nhiều, có người chỉ giống như một lần kinh nguyệt, có người lại đau như bị tra tấn, tất cả đều là hiện tượng bình thường, không có gì phải ngạc nhiên. Trịnh Vi bực thối trong bụng, bệnh nhân đã ra nông nỗi này mà còn nói không có gì phải ngạc nhiên, nhưng cuối cùng cô đã kìm chế được mình, lúc này mà cãi nhau với bác sĩ thì quả là thiếu sáng suốt, cô đành phải

theo sát Nguyễn Nguyễn không rời nửa bước, cầu mong thời gian trôi nhanh hơn. Nửa tiếng sau, Nguyễn Nguyễn gằng gượng ngồi dậy, bảo Trịnh Vi ra nhà vệ sinh cùng mình, Nguyễn Nguyễn đóng cửa ở trong đó rất lâu, Trịnh Vi không dám giục bạn, đành phải đi đi lại lại quanh nhà vệ sinh. Khoảng 10 phút sau, Nguyễn Nguyễn mới bước ra, toàn thân cô như vừa bị chìm xuống nước, trên tay là một nhúm giấy vệ sinh màu trắng, Trịnh Vi dìu cô về phòng, bác sĩ gỡ nhúm giấy đó, để lộ ra một vật nhầy nhụa đầy máu bên trong, rồi lấy một chiếc bông ngoáy tai chọc vào, nhắc lên xem xét một hồi.

Mỗi lần bà bác sĩ chọc vào, Trịnh Vi lại cảm thấy tim mình như bị ai bóp nghẹt, mấy lần như vậy, gần như không thở được nữa, còn Nguyễn Nguyễn vẫn yếu ớt, nhưng bình tĩnh theo dõi các động tác của bác sĩ, như đang xem người khác chơi trò chơi vậy.

“Xong rồi, phôi thai đã ra hết rồi, các chị có thể về, về nhà uống thuốc như đã dặn, nghỉ ngơi vài ngày là không còn vấn đề gì đâu”.

Hai người vừa ra đến cửa, liền bị bác sĩ gọi lại, “Này, các chị mang cái này đi đi, vứt vào thùng rác nhà vệ sinh trước mặt đó”.

Nguyễn Nguyễn túm nó trong tay, lúc đi qua nhà vệ sinh, nhẹ tay vứt vào thùng rác, đi được vài bước, Trịnh Vi định quay người lại, Nguyễn Nguyễn bèn ngăn cô, “Đừng quay lại”.

Mãi cho đến khi ra khỏi cổng bệnh viện, Trịnh Vi vẫn cảm thấy vô cùng hụt hẫng, một sinh mệnh đã bị hủy diệt như vậy sao, chỉ vì nó xuất hiện không đúng lúc? Dường như hiểu hết những suy nghĩ của bạn, Nguyễn Nguyễn bước đi có phần khập khiễng nói với cô: “Hơi tàn nhẫn phải không? Trước đây sao chúng ta lại không biết tình cảm cũng nhầy nhụa máu như thế nhỉ. Như thế cũng tốt, tớ đã trả xong vật cuối cùng anh ấy để lại cho tớ”.

Trịnh Vi không biết nói gì hơn, đang thất thần, liền nghe thấy tiếng một anh chàng đang đi về chỗ cô gọi, “Hê, là em hả, đồ con nít khóc nhè!”

Cô nhìn xung quanh, ngoài họ ra không còn ai khác, nhưng rõ ràng anh chàng đó trông rất lạ, cô cau mày tỏ vẻ thắc mắc, “Anh nói chuyện với em hả... anh là ai nhỉ? Nhận nhầm người rồi thì phải?”

Anh chàng đó cười lớn, “Làm sao có thể nhận nhầm được, dù có biến thành tro anh vẫn nhận ra em, bốn năm hay là năm năm về trước, khi anh còn đang học cao học, tại phòng anh, em đã quỳ xuống trước mặt anh túm chặt quần anh khóc như mưa như gió, cuối cùng anh còn đưa em lên xe

bus. Em quên rồi nhưng làm sao anh quên được, khóc xong em liền phúi mông ra về, mấy tháng sau đó anh trở thành kẻ bạc tình nổi tiếng trong ký túc xá, giải thích mãi người yêu mới tin đấy”.

Nghe xong Trịnh Vi mặt đỏ tía tai, thầm nghĩ, hóa ra là anh ta, bạn cùng phòng của Lâm Tĩnh, chuyện này đúng là xấu hổ thật, nếu mình cứ ăn vạ đến cùng thì anh ta có làm được gì mình không nhỉ?

Anh chàng đó không biết cô đang nghĩ gì, thấy cô im lặng, nghĩ cô đã nhận ra mình, bèn tỏ ra quan tâm hỏi: “Sao vậy, em ốm à?”

“Không, em đưa bạn em đến khám bệnh”.

Anh chàng liền gật đầu, “Vậy hả, vợ anh vừa sinh con trai, anh đến đón cô ấy xuất viện. Lâm Tĩnh không đến đón em hả?”

“Lâm... hả?” Trịnh Vi chưa kịp phản ứng, thế này là thế nào nhỉ.

Anh chàng nhận thấy vẻ ngạc nhiên của Trịnh Vi, lập tức hiểu ra hình như mình đã nói sai, “Xin lỗi nhé, em và Lâm Tĩnh không đi lại với nhau nữa, anh cứ tưởng... Lần đó, em đi khỏi được một hôm, Lâm Tĩnh gọi điện từ Mỹ về, bảo gửi ngay cuốn truyện mà cậu ấy để quên qua đường bưu điện cho cậu ấy, anh bảo với cậu ấy, cuốn truyện đã bị một cô gái khóc như mưa như gió mang đi rồi, cậu ấy im lặng một hồi lâu. Sau đó bọn em không liên lạc gì với nhau nữa à?”

Trịnh Vi vội vàng lắc đầu “Em xin lỗi, bạn em hơi mệt bọn em về trước đây”.

“Ày, đợi chút đã”. Dường như anh chàng đó khá thân với Lâm Tĩnh, lại bổ sung thêm một câu, “Năm ngoái Lâm Tĩnh về nước, cậu ấy còn nói là đi tìm em, bọn em không gặp nhau nữa, hiện giờ cậu ấy ở...”

“Em không muốn biết!” Trịnh Vi lập tức ngắt lời anh bạn, sau đó mới cảm thấy thái độ của mình có phần thái quá, dù sao anh ta cũng có ý tốt, hướng hồ anh ta đã từng an ủi cô trong lúc cô khóc lóc đau khổ nhất, “Em xin lỗi, những chuyện đã qua, em thực sự không muốn biết nữa”.

Không biết có phải là do sự nhạy cảm vốn có ở người học luật hay không, anh chàng đó liền liếc cô gái đã có quá nhiều thay đổi này một lần nữa, rút ngay bút và mẫu giấy trong túi áo ra rồi viết một dãy số, “Số điện thoại của Lâm Tĩnh, em cầm đi, cầm đi, liên lạc với cậu ta hay không là tùy em.”

Trịnh Vi giấu hai tay sau lưng tỏ ý không muốn cầm, cuối cùng Nguyễn Nguyễn đành đón lấy mẫu giấy đó. Lúc ngồi trên xe taxi, Nguyễn Nguyễn đặt mẫu giấy đó lên đùi Trịnh Vi, thều thào nói: “Ngốc thế, tội

gì phải bức với mình? ”

Trịnh Vi cầm mẫu giấy lên, không buồn nhìn mà vo viên lại, rồi kéo cửa kính xuống vớt ra ngoài, lúc kéo cửa kính lên, cô nhìn thấy bóng một người trong đó, dường như đôi mắt đang ngân ngấn nước mắt.

Anh chàng đó nói một năm về trước Lâm Tĩnh quay về tìm cô, cô không thấy bất ngờ, chỉ có điều anh đã đi được bốn năm, hơn 1.460 ngày, trong những ngày tháng đó, trong lúc cô đâu khổ tuyệt vọng nhất, anh đã ở đâu? Nguyễn Nguyễn khẽ thở dài, “Thư ký Trịnh Vi, cô có biết là ném rác ra ngoài cửa sổ sẽ bị phạt không? ”

Trịnh Vi vẫn nhìn ra ngoài, một lúc lâu sau, cô mới nói: “Nếu tớ chấp nhận để phạt, chú công an có trả lại vật chứng cho tớ không?”

Chương 15: Hãy coi anh như một người xa lạ

Năm ngày sau, Nguyễn Nguyễn quay trở lại thành phố S đi làm, mấy ngày không gặp, bạn bè đồng nghiệp đều nói cô gầy đi khá nhiều, nhưng trông càng duyên dáng hơn, không ai biết mấy ngày trước đó, điều gì đã mãi mãi rời xa cô.

Sau đó Trịnh Vi nhận được mấy cú điện thoại của Thế Vĩnh, anh ta hốt hoảng hỏi Nguyễn Nguyễn đi đâu và đòi xin số điện thoại mới của cô, trước sự hồi lỗi muộn màng của anh ta, Trịnh Vi chỉ nói một câu: “Tôi cảm thấy xấu hổ vì tôi và anh đều là con người”.

Có thể không phải Thế Vĩnh không yêu Nguyễn Nguyễn, thời gian đó, gần như ngày nào anh ta cũng tiêu tốn một vạch pin điện thoại di động của Trịnh Vi. Nhưng yêu thì sao, những cái anh ta yêu, ngoài Nguyễn Nguyễn ra còn rất nhiều. Trịnh Vi liên tục tắt máy, anh ta liên tục gọi đến, dần dần, điện thoại cũng ít hơn, cuối cùng không thấy gọi nữa. Giống như trái tim của chúng ta, một thời rộn ràng trong ngực, nóng bỏng đến mức không lúc nào yên, sốt sắng muốn đi tìm người chia sẻ, chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó nó sẽ lạnh giá, lạnh giá đến mức chúng ta phải khép chặt mình, rụt rè cảnh giác, chỉ sợ không giữ được hơi ấm mong manh còn sót lại. - © -

Năm thứ ba sau khi Trịnh Vi đến làm việc ở Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, cô bước vào tuổi 25. Một cô gái 25 tuổi, công việc ổn định, xinh xắn, khỏe mạnh lại chưa có người yêu, không biết đây có phải là chuyện

rất lạ hay không? Trịnh Vi không thấy lạ, nhưng gần như tất cả mọi người xung quanh cô đều cho là lạ. Cô Lý Chủ tịch Công đoàn đã nhiều lần gọi cô đến phòng làm việc của mình để tâm sự, trước sau đều một ý, cháu cũng không còn ít tuổi gì nữa, nên lấy chồng đi. Ngay cả Chu Cù cũng thường xuyên nửa đùa nửa thật với cô, “Rốt cuộc em định tìm người như thế nào, Công ty 2 bao nhiêu chàng trai tài cán thế mà em không ưng cũng không sao, đằng này Công ty 1, Công ty 3, ... Công ty 14, văn phòng, các Công ty dịch vụ, Viện thiết kế... Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc có năm nghìn anh chưa vợ, mỗi người một vẻ, tha hồ lựa chọn, kiểu gì chẳng có người phù hợp, đừng lông bông mãi như vậy nữa”.

Trịnh Vi vừa giả vờ đánh trống lảng, thế gian thiếu gì đàn ông tốt, mặc ta chọn lựa mặc ta nhặt; vừa biện hộ cho mình, thiếu gì con gái 25 tuổi vẫn độc thân, tại sao em lại phải chọn?

Câu trả lời của Chu Cù là: “Anh thấy khó chịu khi nhìn em như vậy”.

Mọi người đều nói: “Trịnh Vi, thấy em cứ lông bông một mình mãi như thế, khó chịu lắm”.

Có nhiều khi, khi chúng ta đã quen với một số chuyện, sẽ không thấy đấy là khổ. Giống như một người nghèo, cả đời không bao giờ được biết đến phần hoa, đến lúc chết đi cũng không biết mình nghèo. Trịnh Vi luôn luôn chỉ có một mình, một mình ăn cơm, một mình đi dạo phố, một mình đi xem phim, có lúc cũng đi chơi ăn nhậu cùng bạn bè, cuối cùng một mình về nhà, một mình ngủ. Cô không cảm thấy có gì bất bình thường, chỉ trong những dịp lễ tết mọi người đoàn tụ, thỉnh thoảng cảm thấy cô đơn. Con đường từ văn phòng làm việc về khu tập thể Công ty có trồng xoài ở hai bên đường, cô đã quen với mỗi cây xoài, cây này quả rất chua, cây kia ba năm chưa ra quả lần nào. Lúc nào cô cũng cười đùa vui vẻ, cuộc sống cũng chỉ có vậy, mãi cho đến khi được chứng kiến quá nhiều ánh mắt thương hại dành cho mình, họ đều thấy khó chịu thay cho cô, cô mới vỡ lẽ, hóa ra mình thật đáng thương.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, bản thân cô cũng có cảm nhận mạnh mẽ và chân thực về điều này. Hình như đó là một ngày hè không có gì đặc biệt, cô đi siêu thị mua sắm một mình rồi quay về, đứng trên xe bus chật chội, đột nhiên có người đi bộ sang đường bất ngờ, lái xe phanh gấp, theo quán tính, người cô liền ngã chúi về phía trước, đúng lúc đó, cô nhìn thấy một cô gái cũng mảnh mai như mình, vừa chơi với thì được người

yêu đứng bên cạnh ôm chặt trong lòng. Trịnh Vi vốn phản xạ nhanh, cô túm ngay thành bắm tay bên cạnh, đứng chắc chân, không để mình phải ngã dúi dụi trước mặt mọi người, nhưng khi cô nắm chặt thành bắm bằng kim loại có phần lạnh lẽo đó, bất giác cô chỉ muốn khóc. Lẽ nào cô không xinh xắn bằng cô gái đó? Lẽ nào cô không thông minh, dũng cảm, hiền lành như cô ấy? Nhưng cô không may mắn bằng cô ấy.

Chỉ một chuyện nhỏ rất bình thường như vậy, đã khiến Trịnh Vi cảm thấy mình không thể tiếp tục cô đơn được nữa. Thế gian này làm gì có Vương Bảo Quyển[13], cô chưa bao giờ nghĩ mình ngồi đợi trong hang đá là vì ai, chỉ có điều trước kia cô tin vào trực giác, luôn nghĩ rằng trực giác sẽ đưa người cô cần đến với cô. Nhưng biết đến bao giờ trực giác mới xuất hiện, có thể là ngày mai, có thể mãi mãi không bao giờ xuất hiện - kể cả có xuất hiện, sợ rằng đó cũng chỉ là cảm nhận sai.

Vì thế, khi cô Lý như đã trở thành thói quen nói với Trịnh Vi: “Vi Vi, cô giới thiệu cho cháu một anh bạn trai nhé?” Lần đầu tiên Trịnh Vi trả lời: “Tốt quá ạ, bao giờ hỏi cô?”

Từ trước đến nay cô Lý làm việc rất chu đáo, cẩn thận, ngoài việc tỏ ra kinh ngạc trước sự thay đổi của Trịnh Vi, cô còn ân cần hỏi han đơn vị làm việc của cha mẹ cô, tình hình của các thành viên trong gia đình, chưa đầy ba ngày sau, cô đã sắp xếp cho Trịnh Vi cuộc hẹn đầu tiên.

Người đầu tiên Trịnh Vi gặp là Hà Dịch, cô Lý vốn không có đầu óc lãng mạn mà cũng biết ý hẹn họ đến một quán ăn Tây mang phong cách Trung Quốc, hàn huyên được vài câu bèn mượn cớ ra về. Dường như tất cả các bà mối đều như vậy, Trịnh Vi cũng không cảm thấy lạ, cô chỉ hơi bất ngờ vì lần đầu tiên cô Lý đã tung cho cô con cá sộp như vậy. Hà Dịch là con Tổng Giám đốc Tập đoàn, Tổng Giám đốc chỉ có một cậu con trai. Hà Dịch là vị trưởng phòng trẻ nhất Công ty 2, thực ra Trịnh Vi đã biết Hà Dịch, hơn hai năm trước cô cùng Chu Cù xuống công trường, lúc đó Hà Dịch ra đón họ, chỉ có điều sau đó Hà Dịch được cử sang Bangladesh hai năm để phụ trách công trình do Tập đoàn viện trợ kỹ thuật, nên hai người không gặp lại lần nào.

Sau khi cô Lý đi, hai người ngồi một lúc mà không biết nói chuyện gì, cả hai đều vắt óc tìm một chủ đề thích hợp, cuối cùng Hà Dịch không chịu được nữa, bèn nói: “Ngồi thế này buồn cười quá nhỉ, bọn mình nói chuyện gì đi”.

Trịnh Vi gật đầu hưởng ứng, lúc này cô có nên hỏi ước mơ, sự nghiệp,

thói quen sở thích của anh không nhỏ, ít nhất thì cũng phải hỏi chòm sao, nhóm máu của anh, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, câu hỏi khai mào của cô lại là: “Anh có thích nước Mỹ không?”

Hỏi xong câu đó, cô liền bật cười vì sự vô lý của mình, Hà Dịch cũng cười theo cô, hai người cười một hồi, Trịnh Vi mới hỏi: “Anh cười cái gì?” Hà Dịch nói: “Anh cười vì anh không biết em đang cười cái gì”.

Hà Dịch thích nhiều thứ, thích tất cả các cô gái xinh đẹp, anh ham chơi, thích chạy theo những cái mới, không có định tính nhưng anh không thích nước Mỹ. Có lẽ đây là nguyên nhân khiến Tổng Giám đốc Hà muốn anh lấy vợ sớm, trong suy nghĩ của đa số các bậc tiền bối, đàn ông sau khi lấy vợ lập nghiệp mới chín chắn. Tính cách này của Hà Dịch mà gặp Trịnh Vi chắc chắn sẽ khó chê ở điểm nào. Chẳng mấy chốc, thiếu gia của Tổng Giám đốc không chịu ở nhà riêng của mình mà xin vào ở tập thể của Công ty, đúng tầng trên tầng Trịnh Vi ở, chuyện này được bàn tán sôi nổi ở khắp Công ty 2, lan ra cả Tổng Công ty, mọi người đều nói trông Trịnh Vi rất có dáng làm vợ thiếu gia. Nhưng vào một buổi chiều cuối tuần nọ, Trịnh Vi hẹn Hà Dịch đến phòng cô chơi cờ, còn mình lại mượn cớ đi mua nước uống, sau đó không quay về nữa, cô ngồi xem các cụ già đánh cờ ở góc sân cho đến khi trời tối, bởi cô biết, hôm nay Thiếu Nghi cũng ở nhà.

Ngay cả người vô tâm vô tính như cô cũng nhận ra được một điều, mỗi khi Thiếu Nghi ở nhà, Hà Dịch rất thích xuống phòng tìm cô chơi cờ, chỉ cần Thiếu Nghi đi ngang qua, Hà Dịch như cậu bé trong lòng khắp khởi, bề ngoài thì cố tỏ ra bình tĩnh. Trịnh Vi và Thiếu Nghi không còn ngày ngày cãi nhau như trước, nhưng quan hệ giữa hai người cũng không có gì tốt hơn, cô không hy vọng Thiếu Nghi phải biết ơn cô, liệu Hà Dịch có được toại nguyện, Thiếu Nghi có rơi vào lưới tình hay không, tất cả đều là cái duyên cái số của mỗi người. Cô chỉ biết rất rõ rằng, Hà Dịch không phải là người cô cần.

Sau đó, sự theo đuổi cuồng nhiệt của Hà Dịch dành cho Thiếu Nghi ngày càng lộ rõ, bạn bè đồng nghiệp đều thấy tiếc cho Trịnh Vi, cô Lý càng ấm ức hơn, cậu cháu rể vàng sắp trúng câu rồi mà để thoát. Nhưng cũng giống như cô Chu, cô Vương, cô Lý không bao giờ từ bỏ sở thích lớn nhất của những người phụ nữ đã có chồng, vẫn tiếp tục giới thiệu cho Trịnh Vi các anh chàng mà họ giám định là đủ tiêu chuẩn. Còn Trịnh Vi lại quá mong mỗi được kết thúc cuộc sống cô đơn, chỉ cần đối phương

không đến nỗi quá tệ, cô không từ chối bất cứ cuộc hẹn nào. Cô đã gặp bác sĩ, luật sư, kế toán, viên chức nhà nước, ông chủ... dĩ nhiên còn cả vô số các anh tài khác trong ngành kiến trúc. Nói như lời Chu Cù là, thời gian đó, cô gần như quăng lưới đánh bắt hết thanh niên ở thành phố G, trong số những người này có người thích cô nhưng cô không thích, có người cô cảm thấy ưng nhưng đối phương lại không mấy may động lòng, còn lại phần lớn gặp rồi quên ngay.

Bất kể người ngồi trước mặt là ai, cô luôn luôn mở màn bằng câu hỏi kinh điển: “Anh có thích nước Mỹ không?” Có người nói thích, có người nói không thích, có người ngơ ngác. Trịnh Vi cảm thấy đây giống như một chuyện cười, nhưng đôi lúc cuộc sống lại là một câu chuyện bi hài. Có lẽ lưới tung quá rộng, cá to không vào được, cá nhỏ lại bơi mất, công cuộc tìm bạn đời như chiếc đèn cù của Trịnh Vi thu hoạch chẳng được đáng là bao. Cô đã từng nghĩ, thì cũng chỉ là tìm một người đàn ông, một việc đơn giản biết bao, nhưng thực tế phũ phàng đã chứng minh rằng, cô không thể tìm thấy.

Chỉ có điều, mặc dù không thực hiện được mục tiêu đã định, nhưng được gặp nhiều người cũng không phải là tệ, ít nhất sau khi làm quen với một thầy giáo dạy sinh vật ở trường đại học, cô mới biết cá Napoleon Wrasse đang có nguy cơ bị diệt vong; ít nhất một ông chủ hói đầu ở cửa hàng bán mì có nhiều chi nhánh đã cho cô phiếu ăn miễn phí hai tháng; ít nhất cô đã gặp anh chàng bác sĩ khoa ngoại trẻ trung khiến cô say như điếu đổ, mặc dù vị bác sĩ họ Kỷ khi đưa cô về đã lịch sự nói: “Tạm biệt, cô Lưu”. Ít nhất, cuối cùng cô đã hiểu, kể cả cô không quá kén chọn, nhưng vấn đề này cũng thật khó biết bao.

Thời gian đó Nguyễn Nguyễn gọi điện thoại cho cô, mỗi lần hỏi: “Cậu đang ở đâu vậy?” Trịnh Vi đều cười lớn, “Đừng hỏi tớ đang đi đâu, tớ đang đi hẹn hò hoặc trên đường đi hẹn hò”.

Cuối cùng các cuộc hẹn hò ngông cuồng của cô đã dừng lại ở Chủ nhiệm Văn phòng Thành Ủy Thành phố G, 35 tuổi, đến giờ vẫn chưa kết hôn, có nhà, có xe hơi, và Trịnh Vi cũng không hề nghi ngờ việc anh ta vẫn là trai tân. Cô cùng người đàn ông mặc bộ comple đen, thắt caravat đen, đầu tóc bóng mượt ăn món bít tết chán ngắt, nghe anh ta thao thao bất tuyệt ca ngợi phụ nữ Nhật Bản, Hàn quốc quỳ xuống lấy dép cho các ông chồng vừa đi làm về, chỉ trích sinh hoạt tình dục trước hôn nhân...

Thấy không thể chịu được nữa, cô bèn lảng sang chủ đề khác, “Bình

thường anh thích làm gì?”

“Chim, anh thích nuôi chim. Bình thường đi làm về anh không thích ra ngoài, bên ngoài toàn là những cảnh tắm tối hơi hám, đặc biệt thanh niên thời nay lại càng bê bối phức tạp, tiếng chim hót giúp anh bình tâm hơn. Còn em, anh thấy em rất dịu dàng, em thích con vật gì, em có thích chim không?”

Trịnh Vi cố nhịn cười, nói: “Không, em thích mèo”. Cô đặt đĩa xuống, nói có vẻ nghiêm túc: “Đi làm về anh thích chơi chim ở nhà, em thích chơi với mi mi[14], anh bảo có phải chúng mình rất có duyên với nhau không?”

Cô bắt chước giọng Chu Tinh Trì cười lớn, rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo, cuối cùng chỉ nhớ “Kể yêu chim” đó sống sờ, há hốc mồm. Hậu quả nghiêm trọng của vụ việc này là cô Lý đã bực mình tuyên bố sẽ không bao giờ quan tâm đến việc chồng con của Trịnh Vi nữa, Trịnh Vi kể chuyện cho Nguyễn Nguyễn qua điện thoại mà cười chảy cả nước mắt.

Nguyễn Nguyễn cũng cười, cô nói: “Cậu thật lắm trò. Người ta làm sai điều gì? Tình yêu có thể duy mỹ duy tân, hẹn hò là một cuộc trao đổi, mọi người nói hết những yêu cầu của mình ra, hợp nhau thì tốt, không hợp thì thôi, tại sao cậu lại chơi khăm anh ta một vố như vậy?”

Sau trận cười tưởng như vỡ bụng, Trịnh Vi nói: “Thôi cho qua, có lẽ cách này không phù hợp với tớ, Nguyễn Nguyễn, cần đàn ông làm gì, chẳng thà cậu làm bạn với tớ còn hơn”.

Nguyễn Nguyễn trầm ngâm một lát, “Vi Vi, tớ nghĩ tớ sắp lấy chồng rồi”.

Nguyễn Nguyễn chuẩn bị lấy chồng. Sau một hồi kinh ngạc, Trịnh Vi có cảm giác mình như đang nằm mơ. Người chồng tương lai của cô là một bác sĩ làm ở bệnh viện trực thuộc trường Đại học Y, tên là Ngô Giang, từ lúc bạn bè giới thiệu cho đến khi quyết định tổ chức đám cưới, tổng cộng hai người chỉ gặp nhau sáu lần.

“Cậu có yêu anh ấy không?” Trịnh Vi hỏi, thực ra trong lòng cô đã có câu trả lời. Một người chỉ gặp sáu lần thì yêu được bao nhiêu.

Nguyễn Nguyễn nói: “Anh ấy rất tốt, trước kia mãi lo học hành, không để ý đến chuyện tình cảm, sau đó về nước, công việc lại bận, trước khi gặp nhau, anh ấy với tớ đều có mong muốn tìm người để đi đến hôn nhân. Mặc dù thời gian quen nhau chưa dài, nhưng tớ tin anh ấy sẽ là một

người chồng tốt. Lần thứ sáu gặp nhau, lúc anh ấy quỳ xuống cầu hôn, dường như tớ không còn lý do nào để từ chối, có thể nếu để lỡ anh ấy, chưa chắc tớ đã gặp người nào tốt hơn, coi như tìm một người bạn cho mình, để yêu anh ấy chắc cũng không khó lắm."

- © -

Không có phù dâu nào như Trịnh Vi, khi cô dâu quàng tay cha và bước trên thảm đỏ trong bản hành khúc, cô đứng sau cô dâu mà nước mắt lưng tròng. Thế gian này còn có cô dâu nào xinh đẹp hơn Nguyễn Nguyễn? Bạn bè đến dự đều không ngớt lời khen ngợi chú rể trẻ trung, giỏi giang, chỉ có Trịnh Vi thấy Ngô Giang quá may mắn, chỉ cần gặp sáu lần, anh đã lấy được người phụ nữ tuyệt vời nhất thế gian.

Đám cưới của Nguyễn Nguyễn rất giản dị, cả cô dâu và chú rể đều không thích phô trương, chỉ mở tiệc đơn giản mời họ hàng bạn bè. Nguyễn Nguyễn trong chiếc váy cưới màu trắng, duyên dáng đứng bên cạnh chú rể đang mỉm cười, anh ấy không phải là Triệu Thế Vĩnh. Năm xưa Nguyễn Nguyễn vất vả đường xa chỉ vì muốn được ở bên cạnh người yêu đôi phút, một lòng chăm chút cho mối tình son sắt đó bền lâu, liệu đã bao giờ cô nghĩ sẽ có ngày hôm nay? Khi yêu, tưởng rằng người đó là cả cuộc đời của mình, ai ngờ vừa tỉnh giấc mộng, đã đứng bên cạnh một người khác.

Nguyễn Nguyễn gửi thiệp cưới cho Thế Vĩnh, anh ta không đến dự. Một mối tình kéo dài sáu năm đã để thua trước một người chỉ gặp sáu lần, số phận có sự an bài riêng của nó. Nhưng dù thế nào, chỉ cần Nguyễn Nguyễn hạnh phúc, chỉ cần Nguyễn Nguyễn hạnh phúc, trong suy nghĩ của Trịnh Vi, không ai xứng đáng với hạnh phúc hơn Nguyễn Nguyễn. Người chủ hôn hỏi, "Cô dâu Nguyễn Nguyễn, cô có đồng ý làm vợ chú rể Ngô Giang, suốt đời yêu thương anh ấy, ở bên anh ấy..."

Nguyễn Nguyễn nói: "Tôi đồng ý".

Cô vừa nói dứt lời, đột nhiên nhà thờ vang lên tiếng khóc nức nở, mọi người mới phát hiện ra, cô phù dâu xinh xắn đang nước mắt lưng tròng. Trịnh Vi thực sự là một phù dâu thất bại nhất thế gian, trong tiệc cưới của bạn, cô đã không tìm được tiếng khóc. Chỉ có Nguyễn Nguyễn hiểu Trịnh Vi, Nguyễn Nguyễn nhìn cô, mỉm cười rạng rỡ, dường như nụ cười đó muốn nói với cô rằng, chắc chắn mình sẽ hạnh phúc.

Lúc cô dâu chú rể đi chúc rượu, Trịnh Vi đã trang điểm lại và cầm ly rượu cùng phù rể đi theo sau cô dâu chú rể. Ngoài cô dâu chú rể, phù dâu

phù rể cũng là tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt bên cạnh cô dâu duyên dáng là cô phù dâu xinh xắn đáng yêu, nếu đêm nay có ánh sao e cũng không còn lấp lánh. Trước những lời chúc rượu vui vẻ của mọi người, Trịnh Vi không từ chối ai cả, ngay cả phần của Nguyễn Nguyễn, cô cũng uống thay.

Lúc đi riêng với nhau, Nguyễn Nguyễn ghé sát vào tai cô nói: “Đừng uống nữa”.

Cô chỉ cười, “Lâu lắm rồi tớ không được vui như thế này. Hôm nay là ngày gì nhỉ? Tớ có thể say, còn cậu thì không được say”.

Đi hết mười mấy bàn, may mà tửu lượng của cô không đến nỗi tồi, nhưng cũng có vẻ ngà say. Bàn tiếp theo là bàn của bạn bè chú rể, Ngô Giang lần lượt giới thiệu, “Mấy anh này là đồng nghiệp của anh ở bệnh viện, đây là biên tập viên của tờ xx nhật báo, ...còn đây là Viện phó Viện kiểm sát nhân dân quận xx...”

Khi chú rể giới thiệu đến vị khách có dáng người cao dong dỏng, đúng lúc vị khách đang đứng hơi chếch so với họ đó quay ra, gật đầu mỉm cười với cô dâu, sau đó ánh mắt anh liền đưa về phía người đứng sau cô dâu.

“À, đúng rồi, anh ấy họ Lâm, tên Tĩnh...”

Trịnh Vi bất ngờ ngắt lời Ngô Giang, cô nói: “Lâm Tĩnh, bảy năm không gặp, anh vẫn khỏe chứ?”

Lâm Tĩnh mỉm cười nâng cốc: “Em khỏe không, Tiểu Phi Long?”

Em khỏe không, Tiểu Phi Long? Anh là người đầu tiên trên thế gian gọi cô như vậy, hồi nhỏ chơi trốn tìm với cô dưới sân, sợ cô không bắt được anh sẽ khóc, nên không bao giờ anh trốn quá kỹ, mỗi khi bị cô tóm gấu áo cười thích thú, anh đều cố tình nói như vậy, “Em khỏe không, Tiểu Phi Long?”

Nếu cô là cô gái Trịnh Vi 17 tuổi, cô sẽ chọn quên đi mọi thứ trong giây phút này mà lao vào lòng Lâm Tĩnh khóc ngon lành, nhưng cô đã 25 tuổi, anh đã chơi trò trốn tìm kéo dài bảy năm với cô, lần này anh trốn quá xa, cô đã tưởng rằng kiếp này không thể tìm anh được nữa.

“Em rất khỏe”. Cô gái Trịnh Vi 25 tuổi nói.

“Các cậu quen nhau à?” Ngô Giang cũng sững sốt.

Lâm Tĩnh cười nói: “Hồi cô ấy một tuổi, tớ đã bế cô ấy trên tay, cậu bảo bọn tớ có quen nhau hay không?”

Trịnh Vi cũng nửa đùa nửa thật, “Đúng đấy, trước kia bọn em thân nhau đến mức em tưởng rằng lớn lên sẽ làm vợ anh ấy”.

Nghe thấy vậy mọi người lại xôn xao, nói mỗi thâm giao như thế đáng phải uống cho thật đã. Trịnh Vi không ngại ngần rót đầy rượu, nâng đến trước mặt Lâm Tĩnh. Lâm Tĩnh nhìn cô chăm chú, tư lự, đột nhiên anh lắc đầu cười, chạm cốc với Trịnh Vi. Sau khi uống hết ly của mình, anh liền giơ tay cầm ly rượu Trịnh Vi nhấp môi và uống cạn trước mặt mọi người.

Lập tức mọi người liền vỗ tay hưởng ứng, ai cũng bảo hóa ra Viện phó Viện kiểm sát cũng là người thương hoa tiếc ngọc, rồi mọi người dồn dập hỏi tại sao hai người như lâu lắm chưa gặp mặt.

Trịnh Vi trả lời: “Ai mà biết được chuyện thuở nhỏ, bạn bè chơi với nhau hồi nhỏ lớn lên đều mỗi người một ngã”.

Năm cô 17 tuổi, Lâm Tĩnh của cô đã ra đi, có lẽ trong đáy lòng sâu thẳm của cô mãi mãi giấu hình bóng anh ngày đó, giờ đây trước mặt cô, anh là người đàn ông xa lạ.

Lúc cô dâu tung hoa, Trịnh Vi đứng thẩn thờ ở một góc, Nguyễn Nguyễn đã ngắt chuẩn vị trí của cô và quay lưng lại, bó hoa rơi trúng vào Trịnh Vi. Lúc bó hoa rơi xuống, Trịnh Vi mới bừng tỉnh, theo trực giác cô định giơ tay bắt lấy nó, nhưng cuối cùng lại chậm một bước, chỉ túm được cánh hoa màu hồng phấn, trong tích tắc, bó hoa rơi xuống đất.

Sau tiệc cưới, khách khứa tham gia trò chơi động phòng cũng đã hào hứng ra về. Đêm cũng đã khuya, Nguyễn Nguyễn tiễn mọi người ra cổng, cô nói: “Anh Lâm Tĩnh, hay là anh đưa Vi Vi về hộ em nhé”.

Trịnh Vi vội khua tay: “Không cần phiền thế đâu, không cần phiền thế đâu. Ra đường bắt xe rất dễ thôi”.

Lâm Tĩnh nhìn Nguyễn Nguyễn cười, “Em yên tâm, cứ để việc đó cho anh. Tạm biệt, chúc bọn em tân hôn vui vẻ!” Rồi anh quay người sang, đón lấy túi của Trịnh Vi một cách rất tự nhiên, “Ta về thôi, xe của anh để ở dưới!”

Trên đường về, Trịnh Vi kéo cửa kính xuống rất thấp, gió đã cuốn bay vẻ hồng hào trên mặt cô, cô vẫn nhìn ra ngoài, tiếng nhạc của đài phát thanh vụn vỡ.

Lâm Tĩnh chăm chú lái xe, im lặng cho đến khi xe dừng ở trước cổng khu tập thể Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, Trịnh Vi quên cả hỏi, tại sao anh lại biết cô ở đây.

“Em xuống xe ở cổng thôi”. Trịnh Vi túm mái tóc rối bời hất ra sau lưng, “Rất cảm ơn anh đã đưa em về”.

Lâm Tĩnh không để ý đến lời cảm ơn của cô, “Em ở đâu nào, để anh đưa vào”.

“Không, không cần đâu, em đi vào được”.

“Em ở đây nào?”

Tự nhiên cô lại nổi cáu một cách vô cớ: “Em nói là không cần! Anh không biết nửa đêm nửa hôm để một người đàn ông lái xe đưa về, mọi người xung quanh có thể hiểu lầm à?”

Lâm Tĩnh đặt tay lên vô lăng: “Đúng là em vẫn giận anh”.

Trịnh Vi quay đầu sang một bên, giả vờ nhìn ra ngoài cửa xe, cô không phủ nhận, vì anh nói đúng. Mặc dù đã bao năm, cô cứ ngỡ đã hiểu anh, cô đã tha thứ cho sự ra đi không một lời từ biệt của anh, nhưng đến ngày được trùng phùng thực sự, trong lòng cô vẫn cảm thấy oán hận; con người thường không vĩ đại như mình tưởng. Sự ra đi của Lâm Tĩnh, không những mang theo mối tình đầu e ấp của cô, mà con mang theo cả người cô tin tưởng nhất. Cô phát hiện ra mình tồi tệ đến mức mọi sự thất bại trong mối tình sau này cô đều quy tội cho anh, mặc dù rõ ràng biết rằng đó không phải là lỗi của anh.

“Anh cũng đã từng giận mình, nhưng hồi đó anh không biết phải làm thế nào nên chỉ muốn ra đi. Đúng vậy, có lẽ anh không nên, nhưng con người có phải thần thánh đâu, ai chẳng có những lúc không dám nhìn thẳng vào vấn đề muốn lẫn tránh, em cũng biết đấy, một thời anh đã từng tưởng rằng cha mẹ anh là đôi vợ chồng hạnh phúc nhất, thậm chí anh cảm thấy hãnh diện vì gia đình anh đem lại được cho em những tình cảm ấm áp, hóa ra tất cả chỉ là giả tạo”.

Trịnh Vi liền cười, tiếng cô càng nghẹn ngào hơn, “Anh đi liền bảy năm”. Bảy năm qua, anh không cho cô một bức thư, một cú điện thoại.

“Anh tưởng em hạnh phúc”.

“Em hạnh phúc, vì thế anh có thể tiếp tục biến mất”.

Lâm Tĩnh im lặng một hồi lâu, nói: “Từ trước tới giờ anh không thích làm những việc vô nghĩa, sau khi về nước anh có gọi điện thoại cho em, em đã hạnh phúc thì anh phải ra đi. Có lẽ anh đã sai, nhưng anh sẽ không để mình phạm sai lầm lần nữa”.

Trịnh Vi kiên quyết mở cửa xe bước xuống, cô đi thẳng về phía trước, không nghe thấy tiếng Lâm Tĩnh nổ máy, nhưng cũng không chịu quay đầu. Đến tờ mờ sáng hôm sau, cô thấy vô cùng khát nước, bèn bò dậy rót cho mình một cốc nước lọc, không bật đèn, uống một ngụm rồi ngồi

thần thờ dưới ánh đèn đường lơ mờ ngoài cửa sổ. Khi cô đặt cốc nước xuống, bật đèn phòng, lục lọi va ly tủ quần áo như một người điên, cô bắt đầu thấy hồi hận vì đã cất chúng quá kỹ.

Thiếu Nghi nằm phòng bên cạnh giật mình vì tiếng động của cô, gõ cửa phòng cô kêu lên: “Trịnh Vi, sáng sớm tinh mơ cậu khùng à? Có để cho người khác ngủ nữa không hả?”

Trịnh Vi vẫn tiếp tục lục lọi, cô chỉ quay người đáp một câu: “Đợt trước Hà Dịch lên cơn nửa đêm nửa hôm đứng dưới tầng hát cho cậu nghe, tôi có nói gì không?”

Thiếu Nghi cứng họng, hậm hực trở về phòng. Sau một hồi lục lọi, cuối cùng Trịnh Vi đã tìm được đồ vật mà cô muốn tìm trong một chiếc va ly da mang từ trường đến.

Cô mở chiếc hộp sắt nhỏ đó, lấy ra tấm bằng tốt nghiệp và bằng học vị đặt ở trên cùng, hai nụ cười trong sáng liền vượt qua khoảng thời gian bảy năm dài đằng đẵng và vô tư hiện ra trước mắt cô. Cô cầm tấm ảnh bắt đầu hơi ố vàng đó trong tay, lấy ngón tay phẩy lớp bụi trên đó, chàng trai trẻ trong ảnh có nụ cười trong sáng, ánh mắt dịu dàng, đây mới là Lâm Tĩnh của cô, bây giờ cô phải nhìn lại một lần nữa, vì trong khoảnh khắc thần thờ đó, đột nhiên cô phát hiện ra mình không còn nhớ hình ảnh của Lâm Tĩnh trước năm 22 tuổi. Người đàn ông đưa cô về ban này với bờ vai rộng, ánh mắt sắc sảo, nụ cười luôn tỏ ra tư lự, bộ râu dưới cằm và quai hàm đã được cạo sạch sẽ nhưng vẫn hằn rõ, mặc dù trông anh vẫn đang hoàng, phong độ, nhưng cô không thể nào tìm lại được cảm giác nương tựa, gần gũi như thuở nào. Hình ảnh cô trong mắt anh, phải chăng cũng không phải là cô bé Trịnh Vi ngày xưa nữa. Cô không thể xóa sạch lớp bụi thời gian phủ trên mặt họ.

Câu nói cuối cùng của Lâm Tĩnh ám ảnh mãi trong đầu Trịnh Vi, càng nghĩ càng thấy nôn nóng, đã lâu lắm rồi cô không có cảm giác này, anh nói thế là muốn ám chỉ gì, hay do cô lại đoán sai một lần nữa?

Chưa đầy hai ngày sau, một cú điện thoại gọi đến văn phòng đã chứng minh cho sự phán đoán mơ hồ của cô.

“Xin chào, phòng giám đốc Công ty 2 Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc”.

Trịnh Vi nhắc điện thoại lên và mở đầu bằng câu chào đã thuộc lòng từ lâu. Tiếng cười vừa quen thuộc vừa xa lạ đó khiến cô phải liếc sang phòng Chu Cù một cái rồi hạ thấp giọng: “Sao anh lại biết số điện thoại của văn phòng em?” Sau khi hỏi xong cô mới thấy câu hỏi này thật ngớ

ngăn, ViệM kiểm sát nơi anh làm việc cùng ở một quận với Công ty 2, đối với cơ quan kiểm sát và các ban ngành của quận, lấy số điện thoại liên hệ của bất kỳ doanh nghiệp nào trong quận đều rất dễ dàng.

“Hôm đó em về vội quá, quên cả để lại số điện thoại di động”. Đường như Lâm Tĩnh khá vui, giọng anh nói cũng có phần hồ hởi.

“Hiện đang là giờ làm việc”. Trịnh Vi lại không hào hứng như anh.

Lâm Tĩnh nói: “Ừ, làm việc nghiêm túc quá nhỉ. Thế nên bây giờ anh không có ý định làm phiền em, có việc gì hết giờ làm việc sẽ nói sau, anh đến đón em hay hẹn gặp em ở tiệm ăn?”

Trịnh Vi bật cười tỏ vẻ ngạc nhiên: “Em nhận lời đi ăn với anh từ bao giờ?”

Tiếng anh nhẹ nhàng, “Kiểu gì thì em cũng phải ăn cơm, coi như đi ăn cùng anh, dạo này anh phải tiếp khách nhiều, lâu lắm rồi chưa ăn bữa cơm nào ngon, thấy dạ dày cũng hơi khó chịu, em biết khu vực này chỗ nào có tiệm ăn thanh đạm không?”

Đường như Trịnh Vi cũng mềm lòng hơn, trước kia anh ăn uống rất điều độ, chỉ cần có thay đổi nhỏ là thấy đau dạ dày, nhưng cô vẫn tỏ ra cứng rắn: “Đau dạ dày, đầy bụng thì tìm thuốc Sidashu, tối nay em phải làm thêm...”

“Làm thêm giờ đúng không?” Đường như anh đã biết trước cô sẽ nói như vậy, bèn cười nói: “Không sao cả, công việc là quan trọng, em làm đến mấy giờ, anh đến đón em. À, phải rồi, Giám đốc hiện giờ của em là Chu Cù phải không, hồi anh ấy làm ở phòng Quản lý thị trường trên Tổng Công ty, bọn anh đã có lần ăn cơm với nhau, hay là anh vừa đợi em, tiện thể đến thăm anh ấy một chút...”

“Không cần đâu, tự nhiên em nghĩ việc trong tay em để mai làm cũng được”. Lửa gió xoay chiều vốn là sở trường của Trịnh Vi.

Lâm Tĩnh lại bật cười ra tiếng, “Vậy thì em cứ làm việc đi nhé, hết giờ anh đợi em ở chỗ ngã tư gần Công ty em, em làm xong thì ra nhé, tối nay anh có thời gian, đợi một chút cũng không sao”.

Trịnh Vi đặt điện thoại xuống, thầm rửa mình vô tích sự, tại sao mình lại ấM Ớ nhận lời anh ta nhỉ, sau đó cô lại nghĩ, không phải quan ta bắt tài mà do kẻ địch quá xảo quyệt, khiến cô mắc bẫy từ bao giờ cũng không hay.

Mặc dù biết rõ là cách một cánh cửa, Chu Cù ngồi trong không thể nghe thấy cô vừa nói gì, nhưng cô vẫn thấp thỏm liếc về phía đó. Từ lúc đi về,

sắc mặt của Chu Cù tỏ ra hơi bất thường, cô đã làm việc bên cạnh anh ba năm nên biết rất rõ. Lúc này đây anh như một quả bom không thể động tới, vừa nãy Trưởng phòng Tài vụ bất chấp sự ngăn cản của cô gõ cửa đi vào rồi phải ầm Ức đi ra mà không được việc gì. Mặc dù không biết người nào cao tay làm cho Chu Cù vốn rất điềm tĩnh nổi trận lôi đình, nhưng việc anh đóng cửa ý muốn nói rằng không được làm phiền, cô không muốn biết nguyên nhân, chưa đến lúc thực sự cần thiết, tránh cánh cửa đó càng xa càng tốt.

Lúc gần hết giờ làm việc, Trịnh Vi đã thu dọn xong đồ đạc từ trước, đột nhiên cô nghe thấy tiếng cốc thủy tinh rơi xuống đất vỡ choang, tiếp đó là một tiếng động lớn. Trong tình huống này cô không hỏi han gì e cũng không ổn, cô cũng lo Chu Cù nhốt mình trong đó cả buổi chiều, không biết đã xảy ra chuyện gì, nên đành gõ cửa: “Sếp ơi, có chuyện gì đấy ạ?” Bên trong tĩnh lặng như tờ. Trịnh Vi đã có phần sốt ruột, cô lại gõ cửa lần nữa, vẫn không thấy động tĩnh gì, bèn bấm bụng đẩy cửa vào.

Cửa đã mở, Chu Cù ngồi lệt thốt trên chiếc ghế da, giấy tờ vứt bừa bãi trên bàn, các mảnh cốc vỡ rơi tung tóe dưới sàn. Trịnh Vi thầm kêu lên, trút giận cứ việc trút giận, việc gì phải ném đồ đạc, ném đồ đạc cứ việc ném, nhưng sao lại đi ném cốc? Sếp thì thỏa lòng, chỉ khổ thân cô - kẻ phải thu dọn chiến trường.

“Sếp ơi, sếp không sao chứ?” Trước mặt người khác cô gọi anh là “Giám đốc Chu”, những lúc có riêng hai người cô đều gọi là sếp, anh cũng mặc cô.

Chu Cù xoa tay lên huyệt thái dương với vẻ vô cùng mệt mỏi, “Trịnh Vi, cô nhặt hộ tôi giấy tờ lên”.

Trịnh Vi liền ngoan ngoãn làm theo, lúc thu dọn giấy tờ vứt văng vãi dưới đất, vô tình cô nhìn thấy một tờ giấy nổi bật trong đó, đó là một bức thư nặc danh được đánh máy, tố cáo Giám đốc nhiệm kỳ trước của Công ty 2, hiện giờ là Giám đốc Công ty dịch vụ trực thuộc Công ty 2 - Giám đốc Công ty TNHH Kiến trúc Thịnh Thông Phùng Đức Sinh. Trịnh Vi khẽ liếc một cái rồi thu ngay tầm mắt lại, nhưng cuối cùng không nén nổi tò mò, cô lại liếc một lần nữa, thấy Chu Cù không nói gì, biết là anh cho phép, bèn vừa thu dọn vừa xem, ngoài thư tố cáo, còn có hồ sơ tài vụ Chu Cù lấy từ Công ty Thịnh Thông, mặc dù Trịnh Vi không thạo lĩnh vực này, nhưng xem xong vẫn giật mình. Đối với tất cả các doanh nghiệp quốc doanh lớn, sự tồn tại của các Công ty dịch vụ là rất mâu thuẫn và khó

giải quyết, một mặt do sự gò bó, cứng nhắc trong cơ chế của các doanh nghiệp nhà nước và xuất phát từ nhu cầu phúc lợi của đội ngũ công nhân viên chức, trên danh nghĩa cũng như về mặt cơ chế, các Công ty này tồn tại độc lập, nhưng thực tế lại phụ thuộc vào các doanh nghiệp của nhà nước, hiện nay trước sự quản lý chặt chẽ đối với nguồn tài sản nhà nước, vấn đề liên quan đến các Công ty dịch vụ là một vấn đề nhạy cảm, sơ ý một chút là rất dễ lôi thôi, rút dây sẽ động rừng ngay. Nhưng rõ ràng Phùng Đức Sinh không phải là người cẩn thận, mặc dù có rất nhiều chuyện mọi người biết rõ là quy định ngầm, nhưng bề ngoài ông ta vẫn giải quyết rất kém cỏi, đầy sơ hở và hết sức ngông cuồng.

“Sếp, cái này...” Trịnh Vi đặt tập giấy tờ đã sắp xếp gọn gàng lên bàn Chu Cù, cô đã hiểu ra nguyên nhân khiến Chu Cù thịnh nộ, bất giác lòng đầy lo lắng. Cô không nghi ngờ Chu Cù là con người chính trực, mặc dù trên danh nghĩa Thịnh Thông có tư cách pháp nhân độc lập, nhưng thực tế lại trực thuộc sự quản lý của Công ty 2. Bản thân Phùng Đức Sinh vẫn đang là nhân sự chính thức của Tổng Công ty, hưởng chế độ như các viên chức tuyến giữa chính thức khác của Công ty 2, hành động của ông ta sẽ khiến Chu Cù bị vạ lây, giải quyết không khéo sẽ khó tránh khỏi trách nhiệm.

Đương nhiên là Chu Cù hiểu ý Trịnh Vi, anh thở dài, nói: “Ông Sinh tuổi tác như thế rồi mà còn làm ăn thế đấy. Nhưng xét cho cùng, năm đó tôi mới đến làm việc ở Tổng Công ty, chỉ là một anh kỹ sư quen trên công trường, ông ta có giúp đỡ tôi mấy lần, không có ông ấy chưa chắc tôi đã được như hôm nay, ơn đó tôi vẫn ghi nhớ”.

“Nhưng...”

“Cô về đi, chuyện này cô biết thế là được, tôi sẽ có cách giải quyết”.

Trịnh Vi và Lâm Tĩnh ngồi trong tiệm ăn Nhật Bản yên tĩnh, trang nhã, lòng vẫn day dứt chưa nguôi, tại sao thế giới người lớn lại có nhiều điều xấu xa, tồi tệ và bất lực đến vậy.

“Em nghĩ gì vậy?” Lâm Tĩnh gấp vào bát cô món tẩm bột mà cô thích.

Trịnh Vi lấy đũa gắp gắp thức ăn trong bát, cô cảm thấy nên hỏi thẳng vấn đề: “Lâm Tĩnh, tại sao anh lại đến tìm em?”

Lâm Tĩnh nhấp một ngụm rượu rồi từ từ đặt chén xuống, “Vi Vi, em nghĩ vì sao anh đến tìm em?”

Trịnh Vi cười giễu, “Lẽ nào anh muốn nói, đến giờ anh mới bắt đầu hối hận vì sự ra đi của mình, muốn chúng ta bắt đầu lại?”

“Em không muốn sao?”

“Lâm Tĩnh, nếu em nhớ không lầm thì anh ở Mỹ bốn năm, về nước đã được ba năm, thời gian đó anh có vô số cơ hội, có thể tìm em một cách dễ dàng, nhưng bảy năm qua, anh không hề cho em tin tức gì.”

Cô vẫn như xưa, nói chuyện không bao giờ vòng vo.

Lâm Tĩnh nói: “Anh biết em sẽ nghĩ như vậy. Vi Vi, thực ra anh không dừng cảm như em - có rất nhiều người giống anh không có được dừng khí như em. Bọn anh sợ những điều rối ren không thể giải quyết, sợ sau khi hy sinh sẽ không được đền đáp, sợ những việc không thể ngờ trước, càng sợ không đạt được cái mà mình mong muốn. Hồi ở Mỹ, anh không dám chắc mình sẽ quên được chuyện xảy ra ở nhà, không dám chắc mình có thể ở bên cạnh em như trước mà không có chuyện gì xảy ra, sau đó anh về nước, cha anh cũng đã mất, lúc đó anh mới không tìm được nữa mà gọi điện thoại cho em, bạn cùng phòng em nói, em với bạn trai em ra ngoài rồi. Thực ra anh đứng gọi điện ngay dưới bộ điện thoại dưới ký túc xá của em, anh nhìn thấy em đi về phía cậu ấy và cười rất tươi, lúc đó anh nghĩ, kể cả người đó là anh, chưa chắc anh đã làm cho nụ cười của em rạng ngời hạnh phúc được đến thế. Trong hoàn cảnh đó, anh theo đuổi em cũng có ý nghĩa gì, ngoài nỗi phiền muộn vô ích, lúc ra đi anh đã phải lường trước được kết quả đó. Nếu anh coi em là em gái của anh, anh có thể ở bên em mà không phải bận tâm gì cả, nhưng em không phải là em gái của anh, anh buộc phải lựa chọn hoặc anh phải ra đi, hoặc anh phải có được một kết quả. Anh không thích sự vô vị và những nỗi buồn vô ích, em sẽ thấy anh ích kỷ, nhưng con người luôn lựa chọn cách bảo vệ mình một cách tối đa. Anh là một người bình thường, Vi Vi, anh đã gặp rất nhiều người giống như anh, chính vì lẽ đó, sau này anh mới biết Tiểu Phi Long độc nhất vô nhị đáng quý biết bao”.

Trịnh Vi thở một cái rất sâu, nói với vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Có lẽ em cũng nên làm một người bình thường, thế gian này làm gì có Tiểu Phi Long?”

“Em không tin cũng không sao, kể cả không có em trong bữa tiệc cưới hôm đó, anh cũng đã có dự định sẽ liên lạc với em”.

Cô liếc cười, “Chuyện xảy ra đã quá lâu rồi, cuối cùng anh mới phát hiện ra rằng em không hạnh phúc như anh tưởng tượng, nên anh đã rất vĩ đại quay lại để cứu sự cô đơn của em đúng không? Hay là giờ đây cuối cùng anh đã chắc chắn có được kết quả mà anh mong muốn, anh đoán em sẽ

mừng rơi nước mắt và nói, coi như bảy năm đó không tồn tại, bọn mình sẽ lại như ngày trước. Anh nhầm rồi, Lâm Tĩnh, bảy năm đó vẫn hằn sâu trong ký ức em, em đã sống cuộc sống của riêng mình, một cuộc sống không có anh. Em không còn là Tiểu Phi Long của anh, em đã yêu người khác”.

“Nhưng em và cậu ấy không đi đến kết quả gì”.

Lâm Tĩnh nói. “Đúng vậy, anh ấy cũng đi Mỹ giống anh, ngay cả cơ hội chờ đợi cũng không cho em, hiện tại em là một cô gái cô đơn liên tục thất bại trong những cuộc hẹn hò, nhưng nếu em bắt buộc phải tìm một người đàn ông thì em thà như Nguyễn Nguyễn, lấy một người xa lạ chỉ gặp mặt sáu lần, mà không lựa chọn anh. Sống với một người đàn ông xa lạ cho đến hết đời, em sẽ chấp nhận số phận đó, nhưng nếu người đó là anh, em sẽ không cam chịu!”

Cuối cùng họ không ăn được hết bữa, Trịnh Vi vội vã bỏ về giữa chừng, Lâm Tĩnh liền đuổi theo, cuối cùng đưa được cô về khu tập thể.

Đêm khuya, khi Trịnh Vi đang ngủ nửa say nửa tỉnh thì nhận được tin nhắn Lâm Tĩnh gửi đến: “Vậy em hãy coi anh như người xa lạ”.

Cô gục đầu xuống gối, nước mắt giàn giụa.

Chương 16: Thư ký Trịnh Vi và Trợ lý Trần Hiếu Chính

Vì lấy chồng nên Nguyễn Nguyễn quay lại thành phố G, đây là điều khiến Trịnh Vi vui nhất. Thực ra công việc của cô ở thành phố S khá tốt, nhưng với Nguyễn Nguyễn, điều quan trọng hơn vẫn là cuộc sống gia đình hiện tại. Cô bình tĩnh đi tìm công việc mới, một điều rất rõ là bác sĩ Ngô Giang không muốn để cô vợ mới cưới của mình phải bôn ba vì cơm áo gạo tiền. Rất nhiều lần, chỉ cần hết giờ làm việc, Trịnh Vi lại đi nửa vòng thành phố để đến nhà Nguyễn Nguyễn ăn cơm trực.

Cô rất ít khi gặp bác sĩ Ngô Giang ở nhà, Nguyễn Nguyễn cũng nói, anh ấy bận lắm, trong khoa anh ấy, các bác sĩ có thâm niên cao hơn anh lại không đủ sức khỏe, các bác sĩ trẻ lại chưa thể đảm nhiệm công việc một mình, các ca phẫu thuật quan trọng phần lớn đều để anh trực tiếp mổ, thời gian trực vốn đã được xếp kín, thỉnh thoảng ở nhà ăn bữa cơm cũng không được yên thân, điện thoại gọi đến lại hối hả ra khỏi nhà. Chính vì

lẽ đó, anh rất cần có người vợ hiền đảm đang, ít nhất sau một ngày làm việc mệt mỏi trở về nhà, cảm nhận được tổ ấm gia đình, nếu Nguyễn Nguyễn cũng đi làm, cả hai đều bận rộn, như thế còn gọi gì là nhà nữa. Trịnh Vi ngồi dưới giàn chanh leo trên sân thượng nhà Nguyễn Nguyễn, Nguyễn Nguyễn tự tay mua về trồng sau khi cưới, chẳng mấy chốc nó đã leo kín giàn. Trịnh Vi nhìn Nguyễn Nguyễn đang chăm chú tưới cây, hỏi: “Cậu ở nhà suốt ngày thế này mà không thấy chán sao?”

Nguyễn Nguyễn nói: “Ngày nào tớ cũng có bao nhiêu việc để làm, lúc nào cũng cảm thấy không đủ thời gian, làm gì có lúc nào rỗi”. Ngô Giang là người thích sạch sẽ, vỏ ga, vỏ gối, vỏ chăn ở nhà đều màu trắng, ngày nào cũng phải thay giặt, sàn nhà sạch bóng, ánh nắng mặt trời chiếu vào không được nhìn thấy bụi, ăn uống cũng rất kén chọn. Trước khi cưới, anh ấy thuê một người giúp việc theo giờ, hàng ngày đến dọn dẹp nhà cửa ba tiếng. Sau khi cưới Nguyễn Nguyễn, để tiện cho việc chăm sóc Nguyễn Nguyễn, anh đổi người giúp việc theo giờ đó thành người giúp việc cả ngày, nhưng chưa đầy một tháng Nguyễn Nguyễn đã phát hiện ra một vấn đề, khu nhà họ đang sống nằm trong khu vực có phong cảnh thiên nhiên đẹp nhất thành phố, yên tĩnh, sạch đẹp không cần nói làm gì, nhưng cơ sở hạ tầng chung quanh không đồng bộ, phần lớn các hộ trong khu chung cư này đều có xe riêng, siêu thị hoặc chợ gần nhất cũng phải lái xe hết 15 phút. Người giúp việc không biết lái xe, còn bến xe buýt lại cách quá xa; để người giúp việc tiện trong việc mua thức ăn, hàng ngày Nguyễn Nguyễn phải lái xe đưa đón chị ấy. Nguyễn Nguyễn cảm thấy làm như thế là phức tạp hóa một vấn đề rất đơn giản, cô không phải là tiểu thư đài các gì. Cô tự cảm thấy mình có thể đảm nhiệm được các công việc gia đình, vì thế sau khi được bác sĩ Ngô Giang đồng ý, cô đã trả thêm ba tháng lương cho người giúp việc đó và cho nghỉ, để cô tự tay chăm lo cuộc sống hàng ngày của anh. Cô làm việc vốn chu đáo, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều chăm lo đầu vào đấy, bác sĩ Ngô Giang ngoài những lời khen và cảm động trước sự đảm đang của vợ, càng thấy yên tâm công tác hơn, chưa đầy 35 tuổi đã trở thành trụ cột trong ngành. Anh thường nói tất cả những điều này là do anh có một người vợ hiền.

Trịnh Vi nhắm hờ mắt, nói: “Mấy hôm trước tớ gọi điện cho Trư Bắc, cô nàng vẫn chưa học xong, chắc là do bị kích động mạnh, năm nay lại thi tiến sĩ. Nói đến chuyện của cậu, Trư Bắc bảo có thể gọi cậu là “Nỗi sỉ nhục của phụ nữ Trung Quốc thời đại mới”, nói thật đấy, nếu người

khác biết một người tốt nghiệp với số điểm cao nhất của khoa Xây dựng trường Đại học G khóa x, cuối cùng lại trở thành một bà nội trợ, thật đúng là quá khôi hài”.

Nguyễn Nguyễn tỏ ra không chịu, “Thế thì có sao, ít nhất các kiến thức chuyên ngành của tớ cũng đã giúp tớ có một tay nghề khá ổn trong việc chăm sóc vườn hoa này.”

Trịnh Vi tỏ ra bất bình thay cho bạn, “Tớ đến mấy lần rồi, cuối tuần cũng không thấy anh chồng bác sĩ đáng kính của cậu ở nhà, anh ta giỏi thật đấy, một chiếc nhẫn cưới là đổi được một người giúp việc, ban ngày làm việc, tối đến ngủ cùng. Nguyễn Nguyễn, lần gần đây nhất cậu ăn cơm cùng với anh ta là hôm nào?”

“Không lâu đâu, ba hôm trước thôi”.

Trịnh Vi thở dài, “Chuyện chưa bao giờ nghe thấy, không ngờ lại xảy ra ở nước Đại Thanh. Anh ta cũng chỉ là một bác sĩ khoa Ngoại, đâu có phải là phi công vũ trụ, lấy vợ rồi, gì phải đến nỗi bạn như vậy, thế mà cậu cũng chịu được. Cậu còn nhớ hình dáng của anh ta không?”

Nguyễn Nguyễn chăm chú nghĩ một lát rồi bật cười, “Ngốc ă, đàn ông coi trọng sự nghiệp có gì là xấu”.

“Cậu không sợ anh ấy ngoại tình à?”

“Ngoại tình?” Nguyễn Nguyễn cười rồi lắc đầu, “Chỉ mong anh ấy có thời gian rảnh rồi để nghĩ đến chuyện đó, tớ đoán với thói quen nghề nghiệp của anh ấy, nhìn thấy phụ nữ khỏa thân là chỉ muốn rạch dao”.

Trịnh Vi bật cười, “Khủng khiếp quá”. Tiện tay cô kéo một chiếc lá trên đầu, chần chừ một lát cuối cùng vẫn hạ giọng hỏi: “Thế...anh ấy biết chuyện trước kia của cậu không?”

Nguyễn Nguyễn lắc đầu, “Tớ không biết anh ấy có biết hay không, có lẽ trong lòng anh ấy biết rất rõ, nhưng ít nhất anh ấy chưa bao giờ hỏi. Vi Vi, nghe lời tớ, những chuyện như thế, nếu không hỏi thì cậu đừng bao giờ nhắc, hãy để chuyện đã qua lùi vào dĩ vãng, điều quan trọng nhất là hiện tại. Thực ra anh ấy rất tốt với tớ, rất tôn trọng tớ, cũng rất gần gũi, quan tâm đến tớ, nhớ ngày sinh nhật của tớ, ngoài Tết Thanh minh ra, ngày lễ nào cũng tặng hoa, mặc dù những ngày đó đều được lưu trong lịch điện thoại di động của anh ấy, nhưng ít ra là anh ấy quan tâm. Ngoài công việc quá bận rộn ra, tớ không biết còn chê anh ấy ở điểm nào”.

“Thế cậu có thấy hạnh phúc không?” Trịnh Vi hỏi.

Nguyễn Nguyễn vặn lại: “Định nghĩa về hạnh phúc là gì?”

Cuối cùng, Nguyễn Nguyễn lảng sang chủ đề khác, “Đừng nói chuyện của tớ nữa, cậu và Lâm Tĩnh thế nào rồi? Cuối cùng hai người cũng gặp lại nhau, chắc không đơn giản chỉ chào nhau một câu thôi chứ?”

Trịnh Vi xé chiếc lá đang cầm trên tay, “Còn biết làm thế nào, thực ra có rất nhiều vấn đề tớ đều hiểu, chỉ có điều không thể vượt qua được những ám ảnh trong lòng. Nếu hồi đó anh ấy không đi, con của tớ và anh ấy phải biết gọi cậu là cô rồi, nhưng anh ấy đi mà không nói câu nào, tớ gặp ...Trần Hiếu Chính, đây có lẽ là cái duyên cái số mà mọi người thường hay nói. Nếu nói Lâm Tĩnh là người đem lại cho tớ giấc mơ về tình yêu đầu đời, thì Trần Hiếu Chính mới là người đem lại cho tớ tình yêu thực sự, vì anh ấy mà tớ mới học được cách làm thế nào để yêu một người, học được cách làm thế nào để thể hiện tình yêu, tớ học xong, anh ấy cũng ra đi. Kể cả là như thế, vì đã từng có anh ấy nên tớ và Lâm Tĩnh không thể quay lại, không biết vì sao, lần nào đối mặt với Lâm Tĩnh tớ cũng cảm thấy lòng ngổn ngang trăm mối, nhưng anh ấy không còn là người mà hồi nhỏ tớ một lòng một dạ muốn lấy làm chồng”.

“Thế các cậu còn liên lạc với nhau không?”

“Thỉnh thoảng, ngoài lời nhắn tin hôm đó của anh ấy, về sau bọn tớ không nhắc gì đến chuyện này nữa, thỉnh thoảng đi ăn cũng nhau, coi như gặp mặt bạn cũ, tớ cũng ngại từ chối. Tớ chỉ sợ một ngày nào đó ngay cả nỗi oán hận của tớ đối với anh ấy cũng không còn nữa, bao tình cảm trong mười bảy năm, cuối cùng còn giữ được bao nhiêu?”

Nếu không đến chơi với Nguyễn Nguyễn, phần lớn thời gian còn lại của Trịnh Vi vẫn dành để sống một mình, người bạn thân nhất bên cạnh cô vẫn là Nguyễn Nguyễn, cuối cùng cũng chỉ còn lại Nguyễn Nguyễn mà thôi. Mặc dù ngày ngày sống chung một mái nhà với Thiếu Nghi, nhưng cô và Thiếu Nghi không thể thân mật hơn. Nhắc đến tính cách dở hơi đó của Thiếu Nghi, cũng thấy khó chịu thật. Trịnh Vi cảm thấy sự theo đuổi của Hà Dịch đối với Thiếu Nghi thực sự ngông cuồng và khó lý giải, người ta càng không muốn gặp, anh ta lại càng xông tới, gài bẫy lừa dối, bao vây chặn đường, có chiều nào xài hết chiêu đó nhưng Thiếu Nghi vẫn không mấy thay đổi. Ai cũng bảo Thiếu Nghi không biết điều, mặc dù nhờ có quan hệ cô ta mới vào được Công ty 2 nhưng người họ hàng giúp cô ta đã rời vị trí lãnh đạo từ lâu, trong khi Hà Dịch lại là cậu ấm của vị lãnh đạo có quyền uy nhất trong Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, trông cũng khôi ngô tuấn tú, được Hà Dịch để mắt tới quả là một

điểm phúc lớn. Nhưng Trịnh Vi cũng mơ hồ đoán được Hà Dịch không phải mẫu người Thiếu Nghi thích, và quá khư ham chơi, thích trêu hoa ghẹo nguyệt của anh ta là điều Thiếu Nghi tối kỵ.

Rất hiếm đàn ông lọt được vào mắt xanh của Thiếu Nghi, Trịnh Vi may mắn được chứng kiến một lần, hôm đó cô ăn cơm ở nhà ăn trong trụ sở Công ty, đúng lúc gặp Thiếu Nghi, hai người ngồi ăn cùng bàn, mặc dù không nói gì nhiều nhưng cũng hỏi thăm nhau vài câu, nhưng khi có một người đàn ông vô tình đi ngang qua, cô phát hiện thấy hai má Thiếu Nghi đỏ bừng lên rất đáng ngờ. Thực ra Trịnh Vi cũng đã từng gặp người đó, nghe nói là anh chàng đẹp trai nhất của viện thiết kế, trông rất dễ khiến người ta say như điếu đổ, nhưng gia đình anh ta rất có vai vế, làm việc ở viện thiết kế chỉ do hứng thú. Với mẫu người này, Trịnh Vi luôn giữ thái độ “Chỉ nên ngắm nhìn mà không đùa cợt”, lần trước trong hội thi đấu cờ vây của ngành kiến trúc, cô còn tự tay loại anh chàng này- nhưng nói đi nói lại chẳng ra gì, nếu cô là anh ta, chắc chắn cô sẽ không làm những việc để lộ điểm yếu của mình như thế.

Nói ra cũng trùng hợp lạ, hôm đó anh chàng đẹp trai vừa đi qua, Thiếu Nghi ngượng ngùng trước ánh mắt theo dõi của Trịnh Vi, rồi Thiếu Nghi quay đầu khẽ ho hai tiếng, không ngờ nhìn thấy dưới sàn nhà cạnh bàn ăn có một sợi dây chuyền bạc, cô liền nhặt lên, thấy mặt dây chuyền giống ngọc cẩm thạch, nhìn giống chiếc khuyên tai hình giọt lệ. Trước khi anh chàng đẹp trai đi qua, sàn nhà không nhìn thấy gì, Thiếu Nghi không kịp nghĩ gì bèn đuổi theo ngay, mấy phút sau, quay lại tiếp tục ăn cơm. Trịnh Vi không nén nổi tò mò, cũng không thèm để tâm đến sự lạnh lùng của cô bạn, ghé sát vào hào hứng hỏi, “Trời cho cơ hội ngàn vàng, có tiến triển gì không, nhặt được tin vật mà chàng không gửi tặng nàng cái gì để làm tin hả?”

Thiếu Nghi hậm hực nói: “Vớ vẩn! Anh ta cũng cuống cả lên, lúc tớ vừa cầm dây chuyền đi tới, anh ta liền xông tới giằng ngay sợi dây chuyền, mắt nghe như chực khóc. Tớ bảo với anh ta, em có phải là kẻ trộm đâu, em nhặt được nên mang trả lại anh, không ngờ anh ta lại rút ví ra định đưa cho tớ tiền”.

Trịnh Vi cười rất to trước sự đau khổ của cô bạn: “Thất bại, thất bại lớn, giấc mơ hoài xuân tiêu tan rồi phải không”.

Lần này không ngờ Thiếu Nghi cũng không quặc lại cô, nói với vẻ thờ thán: “Anh ta coi trọng sợi dây chuyền như vậy, tớ đoán chắc chắn sợi

dây đó có liên quan đến một cô gái rất quan trọng với anh ta”.

“Giỏi thì cậu phải ra mặt so tài với chủ nhân của sợi dây chuyền đó, đừng bảo tớ không báo cho cậu biết thông tin nội bộ nhé, cô Lý, Chủ tịch công đoàn nói, ngày trước anh chàng cũng có người yêu đấy, sau này không hiểu sao lại chia tay rồi”.

Thiếu Nghi cười vẻ giễu cợt: “Tớ thích những người đàn ông chung thủy trong chuyện tình cảm, nhưng những người đàn ông kiểu này sẽ không để mắt đến tớ đâu, chỉ là thưởng thức mà thôi”.

Trịnh Vi bĩu môi, đột nhiên cô chơi ác, hét lớn: “Hà Dịch, anh cũng ở đây hả?”

Suýt nữa Thiếu Nghi làm đổ bát canh trên tay. Sau đó không lâu, cậu ấm Hà Dịch nửa đêm đưa xe máy cùng bạn bè, đâm phải dải phân cách, suýt nữa thì biến thành người tàn phế, anh ta cũng biết lợi dụng cơ hội, nằm trong viện rên la, tuyên bố nếu Thiếu Nghi không đến thăm, anh ta sẽ không ăn gì. Tổng giám đốc và phu nhân tức mà không làm được gì, một lần nữa Thiếu Nghi lại trở thành tâm điểm của các cuộc bàn tán, các nhân viên trong cơ quan, lãnh đạo của Công ty Thụy Thông thay nhau đến tìm, đến khi Trịnh Vi mang hoa đến bệnh viện thăm thiên tài Hà Dịch, quả nhiên phát hiện ra Thiếu Nghi mặt lạnh hơn bắc băng dương đang hậm hực ngồi bòn cháo cho Hà Dịch với nụ cười hoan hỉ, chỉ có điều vẻ mặt đó khiến Trịnh Vi cảm thấy không phải cô nàng đang đút cháo vào miệng Hà Dịch mà là đút thách thức.

Vết thương của Hà Dịch chưa khỏi hẳn, nội bộ tổng Công ty đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Công ty 6 và Công ty Thụy Thông chỉ trong một tháng đã xảy ra liên tiếp hai vụ tai nạn lao động nghiêm trọng, cả hai vụ đều là các công nhân thi công đang làm việc trên cao rơi xuống đất chết. Vấn đề an toàn lao động trong ngành kiến trúc và ngành khai thác mỏ trong nước vốn đã chịu nhiều tai tiếng, các doanh nghiệp thì nhau lấy đó rút kinh nghiệm, trong ngành có một câu nói rằng, làm ít chưa đến mức phải chết đói, nhưng nếu để xảy ra tai nạn lao động mọi người đều có thể chết đói. Sau khi Công ty 6 để xảy ra sự cố công nhân chết, sự cố hoàn toàn là do thao tác sai gây ra, các lãnh đạo của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc đã phải đối mặt với áp lực rất lớn. Bản báo cáo về tai nạn lao động vừa nộp lên trên, giàn giáo của Công ty Thụy Thông rơi xuống lại khiến 3 công nhân chết ngay tại chỗ, đây quả là trời muốn hại Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc. Giám đốc của Công ty 6 và Công ty

Thụy Thông bị cách chức ngay lập tức, và người chịu trách nhiệm lớn nhất trong tập đoàn, chính là cha của Hà Dịch, cũng không được ngồi yên. Đáng lẽ kết quả tồi tệ nhất của vụ này cũng chỉ là Công ty 6 và Công ty Thụy Thông bị treo giấy phép bỏ thầu, tổng giám đốc và phó tổng giám đốc phụ trách an toàn lao động bị xử phạt hành chính. Nhưng đúng như câu nói đầu đở bìm leo, tổng giám đốc vừa gặp nạn, các chứng cứ cho thấy trước kia ông ta lợi dụng chức quyền đã bị người ta móc hết ra, mọi người đều biết rõ, đây chỉ là kết quả của vụ tranh giành quyền lực trong nội bộ tập đoàn mà thôi. Ngay sau đó, viện kiểm sát liền bắt tay vào điều tra, chứng cứ rõ ràng, vị tổng giám đốc Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc một thời danh tiếng lầy lùnh đã ngã ngựa ngay lập tức, bí thư đảng ủy của Công ty tạm thời nắm quyền quản lý chung.

Đứt dây dễ động rừng, huống hồ một cơn phong ba lớn như vậy. Thời gian đó, ngay cả Chu Cù cũng phải hết sức cẩn trọng trong mọi việc, bốn ba chèo chống, cố gắng nắm bắt cơ hội trong giai đoạn giao tranh quyền lực trong nội bộ Công ty, để giữ an toàn cho mình. Lúc này đây mọi người bắt đầu thấy may cho Thiệu Nghi, may mà cô tỉnh táo, chưa bị mê hoặc vì bề ngoài giàu có của gia đình họ Hà mà lấy Hà Dịch, chỉ có Trịnh Vi biết, kể từ khi gia đình họ Hà xảy ra chuyện lớn, ông bố bị bắt, bà mẹ khóc hết nước mắt, một mình Thiệu Nghi đêm nào cũng ở bên chăm sóc Hà Dịch. Cô không biết hành động này của Thiệu Nghi là xuất phát từ sự thương hay bản chất thương người của người phụ nữ, nhưng không thể không thừa nhận, lần này, cô bạn Thiệu Nghi với tính cách khó chịu, lập dị đã khiến Trịnh Vi phải nhìn bằng ánh mắt khác.

Trịnh Vi cũng lén đến bệnh viện thăm Hà Dịch mấy lần, cậu công tử một thời hào hoa phong nhã, cười nói hớn hở, giờ đây lại lặng lẽ hẳn khiến cô thực sự cảm thấy không quen, cô cũng không biết nói gì, chỉ liên tục nhắc lại một câu: “Việc gì cũng phải nghĩ theo hướng tích cực, chẳng có khó khăn gì là không vượt qua được đâu”.

Lúc cô về Thiệu Nghi phá lệ tiễn cô ra cổng, vẫn không có gì để nói, chỉ thở dài, “Nửa tháng trước đây mọi người đến thăm còn phải xếp hàng hẹn trước, lẳng hoa bày gần kín hành lang, sau khi mọi chuyện xảy ra, không ngờ cậu là người duy nhất của Công ty đến thăm anh ấy. Mọi chuyện trên thế gian này hấp dẫn hơn bất cứ một vở kịch nào.”

Hà Dịch xuất viện chưa được bao lâu thì kết hôn với Thiệu Nghi, Trịnh Vi trở thành vị khách mời duy nhất trong bữa tiệc cưới của họ.

Nguyên bí thư đảng ủy của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc họ Âu Dương tạm thời kiêm chức tổng giám đốc, quản cả công tác Đảng và công việc hành chính. Sau khi nắm quyền, ông đã tiến hành một cuộc cải cách lớn trong nội bộ Tổng Công ty và các Công ty con, không ít vị lãnh đạo của các Công ty con bị thay, một điều khiến Trịnh Vi cảm thấy may mắn là, Công ty 2 ngoài phó giám đốc Tiền gần 50 tuổi bị yêu cầu lùi về tuyến hai trước thời hạn, vị trí của Chu Cù vẫn vững như núi thái sơn; không những thế, dường như tổng Công ty càng tỏ ra ưu ái với Công ty 2 hơn, không những phê chuẩn cho mua một căn cầu hạng lớn, mà còn tuyển cho Công ty 2 một nhóm kỹ sư kỹ thuật mới, trong đó cũng bao gồm nhân viên phụ trách kỹ thuật trực tiếp đảm nhận nhiệm vụ thao tác trên không kiên trợ lý giám đốc.

Trợ lý giám đốc của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc là một vị trí đặc biệt, đãi ngộ chỉ kém phó giám đốc một chút, và thông thường chức vụ này có nghĩa rằng, đây là vị trí quá độ trước khi thăng tiến. Trợ lý giám đốc của Công ty 2 mới nhận chức lần này mặc dù tuổi không cao, thâm niên công tác không nhiều, chỉ ở công trường 7 tháng, nhưng mọi người đều biết, rất có khả năng vị trợ lý này sẽ trở thành người thay thế phó giám đốc Tiền phụ trách công tác phát triển thị trường và nghiên cứu, phát triển kỹ thuật của Công ty 2.

Hôm vị trợ lý giám đốc đến, Chu Cù đích thân lái xe đến tổng Công ty đón anh ta về, phòng làm việc của anh nằm cạnh phòng làm việc của giám đốc, mọi thiết bị và điều kiện làm việc trong đó Trịnh Vi đều phải làm theo hướng dẫn của Chu Cù, tất cả đều được bố trí cẩn thận theo đãi ngộ dành cho phó giám đốc.

Sau khi về đến Công ty, Chu Cù đã giới thiệu các cán bộ quản lý trong Công ty đang tập trung ở phòng họp với trợ lý mới của mình. Vị trợ lý trẻ không hề tỏ ra ngạo mạn, đặc ý như những thanh niên thành đạt sớm khác, trông có vẻ là người nói ít làm nhiều, mặc dù ánh mắt có phần khó gần, nhưng cử chỉ đàng hoàng, nụ cười dễ chịu, thỉnh thoảng nói vài câu nhưng cũng đúng mực.

Lúc giới thiệu đến Trịnh Vi, anh cũng cười và bắt tay cô, “Thời gian làm việc trên kia tôi đã nghe nói thư ký của Công ty 2 rất trẻ và giỏi giang, là trợ thủ đắc lực của giám đốc Chu, sau này rất mong có được sự giúp đỡ của em.”

Trịnh Vi khiêm tốn nói, “Trợ lý quá khen rồi ạ, anh tốt nghiệp trường nổi

tiếng rồi đi du học nước ngoài, trẻ trung, tài cán, thật phải cảm ơn các lãnh đạo trên Tổng Công ty ưu ái Công ty 2, có nhân tài hoặc thiết bị tốt, trước tiên là nghĩ đến chúng tôi. Mọi bố trí trong phòng làm việc của anh có gì không ổn hoặc sau này trong quá trình làm việc cần bổ sung gì, anh cứ nhắc ạ”.

Trở về phòng làm việc, hai cô phục vụ trẻ ở văn phòng chạy đến, kéo tay Trịnh Vi hỏi: “Chị Vi, thế nào rồi, thế nào rồi?”

Trịnh Vi cố gắng rút tay lại, “Thế nào là sao?”

“Mọi người đều nói vị trợ lý giám đốc mới đến rất có “Vị” đấy, bọn em chưa được nhìn thấy”.

Trịnh Vi chẳng buồn để tâm, “Chị bị ngạt mũi, chẳng ngửi thấy mùi vị gì cả. Sau này anh ấy làm việc ở đây, còn sợ không có cơ hội nhìn à”.

“Vâng à, chị Vi, dạ dày của chị lại khó chịu à?”

Trịnh Vi “ừ” một tiếng rồi khóa mình trong nhà vệ sinh.- © -

Hết giờ làm việc Chu Cù bảo Trịnh Vi đặt ba bàn tiệc ở Hồng Binh Lầu-tiệc ăn có tiếng nhất, gần Công ty 2, để cùng các lãnh đạo của Công ty chiêu đãi Trợ lý Trần Hiếu Chính và các kỹ sư mới đến, Trịnh Vi bận rộn tiếp đón mọi người, gần như không ăn được gì, mãi mới được ngồi xuống, Chu Cù bước đến bên cô khẽ nói: “Sao sắc mặt em khó coi vậy, ăn tạm gì đi đã, một lát nữa mới cậu ấy một chén, sau này trong công việc hai người phải gặp nhau nhiều đấy”.

Trịnh Vi gật đầu, ăn qua quýt ít thức ăn, cầm chén rượu nhỏ bước tới một bàn ăn khác đang được mọi người vây quanh, thấy cô bước đến, mọi người đều cười và nói với Trợ lý Trần Hiếu Chính: “Hoa khôi của Công ty 2 chúng tôi đến rồi kìa”.

Trịnh Vi đứng cạnh anh, mỉm cười, hai tay nâng chén: “Em muốn mời anh một chén, sau này công việc em phải học tập anh nhiều”.

“Mọi người đều là đồng nghiệp, thư ký Trịnh không phải làm khách thế đâu”.

“Anh cứ gọi em là Trịnh Vi, gọi em là Trịnh Vi”. Trịnh Vi hạ thấp chén xuống khẽ chạm cốc với anh, “Em xin phép được uống trước”.

Trần Hiếu Chính cũng cạn chén rượu của mình, tối nay anh đã uống không ít, mặt hơi đỏ, nhưng ánh mắt vẫn sáng.

“Tôi nghe nói trợ lý tốt nghiệp ở trường đại học G rồi mới đi du học phải không? Thế thì phải là bạn cùng trường với thư ký Trịnh Vi chứ nhỉ?” Có người hỏi.

Trần Hiếu Chính gật đầu, “Thực ra chúng tôi còn học cùng Học viện nữa đấy”.

“Thế hồi học đại học hai người phải gặp nhau rồi chứ?”

Trịnh Vi cười đáp, “Có thể là đã gặp rồi, chỉ có điều sau này lại quên mất”.

Tửu lượng của cô không tồi, lâu lắm rồi Chu Cù không thấy cô thế này, uống rượu xong sắc mặt không hồng hào mà lại có vẻ xanh xao.

“Hôm nay dạ dày em không được tốt”. Trịnh Vi khẽ nói rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, nôn sạch ở trong đó.

Cô bám vào tường rồi bước ra, dùng nước lạnh rửa mặt, ngẩng đầu nhìn vào gương, đột nhiên cô dừng tay lại, để mặt cho nước lăn xuống.

“Vi... Trịnh...” Anh định nói gì nhưng lại thôi.

Trong giây lát cô chợt bừng tỉnh, quay đầu cười với người đứng sau lưng mình, rồi cô rút tờ giấy ăn lau nước trên mặt và quay trở lại bàn ăn.

Đêm đến, từ sau khi Thiệu Nghi chuyển đi, căn phòng càng trở nên trống trải hơn, nhưng thế cũng không tốt, ít nhất cô có thể ngồi trong góc phòng mình khóc lớn hơn, không có ai đến gõ cửa phòng cô, cô không phải mỉm cười với ai, không phải để ý đến bất kỳ người nào.

- © -

Phòng làm việc của Trần Hiếu Chính nằm cạnh phòng giám đốc, Trịnh Vi ngồi ở bàn làm việc đối diện với cửa ra vào, thường xuyên nghe thấy tiếng anh mở cửa hoặc đóng cửa, bước chân anh đi rất nhẹ, nhưng từng bước từng bước, cô đều nghe rõ mồn một, có lúc dần dần lại gần, có lúc dần dần lại xa. Thỉnh thoảng anh đến tìm Chu Cù báo cáo công việc, hoặc hai người gặp nhau trong thang máy, Trịnh Vi đều cười chào, anh cũng khẽ gật đầu.

Mấy cô gái cùng phòng đều say anh như điếu đổ, mặc dù anh là người khó gần, phàm là những việc có liên quan đến anh, họ đều rất sốt sắng, mấy đồ văn phòng phẩm mà cố tình đi đi lại lại đưa thành mấy lần.

Trịnh Vi lại cố gắng tránh các cơ hội gặp riêng anh, nhưng một người là trợ lý, một người là thư ký, trong công việc rất khó tránh khỏi tiếp xúc. Cô còn nhớ lần đầu tiên cô gõ cửa phòng làm việc của anh, đưa cho anh xem một công văn Chu Cù yêu cầu phải ký tên. Anh đã nói mời vào, nhưng bàn tay đầu của cô lại rụt rè, do dự.

Cô nói: “Anh trợ lý, giám đốc bảo em mang công văn này đến cho anh xem, nếu không có vấn đề gì anh ký tên để em chuyển cho phòng nghiên

cứu và phát triển kỹ thuật”.

Anh ngồi trên ghế của mình, vân vê cây bút trong tay, nhìn cô mà không nói gì. Cô nhớ lại lời các nhân viên phục vụ đã từng nói, những lúc anh trợ lý Trần Hiếu Chính trầm tư trông rất hút hồn nhất là đôi mắt đó khiến người ta phải run rẩy. Thực ra cô biết lúc anh im lặng cũng không có gì ghê gớm như mọi người nói, chỉ có điều bản tính vốn đã không giỏi giao tiếp, đặc biệt không dễ bắt chuyện với người lạ nên rất tiết kiệm lời nói; nếu những năm qua anh không chịu thay đổi tính cách này thì cô rất khó lý giải, làm sao anh lại có thể nhanh chóng leo lên vị trí như hiện nay trong một xã hội với vô số các quan hệ phức tạp.

Hốc mắt của anh hơi sâu, nhãn cầu màu nâu thẫm, tựa như mực đen, trước kia Trịnh Vi thích nhất đôi mắt này, mặc dù trông nó rất lạnh lùng, nhưng không phải cô chưa được chứng kiến lúc nó cười dịu dàng, khi anh chuẩn bị cười bằng mắt, đuôi mắt hẹp dài thường nhướn lên, lúc đó anh thường nói: “Vi Vi, đừng đùa nữa”. Cô ngồi trong lòng anh, cảm giác mình sẽ tan ra thành nước ngay sau đó.

Nhưng giờ đây Trịnh Vi đang lảng tránh ánh mắt trầm ngâm đó của anh, mở tập tài liệu bìa đen khổ A4 ra trước mặt anh, nếu anh để ý, sẽ phát hiện thấy có vết ngón tay dính mồ hôi hằn trên bìa của tập tài liệu, Trịnh Vi không thể làm chủ được ánh mắt mình mà liếc vào ngón đeo nhẫn của anh, cô cảm thấy bị ai vì nỗi sợ hãi của mình, ngay cả hơi thở cũng yếu ớt.

Đôi tay đó vẫn gầy và mỏng, ngoài nắm cây bút đen ký tên, không còn gì khác.

Anh đọc xong dòng cuối cùng, ký tên mình lên vị trí dành cho trợ lý, “Em nói với giám đốc hộ tôi là tôi sẽ đơn đốc phòng nghiên cứu và phát triển kỹ thuật, cố gắng làm theo yêu cầu của giám đốc”.

“Dạ vâng, anh yên tâm”. Cô gật đầu, gấp tập tài liệu vào, quay người đi ra, ra đến cửa đột nhiên nghe thấy anh gọi “Đợi đã”.

Cô liền dừng bước, bỗng nhiên không có đủ can đảm quay đầu, chỉ nghe thấy tim mình đập thành thịch, tiếng nào cũng hoảng hốt, thấp thỏm.

Một lát lâu sau, cô mới nghe thấy người phía sau nói: “Thư ký, em quên bút rồi này”.

Cô cười một tiếng, “Anh trợ lý, anh nhớ nhầm rồi, lúc vào em không mang bút”.

Một lúc sau nghĩ lại, cô thấy mình mở cửa quá vội, có lẽ cô nên hít thở

sâu vài cái là có thể bình tĩnh đi ra trước mặt anh, nhưng lúc đó không còn lựa chọn nào khác, cô không thể đứng ở vị trí cũ thêm một giây nào nữa, vì sợ rằng trong giây tiếp theo, giọt nước mắt không nghe lời sẽ rơi ngay xuống.- © -

Bất kỳ nơi làm việc nào, đóa hoa tình yêu công sở đều nở rộ, có người coi là báu vật, có người lại coi như liều thạch tín. Trịnh Vi không tài nào lý giải, hai người làm tám tiếng đồng hồ ra vào gặp nhau, khi đóa hoa tình yêu đến hồi tàn, làm thế nào để thu dọn cành rơi lá rụng. Có thể có người sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí hào hứng với những tình cảm mờ ám đó, nhưng rõ ràng cô không thể làm như vậy được, vì từ trước đến giờ cô đều coi tình yêu công sở là điều ngu xuẩn nhất, nhưng thượng đế lại không ngừng đùa giỡn với cô.

Hãy để cho những chi tiết lãng mạn trong các bộ phim tình cảm đi gặp quỷ, đó là một sự hụt hẫng và khó xử thật khó tả, người không ở hoàn cảnh đó sẽ không thể hiểu, người đã từng cùng mình đi qua những năm tháng thanh xuân, người đã từng cùng mình chia sẻ những niềm vui riêng tư nhất của cuộc đời, một ngày nào đó xuất hiện trước mặt mình với bộ quần áo công sở chỉnh tề những cái ôm và vuốt ve run rẩy chuyển thành cái bắt tay, đôi môi với lời hứa trọn đời trọn kiếp và những nụ hôn nồng cháy, giờ lại mỉm cười và lịch sự nói: “Xin chào, thư ký Trịnh Vi”.

Trái tim đã ngủ yên ba năm giờ lại rộn ràng không nơi để trốn, mỗi ngày mỗi ngày, khi cô giữ ý cất lời trước mặt anh, chiếc cửa cùn gổ đó lại từ từ cửa vào trái tim cô, có lúc cô chỉ mong đó là một con dao sắc, giống như câu nói cuối cùng của anh khi anh ra đi, vung dao thấy máu, đau đến tận tột cùng, đó mới là một nỗi từ bi. Trong truyện người con gái của biển, vì tình yêu mà nàng tiên cá lên bờ và đổi lấy đôi chân, nhưng mỗi bước đi trên đất, đau như dao cắt, nàng đau không chỉ vì nàng đánh mất bản thân, mà vì có quá nhiều điều ảm ức, không nơi giải bày.

Nguyễn Nguyễn an ủi cô: “Nếu cậu không có cách nào lựa chọn thì chỉ còn cách là nhìn về phía trước. Bất kể anh ấy quay về vì mục đích gì, cậu đừng quan tâm, cậu chỉ cần biết mình cần cái gì”.

Trịnh Vi nói: “Tớ cần cái gì? Cái mà tớ cần chỉ là sự yên ổn”. Nhưng cô đã yêu anh, cô không thể yên ổn.

Và thế là cô không ngừng đặt câu hỏi: “Tại sao chúng ta đều như vậy, rõ ràng là biết không đáng để làm như thế, nhưng lòng vẫn thấp thỏm chờ đợi”.

Nguyễn Nguyễn thông minh cũng không biết trả lời cô thế nào. Kể cả trong những ngày tháng cô đơn đó, trong lúc tuyệt vọng nhất, cô vẫn lựa chọn ghi nhớ những giây phút ngọt ngào ngày trước, quên đi những nỗi buồn sau này. Cô không ngừng thử đặt mình vào vị trí của anh để lý giải quyết định của anh, tôn trọng sự lựa chọn của anh, thỉnh thoảng cảm thấy oán hận, là do vẫn còn yêu anh.

Làm sao cô không yêu được? Tình cảm không phải là cái vôi nước, nói mở là mở, nói đóng là đóng. Cô đã sống hết mình cho mối tình đó mà không giữ lại điều gì. Nhưng anh đã ra đi bất ngờ trong lúc cô hạnh phúc nhất, giữa chừng không có cãi nhau, không có chiến tranh lạnh, không cho cô cơ hội dừng lại, để nhiệt tình vơi bớt, giống như một bài hát, hát đến đoạn hay nhất, bất ngờ phải dừng lại.

Không sai, cô yêu Trần Hiếu Chính, trước kia yêu, hiện tại vẫn yêu. Nhưng anh nói đúng, con người phải biết yêu mình trước, có phần đấng, nếm một lần là đủ rồi.

Vì thế đến Công ty, họ vẫn đối xử đúng mực với nhau, ngoài một chút do dự và luống cuống thoáng qua trong bữa tiệc chiêu đãi lần trước. Sau này anh luôn giữ thái độ bình thường với cô, ngay cả nụ cười cũng có một khoảng cách, dường như họ chỉ là những đồng nghiệp, tất cả mọi chuyện trong quá khứ, chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi. Cô thầm thương cho sự đa tình của mình, anh đã nói từ lâu không người nào phải chờ đợi cả, Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc là đơn vị mạnh nhất trong ngành kiến trúc của Trung Quốc, anh quay về, lại bị phân vào Công ty 2, nhưng sự trùng hợp ngẫu nhiên đó cũng khiến cô tưởng rằng anh đến đây là vì cô.

Thực ra, không phải khoảng thời gian 3 năm không để lại dấu vết gì trên con người Trần Hiếu Chính, có lẽ bản tính cô độc, lạnh lùng trước sau vẫn không thay đổi, nhưng so với ngày trước, anh đã có thêm sự khôn ngoan, sắc sảo. Trên bàn họp, anh có ý kiến trái ngược với Phó giám đốc Trương tính tình nóng nảy, Phó giám đốc Trương bực mình buông ra những câu bất lịch sự, ngay cả Chu Cù cũng phải lên tiếng can ngăn, với tính cách ngày trước của Trần Hiếu Chính, chắc đã hất tay bỏ đi từ lâu, nhưng hiện giờ anh chỉ cười cho qua chuyện. Rõ ràng anh biết mình đúng, nhưng cũng không khẳng định ý kiến của mình. Cô từng một lần nhìn thấy Giám đốc Phùng Đức Sinh của Công ty Thụy Thông đến thăm anh, Phùng Đức Sinh là con người tham tài, hiếu sắc, đều là những

đức tính mà anh ghét nhất, cô lạnh lùng theo dõi, rõ ràng thấy vẻ khinh bỉ, căm ghét hiện rõ trong mắt anh, nhưng miệng vẫn tỏ ra rất khách khí. Đương nhiên là con người sẽ phải trưởng thành, không phải cô gái cầu thả hấp tấp ngày trước cũng đã trở thành cô thư ký giám đốc mặc váy ngắn, cẩn thận, đoan trang rồi đó sao. Vậy thì việc Trần Hiếu Chính vốn là người yêu ghét rõ ràng học được cách đeo mặt nạ trong đời nhân xử thế cũng không có gì là lạ. Cô chỉ thấy tê tái trong lòng, lúc cô bê cốc trà đến trước mặt Phùng Đức Sinh, lão già đó cười cợt vuốt tay cô một cái, nói: “Quả đúng không phải người vùng này, da tay cô Trịnh Vi cũng đẹp hơn rất nhiều so với con gái sống ở đây”.

Trịnh Vi vừa xấu hổ vừa bực mình, cô rút ngay tay lại, cốc trà rơi xuống đất, nước nóng đổ tung tóe, cô cố gắng nén cơn giận lại, nghiến răng nói: “Giám đốc Phùng, tôi kính trọng anh vì anh là bề trên và cũng là lãnh đạo, mọi người đều là đồng nghiệp, tại sao lại làm những việc đáng xấu hổ như thế?”

Phùng Đức Sinh không ngờ một cô thư ký như cô lại phản ứng dữ dội như vậy, cũng cảm thấy ngỡ ngàng trước mặt Trần Hiếu Chính, bèn cất lời mỉa mai: “Tôi chỉ đùa vậy thôi, cô cũng nóng tính quá nhỉ, lẽ nào chỉ có sếp của cô là được sờ hay sao? Chắc không phải cô không biết đó chứ? Năm xưa tôi làm trưởng phòng, Chu Cù chỉ là một anh kỹ sư quen, đừng bảo tôi ghê gớm, nếu tôi có dạy cô một vài câu, Chu Cù cũng không dám nói gì đâu”.

Máu trong người Trịnh Vi sôi lên, nước mắt chực trào ra, theo phản xạ cô liếc Trần Hiếu Chính một cái, anh cúi đầu mắt nhìn xuống, vẻ mặt thần nhiên, dường như mọi chuyện xảy ra không liên qua gì đến anh. Đột nhiên Trịnh Vi có cảm giác như rơi xuống núi băng, ngay cả cơn thịnh nộ nóng như lửa ban nãy cũng dần dần lạnh ngắt, nước mắt cũng không chảy được nữa, chỉ có cô cười lạnh lùng. Cô bóp chặt hai tay, cuối cùng đã nén được giận, không nói gì mà chạy thẳng ra ngoài. Lúc ra cửa, còn nghe thấy Phùng Đức Sinh nói với Trần Hiếu Chính: “Tôi đã nói với cậu Chu Cù, cô gái này tính tình nóng nảy, giống hệt như cậu ta hồi trước”. Hôm đó Chu Cù đi về, thấy hai mắt cô sưng đỏ, thần sắc như người mất hồn, bèn hỏi: “Sao vậy, ai gây sự gì với cô à?”

Trịnh Vi lấy gương soi mặt mình, cười nói: “Không có gì ạ, nhớ lại bộ phim Hàn Quốc tối hôm qua, người Hàn Quốc ăn nhiều kim chi quá, bệnh máu trắng cũng nhiều, thảm thương quá”.

Chu Cù lắc đầu bật cười: “Khác biệt, hai thế hệ có nhiều khác biệt”. Anh bước vào phòng làm việc của mình, nụ cười của cô liền tắt, người trong gương muốn khóc mà không có nước mắt là ai? Ha ha, Ngọc diện Tiểu Phi Long oai phong lẫm liệt năm nào, vật lộn trong xã hội xấu xa vài năm, cuối cùng đã biến thành một con lươn.

Hôm sau, Trần Hiếu Chính dùng điện thoại phòng mình gọi sang phòng Trịnh Vi: “Thư ký Trịnh Vi, tôi cần gấp bộ hồ sơ của công trình xx năm ngoái, sao phòng Lưu trữ lại không có ai trực nhỉ?”

Cô nói: “Hôm nay mọi người trong phòng Lưu trữ đều lên tổng Công ty để học bồi dưỡng rồi ạ, anh Trợ lý đợi một lát, chìa khóa ở chỗ em, em sẽ sang mở cửa cho anh”.

Cô vội vàng chạy lên tầng 7 mở cửa phòng lưu trữ cho anh, căn cứ vào số hồ sơ anh yêu cầu, loay quanh giữa các tủ hồ sơ được xếp thành hàng, mãi mới tìm được tài liệu anh cần.

“Tài liệu anh cần để ở đây. Anh trợ lý, phiền anh ký tên vào thẻ mượn tài liệu hộ em”. Cô bước về phía bàn làm việc của phòng Lưu trữ, anh đứng ở giữa lối đi chật hẹp ngăn bởi hai tủ hồ sơ đợi cô, lúc bước đến gần anh, cô cúi đầu nói: “Phiền anh tránh giúp”.

Cô đợi mấy giây, mới phát hiện ra anh dường như cố tình đứng đó.

Vì phải bảo vệ các bộ hồ sơ bằng giấy này, ánh đèn trong phòng Lưu trữ lúc nào cũng tối tăm, kể cả bên ngoài ánh nắng rực rỡ, thì cửa vẫn đóng kín bưng và các máy điều khiển độ ẩm vẫn khiến căn phòng nằm lọt trong góc tòa nhà văn phòng này âm u, lạnh lẽo lạ thường, kèm thêm cả mùi ẩm mốc. Trịnh Vi thở sâu một hơi, đột nhiên có cảm giác những ký ức mà mình đang âm thầm giữ kín cũng giống như mùi này, cô ngẩng đầu nhìn Trần Hiếu Chính, ngược sang, cô nhìn không rõ mặt anh, chỉ cảm thấy anh rất xa lạ.

“Tránh giúp ạ”. Cô ôm hộp đựng tài liệu dày trước ngực, nhắc lại một lần nữa.

Lần này, cô đã khẳng định không phải anh không nghe thấy mà là không hề có ý định tránh ra. Hai người căng thẳng một lúc trong sự im lặng, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường khiến cô thấy bức bối, cũng không thềm quan tâm đến việc chúc anh cao hơn cô, cô lấy hết can đảm, cố gắng lách qua người anh, vai anh bị cô chen khế nhúc nhích, một tay chống vào tủ hồ sơ, chặn cô lại.

“Anh sẽ không tha cho lão ta”. Đột nhiên anh nói gấp.

Trịnh Vi liền cười.

“Chắc chắn anh sẽ không tha cho lão ta”. Anh lại nhắc lại một lần nữa, vẻ sốt sắng cố giữ bình tĩnh trong giọng nói đó khiến Trịnh Vi lầm tưởng rằng, đứng trước mặt cô vẫn là chàng trai ngượng nghịu xin làm hòa sau những lần cãi nhau ngày nào.

Cô từ từ nhắc bàn tay đặt trên tủ hồ sơ của anh xuống, “Anh Trợ lý, anh ký tên hộ”.

Mãi cho đến khi anh hoàn thành mọi thủ tục, cô đóng cửa phòng Lưu trữ đi xuống, hai người không nói với nhau gì thêm.

Mấy hôm sau, chiếc máy hủy tài liệu của anh liên tục bị hỏng, Trịnh Vi sang xem mấy lần, cũng gọi người đến sửa nhưng vẫn lúc được lúc không. Cuối cùng không chịu được nữa anh lại gọi điện thoại cho cô:

“Thư ký Trịnh Vi, em sang xem hộ hỏng ở đâu”.

Trịnh Vi nói: “Hôm qua em đã nhờ người sửa hộ rồi, không phải đã sử dụng được rồi đó sao?”

Anh nói: “Nhưng bây giờ anh lại không dùng được, nếu em cảm thấy có thể sử dụng thì giúp anh hủy tập tài liệu này đi”.

Trịnh Vi liền cúp máy, gọi cô phục vụ đang rồi việc vào, thấy nói là làm giúp Trần Hiếu Chính, không nói câu nào gật đầu đồng ý ngay. Chưa đầy mấy phút sau, Trịnh Vi thấy cô tiu nghỉ bước ra.

“Hủy xong chưa?” Trịnh Vi hỏi.

Cô phục vụ tỏ ra nhún nhó, lén chỉ vào phòng Trần Hiếu Chính, “Như đúng phải thuốc nổ, em bị chơi đúng vào đầu súng. Anh ấy bảo đó đều là các giấy tờ bỏ đầu bí mật, chị Vi, thôi chị làm đi.”

“Chị đang dở việc, em mang giúp sang đây hộ chị, nói là chị sẽ giải quyết bằng máy hủy tài liệu của chị”.

Khi cô phục vụ thoát khỏi hỏa tuyến lần thứ hai, chưa kịp đợi Trịnh Vi nói gì đã năn nỉ: “Chị Vi, chị đừng bắt tội em nữa, kể cả đẹp trai, bị mắng hai lần cũng đủ rồi!”

Trịnh Vi an ủi cô bé bị mắng oan rồi đưa ra cửa, đang định đi sang, Trần Hiếu Chính đã ôm tài liệu cần hủy bước đến, anh đặt mạnh xuống bàn làm việc của cô: “Em bận thế hay sao? Em có biết là có những tài liệu không thể tùy tiện đưa cho người khác hay không?”

Giọng anh không hề khách khí, mặt Trịnh Vi đang biến sắc, anh tưởng cô sẽ nổi giận, không ngờ cô chỉ xị mặt xuống, cầm tài liệu anh đặt trên bàn, “Em biết ạ, vừa này em bận quá, không nhớ ra quy định này, em xin

lỗi, lần sau sẽ không thế nữa”.

Đột nhiên anh cảm thấy hơi bất ngờ, dường như bây giờ mới phát hiện ra trước mặt mình là một người không quen biết.

“Em vẫn giận à? ” Anh đề tay vào tập tài liệu.

“Sao có chuyện đó được, anh trợ lý”.

Anh cau mày, “Đừng anh Trợ lý, anh Trợ lý mãi như thế”.

Trịnh Vi nói: “Đợi sau khi anh nhận chức mới, chắc chắn em sẽ gọi anh là Phó giám đốc”.

Cuối cùng Trần Hiếu Chính kiên ngạo đã tỏ ra chán nản, bất lực, anh nhắm mắt lại một lát, hạ giọng nói: “Vi Vi, đừng như thế...” Giọng gần như nản nỉ.

Ba năm rồi, cuối cùng cô lại được nghe thấy giọng nói quen thuộc đó gọi tên mình, tựa như chiêm bao.

“Trần Hiếu Chính, chúng ta còn có thể như thế nào? ”

Họ chỉ có thể như thế.

Chu Cù mở cửa phòng làm việc bước ra, nhìn hai người với vẻ kinh ngạc, “Sao vậy, có chuyện gì vậy? ”

Trịnh Vi như trút được gánh nặng, “Không có gì đâu ạ, Giám đốc, em và anh Trợ lý đang bàn nhau nên hủy các tài liệu bỏ thầu này như thế nào”.

Chương 17: Ánh trăng tuy tròn, nhưng vẫn lạnh lẽo

Trịnh Vi nói với Nguyễn Nguyễn: “Tại sao đến một lúc nào đó con gái rất muốn lấy chồng? Vì tuổi càng cao con người càng sợ cô đơn. Bạn bè xung quanh lần lượt lập gia đình, cậu lấy chồng rồi, Lục Nha lấy chồng rồi, Trác Mĩ lấy chồng rồi, ngay cả Duy Quyên cũng cưới rồi, chỉ còn lại tớ và Tiểu Bắc vẫn đang lang thang, nhưng cậu ấy lại lang thang quá, không biết có quay về được không. Trước đây còn có Thiếu Nghi cãi nhau với tớ, giờ cũng bị Hà Dịch bắt đi rồi. Các cậu đều đi hết, chỉ còn lại một mình tớ, giống như Trương Ái Linh chết trong phòng mấy ngày mà không ai biết”.

Mỗi lần cô tỏ vẻ già dặn phàn nàn những điều này, Nguyễn Nguyễn đều cười mỉm mà không trả lời. Trịnh Vi lại nói: “Tớ rất muốn có một người bạn, không nhất thiết là đàn ông, ai cũng được, đàn bà, trẻ con, một con

quỷ cũng được, chỉ cần nói chuyện được với tớ”.

Mấy hôm sau, Nguyễn Nguyễn đã tặng cho cô một người “bạn”.

Đó là một chú mèo hoang, Nguyễn Nguyễn nói đã thấy nó lang thang gần nhà cô mấy ngày rồi, mưa gió bão bùng, màn trời chiếu đất, tội nghiệp lắm, may mà nó không sợ người, thôi thì bắt cho Trịnh Vi, đằng nào cô nói chỉ cần một người bạn, ai cũng được.

“Con mèo nhỏ dễ thương biết bao, dễ gần lại được mọi người quý mến”. Nguyễn Nguyễn nói qua điện thoại. Nhưng khi cô xách con mèo đến, niềm mong chờ của Trịnh Vi tan thành mây khói, mèo cũng không sao, nhưng con mèo này làm sao có thể gọi là “nhỏ” và “dễ thương” được, chưa nói đến bộ lông xám, mặt thì béo ú, người thì to đùng, ánh mắt còn lộ rõ vẻ nham hiểm.

Trịnh Vi không chịu, “Cậu chọn giỏi nhỉ, bạn của tớ là con mèo xấu xí này sao?”

Dường như con mèo hiểu giọng khinh bỉ đó của Trịnh Vi, ngoác mõm kêu một tiếng, tiếng kêu thảm thiết đó càng khiến Trịnh Vi hạ quyết tâm từ chối nhận nó làm bạn. “Hôm đó tớ chỉ nói vậy mà thôi, nếu phải nói chuyện với nó, thà tớ tự nói với mình còn hơn”.

Nguyễn Nguyễn khẽ hắng giọng, “Đúng là trông nó không được đẹp cho lắm, nhưng chắc do lang thang lâu ngày mới thành ra như vậy. Thôi cậu coi như làm một việc tốt, tớ thấy nếu nó tiếp tục lang thang, đợi khi mùa đông đến, e rằng sẽ chết rét mất”.

Trịnh Vi chấp tay sau lưng, “Thế sao cậu không mở lòng từ bi nhận nuôi nó đi”.

“Có phải cậu không biết tính ưa sạch sẽ của ông xã tớ đâu, nếu mà nuôi mèo trong nhà, tớ phải suốt ngày dọn dẹp, chắc đến thời gian ngủ cũng chẳng có mất”. Cô thấy Trịnh Vi vẫn tỏ ý không chịu, bèn bổ sung thêm một câu, “Hơn nữa, tớ muốn có con”.

Trịnh Vi vừa nghe thấy câu này, hai mắt sáng lên: “Nguyễn Nguyễn, cậu lại có à?” Đột nhiên cô ý thức được việc mình dùng chữ “lại” ở đây không đúng, bèn cười tỏ vẻ lờ lời.

Nguyễn Nguyễn không để ý, chỉ cười buồn, “Không, vẫn chưa có gì, tớ chỉ mong có một đứa con thôi. Nhưng đã cưới nhau gần một năm rồi, cũng không tránh thai gì nhiều, nhưng chẳng thấy có tín hiệu gì cả”.

Trịnh Vi biết lý do khiến cô lo sợ, bèn an ủi bạn: “Không sao đâu, rất nhiều người sau khi xảy ra chuyện đó vẫn được làm mẹ như thường, chỉ

có điều tạm thời chưa có mà thôi. Cậu và anh Ngô Giang cố gắng thêm chút nữa, chắc chắn sẽ có thôi... à, thế anh ấy sốt ruột muốn có con ngay à? ”

Bác sĩ Ngô Giang cũng không còn trẻ nữa, muốn có con cũng là điều bình thường, thảo nào Nguyễn Nguyễn sốt ruột như vậy.

Không ngờ Nguyễn Nguyễn lắc đầu, “Anh ấy thì thế nào cũng được, có lần tớ hỏi anh ấy thích có con không, anh ấy nói anh ấy không hào hứng lắm với trẻ con, chỉ có điều nếu có thì cũng sẽ thích”.

“Thế thì cậu không phải sốt ruột làm gì, cậu còn trẻ như thế, tận hưởng thế giới hai người không thích à? ”

“Thế giới hai người? ” Nguyễn Nguyễn bật cười, “Thế giới của anh ấy phần lớn trên bàn mổ. Vì thế tớ muốn có một đứa con cho mình, đó mới là người yêu tớ một cách vô điều kiện ngay từ khi mới lọt lòng”.

Trịnh Vi cũng không biết nói gì hơn, đành nhận nuôi con mèo, “Nếu cậu muốn có con thì tớ tạm thời nuôi con mèo này vậy, bản thân tớ ăn uống cũng bữa đực bữa cái, hy vọng nó không đến mức chết đói. Cậu đừng lo lắng quá, có khi mình tự dọa mình mà thôi, con cái cũng phải có cái duyên, khi nào đến ắt sẽ phải đến”.

Nguyễn Nguyễn cười cô, “Cậu trưởng thành thật rồi, an ủi người khác cũng đâu vào đấy, lời lẽ tình cảm, nghe rất lọt tai”.

“Chứ sao”. Chỉ cần được khen một, hai câu Trịnh Vi lại tươi như hoa,

“Chỉ cần tớ ngon ngọt vài câu, ai không ngoan ngoãn đi theo tớ? ”

“Kể cả Trần Hiếu Chính bây giờ ư? ” Nguyễn Nguyễn thăm dò.

Về mặt Trịnh Vi liền xì ngay xuống, “Tớ với anh ấy rất ít nói chuyện”.

Tiến Nguyễn Nguyễn về, Trịnh Vi một mình xách con mèo ú đó lên tầng, nặng thật, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy con mèo hoang mà mập như thế. Về đến nhà, vừa mở cửa chuồng, con mèo ú đó ngáo ngơ nhìn bốn phía xung quanh, chậm rãi đi ra, chỗ nào cũng ngó nghiêng, hít hít ngửi ngửi, dường như rất hài lòng với chỗ lạ này, đi một vòng rồi nằm kên ở góc tường.

Trịnh Vi nghe Nguyễn Nguyễn nói, đã đưa nó đi tiêm phòng, nhìn nó nằm bệt dưới đất, mặc dù không đến mức đáng yêu, nhưng trông cũng hiền lành, thú vị, liền lại gần sờ đầu nó, thấy nó không chống cự, lại kéo tai nó lên, “Từ nay trở đi sẽ sống với ta nhé”. Lúc sờ vào bụng nó, độ nhẵn nại của con mèo đã lên tới cực điểm, bèn giơ móng lên cào Trịnh Vi một cái, Trịnh Vi liền rụt ngay tay lại, cánh tay bị xước rớm máu, sợ quá Trịnh

Vi không kịp túm nó để hỏi tội, vội rửa tay dưới vòi nước, rồi lấy cồn bôi một lượt vẫn chưa yên tâm, tuổi thanh xuân của cô không đến mức phải chết dưới bàn tay con mèo đáng chết này chứ? Cô càng nghĩ càng thấy sợ, vội lao đi tiêm phòng, xong xuôi vẫn chưa yên tâm, lại nhốt con mèo đáng chết đó vào chuồng, cô phải đi bệnh viện thú y kiểm tra con mèo này có mang mầm bệnh đáng sợ nào không.

Trên đường từ bệnh viện thú y về nhà, cô uể oải xách con Thử Bảo nặng không thể tưởng tượng, đây là cái tên mới mà cô đặt cho mèo ú, tiện thể còn mua cả thức ăn giảm béo cho mèo mà bác sĩ thú y đã giới thiệu. Bác sĩ nói, con mèo này là con mèo thuần chủng của Trung Quốc, nó rất khỏe mạnh, khoảng hai tuổi, đã bị thiến, là thái giám, các mũi tiêm phòng phải tiêm đều đã tiêm rồi, chắc không thể là mèo hoang, có lẽ là bị bỏ rơi hoặc bị lạc. Nếu phải tìm ra bệnh gì cho nó thì chính là bệnh thừa dinh dưỡng, cân nặng vượt quá tiêu chuẩn, rất dễ gây bệnh tắc động mạch vành tim, đề nghị từ ngày hôm nay, với tư cách là chủ mới chính thức của nó, Trịnh Vi phải thường xuyên đưa nó ra ngoài vận động, cố gắng ăn những thực phẩm ít calo, còn vết thương trên tay cô, chỉ cần sát trùng là được, không phải lo lắng quá.

Bắt đầu từ hôm đó, Thử Bảo chính thức gia nhập cuộc sống của cô, nó rất lười, phần lớn là nằm bẹp dưới đất, thích ăn nhưng khá kén ăn, không phải loại thức ăn cho mèo hiệu Hoàng Gia nhất quyết không chịu ăn, không thích người khác lớn tiếng với nó, thích được vuốt bụng, quen hơn một chút nó bắt đầu cào cào chân Trịnh Vi, nhưng không cho bế, ngồi trên đùi Trịnh Vi chưa được một phút lại đòi xuống. Mọi người đều nói mèo là loài động vật nhỏ xinh xắn và bí ẩn, Trịnh Vi cảm thấy Thử Bảo không hề có các đặc tính này. Mắt nó bị thịt đè híp lại, liến lấu, mặc dù béo nhưng không hiền chút nào, ngược lại trông rất ranh ma, thích nhất là nấp sau lưng Trịnh Vi, thừa lúc cô không chú ý bèn cào cô một cái rồi chạy. Cô đuổi theo thì nó xảo quyết lẩn vào các góc, những lúc cho nó ăn, nếu trên tay có hai chiếc túi thức ăn chế biến sẵn cho mèo, nó không bao giờ thích phần đã bỏ vào bát, mà nhìn vào cái bánh chưa bóc trên tay rồi kêu meo meo, tính tiểu nhân điển hình. Nó thích đánh nhau, rất thích bắt nạt con chó nhà hàng xóm, nhưng vừa nhìn thấy con chó lai tăng trên liền lập tức cụp đuôi chạy mất. Bề ngoài ra vẻ thích sạch sẽ, cát lót cho nó đi vệ sinh hai ngày không thay nó thà nhịn chứ không chịu vào đó giải quyết, nhưng lại ghét tắm gội. Trịnh Vi quy các đặc điểm này là các đức

tính xấu xa của tiểu thái giám. Cô là người khá dễ tính trong cuộc sống, chỉ cần thấy tạm ổn là không để ý gì nữa, vì thế một cô gái một con mèo sau một thời gian làm quen với nhau, cũng tạm thời gọi là chung sống hòa bình. Có nhiều lúc, Trịnh Vi vì phải tiếp khách hoặc làm thêm giờ, Thủ Bảo tỏ ra rất không vui, giải cát ra đầy nhà, làm đổ hết nước ra sàn, Trịnh Vi thương nó lẻ loi, từ đó trở đi nếu không thực sự cần thiết, cô đều cố gắng về nhà sớm với nó. Nó xấu xí cũng kệ, béo ú cũng kệ, ranh ma cũng kệ, đã có duyên đến được với cô thì coi như bạn tri kỉ.

- © -

Hạ tuần tháng Chín, Giám đốc của Công ty 2 có hai vị khách đặc biệt, hai vị khách này đến thăm, khiến Chu Cù dù đang khảo sát ở công trường, nhận được điện thoại cũng vội quay về ngay. Hôm đó Trịnh Vi ra ngoài có việc, về đến Công ty đúng lúc gặp Chu Cù đang tiễn khách ra cửa. Cô nghe thấy Chu Cù nói, “Nhất định anh Lâm Viện phó Viện Kiểm sát phải nể mặt chúng tôi nhé, cho chúng tôi cơ hội mời anh ăn bữa cơm thân mật, hiếm khi được anh đến thăm, trước đó tôi lại không biết, khiến anh phải đợi lâu, thực sự ái ngại quá”.

Vị Viện phó đang trong độ tuổi dồi dào sức trẻ liền cười, “Công ty 2 của các anh là một trong những doanh nghiệp lớn nhất mà Viện chúng tôi quản lý, đáng lẽ chúng ta phải tăng cường giao lưu, đi lại với nhau. Bình thường đều là anh Lương, Cục phó Cục Chống tham nhũng của chúng tôi liên lạc với các anh, anh ấy làm việc rất hiệu quả, bình thường tôi bận nhiều việc quá, nên hôm nay là lần đầu tiên đến thăm. Thôi cơm thì tôi xin phép, sau này công việc nếu cần phiền đến Giám đốc Chu thì mong anh thông cảm và giúp đỡ”.

Chu Cù vội đáp: “Anh Lâm nói thế thì khách khí quá, từ trước đến nay Công ty 2 của chúng tôi luôn làm việc theo pháp luật chúng tôi cũng rất sẵn sàng hợp tác với Viện Kiểm sát, chỉ có điều bình thường muốn mời cũng không thể mời được hai anh, nếu không mời được các anh ở lại ăn cơm, tôi thực sự cảm thấy rất đáng tiếc”.

Người đi cùng Lâm Tĩnh cao tuổi hơn đôi chút, Trịnh Vi đã từng gặp vài lần, họ Lương, là Cục phó Cục Chống tham nhũng trực thuộc Viện Kiểm sát ở quận của họ, bình thường các công việc liên quan đến Công ty 2 đều do anh ta trực tiếp phụ trách. Thường thường Cục phó Lương đến, đều không từ chối lời mời của Chu Cù và các vị lãnh đạo của Công ty 2, nhưng lần này thấy lãnh đạo của mình từ chối, anh ta cũng lựa lời

nói với Chu Cù: “Giám đốc Chu, không phải chúng tôi không nhận tầm thình tình của các anh, mà thực sự là Viện phó rất bận, thôi để lần sau, lần sau có cơ hội sẽ ngồi với nhau”.

Trịnh Vi đứng trước cửa thang máy, lùi không được, bỏ đi ngay cũng không xong. Cô thấy thái độ tưởng là lịch sự nhưng thực ra là xa cách của Chu Cù đối với vị Viện phó tỏ ra hơi lo lắng, bèn chủ động nói một câu: “Viện phó Lâm, Cục trưởng Lương, bây giờ cũng không thể để quá giờ ăn, sức khỏe vẫn là trên hết mà. Chúng tôi thực lòng muốn giữ khách, nếu các anh không chịu cho cơ hội thì Công ty 2 chúng tôi lại tiếp khách không chu đáo rồi”.

Viện phó Lâm Tĩnh nhìn sang cô, vờ như không nhìn thấy vẻ luống cuống thoáng qua của cô. Anh cười quay sang nói với Chu Cù; “Giám đốc Chu, đây là thư ký của anh à? ”

Chu Cù gật đầu, giới thiệu: “Vâng, đây là thư ký của tôi, cô Trịnh Vi, một cô gái trẻ, làm việc khá lắm”.

Viện phó Lâm Tĩnh cười nói: “Thôi có thể miễn phần giới thiệu, tôi và cô gái này rất có duyên đấy, không những là đồng hương, cha mẹ đều làm cùng một cơ quan, có thể nói là được chứng kiến cô ấy lớn lên, cũng nghe nói cô ấy làm việc ở Công ty 2, nhưng đây là lần đầu tiên gặp ở Công ty các anh. Anh nói đúng không, Trịnh Vi? ”

Trịnh Vi đành phải gật đầu.

Lập tức Chu Cù tỏ vẻ mừng ra mặt, “VẬY mà tôi chưa bao giờ biết mối quan hệ này. Như thế thì Viện phó càng phải ăn cơm với chúng tôi rồi, bỏ qua chuyện công việc, bạn cũ gặp lại cũng nên ngồi với nhau tâm sự, chúng tôi không có đủ tư cách mời các anh, đành phải nhờ điểm phúc của Trịnh Vi thôi”.

Nghe thấy vậy Cục trưởng Lương liền cười rất tươi, “Tôi thấy quê anh Lâm quả là đất lành chim đậu, là nơi sinh ra nhân tài, thảo nào từ lâu tôi đã phát hiện ra cô gái này rất lanh lợi. Anh Lâm Tĩnh, về tình về lý, bữa cơm này của Giám đốc Chu Cù mời là rất xứng đáng”.

Lâm Tĩnh cười cười nhìn Trịnh Vi, thấy cô thành khẩn gật đầu, đành nói với Chu Cù: “Đã đến nước này mà tôi vẫn còn từ chối e rằng quan cách quá, thôi thì cung kính không bằng tuân lệnh”.

Trên đường đi đến khách sạn, Lâm Tĩnh và Cục trưởng Lương tự lái xe, Trịnh Vi ngồi trên xe Chu Cù. Chu Cù hỏi: “Hóa ra em quen Lâm Tĩnh à, có thật là anh ấy lớn lên trong khu tập thể với em không? ”

Trịnh Vi gật đầu, “Vâng, trước kia bọn em là hàng xóm”.

Chu Cù nhìn cô với vẻ đầy ẩn ý, “Anh thấy anh ấy có vẻ rất quý mến em, có phải trước kia bọn em rất thân nhau không? ”

Trịnh Vi gật mình, vội nói: “Hồi nhỏ hai gia đình quan hệ cũng gọi là thân, nhưng anh ấy hơn em năm tuổi, bình thường cũng không hay chơi với bọn em lắm, sau đó lại đi du học, lâu lắm rồi không gặp nhau, hôm nay gặp lại quả thực là bất ngờ, vậy mà anh ấy vẫn còn nhớ em”.

Những lời cô nói cũng không hẳn là nói dối, từ nhỏ Lâm Tĩnh đã là một cậu bé rất có cá tính, không thích chạy lông bông khắp nơi với đám trẻ nghịch ngợm trong xóm, anh cũng không chơi thân với đám trẻ bằng tuổi cô - nhưng chỉ riêng cô bé Tiểu Phi Long hồi đó là một ngoại lệ. Nhưng lúc này đây Trịnh Vi không muốn cho người khác biết quá khứ của cô với Lâm Tĩnh, ngay cả với Chu Cù - người mà cô luôn tôn trọng cũng không thể. Vì cô không muốn công tư lẫn lộn, đặc biệt khi Lâm Tĩnh xuất hiện trong Công ty cô với thân phận đặc biệt như vậy, cô càng phải thận trọng hơn. Lúc đó nếu không nhìn thấy vẻ bất lực của Chu Cù khi giữ khách ở lại ăn cơm, thì có điều, không biết Lâm Tĩnh nghĩ gì về sự giả câm giả điếc của cô, nghe những lời anh giới thiệu sơ qua về quan hệ của họ vừa nãy, câu nào cũng đúng, nhưng câu nào cũng có ẩn ý, cô không đoán được dụng ý của anh.

Chu Cù lái xe trên đường đi anh cũng im lặng như Trịnh Vi. Đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, đột nhiên anh nói với cô: “Hôm nay nhờ có em mà mới giữ được anh ấy, em cũng biết đấy, các cơ quan luật pháp, nếu chịu nổi mặt ăn bữa cơm, thì làm việc mới linh động được, nếu anh ấy cứ giữ nguyên tắc, thì sẽ hơi phiền đấy. Trước kia ông Lương đến đều là giải quyết việc công cho có hình thức, ông này không khó xử lý, nhưng hôm nay đích thân Lâm Tĩnh đến đây, nói là tiện đường ghé thăm, nhưng anh cũng không biết có dụng ý gì. Anh chàng này trẻ hơn ông Lương, chức vụ lại cao hơn, cách đối nhân xử thế cũng khéo léo hơn, đồng thời lại là lãnh đạo của Viện Kiểm sát phụ trách tội phạm kinh tế, mặc dù Công ty 2 chúng ta không có điểm yếu nào để anh ấy có thể tóm, nhưng trong giai đoạn nhạy cảm này, ai nhìn thấy người của Viện Kiểm sát mà không giật mình? ”

Trịnh Vi nghĩ một lát mới nói: “Sếp ạ, giống như lời sếp nói, nếu chúng ta hoàn toàn không có điểm yếu nào để người ta tóm thì chúng ta cũng không phải sợ anh ấy”.

Chu Cù thở dài, “Có doanh nghiệp nhà nước nào không có những chuyện rối ren, Trịnh Vi, không phải em không biết, chuyên án liên quan đến Tổng Giám đốc Hà Tự Sơn chính là Lâm Tĩnh phụ trách, đương nhiên, trong nội bộ của chúng ta cũng có người xúi giục thêm vào, nhưng trong vụ ông Hà Tự Sơn ngã ngựa, Lâm Tĩnh có một vai trò vô cùng quan trọng. Anh ta tuổi còn trẻ, nhưng không hề đơn giản chút nào”. Lúc hai người đến phòng ăn đã đặt trước, Phó Giám đốc Trương, Bí thư chi bộ và Trần Hiếu Chính đều đã đợi sẵn ở đó. Một lát sau, Lâm Tĩnh và ông Lương cũng theo nhân viên phục vụ bước vào, Chu Cù liền đứng ngay dậy, giới thiệu mọi người với Lâm Tĩnh, lúc giới thiệu đến Trần Hiếu Chính, Chu Cù nói: “Viện phó Lâm, chàng trai trẻ này là lực lượng trung kiên trẻ nhất trong Công ty 2 chúng tôi, hiện tại đang là trợ lý của tôi, cậu Trần Hiếu Chính. Trần Hiếu Chính, đây là anh Lâm, Viện phó Viện Kiểm sát quận xx chúng ta”.

“Xin chào, anh Lâm”. Trần Hiếu Chính mỉm cười đưa tay ra.

Lâm Tĩnh bắt tay Trần Hiếu Chính, “Xin chào, anh Trợ lý. Chắc là anh ít hơn tôi vài tuổi, quả là trẻ trung giỏi giang”.

“Trước mặt Viện phó Lâm mà nói tôi trẻ trung giỏi giang, không phải để người khác cười cho hay sao?” Trần Hiếu Chính cười đáp.

“Hà tất gì phải khách khí, chúng ta tuổi tác tương đương, anh có thể gọi tôi là Lâm Tĩnh”.

Lâm Tĩnh ... Lâm Tĩnh!

Không biết Lâm Tĩnh có phát hiện ra bàn tay anh vừa bắt đó khẽ run lên trong tích tắc trước khi buông ra hay không. Trần Hiếu Chính ngẩng đầu tìm đôi mắt đỏ của vị Viện phó, đúng rồi, anh cứ cảm thấy ngờ ngợ, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, tại sao lại thấy có gì rất quen. Làm sao anh quên được đôi mắt này? Tự tin và điềm đạm, trong ánh mắt khi anh ta khoác vai “Tiểu Phi Long của anh”, đôi mắt đỏ còn ẩn chứa một cái nhìn ấm áp. Đôi mắt này một thời gian là ngọn nguồn khiến Trần Hiếu Chính cảm thấy ghen tị và hụt hẫng, đó là bản chất mà anh khao khát nhưng không thể có. Nếu anh cũng có sự tự tin bẩm sinh đó, liệu anh có thể không ngại ngần mà tuyên bố với toàn thế giới rằng: đó là Tiểu Phi Long của anh, của anh!

Trịnh Vi đứng sau, nhìn cái bắt tay dừng lại hơi lâu của hai người đàn ông này, lòng bàn tay cũng ướt sũng mồ hôi!

Thức ăn nhanh chóng được đưa lên, Lâm Tĩnh được Chu Cù mời ngồi vào

vị trí long trọng nhất, Trịnh Vi ngồi ở ghế cuối, Trần Hiếu Chính khiêm tốn nhường ghế gần sếp cho Phó Giám đốc Trương, còn mình ngồi xuống cạnh Trịnh Vi.

Chu Cù phát biểu, mọi người lần lượt nâng cốc, rượu quá tam tuần, các vị lãnh đạo của Công ty 2 đều lần lượt chạm cốc với Lâm Tĩnh, Chu Cù liền nói: “Hôm nay, xét cho cùng, chúng tôi vinh hạnh mời được hai vị, không phải là do Công ty 2 chúng tôi có gì ghê gớm, mà là nhờ cô Trịnh Vi. Trịnh Vi, em phải mời anh Lâm một chén, gặp bạn tri kỷ ở nơi đất khách quê người không phải là chuyện dễ, hai người lại còn là bạn thuở nhỏ nữa chứ.”

Trịnh Vi như người vừa tỉnh giấc mộng, tại sao hôm nay cô lại quên nghi lễ này, chắc trong tiềm thức cô tập tễn từng nét đó là thượng khách của Công ty. Thấy chén rượu của mình vẫn để không, cô bèn vội vàng rót rượu, từ xa Lâm Tĩnh lấy tay ngăn cô, “Em uống nước ngọt là được rồi”. Trịnh Vi “Vâng” một tiếng, Phó Giám đốc Trương liền nói: “Trịnh Vi, đó là do Viện phó Lâm lịch sự thôi, sao cô có thể lấy nước ngọt thay rượu được”.

Cục trưởng Lương cũng cười, “Anh Lâm Tĩnh, anh không biết đó chứ, cô bạn đồng hương này của anh tửu lượng khá lắm, chưa chắc tôi là đối thủ của cô ấy đâu”.

Trịnh Vi thấy hơi khó xử, Chu Cù liền giải vây cho cô: “Anh Lâm Tĩnh đã nói như vậy thì em cứ làm theo đi”.

Trịnh Vi bước đến chạm cốc với Lâm Tĩnh, “Anh Viện phó, em mời anh”.

Lâm Tĩnh nhướn mày, cười nói với mọi người: “Cô bé lớn rồi, trước đây bám theo đuôi tôi gọi anh Lâm Tĩnh ời, anh Lâm Tĩnh ời, giờ lại gọi tôi là anh Viện phó”. Mọi người đều cười, Trần Hiếu Chính cũng cười, nói: “Đúng vậy, Thư ký Trịnh Vi, mọi người đều biết em và anh Lâm quen nhau từ trước, khách khí quá e rằng khó nói chuyện”.

Trịnh Vi cúi đầu uống một ngụm nước ngọt, vội quay về chỗ ngồi, chỉ mong bữa tiệc này kết thúc càng sớm càng tốt, mỗi một giây đều là sự giày vò.

Văn hóa rượu của người Trung Quốc thật là kỳ lạ, dường như không để vài người say trên bàn rượu thì không thể hiện được sự hết mình của chủ và khách. Thảo nào có câu cửa miệng rằng: “Anh ngà ngà, tôi ngà ngà, đúng lúc chúng ta ký hợp đồng”. Phía Chu Cù thì nhau chúc rượu Lâm

Tĩnh và Cục trưởng Lương, hôm nay người của Công ty 2 đến đông, mỗi người mấy chén, hai vị khách không kịp đáp lễ, chẳng mấy chốc, Cục trưởng Lương đã mặt đỏ tía tai xưng anh gọi em với Phó Giám đốc Trương và nói những câu rất hào phóng, làm gì còn vẻ giữ ý như lúc mới đến, thông thường đây chính là điều mà người chủ bữa tiệc mong muốn đạt được nhất. Lâm Tĩnh uống cũng không kém Cục trưởng Lương, mặc dù mặt cũng hơi đỏ, nhưng ít nhất đầu óc vẫn tỉnh táo, cười nói bình thường. Trịnh Vi không biết tửu lượng của anh đến đâu, hồi nhỏ họ thường ăn cơm với nhau, anh không bao giờ chạm vào giọt rượu nào, có quá nhiều thay đổi, đều là học được sau khi rời xa cô.

Bí thư chi bộ vừa mời xong Lâm Tĩnh ba chén, Lâm Tĩnh vừa nhấp ngụm trà, Trần Hiếu Chính lại nâng chén đứng dậy, “Đến lượt tôi mời Viện phó nhé, sau này mong có sự chỉ giáo của anh trong công việc”. Trong tay anh cầm chai rượu, loại rượu mạnh 56 độ, trong đó ít nhất còn phân nửa, Lâm Tĩnh khẽ chau mày.

“Sao vậy, mặc dù chúng ta không phải là bạn cũ, nhưng ngoài việc nề tình Thư ký Trịnh Vi ra, Viện phó Lâm cũng phải quan tâm đến anh em chúng tôi nữa chứ?” Trần Hiếu Chính nửa đùa nửa thật, Phó Giám đốc Trương và mọi người thi nhau gật đầu và khen là phải.

Lâm Tĩnh lại uống trà, cũng không nói gì, chỉ rót vào chén rượu bằng mức với Trần Hiếu Chính, “Không dám chỉ giáo, mọi người học hỏi lẫn nhau mà thôi”.

Trịnh Vi liếc Trần Hiếu Chính một cái, Lâm Tĩnh vừa uống ba chén, còn chưa kịp thở, giờ lại cố ép làm gì?

Nhưng Trần Hiếu Chính mặt vẫn tỉnh bơ, không thèm nhìn cô.

Lúc Lâm Tĩnh nâng chén, anh khẽ chau mày, Trịnh Vi nghĩ đến việc từ nhỏ dạ dày anh đã không tốt, sốt ruột quá cô chẳng còn kịp để ý gì nhiều, trước khi đại não kịp phản ứng đã đứng dậy ngăn lại, “Thôi cứ uống từ từ, việc gì phải gấp vậy?”

Trần Hiếu Chính nhìn cô tỏ ý cười cười, “Đúng là lớn lên cùng nhau có khác, tửu lượng của Viện phó khá lắm, việc gì em phải bênh và xót anh ấy đến thế”.

Trịnh Vi cắn môi, cô thấy buồn vì lời nói của anh, và tự nhiên cũng cảm thấy bức mình. Anh đã nói như vậy thì cô sẽ bênh ra mặt cho anh xem, và thế là cô mỉm cười, “Nói vì tình cảm lớn lên cùng nhau, vậy thì chén rượu này của anh Trọ lý, em sẽ uống thay Viện phó, cũng không sao chứ?”

”

Cô rót đầy rượu vào chén, không đợi ai nói gì bèn chạm chén với Trần Hiếu Chính, ngửa mặt uống một hơi, cô uống vội quá, sắc rượu mặt đỏ bừng, quay đầu ra ngoài ho sặc sụa. Nỗi hối hận và chán nản đang từ từ gặm nhấm Trần Hiếu Chính, bề ngoài anh tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lại nhanh tay rút ngay tờ giấy ăn trên bàn. Nhưng Lâm Tĩnh đã đứng ngay dậy và bước đến, vỗ lưng cho Trịnh Vi, trách: “Có phải anh không uống được đâu”. Bắt đầu từ lúc Lâm Tĩnh đứng dậy, bàn tay rút tờ giấy ăn của Trần Hiếu Chính liền dừng ngay lại, tờ giấy lặng lẽ bị vo viên trong lòng bàn tay anh, không ai nhìn thấy.

Sau khi được Lâm Tĩnh vỗ lưng, Trịnh Vi đã bớt ho hơn, cô hạ thấp giọng nói với Lâm Tĩnh: “Không sao đâu, anh về chỗ đi”. Phần lớn mọi người đều chứng kiến cảnh này với vẻ thích thú, chỉ có Chu Cù lặng lẽ ngồi nhìn, không nói câu nào.

Lúc kết thúc mọi người tiễn nhau đến cổng khách sạn, ngoài Trịnh Vi, còn lại mọi người đều lái xe riêng đến. Chỉ có Trần Hiếu Chính và cô ở trong khu tập thể của Công ty, Chu Cù nói: “Hiếu Chính, hay là cậu đưa Trịnh Vi về, đi đường cẩn thận đó nhé”.

Trần Hiếu Chính nói: “Dạ em xin lỗi, Giám đốc, em còn có việc phải đi, không biết Viện phó ở xa không, hay là phiền Viện phó đưa Trịnh Vi về vậy”.

Trịnh Vi lạnh lùng nhìn anh, miệng vẫn mỉm cười.

“Dĩ nhiên là không có vấn đề gì, Trịnh Vi, thôi chúng ta về đi, tạm biệt các vị nhé”.

Sau khi mọi người lên xe rời khách sạn, Trịnh Vi lắc đầu nói với Lâm Tĩnh: “Anh uống nhiều rồi, em bắt taxi cũng được”.

Không để cô nói gì thêm, Lâm Tĩnh liền túm tay cô kéo về phía xe của mình.

“Lãnh đạo Viện Kiểm sát mà cũng lái xe sau khi uống rượu à? ” Trịnh Vi ngồi bên cạnh Lâm Tĩnh, ngửi thấy hơi rượu thoang thoảng trên người anh.

Lâm Tĩnh nhún vai, “Anh không thích uống rượu, nhưng xã hội là vậy, hình như nếu không chạm một chén, công việc không thể triển khai, giao lưu, tiếp xúc với mọi người, chiêu đãi khách khứa cũng có thể gọi là một phần của công việc. Mấy năm nay về nước cũng đã quen dần, uống xong vẫn phải về nhà, chỉ biết nhắc mình cố gắng lái xe chậm lại”.

Trịnh Vi nói bằng giọng châm chọc: “Liệu em có thể lý giải thành, anh đang phải thỏa hiệp vì sự nghiệp chính nghĩa của cách mạng?”

Lâm Tĩnh nói: “Chính nghĩa chỉ là nói một cách tương đối mà thôi”.

Nghe thấy vậy, Trịnh Vi lại nhớ đến những điều Chu Cù nói với cô, bất giác cúi đầu nói: “Có rất nhiều chuyện em không tài nào hiểu được”.

“Có những chuyện không hiểu được là tốt”. Lâm Tĩnh điềm nhiên nói. “Thế thì em sẽ ngày càng ngốc đi”.

Lâm Tĩnh liền cười: “Anh cũng mâu thuẫn lắm, có lúc nhìn thấy em giống người lớn, bắt đầu biết đối phó với mọi chuyện, anh cảm thấy rất vui và yên tâm, nhưng nhiều lúc lại muốn em vẫn là cô bé Tiểu Phi Long coi trời bằng vung như ngày xưa”.

Trịnh Vi cũng cười theo, “Em có quá nhiều thầy giáo rồi, không thể không trưởng thành được”. Có một câu cô không nói ra lời: “Lâm Tĩnh, không phải anh cũng đã cho em một bài học rồi đó sao?”

Dường như anh cũng đoán được ẩn ý của cô, không nói gì nữa.

Theo yêu cầu của cô, anh dừng xe ở cổng tập thể Công ty, Trịnh Vi nói: “Em tự đi vào được, anh cũng về sớm đi”.

Lâm Tĩnh gật đầu, nhìn cô, bất ngờ buông ra một câu: “Thực ra cậu ấy không hợp với em”.

Trịnh Vi sửng người, “Cậu ấy, cậu ấy là ai?” Dây an toàn đáng ghét lại bị kẹt, không tài nào cởi ra được.

Lâm Tĩnh không thèm để ý đến vẻ giả vờ của cô, đưa tay ấn nhẹ vào nút mở, dây an toàn mở ra, nhưng dường như trái tim cô lại bị một sợi dây nhỏ và dài từ từ thắt lại.

“Lúc đầu anh cũng không dám khẳng định cậu ta là người anh đã gặp ở ký túc của em ba năm về trước, nhưng nhìn cử chỉ, vẻ mặt của em, anh đã hiểu tất cả. Em vẫn thích cậu ta đúng không? Nhưng cậu ta không phải là người em có thể gửi gắm cả cuộc đời”.

Kể cả cô không cho rằng những điều anh nói là sai, nhưng đây không phải là những điều hiện giờ cô muốn nghe, đặc biệt những câu nói này lại xuất phát từ miệng anh. Mặt Trịnh Vi biến sắc, “Lâm Tĩnh, anh có tư cách gì mà sắp đặt cuộc sống của em?”

Cô nói chuyện vẫn không thích vòng vo vấn đề, nhưng rõ ràng là Lâm Tĩnh không bị cô chọc tức, anh vẫn bình tĩnh nói: “Anh được tiếp xúc với nhiều người hơn em. Có thể Trần Hiếu Chính là người có tài, nhưng một người mà ngay cả bản thân cậu ta cũng không có cảm giác an toàn thì làm

sao có thể đem lại hạnh phúc cho em”.

“Anh ấy không thể đem lại hạnh phúc cho em, còn anh, anh có thể không?” Cô cười khẩy.

“Nếu muốn biết câu trả lời, tại sao em không thử?” Anh nhướn mày.

Trịnh Vi liền nổi cáu ngay, “Những kẻ ngông cuồng như các anh, lúc nào cũng tỏ ra tốt với em, các anh có biết em cần gì không? Đã bao giờ hỏi em muốn sống thế nào chưa? Nói thì hay như thế, ra vẻ như rất quan tâm đến hạnh phúc của em, thực ra các anh đều là những kẻ ích kỉ! người thứ nhất rồi người thứ hai đều đi, điều này chẳng có gì quan trọng, em không trách hai người, nhưng đi rồi sao còn quay lại. Anh ấy chẳng tốt đẹp gì, anh cũng vậy. Lâm Tĩnh, anh có dám nói rằng năm đó anh bỏ đi mà không nói nửa câu là vì em, quay về đã ba năm mà không hề hỏi han cũng là vì em không? Tình cảm kéo dài 17 năm của em với anh, 17 năm em coi anh là người quan trọng nhất của em, ngoài bố mẹ em ra, không ai gần gũi em hơn anh, nhưng anh thì sao? Chỉ với một câu không biết phải đối mặt như thế nào mà bỏ rơi em bảy năm, kể cả là xảy ra chuyện của mẹ em với bố anh, mình không làm được người yêu, nhưng chẳng lẽ không yêu nhau thì phải cạnh tình cạnh nghĩa với nhau ư? Anh về nước ba năm, nếu anh cho em một lời hỏi thăm, nếu anh cho em dựa vào đôi vai anh một phút, thì hôm nay chúng ta đã không đến nước này. Nào là thấy em hạnh phúc anh phải ra đi, các anh đã tính toán quá chi li rồi, em sợ những người thông minh như các anh”.

Cô khóc một cách mệt mỏi, Lâm Tĩnh đưa tay lau nước mắt cho cô, bị cô gạt phắt ra. “Anh về đi, Viện phó Viện Kiểm sát”.

Cô đẩy cửa bước xuống.

Lâm Tĩnh nói với sau lưng cô: “Những điều em nói đều rất đúng trước kia anh cảm thấy có rất nhiều thứ quan trọng hơn tình yêu, nhưng sau này mới phát hiện ra rằng, chỉ có những kỷ niệm ngọt ngào thuở nhỏ như em bị ngã rồi ôm anh khóc, giống như khi anh luyện thư pháp em ngồi bên cạnh nghịch ngợm để mực rây đầy mặt... Anh không tự nhận hôm nay anh trở nên vĩ đại đến nhường nào, nhưng ít nhất câu nói anh muốn đem lại hạnh phúc cho em không phải là giả dối. Vì Vi, thế giới này có quá nhiều con người bạc bẽo, kể cả em tìm một người xa lạ, anh ta cũng chưa chắc đem lại được cuộc sống mà em cần. Anh sẽ đi, chỉ có điều em nên biết rằng, hôm nay người đưa em về, không phải là một Viện phó Viện Kiểm sát”.

Trịnh Vi chạy lên phòng, đột nhiên cô cảm thấy nhớ Thử Bảo. Con người còn không bằng một con mèo, ít nhất bạn tốt với nó, nó cũng tốt với bạn. Hành lang cũ kỹ tối om, cô mò mẫm đi lên trên, lấy chìa khóa ra mở cửa, nghe thấy bước chân từ xa vọng lại, ngẩn người cầm chìa khóa đứng ở đó, bất giác trong lòng như đang chờ đợi. Nhưng tiếng bước chân đó lại gần, hóa ra là một người hàng xóm về khuya.

Cô lại cười mình, lắc đầu, mở cửa bước vào. Chơi với Thử Bảo được một lát, tắm gội xong, mở cửa sổ, gió đêm lướt nhẹ qua mặt, Trịnh Vi mới cảm thấy mình lại được sống, lúc mở cửa đặt túi rác ra ngoài cửa, Thử Bảo đã rình sẵn chạy vụt qua khe cửa hé mở.

“Thử Bảo quay lại!” Trịnh Vi sốt ruột cất tiếng gọi.

Trước sự nóng lòng muốn quay trở lại tự do, lúc này Thử Bảo đâu còn để ý đến tiếng gọi của cô, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ngoài cầu thang. Trịnh Vi sợ nó không tìm được đường về nhà, vội quay về phòng khoác thêm áo rồi đuổi theo.

Khu tập thể của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc không nằm ở trung tâm, Trịnh Vi lại ở trong dãy nhà tập thể cũ nhất, đặc biệt, đằng sau dãy nhà là mấy quả đồi nhỏ chưa khai phá gì, cỏ mọc um tùm, cô sợ nhất là Thử Bảo chui vào đó, sẽ không tìm thấy đường về.

Chắc hôm nay là ngày rằm, trăng vừa tròn vừa sáng. Dưới ánh trăng, Trịnh Vi nhìn thấy cái mông nặng nề của Thử Bảo thấp thoáng ở khu thể thao ngoài trời phía trước, chạy qua đó sẽ đến ngay khu đồi đằng sau.

Trịnh Vi không dám nghĩ nhiều, vừa gọi nhỏ Thử Bảo, vừa đuổi theo sau. Do dụng cụ chơi thể thao ở khu vực này đã quá cũ kỹ, lại hẻo lánh nên rất ít người lui tới, Trịnh Vi đứng cạnh thanh xà đơn, nóng ruột nhìn xung quanh. Vừa quay người thì nhìn thấy có một bóng người thấp thoáng khiến cô sồn hết gai ốc, “Ai đó?”

“Anh...” Người đó vội vàng đáp, dường như không ngờ đã làm cô giật mình.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Trịnh Vi bực mình gắt lên: “Không có việc gì chạy đến đây làm gì? Anh bị thần kinh à!”

Anh nói với vẻ mỉa mai: “Cuối cùng thì em cũng không gọi anh là anh trợ lý nữa”.

Trịnh Vi chưa kịp hoàn hồn, thở dốc, “Đừng nói với em là anh đi dạo ở đây nhé”. Công ty sắp xếp cho anh ở tại khu nhà mới, dãy 11, ở đó có trồng nhiều cây xanh, đẹp nhất khu tập thể của Công ty. “Anh bạn như

thế, đến đây làm gì? ” Cô tưởng giọng mình rất bình thản, giống như kể cho một người xa lạ nghe một câu chuyện không có gì quan trọng, nhưng khi thốt ra lời mới thấy cảm giác chua xót xen lẫn mỉa mai không thể che giấu.

Anh không nói gì.

Trịnh Vi cười đau khổ, tiếp tục tìm Thử Bảo.

“Rất nhiều lần, anh không dám lại gần, sợ sẽ gặp em, nhưng lại sợ không nhìn thấy ánh đèn phòng em”.

Anh luôn như vậy, lấy chân di cô xuống đất, còn trách, em đứng thấp quá, anh không nghe thấy tiếng em nói.

Trịnh Vi mỉa mai: “Có phải tòa nhà của anh sắp hoàn công mà không sai lệch một xăng-ti-mét nào nên anh bắt đầu thấy nhớ sai số một xăng-ti đó đúng không? ”

Anh vẫn im lặng, không thanh minh gì. Thế là cô quay đầu lại, “Nếu em không xuống, anh sẽ đứng mãi ở đây ư? Kể cả anh đứng mọc rễ ở đây thì cũng làm được gì? Trung Quốc lớn như vậy, anh đã công thành danh toại trở về, sao anh còn quay về Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, mà lại chọn Công ty 2. Có phải cảm giác áo gấm về làng này khiến anh thấy rất tự hào đúng không? Nói thực, em coi thường cái vẻ vinh quang đó của anh”.

Trần Hiếu Chính nói: “Sau khi từ công trường trở về, phòng Nhân sự hỏi anh, cậu muốn về đơn vị nào nhất. Trong lòng anh nghĩ, đâu cũng được, miễn là không phải Công ty 2. Vì thế khi anh buột miệng nói “Công ty 2”, bản thân anh cũng không dám tin vào tai mình. Bắt đầu từ ngày ra đi, anh đã biết anh không còn tư cách gì đứng ở bên em, nếu chỉ được phép nhìn, thì được nhìn gần một chút cũng là quá tốt. Anh muốn nhìn thấy em hạnh phúc, nhưng lại sợ em hạnh phúc”.

Lâm Tĩnh nói đúng, thực ra Trần Hiếu Chính là một người không hề có cảm giác an toàn. Một đứa trẻ bị ép lớn lên, cho dù bề ngoài điềm tĩnh, kiêu ngạo thế nào, cũng vẫn chỉ là đứa trẻ. Đứa trẻ này luôn làm những việc mà mình cho là đúng, kết quả lại làm tổn thương chính mình và người khác.

Đột nhiên Trịnh Vi nhớ đến câu nói của Nguyễn Nguyễn: “Tớ trưởng thành rồi, còn anh ấy thì chưa”.

Anh chậm chậm bước đến bên cô. Trịnh Vi tựa người vào thanh xà đơn, thanh sắt lạnh lẽo cho cô một điểm tựa.

Ba năm qua, đã rất nhiều lần cô tưởng tượng ra cảnh này, khi một lần nữa đứng trước mặt cô, anh nói: “Vi Vi...”

Cô đã nghĩ cho mình rất nhiều lựa chọn, hoặc giả mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra, hoặc bỏ đi mà không thèm quay đầu lại. Nhưng cô đã đánh giá mình quá cao, khi cảnh này thực sự xảy ra, cô cũng giống như bao cô gái mềm yếu khác, mong muốn duy nhất, chỉ là khóc.

Khi cô từ từ cúi đầu trước mặt anh, chầm chậm nhắm mắt lại, hơi thở của anh đã kể sát bên môi. Trước khi từ bỏ suy nghĩ, cô thầm nghĩ, đứng cũng được, sai cũng xong, thôi cứ để anh như vậy.

Nhưng, tất cả chỉ tại ánh trăng sáng quá, trong khoảnh khắc đó, đột nhiên cô nhớ đến sân bóng rổ tĩnh mịch trong trường đại học những năm về trước, cô cũng ngẩng đầu như thế này trong vòng tay của anh, đêm đó, trăng cũng sáng như đêm nay. Cô đã từng nói, đó là ánh trăng sáng nhất trong cuộc đời cô, nhưng sau này cô mới biết, ánh trăng dù sáng, nhưng vẫn lạnh lẽo.

“Không” Cô quay mặt đi trước khi đôi môi kia chạm tới. Trần Hiếu Chính cũng như người chợt bừng tỉnh sau giấc mơ, khẽ rùng mình, bất ngờ buông cô ra.

Một tiếng mèo kêu khó nghe vọng đến, Trịnh Vi liền dõi theo tiếng kêu, Thử Bảo đang ngồi trên thảm cỏ không xa nhìn họ, hai mắt sáng rực trong đêm tối.

Cô chạy đến, nó không chạy nữa, chắc là đã mệt, nên ngồi đợi cô.

“Thử Bảo, ta về nhà thôi”.

Hôm đó Trịnh Vi ngủ rất sớm, trước khi lên giường cô đã kéo hết rèm cửa, cô sợ mình sẽ không tìm được và ngó đầu ra. Cô không biết anh về từ lúc nào. Hôm sau hai người gặp nhau trong thang máy, đang là giờ cao điểm, đứng trong thang máy đều là đồng nghiệp, Trịnh Vi cùng mọi người chào hỏi theo lệ, cuối cùng nhìn anh và nói: “Chào anh Trợ lý”.

Anh vẫn chỉnh tề như mọi bận, áo sơ mi trắng phẳng phiu, nụ cười hòa nhã, ánh mắt xa cách. Giữa những đồng nghiệp với vẻ mặt uể oải, ánh mắt còn đang ngái ngủ, vẻ lạnh lùng của anh giống như một bức tường, vô hình ngăn anh với mọi người.

Anh nhìn Trịnh Vi, đáp lại lời chào của cô: “Xin chào”.

Thang máy dừng ở tầng 6, anh cúi người nhường cô ra trước, Trịnh Vi vội ra hiệu, “Dạ mời anh ạ”. Anh cười rồi bước ra trước, Trịnh Vi bước theo sau, sau đó hai người về phòng làm việc của mình.

Mọi chuyện đêm qua, tựa như một giấc mơ không để lại dấu vết gì. Nhưng kể từ hôm đó, mỗi lần về muộn, khi bước về phía cầu thang, bước chân của Trịnh Vi đều chững lại, cô không bao giờ nhìn về hướng đó, nhưng ánh đèn trong phòng luôn sáng đến tận đêm khuya.

Ban ngày gặp nhau trong giờ làm việc, không ai có thể đối xử với nhau một cách lịch sự hơn họ, rất nhiều công việc Chu Cù giao phó đều cần hai người góp sức hoàn thành, Trịnh Vi làm việc nhanh nhẹn, Trần Hiếu Chính cẩn thận, chu đáo. Chu Cù là người luôn yêu cầu cao trong công việc, nhưng với Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính, anh cũng phải khen ngợi hiệu quả công việc của họ. Chỉ có các nhân viên phục vụ thường nói: “Chị Vi, những lúc chị và anh trợ lý ngồi cùng nhau, nếu dùng máy quay, chắc chắn có thể làm giáo trình lý tưởng nhất cho môn học lễ nghi giao tiếp”.

Có lúc trong giờ họp, thỉnh thoảng Trịnh Vi ngẩng đầu trong khi ghi chép, cô lầm tưởng rằng ánh mắt anh đang nhìn về phía cô, nhưng khi cô vô tình nhìn sang phía anh, luôn thấy ánh mắt anh chỉ lướt qua cô mà thôi.

Chương 18: Màn kịch câu khách rẻ tiền như thế, lại có thể làm cho em khóc

Sau tháng Tám, các cuộc họp lớn nhỏ Chu Cù phải tham gia đã trở nên dồn dập, Trịnh Vi cũng thường xuyên phải làm thêm giờ để chuẩn bị tài liệu họp cho anh, có hôm ngồi ở phòng làm việc đến rất khuya, lúc về mới biết cả tòa nhà chỉ còn lại một mình mình.

Lần đầu tiên cô gặp Trần Hiếu Chính trong buổi làm thêm giờ, anh vừa đi tiếp khách về. Trịnh Vi thấy anh tỏ ra hơi bất ngờ.

Anh nói: “Anh lên lấy ít đồ, thấy phòng em đèn vẫn sáng, tiện thể sang xem sao”.

Đã quen với cảnh ban ngày đối xử lịch sự với nhau, có thêm một người, gian phòng làm việc yên tĩnh buổi tối bỗng trở nên chật chội.

“Vâng, em còn mấy việc chưa làm xong”. Cô tưởng rằng có thể nói tạm biệt ngay, nhưng anh lại mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế sofa dành cho khách.

“Anh còn việc gì nữa không?” Cô cố gắng tỏ ra rất bận rộn. Anh đã hiểu được ẩn ý của cô, “Anh ngồi một lát rồi đi ngay”.

Trịnh Vi vui đầu vào công việc, chưa đầy mấy phút, nhưng không kìm được liếc anh một cái, anh tựa người vào thành ghế sofa, hai mắt khép hờ, chiếc áo khoác ngoài vắt lên chân, cravat cũng nới lỏng, nửa ngủ nửa thức, từ xa cô đã ngửi thấy hơi rượu trên người anh.

“Anh đừng ngủ ở đây”. Nói xong cô vẫn đứng dậy rót cho anh cốc nước “Anh uống đi, trà nóng có thể giải rượu đấy, tỉnh táo rồi về đi”.

Anh mở mắt nhìn cốc trà đó, “Đây là lần đầu tiên em rót trà cho anh, trước đây em lười thật, nước nóng cũng đều là anh xách đến chân cầu thang cho em, ngay cả bát anh cũng phải rửa cho em”.

“Anh say rồi, còn nhắc những chuyện đã qua làm gì”.

Anh cầm cốc lên, cười, “Em không nói anh suýt quên mất, đúng là đã ba năm trôi qua rồi còn gì. Chắc là uống hơi nhiều...như thế cũng tốt, anh sợ mình quá tỉnh táo”.

Trịnh Vi lảng sang chuyện khác, “Đi uống với ai mà ra nông nỗi này? ”

Anh nói: “Uống với mấy vị quản lý của mấy Công ty con khác, các cuộc họp mặt này thỉnh thoảng lại diễn ra, Giám đốc Chu Cù không uống nhiều, Công ty 2 chỉ có hai bọn anh, dồn hết vào mình anh”.

Trịnh Vi cau mày, “Chắc lại gặp mấy con sâu rượu của Công ty 1 chứ gì?”

Trần Hiếu Chính lắc đầu, “Không, Công ty 1 không đi, anh với Phó Giám đốc Công ty 7 uống không ít, em vẫn nhớ anh ta chứ? ”

“Phó giám đốc Công ty 7, em không có ấn tượng gì cả”. Trịnh Vi đáp.

“Em không nhớ à? ” Trần Hiếu Chính tỏ vẻ ngạc nhiên, “Hồi anh mới đến Công ty 2, có một lần ăn cơm với anh ta, hôm đó em cũng có mặt, anh ta ngồi đối diện với em, nhìn em suốt”.

Có quá nhiều bữa tiệc Trịnh Vi phải tham gia, tại sao cô không thể nhớ ra người này. “Có thật không, anh nhớ sai thì phải? ”

Anh liền cười, “Làm sao anh nhớ sai được, hôm đó em mặc chiếc áo trắng, váy màu xanh nhạt, chấm bi, tóc buông, cũng đeo đôi hoa tai em đeo hôm nay”.

Nghe anh nói, cô nhớ mang máng mình có một bộ quần áo như thế, chỉ có điều đã nửa năm trôi qua, cô đã quên từ lâu, nhưng anh vẫn còn nhớ, trong những hoàn cảnh đó, anh luôn để mắt đến cô.

“Vi...:

“Anh đừng nói gì cả”.

Sau tối hôm đó, gần như ngày nào Trịnh Vi cũng phải làm thêm giờ, anh

nhìn thấy đèn sáng, thường đến ngồi một lát, cô không nói gì với anh, nhưng những lúc anh không đến, mỗi lần gió thổi tiếng lá cây xào xạc, cô tưởng là tiếng bước chân.

Chu Cù thực sự ngạc nhiên trước năng suất làm việc ngày càng kinh khủng của cô, ban ngày giao việc cho cô, yêu cầu cô phải làm xong trong vòng nửa tháng, sáng hôm sau cô đã trình trước bàn làm việc của anh.

“Tối đến làm thêm giờ à? Thực ra cũng không cần gấp như vậy đâu, không cần thiết phải để mình vất vả như thế, con gái tối đến cũng phải dành nhiều thời gian riêng cho mình hơn”.

Anh không biết, đã hơn ba năm qua, bây giờ cô mới cảm thấy thời gian lại trở nên có ý nghĩa đối với mình. Cô cảm nhận được ngọn lửa đã tắt trong lòng cô đang nhen nhóm niềm hy vọng, từng chút từng chút âm thầm lan xa. Đúng vậy, cô biết, cô hiểu hết, không có gì ngu xuẩn hơn niềm hy vọng này, nhưng cô quá khát khao ngọn lửa vui mừng yếu ớt đó, chấp chờn, chỉ cần gặp cơn gió nhẹ sẽ tắt ngấm, nhưng dù sao nó đã sưởi ấm cho cô. Anh lặng lẽ ngồi trên ghế sofa đọc báo, có lúc nói với cô mấy câu, có lúc, cô thầm hỏi, tại sao chúng ta không thể lựa chọn ký ức cho mình, ghi nhớ niềm vui, quên đi nỗi buồn, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Dù thế nào đi nữa cô vẫn yêu anh, chính vì yêu, mới có thể vì một phần ngọt ngào mà quên đi chín phần đắng cay.

Một lần, đột nhiên Chu Cù như sức nhớ ra điều gì đó, hỏi cô: “Trịnh Vi này, em và Viện phó Viện kiểm sát Lâm Tĩnh sau hôm ăn cơm đó còn liên lạc với nhau không?”

Trịnh Vi hơi sửng người, “Dạ, rất ít”.

Chu Cù gật đầu, “Tôi thấy cậu ta có vẻ rất có thiện chí với em, nghe nói cậu ta vẫn chưa lập gia đình, điều kiện thì tốt đấy, nhưng người sắc sảo quá, chưa chắc đã phải là một người bạn đời tốt.”

Trịnh Vi thấy hơi bất ngờ, từ trước tới nay Chu Cù rất ít nói đến cuộc sống riêng tư của cô, mặc dù anh biết rất rõ quan hệ của cô và Trần Hiếu Chính ngày trước, nhưng cũng không bao giờ nói ra, không biết câu nói có vẻ như vô tình này của anh có dụng ý gì không.

“Sếp, anh nghĩ gì lạ vậy?” Cô cười hơi ngại ngùng.

Chu Cù cũng cười, “Tôi chỉ nói vậy thôi, cũng không có ý gì khác”. Anh nghĩ một lát rồi nói tiếp: “À, đúng rồi, tuần trước có hai hôm tôi ở lại viết tài liệu đều gặp Trợ lý Trần Hiếu Chính, tôi hỏi cậu ta có việc gì không, cậu ta nói làm thêm giờ, thấy tôi trong phòng, nhưng vừa ngồi

xuống, chưa nói được mấy câu lại đi ra, thanh niên hay thật đấy”.

Trịnh Vi đột nhiên đỏ bừng mặt, hòa theo, “Đúng là hay thật”. Lúc quay đi miệng bất giác mỉm cười.

Sau đó không lâu, Trịnh Vi đón ngày sinh nhật lần thứ 26 của mình. Lúc đầu cũng không định tổ chức gì lớn, nhưng vừa đến giờ làm việc lại nhận được một bó hoa bách hợp lớn được gửi đến phòng làm việc, tấm thiệp trên đó không ký tên, chỉ có mấy chữ đơn giản: “Chúc mừng sinh nhật”. Thấy thế, mọi người chưa tra hỏi xong lai lịch của người tặng hoa bí ẩn, lại thi nhau đòi cô phải mời ăn cơm, trong đó anh chàng Hà Dịch ham chơi là người cầm đầu. Sau khi cưới, Hà Dịch có phần cải tà quy chính hơn, cộng thêm chuyện của bố, không còn ngông nghênh như ngày trước nữa. Anh vẫn làm việc ở Công ty 2, mặc dù không còn là cậu ấm ngày xưa, nhưng anh cũng chẳng thêm quan tâm, có lẽ đối với anh, không còn bị gò bó bởi thân phận lại thoải mái hơn. Sau khi bố anh bị bắt mấy ngày, nhờ có sự dàn xếp của lãnh đạo Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc và Viện kiểm sát, cuối cùng đã được xử lý trong nội bộ, Công ty đã miễn chức và khai trừ Đảng, cho ông về hưu sớm. Được thanh thản hưởng thụ những năm tháng cuối đời là một kết cục tốt nhất đối với ông, dĩ nhiên, việc ông âm thầm về hưu và rút lui lạng lẽ của ông cũng khiến không ít người thở phào.

Trịnh Vi không thoát khỏi sự lôi kéo của Hà Dịch và đám đồng nghiệp vốn có quan hệ khá tốt đó, đành phải mời họ ăn cơm tối. Trong phòng ăn, mọi người đua nhau đòi chúc rượu cô, Trịnh Vi than thở mình lại thêm một tuổi, mãi vui nên uống cũng khá nhiều.

Hà Dịch thấy cô xem điện thoại di động mấy lần, liền cười: “Đợi điện thoại của ai hả? Chắc không đến nỗi sắp xếp cuộc hẹn tìm bạn đời trong ngày sinh nhật chứ?”

Đang nói, điện thoại của cô liền đổ chuông, cô cầm ngay điện thoại, Hà Dịch ranh mãnh xán đến.

“Alô?” Cô không biết giọng nói của mình có để lộ bí mật tim cô đang đập rất mạnh hay không.

Đương nhiên cô biết là anh, hôm nay cô luôn có một linh cảm, nên từ tối đến giờ vẫn chờ cú điện thoại này.

“Anh có việc gì không?”

“Không có việc gì cả, sức nhớ ra hôm nay là sinh nhật của em. Chúc mừng sinh nhật em nhé.”

Trịnh Vi cắn môi, “Vâng, cảm ơn anh”.

“Em đang ở ngoài à? Nghe thấy rất ồn”.

“Hà Dịch và mấy người phòng Thị trường bắt em mời cơm”.

“VẬY HẢ...Thế thôi nhé, em đi ăn cơm đi”.

Đột nhiên lòng cô tràn đầy thất vọng, cô đợi cả buổi tối, đổi lại chỉ được một câu nói như dối: “Em vào ăn cơm đây, không còn việc gì em cúp máy nhé, tạm biệt! ”

“Tạm biệt...à, đợi chút đã...”

Đúng lúc cô chuẩn bị tắt điện thoại, bất ngờ anh có ý muốn nói thêm gì đó.

Trịnh Vi nghiêng rằng, “Trần Hiếu Chính, đàn ông thì đừng dài dòng như đàn bà con gái, rốt cuộc anh muốn gì? Không có việc gì thì đừng lãng phí thời gian của em!”

“Bao giờ bọn em ăn cơm xong? Anh muốn gặp em một chút”. Anh hạ thấp giọng. Bao giờ anh cũng vậy, vòng vo tam quốc một hồi, không dồn đến góc chết không chịu nói thật lòng mình.

“Nếu chút nữa em có việc thì thôi vậy”.

Đột nhiên cô muốn mắng anh một trận, nhưng cuối cùng vẫn cho qua,

“Em ăn cơm xong sẽ gọi cho anh, có việc gì đến lúc đó rồi nói”.

Lúc quay vào bàn ăn, mọi người đều nhìn cô.

“Nhìn gì vậy, chưa thấy đàn bà bao giờ hả? ” Trịnh Vi vừa cười vừa mắng Hà Dịch.

Hà Dịch nói: “Em có mang theo gương không, thử soi nụ cười của em xem, nghe điện thoại của mẹ mà phải cười tình tứ như thế ư? ”

Trịnh Vi lấy gương ra ngắm nghía một hồi thật, “Gì mà đến mức đó? ”

Cô nhìn mình trong gương, hai má đỏ bừng, ngay cả ánh mắt cũng sáng ngời.

“Mau khai thật đi, ai vậy, đội này sẽ đi tìm hẩn tính số, Công ty 2 vốn đông hòa thượng, mãi mới có một cô đầy đủ bộ phận, lắp ghép đúng chỗ, thế mà lại để tên sói hoang đến tranh ăn, có định để cho người khác sống nữa hay không? ”

Trịnh Vi chỉ vào bọn họ nói: “Đám người độc ác như các anh, người thì đã có vợ, kẻ thì đã có người yêu, những lúc em thân cô thế cô chẳng thấy ai thương, bây giờ mới có người quan tâm, ai mà làm hỏng kế hoạch của em, em sẽ cho kẻ đó biết tay”.

Hà Dịch nói: “Cô nàng này độc thân quá lâu nên có vấn đề rồi. Nói như

thế tức là có gã chuẩn bị làm vật thí mạng cho em thật hả? ”

“Liên quan gì đến anh? ” Trịnh Vi vừa cười vừa gấp thức ăn.

“Chắc bà Lý phải tức hộc máu mất, mấy hôm trước bà ấy còn nói, ngó đi ngó lại Công ty 2, chắc chỉ có Trần Hiếu Chính mới có thể lọt vào mắt xanh của Trịnh Vi thôi, còn nói sẽ mai mối cho bọn em, có khi lại thành công”.

Trịnh Vi thầm giật mình, cố giấu vẻ mặt tự nhiên trên mặt, cười nói: “Cô Lý lại chấp cánh uyên ương lung tung rồi”.

Hà Dịch tỏ vẻ đồng tình: “Anh cũng thấy thế, em chọn ai thì chọn chứ đừng chọn tên Trần Hiếu Chính nhé, đi nước ngoài về thì có gì là ghê gớm, tính tình thì lập dị, kiêu căng, cứ làm như mình sắp được lên trời không bằng, em mà làm người yêu của hắn, chắc chắn sẽ phát điên mất”.

Trịnh Vi nhớ lại ngày trước, tự nhiên muốn cười, những ngày hai người ở bên nhau, người thường xuyên bị tức đến phát điên dường như lại là anh.

Phó phòng Thị trường vốn có quan hệ rất tốt với Trịnh Vi nói: “Hà Dịch, cậu đừng nói vậy, bình thường bà Lý nắm bắt thông tin nhanh lắm, nhưng lần này lại lầm người, Trần Hiếu Chính là người như thế nào, người ta kiêu là hoàn toàn có lý do. Tôi nghe người của phòng Nhân sự nói, ngày đầu tiên cậu ta từ công trường về, đích thân sếp Âu Dương của chúng ta đưa đến phòng Nhân sự, trước mặt Trưởng phòng Nhân sự đã nói, thích vào Công ty nào làm việc, cứ việc nói thẳng ra”.

“Đúng đấy, em cũng nghe thấy bảo thế, hồi đầu Trần Hiếu Chính chọn Công ty 2, Chu Cù còn đi gặp sếp Âu Dương, bề ngoài dĩ nhiên là nói một nhân tài như thế mà vào Công ty 2 thì lãng phí tài năng quá, nhưng nói cho cùng là không muốn nhận, cuối cùng bị sếp Âu Dương gạt phắt đi. Các anh cũng biết đấy, mấy năm nay Chu Cù lên như điều gặp gió, với cấp trên cũng phải giữ ý, sếp nói gì thì phải chịu vậy, bình thường Chu Cù cũng rất khách khí với Trần Hiếu Chính”.

“Mọi người bảo sếp Âu Dương ngắm trúng Trần Hiếu Chính ở điểm nào nhỉ? Nghe nói thỉnh thoảng cuối tuần sếp đi câu cá cũng gọi cậu ta đi theo. Nếu nói là trọng tài năng của cậu ta, nhân viên đi nước ngoài về làm việc tại Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc đâu chỉ mỗi mình cậu ta, nếu nói là họ hàng, hình như cũng không thể, quê sếp ở Miền Bắc, hình như Trần Hiếu Chính lại là người tỉnh này”.

“Các ông thì biết cái gì, thế gian có một mối quan hệ không cần chung huyết thống”.

Câu nói này vừa buông ra, mọi người liến hiếu ngay vấn đề, ai cũng vỗ lể.

Hà Dịch nói với vẻ ngạc nhiên, “Lẽ nào cậu ta và Âu Dương Thanh... Đúng rồi, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ, chắc cậu ta và Âu Dương Thanh là bạn học cùng trường ở Mỹ”.

“Chứ sao. Từ nay trở đi cậu phải cẩn thận đấy, đừng để đắc tội với phò mã. Hà Dịch, cậu biết con gái sắp à?”

Hà Dịch nói, “Nói gì vậy, nhà Âu Dương Thanh đối diện nhà tôi, hồi đó ông già tôi còn đang đương chức, ông Âu Dương là Phó Bí thư, tôi còn biết cả thời cô nàng cời truồng”.

Có người cười hỏi: “Thế sao ông không ra tay, để người khác hót tay trên mất”.

Hà Dịch vỗ ngực, “Tha cho tôi sắp ời, tính cách của cô nàng... trong mắt cô nàng, đàn ông trên thế gian này đều là bẩn thỉu hết, không ngờ còn có gã lọt được vào mắt xanh cô nàng, không đơn giản, thật không đơn giản chút nào. Nhưng hình như Âu Dương Thanh chưa về nước thì phải?”

Mọi người mồm năm miệng mười bàn tán xôn xao, kèm thêm một vẻ hào hứng vì phát hiện ra điều bí mật, dĩ nhiên cảm giác khinh bỉ xen lẫn hâm mộ cũng không bị họ che giấu. Bàn tán mãi, mới có người phát hiện ra, nhân vật chính của buổi hôm nay không tham gia vào cuộc thảo luận của họ, cô đang lặng lẽ, chăm chú nhìn chiếc ti vi đặt ở góc phòng.

Hà Dịch liếc một cái, ti vi chiếu bộ phim truyền hình đang hot Nàng Dâu Cầm, nàng dâu bị ức hiếp đang khóc nức nở trong tiếng nhạc buồn. Thấy buồn cười quá anh ta liến vỗ vai Trịnh Vi: “Ê, chẳng lẽ em cũng thích loại phim tình cảm sướt mướt này à, không giống với tính cách của em”.

Trịnh Vi quay ra cười mà nước mắt lăn dài: “Vâng, em cũng không thể ngờ, màn kịch câu khách rẻ tiền như thế, lại có thể làm em khóc”.

Hà Dịch nhìn Trịnh Vi vừa cười vừa lau nước mắt cho cô, nói với vẻ bất lực: “Đàn bà con gái là vậy, Thiếu Nghi cũng thế, bình thường tính tình hiếu thắng, xem bộ phim nào buồn một chút lại khóc sướt mướt, thật không tài nào hiểu nổi”.

Trịnh Vi nói: “Biết làm sao được, con gái dễ rơi nước mắt vì câu chuyện của người khác, nực cười thật”. Mắt cô vẫn đỏ, nhưng tình thần đã hào hứng trở lại, cô đứng dậy hô lớn: “Đừng nói chuyện linh tình nữa, uống

đi! ”

Mọi người thi nhau hưởng ứng. Nếu nói lúc đầu cô uống rượu còn có phần khiêm tốn, thì bây giờ người nào đến chúc rượu cô cũng không từ chối, dường như càng uống càng tỉnh táo, trong những lúc như thế này, các cao thủ rượu kỳ cựu đều thấy sợ cô.

Thanh toán xong. Mọi người vui vẻ bước ra ngoài cửa tiệm ăn, Hà Dịch nửa đùa nửa thật gợi ý: “Bây giờ vẫn còn sớm, hay là tìm chỗ nào đó để bắt đầu hiệp hai? ”

Trịnh Vi hào hứng gật đầu, “Mọi người không sao chứ, người nào chưa gục thì đi hết nhé, đến PUB hay đi hát karaoke? ”

Hà Dịch hơi bất ngờ, anh thấy lúc mới đến đầu óc cô cứ để đi đâu, đoán sau khi ăn cơm xong cô còn có hẹn, nói vậy chỉ để trêu cô, không ngờ cô lại tưởng thật. Những người tham dự buổi hôm nay đều là các cán bộ trẻ cốt cán và tuyển giữa của Công ty 2, bình thường chơi khá thân, lại là những tay ham chơi, nghe thấy Trịnh Vi đề nghị, thì thi nhau hưởng ứng, mấy chiếc xe lại rỗng rảnh đến địa điểm đã hẹn.

Trong phòng KTV, mọi người lại gọi vài cốc bia hơi, tất cả đều đã ở trong trạng thái ngà say, người thì ngả nghiêng chơi bài, kẻ thì hát karaoke. Từ trước tới nay Hà Dịch vốn rất hứng thú với chuyện hát hò, hát mấy bài hát của Trương Học Hữu nghe cũng khá giống, nên hát liền mấy bài được gọi là ca khúc thành danh của ca sĩ này, hát được một lúc, mới phát hiện ra sau khi đến đây, nhân vật chính chỉ im lặng, lưng dựa vào ghế sofa. Trong Công ty Hà Dịch là người quan tâm đến Trịnh Vi nhất, thấy cô như vậy bèn ngồi phịch xuống cạnh cô, “Sao vậy, vừa nãy còn vui vẻ, ai bắt nạt em hả, anh trai sẽ xử lý cho em”.

Trịnh Vi liền đẩy Hà Dịch một cái, “Ra đi ra đi, anh ra hát đi, em thích bài này, hôm nay anh hát khá lắm, phát huy tốt đấy, em đang nghe đây.”

Hà Dịch cầm micro lên hát tiếp.

...tôi hát khiến nàng tan nát cõi lòng, tôi hát khiến nàng tan nát cõi lòng, người lớn chia tay xong đều tỏ ra không có gì, cùng bạn bè đi hát karaoke, hát bài hát tôi rơi lệ cùng mọi người...hây...rơi lệ cùng mọi người...Hà Dịch quay đầu lại, “Đổi bài khác, hôm nay hát bài này không hợp lắm, hay là anh hát cho em nghe bài Chúc mừng sinh nhật nhé? ”

Trịnh Vi liền vỗ tay, “Bài này hát hay lắm”. Rồi cầm cốc bia lên chạm cốc với Hà Dịch, “Em cạn rồi đấy, uống hay không tùy anh”.

Hà Dịch đâu có chịu thua, ngửa cổ uống cạn, còn lắm bầm: “Về nhà lại

bị lườm rồi đây...cứ lườm đi... lại điện thoại..."

Hà Dịch rút điện thoại ra, vừa nhìn số liền cau mày tỏ vẻ ngạc nhiên, ra hiệu cho nhỏ tiếng nhạc lại, rồi vừa nghe vừa bước ra ngoài hành lang. Chưa đầy mấy phút sau, Hà Dịch bước vào, vẻ mặt nặng nề.

Có người cười hỏi: "Hà Dịch, bị bà xã kiểm tra đột xuất hả? "

Hà Dịch khua khua tay với vẻ bức bối, "Không phải. Mọi người cứ tiếp tục đi, tôi về trước đây". Hà Dịch vốn là nhân vật đầu trò, mọi người thi nhau nói: "Ông về rồi bọn này còn gì vui nữa, sợ vợ cũng không thể để quản chặt như thế, gọi bà Thiệu Nghi nhà ông đến đây".

Trịnh Vi cũng nói: "Đúng đấy, gọi cả Thiệu Nghi đến đây, không bận thì ở nhà làm gì? "

Hà Dịch nói: "Thiệu Nghi gọi đã tốt. Cú điện thoại vừa rồi là của Trợ lý Trần Hiếu Chính, nói file Bảo hành chất lượng công trình của bọn tôi có vấn đề, bảo tôi phải đích thân thức đêm sửa gấp, bác Vương, chắc bác cũng phải về cùng em, có một số dữ liệu em phải nhờ phòng thị trường của bác lấy hộ".

Mọi người đều nói: "Gì phải làm thế, không thể đợi đến ngày mai à? "

"Thôi thôi, quan to đề chết người, không phải mọi người không biết tính cách đó của hắn ta, sáng sớm mai không đặt được tài liệu lên bàn làm việc cho hắn, e rằng sắc mặt còn khó coi hơn". Hà Dịch cầm áo khoác ngoài lên. "Bác Vương, bọn mình về đi".

Thấy thế, mọi người ai cũng tỏ ra mất hứng, "Đến Chu Cù cũng không kêu bằng hắn ta".

Thấy tình hình như vậy, Trịnh Vi cũng xách túi lên, "Theo em nếu họ đã bận thì ta cũng giải tán đi, lần sau rồi rãi sẽ chơi thật đã".

Cô đã nói như vậy, mọi người cũng không phản đối.

Ra đến cổng, những người có xe đều nói: "Trịnh Vi, hay là để anh đưa em về? "

Hà Dịch cũng nói: "Em ở tập thể của Công ty, tiện đường anh đưa em về luôn, đi thôi".

Trịnh Vi lắc đầu: "Anh về trước đi, chỗ này gần trường Đại học cũ của em, giờ vẫn đang còn sớm, em vào đó một lát cho tỉnh rượu".

"Em con gái đi một mình, lại uống rượu nữa, ra ngoài không an toàn đâu, về cùng anh đi". Hà Dịch nói.

Trịnh Vi đẩy anh ta lên xe, "Về đi, về đi, bảo anh đừng quản chuyện của em mà, lải nhải gì nữa".

Hà Dịch tỏ vẻ hiểu ý, “A, anh hiểu rồi, em có kế hoạch khác chứ gì, sao không nói trước, bọn anh cũng không đến mức vô duyên đâu, thế thôi anh về đây, em cẩn thận nhé”.

Mọi người về hết, một mình Trịnh Vi men theo con đường dành cho người đi bộ đi về phía trường G, cô biết mình đã uống không ít, bước chân có phần lâng lâng, nhưng đầu óc chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này. Trường Đại học G nằm ở ngã tư đằng trước, tốt nghiệp đã gần bốn năm, ngay cả cổng trường cũng không còn giữ kiểu trang trí của ngày trước, nhưng Trịnh Vi vẫn dễ dàng tìm thấy sân bóng rổ ngày xưa hay đến nhất, cô đến ngồi xuống hàng ghế dành cho khán giả, bóng các đôi trai gái thấp thoáng trong bóng tối, chỉ có điều không biết vài năm sau, những con người chỉ ước được hòa vào làm một này có phiêu dạt mỗi người một phương hay không.

Cô ngồi được một lát, điện thoại di động trong túi lại rung lên. Cô nhắc máy, chưa kịp nói gì, đầu bên kia vọng lại giọng nói sốt sắng: “Em ở đâu vậy, sao không nhắc máy... Nói đi chứ, em sao vậy, anh gọi bao nhiêu lần em có biết không?”

Đương nhiên là anh không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của cô, chỉ nghe thấy cô nói: “Em xin lỗi, em không nghe thấy, em đang ở sân bóng rổ của trường G, anh có đến không?”

Anh hỏi với vẻ khó hiểu “Em đến đó làm gì...Vi Vi, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Cô bình thần nói: “Không có việc gì cả, lâu lắm rồi không về thăm trường. Nếu anh đến thì bọn mình nói chuyện sau nhé”.

Anh đến rất nhanh, có lẽ là do cô mãi chìm trong suy nghĩ, ngay cả thời gian trôi qua cũng không hề hay biết. Đến khi anh ngồi xuống bên cạnh, cô mới giật mình, địa điểm này, khung cảnh này đã quá quen thuộc, nhưng sao lại không thể trùng phùng với ký ức.

“Em uống nhiều rồi phải không, mặt đỏ thế”. Giọng anh trách móc với vẻ xót xa.

Cô quay đầu lại, nhìn anh cười duyên dáng, nụ cười này khiến anh sững người trong giây lát. Hàng ngày, họ đều mỉm cười gật đầu chào nhau, đã bao lâu rồi anh chưa được tận mắt nhìn thấy nụ cười tươi tắn khiến anh ngày đêm mong nhớ đó.

Anh đưa tay lên như người bị ma làm, định chạm khẽ vào khuôn mặt có nụ cười rạng rỡ, còn có lúm đồng tiền khiến anh ngây ngất bao lần,

nhưng, vừa chạm vào làn da mỏng manh đó, bàn tay anh lại khẽ rụt lại, dường như sợ trước mắt chỉ là ảo ảnh, vừa chạm vào sẽ tan thành mây khói.

Bàn tay cô đã kịp giữ tay anh lại, nắm lấy bàn tay anh, từ từ áp vào má cô. “Anh Chính”. Cô gọi tên anh như bao lần gọi trong mơ.

Trần Hiếu Chính nhắm mắt lại, đây là niềm hạnh phúc mà anh đã khao khát từ lâu nhưng không dám mơ tới ư? Nếu lúc này đây Thượng Đế hỏi anh, để giữ lại khoảnh khắc này, con sẽ lấy gì để đổi? Anh sẽ trả lời: “Tất cả”.

Đúng vậy, công danh, tiền tài, tương lai, gia đình, tính mạng...không cần gì cả, chỉ cần cô, chỉ cần niềm hạnh phúc trong khoảnh khắc này. Anh không phải là người chỉ biết yêu mà bất chấp tất cả, nhưng lúc này đây anh không có đòi hỏi gì hơn.

Anh cảm thấy bàn tay cô khẽ xoa nhẹ trên tay anh, kèm thêm một chút lo lắng bất an, cơ hồ không dám thở, sợ một người đàn ông như anh sẽ khóc vì những gì đang diễn ra trước mắt. Đã nhiều lần anh tự hỏi mình, Trần Hiếu Chính, người có tài cán gì mà còn được như ngày hôm nay... Bàn tay cô đã lần đến ngón giữa của anh, rồi đến ngón áp út và dừng lại ở đó.

“Anh Chính...” Cô lại thì thầm.

“Anh đây, anh đây”. Anh khẽ trả lời.

Trịnh Vi cầm riêng ngón áp út của anh, hành động mờ ám này khiến anh đỏ mặt, bối rối, đến nỗi cảm giác như không nghe thấy câu nói lơ đãng của cô.

“Có phải ở đây thiếu cái gì đó không? ”

“Hả? ”

“Một chiếc nhẫn chẳng hạn.”

...

Anh không biết phải mất bao lâu mới hiểu được câu nói của cô, giật mình luống cuống, bàn tay đang áp trên má cô ngượng ngùng rụt lại. Cô lại túm chặt tay anh một lần nữa, nụ cười vẫn giữ vẻ ngọt ngào, trêu chọc như thỏ còn đang yêu nhau. “Trả lời em đi”.

Anh không trả lời, anh chầm chậm cúi xuống, anh cảm thấy bàn tay cô lạnh dần, khiến ngay cả anh cũng cảm thấy lạnh thấu xương.

Nụ cười của cô vẫn giữ trên môi, nhưng trở nên nao nề hơn bao giờ hết, “Anh biết không, kể cả trong giây phút vừa rồi, em vẫn còn chờ đợi, em

mong anh nói, Vi Vi, anh không hiểu em đang nói gì, hoặc giả là anh lắc đầu.

Đột nhiên cô không cảm thấy buồn nữa, có lẽ trong khoảnh khắc khóc trên bàn ăn, tất cả mọi chuyện đã có lời kết, sau khi lắng nghe những lời bàn tán thật giả khó lường, cô đã bừng tỉnh, lúc đó cô mới biết rằng, cô không tin những lời bàn tán, nhưng cô đã quá hiểu anh. Bây giờ chất vấn, chỉ là cứu vãn cho tia hy vọng cuối cùng, trước khi nó tắt ngấm.

“Đừng như vậy, anh Chính”. Cô nhận ra vẻ đau đớn của anh nên muốn an ủi anh, “Cô ấy là người con gái hợp với anh, có thể giúp cho tòa nhà của anh vươn cao sừng sững phải không? Nếu đúng thì em thật mừng cho anh, cuối cùng anh đã tìm được người cần cho anh”.

Anh không thanh minh, đây là cuộc đời mà anh lựa chọn, chỉ có điều không ngờ kiếp này còn được cảm nhận niềm hạnh phúc ngọt ngào cô vừa dành cho anh, nên mới nảy sinh tham vọng; chợt bừng tỉnh sau cú ngã trong giấc mơ ngọt ngào, đau cũng là điều đương nhiên.

Sự im lặng của anh mang ý nghĩa tuyệt vọng và khước từ.

Trịnh Vi không nhìn anh, cô nhìn ra phía xa, như đang nói với anh, lại tựa như nói với chính mình: “Có lẽ anh không biết, em chưa bao giờ nghĩ Trịnh Vi một ngày không yêu anh sẽ như thế nào. Mấy năm anh đi xa, những lúc buồn khổ nhất em cũng không hề hận anh, vì những niềm vui mà anh đem lại cho em đã chiến thắng nỗi đau xa cách. Anh đi rồi, em còn có ký ức, em có thể tiếp tục hẹn hò tìm bạn đời, lấy chồng, sau đó sống suốt đời với ký ức của mình. Đến một ngày già đi, có lẽ em đã lãng quên từ lâu sự ra đi của anh, chỉ kể với con cháu em rằng: Hồi còn trẻ có một chàng trai đã yêu bà, chàng trai ấy đã từng dành cho bà những tháng ngày hạnh phúc nhất. Nhưng anh đã trở về, em không những hận anh, mà thực sự coi thường anh. Trần Hiếu Chính, cuối cùng em đã có thể không yêu anh nữa, điều này đáng để em phải cảm ơn anh”.

Cô tưởng rằng mình đã khóc, nhưng thực ra là không. Giải thoát cũng là một điều tốt, ngọn lửa đó đã nhen nhóm trong lòng bốn năm, không ai nhìn thấy, nhưng nó không hề tắt. Giờ thì tốt rồi, anh đã khêu nó ra, rồi tự tay dập tắt, ngoài Trần Hiếu Chính, còn ai có thể dập tắt ngọn lửa trong lòng Trịnh Vi?

Lúc ngẩng đầu lên mặt anh giàn giụa nước mắt, rồi anh áp tay cô vào lòng bàn tay mình, dường như hạ quyết tâm, đưa ra trong nỗ lực cuối cùng: “Nếu anh nói giữa anh và Âu Dương có những lý do đặc biệt, em

có tin anh không?"

Trịnh Vi nhẹ nhàng nói: “Em không thể tin anh hết lần này đến lần khác, không thể...” Cô nói rõ từng lời một và thấy tia sáng trong mắt anh dần dần biến mất, cuối cùng lạnh giá.

Có lẽ từ lâu họ nên hiểu rằng, thế gian đã không còn Tiểu Phi Long, và chàng trai thanh cao, lễ loi, ngạo mạn mà cô yêu hết mình đó cũng đã chết trong những năm tháng thanh xuân trước kia. Hiện tại ngồi đối diện với nhau, là Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính, là Thư ký Trịnh Vi và Trợ lý Trần Hiếu Chính, là đôi trai gái phàm tục không liên quan gì đến nhau giữa chốn trần gian ngày càng trống vắng. Giống như một ca khúc, dừng giữa khoảnh khắc du dương nhất, có lẽ lại là điều tốt, nhưng họ đã quá tham lam, cố chấp, tưởng rằng có thể hát tiếp, hát rồi mới biết giai điệu sau này tồi tệ biết bao.

“Anh về đi”. Trịnh Vi nói, “Ngày mai bọn mình còn phải đi làm”.

“Ừ, ngày mai còn phải đi làm”. Một thời chúng ta tưởng rằng mình có thể chết vì tình yêu, thực ra tình yêu không thể làm con người ta chết, nó chỉ có thể châm một mũi kim vào chỗ đau nhất, rồi chúng ta muốn khóc mà không thể có nước mắt, chúng ta trần trọc trần trở, chúng ta trở nên lão luyện, chúng ta trở nên răn rỏi. Anh không phải là gió, em cũng không phải là cát, dù quần quýt thế nào cũng không thể đến được chân trời, lau khô nước mắt, sáng mai chúng ta đều phải đi làm.

“Anh đưa em về nhé”.

Cô cười, thấy anh đã kìm chế được mình, liền đứng dậy.

Anh là người thông minh, đã nói đến nước này, dù có nói thêm nữa cũng chẳng còn có ý nghĩa gì. Số phận đã an bài những cái mình phải mất, mất rồi, chẳng qua cũng chỉ là chết sớm, siêu thoát sớm mà thôi.

“Không cần đâu, anh về đi”.

“Muộn thế này rồi, em không thể ở đây một mình được”.

“Em đã bảo anh về rồi cơ mà. Trần Hiếu Chính, nếu anh vẫn còn nhớ đến chút tình xưa nghĩa cũ thì anh hãy về ngay đi, vì trước buổi đi làm ngày mai, phải nhìn anh thêm giây phút nào, em cảm thấy rất khó chịu”. Anh quay mặt đi, im lặng một lát, sau đó cầm điện thoại lên bấm số.

“Anh gọi cho ai?” Trịnh Vi hỏi.

“Taxi”.

Trịnh Vi chỉ thẳng tay vào Trần Hiếu Chính, nói: “Đừng ép em phải bắt anh cút”.

Trần Hiếu Chính về rồi, cô vẫn đứng đó, cúi gập người xuống, hít thở thật sâu, thời tiết thật dễ chịu, trời đêm lành lạnh, ai biết trong góc nhỏ này, hai trái tim đã âm thầm chết. Cô thử đứng dậy, mới phát hiện ra mọi vật quanh mình đang quay cuồng. Cô đã uống bao nhiêu, cô tự biết. Lúc này đây người đầu tiên cô nghĩ đến vẫn là Nguyễn Nguyễn, bấm điện thoại, nhưng đầu kia không có ai nhắc máy, gọi đến số cố định, cũng như vậy. Cô bước chầm chậm vài bước, đầu mỗi lúc một nặng, đành ngồi xuống, giữa lúc quay cuồng, chỉ biết cuối cùng mình đã gọi cho một số điện thoại, đầu bên kia chỉ “Alo” một tiếng, cô bắt đầu nức nở, “Em ở trường Đại học G, anh mau đến đi.”

Trịnh Vi cúp máy rất nhanh, thậm chí cô không hề nghĩ, anh đang làm gì, anh có đến hay không. Trong quá trình chờ đợi, cô không thể cưỡng lại cơn hành hạ của dạ dày, gồng gượng bước đến gốc cây và nôn thốc nôn tháo. Cổ họng rất bỏng và cơn co thắt dạ dày khiến cô vô cùng khó chịu, vã mồ hôi lạnh toát, lúc đó cô mong nếu mình say thật thì nên say bất tỉnh nhân sự, để không còn hay biết gì nữa, không còn cảm giác đau đớn gì nữa.

Nhưng sau khi nôn xong, gió đã thổi khô mồ hôi, chỉ còn lại cảm giác lành lạnh, đầu óc đã tỉnh táo hơn, chỉ có điều đầu vẫn đau như búa bổ. Cô nhớ ra một vấn đề rất quan trọng, lúc gọi điện cô chỉ nói mình đang ở trường Đại học G, nhưng trường G rộng như vậy, anh biết tìm cô ở đâu? Trịnh Vi thầm mắng mình hồ đồ, sau khi ngồi xuống liền lấy điện thoại ra, tìm đến số điện thoại vừa gọi, lúc bấm nút gọi lại do dự, tay chân luống cuống ngắt vội giữa chừng. Có lẽ cô không nên tìm anh, tự mình ngồi ở đây một lát, cũng không đến nỗi không về được nhà.

Đêm đã dần khuya, chắc là đã quá thời gian trường tắt đèn, các đôi uyên ương trên sân cũng lần lượt về tổ, giữa đêm khuya, trên sân bóng rổ lại chỉ còn một mình cô - sân bóng rổ chỉ còn một mình cô, thật yên tĩnh. Chắc là do tác dụng kỳ diệu của cồn, cô không hề cảm thấy sợ hãi hay sốt ruột, chỉ muốn ngồi, ngồi mãi như thế, không cần nghĩ gì. Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, ngồi mãi ở một tư thế, chân cũng mỏi rồi, cô mơ màng quay mặt sang một bên nói, “Anh Chính, cô trực ký túc xá sắp đóng cửa rồi, bọn mình về thôi”.

Trần Hiếu Chính không trả lời cô, bên cạnh cô là những hàng ghế bậc thang dài để trống của khán giả. Cho dù cô trực ký túc xá mở cửa cả đêm, họ còn về được không?

Trịnh Vi vẫn đang cúi đầu, thế nên đầu tiên cô nhìn thấy giày của anh, cô ngẩng đầu, hướng theo đôi chân dài, từ từ đưa mắt nhìn lên, gương mặt quen thuộc đó nửa gần nửa xa hiện ra trước mắt cô. Cô cười thần thờ, “Lâm Tĩnh, cuối cùng anh đã chịu về”.

Câu nói đùa này khá lạnh, nhưng Lâm Tĩnh vẫn cười.

“Trông em tồi tệ quá”. Anh nói.

Anh nói dứt lời, từ từ đưa bàn tay ra trước mặt cô, cô cũng đồng thời đưa tay áp vào lòng bàn tay anh, dường như tất cả đều rất quen thuộc. Anh khẽ ngả người về phía sau, cô liền theo đà đứng lên. Hai người đều cười ra tiếng. Hồi nhỏ đi đường cô rất xông xáo, mắt chỉ nhìn về phía trước, không bao giờ để ý dưới chân, vấp ngã là khóc hu hu, không đau cũng ngồi ăn vạ dưới đất không chịu đứng dậy, chỉ đợi Lâm Tĩnh đến kéo, hồi đó cô tưởng rằng, cho dù ngã đau đến đâu, anh cũng có thể một tay kéo ngay cô dậy.

Tiền tay Lâm Tĩnh phúi bụi trên người cho cô, nói: “Đã về được chưa?”

Đêm nay Trịnh Vi rất biết nghe lời, cô ngoan ngoãn theo anh ra xe, mở cửa xe, lặng lẽ ngồi cạnh anh. Trước khi nổ máy Lâm Tĩnh nhìn cô một cái, vẻ xa cách của cô đối với anh sau khi tỉnh rượu, nhưng nhìn dáng vẻ này, anh rất khó phán đoán rốt cuộc đây là điểm tốt hay điểm xấu?

Chương 19: Hạnh phúc là chuyện dễ dàng biết bao

Xe ô tô của Lâm Tĩnh từ từ ra khỏi trường G, vừa hòa mình vào dòng xe dưới ánh đèn đường, chiếc xe Honda màu đen của Trần Hiếu Chính liền quay lại trường. May mà nửa đêm ít người đi lại, tốc độ lái xe của anh mới không bị người khác lườm nguýt.

Anh xuống xe, một mình bước ra giữa sân, tại sao trước kia không hề phát hiện ra rằng, giữa sân bóng không một bóng người, tiếng gió thổi lá cây xào xạc lại nghe rõ đến vậy. Anh xoay người một vòng, nhìn xung quanh một cách vô vọng, vẫn chỉ có một mình anh, nhắm mắt lại, dường như vẫn nghe thấy Trịnh Vi năm đó đang gục vào vai anh thì thầm: “Anh Chính, anh hứa với em đi, đừng để em phải chờ anh nữa, em sợ mình không có đủ can đảm để đợi mãi ở một vị trí, lại càng sợ bọn mình đi mãi mà không tìm thấy nhau...”

Anh đã đi quá xa, còn cô không thể đứng đợi mãi ở vị trí cũ, có lẽ họ đã thực sự không thể tìm thấy nhau, điều này anh đã biết từ lâu, chỉ vì anh thấy ân hận nên quay trở lại; giống như vận động viên leo núi men theo một hướng đã định, giữa đường gặp bao khó khăn gian khổ cũng đều nằm trong sự dự đoán nhưng tuyệt đối không quay đầu nhìn lại. Vì trong tích tắc quay đầu đó, anh ta mới giật mình nhận ra mình đang đứng giữa vách đá cheo leo.

Anh quay đầu, lặng lẽ gục đầu xuống vô lăng, lúc rời sân bóng rổ anh kéo hết cửa kính xuống, nhạc để ở mức to nhất, nếu tốc độ mà anh lái đủ nhanh, sẽ không có người nhìn thấy, nước mắt đang giàn giụa trên gương mặt bình tĩnh đến lạnh lùng của một người đàn ông.

- © -

Trịnh Vi mơ màng nhìn dòng xe chạy qua ngoài cửa sổ, bất ngờ lăm bắm một cau, “Sao anh biết em ở sân bóng rổ?”

Lâm Tĩnh nói: “Đi một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy”. Nói rồi anh rút ra chai nước để bên cạnh đưa cô.

Trịnh Vi uống nước như máy, sau đó nghe tiếng nhạc trong xe, miệng khẽ cất tiếng hát theo. Quãng đường từ trường G đến khu tập thể của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc khá dài, gió đêm lại là liều thuốc già rượu tốt nhất, cô mong mình mãi chìm trong cơn say, nhưng cuối cùng dần dần đã tỉnh. Đột nhiên cô rất biết ơn Lâm Tĩnh, không phải chỉ vì một cú điện thoại mà anh phải lặn lội trong đêm khuya tìm cô, mà vì anh không hề hỏi gì, tại sao lại ở đây? Tại sao lại uống nhiều như vậy? Tại sao lại đi một mình? Cô không muốn trả lời gì hết.

Trên trục đường chính đã vắng xe đi lại, đương nhiên cũng không còn cảnh sát giao thông trực ban, nhưng khi đến ngã tư cuối cùng đèn đỏ bật sang, Lâm Tĩnh vẫn cho xe dừng lại.

Trịnh Vi nói: “Thực ra ở đây không có máy quay, nếu là em, chắc chắn em sẽ phóng qua”.

Lâm Tĩnh đáp: “Mình biết nơi mình cần đến, và cũng không có gì gấp nên có thể chấp hành quy định, tiến hành từng bước một”.

Trong lúc nói chuyện, Trịnh Vi khẽ liếc anh, giờ mới phát hiện ra, nếu trông cô rất tệ thì anh cũng chẳng có gì gọn gàng. Mái tóc của anh hơi rối, trên chiếc áo sơ mi dài tay màu kem, cả bờ vai dính đầy vết màu đỏ tía đã khô, còn có mấy giọt bắn vào trước ngực, khi cô lại gần hơn, liền ngửi thấy mùi rượu vang.

Cô muốn hỏi, nhưng đã kìm lại được. Lâm Tĩnh có thể giữ yên lặng trước những điều cô không muốn nói, tại sao cô không thể? Cô đã không còn là cô bé Tiểu Phi Long có thể ngang nhiên tuyên bố quyền sở hữu của mình đối với Lâm Tĩnh trước mặt mọi người nữa, anh có cuộc sống riêng của anh, điều này rất bình thường, bởi họ đều đã trưởng thành. Nhưng Lâm Tĩnh đã phát hiện ra vẻ ngập ngừng muốn hỏi của cô, anh nhìn xuống bờ vai trái của mình theo phản xạ, cười đau khổ: “Giật mình vì cú điện thoại của em, quần áo cũng chẳng kịp thay mà đi ngay”. Trịnh Vi cười nói: “Nước Mỹ đã rèn cho anh thói quen tối đến uống rượu vang một mình ở nhà à? ”

Anh nhún vai: “Đây có thể là một thói quen xấu”.

Lần này, cô không phản đối việc Lâm Tĩnh đưa cô đến tận chân cầu thang khu tập thể, cô đã quá mệt mỏi rồi, không muốn tranh cãi những điều nhỏ nhặt nữa. Trước khi xuống xe, cô do dự một lát, cuối cùng vẫn nhìn anh, nói: “Em xin lỗi”.

Lâm Tĩnh không hiểu. Cô lấy ngón tay di lên chốt mở cửa xe, nói: “Em muốn nói là hôm anh đưa em về, những điều em nói với anh trên xe. Hôm đó trong lòng em không được vui, nói ra những lời quá đáng, thực ra em biết em không có tư cách gì để đòi hỏi anh phải làm gì cho em, càng không thể trút lên đầu anh những chuyện buồn của em. Anh đi Mỹ, không để ý gì đến em cũng phải, nói cho cùng, chuyện của bác Lâm... do trước đây em đã quá quen với việc anh...”

Anh nhìn cô, yên lặng lắng nghe, vẻ chăm chú này khiến cô cảm thấy hơi ngại ngùng, cảm thấy mình không diễn đạt được hết ý, càng nói càng không đâu vào đâu, đành vội vàng kết thúc: “Em chỉ muốn nói là, hôm đó em không nên nổi cáu với anh”.

Lâm Tĩnh mỉm miệng cười, lúc anh cười, trong ánh mắt anh luôn có một cái gì đó rất khó tả bằng lời, lúm đồng tiền ở má trái và nếp hằn dưới cằm hiện rất rõ. Trịnh Vi thầm nghĩ, con đường tiến thân của anh thuận lợi, có phải là do có quá nhiều tên tội phạm bị nụ cười này bỏ bùa hay không?

“Em... em phải lên đây, Thử Bảo đợi em ở nhà quá lâu rồi, chắc là sốt ruột lắm”. Cô tìm được cho mình một lý do tuyệt vời, và thế là cô xuống xe, giúp anh đóng cửa xe lại.

Cô đã nói tạm biệt rồi, nhưng rõ ràng là anh không hề có ý định đi ngay mà vẫn mỉm cười ngồi trong xe nhìn cô.

“Muộn lắm rồi, anh về đi”. Cô vẫy tay về phía anh.

Anh nói: “Không sao, anh nhìn em lên tầng, gửi lời hỏi thăm Thử Bảo của em nhé. Rất muốn có cơ hội lên thăm nó”.

Trịnh Vi gật đầu, cười hiền, “Thăm nó có gì là khó, nó có gì nổi tiếng đâu. Đợi khi nào anh có thời gian, mời anh lên uống trà.”

Anh nói: “Được thôi, anh có thời gian”.

“Hả? ” Anh trả lời quá bất ngờ khiến cô không kịp phản ứng, nụ cười ngắc ngứ ở đó. Phòng cô không hề có trà, bình thường nước sôi cũng chẳng có, trong tủ lạnh toàn là nước khoáng đóng chai và nước ngọt. Câu nói “Lên uống trà” chỉ là khách sáo mà thôi, mọi người đều nói như vậy, ai cũng ngầm hiểu mà không coi là mời thật lòng, lẽ nào đi học mấy năm đã khiến anh bắt đầu không hiểu những câu nói khách sáo của người Trung Quốc rồi ư?

Nếu trước mặt là người khác, có thể Trịnh Vi sẽ hung hổ nói một câu, “Anh có thời gian, em không có”. Nhưng anh không phải là người khác, anh là Lâm Tĩnh. Hồi nhỏ, một tuần bốn lần đến ăn cơm trực nhà anh cô vẫn còn nhớ như in, cô thầm rửa mình nhiều lời, nhưng cuối cùng đã không nói lời từ chối, đành miễn cưỡng nói một câu “Được thôi”. Quay lưng về phía anh, ăm ực dẫn đường.

“Bên này”. Cô bước lên cầu thang trước anh. Dãy nhà cô ở được xây dựng từ cuối những năm 80, đèn cầu thang đã hỏng từ lâu, ban quản trị của cơ quan cũng không hề quan tâm, mọi người sống ở đây lâu ngày cũng thành quen. Đầu óc Trịnh Vi đã tỉnh táo, nhưng bước chân lại chơi vơi, đúng lúc lơ đãng, bước hẫng suýt ngã, may mà Lâm Tĩnh đi sau cô kịp thời đỡ, rồi anh nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình với vẻ rất tự nhiên, “Tối quá, phải thay đèn thôi.”

“Vâng, phải thay thôi”. Trịnh Vi bối rối nói theo. “Í, không biết có phải em quên mang chìa khóa không nhỉ? ” Nói rồi cô liền rút tay ra, lục tìm chìa khóa đến tận cửa phòng.

“Hóa ra là ở đây”. Lúc này cô mới rút chìa khóa ra.

Lâm Tĩnh chỉ cười nói, “Con gái ở một mình, tốt nhất là chuẩn bị chìa khóa ngay từ dưới cầu thang”.

Trịnh Vi tỏ vẻ đồng tình, mở cửa bước vào, bật đèn, Thử Bảo vẫn ngồi trên nóc tủ lạnh ngủ ngon lành, thấy có người bèn cựa mình nhảy xuống, thật hiếm khi thấy nể mặt như vậy.

“Thử Bảo, con cũng biết mẹ về rồi à? ” Trịnh Vi quá bất ngờ vì sự nhiệt

tình này, định bế nó, nhưng nó lại giãy giụa đòi xuống, xăm xăm quần bên chân Lâm Tĩnh, còn liên tục dụi đầu vào anh, vẻ nhiệt tình này khiến Trịnh Vi sửng sốt như từ trước đến nay cô đã quen với sự thờ ơ của nó. “Thử Bảo, ngoan nào”. Cô cười với Lâm Tĩnh, “Chắc là đói rồi, bình thường nó có thể đâu”.

Lâm Tĩnh quỳ xuống, gãi gãi cằm Thử Bảo, mắt nó lim dim miệng rên khẽ tỏ vẻ rất khoái chí, vẻ nịnh bợ đó khiến Trịnh Vi không thể chấp nhận được. Cô liền tranh thủ mở cửa phòng ngủ, để Lâm Tĩnh ở ngoài, “Anh đừng vào vội, em thu dọn một chút”. Gian phòng cô ở giống như những người độc thân khác, mọi sinh hoạt hằng ngày đều diễn ra trong phòng ngủ, phòng khách có cũng thành thừa, ngoài tủ lạnh ra, không còn đồ dùng nào khác, bây giờ lại biến thành lãnh địa của Thử Bảo, dưới đất bày la liệt đồ chơi của nó và giấy báo nó xé.

Cô vội nhét quần lót, tất da chân, quần áo trên giường vào tất cả những chỗ có thể giấu, sau đó lại để gọn đồ ăn vặt và tạp chí vào một chỗ, trong lúc vội vàng, suýt thì vấp vì đôi giày cao gót ở giữa phòng, khẽ rửa thềm một tiếng, mới phát hiện ra Thử Bảo đã sục cửa vào từ lúc nào, Lâm Tĩnh miệng cười tùm tùm đứng ngoài cửa.

“Em đã thu dọn xong phòng ốc chưa? ” Anh điềm đăm hỏi.

Mặt Trịnh Vi liền đỏ bừng lên, vừa định nói lấp liếm vài câu nhưng lại nghĩ bụng, bừa bộn mặc kệ bừa bộn, từ xưa cô vốn đã như thế, cũng chẳng hy vọng anh kỳ vọng gì ở cô. Thế là quyết định không thu dọn nữa, chỉ cố gắng dọn hết đám quần áo vứt đầy trên chiếc ghế tựa duy nhất trong phòng ra cho anh ngồi, “Thôi tạm thế đã nhé, phòng em ngoài ông xã của cô bạn cùng phòng cũ đến chơi, chưa hề có ai khác”.

Lâm Tĩnh thần nhiên bước qua mấy đôi giày cao gót vút dưới nền nhà như lôi trện, nhìn chiếc ghế có đồ quần áo chất thành núi đó, nói:

“Thôi, đừng thu dọn nữa, anh ngồi một lát, uống cốc trà là về ngay”.

Chân trên giường cô bị cuộn tròn lại, máy vi tính xách tay đặt trên chiếc gối, rất rõ ràng, đó mới là nơi cô chiến đấu và sinh hoạt. Đứng trước cảnh tượng bừa bộn này, anh không hề thấy bất ngờ, cô đã trưởng thành, nhưng trong vấn đề này chưa hề có tiến bộ gì, chỉ có điều khi anh tưởng tượng ra ngày ngày đi từ cái ổ bừa bộn này ra là một cô thư ký, xinh xắn gọn gàng, bất giác chỉ muốn cười. Anh chỉ vào giường, “Anh ngồi đây không sao chứ? ”

Trịnh Vi vốn đang có chuyện trong lòng, giờ lại càng đau đầu vì vụ dọn

đẹp này, cái giường đó vốn là chỗ ngủ, bàn học kiêm ghế sofa của cô, thấy vậy cô bèn vội vàng gạt đầu, “Anh ngồi, anh ngồi đi, máy vi tính em mở rồi đây, anh bật nhạc lên nghe, em kiếm cái gì cho anh uống, anh muốn uống gì? ”

“Không cần phiền đâu, uống trà xanh là được rồi”. Lâm Tĩnh tìm đến file nhạc MP3 trong máy vi tính của cô, sau khi tiếng nhạc vang lên, anh mới phát hiện ra cô vẫn đứng ở cửa phòng mà không nói gì.

Anh liền hiểu vấn đề, “Không có trà xanh cũng không sao, em có cái gì? ”
Trịnh Vi bước ra nhìn tủ lạnh, “Có nước lọc lạnh và không lạnh”.

“Cũng được, em uống gì thì anh uống đấy”.

Trịnh Vi đưa nước cho anh, anh đón lấy, nói: “Em đi rửa mặt đi sẽ dễ chịu hơn đấy”.

Trịnh Vi không hiểu ý bèn nhìn vào gương, cô giật bắn mình, người trong gương đầu tóc rối bời, mascara chài mi nhòe nhoẹt, lớp phấn phủ cẩn thận trên mặt đã có phần lem nhem, đâu còn là cô gái Trịnh Vi xinh đẹp thông minh nữa, chẳng khác gì một con quỷ.

Nước cũng uống rồi, bây giờ đã gần 11 giờ đêm, nhưng không chuyện trò dăm ba câu, cũng không thể tiễn khách về ngay được. Lâm Tĩnh nhìn cô đứng đó với vẻ bối rối, bèn nói: “Lại đây ngồi với anh một lát”.

Trịnh Vi nhủ thầm trong bụng, nói gì lạ vậy, đây là nhà của mình, tại sao anh ta lại bình thản như chủ nhà, còn mình lại giống như vị khách không mời mà đến? Ngồi thì ngồi, ai sợ ai.

Trịnh Vi ngồi cách Lâm Tĩnh một cánh tay, sau đó phát huy sở trường tìm chủ đề nói chuyện của mình. Tiếng nhạc trong vở nhạc kịch Kim Sa du dương trong máy tính vẫn vang lên, cô nghe anh kể những niềm vui nỗi buồn trong những năm tháng đi học nước ngoài, còn mình thì cũng từ từ kể cho anh nghe những chuyện cười đã xảy ra khi mới đi làm, anh vẫn như ngày trước, luôn khiến người khác có cảm giác anh đang chăm chú lắng nghe, không khí cũng không đến mức quá nhạt nhẽo. Nghe xong bài hát Giữa hoa, tiếng nhạc liền dừng lại, đúng lúc chủ đề hai người vừa nói cũng đến hồi kết thúc. Anh không nói gì nữa, đột nhiên cô cũng không biết nên tiếp tục như thế nào, không có tiếng nhạc đi kèm, không gian tự nhiên yên tĩnh đến kì lạ. Cô càng cố gắng tìm chủ đề, nói ra càng luống cuống, anh cũng không nói thêm câu nào nữa.

Con người thật kỳ lạ, phút trước còn hồ hởi chuyện trò, phút sau đã ngại ngùng căng thẳng. Lúc đó, dường như có thể nghe thấy hơi thở trong

không khí, không biết của anh hay của cô, cô cảm thấy không biết để tay chân ở đâu, có lẽ đây là lúc kết thúc lời mời dự kiến này. Và thế là cô chuẩn bị tinh thần, định nói: “Muộn quá rồi, đừng để ảnh hưởng đến công việc ngày mai của anh”. Vừa mở miệng, đột nhiên di động của cô vút ở đầu giường đổ chuông, âm thanh xuất hiện bất ngờ này lại không thể giúp cô trút được gánh nặng, mà tựa như một bàn tay vô hình, bóp mạnh vào tim cô. Cô giật bản thân, không kịp nghĩ gì mà đứng bật dậy như cái lò xo, nhưng người bên cạnh đã nhanh hơn cô, ấn chặt vai cô xuống, cô chưa kịp kêu lên thất thanh thì đôi môi của anh đã ập xuống. Trịnh Vi cũng người, dây cót trong đầu đều đứt ra thành từng đoạn, nụ hôn không báo trước này không hề nhẹ nhàng mà vô cùng tham lam. Trong chốc lát hơi thở của cô xen lẫn mùi rượu thoang thoảng, mùi bột cacao, và còn một mùi thơm đặc biệt khác. Trong khoảng khắc đó, cảm giác duy nhất xâm chiếm trong đầu Trịnh Vi chỉ có hai chữ: Hoang đường!

Lâm Tĩnh chưa bao giờ làm thế với cô, trước kia, những cuộc tiếp xúc thân mật nhất giữa hai người ngoài khoác vai và cầm tay, chính là nụ hôn lên mắt ở trên tuyến xe bus đó. Trong ký ức của cô, Lâm Tĩnh tựa ngọn đèn màu da cam trên bàn học của anh, là sự tồn tại ấm áp và khoan thai. Kể cả từ nhỏ cô đã thể sẽ lấy anh làm chồng, nhưng cuộc sống hôn nhân mà cô tưởng tượng cũng chỉ dừng lại ở việc suốt đời bên nhau, mãi mãi không bao giờ xa cách, chưa bao giờ nghĩ đến sự gần gũi như thế này. Tên của Lâm Tĩnh trung tính, từ nhỏ đã có người hỏi cô, rốt cuộc Lâm Tĩnh của cậu là nam hay nữ, câu trả lời của cô là: Lâm Tĩnh là Lâm Tĩnh, là một người đặc biệt và quan trọng, nhưng chưa bao giờ liên quan đến tình dục.

Nhưng lúc này đây, chỉ cần mấy động tác, anh đã dễ dàng phá tan mọi sắp đặt tâm lý của cô, khiến cô ngỡ ngàng, kẻ đang khám phá cô bằng nụ hôn nóng bỏng này, không phải là Lâm Tĩnh trong ký ức của cô, mà là một người đàn ông thực thụ.

Cô còn đang ngỡ ngàng, thì bàn tay anh lại bắt đầu khiến cô đỏ mặt, tìm đập thành thịch. Trịnh Vi bèn đẩy anh ra, thở hổn hển hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Anh không trả lời, chỉ khẽ cười, đè nửa trọng lượng cơ thể lên cô, và cả bàn tay, giữ chặt lấy cô, khiến cô không thể cử động, lực vừa đủ mạnh. Nếu cô cố gắng giãy giụa, thực ra cũng không đến mức không thoát ra

được. Có lẽ từ đầu anh đã nhận ra, cô đã mệt, một nỗi mệt mỏi bắt đầu từ con tim, và sức mạnh của anh lại vô tình bù đắp cho sự mềm yếu và trống trải đó. Không ngờ cô lại nghĩ rằng, nếu lúc này đây cô cố tình đẩy anh ra, phải chăng anh sẽ không bao giờ đem lại hơi ấm cho cô nữa, phải chăng nỗi trống trải trong lòng cô sẽ lan rộng mãi mãi không có điểm dừng?

Có lẽ cô thực sự cần một sự bù đắp mạnh mẽ, cho dù không phải vĩnh hằng.

Nhưng lý trí bị dồn đến đường cùng, cũng cần phải đôi co chống lại, giữa ranh giới của sự bất ngờ và nông nổi, cô vẫn mang máng hiểu rằng, nếu để anh tiếp tục như vậy, quan hệ chỉ càng thêm rối ren, kể cả cô coi anh là một người đàn ông, nhưng không phải mọi thứ đều diễn ra theo một trật tự đó sao? Không nói đến chuyện quá khứ, nhưng từ khi gặp lại, họ chưa bao giờ nghiêm túc nói về vấn đề tình cảm, thậm chí trước đó, ngay cả bước đệm nắm tay hay nụ hôn, anh cũng chưa bao giờ cho cô? Lúc này đối với Trịnh Vi, cú sốc về mặt tâm lý mạnh hơn rất nhiều so với cơ thể, mâu thuẫn của cô bắt nguồn từ sự luống cuống, và đối với một người đàn ông đang trong giây phút rục rịch, sự chống cự ngập ngừng này chẳng khác gì lửa đổ thêm dầu, bàn tay anh đã nhanh chóng phá bỏ mọi chướng ngại vật trên người cô, mơn man trên những góc ngách thầm kín của cơ thể cô, dĩ nhiên còn có đôi môi của anh. Cô có cảm giác máu nóng trong người bốc lên tận đỉnh đầu, anh vuốt ve cô, khiến cô quặn quại, cho dù cô không phải là người chưa từng trải, nhưng vẫn không thể tin hai người lại có thể thân mật ở mức này.

Tiếng nhạc chuông điện thoại di động lại vang lên nhưng không ai để ý nữa.

Trước khi tiến sâu vào cơ thể cô, hai tay anh nâng cằm cô, cô nhắm mắt lại.

“Mở mắt ra nhìn anh”. Anh nói.

Trịnh Vi nhìn thấy mình trong mắt anh.

“Em chưa bao giờ nghĩ đến điều này, Lâm Tĩnh”.

“Nhưng anh đã từng nghĩ đến”.

Lúc anh đưa sâu vào cơ thể cô, không phải cô không có cảm giác đau đớn, đã bốn năm rồi cô không làm chuyện này, và động tác của anh lại quá dứt khoát, khiến cảm giác xâm chiếm đó không giống như lần đầu tiên, Trịnh Vi thở mạnh một tiếng, nghe thấy anh mơ màng gọi “Vi Vi”,

cô chạnh lòng, cơ hồ nhắm nghiền mắt lại, nước mắt trào ra.

Cảm giác đau đớn khiến cô oằn người né tránh theo bản năng, một tay anh giữ chặt cô, cô cảm nhận được rất rõ, anh không phải là Trần Hiếu Chính, họ khác nhau biết bao. Nếu nói sự gần gũi giữa cô và Trần Hiếu Chính gọi một cảm giác khám phá e dè, đầy mới lạ của đôi trai gái mới lớn, thì Lâm Tĩnh là một người đàn ông, khúc dạo đầu của anh, động tác đưa vào trực tiếp của anh, trên cơ thể cô, anh là kẻ chinh phục. Một thời trước mặt người đó, cô chỉ muốn cuồng nhiệt hiến dâng mình mà bất chấp tất cả, còn bây giờ cô chỉ cần chịu đựng, chỉ cần chấp nhận.

Cô nghe thấy tiếng rên rỉ của mình và tiếng thở của anh, một Lâm Tĩnh thuở thiếu thời điềm đạm, biết làm chủ mình, một Viện phó viện kiểm sát đảng hoàng đình đặc, gương mặt hớp hồn người khác lúc nào cũng giữ vẻ điềm tĩnh, giây phút này đây đang biến dạng vì dục vọng.

Ký ức của cô cũng nhuộm đầy dục vọng.

Lúc chuẩn bị lên đỉnh, anh khẽ chạm vào nước mắt cô, đột nhiên tỏ ra ngập ngừng, “Vi Vi, em hạnh phúc không?”

Cô cắn môi dưới của mình và im lặng. Cơ thể của cô rất hạnh phúc, hạnh phúc là chuyện dễ dàng biết bao, còn tâm hồn thì sao? Ai quan tâm? Xong việc, Lâm Tĩnh nằm trên người cô rất lâu rồi mới từ từ ngã xuống, lúc anh rút ra, hơi ấm đó cũng rút theo, cô mới phát hiện ra mình lạnh hơn lúc trước.

Anh lau sạch cho mình, khẽ vỗ cô: “Cùng đi tắm nhé?”

Trịnh Vi quay lưng về phía anh.

Lúc từ nhà tắm bước ra, anh đã tự thu dọn mọi thứ gọn gàng rồi cười đau khổ: “Em nhìn bộ dạng của anh này, chắc là vẫn phải về nhà”. Thấy cô không nói gì, bất giác anh có vẻ lo lắng, bèn ngồi xuống bên cạnh cô, khẽ vuốt ve bờ vai trần của cô: “Vi Vi, em có cần anh ở bên em không, sáng mai anh về sớm thay quần áo cũng được?”

Cô nói: “Không cần đâu, anh về đi”.

Lâm Tĩnh thừa nhận có lẽ mình đã tranh thủ cơ hội, nhưng nếu “cơ hội” đó tồn tại thực sự, tại sao anh lại không thể bù đắp? Từ trước đến nay anh làm việc chỉ coi trọng kết quả, mọi thủ đoạn đều chỉ là quá trình, anh mong được đem lại hạnh phúc cho cô, cũng tự tin mình có thể làm việc, đây chính là kết quả mà anh cần.

Anh ngồi một lát, cuối cùng vẫn lấy chìa khóa xe ô tô, “Thế anh về nhé, chút nữa em tắm rửa đi, ngủ ngon nhé, mai anh sẽ gọi điện thoại cho

em”.

Lúc ra đến cửa, đột nhiên anh nghe thấy Trịnh Vi nói: “Lâm Tĩnh, mang mèo của anh về đi”.

Lâm Tĩnh hơi bất ngờ, nhưng không phủ nhận, anh nói: “Em đoán ra rồi à. Thực ra anh không có ý gì khác, Mèo Ú... à không, hồi nhỏ Thử Bảo là con mèo hoang thật, hồi đó anh mới về nước, nó thường lang thang gần khu nhà ở, anh thấy nó gầy trông tội quá, mới đưa nó về. Sau này công việc của anh bận rộn, không có thời gian chăm sóc nó, nên mới nhờ vợ Ngô Giang tặng nó cho em, muốn nó làm bạn với em, vì hồi nhỏ em rất thích mèo. Sở dĩ không nói anh là chủ cũ của nó vì sợ em nghi ngờ”.

Trịnh Vi kéo chân dạ trùm kín người rồi quay đầu nhìn anh, “Tính em hay nghi ngờ vậy sao? ”

“Anh tưởng...” Anh còn định nói gì nữa, chiếc gối được ném từ trên giường đã ngắt lời anh, anh vội đưa tay đỡ, suýt nữa bị ném vào mặt, uể oải chán chường.

“Anh tưởng, anh tưởng, cái gì anh cũng tưởng! ”

Anh không nói gì thêm nữa, chỉnh lại chiếc gối, đặt nó trở lại giường, khép cửa hờ hộ cô, bước ra phòng khách, đưa tay bế Thử Bảo đang ngủ trên nóc tủ lạnh. Trước khi ra về, anh dừng lại một lát trước cửa, phòng cô vẫn không có tiếng động gì, anh thở dài, xoa đầu Thử Bảo rồi mở cửa đi ra.

Trịnh Vi nằm sấp xuống giường, nghe anh đóng cửa “rầm” một tiếng, tiếng chân bước xuống cầu thang, mở cửa xe, nổ máy, bánh xe ma sát với mặt đường... Cuối cùng không còn nghe thấy âm thanh gì nữa, cô muốn được yên tĩnh, giờ đây đã yên tĩnh rồi. Nhưng vừa nãy, dường như cô nghe thấy tiếng Thử Bảo kêu từ xa, suýt thì thò đầu ra cửa sổ ngó theo. Sau đó rất lâu, cô mới dần dần nhận thấy trên người khó chịu, bèn nặng nề đi tắm. Lúc quay về giường, đồng hồ đã chỉ sáng ngày hôm sau, sinh nhật lần thứ 26 của cô đã trôi qua trong sự ồn ào náo nhiệt, tựa một màn kịch, anh vừa hát xong thì lại lên sân khấu, bây giờ mới là hồi kết. Trước khi đi vào giấc ngủ, cô không muốn nghĩ gì nữa, ngay cả đồng hồ để chuông cũng giấu đi, chỉ mới một ngày, nhưng cô cảm giác như cả cuộc đời. Sáng sớm hôm sau, đồng hồ sinh học đã khiến Trịnh Vi tỉnh giấc đúng giờ, sau khi bò dậy mới phát hiện ra người đau ê ẩm. Cô nhớ ra buổi sáng có một cuộc họp, đành từ bỏ ý định xin nghỉ, trước khi ra cửa, theo thói quen, cô đổ thức ăn vào bát Thử Bảo, nhưng không thấy nó

chạy đến như mọi khi, mới sức nhớ ra nó đã quay về với chủ cũ.

Cuộc họp diễn ra trong hai tiếng đồng hồ, Trần Hiếu Chính không đến họp, Trịnh Vi đi làm muộn hai phút, lúc đi ngang qua phòng anh, thấy cửa phòng khép kín.

Sau khi tan họp, theo thói quen, cô rời phòng họp cuối cùng, thu dọn xong đồ đạc của mình, đang chuẩn bị tắt điện đóng cửa, Chu Cù liền bước vào, anh lấy quyển sổ mình để quên ở chỗ ngồi, tiện thể nói: “à, đúng rồi, mấy hôm nữa Trần Hiếu Chính phải tham gia lớp tập huấn bồi dưỡng cán bộ trẻ, chắc phải đi hơn 40 ngày, hai hôm nay cậu ấy muốn ở nhà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị một số tài liệu cần thiết, tôi đã cho nghỉ rồi”.

Trịnh Vi phụ trách công việc điểm danh các nhân viên trong văn phòng giám đốc, nên cô gật đầu: “Vâng ạ, em biết rồi”.

Chu Cù bước ra cửa phòng họp, ngoái đầu nhìn Trịnh Vi: “Không có việc gì chứ? ”

“Dạ? ” Trịnh Vi tỏ vẻ kinh ngạc, tiếp đi liền cười, “Có việc gì đâu sếp”.

Chu Cù khua tay, “Cố gắng chuẩn bị kỹ yếu hội nghị nhanh nhé”.

Trịnh Vi quay về phòng làm việc của mình, lấy điện thoại di động kiểm tra, tổng cộng có 7 cuộc gọi nhỡ đêm qua, đều của một người gọi đến, cô lần xem thời gian gọi đến của từng cuộc, 11 giờ 34, 11 giờ 37, 11 giờ 42... 12 giờ 11, cô có thể cảm nhận được vẻ sốt ruột và tuyệt vọng của người gọi điện trong thời gian này, nhưng điều này có ý nghĩa gì? Cô xem đến cuộc cuối cùng rồi xóa đi toàn bộ.

Lúc sắp xếp kỹ yếu hội nghị, đột nhiên Trịnh Vi chợt nhớ tới qua Nguyễn Nguyễn không hề nghe điện thoại, sau đó cũng không thấy gọi lại, linh tính thấy có điều gì bất thường, đây không phải là phong cách của Nguyễn Nguyễn, cô thấy hơi lo, vội gọi vào máy di động cho Nguyễn Nguyễn, vẫn không có người nhắc máy. Càng nghĩ Trịnh Vi càng thấy bất an, nhưng trong tay lại không có số điện thoại của Ngô Giang, cũng không biết Nguyễn Nguyễn đã xảy ra chuyện gì, đành không ngừng gọi lại, bụng thầm nghĩ nếu trước khi hết giờ làm việc vẫn không có người nghe máy thì cô sẽ đến nhà Nguyễn Nguyễn xem thực hư ra sao. Lần thứ tư gọi lại, cuối cùng đã có tiếng Nguyễn Nguyễn từ đầu dây bên kia vọng lại, chưa nói được mấy câu, Trịnh Vi đã vội cúp máy, xin Chu Cù nghỉ và vội chạy đến bệnh viện.

Nguyễn Nguyễn nằm ở khoa xương, lúc Trịnh Vi đến, thấy chân Nguyễn

Nguyễn phải bó bột, khuỷu tay cũng phải băng bó và đang tiếp nước, may mà sắc mặt cô dù không tốt lắm nhưng ít nhất khi nhìn thấy Trịnh Vi đang tròn mắt vì bất ngờ, miệng cô vẫn mỉm cười.

“Tớ đã nói mọi thứ ổn rồi mà, cậu đang đi làm, đến đây làm gì? ”

Nguyễn Nguyễn khẽ nhấc cánh tay đau lên, chỉ vào thành giường.

Trịnh Vi liền ngồi xuống, “Tớ đã nói mà, tại sao tối qua muộn như thế rồi mà gọi di động và máy bàn cho cậu đều không thấy nhấc máy, mãi mới gọi được thì lại nói đang ở bệnh viện, làm tớ sợ hết hồn”.

Nguyễn Nguyễn đáp với vẻ biết lỗi: “Hôm qua là sinh nhật cậu, đáng lẽ tớ đã định gọi điện cho cậu, ai ngờ lại vô tích sự như vậy, chỉ có đi tắm mà ra nông nổi này. Lúc đó đau lắm, tớ không nghĩ là bị vỡ xương chày, thế là khuỷu luôn ở phòng tắm, không động đậy được nữa, nhà không có ai, hàng xóm lại cách nhà xa, ngay cả điện thoại cũng không có trong tay, rõ ràng nghe thấy chuông điện thoại của phòng khách réo mà không làm gì được”.

“Thế ông xã cậu đâu, tối qua mấy giờ anh ấy mới đưa cậu đi viện? ”

“Tối qua anh ấy phải trực, sáng nay về thay quần áo mới phát hiện ra tớ, vội đưa tớ đến đây ngay, mau mà không bị chấn thương sọ não”.

Nguyễn Nguyễn kể rất đơn giản, nhưng hồi lâu Trịnh Vi vẫn không thể hoàn hồn. Cô tưởng tượng ra cảnh Nguyễn Nguyễn một mình nằm liệt trong nhà tắm ướm át, vết thương trên cơ thể đau thấu xương, nhưng đầu óc hoàn toàn tỉnh táo. Xung quanh không có ai, kêu trời không được gọi đất không thừa, đếm từng giây đợi đến khi trời sáng, mãi cho đến sáng hôm sau, cuối cùng người đàn ông bận rộn đó đã về đến nhà. Cô nằm trong phòng tắm gần mười tiếng đồng hồ.

Nghĩ đến cảm giác đó, Trịnh Vi khẽ rung mình. Nếu sáng ra, Ngô Giang không về nhà thay quần áo, nếu Nguyễn Nguyễn không chỉ gãy mỗi chân... cô không dám nghĩ tiếp.

“Tối qua không gọi điện được cho cậu, đáng lẽ tớ phải nghĩ ngay ra là đã xảy ra chuyện gì, phải đến nhà cậu xem mới đúng”. Trịnh Vi nói mà hai mắt đỏ hoe.

Nguyễn Nguyễn cười, “Đừng ngốc nữa, ai nghĩ sẽ xảy ra chuyện này. À đúng rồi, tối qua cậu gọi cho tớ có việc gì không”.

Trịnh Vi ậm ờ lắc đầu, “Đừng nói chuyện của tớ nữa, thế ông xã cậu đâu, không phải anh ra đang làm ở bệnh viện này đó sao? Tớ muốn hỏi thẳng anh ta, ngay cả vợ mình cũng chăm không nổi thì còn gì là bác sĩ

nổi tiếng, còn gì là đàn ông nữa? ”

“Buổi sáng anh ấy đã ở với tớ một lúc rồi, bây giờ chắc đang ở phòng mổ, nghe nói có một ca phẫu thuật quan trọng”.

“Quan trọng thế nào, có quan trọng hơn cậu không? ” Trịnh Vi bắt đầu bực mình.

Nguyễn Nguyễn cười, nói đỡ cho Ngô Giang: “Chuyện này không trách anh ấy được, tại tớ không cẩn thận, anh ấy cũng không biết tớ ngã ở nhà, thực ra còn may là anh ấy đã đưa được tớ đến bệnh viện”.

Trịnh Vi nhìn lên trần nhà, đột nhiên thấy không thể hiểu nổi, “Nguyễn Nguyễn, có thực là cậu không trách gì anh ấy không, ngay cả khi bị gãy chân nằm sõng soài trong nhà tắm chờ cho đến khi trời sáng, đợi anh ấy mổ cho người khác xong mới quay về, cậu cũng không oán hận sao? Giờ đây anh ấy không phải là người xa lạ, anh ấy là chồng cậu, là người ở bên cậu, bảo vệ cậu suốt đời! ”

Nguyễn Nguyễn im lặng một lát, chầm chậm lắc đầu.

Trịnh Vi bật khóc, càng nghĩ càng buồn, cô không biết Nguyễn Nguyễn không trách vì tuyệt vọng hay vì ngay từ đầu đã không hy vọng. Lẽ nào đây là hạnh phúc của Nguyễn Nguyễn ư? Không có yêu, không có hận, cũng không đòi hỏi và mong chờ gì. Nếu đúng như vậy thì lý tưởng sống đến đâu bạc răng long, coi người bạn đời của mình như thượng khách này thật tuyệt vọng biết bao.

Cô đã nức nở trước anh mắt bình tĩnh của Nguyễn Nguyễn, đến cuối cùng cô cũng không biết những giọt nước mắt này vì Nguyễn Nguyễn hay vì mình. Nguyễn Nguyễn muốn khuyên cô vài câu, hé miệng ra nhưng lại không nói gì, chỉ khẽ vỗ tay cô.

“Sinh nhật có vui không? ” Đợi cô khóc chán, Nguyễn Nguyễn mới lắng sang chuyện khác. “Sáng hôm qua, Lâm Tĩnh gọi điện thoại cho tớ, hỏi giờ cậu thích hoa gì, tớ nói hình như cậu rất thích hoa bách hợp... nhận được hoa rồi chứ, anh ấy có gọi điện thoại cho cậu không?... Sao vậy, có phải sau đó đã xảy ra chuyện gì không? ” Cô cũng nhận ra điều gì đó trong mắt của Trịnh Vi.

Trịnh Vi nói: “Tớ và Lâm Tĩnh làm rồi”.

Nguyễn Nguyễn luôn bình tĩnh trước mọi việc, nhưng bất ngờ nghe thấy Trịnh Vi buông ra câu đó, cũng lộ rõ vẻ sửng sốt. Trịnh Vi kể lại rành mạch chuyện xảy ra tối hôm qua, từ Trần Hiếu Chính đến Lâm Tĩnh, lúc kể đến “sự kiện bất ngờ” xảy ra ở phòng cô, cô chỉ nói sơ qua rằng mình

uống hơi nhiều.

Nghe cô kể xong, Nguyễn Nguyễn chỉ hỏi một câu: “Thế cậu nghĩ thế nào? ”

“Tớ chẳng nghĩ thế nào cả”. Trịnh Vi nói, “Nhưng tớ không thể hiểu, tại sao ngay cả cậu cũng muốn giúp Lâm Tĩnh, còn vào hùa với anh ấy lôi Thử Bảo ra để lừa tớ...”

Nguyễn Nguyễn nói: “Tớ không hề có ý định giúp anh ấy, tớ chỉ muốn giúp cậu. Tớ không dám nói anh ấy có gì là tuyệt vời, nhưng dẫu sao cũng là người có lòng với cậu, cậu cũng không phải không có tình cảm gì với anh ấy. Có người ở bên, kể cả hôm nào đó xui xẻo ngã một cú, cũng không đến mức như tớ bây giờ, hơn nữa, không phải cậu cũng thích Thử Bảo đó sao? ”

Trịnh Vi thần thờ gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Mấy ngày sau đó, vừa hết giờ làm việc Trịnh Vi lại đến thăm Nguyễn Nguyễn, mấy lần đều gặp bác sĩ Ngô Giang trong áo blu trắng trước giường bệnh, anh cười chào Trịnh Vi, nhưng lần nào Trịnh Vi cũng không thể mỉm cười chào lại anh.

Lâm Tĩnh nhiều lần gọi điện thoại cho cô, lần nào nhìn thấy số của anh, mọi chuyện xảy ra trong đêm hôm đó lại rối bời trong đầu cô, thế nên cô đều nói qua quýt vài câu rồi cúp máy, không chịu nói gì nhiều với anh, cũng không chịu gặp anh. Dường như Lâm Tĩnh cũng không biết phải làm thế nào, nhưng có lẽ anh cũng cảm thấy việc để cô bình tĩnh lại cũng không phải là xấu, nên không mạnh bạo như tối hôm đó nữa, điện thoại ngày ngày vẫn gọi đến, chỉ hỏi thăm vài câu, thái độ của cô không vui, anh cũng vờ như không nhận ra.

Khoảng bốn, năm ngày sau, Lâm Tĩnh lại gọi điện thoại đến cho cô, đúng lúc Trịnh Vi đang bực mình, anh liền giải thích ngay rằng mình chuẩn bị đi công tác một tuần, người giúp việc theo giờ cũng xin nghỉ, không có ai chăm sóc Thử Bảo, đành gửi nó ở cửa hàng chăm sóc vật nuôi.

“Anh đừng có nằm mơ, em không nuôi nó nữa đâu”. Trịnh Vi từ chối ngay.

Lâm Tĩnh nói: “Anh không có ý định để em đưa nó về, nhưng em cũng biết là tính nó không hòa đồng lắm, sợ ở cửa hàng chăm sóc vật nuôi không quen, nếu em có thời gian thì đến thăm nó được không? Dĩ nhiên, nếu không có thời gian thì thôi vậy”.

Trịnh Vi biết rất rõ lúc này đây muốn cắt đứt quan hệ với anh thì phải quên chú mèo đó đi. Nhưng đêm đến cô dậy uống nước, nhìn lên nóc tủ lạnh thấy trống không, sàn nhà còn bày la liệt đầy đồ chơi của chú mèo, bất giác lại thấy nhớ. Mặc dù trông nó có vẻ gian xảo, nhưng bao ngày qua, sau khi hết giờ làm việc về nhà, chỉ có nó làm bạn với cô, thậm chí trong những buổi tối mất điện, có nó ở bên kêu “Meo meo”, cô mới cảm thấy mình không lẻ loi trong đêm tối.

Hôm sau, từ viện ra, Trịnh Vi vẫn đến cửa hàng chăm sóc vật nuôi, vừa bước vào cửa, cô liền nhìn thấy Thử Bảo đang ngồi một mình trong chuồng, những con mèo khác đều đang chơi hoặc dựa vào nhau ngủ, chỉ có nó trầm ngâm lẻ loi. Chủ cửa hàng chăm sóc vật nuôi bảo: “Thử Bảo không thích chơi với bạn mèo khác, mỗi khi lại gần những con khác, nó đều tỏ ra rất hung hăng và thích tấn công chúng, để nó ngồi một mình trong chuồng còn đỡ hơn, chỉ có điều là không chịu ăn gì”.

Trịnh Vi nhớ đến cảnh nó ngang ngược hung hăng, lườm biếng ham ngủ, ăn uống ngon lành trước kia, bất giác cũng thấy thương thương, thấy nó hình như đã gầy hơn, vừa bước đến bên chuồng, Thử Bảo liền đứng dậy quay về phía cô kêu. Trịnh Vi đưa tay vào vuốt nó, nó liền dụi cằm vào cô. Trước đây ở nhà, nó không gần gũi với cô như vậy. Trịnh Vi thấy thương, sợ mình mềm lòng, nên không dám ở lại lâu, đang định ra về thì nhìn thấy một phụ nữ dắt một cậu bé bước vào xem mèo.

Cậu bé đó chỉ vào Thử Bảo, nói: “Mẹ ơi, đây là con mèo gì vậy, vừa béo vừa xấu”.

Người phụ nữ đó nhìn nó một lát rồi cười với chủ cửa hàng, tỏ ra kinh ngạc: “Đây không phải là loại mèo quê chứ, cửa hàng chị bán cả mèo quê à?”

Nghe vậy Trịnh Vi ảm ức vô cùng, mèo quê thì sao nào, lẽ nào vương tôn công tử ngay từ lúc sinh ra đã cao quý hơn người khác ư? Cô nhìn thấy Thử Bảo đang cố ưỡn ngực ngẩng cao đầu giữa đàn mèo, bất giác thấy buồn.

Sau một hồi trao đổi, chủ cửa hàng đã gọi điện thoại cho người chủ nhờ nuôi mèo, cuối cùng đồng ý để Trịnh Vi đưa Thử Bảo đi. Cô nâng niu Thử Bảo trên tay như báu vật và rời khỏi cửa hàng trước mặt hai mẹ con nhà nọ, lúc đó cảm thấy rất hả giận, đi được một đoạn lại thấy hối hận. Không phải cô không biết đưa nó về nhà là thất sách, nhưng lại không thể đứng nhìn nó ở lại.

Trên đường về nhà, Trịnh Vi nhận được điện thoại của bố, bình thường tuần nào cô cũng gọi cho bố và mẹ, họ đã chia tay rất lâu và chưa ai tái hôn.

Sau khi hỏi thăm những chuyện liên quan đến cuộc sống của cô, bố cô liền ấp úng hỏi tình hình của mẹ cô thời gian gần đây. Thực ra Trịnh Vi ở cách nhà rất xa trong khi bố mẹ cô lại sống cùng thành phố, giờ lại thông qua cô để tìm hiểu mọi chuyện của nhau.

“Mấy hôm trước con gọi điện thoại cho mẹ, mẹ nói mọi việc đều rất tốt”.

Bố cô ngập ngừng một lúc rồi nói: “Vi Vi, bố sắp nghỉ hưu rồi, mấy năm qua, bố cũng không có ai, mẹ con cũng lẻ loi một mình, thời trẻ là vợ chồng, tuổi già có người bạn để nương tựa, thời trẻ cãi nhau chỉ vì nóng nảy, bố muốn về với mẹ để sống nốt quãng đời còn lại.

“Thế mẹ có biết không à? Mẹ nói thế nào?”

“Bố chưa nói gì với mẹ con, nhưng chắc là mẹ con hiểu ý, bà ấy không nói gì, thế nên bố muốn con nói thêm cho bố mấy câu, người khác nói bà ấy không chịu nghe, nhưng con gái nói chắc chắn sẽ phải suy nghĩ”.

Trịnh Vi đã nhận lời bố, thực ra cô cũng đã nghĩ đến cuộc sống một mình cô đơn của mẹ trong mấy năm qua, hơn nữa, trong thâm tâm, chỉ cần có khả năng, cô vẫn mong muốn cha mẹ quay lại với nhau.

Tối đến, Trịnh Vi ôm Thử Bảo và gọi điện cho mẹ, vừa tỏ ra vô tình nhắc đến bố, mẹ cô liền hiểu ý cô, “Vi Vi, con định nói hộ bố hả?”

Trịnh Vi thuyết phục một cách khó khăn: “Mẹ, con không ở gần mẹ, mẹ ở một mình con cũng không yên tâm... bố cũng nói rồi, bố sẽ không cãi nhau với mẹ nữa...”

“Con cũng biết, bố mẹ ly hôn không chỉ vì cãi nhau”.

“Nhưng bác Lâm đã mất rồi... tội gì mẹ phải...” Trịnh Vi không biết nên nói tiếp thế nào.

Giọng mẹ cô rất bình tĩnh, “Đúng vậy, bác ấy đã mất mấy năm rồi, mẹ cũng không phải ở góa vì bác ấy, mẹ không đồng ý quay về với bố con, không phải vì sợ ông ấy tiếp tục gây chuyện với mẹ, mà thực sự là do tính tình không hợp, duyên số đã hết rồi thì thôi, mẹ không muốn thử lại một lần nữa. Con nói với ông ấy rằng, tranh thủ lúc tuổi chưa cao lắm tìm một người khác đi, nếu mẹ gặp người nào đó phù hợp, mẹ cũng sẽ suy nghĩ. Và còn điều này nữa, con đừng chỉ biết lo lắng cho chuyện của mẹ, con thế nào rồi? Con gái lớn rồi, hồi bằng tuổi con mẹ đã có con rồi

đấy”.

“Con không vội, con gái mẹ mà còn sợ ế chồng à? ” Cô cười nói, đột nhiên như sực nhớ ra điều gì, bèn hỏi một câu: “Me, cô Tôn hiện giờ vẫn ổn chứ? ”

Mẹ và cô Tôn vẫn làm cùng cơ quan, “Vẫn thế, người đã chết rồi, còn gì để tranh giành nhau nữa. Cô ấy là lãnh đạo cơ quan nên cũng không thể vì chuyện này mà gây khó khăn mãi cho mẹ, cùng lắm cũng chỉ vờ như không nhìn thấy. À đúng rồi, Vi Vi, mẹ nghe nói Lâm Tĩnh sau khi về nước, đáng lẽ đã tìm được một Công ty khá tốt ở Thượng Hải, sau đó lại đến thành phố G, bọn con...”

Trịnh Vi ngắt lời ngay, “Mẹ, bọn con còn thể nào được nữa, Công ty ở Thượng Hải tốt, nhưng biết đâu Công ty ở đây còn tốt hơn, lẽ nào mẹ tưởng anh ấy đến thành phố G là vì con ư? Anh ấy không phải mẫu người đó”.

Chương 20: Cuối cùng chúng ta đã để lỡ một centimet

Một tuần sau, Lâm Tĩnh đi công tác về, lúc nhận được điện thoại, Trịnh Vi còn nghe thấy tiếng loa phát thanh ở sân bay, anh nói: “Trịnh Vi, mình cùng ăn tối nhé? ”

Trịnh Vi khẽ nói: “Hôm nay em không có thời gian”.

Anh liền cười, “Em định bận đến bao giờ? ” Thấy đầu dây bên kia im lặng, Lâm Tĩnh nói: “Bất cứ nghi phạm nào cũng đều có quyền khiếu nại, em không nghĩ là bọn mình nên nói chuyện à?”

“Hôm nay Nguyễn Nguyễn xuất viện, em rất muốn đi đón cô ấy. Có việc gì mình nói sau được không? ” Cô không cho anh cơ hội nói thêm gì nữa mà vội vàng cúp máy.

Vết thương của Nguyễn Nguyễn hồi phục khá tốt, mặc dù vẫn chưa thể tháo bột, nhưng được người khác dìu cũng lê được mấy bước. Ngô Giang mấy lần ngỏ ý cảm ơn vì Trịnh Vi đến đón Nguyễn Nguyễn xuất viện, anh nói sau khi làm xong mấy việc sẽ về nhà ngay, ngoài ra, Nguyễn Nguyễn đi lại không tiện, anh cũng mời một người giúp việc có kinh nghiệm để giúp cô mọi việc.

Trịnh Vi nói mát mấy câu: “Cảm ơn em làm gì, em đến đón bạn em chứ

có đến đón phu nhân của bác sĩ Ngô Giang đâu. Anh cứ việc phát huy tinh thần Bethune[15], chắc chắn em sẽ đưa được cô ấy về nhà an toàn”.

Nguyễn Nguyễn thấy Ngô Giang tỏ vẻ ngại ngùng, bèn nói với Trịnh Vi: “Ân công, chúng ta đi thôi”.

Ngô Giang dìu Nguyễn Nguyễn ra cổng bệnh viện, đang định bắt xe cho họ, nhìn thấy xe của Lâm Tĩnh đỗ bên đường bèn cười và nói với Nguyễn Nguyễn: “Lần này có cả phu xe miễn phí nữa rồi”.

Dĩ nhiên Trịnh Vi cũng nhận ra xe Lâm Tĩnh, nhìn thấy họ, anh bèn bước xuống, chào Ngô Giang xong liền nói với Trịnh Vi và Nguyễn Nguyễn: “Đi thôi, anh đưa các em về”.

Mặt Trịnh Vi lúc đó tái đi, nhưng mắt lại không nhìn anh, chăm chú nhìn vào dòng xe taxi đang chạy trên đường.

Nguyễn Nguyễn đứng một lát, đột nhiên cau mày kêu “ái” một tiếng, mặt tỏ vẻ đau đớn.

“Không sao chứ? ” Trịnh Vi hỏi.

“Hơi đau, nhưng vẫn chịu được”.

Đúng lúc rơi vào thời điểm xe taxi giao ca, bắt xe cũng không phải dễ, Trịnh Vi lo cho cái chân đau của Nguyễn Nguyễn, đành thở dài, nói với Lâm Tĩnh: “Thế thì cảm ơn anh nhé!”

Lâm Tĩnh vội mở cửa sau cho họ, Ngô Giang nhẹ nhàng đưa Nguyễn Nguyễn vào xe, Trịnh Vi cũng vào ngồi cạnh Nguyễn Nguyễn.

Ngô Giang dặn dò Nguyễn Nguyễn về nhà chịu khó nghỉ ngơi, cảm ơn Lâm Tĩnh, chờ xe nổ máy mới quay trở lại bệnh viện.

Trên đường, Trịnh Vi chỉ nói chuyện nhỏ với Nguyễn Nguyễn mà không đếm xỉa gì đến Lâm Tĩnh, nhưng Nguyễn Nguyễn lại nói với Lâm Tĩnh vài câu, Trịnh Vi khẽ liếc Lâm Tĩnh, chắc là anh vừa kết thúc công việc rồi lên máy bay luôn, quần áo chỉnh tề, tướng mạo cử chỉ đều rất đỉnh đạc, bất giác cô liền nhớ đến cụm từ “Áo mũ xx”, nhưng lại phản đối cách nói này theo bản năng, có lẽ cô vẫn không quen dùng các từ ngữ có nghĩa xấu để nói Lâm Tĩnh.

Lúc xe đến cửa nhà Nguyễn Nguyễn, chị giúp việc nhận được điện thoại đã đứng đợi ở cửa, Trịnh Vi nói: “Tớ đưa cậu vào, lát nữa mới về”.

Nguyễn Nguyễn lắc đầu, ra hiệu cho chị giúp việc đỡ mình, “Về đi, cậu cũng đi làm cả ngày rồi, tớ vào rồi đi nghỉ luôn, ngày mai sẽ gọi điện cho cậu”. Tiếp đó cô quay sang nói với Lâm Tĩnh: “Cảm ơn anh Viện phó Viện Kiểm sát, phiền anh đưa Vi Vi về nhà giúp em”.

Lâm Tĩnh gật đầu rất tự nhiên: “Gọi anh là Lâm Tĩnh được rồi. Đừng khách sáo, thôi em tranh thủ nghỉ ngơi đi”.

Trịnh Vi đành chịu, cũng không biết nói gì hơn, vẫy tay tạm biệt Nguyễn Nguyễn rồi lại ngồi vào ghế sau.

“Mình đi đâu ăn cơm?” Anh nhìn cô qua gương chiếu hậu, hỏi.

Trịnh Vi lầm lì nói: “Không cần đâu, em về thẳng nhà”.

Lâm Tĩnh không ép cô, lái xe thẳng đến tập thể Tập đoàn Kiến trúc, Trịnh Vi cúi đầu nghịch móng tay của mình, hai người đều im lặng lạ thường.

Vừa đến sân, Trịnh Vi liền xuống xe ngay, cô nghĩ một lát, lại quay đầu hỏi: “Anh định hôm nay mang Thử Bảo về hay để hôm khác?”

Lâm Tĩnh trả lời với vẻ mệt mỏi: “Thế nào cũng được, hay là anh lên cùng em để đón nó”.

Trịnh Vi liền từ chối ngay: “Không cần đâu, anh đợi ở dưới một lát, em lên đưa nó xuống”.

Dĩ nhiên là Lâm Tĩnh biết cô sợ điều gì, bất giác bật cười, “Đừng tưởng tượng anh đáng sợ như vậy, anh đã bận rộn cả ngày rồi, vừa xuống máy bay, mệt chẳng buồn nghĩ cái gì khác đâu”.

Trịnh Vi đỏ mặt, quay đầu bước lên cầu thang, Lâm Tĩnh từ từ theo sau cô, không đóng cửa, cô cúi đầu bế Thử Bảo không biết đang thì thầm cái gì.

Trông thấy anh bước vào, cô bèn nhét Thử Bảo vào lòng anh, “Đừng vì không có thời gian chăm sóc nó mà cho nó ăn đồ hộp nhiều calo, bác sĩ bảo nó phải giảm béo đấy”.

Lâm Tĩnh đổi tư thế bế Thử Bảo nhưng nó không chịu nằm yên, đột nhiên anh đưa tay ra, chưa kịp chạm vào cô, mặt cô đã đỏ bừng, lùi ngay ra sau mấy bước như chú thỏ bị giật mình.

“Anh làm gì vậy?” Cô nghiêm giọng.

Thấy cô căng thẳng, mặt mày thất sắc, tỏ rõ tư thế cảnh giác, Lâm Tĩnh liền rút tay lại với vẻ ngại ngùng, ra hiệu cho cô thoải mái, nhẹ nhàng nói: “Anh chỉ muốn lấy hộ em sợi lông của Thử Bảo dính trên tóc thôi” Nhìn vẻ thẫn thờ đó của cô, Lâm Tĩnh liền cúi đầu cười, “Ngốc ạ, xem ra anh làm em sợ hết hồn rồi”.

Trịnh Vi ngượng không thể tả, cô thừa nhận bắt đầu từ lúc anh bước vào gian phòng này, trong đầu cô toàn hiện lên những chuyện bất ngờ mà anh đã làm với cô trong đêm hôm đó, vừa căng thẳng vừa xấu hổ, người cô

căng lên như dây đàn, tựa như chú chim bị kinh động. Nghe anh giải thích như vậy, cô càng thấy không còn mặt mũi nào, bất giác bực mình, tại sao anh lại cười thoải mái như vậy, còn mình thì lại vụng về luống cuống? Mọi nỗi ấm ức, giận dỗi bèn trào lên, cô bước lên trước một bước, lấy đà đẩy anh một cái, “Anh cười cái gì mà cười, không được cười!”

Lâm Tĩnh không ngờ cô lại có chiêu này, bị cô đẩy mạnh anh lùi ra sau mấy bước, Thủ Bảo chui tọt xuống đất. Ngoài miệng anh nói: “Được rồi, được rồi, anh không cười”. Nhưng vẫn không nhịn được cười.

Vẻ bình tĩnh của anh khiến Trịnh Vi càng bực mình hơn. Cô như chú báo bị chọc tức xông lên, hai tay hợp lực đẩy anh, “Còn cười, em sẽ cho anh cười”.

Lần này cô không đẩy được Lâm Tĩnh, mà còn bị anh lựa đà ôm ngay vào lòng. Lúc này, nụ cười trên môi Lâm Tĩnh đã tắt, anh ôm chặt Trịnh Vi mắt đang đỏ hoe vào lòng, mặc cô giãy giụa, cào cấu, mắng mỏ, nhất quyết không chịu buông tay.

Trịnh Vi không thể thoát ra khỏi vòng tay anh, lần nào cũng vừa giãy ra, lại bị anh ôm chặt, may mà anh để mặc cô đánh mắng. Sau một hồi giằng co quyết liệt, thả sức mắng mỏ khiến cô mệt mỏi rã rời, bất ngờ cô lại buông xuôi, mọi sự bối rối, mâu thuẫn, oán hận đều hóa thành nỗi ấm ức. Lâm Tĩnh cảm thấy người trong lòng mình dần dần bình tĩnh hơn, cuối cùng kiệt sức gục đầu vào ngực anh, và thế là anh liền thở chậm lại, sợ làm cô giật mình, gò má cô áp vào ngực áo anh, ướt đầm. Đêm hôm đó Lâm Tĩnh không về. Nửa đêm, hai kẻ không ăn cơm tối đều cảm thấy đói mềm bụng, Lâm Tĩnh tìm được mấy gói mì ăn liền dưới giường của cô, chế biến thêm một chút, hai người ăn tạm cho qua cơn đói. May mà hành lý đi công tác của anh vẫn ở trên xe, sáng sớm thay quần áo, từ chỗ ở của cô đến thẳng Viện Kiểm sát làm việc.

Trịnh Vi không biết tại sao mình không thể từ chối Lâm Tĩnh, có lẽ do cô cô đơn quá lâu, rất cần có một bờ vai để tựa đầu. Cô như con thuyền mất phương hướng từ lâu, lạc vào bến bờ của Lâm Tĩnh, mới biết cảm giác không phải lo lắng cho giây phút tiếp theo sẽ phiêu dạt đến nơi nào thật tuyệt biết bao. Cô chưa nghĩ đến bến đậu cả đời, nhưng không thể ai thay thế được cảm giác an toàn mà lúc này anh đem lại cho cô.

Đương nhiên, những điều này đều không quan trọng, bởi trước khi có được câu trả lời, Lâm Tĩnh đã thành công trong việc xâm nhập vào cuộc sống của Trịnh Vi. Thời gian đầu cách vài ngày hai người lại ăn cơm

cùng nhau, sau đó anh đưa cô về nhà, chia sẻ những khoảnh khắc cho nhau một cách tự nhiên, dần dần, cô đã quen với việc có anh ở bên trong những buổi tối cuối tuần, sau này, phần lớn các buổi tối trong tuần anh đều đến phòng cô.

Đối với Trịnh Vi, không phải là quá khó để làm quen với sự có mặt của Lâm Tĩnh, vì những tình cảm gắn bó trong 17 năm vẫn còn đó, mặc dù đã phai nhạt đi rất nhiều, nhưng sự hòa hợp thì chưa mất. Bề ngoài Lâm Tĩnh là một người ôn hòa, nhưng trong thực tế lại là người rất có chính kiến. Anh biết chọn đúng thời điểm để có thể bù đắp cho Trịnh Vi. Anh hiểu, tính cách của cô, bề ngoài có vẻ lạnh lợi, nhưng thực ra là sự ngây ngô của Trịnh Vi. Với cô anh rất bao dung, không yêu cầu cô thay đổi, cô không muốn nói về tương lai, anh cũng không nhắc đến, những lúc thấy không thể chịu nổi thói quen bừa bộn của cô, anh liền bắt tay vào dọn dẹp. Trịnh Vi thấy anh sắp xếp gọn gàng hết lần này đến lần khác đồng giày cao gót bị cô đá khắp phòng, liền hỏi với vẻ ngại ngùng: “Tính của anh giống hết mẹ em, nhưng sao anh không cầu nhàu như mẹ em?” Lâm Tĩnh liền vặn lại: “Nếu anh cầu nhàu, lần sau em có làm thế nữa không?”

Trịnh Vi thật thà trả lời: “Một chốc một lát không thể thay đổi được, chắc là chúng nào vẫn tật đấy”.

“Thế thì đúng rồi”. Lâm Tĩnh nói; “Nếu anh vừa cầu nhàu vừa dọn, tức là phải làm hai việc cùng một lúc, chẳng thà anh bỏ cái công cầu nhàu đi, nhiều chuyện chẳng bằng ít chuyện”.

Con người Lâm Tĩnh có một vẻ kiên định đặc biệt, trông anh lúc nào cũng điềm đạm, bình tĩnh, Trịnh Vi gặp chuyện thường dễ luống cuống, mỗi lần bối rối không biết làm thế nào, vẻ chín chắn của Lâm Tĩnh thường an ủi được cô, bất cứ sự rắc rối nào đến tay anh, dường như đều có thể trở nên đơn giản hơn nhiều.

Trong bốn năm qua, Trịnh Vi đã học được cách tự lập, mặc dù cuộc sống khó tránh khỏi sự qua loa, đại khái, nhưng cũng vẫn gọi là tạm ổn. Khi Lâm Tĩnh quay trở lại với cuộc sống của cô, cảm giác có người để nương tựa lại quay về. Anh biết dậy lấy nước cho cô mỗi khi cô khát trong lúc còn đang ngái ngủ; biết bỏ chìa khóa, điện thoại di động, ví tiền vào túi xách của cô; biết kiên nhẫn theo cô đi dạo phố và mua sắm trong siêu thị; biết nhằm đúng cơ hội đưa ra những lời khen hoặc những lời gợi ý xác đáng; biết mang chiếc áo cô mới mua bị rơi hạt cườm đến cửa

hàng đổi; biết nhớ chính xác ngày kinh nguyệt của cô hơn cô; coi mọi đòi hỏi tùy tiện vô lý của cô là điều hiển nhiên.

Dựa vào một người như Lâm Tĩnh quả là một điều quá đơn giản, quen rồi cũng thành nghiện. Lâm Tĩnh đã âm thầm bước vào cuộc sống của Trịnh Vi, đến nỗi sau này gặp bất cứ chuyện gì, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Trịnh Vi bao giờ cũng là: sợ gì, còn có Lâm Tĩnh mà. Đúng vậy, chỉ cần có Lâm Tĩnh, việc gì cũng có thể giao cho anh. Thực ra Trịnh Vi không phải là một cô gái mạnh mẽ độc lập, cô cần sự an nhàn mà anh đem đến cho cô, vì thế cô thậm chí cho phép mình đứng ở sau lưng anh, để anh ngăn gió che mưa cho mình.

Cô còn đòi hỏi gì hơn? Một người đàn ông như thế, có lẽ là niềm mơ ước của nhiều người. Trịnh Vi hiểu con người phải biết thỏa mãn với những gì mình có, chỉ có điều trong những khoảnh khắc mơ màng lúc nửa đêm, nhờ ánh trăng lọt qua cửa sổ, cô lặng lẽ ngắm anh nằm nghiêng, đôi lúc giật mình thảng thốt - anh là ai?

Anh là Lâm Tĩnh của cô. Người mà thuở nhỏ cô mơ ước được lấy làm chồng, cuối cùng đã kể gỏi bên cô, đây không phải là niềm hạnh phúc hay sao? Nhưng phải chăng hạnh phúc cũng mang theo một cái gì trống vắng? Nguyễn Nguyễn hỏi rất đúng, định nghĩa về hạnh phúc là gì, đối với Trịnh Vi, hạnh phúc có lẽ chính là nhắm nghiền mắt lại, là quãng thời gian đáng nhớ quên đi sự vắng bóng của Lâm Tĩnh.

Đối với cuộc sống của hai người, căn phòng đơn trong khu tập thể của Trịnh Vi có phần đơn giản, Lâm Tĩnh đã từng bảo cô chuyển đến nhà anh ở, Trịnh Vi từ chối, nên dần dần anh phải chuyển hết vật dụng cá nhân, quần áo mặc hằng ngày và máy tính xách tay đến chỗ cô. Mấy năm du học đã khiến chàng trai ở nhà chẳng động đến việc gì như Lâm Tĩnh biết vào bếp nấu cơm, mặc dù các món anh nấu đều là những món ăn đơn giản, nhưng cũng đâu vào đấy. Những ngày không bận công việc, hai người liền bật bếp nấu bữa tối, anh nấu cơm, thỉnh thoảng cô cũng rửa bát, có lúc cảm thấy cuộc sống cũng dường như chỉ có vậy. Điều duy nhất khiến Lâm Tĩnh khó thích nghi là chiếc giường đơn của Trịnh Vi, một mình cô nằm trên đó thì vừa, có thêm một người, cho dù nằm sát thế nào, vẫn thấy chật chội vô cùng. Lâm Tĩnh cao to, nằm trên chiếc giường đơn của cô, anh luôn cảm thấy chân tay không được thoải mái, cộng thêm với việc Trịnh Vi ngủ hay chiếm chỗ, lần nào cũng dồn anh ra tận mép giường, không cẩn thận là rơi xuống đất như chơi. Một thời gian dài

như thế, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ, thỉnh thoảng sáng dậy, người đau ê ẩm, thế nên anh đã nhiều lần đề nghị mua một chiếc giường mới, Trịnh Vi không đồng ý, cô phản đối quyết định này theo phản xạ, có lẽ không phải phản đối bản thân chiếc giường, mà là ý nghĩa tượng trưng do nó đem lại.

Những lúc ngủ đêm ở phòng Trịnh Vi, Lâm Tĩnh rất ít khi đỗ xe dưới sân khu cô ở. Nhưng tập thể là một xã hội thu nhỏ, nó khiến mọi chuyện riêng tư của bạn không thể giấu giếm, cho dù kín đáo đến đâu, việc Trịnh Vi sống chung với bạn trai vẫn nhanh chóng được mọi người truyền tai nhau. Đương nhiên, mọi người chưa hẳn đã biết công việc của Lâm Tĩnh, nhưng đều tỏ ra hâm mộ cô đã tìm được một đức lang quân trẻ trung, tài giỏi như mong muốn. Lâm Tĩnh và Trịnh Vi đều là người sống quen với cuộc sống tập thể, không còn thấy lạ trước sự phức tạp này, và giờ cũng không còn là thời đại mà mọi việc sinh lão bệnh tử đều do cơ quan bao cấp như khi họ còn nhỏ; trai chưa vợ, gái chưa chồng, thời gian sau giờ làm việc là thời gian riêng của mình, vì thế hai người không bị ảnh hưởng nhiều lắm, chỉ có cố gắng tránh tỏ ra thân mật ở những nơi công cộng. Trước những lời dò hỏi của mọi người, Trịnh Vi chỉ cười cho qua chuyện.

Chỉ có Chu Cù thấy khá bất ngờ trước những tiến triển trong quan hệ giữa Trịnh Vi và Lâm Tĩnh, anh hỏi cô: “Trịnh Vi, một buổi sáng tôi nhìn thấy xe của Viện phó Viện kiểm sát Lâm Tĩnh từ khu tập thể đi ra, không biết có phải nhìn lầm không?” Giọng anh tỏ ra thắc mắc và ngần ngừ hiếm thấy.

“Em nghĩ chắc không phải nhìn lầm đâu”. Câu trả lời của Trịnh Vi đã khẳng định lời dự đoán của anh.

“Tôi cứ tưởng...”

Anh chỉ nói đến giữa chừng, nhưng Trịnh Vi đã hiểu ý của anh. Lúc đó Trần Hiếu Chính đã kết thúc khóa học bồi dưỡng và đi làm được một thời gian, tổ sát hạch đề bạt cán bộ, cấp trên đã tiến hành sát hạch anh, mọi người đều đã biết chuyện anh sẽ trở thành phó Giám đốc của Công ty 2. Trịnh Vi nói với Chu Cù: “Sếp cứ yên tâm, em vẫn biết phân rõ việc công với việc tư”. Giờ đây Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính càng trở nên xa lạ hơn những người xa lạ, ngoài việc trao đổi những công việc cần thiết của Công ty, họ không nói với nhau nữa câu nào khác. Sau khi kết thúc khóa học bồi dưỡng ở Bắc Kinh trở về, Trần Hiếu Chính càng trở nên

lạnh lùng, ít nói hơn. Hà Dịch và các vị Trưởng phòng khác bị anh bắt bẻ, liên tục phản nản sau lưng, tuy nhiên, mặc dù Trần Hiếu Chính là người khó gần, nhưng những yêu cầu của anh về mặt kỹ thuật thực sự chặt chẽ, chính xác, các vấn đề chỉ ra cũng đều đúng. Song song với việc đặt ra yêu cầu cao cho người khác, anh cũng đưa ra yêu cầu rất cao đối với bản thân mình, rất nhiều người, kể cả Hà Dịch, mặc dù có nhiều ý kiến về anh, nhưng cũng không thể không thừa nhận anh làm việc đâu vào đấy, ngoài những lời đoán bóng gió về chuyện của anh và tiểu thư nhà Âu Dương, về công về tư anh đều khiến mọi người không thể phản bác. Hiện tại Công ty 2 đang có một số công trình đăng ký tranh giải công trình tiêu biểu của quốc gia, Trần Hiếu Chính phụ trách quản lý kỹ thuật và chất lượng, rất nhiều công việc liên quan đến văn kiện tài liệu Chu Cù đều giao cho Trịnh Vi phối hợp với anh để hoàn thành. Trịnh Vi không dám lơ là, đương nhiên là phải dốc sức vào công việc, nhưng những yêu cầu hà khắc và sự cẩn thận của anh đã khiến cùng một việc mà cô phải làm hết lần này đến lần khác, mãi cho đến khi anh không còn gì để nói mới thôi.

Những lúc lượng công việc nhiều, làm thêm giờ là điều không thể tránh khỏi. Cô bận tối mắt tối mũi trong phòng làm việc, đèn trong phòng làm việc của anh cũng để sáng đến tận khuya, nhưng hai người rất ít nói chuyện với nhau, ngay cả khi anh có việc cần giao, mặc dù chỉ cách nhau một bức tường cũng vẫn trao đổi với cô qua điện thoại nội bộ.

Thời gian đó Lâm Tĩnh cũng rất bận, có lúc tiếp khách quá muộn, sợ ảnh hưởng đến cô, nên ngủ lại phòng mình, tính ra đã hơn một tuần hai người không ăn cơm cùng nhau, nên hôm đó là thứ Năm, buổi trưa anh gọi điện cho cô, hẹn cô cùng đi ăn tối, Trịnh Vi nghĩ đến ngày mai thứ Sáu, còn một ngày để hoàn thành công việc đang làm dở, nên đã vui vẻ đồng ý.

Tiệm ăn Lâm Tĩnh đặt là một nhà hàng Hàn Quốc gần Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, thế là anh đỗ xe ở sân khu tập thể, ăn cơm xong hai người vào siêu thị gần đó, mua một ít đồ dùng hằng ngày và thức ăn cho Thử Bảo rồi đi bộ về nơi cô ở.

Lúc về đến sân Công ty, trời đã tối mịt, trên đường Lâm Tĩnh mỉm cười lắng nghe Trịnh Vi ríu rít kể chuyện, lâu lắm rồi không có thời gian dành riêng cho nhau thế này, anh cũng cảm thấy dường như Trịnh Vi đã gần gũi với anh hơn trước, trong lòng cũng thấy vui vui. Đang đi, Lâm Tĩnh

liền ghé vào tai Trịnh Vi nói nhỏ vài câu, Trịnh Vi ngó người ra một lát rồi đỏ mặt, giả vờ mắng anh: “Anh biến đi, đồ hư thân”.

Lâm Tĩnh cười trừ, nhẹ nhàng né sang một bên, bàn tay không xách đồ nắm chặt tay cô. Trịnh Vi không giãy ra như mọi bận, cô khẽ nghiêng mặt, nửa tỏ ý cười nửa tỏ ý trách, ánh mắt rạng ngời, lấp lánh. Cô thích ánh mắt Lâm Tĩnh đang nhìn cô lúc này, mấy ngày qua, những lúc không có anh ở bên, thực ra cô cũng thấy nhớ.

Lâm Tĩnh không nói gì nữa, kéo cô bước mỗi lúc một nhanh, cuối cùng hai người đi như chạy, Trịnh Vi cười giòn tan để mặc anh kéo mình chạy, cô biết tại sao anh lại vội vàng như vậy.

Lúc đi qua tòa nhà văn phòng, sau khi gặp một người đi ngược lại, nụ cười của Trịnh Vi bắt gặp tắt ngấm.

Thực ra cũng không phải là trùng hợp, Trần Hiếu Chính đã về được mấy tháng rồi, trong mấy tháng đó, Trịnh Vi và Lâm Tĩnh đi đường gặp Hà Dịch ba lần, gặp cô Lý năm lần, khu văn phòng của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc nói rộng cũng không rộng, nói hẹp cũng không hẹp, nhưng chưa lần nào cô gặp anh sau giờ làm việc, và lần này, cô cầm tay một người đàn ông khác, quả không sai, đường hẹp tương phùng.

Áo khoác ngoài của anh vắt trên cánh tay, tay còn cầm một túi hồ sơ căng phồng, rõ ràng là vừa từ phòng làm việc xuống, đi về phía dãy nhà 11 khu anh ở. Lúc phát hiện ra thì hai bên đã đứng quá gần, không ai có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần. Ánh mắt Trần Hiếu Chính dừng lại trên mặt Trịnh Vi, rồi dần dần dịch xuống bàn tay cô đang cầm tay Lâm Tĩnh, một cái nhìn xoáy thẳng, không kịp giấu giếm.

Giống như cảnh quay chậm trong vở kịch câm đen trắng, Trịnh Vi cảm thấy khoảnh khắc đó bị cắt thành vô số những mảnh vụn nhọt nhọt, cô nhìn Trần Hiếu Chính và thở dài, ánh mắt vụn vỡ, bất giác bàn tay cô cũng giằng khỏi tay Lâm Tĩnh nắm chặt lại và giấu ra sau lưng.

Lâm Tĩnh quay mặt lại nhìn cô, cô cố gắng mỉm cười, lúc gật đầu, cổ cứng lại, nhưng chắc tư thế không có gì ngượng ngùng, còn Trần Hiếu Chính, ngay cả nụ cười theo phép lịch sự cũng không có mà đi lướt qua như không hề quen biết, ngạo mạn và lạnh lùng.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, cô nhìn không rõ lắm.

Thần thờ đi được vài bước về phía trước, ngón tay của Lâm Tĩnh lại lồng vào tay cô, đan chặt khiến cô như người chột bưng tỉnh giấc, “Lâm Tĩnh ...”, tay cô đan chặt vào tay anh, anh khẽ mỉm cười. Đây vẫn là Lâm

Tĩnh quen thuộc của cô, nhưng dường như không phải là người cười và kéo cô chạy lúc này.

Về đến phòng, vừa đóng cửa lại, Lâm Tĩnh liền chặn cô lại sau cánh cửa, hai người quấn chặt lấy nhau, túi đựng đồ rơi xuống. Thử Bảo tò mò bò tới, nó không có hứng thú với trò vật nhau của con người, giơ tay tìm thức ăn của nó trong túi đồ.

Trịnh Vi hào hứng đáp lại sự nhiệt tình của Lâm Tĩnh, dường như muốn chứng minh một điều gì đó qua nhiệt độ cơ thể của anh. Lúc anh kéo chiếc váy trên người cô, cô thở hổn hển và ngăn anh lại., “Đừng làm ở đây”. Cô vẫn chưa quen để mình trần truồng như thế trước mặt Thử Bảo.

Lâm Tĩnh bế thốc cô lên giường và đi thẳng vào vấn đề, Trịnh Vi đẩy anh một cái, chồm người ngồi lên anh, mái tóc búi lúc đi làm của cô đã tuột xuống, mấy sợi rụng xuống ngực anh “Để em ở trên”.

Bình thường những lúc như thế này, Lâm Tĩnh đều vui vẻ chiều theo ý cô, nhưng lần này lại ngoại lệ, anh bất chấp sự chống cự của cô, lật người đè cô xuống dưới, dướn người đưa vào. Trong hơi thở gấp gáp anh nói: “Anh vẫn thích như thế này hơn”.

Sự mệt mỏi của cơ thể đã khiến Trịnh Vi thiếp đi nhanh chóng, giữa lúc mơ màng, dường như cô và Lâm Tĩnh lại bắt đầu một cuộc giao hoan mới, cô đang đắm mình trong hạnh phúc, trong khoảnh khắc chuẩn bị quên đi tất cả, đột nhiên cô nghe thấy có tiếng người gọi; “Vi Vi, Vi Vi...”

Cô khẽ rùng mình, như người rơi xuống vực đá, cảm giác ngất ngây quên mình trước đó vụt mất, mở mắt thấy mình đang bay trên mây, còn Trần Hiếu Chính đang lơ lửng giữa vách đá cheo leo nhìn cô lạnh lùng. Cô luống cuống tìm đồ để che cơ thể, nhưng xung quanh không có gì, ngoài đám mây hư vô bồng bềnh, chỉ còn lại Lâm Tĩnh, chỉ có anh có thể che cho cô, thế là cô ôm Lâm Tĩnh chặt hơn.

Trần Hiếu Chính lơ lửng giữa vách đá cheo leo, chỉ có một sợi dây vô cùng mỏng manh đỡ anh, một tay anh bám chặt sợi dây, gió vừa thổi tới, sợi dây lắc lư như muốn đứt, cô nhìn không rõ vẻ mặt của anh, chỉ biết đôi mắt đó sâu thẳm, không nhìn thấy đáy.

Anh nói: “Vi Vi, nếu anh nhảy xuống, em có buồn không?”

Trịnh Vi nói: “Em sẽ không buồn”.

Trần Hiếu Chính liền cất tiếng cười, sau khi xa nhau, cô chưa lần nào

thấy anh cười tươi như vậy, “Vi Vi, anh đi đây, cuối cùng anh đã để lỡ một xăng-ti-met”.

Nói xong, sợi dây trong tay anh bất ngờ đứt, cả cơ thể anh tựa con chim ưng già bằng giấy bị đứt dây lao thẳng xuống vực thẳm không nhìn thấy đáy.

“Anh Chính!” Cô hét lên một tiếng thất thanh, đau đớn đến tột độ. Rồi cô ngồi bật dậy, không có vách đá cheo leo, không có người bị rơi, chỉ có ánh đèn bàn ấm áp và Lâm Tĩnh đang tựa người vào giường, tay gõ bàn phím trên máy tính xách tay.

“Em sao vậy, gặp ác mộng à? Toát hết mồ hôi rồi kìa!” Anh lau mồ hôi trên trán cho cô với vẻ lo lắng, giờ cô mới phát hiện ra váy ngủ của mình đã ướt sũng mồ hôi, dính chặt sau lưng.

“Lâm Tĩnh, anh đừng đi”. Cô nằm xuống trong sự an ủi của anh, tay bám chặt cánh tay anh.

Lâm Tĩnh nói: “Anh không đi, chỉ có điều anh phải viết cho xong bản báo cáo. Em ngủ trước đi, ngoan nào, đừng nghĩ nhiều thì sẽ không gặp ác mộng nữa”.

Bây giờ Trịnh Vi mới chịu buông tay, nhắm mắt vào lại mở ra, “Vừa nãy trong giấc mơ em có nói gì không?”

Lâm Tĩnh gạt lọn tóc đang dính bết trên trán cô ra, cười nói: “Em nói em rất yêu anh”.

“Anh nói dối!” Trịnh Vi không tin.

“Biết thế là được”. Anh lại tập trung vào máy tính của mình, “Em không nói gì hết, mau ngủ đi”.

Trước khi đi vào giấc ngủ, ký ức còn sót lại chỉ có ánh đèn màu cam mà thôi. Cô không nhớ có phải mình đã từng nói rằng, từ khi còn nhỏ, ánh đèn này khiến cô cảm thấy yên tâm.

Giờ đi làm cao điểm buổi sáng, từ Công ty 2 đến Viện Kiểm sát mất khoảng 25 phút lái xe, Lâm Tĩnh đã quen với việc đến phòng làm việc trước mấy phút, nên anh thường dậy sớm hơn Trịnh Vi. Lúc ra cửa, Trịnh Vi còn mắt nhắm mắt mở nằm trên giường, Lâm Tĩnh dỗ cô, “Dậy thôi, không dậy là không có thời gian ăn sáng đâu”.

Trịnh Vi ậm ờ đáp, nghe thấy anh ra ngoài cho Thử Bảo ăn rồi nói: “Mấy ngày tới có thể anh sẽ bận đến khuya, tạm thời không đến đây được, trong tủ lạnh vẫn còn sữa, em nhớ uống nhé”.

Lúc anh đóng cửa Trịnh Vi đã tỉnh táo, cô ngồi thẩn thờ trên giường hai

tay ôm chần.

Sáng ra, lúc đứng đợi ở cửa phòng in tài liệu, Trịnh Vi gặp cô Lý Chủ tịch Công đoàn - người từ trước đến nay rất quan tâm đến cuộc sống riêng tư của cô. Cô Lý cười tủm tỉm nói: “Trịnh Vi à, sáng nay cô đi làm lại nhìn thấy bạn trai của cháu ra nhà xe lấy xe, chàng trai trông khá thật đấy, mọi nét đều sáng sủa, cũng rất lịch sự, thấy cô cứ nhìn chăm chăm, cậu ấy bèn cười chào cô”.

Đây không phải là lần đầu tiên cô Lý hỏi chuyện về Lâm Tĩnh, Trịnh Vi không biết nói gì, đành cố nở nụ cười vụn vặt.

Thấy cô không nói gì, cô Lý bèn tỏ ra hiểu biết: “Còn xấu hổ gì nữa, cháu không còn nhỏ nữa, có người yêu cũng là điều bình thường, thời buổi bây giờ đâu còn giống như thời cô còn trẻ đâu, trước khi cưới cầm tay nhau còn đỏ mặt, xã hội bây giờ thay đổi rồi, đầy người sống chung với nhau, cô cũng không phải là bà già bảo thủ đâu. Chỉ có điều, cháu đã có người yêu tuyệt vời như thế lâu rồi thì nên cho cô biết ngay từ đầu, để cô đỡ phải lo lắng, dặt mối linh tinh cho cháu...”

Cửa phòng họp nhỏ bên cạnh phòng in ấn tài liệu khẽ mở, Trần Hiếu Chính bước ra nhắc khéo cô Lý: “Cô Chủ tịch Công đoàn, phiền hai vị nói nhỏ một chút, trong này đang có cuộc họp”. Nói xong lại khép cửa, quay vào phòng họp.

Trong Công ty cô Lý là người có thâm niên công tác, các lãnh đạo trẻ kể cả Chu Cù cũng còn phải nể mặt cô, mấy câu nói này của Trần Hiếu Chính mặc dù khách khí, nhưng ý ẩn ngoài lời cũng khiến người nghe mất mặt.

Trịnh Vi cũng thấy hơi ngại, đang định quay vào phòng in tài liệu xem tài liệu của mình đã photo xong chưa, rồi nhanh chóng rời khỏi khu vực làm việc này. Cô Lý kéo tay áo Trịnh Vi, khẽ nén giọng với vẻ hơi ngượng, tay chỉ vào cửa phòng họp đang đóng kín nói: “Nhìn thấy thông báo nhậm chức của ta trên mạng nội bộ của Công ty chưa? Thanh niên leo nhanh thật đấy, nhưng tính cách này... Thôi, người ta là lãnh đạo tương lai của Công ty, chúng ta phải nhịn một chút”.

Trịnh Vi quay về phòng làm việc của mình, vừa đóng quyển cho hai mươi tập tài liệu photo thì nhận được điện thoại Trần Hiếu Chính gọi từ phòng làm việc đến, “Thư ký Trịnh Vi, phiền em mang tập tài liệu mà tôi cần sang phòng nhé”.

Trịnh Vi mừng thầm vì mình vừa chuẩn bị xong tài liệu anh cần, bèn vội

ôm trong tay, bước đến gõ cửa phòng làm việc của anh. Cửa đang mở, anh ngồi sau bàn làm việc, nghe thấy tiếng gõ, bèn ngẩng đầu lên nhìn cô.

Trịnh Vi ngập ngừng đôi lát, không biết có nên gọi anh là trợ lý hay không, thông báo nhậm chức đã được dán lên, nếu không có gì thay đổi, bảy ngày sau anh sẽ là phó Giám đốc của Công ty 2, và thế là cô cũng lựa chọn thay đổi kịp thời cách xưng hô như mọi người, “Phó Giám đốc, tài liệu của anh ở đây, anh xem đi ạ”.

Hai tay cô đưa tài liệu ra trước mặt anh, anh khẽ liếc cô một cái. Trịnh Vi vội nhìn xuống, đợi anh xem sơ qua, không có vấn đề gì là có thể rút lui thuận lợi.

Trịnh Vi nghe thấy tiếng Trần Hiếu Chính chậm chậm lật tài liệu, không biết có phải vì anh xem rất cẩn thận, hay do mỗi giây đối với cô dài tựa như năm, thời gian trôi đi rất chậm. Đến khi cô không thể chịu được nữa, ngước lên thăm dò tiến độ đọc của anh, đúng lúc thấy anh gấp tài liệu lại, đang định mừng, cả tập tài liệu bị anh đẩy về trước mặt cô.

“Phó Giám đốc, có vấn đề gì không ạ?” Trịnh Vi ngơ ngác.

Trần Hiếu Chính sầm mặt xuống nói: “Thư ký Trịnh Vi, công việc đánh tài liệu, công văn không đòi hỏi gì về mặt kỹ thuật, quan trọng nhất là phải cẩn thận, điều này chắc em phải biết”.

Trịnh Vi vội cầm một tập tài liệu lên xem, quả nhiên, tài liệu in hai mặt, do máy in bị kẹt giấy, trang 6 và trang 7 bị in hai lần. Cô bực thầm vì mình không kịp kiểm tra cẩn thận lại một lượt, bèn vội nhận lỗi, “Em xin lỗi, em sẽ đóng lại ngay”.

Trần Hiếu Chính cười lạnh lùng, “Đóng lại là chuyện nhỏ, tôi chỉ muốn nhắc em một câu thôi, nếu em chịu khó dành một chút thời gian của chuyện tình cảm cá nhân cho công việc thì chắc chắn có thể tránh được sai sót này”.

Câu nói chặn họng này khiến Trịnh Vi vừa xấu hổ vừa bực mình. Kể từ khi Chu Cù bảo cô hỗ trợ Trần Hiếu Chính, suốt cả tuần nay, ngày nào cô cũng phải ở phòng làm việc hơn 12 tiếng đồng hồ, những tài liệu mà anh cần thường rất bất ngờ, lại không cho phép để lỡ thời gian, nếu không phải vì quá gấp thì cũng đã không xảy ra chuyện này. Giờ anh lại chỉ trích cô vì chuyện riêng tư mà để lỡ công việc, rõ ràng là tìm cớ gây chuyện. Anh lạnh lẽo tựa lưng vào ghế, dường như đang đợi cô nổi trận lôi đình. Đúng là Trịnh Vi đã có suy nghĩ đó, cô muốn ném thẳng tập tài liệu vào

mặt anh rồi chỉ thẳng vào mũi anh mà cười: “Trần Hiếu Chính, anh là cái thá gì? ”

Nhưng cô đã kìm được, chưa nói đến chuyện chức vụ của anh cao hơn cô, mà cô đã nhận ra, anh chỉ muốn chọc tức cô mà thôi, cô càng mất bình tĩnh anh càng đắc ý, đã vậy cô sẽ không cho anh toại nguyện. Và thế là Trịnh Vi cung kính thu gọn tập tài liệu anh vút bữa bột trên bàn lại và nói với vẻ biết lỗi: “Em xin lỗi, Phó Giám đốc. Tối qua em ngủ muộn, sáng nay dậy hơi mệt nên sơ suất trong lúc kiểm tra, lần sau sẽ không để thế này đâu ạ”.

Trịnh Vi đã thành công khi nhìn thấy vẻ điềm tĩnh trong mắt Trần Hiếu Chính bị phá vỡ, mặc dù vẻ mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng, nhưng mọi sự thay đổi nhỏ của anh có thể giấu được người khác, chứ không thể giấu được cô. Lúc cô đi ra, nghe thấy anh hỏi khẽ: “Đêm qua em có nằm mơ không? ”

Cô nhớ lại cảnh người mình toát mồ hôi sau giấc mơ đêm qua, trong khoảnh khắc anh rơi xuống, cảm giác đau đớn rõ rệt biết bao. Nhưng người trong giấc mơ và người đang đứng mặt cô là một ư? Trần Hiếu Chính trong đời thường mãi mãi không thể vì một xăng-ti-met tình cảm duy nhất trong cuộc đời mà đi sai đường.

Trịnh Vi cười trả lời: “Em ngủ rất ngon”.

Buổi trưa, Trịnh Vi xuống nhà ăn ăn cơm, đúng lúc nhìn thấy cô lao công quét dọn văn phòng đang hót hải đi lên tầng 6. Từ trước đến nay Trịnh Vi đều chào hỏi vui vẻ với họ, mọi người cũng đều biết nhau, lúc này không phải là thời gian dọn vệ sinh, vì thế cô hỏi một câu: “Cô à, giờ này mà cô hót hải đi đâu vậy? ” Cô lao công nhìn xung quanh thấy không có ai, bèn lén nói với Trịnh Vi: “Phó Giám đốc Trần Hiếu Chính làm vỡ cốc, không hiểu để vỡ như thế nào mà nghe nói lòng bàn tay chảy bao nhiêu là máu, hình như bây giờ đang băng bó ở phòng Y tế”.

Trịnh Vi “vâng” một tiếng rồi đi ăn cơm như không có chuyện gì xảy ra. Vết thương nhìn thấy bằng mắt, sớm muộn gì cũng lành.

Chương 21: Ai là người xa lạ, ai đi cùng ta đến chặng cuối cùng

Một tuần sau, Trần Hiếu Chính đã vượt qua được giai đoạn trưng cầu ý kiến mọi người trong Công ty 1 cách thuận lợi, bắt đầu từ hôm quyết định nhậm chức được đưa xuống, anh chính thức trở thành Phó Giám đốc của Công ty 2, và cũng là người thứ hai trong lịch sử của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc sau Thi Khiết, trở thành Phó Giám đốc khi chưa đầy 30 tuổi. Sự nghiệp của anh thuận lợi như điều gặp gió, những người thích bày trò tổ chức vui vẻ không phải là ít, nhưng lúc này đây, không ai còn tâm trạng để hoan hỉ chúc mừng, bởi Viện Kiểm sát chính thức lập hồ sơ điều tra vụ án Công ty Thịnh Thông trực thuộc Công ty 2 bị tình nghi về tội kinh doanh bất hợp pháp, Giám đốc Công ty Thịnh Thông Phùng Đức Sinh bị nghi về tội lạm dụng chức quyền.

Nghe nói mấy ngày trước khi điều tra, Phùng Đức Sinh còn thiết tiệc mời ông Lương - Cục phó Cục Chống tham nhũng của Viện Kiểm sát, trên bàn tiệc mọi người nói cười vui vẻ, mọi chuyện đều rất bình yên. Lần này Viện Kiểm sát ra quân mà không đánh động trước, người phụ trách điều tra cũng không phải là Cục phó Lương - người từ trước đến nay vẫn quản lý công việc của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc, mà là Cục trưởng mới họ Lưu, được điều động từ thành phố khác đến. Từ trước đến nay Cục trưởng Lưu và Công ty 2 cũng như Công ty Thịnh Thông không hề có quan hệ gì, nên cũng không để đối phó như Cục phó Lương. Công ty Thịnh Thông chưa kịp trở tay đã bị điều tra ngay, tình thế tựa tre đổ, giống như quả táo vốn đã thối ruột, lấy dao bổ ra, tan hoang xơ xác. Phùng Đức Sinh đã phởn phơ rất nhiều năm, sau lưng công toàn những chuyện bê bối. Tham ô hối lộ, mời thầu bỏ thầu phi pháp còn là chuyện nhỏ, trọng điểm của Viện Kiểm sát tập trung vào tội chuyển dịch tài sản nhà nước phi pháp, nếu tội danh này thành lập, với số lượng lớn như vậy, không những Phùng Đức Sinh chẳng còn ngày sống yên ổn, mà ngay cả Công ty 2 cũng khó thoát khỏi trách nhiệm.

Phùng Đức Sinh đã bị bắt giam, mặc dù phạm vi điều tra của Viện Kiểm sát vẫn chỉ tập trung vào Thịnh Thông, nhưng Công ty 2 và các Công ty con khác trong Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc thì nhau lấy đó để làm gương. Chu Cù ra lệnh cho phong Tài Vụ phải làm thêm giờ để kiểm tra lại toàn bộ sổ sách tài chính, các bộ hồ sơ, biên bản ghi chép hội nghị đều phải chỉnh đốn lại, cố gắng đến mức tối đa để làm rõ mọi quan hệ với Công ty Thịnh Thông. Nhưng Thịnh Thông giống như một cái thùng rỗng, hoàn toàn dựa vào Công ty 2 để tồn tại, trong đó các mối quan hệ

thân sơ mọi người đều biết rất rõ, làm sao có thể một chốc một lát mà cắt đứt được. Mối quan hệ giữa Công ty 2 và Công ty Thịnh Thông không phải là trường hợp đặc biệt, chỉ có điều những năm qua Phùng Đức Sinh quá lộ liễu, lần hành động này của Viện Kiểm sát cũng không phải bỗng dưng mà có, chắc chắn phải xuất phát từ một lý do đặc biệt nào đó, hoặc ý đồ của họ là muốn giết một người răn trăm họ.

Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc có nhiều mối quan hệ, chỉ cần Công ty 2 làm rõ các vấn đề trong sổ sách, để vượt qua cửa ải này cũng không phải là quá khó. Thời gian đó, dường như tất cả mọi nhân viên có liên quan đến Công ty 2 đều phải vùi đầu vào làm thêm giờ. Mọi biên bản ghi chép trong các cuộc họp liên quan đến Công ty Thịnh Thông mà Trịnh Vi nắm trong tay đều phải lấy ra làm lại. Dường như Chu Cù coi phòng làm việc là nhà ở, chỗ lãnh đạo mây đen kéo đầy trời, chắc chắn chỗ cô cũng phải mưa phùn lất phất, làm việc cùng Chu Cù đã mấy năm, chưa bao giờ Trịnh Vi thấy Chu Cù phải lo lắng như thế. Cô không hiểu nhiều về vấn đề quản lý tài vụ, những điều cô hiểu về Công ty Thịnh Thông cũng chỉ dừng lại ở việc nó là đơn vị không trực thuộc Công ty 2. Chu Cù ngày đêm lo lắng, cô biết mình cũng không giúp được gì, chỉ biết làm tốt công việc của mình.

Hôm đó Chu Cù và Phó Giám đốc Trương nói chuyện trong phòng làm việc rất lâu, ngay cả cơm trưa cũng bảo Trịnh Vi gọi người mang đến. Lúc Trịnh Vi gõ cửa mang đồ ăn vào, thấy sau khi tiếng gõ cửa vang lên, tiếng nói chuyện rì rầm trong đó im bặt.

Sau khi Chu Cù nói “mời vào”, cô mới rón rén đẩy cửa bước vào, đặt cơm hộp lên tràng kỷ, Chu Cù vẫn giữ vẻ mặt bình thường, nhưng lúc Phó Giám đốc Trương nhìn cô, ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh giác, Trịnh Vi khẽ cắn môi dưới, lặng lẽ đi ra.

Buổi chiều, sau khi hết giờ làm việc, Phó Giám đốc Trương đã ra về, Lâm Tĩnh gọi điện thoại đến, hỏi cô tối có thời gian không, cô nói thời gian gần đây rất bận. Vừa cúp điện thoại, mới phát hiện ra Chu Cù đã đứng trước bàn làm việc của cô từ lúc nào, không hiểu tại sao, rõ ràng chỉ là một cú điện thoại bình thường nhưng Trịnh Vi lại cảm thấy có một cảm giác rất lạ, dường như cô vừa làm việc mờ ám.

Chu Cù khẽ gõ tay lên bàn cô, trầm ngâm nói: “Cô đừng để bụng thái độ của Phó Giám đốc Trương lúc chiều. Quan hệ giữa cô và Lâm Tĩnh... nhưng tôi tin cô sẽ phân biệt được rạch ròi việc công và việc tư”.

Trịnh Vi đặt điện thoại di động xuống, ngược nhìn Chu Cù, chăm chú nói: “Em và anh ấy không bao giờ nói chuyện công việc”.

Chu Cù ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện với cô, vẻ mặt mỗi, “Tôi biết. Nhưng gần đây cô cũng khá vất vả, tình trạng hiện nay của Công ty chắc cô cũng biết, nói thực, thời buổi này có doanh nghiệp nào chịu nổi những vụ điều tra kỷ lưỡng như thế này. Trên Tổng Công ty chẳng hỏi han gì, nếu Viện Kiểm sát tiếp tục điều tra, vai trò của tôi sẽ khá bị động”.

Trịnh Vi ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi: “Em vẫn không hiểu, nếu Công ty 2 trong sạch thì Viện Kiểm sát cũng chẳng thể làm được gì”.

Chu Cù cười với vẻ đau khổ: “Ranh giới giữa trong sạch và nhúng chàm rất mơ hồ, mối quan hệ giữa Công ty 2 và Thịnh Thông là điều khó giải quyết nhất trong doanh nghiệp quốc doanh. Đôi lúc xuất phát điểm là tốt, nhưng...tôi cũng có cái sai của mình, ở một mức độ nào đó, đúng là tôi đã dung túng cho Phùng Đức Sinh”.

Trịnh Vi nói: “Anh biết rõ ông Phùng...”

Chu Cù gật đầu, “Ông Phùng Đức Sinh là người tham quá. Nhưng ông ấy nói đúng, không có ông ấy thì tôi cũng không được như ngày hôm nay”.

Hai người im lặng một lát, Chu Cù lại nói tiếp, “Trịnh Vi, cô có biết tại sao tôi lại nhận cô vào Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc và giữ cô làm việc bên cạnh tôi không? Tính cách của cô giống hệt như tôi hồi trẻ, tính thẳng thắn là đáng quý nhất, và cũng dễ bị thiệt thòi nhất. Trước kia tôi chỉ là một anh kỹ sư quen, vừa tốt nghiệp liền được đưa ra công trường làm việc, lúc nào cũng giữ nguyên tắc mà mình cho là đúng, kết quả là bạn bè cùng thời điểm với tôi đều thăng tiến, còn tôi vẫn phải lăn lộn trên công trường. Lúc ấy, Phùng Đức Sinh là trưởng phòng phụ trách tôi, ông ấy đã giúp đỡ tôi, dần dần tôi cũng học được cách đối nhân xử thế, nên mới có được ngày hôm nay. Lúc tôi nhìn thấy cô, tôi nghĩ đến mình ngày trước, nhưng tôi cũng rất mâu thuẫn, một mặt tôi mong cô sẽ mãi là cô gái thẳng thắn, nhưng tôi lại lo điều đó khiến cô dễ bị thiệt thòi như tôi ngày trước. Nhưng, cô thông minh hơn tôi, biết phán đoán nhiều chuyện hơn tôi hồi trẻ”.

Trịnh Vi thành thật nói: “Em không phải là người thông minh, chỉ biết rằng nếu không có sếp thì chưa chắc đã có Trịnh Vi như ngày hôm nay. Mấy năm qua em hiểu sự quan tâm mà sếp dành cho em, chỉ có điều em không có năng lực gì, lúc này cũng không giúp được gì cho sếp”.

Chu Cù cười đáp: “Hôm nay Phó Giám đốc Trương lại có một lời đề nghị rất hoang đường, ông ấy nói, mối quan hệ giữa cô và Lâm Tĩnh, có thể...”

Trịnh Vi thầm giật mình, lại nghe thấy Chu Cù nói tiếp: “Lúc đó tôi đã bảo ông ấy là phải dẹp ngay suy nghĩ này đi, mặc dù Lâm Tĩnh là lãnh đạo trực tiếp của Cục Phòng chống tham nhũng, nhưng công là công, tư là tư, chưa chắc anh ấy đã làm việc theo tình cảm cá nhân, tôi cũng sẽ không để cô phải khó xử”.

Trịnh Vi mân mê cây bút trong tay, ngần ngừ đáp: “Từ trước đến nay em không bao giờ hỏi chuyện liên quan đến công việc của anh ấy”.

Chu Cù liền đứng dậy: “Tôi biết, tôi nói với cô chuyện này là chỉ muốn nói, kể cả Phó Giám đốc Trương hoặc ai nói chuyện này với cô, cô cứ từ chối thẳng thắn là được. Hết giờ rồi, cô cũng làm thêm giờ mấy ngày rồi, về sớm đi, công việc thì mặc công việc, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục”. Chu Cù quay trở lại phòng làm việc của mình, Trịnh Vi vẫn mãi suy nghĩ những điều anh vừa nói, mãi cho đến khi cây bút trong tay rơi xuống nền nhà, âm thanh đó mới khiến cô bừng tỉnh.

Mấy ngày sau, Viện Kiểm sát chính thức yêu cầu Công ty 2 nộp toàn bộ hồ sơ tài vụ trong vòng năm năm qua để thẩm tra. Hôm đó, có bảy tám nhân viên của Viện Kiểm sát mặc đồng phục đến văn phòng, đều là những gương mặt lạ, Lâm Tĩnh không có mặt trong số đó. Trịnh Vi nhớ trong tủ quần áo của cô cũng có một bộ quần áo như thế, nếu hôm nay anh cũng ăn mặc thế này và xuất hiện ở Công ty 2, cô cũng không biết mình phải cư xử thế nào.

Lượng hồ sơ mà Viện Kiểm sát mang đi đựng đầy cả chục thùng giấy to, Chu Cù cũng bị mời đi để phối hợp điều tra. Từ lúc mấy chiếc xe ô tô màu trắng của Viện Kiểm sát đỗ trước văn phòng, cả Công ty 2 đều thấp thỏm bất an, bàn tán ra vào. So với những lo lắng cho tương lai, Trịnh Vi thấy lo cho Chu Cù nhiều hơn, cô sợ người vừa là thầy vừa là bạn, người đã dành cho cô bao sự quan tâm, giúp đỡ đó sa vào vũng lầy.

Lúc hết giờ làm việc, để tránh dòng người đi làm về, cô ra khỏi văn phòng bằng lối cửa sau, cô không muốn gặp bất cứ đồng nghiệp nào hỏi thăm tin tức nữa. Cửa sau tòa nhà văn phòng của Công ty 2 nằm đối diện với một bể nuôi cá, lúc Trịnh Vi đi ngang qua, nhìn thấy Hà Dịch đang đứng với một cô gái, không biết đang nói chuyện gì. Nhìn dáng vẻ và cách ăn mặc, cô gái đó không phải là Thiếu Nghi, lại gần, Trịnh Vi mới

thấy rất quen, hóa ra là Thi Khiết - thư ký của Tổng Giám đốc cũ. Hà Dịch nhìn thấy cô có vẻ giật mình, anh cất tiếng chào rồi chỉ vào Thi Khiết nói: “Thi Khiết chắc em quen chứ, trước đây cô ấy là thư ký của bố anh, đến tìm anh có chút việc.”

Lúc này, Trịnh Vi không còn bụng dạ nào để nghe Hà Dịch giải thích, cô cười với Thi Khiết rồi bước qua chỗ họ đứng, lúc đi ngang qua Thi Khiết, mùi nước hoa sực lên mũi cô.

Trịnh Vi dừng bước, quay lại nói với Thi Khiết: “Chị Thi Khiết, em rất thích mùi nước hoa của chị, có thể cho em biết nước hoa hiệu gì không chị? ”

Đôi môi xinh xắn của Thi Khiết khẽ mỉm cười, “RUSH2, mình cũng rất thích, xem ra sở thích của bọn mình rất giống nhau. Nhưng hiện tại mình không làm thư ký nữa, mình xin nghỉ rồi”.

Trịnh Vi không nhớ mình đã tạm biệt Hà Dịch, Thi Khiết như thế nào, ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều biến cố, mùi nước hoa RUSH2 khiến đầu cô đau muốn nổ tung.

Vừa bước vào phòng, Thử Bảo luôn mồm kêu meo meo và bám riết chân Trịnh Vi, dường như ra hiệu cho cô phải xoa bụng cho nó như mọi bận. Trịnh Vi chẳng còn tâm trí nào đếm xỉa đến nó, cô thấy hình như mình bị cảm, chóng mặt, họng hơi đau, toàn thân mệt mỏi rã rời.

Cô lục tìm thuốc Vitamin C Ngân Kiều trong hộp đựng đồ ở đầu giường, lần nào có triệu chứng cảm, uống loại thuốc này rất hiệu quả, nhưng lục khắp hộp đựng đồ mà không tìm thấy đâu, rõ ràng tuần trước cô đã bảo Lâm Tĩnh mua, và chính tay cô bỏ vào trong đó.

Không biết làm thế nào, Trịnh Vi liền gọi điện thoại cho Lâm Tĩnh, một lát lâu sau anh mới nhấc máy: “Vi Vi, có chuyện gì không? ”

Cô không còn tâm trí nào để nói chuyện mà hỏi thẳng: “Anh có nhìn thấy thuốc Vitamin C Ngân Kiều của em ở đâu không? Không biết để ở đâu nữa”.

“Đang yên đang lành uống thuốc làm gì? ” Giọng anh nói rất khẽ, Trịnh Vi còn loáng thoáng nghe thấy tiếng người nói qua điện thoại, xem ra cô gọi không đúng lúc, anh đang trong giờ họp. Thế là cô bèn nói nhanh:

“Anh bảo để ở đâu là được? ”

Lâm Tĩnh nói: “Vitamin C Ngân Kiều đặt ở hộp thuốc cạnh tủ quần áo thì phải”.

Trịnh Vi cầm điện thoại bước đến cạnh hộp đựng thuốc, quả nhiên nhìn

thấy loại thuốc mình cần tìm đặt ở trên cùng. Lâm Tĩnh hỏi tiếp: “Em ăn cơm chưa, nếu mệt thì tốt nhất nên đi khám bác sĩ...”

Tự nhiên Trịnh Vi thấy bực mình vô cớ, bèn ngắt lời anh, “Anh mặc kệ em, lần sau đừng động vào đồ đạc của em. Anh họp đi, em cúp máy đây”. Cô uống liền một lúc bốn viên thuốc rồi kéo rèm cửa lại, quần áo cũng không buồn thay, đặt người xuống là ngủ, một lát sau, cô lại dậy bật chiếc đèn Lâm Tĩnh mang đến, ngủ thiếp đi trong ánh đèn quen thuộc. Không biết đã ngủ được bao lâu, không hề nằm mơ, cô cảm thấy có bàn tay đặt lên trán mình, mới tỉnh giấc, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Tĩnh đang ngồi ở mép giường, lấy tay kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho cô.

“May là không bị sốt, sao vậy, em khó chịu ở đâu, ăn cơm chưa?”

Trịnh Vi không nói gì, vẫn nằm trên giường, mở to mắt nhìn anh.

Ánh mắt của cô khiến Lâm Tĩnh thấy hơi lạ, “Có chuyện gì vậy?”

Trịnh Vi ôm đầu ngồi dậy, “Không có gì cả, có thể là do tối qua em bị lạnh, nên hơi đau đầu”.

“Thảo nào, trong điện thoại nghe giọng em uể oải lắm, lại còn nổi cáu nữa, tìm thấy thuốc rồi chứ, không phải lần trước anh đã nói với em thuốc để ở trong hộp thuốc rồi còn gì”.

Cô liền nói: “Vậy hả? em chẳng nhớ gì cả. Anh họp xong rồi à?”

Lâm Tĩnh nói: “Suốt ngày chỉ thấy họp, hết giờ rồi còn họp tiếp, cũng chẳng có việc gì quan trọng nên anh liền về. Có bánh nhân thịt anh mua trên đường về đây, anh nhớ mỗi lần ốm em rất thích ăn bánh này”.

Anh lấy hộp bánh nhân thịt vẫn còn đang bốc khói ra, thấy cô cúi đầu, mắt có vẻ đỏ, bèn đưa tay ra vuốt tóc cô: “Không muốn ăn à?”

“Em không đói. Lâm Tĩnh...”

“Ồ”. Anh đáp một tiếng, không thấy cô nói tiếp, liền bật cười, “Dáng vẻ này của em khiến anh hơi sợ đấy”.

Trịnh Vi lấy ngón tay chải tóc mình, đột nhiên hào hứng hẳn lên, “Giờ em không đau đầu nữa. Lâm Tĩnh, anh làm giúp em một việc được không?”

Lâm Tĩnh xoa xoa cằm. “Anh có thể biết trước việc đó là gì không?”

“Không bắt anh phải nhảy vào lửa đâu, anh đừng sợ”. Cô chỉ vào tủ quần áo trước mặt, “Anh mặc bộ đồng phục vào cho em xem được không?”

Lâm Tĩnh nói, “Sao em biết anh sợ nhảy vào lửa? Bộ đồng phục nào? Bộ anh mang từ tiệm giặt về treo ở chỗ em đó hả?”

Trịnh Vi gật đầu, cười rồi đẩy anh: “Mau lên, mặc vào cho em xem, đừng nói nhiều nữa”

“Bộ này có gì là đẹp?” Lâm Tĩnh lắc đầu, nhưng vẫn lấy bộ đồng phục trong tủ ra, “Mặc bây giờ hả? Em lại có ý đồ gì đấy?”

Trịnh Vi ôm gối ngồi khoanh chân trên giường, nghiêng đầu cười, nói: “Lẽ nào anh không nghe thấy người ta nói đến “sức quyến rũ của đồng phục” hay sao?”

Suýt nữa Lâm Tĩnh không theo kịp tư duy nhạy bén của cô, anh sửng người ra một lát rồi mỉm cười: “Cái này có gì là khó?”

Trịnh Vi nhìn anh cởi áo ra, rồi mặc chiếc áo đồng phục màu xanh lam vào, vẫn không quên chỉ tiếp: “Quần! Quần nữa, phải thay hết!”

Lâm Tĩnh liền làm theo lời cô, anh nhìn Trịnh Vi, bốn mắt nhìn nhau, bất giác bầu không khí toát lên vẻ mờ ám.

Anh chỉnh lại quần áo rồi bước đến trước mặt cô hỏi: “Hài lòng chưa?”

Trịnh Vi nhìn anh một lượt từ đầu đến chân, “Em muốn nhìn anh trong một phong cách khác”.

Bộ đồng phục rất vừa, khoác lên người Lâm Tĩnh, khiến vẻ điềm đạm, ôn hòa trong con người anh càng tăng thêm nhuệ khí. Không biết có phải là do tấm huy hiệu trước ngực hay không, mà ngay cả ánh mắt anh cũng trở nên nghiêm khắc lạ thường, Trịnh Vi tưởng tượng ra lúc anh ngồi trên ghế thẩm phán, chắc cũng lạnh lùng và cứng rắn.

Nhưng khi anh cất tiếng cười, vẻ lạnh lùng trước đó liền tan biến, “Có đẹp không?” Đã quen với hình ảnh Lâm Tĩnh nghiêm túc điềm đạm, rất ít khi cô thấy anh như lúc này, mang một vẻ mong ngóng, giống như cậu bé đang chờ người lớn khen ngợi.

“Anh phải tin rằng Viện phó Viện Kiểm sát Lâm Tĩnh khoác chiếc lá vào người cũng rất đẹp”. Lời khen của Trịnh Vi khiến chiếc lúm đồng tiền trên má Lâm Tĩnh càng hiện rõ, anh lắc chiếc cravat trong tay, “Có phải thất cái này không?”

Trịnh Vi nhoài người đón lấy chiếc cravat, kéo lỏng ra lỏng vào cổ anh, rồi cô mỉm cười ngược lên nhìn anh, bất giác hai tay kéo một đầu cravat lại, người anh áp sát vào người cô, chưa đợi Lâm Tĩnh phản ứng gì, Trịnh Vi thuận đà hôn lên môi anh một cái. Có lẽ Lâm Tĩnh đã có sự chuẩn bị trước về màn âu yếm này, nhưng lúc ôm cô hôn trả vẫn có phần luống cuống. Cô nhanh chóng cởi bộ đồng phục chỉnh tề trên người anh ra, anh bế cô ngồi trong lòng mình, vừa đưa tay vuốt ve, vừa thở gấp với vẻ thỏa mãn: “Có phải đang khen ngợi anh bằng hành động không?”

Trịnh Vi cắn anh mạnh hơn, mỉm cười nói: “Không, đây là sự phán xét

của em đối với anh”.

Lâm Tĩnh khẽ rên rỉ: “Vậy thì anh sẵn sàng chịu sự trừng phạt của pháp luật”.

Chưa bao giờ Trịnh Vi lấy lòng anh như thế này, anh được cô đưa lên đỉnh cao bất tận, nhắm nghiền mắt lại, rặng ngời hạnh phúc, mãi cho đến khi hai người giội sạch mồ hôi trên người, trần truồng ôm nhau trên chiếc giường đơn chật chội, vẽ rặng ngời đó hóa thành ngọn lửa quấy luyến. Trịnh Vi nép người vào Lâm Tĩnh, cảm nhận bàn tay anh mơn man trên cơ thể cô, mềm mại như chiếc lông vũ.

Cô càng nép sát vào người anh hơn, xoa tay lên chiếc cằm gai gai của anh, bất ngờ cất tiếng hỏi: “Lâm Tĩnh, anh cũng đã từng ôm người khác như thế này đúng không? ”

Bàn tay Lâm Tĩnh dừng lại, một lát sau mới cười nói: “Anh có thể hiểu là, Tiểu Phi Long cũng ghen vì anh ư? ”

Trịnh Vi liền ngẩng đầu: “Em muốn biết”.

Anh tỏ vẻ suy nghĩ, “Bạn là con gái thì dĩ nhiên là có, nhưng đó đều là chuyện trước kia”.

“Bạn là con gái? ” Trịnh Vi bật cười, “Bạn là con gái giống em hả? ”

Cuối cùng Lâm Tĩnh bắt đầu duỗi người nhìn cô chăm chú: “Đừng lấy những chuyện trước khi anh yêu em để bắt bí anh được không? Như thế không công bằng, ngay cả pháp luật cũng không có tính truy nguyên”.

Trịnh Vi nói, “Anh đừng hiểu lầm, không phải em muốn tra khảo chuyện cũ của anh đâu, em cũng không có tư cách đó, chỉ có điều tự nhiên thấy tò mò, anh có còn nhớ mùi của cô ấy hoặc các cô ấy không? Anh có yêu các cô ấy không?”

Anh nhìn cô với vẻ như đang suy nghĩ gì: “Trong cuộc đời có thể chúng ta gặp rất nhiều người, có lúc là người đi cùng một đoạn đường, mãi cho đến khi chúng ta gặp được người mà chúng ta thực sự muốn cùng chung sống suốt đời, mới giao toàn bộ chặng đường còn lại cho người đó, cùng nhau đi hết cuộc đời”.

“Ý anh muốn nói là, trước khi chưa tìm được người đó, không có tình yêu anh vẫn có thể chọn một cô gái làm bạn tạm thời với anh, đi chung một đoạn rồi đường ai nấy đi? Nếu đến với nhau không nhất thiết vì tình yêu, vậy chắc chắn phải có nguyên nhân khiến bọn anh đi cùng nhau chứ, mỗi bên sẽ lấy những cái mình cần? ”

“Vi Vi, có phải em đã nghe thấy người khác nói gì linh tình không, hay có

người đã nói gì với em? ” Lâm Tĩnh bắt đầu tỏ ra lo lắng.

“Phải có người nào nói gì với em ư? ” Trịnh Vi cười hồn nhiên, “Chẳng có ai nói gì với em cả, tự nhiên em nghĩ ra thế thôi”.

Lâm Tĩnh nói: “Một mình bước đi lâu quá, chắc chắn sẽ thấy cô đơn. Anh thừa nhận trước khi quyết định đi với ai đến hết cuộc đời, nếu có người đề nghị đi cùng anh một quãng đường, và mọi điều kiện của người này đều phù hợp, thì anh cũng sẽ không từ chối. Còn về tình yêu, tình yêu của anh không có nhiều, vì thế nếu không phải là người anh yêu thì anh không thể trao được”.

Trịnh Vi nhìn anh với vẻ khâm phục: “Tình yêu của anh ra vào hợp lý thật, không biết ai mới có điểm phúc giành được tình cảm trân trọng đó”.

Lâm Tĩnh giả vờ không nhận ra vẻ giễu cợt ẩn trong câu nói của cô, khẽ vuốt má cô, nói: “Người này là ai, thực ra trong lòng em phải biết”.

Nụ cười của Trịnh Vi có phần uể oải, “Cuộc đời dài như vậy, ngày nào chưa đi đến điểm cuối thì anh chưa thể biết ai là người đi cùng anh đến hết cuộc đời. Có lúc anh gặp một người, tưởng cô ấy chính là người đó, quay đầu nhìn lại, thực ra cô ấy cũng chỉ là người đem lại cho anh những cái mà anh cần trong một quãng đường mà thôi. Lâm Tĩnh, em nói có đúng không? ”

Lâm Tĩnh lảng tránh không trả lời, “Tại sao tối nay em lại có nhiều câu hỏi vậy? ”

“Vì tự nhiên em thấy sợ”.

“Sợ gì? ”

“Sợ những bí mật và dự vọng giấu trong lòng con người”.

Lâm Tĩnh nằm xuống bên cô, nhìn lên trần nhà, Trịnh Vi không nói gì nữa, hơi thở đều đều, đúng lúc Lâm Tĩnh tưởng cô đã ngủ, cô lại thì thầm hỏi một câu: “Liệu Chu Cù có phải ngồi tù không? ”

“Đây là lý do khiến em nhiệt tình với anh tối nay ư? ’ Trong mấy giây đó, dường như Trịnh Vi nhận ra vẻ hụt hẫng khó tả ẩn trong giọng nói của Lâm Tĩnh, nhưng anh lấy lại vẻ bình tĩnh ngay, “Nếu anh nói, anh không thể trả lời câu hỏi này, em có thất vọng không? ”

Một điều làm anh bất ngờ là, Trịnh Vi lắc đầu: “Em không”.

Chu Cù đánh giá cô quá cao, nhưng cô đủ thông minh để nhận ra vấn đề. Trong thế giới của đàn ông, thực ra phụ nữ chỉ là một áng mây để tô điểm, thỉnh thoảng anh ta sẽ khen ngợi vẻ đẹp của nó, và cũng bày tỏ sự lưu luyến đối với nó, nhưng chắc chắn sẽ không vì nó mà từ bỏ cả bầu

trời bao la. Đương nhiên, còn có một số người đàn ông thông minh hơn, có thể đạp chân lên những bậc thang do mây hồng tạo thành để một bước lên tiên, hoặc giả trước khi mưa gió kéo đến, muốn có được nơi trú ẩn tạm thời dưới mây.

Trịnh Vi nói: “Em đã từng nghe có câu nói, doanh nghiệp giống như một cái cây, không có việc gì anh đừng liên tục rung nó, nếu không nó rất khó có những cành lá xum xuê”.

Lâm Tĩnh bình thần nói: “Nhưng nếu cái cây này bám đầy sâu bọ, không rung nó thì nó sẽ nhanh chóng chết khô”.

“Có cây nào không có sâu bọ, lẽ nào cái cây mà các anh chọn là cây có dịch sâu nặng nhất ư?”

Lâm Tĩnh không ngờ cô lại hỏi vấn đề này, anh trầm ngâm một lát, “Không, nó không phải là cây bị dịch sâu nặng nhất, nhưng ai bảo nó mọc ở ven rừng”.

Trịnh Vi gật đầu, chậm chậm nói: “Vậy thì trước khi rung một cái cây, đầu tiên sẽ phải ngắt một chiếc lá của nó, đây là thói quen từ trước tới nay của anh ư?”

Vẻ mặt Lâm Tĩnh đột nhiên biến sắc, anh ngồi bật dậy, hơi thở cũng gấp gáp hơn, ánh mắt thoáng vẻ bức bối. Trịnh Vi nhìn thẳng vào anh với vẻ bướng bỉnh, anh mím chặt môi, nhìn ra chỗ khác, cuối cùng cúi người nhặt quần áo rơi dưới đất, vừa mặc vào người, vừa lạnh lùng nói: “Em nghĩ như thế thì anh cũng chẳng biết nói sao”.

Trịnh Vi cũng ngồi dậy, nhìn anh mặc xong quần áo, nắm chìa khóa trong tay. Anh bước ra đến cửa, nhưng rồi quay lại, quỳ gối xuống cạnh giường, để tầm nhìn bằng với Trịnh Vi, “Vi Vi, em có thể chỉ trích anh, nhưng đã bao giờ em coi anh là người sẽ đi cùng em đến hết cuộc đời chưa? Hay là em chỉ coi anh là một khúc gỗ lênh đênh, cùng em đi qua chặng đường tăm tối nhất. Anh dám khẳng định rằng, ít nhất anh đã từng nghĩ muốn cùng em đi đến hết cuộc đời, nhưng em thì không”.

Nói xong anh đứng thẳng dậy, “Anh còn có việc phải về, em ngủ trước đi”.

“Lâm Tĩnh”. Cô gọi giật anh lại. Dường như Lâm Tĩnh dừng ngay bước lại, nhưng không quay đầu, chỉ nghe thấy Trịnh Vi hỏi anh sau lưng: “Câu hỏi cuối cùng - anh yêu em không?”

Đây là câu hỏi ngu xuẩn nhất thế gian, cũng là câu hỏi mà phụ nữ trên toàn thế giới thích tra hỏi nhất. Đàn ông thường chê phụ nữ lằng nhằng,

thực ra phụ nữ cũng biết câu hỏi này là gốc gác, nhưng họ vẫn muốn đi tìm đáp án hết lần này đến lần khác. Vì sao? Bởi vì mỗi người một suy nghĩ, bởi vì phụ nữ rất quan tâm, bởi vì họ không tìm thấy đủ cảm giác an toàn mà trái tim khác đem lại cho họ. Mặc dù câu trả lời mà người đàn ông đưa ra phần lớn đều hư vô, nhưng họ cần khoảnh khắc an ủi đó.

Lâm Tĩnh nói, anh đã từng nghĩ sẽ đi cùng cô đến hết cuộc đời, Trịnh Vi tin vào điều đó. Nhưng cô phát hiện ra rằng, mình lại quan tâm đến việc anh nghĩ đến điều này là do sau khi đã trải qua muôn trùng sóng gió mới nghĩ đến việc tìm lại những kỷ niệm đẹp, hay là do cô chỉ là người xuất hiện đúng thời điểm mà thôi.

Lâm Tĩnh trả lời: “Nếu em không tin thì anh đưa ra bao nhiêu câu trả lời khẳng định cũng giải quyết được gì? Cũng câu hỏi đó, em có yêu anh không?”

Có lẽ đây mới là tình cảm của người lớn, đặt lên cân tính toán cẩn thận, anh cho em mấy phần, em trả lại anh bao nhiêu, những cái chúng ta bỏ ra thật hữu hạn biết bao, không thể hoang phí và vung tay quá trán. Cái con người thời trẻ hết lòng vì tình yêu mà không quan tâm đến cái giá phải trả đã trốn đâu mất rồi?

Trịnh Vi thất vọng, nỗi thất vọng của cô không chỉ bắt nguồn từ Lâm Tĩnh, mà bắt nguồn từ bản thân cô nhiều hơn, cô đã để mất báu vật quan trọng nhất của mình, quay đầu lại định đi tìm, mới phát hiện ra mình không hề biết nó đã bỏ mình đi từ lúc nào - báu vật này có tên là “sự can đảm”.

Lâm Tĩnh lưng quay về phía cô, cũng không đợi được câu trả lời, anh nói: “Mấy hôm nữa đến, anh sẽ gọi điện thoại cho em”.

“Mấy hôm nữa anh không phải đến đâu”. Trịnh Vi thấy anh tỏ ra hơi ngạc nhiên và khẽ quay người lại.

“Vì sao?”

“Vì mấy hôm đó là ngày kinh nguyệt của em”.

Anh đi rồi, một Lâm Tĩnh đĩnh đạc, đạo mạo, tiếng đóng cửa của Viện phó Viện Kiểm sát Lâm Tĩnh dù Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc mạnh đến nỗi kính cửa sổ rung lên bần bật, Thử Bảo giật mình cúp đuôi trốn xuống gầm giường. Trịnh Vi từng tưởng rằng không ai có thể khiến Lâm Tĩnh bị kích động, hóa ra anh cũng chỉ là một người bình thường, bằng da bằng thịt.

Trịnh Vi bật đèn, ngay cả ánh đèn đáng yêu nhất này cũng không sưởi ấm được cô.

- © -

Sau đó gần một tháng, Lâm Tĩnh không hề liên lạc với cô, anh đã biến mất trong cuộc sống của cô, giống như chưa từng quay lại. Có lúc Trịnh Vi nghĩ, phải chăng điều này đồng nghĩa với việc chặng đường mà họ tạm thời đi cùng nhau đó đã đến điểm dừng. Tuy nhiên, cho dù người bạn đó chỉ đi cùng một đoạn đường, nhưng ít nhiều họ cũng để lại cho chúng ta một vài thứ, dĩ nhiên, họ cũng sẽ lấy đi một vài thứ của chúng ta. Lần này, Trịnh Vi không để Lâm Tĩnh mang Thử Bảo về, anh cũng không gọi điện thoại đến đòi, các đồ dùng cá nhân và quần áo của anh vẫn ở chỗ cô. Trịnh Vi đã nghĩ kỹ, cho dù anh đi cùng cô bao xa, cô đều giữ Thử Bảo lại.

Ở Công ty, Chu Cù đã tạm thời ngừng giữ chức Giám đốc để điều tra, Phó Giám đốc Trương nắm quyền phụ trách mọi công việc chung. Trịnh Vi vờ như không để ý đến vẻ khách khí, cảnh giác trong cái nhìn của Phó Giám đốc Trương dành cho cô, cô biết, nếu Chu Cù không quay lại, cô cũng không thể đảm nhiệm tiếp được chức Thư ký Giám đốc của Công ty 2 này nữa.

Phó Giám đốc Trương rất giỏi trong lĩnh vực quản lý công trình, nhưng trong lĩnh vực ngoại giao lại thiếu tính quyết đoán, cộng với việc tuổi tác đã cao nên cũng lực bất tòng tâm. Trước đây Phó Giám đốc Trương không thích Trần Hiếu Chính, nhưng không thể phủ nhận, với tư cách là một trong những lãnh đạo của Công ty 2, thời điểm này Trần Hiếu Chính đã hỗ trợ và giúp được nhiều việc cho ông. Trong lúc phải đối mặt với những biến cố, Trần Hiếu Chính tỉnh táo và bình tĩnh hơn ông rất nhiều. Vì thế, không những Phó Giám đốc Trương phải nhìn Trần Hiếu Chính với một ánh mắt khác, mọi việc lớn nhỏ đều bàn bạc với anh, mà những người có con mắt sắc sảo trong Công ty đều nhìn ra vấn đề, bề ngoài là Phó Giám đốc Trương đứng ra giải quyết, nhưng trên thực tế, phần lớn các công việc vẫn là Trần Hiếu Chính nắm quyền quyết định.

Trịnh Vi nhìn bàn tay của Trần Hiếu Chính tháo băng, vết sẹo đáng sợ đó cũng ngày một mờ dần. Thời gian quả là một liều thuốc tốt có công dụng mạnh.

Chương 22: Tổ rất hạnh phúc, đây là kết cục mà tổ mong đợi

Vết thương ở chân của Nguyễn Nguyễn cũng đã dần dần hồi phục, sau một thời gian tháo bột, đi lại không còn khó khăn gì nữa. Trịnh Vi thường trên Nguyễn Nguyễn ở nhà nhiều sắp mọc cả rễ, Nguyễn Nguyễn bèn hẹn cô thứ sáu đến Tả Ngạn ăn cơm tối.

Sau khi gặp nhau, Nguyễn Nguyễn nói: “Cậu gầy quá đấy, mắt chiếm một phần ba gương mặt rồi, nhìn giống như các nhân vật nữ chính trong phim kinh dị vậy”.

Trịnh Vi sờ lên mặt mình, “Trước kia mặt tổ bầu bĩnh, gọi là thiếu nữ đầy thì, bây giờ không còn bù sữa nữa, biến thành mỹ nữ thời phong kiến”.

Nguyễn Nguyễn bật cười, rồi hỏi: “Lâm Tĩnh vẫn chưa gọi cho cậu à? ” Trịnh Vi lắc đầu.

“Xem ra bị cậu chọc tức thật rồi, coi như cậu cũng hoàn thành được một quái chiêu, người điếm đạm đến đâu, chỉ số tình cảm cao đến đâu, gặp cậu cũng phải chào thua”.

Trịnh Vi lườm Nguyễn Nguyễn một cái, “Sao cậu toàn nổi giáo cho giặc thế nhỉ, rốt cuộc anh ấy cho cậu lợi lộc gì mà cậu bênh anh ấy ghê thế”. Nguyễn Nguyễn uống một ngụm nước, chăm chú nói: “Nói thật cậu lại không thích nghe, Lâm Tĩnh rất tốt với cậu, chắc cậu cũng cảm nhận được điều đó. Cậu nhặt được một viên kim cương, cứ việc đeo nó lên là được, cần gì phải tra khảo nó từ đâu đến, tại sao lại rơi vào tay cậu”.

Trịnh Vi nói: “Anh ấy cái gì cũng tuyệt, tuyệt đến nỗi không thể chê vào đâu được, nhưng tình cảm của anh ấy quá lý trí và bình tĩnh, tổ luôn có cảm giác không nhìn thấu được anh ấy, điều này khiến tổ cảm thấy sợ”.

“Cậu muốn nhìn thấu anh ấy chứng tỏ trong lòng cậu cũng có sự chờ đợi, Lâm Tĩnh giận chứng tỏ anh ấy cũng không lý trí như cậu tưởng. Nếu đã như vậy thì tội gì phải làm khổ mình, tạm thời chưa cần quan tâm đến việc yêu nhiều yêu ít, tình cảm của cậu và anh ấy trong quá khứ và hiện tại vẫn chưa đủ để sống với nhau suốt đời hay sao? ”

“Suốt đời, suốt đời như cậu và Ngô Giang ư? ” Từ trước tới nay trước mặt Nguyễn Nguyễn, Trịnh Vi đều nghĩ gì nói vậy, nói ra lời mới biết có thể làm tổn thương người khác.

Nguyễn Nguyễn nhìn đám bột trong cốc thủy tinh, nói: “Hạnh phúc là cầu được ước thấy. Trước khi lấy nhau, anh ấy cũng không giấu giếm việc muốn kết hôn là mong có một gia đình bình dị, và tớ cũng như vậy, bây giờ còn gì không thỏa mãn? Vì Vi, trước khi đến đây tớ vừa thử thai sớm xong, tớ có bầu rồi, cuối cùng tớ đã có thể làm mẹ rồi”.

Nghe thấy vậy Trịnh Vi mừng không kể xiết, cô mừng cho Nguyễn Nguyễn, vì cô biết Nguyễn Nguyễn mong có một đứa con biết bao, “Lâu lắm không được nghe tin vui rồi. Tuyệt quá, tớ sắp được làm dì rồi.

Không, tớ phải là mẹ nuôi... Cậu đã báo cho Ngô Giang chưa? ”

Nguyễn Nguyễn cười nói: “Chưa, không vội, đợi tớ đến bệnh viện lấy kết quả rồi báo cho anh ấy vẫn chưa muộn”.

Trịnh Vi đã quá hiểu Nguyễn Nguyễn nên cô nhận ra vẻ băn khoăn của bạn ẩn sau nụ cười, “Có gì không ổn sao? ”

Nguyễn Nguyễn im lặng một lát rồi nói thẳng với Trịnh Vi: “Hôm qua tớ nhận được điện thoại của Thế Vĩnh gọi đến, chắc là lấy được số điện thoại của tớ từ người nào đó. Anh ấy nói anh ấy sắp cưới”.

“Triệu Thế Vĩnh? ” Trịnh Vi biến sắc, “Gã đểu giả đó định làm gì? ”

“Anh ấy bảo với tớ anh ấy chuẩn bị cưới”.

Trịnh Vi bực mình nói: “Anh ta cưới cứ việc cưới, còn gọi cho cậu là có ý gì, hay là định giở trò gì?”

Nguyễn Nguyễn lắc đầu: “Anh ấy có tệ đến đâu thì cũng không phải là người xấu... lúc nhận được điện thoại, tớ không thể nhớ đã bao lâu rồi bọn tớ không gặp nhau, ba năm hay bốn năm? Anh ấy cũng đến lúc phải lấy vợ rồi”.

“Nguyễn Nguyễn, cậu nên mừng vì người mà anh ta lấy không phải là cậu, anh ta đâu xứng với cậu. Nếu tớ mà là anh ta thì nên biết điều và vĩnh viễn biến mất trước mặt cậu, vậy mà anh ta còn báo cho cậu tin vui, thật đúng là không biết xấu hổ. Thế anh ta gọi đến có việc gì khác nữa không? ”

“Anh ấy nói, trước khi cưới, rất muốn gặp tớ một lần”.

Trịnh Vi đập tay xuống bàn, “Thật đúng là đồ vô liêm sỉ, câu đó mà cũng nói ra được, có điên mới đi! Nguyễn Nguyễn, chắc chắn cậu đã từ chối rồi chứ? ”

Nguyễn Nguyễn tựa lưng vào ghế, câu trả lời của cô khiến Trịnh Vi sửng sốt: “Vi Vi, cậu nói đúng, điên thì mới đi... nhưng tớ muốn đi”.

Trịnh Vi không tin vào tai mình nữa, “Cậu định đi gặp anh ta? Vì lý do gì?”

Gặp nhau thì làm được gì? Không được, cậu không được làm chuyện ngớ ngẩn như vậy, kể cả cậu không định sống tiếp với Ngô Giang, thì cậu cũng không thể tìm Triệu Thế Vĩnh, cậu đã quên trước kia anh ta đối xử thế nào với cậu rồi à? Một người đàn ông vô trách nhiệm nhất thời, suốt đời sẽ vô trách nhiệm. Huống hồ cậu còn có đứa con, cậu đi theo anh ra, đứa trẻ sẽ ra sao?"

Nguyễn Nguyễn hiểu nỗi bức xúc của Trịnh Vi, cô cúi đầu mỉm cười, "Cậu đừng nóng, tớ không có ý định lìa con bỏ chồng mà đi theo anh ấy đâu, cậu quên rồi à, anh ấy cũng sắp lấy vợ. Tớ chỉ muốn đi gặp anh ấy thôi, lần đó đi quá vội vàng, cảm thấy còn rất nhiều chuyện vẫn giữ trong lòng, gặp nhau một lần cũng tốt, coi như nói lời tạm biệt. Bọn tớ hẹn sẽ gặp ở thành phố S, sau đó ai về nhà người ấy".

Trịnh Vi ngơ ngác, cô từng tưởng rằng trái tim Nguyễn Nguyễn giống như nguồn nước trong giếng cổ, hóa ra sóng ngầm giấu ở góc khuất.

"Gặp nhau thì giải quyết được gì, từ trước tới nay cậu rất tỉnh táo, lẽ nào đến chuyện này cậu không nhìn ra được vấn đề ư?"

Lúc Nguyễn Nguyễn ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Vi, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô, lần đó từ bỏ đứa con đau đớn như vậy mà cô cũng không khóc. "Gặp nhau thì giải quyết được gì, tớ cũng chưa bao giờ mong muốn phải thế nào. Bốn năm rồi, cuộc sống của tớ không đến nỗi tồi, cũng tưởng rằng mình đã quên anh ấy, nhưng khi nhận được điện thoại của anh ấy, đột nhiên tớ mới cảm nhận được rằng máu mình đang nóng, mới thấy tim mình vẫn rộn ràng. Cho dù anh ấy ngàn lần không tốt, ngàn lần phụ bạc, nhưng rốt cuộc đó là người mà tớ đã từng yêu, ngoài Triệu Thế Vĩnh, tớ không thể yêu được ai khác. Vi Vi, tớ đã tỉnh táo quá lâu rồi, nếu cuộc đời tớ vẫn phải sống thế này, tranh thủ lúc tớ chưa già đến mức tóc bạc da mồi, tranh thủ lúc anh ấy vẫn chưa thành chồng người khác, tớ muốn đến thăm anh ấy, sau đó mới có thể quay trở về, quyết tâm tiếp tục làm 1 người vợ tốt, một người mẹ tốt, cho đến khi già và chết. Cậu có hiểu không?"

Trịnh Vi cúi đầu im lặng, cô không hiểu, cũng không cảm thấy buồn. Tình yêu là ngọn lửa khiến con người phải liêu mình, cho dù là người thông minh hay ngốc nghếch, đã yêu rồi, đều biến thành con thiêu thân. Ai cũng biết xông vào lửa sẽ biến thành tro bụi, nhưng biết làm thế nào, trăm năm sau, cho dù đã từng bốc cháy hay không, chúng ta đều biến thành cát bụi.

“Bao giờ đi? Vé máy bay đã đặt chưa? ” Cô thuyết phục mình, có thể sự quyết định của Nguyễn Nguyễn là đúng đắn

Nguyễn Nguyễn lau nước mắt cười nói: “Tớ đi tàu. Giống như hồi trước, cuối tuần ngồi tàu bốn tiếng đồng hồ để đi thăm anh ấy, đây cũng là lần cuối cùng. Ngày mai tớ đi”.

“Thế Ngô Giang có để ý gì không? ” Trịnh Vi thấy hơi lo.

Nguyễn Nguyễn nói: “Tớ bảo đi thăm một người bạn, anh ấy sẽ không tra hỏi gì đâu”.

Điện thoại di động của Trịnh Vi rung lên trong túi, cô hồi hộp nhấc lên thì ra là Lão Trương đã lâu lắm rồi không gặp. Hồi học ở trường, điểm của Lão chẳng ra gì, ham chơi quá còn để lưu ban một năm, không ngờ ra trường lại như cá gặp nước, cuộc sống khá ổn. Lão không giống như các sinh viên khác, vừa tốt nghiệp là chui vào các Công ty lớn, mà đi làm nghề buôn bán vật liệu xây dựng, lúc đầu chỉ là buôn bán nhỏ, mưa nắng vất vả chỉ đủ ăn, nhưng đầu óc Lão nhạy bén, giao tiếp rộng, tính tình lại phóng khoáng, trong ngành kiến trúc, có quan hệ tốt đồng nghĩa với việc có tiền, vì thế mấy năm nay công việc làm ăn của Lão mỗi ngày một lớn, rất ra dáng ông chủ trẻ. Lão đi học muộn hơn đám bạn, lại bị lưu ban một năm trong thời đại học, hiện giờ đã gần 30, mà trông vẫn rất lông bông, thay người yêu như thay áo, mãi không chọn được cô nào.

Trịnh Vi vốn hợp với Lão Trương, mấy năm nay vẫn giữ liên lạc, thỉnh thoảng lại rủ nhau đi uống bia. Trong thời gian Trịnh Vi liên tục thất bại trong các cuộc hẹn tìm bạn đời, Lão Trương còn nói đùa với cô rằng, nếu 10 năm sau, Lão chưa lấy vợ, cô chưa lấy chồng thì hai người sẽ lấy nhau sống cho qua ngày, dù gì cũng là lọt sàng xuống nia, không đi đâu mà thiệt.

Lão Trương nói qua điện thoại: “Vừa nãy anh nhìn thấy bóng một người ở tầng một trong tiệm ăn Tả Ngạn rất giống em, lúc đó đang ngồi với khách hàng, đang định gọi em, quay ra đã không thấy đâu. Có phải em đang ở Tả Ngạn? ”

Trịnh Vi nói: “Thế chắc là anh không nhìn nhầm, em đang ăn cơm ở tầng hai cùng Nguyễn Nguyễn. Anh đợi một lát”.

Trịnh Vi lấy tay che điện thoại, cười, nói với Nguyễn Nguyễn: “Lão Trương gọi, đúng lúc lão cũng đang ở Tả Ngạn, Lão nói muốn ăn cơm cùng bọn mình, cậu thấy thế nào? ”

Nguyễn Nguyễn nói: “Có vấn đề gì đâu, sau khi tốt nghiệp tớ cũng chưa

gặp Lão ấy lần nào, mau gọi Lão đến đi”.

Lúc Lão Trương hồ hởi đi tới, vừa ngồi xuống, Lão liền nhìn Nguyễn Nguyễn với vẻ khoa trương: “Hôm nay anh thật có điểm phúc, được hai người đẹp ngồi ăn cơm cùng, Nguyễn Nguyễn, mấy năm không gặp, trông em ngày càng xinh ra, làm anh cũng thấy tiếc ngày đó mình không ra tay, nhưng thấy em sống hạnh phúc, anh cũng yên tâm”.

Trịnh Vi chỉ vào lão Trương nói, “Anh yên tâm cái gì, anh tưởng mình là Giả Bảo Ngọc hả? Cơm chưa ăn mà nước miếng đã văng ra tùm lum rồi”.

Nguyễn Nguyễn chỉ cười.

Lão Trương vừa nhai vừa nói với Trịnh Vi: “Vi Vi, em gầy hơn nhiều so với lần trước anh gặp, con gái có tí da tí thịt vẫn thích hơn, ôm cũng thấy êm”.

“Đừng có mà ăn nói linh tinh”. Trịnh Vi lườm lão một cái.

Có Lão Trương ở giữa pha trò, thời gian trôi đi rất nhanh, Nguyễn Nguyễn nhìn đồng hồ, “Có lẽ em phải về trước thôi, hai người cứ tiếp tục nhé, em về trước vậy?”

Trịnh Vi nói: “Đúng rồi, ngày mai cậu còn phải ngồi tàu nữa, tớ về cùng cậu nhé. Lão Trương, anh cứ tiếp tục nhâm nhi đi”.

“Ai lại làm thế”. Lão Trương cũng đứng dậy, “Để anh đưa bọn em về”.

“Anh uống rượu có lái xe được không?” Trịnh Vi tỏ vẻ nghi ngờ.

Lão Trương cười lớn: “Còn lâu mới say. Đừng làm khách với anh, làm khách với anh là coi khinh anh mà đấy”.

Trịnh Vi thì thế nào cũng được, Nguyễn Nguyễn cũng không phải người khó tính, chân cô vẫn chưa bình phục hoàn toàn, nên không tự lái xe.

Lúc đi xuống, Lão Trương cũng nhận ra Nguyễn Nguyễn đi lại có vẻ khó khăn, bèn hỏi nguyên nhân, Nguyễn Nguyễn nói bị ngã ở nhà, Lão Trương tỏ vẻ xót xa tặc lưỡi một hồi khiến Trịnh Vi bật cười.

“Nếu anh mà có cô vợ tuyệt như em, chắc chắn ngày ngày phải nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, kể cả có ngã, anh cũng phải làm một cái đệm bằng thịt người, sao nữa để em phải đau đớn”.

Nguyễn Nguyễn nói: “Thế anh cũng nhanh chóng tìm một cô đi, thế gian thiếu gì các cô tuyệt vời”.

Lão Trương cười cợt nói: “Đàn ông khi đã nhìn thấy hoa hồng rồi thì các hoa khác đều là cỏ dại. À, thế này mai em đi tàu mấy giờ, để anh đưa em đi”.

“Không cần, không cần, việc gì phải phiền hà như thế, em xuống đường gọi xe là được”.

Lão Trương lấy xe ra, tiện đường đưa Nguyễn Nguyễn về nhà trước, sau đó lại chở Trịnh Vi về tập thể Công ty.

Trước khi Trịnh Vi xuống xe, Lão Trương liền tắt máy, nói như nói chuyện bang quơ: “Đợt trước anh gặp Trần Hiếu Chính ở một cuộc đấu thầu, mới biết em và hắn cùng làm ở một cơ quan, cũn khó xử nhỉ. Hôm đó anh mời hắn uống rượu, tiện thể chúc mừng hắn lên chức, cuối cùng hắn uống say bét nhè. Em cũng biết con người hắn đấy, chuyện gì cũng giấu trong lòng, mà lại cầu toàn, anh thấy cũng chẳng có mấy người có thể làm hắn đau khổ vậy đâu”.

Trịnh Vi không muốn nghe nhiều, “Đừng nói chuyện này với em, chẳng có gì thú vị cả”.

“Nói thật, anh cũng là người chứng kiến hai đứa bọn em đến với nhau, Trần Hiếu Chính và em đều là bạn của Lão Trương này, anh không muốn can thiệp, cũng không có ý định gán ghép bọn em với nhau, chỉ có điều thấy bạn không vui, mình cũng cảm thấy buồn. Nghe nói em lại tìm được một anh khác, anh chàng đó làm ở viện kiểm sát hả? Theo anh, nếu thấy ổn thì nên quyết định đi, con gái tốt nhất phải có một mái ấm, nếu cuộc sống của em ổn, thì bên kia cũng hết tơ tưởng.”

Trịnh Vi bật cười, “Không giành được mới tơ tưởng, đưa đến tận cửa chưa chắc anh ấy đã cần. Công danh lợi lộc trong tay, thỉnh thoảng chỉ thờ dài nhớ lại chuyện cũ, có người chỉ cần sự tơ tưởng đó mà thôi”.

“Em đừng giận vội, hôm đó sau khi hắn say, anh liền khuyên hắn, đàn ông mà, ai chẳng khó quên mối tình đầu. Em đoán hắn nói thế nào không, hắn lải nhải nói đó không phải là mối tình đầu mà là mối tình cuối của hắn. Anh nghĩ một lúc mới hiểu ra vấn đề, em bảo một người kiêu căng như hắn mà ra nông nổi này, có phải là khổ hay không? ”

Trịnh Vi khẽ cau mặt, “Lão Trương, máy điều hòa trong xe anh để lạnh quá. Em lên nhà đây, cẩn thận nhé, đừng uống nhiều quá, đừng để chưa lấy được vợ mà đã chết về say nhé”.

Lão Trương cười lớn, “Người như anh mà lấy vợ mới là phí phạm của trời. Thôi về đi, lần sau lại ăn cơm nhé”. Chuyến tàu từ thành phố G về thành phố S vẫn khởi hành từ hơn 6 giờ tối, lúc tàu sắp chạy, Trịnh Vi gọi điện thoại cho Nguyễn Nguyễn. Nguyễn Nguyễn nói cô đã ở trên tàu, lúc từ nhà đi còn gặp Lão Trương dưới cổng khuôn viên, Lão đang

nặc đòi đưa cô ra ga, còn đích thân tiễn ra sân ga.

“Thế thì tớ yên tâm rồi, cái chân của cậu, và cả em bé trong bụng đều phải cẩn thận đấy. Đi sớm về sớm nhé, nếu Triệu Thế Vĩnh bắt nạt cậu, thì chớ có cho hắn cơ hội”. Trịnh Vi nói.

“Không sao đâu, cậu đừng tưởng tượng đáng sợ như thế. Tàu chuẩn bị chạy rồi, lúc về tớ sẽ gọi cho cậu”. Còi tàu đang thúc giục, giọng Nguyễn Nguyễn nhẹ nhàng, phấn chấn, khiến Trịnh Vi có cảm giác như thời gian đang quay trở về quá khứ, Nguyễn Nguyễn đắm mình trong vị ngọt tình yêu, không quản nắng mưa đi thăm người yêu.

Dường như Nguyễn Nguyễn cũng cảm nhận được điều đó, trước khi cúp máy cô khẽ nói một câu: “Vi Vi, hiện giờ tớ cảm thấy mình hạnh phúc”.

Trịnh Vi giải quyết bữa tối của mình ở nhà ăn của Công ty, quay về tắm gội xong xuôi, nằm trên giường xem phim bằng máy tính xách tay. Rất lạ, bộ phim Tân Tây du kí xem cả trăm lần không thấy chán, tối nay cũng không thể khiến cô bật cười, trong lòng cảm thấy bồn chồn kỳ lạ.

Hà Tiên Tử nói: “Ta đã đoán trúng phần đầu, nhưng lại đoán sai kết cục”. Trịnh Vi mơ màng ngủ thiếp đi, trong lòng trần trọc không yên.

Nửa đêm, tiếng chuông điện thoại di động réo khiến Trịnh Vi giật mình tỉnh giấc, vốn đã ngủ không sâu, nửa đêm khuya khoắt nghe thấy tiếng chuông càng khiến cô giật thột hơn.

Trịnh Vi sợ nhất có điện thoại vào buổi đêm, luôn có cảm giác đó là điềm báo xấu. Lần trước, nửa đêm cũng giật mình vì chuông điện thoại, mẹ cô ở nhà bị chảy máu dạ dày, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, giờ nhớ lại vẫn chưa hoàn hồn. Nhưng cô lại không muốn tắt máy đi ngủ, cứ sợ mình để lỡ chuyện gì.

Màn hình máy điện thoại hiển thị một số điện thoại lạ, Trịnh Vi nghĩ là thông tin xổ số, nhưng vẫn ấn nút nghe.

“Alô, có phải cô là Trịnh Vi không?” Đầu bên kia là tiếng của một người đàn ông xa lạ.

Trái tim Trịnh Vi như bị Thử Bảo cào một cái, “Vâng, ai đấy ạ?”

“Tôi là cảnh sát ở đồn công an xx thuộc khu vực xx, xin hỏi cô có phải là người nhà hoặc bạn của cô Nguyễn Quân không, hiện giờ cô ấy đang ở bệnh viện xx, vết thương rất nặng, số điện thoại của cô là số điện thoại được gọi gần đây nhất hiển thị trong máy cô ấy, phiền cô có thể thông báo cho người nhà cô ấy được không, mau đến phòng cấp cứu ở bệnh viện xx”.

Trịnh Vi như bị sét đánh ngang tai, sau đó viên cảnh sát nói gì cô nghe không rõ nữa. Mọi linh cảm bất an của cô đã được chứng thực ở giây phút này, cô loạng choạng khoác thêm áo ngoài, xách túi rồi đến ngay bệnh viện.

Vừa lên taxi, lái xe hỏi, “Cô đi đâu? ”

Trịnh Vi trả lời như máy: “Bệnh viện xx, phiền anh nhanh cho một chút”. Anh lái xe nhìn thấy dáng vẻ của cô qua kính hậu, bèn hỏi: “Cô không sao chứ? ”

“Tôi làm sao? ” Trịnh Vi giật mình, giờ cô mới phát hiện ra mặt mình ướt nhòe. Không sao cả, không ai làm sao cả! Người như Nguyễn Nguyễn, ông trời cũng sẽ phù hộ độ trì.

Bây giờ cô mới sực nhớ phải gọi điện cho Ngô Giang, bệnh viện mà Nguyễn Nguyễn nằm không phải là bệnh viện Ngô Giang đang công tác, nhận được điện thoại anh cũng giật mình, nói sẽ đến ngay.

Trịnh Vi chạy như bay đến phòng mổ, đèn trong phòng mổ vẫn sang, ngoài cửa có mấy người mặc đồng phục cảnh sát đang đứng.

“Có phải Nguyễn Quân đang ở trong đó không? ” Trịnh Vi mặt trắng bệch hỏi.

Mấy người cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, trong đó có một vị hình như là người phụ trách chính nhìn Trịnh Vi một lát, “Xin hỏi cô là...”

“Tôi là Trịnh Vi, là bạn thân của cô ấy. Hiện giờ cô ấy thế nào rồi, có nặng lắm không? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, trước khi lên tàu cô ấy còn rất vui vẻ”.

Vị phụ trách đó liền kể lại cho cô nghe đầu đuôi câu chuyện với vẻ mặt căng thẳng, thực ra rất đơn giản, lúc tàu chạy được gần một tiếng đồng hồ, cảnh sát của Cục đường sắt đã phát hiện một tên tội phạm đang có lệnh truy nã trốn trên tàu. Trong quá trình truy đuổi, tên tội phạm đó đã ra sức chống cự để tìm đường tẩu thoát, trong tay hung thủ lại có vũ khí. Trong số các cảnh sát tham gia đuổi bắt có một viên cảnh sát trẻ nóng vội, trong lúc khẩn cấp đã bất chấp quy định, nổi hai phát súng giữa khu vực hành khách tập trung đông đúc, một phát trúng vào lưng tên tội phạm, phát còn lại bắn trúng vào Nguyễn Nguyễn đang hốt hoảng chạy giữa dòng người.

“Đây là một sai sót nghiêm trọng của chúng tôi, thật sự xin lỗi. Viên cảnh sát nổ súng đã bị bắt giữ, bác sĩ cũng đang cố gắng hết sức để chữa trị cho cô Nguyễn quân. Chắc chắn chúng tôi sẽ trao đổi cụ thể với gia đình

về chuyện này."

Trịnh Vi muốn khóc nhưng không thể có nước mắt, cảnh sát truy đuổi, súng nổ trên tàu, chuyện xa vời biết bao, giống như chỉ xuất hiện trong phim ảnh. Còn cô và Nguyễn Nguyễn đều là những người bình thường, sống một cuộc sống giản dị, cố gắng giành giật niềm hạnh phúc nhỏ nhoi rồi hài lòng với những gì mình có. Tại sao sự việc này lại có thể xảy ra với cô ấy, xảy ra với người bạn thân nhất của cô. Bị bắn! Cơ thể Nguyễn thật mềm yếu biết bao, trong bụng cô còn có đứa con chưa đầy tháng... Cô tựa người vào tường trong phòng mổ, tay chân run rẩy.

"Cô Trịnh Vi, cô không sao chứ? " Cô nhìn thấy những gương mặt lo lắng nhòa đi trước mắt.

"Trên tàu đông người như thế, tại sao lại là cô ấy? " Đầu đạn không có mắt, lẽ nào ông trời cũng không nhìn thấy sao, tại sao lại đối xử như thế với người phụ nữ vừa nhen nhóm niềm hạnh phúc cuối cùng.

Trịnh Vi vội lau nước mắt, thầm cầu nguyện: "Chắc chắn sẽ qua được cửa ải này, Nguyễn Nguyễn sẽ vượt qua, đứa bé cũng vậy! "

Cô không có tín ngưỡng tôn giáo, không phải tất cả thần Phật đều đứng về phía người hiền đó sao?

Cuối cùng đèn trong phòng mổ đã vụt tắt, các bác sĩ mặc áo blu dính đầy máu đi ra. Trịnh Vi nín thở, nghe thấy bác sĩ nói rất rõ ràng: "Thành thật xin lỗi, viên đạn trúng van balá, sau khi mổ buồng tim phải, chúng tôi phát hiện thấy mảnh đạn bắn vào rất khó lấy ra, bệnh nhân khi đưa đến bệnh viện đã có hiện tượng đột tử từ tim, do đầu đạn gây ra hiện tượng rung tâm thất, cuối cùng không thể cứu chữa được. Xin hỏi ai là người nhà của người đã khuất?"

Trong tim Trịnh Vi có một chiếc gương, sau khi bị người khác giáng cho một cú đòn trời giáng, một tiếng nổ vang trời vang lên, kéo theo hàng ngàn tiếng vỡ chới tai.

Miệng của bác sĩ mở ra khép lại, cô chỉ nghe hiểu một từ: "Người đã khuất".

Nguyễn Nguyễn xinh đẹp thông minh, người đã cùng với Trịnh Vi trải qua những năm tháng thanh xuân, giờ đã trở thành "Người đã khuất" trong miệng bác sĩ, lần đầu tiên Trịnh Vi phát hiện ra rằng, hóa ra màu trắng là màu tuyệt vọng nhất thế gian.

Những viên cảnh sát đứng đó cũng biến sắc, có người thì thầm trao đổi, có người nói chuyện với bác sĩ, còn có người dường như đang an ủi cô.

Trịnh Vi không hề hay biết gì hết, cầm chặt móng tay vào lòng bàn tay, cảm giác đau cũng thật kỳ lạ. Sau phút im lặng ngắn ngủi, bất ngờ cô gào lên thảm thiết, Nguyễn Nguyễn của cô, người bạn đang trông chờ vào niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đó không bao giờ quay về nữa.

Trịnh Vi gào khóc trong đau đớn bất chấp tất cả mọi người, nước mắt tuôn trào có thể làm dịu niềm đau trong tim hay không? Hằng ngày đều có người chết đi, đều có những niềm mong chờ không thể trở thành hiện thực, nhưng đó không thể là Nguyễn Nguyễn, đáng lẽ cô ấy được sống một cuộc sống bình dị nhất, bây giờ lại chết trên bàn mổ vì một lý do hoàn toàn bất ngờ.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên từ chiếc di động mà vị cảnh sát đứng đối diện Trịnh Vi cầm, ... Chúng mình đều là những em bé ngoan, những em bé hiền lành nhất, tin rằng tình yêu có thể vĩnh hằng... Bài hát Chúng mình đều là những em bé ngoan mà Nguyễn Nguyễn thích nhất, chính Trịnh Vi là người tải tiếng chuông điện thoại đó cho cô. Viên cảnh sát đó mở máy, “Một người có tên là Triệu Thế Vĩnh gọi đến, cô có muốn nghe không?”

Bây giờ Trịnh Vi mới nhớ đến việc có thể Triệu Thế Vĩnh đang mỗi mắt chờ đợi Nguyễn Nguyễn ở thành phố S. “Để em nghe”. Cô cầm điện thoại, “Alo” một tiếng. Không biết có phải do khóc khiến giọng cô thay đổi hay không, Triệu Thế Vĩnh không nhận ra đầu bên kia không phải là Nguyễn Nguyễn, anh ta ấp úng nói: “Nguyễn Nguyễn, anh xin lỗi, vợ chưa cưới của anh và mẹ anh hôm nay đột xuất đến đây, bây giờ anh chưa thể đến thành phố S được, em có thể đợi anh một ngày được không, ngày mai anh sẽ bay đến ngay, nhớ đợi anh nhé...”

Giây phút này đây nếu Triệu Thế Vĩnh đứng trước mặt cô, cô sẽ không thể kìm chế được mình mà xé nát dự vọng của anh ta ra.

“Anh không đến!”

Chính anh ta là người cho Nguyễn Nguyễn một lời hẹn không thể không đến, còn anh ta lại không đến. Trịnh Vi thở dài trong nước mắt.

Cuối cùng Triệu Thế Vĩnh đã nhận ra có gì đó không ổn, “Em không phải là Nguyễn Nguyễn? Trịnh Vi? Có phải Trịnh Vi không? Có phải cô ấy không muốn nghe điện thoại của anh nữa không? Em nói với cô ấy rằng, thật sự anh không hề cố ý, bảo cô ấy đợi anh”.

“Cô ấy không đợi được anh nữa”. Trịnh Vi cắn khớp ngón tay trở, mới để giọng mình nói được liền mạch.

“Em đang khóc à? Có chuyện gì vậy? ” Triệu Thế Vĩnh cũng bắt đầu thấy sợ.

“Nguyễn Nguyễn chết rồi”.

Lúc đó bên kia điện thoại yên tĩnh đến kỳ lạ.

Tự nhiên Trịnh Vi không thể khóc được nữa, đây là người đàn ông mà Nguyễn Nguyễn yêu, cô như con thiêu thân lao vào lửa là vì người đàn ông này ư? Thậm chí anh ta còn không đáng làm ngọn lửa, mà chỉ là một bó củi ẩm mà thôi! Nhưng nếu Nguyễn Nguyễn vẫn đang ở đây, phải chăng cô ấy cũng sẽ chỉ cười đau khổ và nói: “Tại tớ quyết định đi gặp anh ấy, không có ai bắt ép tớ cả. Anh ấy có làm sai điều gì đâu?”

Trịnh Vi nói với Triệu Thế Vĩnh: “Anh sợ rồi à? Đừng sợ, cô ấy chết trên tàu vì một tai nạn bất ngờ, không liên quan gì đến anh, về luật anh không có tội, ngay cả về mặt đạo đức, không ai có thể khiển trách được anh, chẳng qua anh có việc nên không đến được, kể cả anh có đến, cô ấy cũng sẽ mãi mãi không thể đến được nơi mà hai người đã hẹn, vì thế, anh có thể yên tâm cưới vợ và sống một cuộc đời hạnh phúc...”

Trịnh Vi nghe thấy tiếng khóc thút thít, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc cô nói tiếp: “Triệu Thế Vĩnh, tôi chỉ muốn biết, trong nửa cuộc đời còn lại của anh, nếu anh mơ thấy Nguyễn Nguyễn, anh sẽ có cảm giác gì? Nếu tôi là anh, suốt đời tôi sẽ không thể sống yên ổn, cho dù hạnh phúc thế nào tôi vẫn cảm thấy mình thật bỉ ổi... Triệu Thế Vĩnh, tại sao người chết không phải là anh! ”

Người đứng bên cạnh giật điện thoại ra khỏi tay Trịnh Vi khi cô đang ở trong tình trạng gần như suy sụp. Cô tựa vào tường từ từ ngồi sụp xuống nền, pháp luật tồn tại cũng có nghĩa lý gì? Nó không thể kết án người đàn ông vào tội tử hình. Chúng ta mong muốn kẻ phụ tình được chết không yên thân, nhưng hẳn ta lại được sống vui vẻ, sau khi nỗi đau ngăn ngử nguôi ngoai, hẳn vẫn sẽ lấy vợ, sinh con, thuận lợi cho đến già.

Trịnh Vi thấy mừng cho Nguyễn Nguyễn, nếu cái chết bất ngờ này là số trời đã định, không thể tránh khỏi, thì việc Nguyễn Nguyễn chết trên tàu trước khi đến thành phố S có lẽ là điều may mắn. Bởi như thế, cô sẽ mãi mãi không biết người đàn ông đó thất hứa, mãi mãi không phải thất vọng.

Trong phút lâm chung, nghĩ đến việc Triệu Thế Vĩnh đứng đợi mình, chắc hẳn Nguyễn Nguyễn sẽ rất hạnh phúc.

Ngô Giang hốt hải xuất hiện trên hành lang của phòng mổ, anh nhìn thấy

nước mắt của Trịnh Vi, lòng đã linh cảm được điều gì.

“Bác sĩ, người nhà của người đã khuất mà anh muốn tìm ở đây ạ”. Trịnh Vi chỉ vào Ngô Giang, thẫn thờ nói với vị bác sĩ, trong khoảng khắc đó, cô nhìn thấy Ngô Giang tỏ rõ vẻ bất ngờ và đau đớn.

Suýt nữa cô đã tưởng Ngô Giang là bậc thánh nhân sống là để cứu độ chúng sinh, không ngờ thánh nhân cũng biết đau đớn.

Trịnh Vi chỉ vào phòng mổ đang hé cửa, “Cuối cùng anh cũng đã mổ xong rồi à? Thế thì hãy đi gặp vợ và con anh đi... À, đúng rồi, anh vẫn chưa biết chuyện đứa con đúng không nhỉ? Tại Nguyễn Nguyễn chưa kịp báo tin cho anh, mà anh lại bận như thế, làm sao có thời gian để ý đến việc này. Việc còn lại là của anh, tôi về đây”.

Cô túm chặt vạt áo khoác ngoài, muốn tìm cho mình một chút hơi ấm nếu ở đó vẫn còn hơi ấm.

Lúc ra về, cô không nói lời tạm biệt.

Xe của Lão Trương đỗ trước cổng bệnh viện, Lão đang thẫn thờ đứng ở cuối hành lang.

Đêm nay thật náo nhiệt, bọn họ lần lượt xuất hiện. Nếu linh hồn Nguyễn Nguyễn từ trên cao nhìn xuống, liệu cô có thấy quen không? Cô đã quá quen với nỗi cô đơn trong những ngày tháng một mình chờ đợi cho đến khi trời sáng. May mà tất cả đều đã kết thúc.

“Anh là người đưa cô ấy lên tàu, chính anh là người đưa cô ấy vào đường chết?” Lão Trương như hỏi Trịnh Vi, lại như tự hỏi chính mình.

Trịnh Vi không trả lời Lão, mà cứ đi qua Lão như thế.

Hãy tha thứ cho việc cô không thể an ủi Lão, cuối cùng mỗi người đều có thể gặm nhấm vết thương của mình.

Trịnh Vi bước lên chiếc taxi đỗ gần cổng bệnh viện nhất, lần này, trước vẻ bất thường của cô, lái xe không hỏi câu gì, những người làm nghề lái xe ở cổng bệnh viện đã quen với nỗi sinh ly tử biệt.

Xe đưa Trịnh Vi về sân khu tập thể, lúc trả tiền cô nhìn lên cửa sổ phòng mình, tối om, không có ánh đèn. Đột nhiên cô cảm thấy sợ nơi mình đã sống bốn năm nay, không ngần ngại, cô liền nói với lái xe đi đến một nơi.

Theo lời cô, lái xe chở cô đến một tòa nhà nằm trong khu Lâm Vũ ở khuôn viên Nam Phái, Trịnh Vi từng đến đây hai lần, theo trí nhớ, không ngờ cô đã tìm được nơi mình cần đến giữa đêm khuya khoắt như thế này, cô đưa tay gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vang lên hồi lâu, Trịnh Vi mới nghe thấy từng bước chân, cửa đã mở, Lâm Tĩnh còn đang ngái ngủ xuất hiện trước cửa, anh nhìn Trịnh Vi trong bộ quần áo ngủ, bên ngoài khoác áo khoác với vẻ kinh ngạc, kim đồng hồ chỉ 2 giờ 30 sáng.

“Em làm gì vậy? ” Lâm Tĩnh hỏi.

Trịnh Vi cúi đầu nhìn mũi giày của mình, “Trong nhà có ai không, nếu có em sẽ đi ngay”.

“Nói linh tinh gì vậy? ” Lâm Tĩnh trách, “Đêm hôm khuya khoắt thế này, vào đi rồi tính”.

Anh nghiêng người cho cô vào rồi đóng cửa lại, “Đêm nay bao nhiêu độ biết không, em ăn mặc thế này...”

Anh chưa nói hết câu, liền bị cơ thể mềm mại sà vào lòng ngắt quãng, Lâm Tĩnh chưa kịp phản ứng gì, giằng ra với vẻ bất hảo, cô mặc kệ tiếp tục xông tới.

“Trịnh Vi, em tìm anh chỉ có chuyện này thôi ư? ” Dường như anh vẫn giận vì câu nói cuối cùng của cô hôm đó.

Trịnh Vi ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt bầu bĩnh sinh động đó chỉ còn lại đôi mắt to và chiếc cằm nhọn. Lâm Tĩnh linh cảm thấy điều gì không ổn, nhưng lại không đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Anh không nhớ à? ” Cô hỏi.

Anh cười với vẻ giễu cợt: “Trong mắt em anh đói khát đến mức ăn tạp như vậy sao? Nếu chỉ đơn thuần tìm một người phụ nữ, em không phải là sự lựa chọn lý tưởng”.

Một điều bất ngờ là Trịnh Vi không bị anh chọc tức, mặt cô xanh xao, “Nhưng em nghĩ, coi như anh giúp em, đừng bỏ em”.

Trong lúc anh còn đang thắc mắc, Trịnh Vi lại áp sát, kiễng chân lên hôn anh. Lâm Tĩnh thấy má cô lạnh ngắt, còn hơi mẫn mẫn.

“Em khóc à? Sao vậy, đừng khóc, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì! ” Cuối cùng anh tin chắc chắn đã có chuyện xảy ra, nên không còn để ý đến những lời nói và hành động vô tâm của cô hôm trước.

“Suyt... anh đừng nói gì cả, Lâm Tĩnh, anh ôm em đi”. Cô sà vào lòng anh, giống như một con thú nhỏ đang run rẩy tìm hơi ấm giữa đêm đông giá rét.

Lúc đầu Lâm Tĩnh không có bụng dạ nào làm chuyện đó, nhưng lại không chịu được sự mơn trớn của cô, cô cần hơi ấm, anh có thể cho, dần dần cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Hai người dìu nhau vào phòng ngủ, cả hai cùng ngã vật xuống chiếc giường còn đang sót lại hơi ấm của Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh nhiệt tình đáp lại sự cuồng nhiệt của Trịnh Vi. Anh cảm thấy đêm nay Trịnh Vi cần anh như vậy, bất kể là cơ thể hay tâm hồn, cho dù có thể tất cả những điều này có lý do riêng của nó, nhưng khi cô khát khao một vòng tay, người đầu tiên mà cô nhớ đến là anh, điều này đã quá đủ rồi.

Theo phản xạ, anh rút một tay ra định bật đèn ở đầu giường, Trịnh Vi ấn chặt anh xuống, “Đừng bật đèn, cứ để thế”.

Anh đưa vào cơ thể cô dễ dàng một cách bất ngờ, âm đ*o của cô có cái gì đó rất trơn, Trịnh Vi như dây leo quấn chặt lấy anh, phát ra những tiếng kêu rên rỉ xen giữa nỗi đau đớn và niềm hạnh phúc trong những động tác của anh.

Cao trào đến nhanh và mạnh hơn họ tưởng. Xong chuyện lúc Lâm Tĩnh định rút ra, thấy cô vẫn ôm chặt anh không chịu buông tay, anh dừng lại rất lâu và vuốt ve cô, cuối cùng gạt lọn tóc trên mặt cô ra, khẽ nói: “Đợi chút, anh sẽ vào với em, ngoan nào”.

Lúc ngồi dậy anh vẫn bật sáng đèn. Nhờ có ánh đèn, Lâm Tĩnh mới phát hiện ra chỗ hai người vừa ân ái dính đầy máu, chiếc ga trải giường màu trắng cũng lấm tẩm vết máu. Vừa nhìn thấy anh giật bản mình, sững sờ vài giây mới hoàn hồn, vừa luống cuống lau vết máu, vừa mắng: “Em sao thế, bị mà sao không nói trước, muốn hành hạ mình à? Thật đúng là không tài nào hiểu nổi”.

Trịnh Vi để mặc anh trách, không thanh minh nửa câu. Sau khi Lâm Tĩnh quay lưng đi, nước mắt cô liền lặng lẽ lăn dài trên má. Cuối cùng cô cũng nói ra được nhưng đứt quãng, không rõ ràng: “Lâm Tĩnh, Nguyễn Nguyễn chết rồi, cô ấy chết rồi...”

Cô quá đau đớn, nỗi đau khó nói bằng lời này không tìm được một lối thoát, cô cảm thấy mình sẽ chết.

Lâm Tĩnh sững sờ, “Nguyễn Nguyễn? Nguyễn Quân, vợ Ngô Giang ư?” Ngoài khóc, ngay cả gạt đầu cô cũng không thể làm nổi, may mà anh hiểu, không nói gì thêm, quay người ôm chặt lấy cô, mặc cho nước mắt của cô tuôn trào như suối.

Lâm Tĩnh bế cô ra nhà tắm, rồi tắm cho cô, cô ngoan ngoãn để mặc anh xoay sở. Anh rút tấm ga bẩn ra, hai người nằm trên giường, cô quay mặt nằm cuộn tròn trong vòng tay anh, dụi đầu vào ngực anh, hai chân co lại,

giống như thai nhi mới đẻ được quay trở lại bụng mẹ an toàn, lặng lẽ và thánh thiện, cho đến khi đi vào giấc mơ.

Được mơ thật tuyệt, Trịnh Vi biết Nguyễn Nguyễn rất lưu luyến, cô đứng trên sân ga đông người qua lại, miệng khẽ mỉm cười.

Nguyễn Nguyễn nói: “Vi Vi, đừng khóc, tớ rất hạnh phúc, đây là kết cục mà tớ mong đợi”.

Quả nhiên Trịnh Vi không khóc nữa, cô nhớ lại buổi tối của nhiều năm về trước, cô, Nguyễn Nguyễn, Tiểu Bắc ngồi trong ký túc xá uống bia nói chuyện về ước mơ, không ai có thể ngờ rằng, lời nói lại trở thành lời sấm truyền, đây là điều may mắn hay bất hạnh, có thể là số trời đã định từ lâu.

Trịnh Vi tỉnh dậy sau giấc mơ, Nguyễn Nguyễn đã đi xa, trời vẫn chưa sáng. Cô vẫn nhắm chặt mắt nằm yên không nhúc nhích, Lâm Tĩnh lại không ngủ được, Trịnh Vi thấy anh từ từ ngồi dậy bằng động tác nhẹ nhàng nhất, dường như cố gắng không để cô tỉnh giấc, anh xuống giường, bước ra ban công ngoài phòng ngủ.

Dường như cô nghe thấy tiếng bật lửa, sau đó có mùi khói thuốc thoang thoảng từ phía ban công. Từ trước đến nay cô không hề biết Lâm Tĩnh cũng hút thuốc.

Cũng chỉ trong khoảng thời gian hút một điếu thuốc, Lâm Tĩnh lại nhẹ nhàng nằm xuống bên cô, chỉnh gối hộ cô, tắt đèn đầu giường. Trước lúc Trịnh Vi đi vào giấc ngủ một lần nữa, cô cảm thấy đôi môi anh nhẹ nhàng đặt lên lông mày cô, hơi thở phảng phất mùi khói thuốc.

Trịnh Vi vẫn nằm im, hơi thở của Lâm Tĩnh cũng đều dần, có lẽ cô sẽ không bao giờ nói với anh, đêm nay, cô đã chứng kiến cái hôn lên lông mày của anh trong lúc tỉnh giấc. Một giọt nước mắt lặng lẽ lăn dài xuống gối, nhưng không phải giọt nước mắt buồn.

Cho dù bao lần cô đặt câu hỏi “Anh yêu em không? ”, cho dù anh dành cho cô bao câu trả lời khẳng định, đều không thể sánh với nụ hôn nhẹ nhàng, không liên quan gì đến dự định này. Giây phút này, Trịnh Vi đã tin, người đàn ông đang nằm bên cô vẫn yêu cô, bất kể tình yêu này sâu nặng đến đâu, bất kể tình yêu này có lẫn tạp cái gì khác không, nhưng yêu là yêu, không nghi ngờ gì nữa.

Cuối cùng trời cũng sáng, Trịnh Vi tỉnh giấc trên một chiếc giường lạ, chiếc gối bên cạnh đã để trống, cô mở mắt nhìn vào ánh nắng ban mai lọt qua rèm cửa sổ, ngày ngày mặt trời đều mọc, nhưng có người đã ra

đi, chẳng bao giờ về nữa.

Lâm Tĩnh đẩy cửa bước vào trong bộ quần áo gọn gàng, thấy cô đã tỉnh giấc, anh bèn ngồi xuống mép giường, dí điện thoại vào tay cô, “Gọi điện thoại xin nghỉ đi, trông em thế này không đi làm được đâu”.

Trịnh Vi biết anh nói đúng, Chu Cù không có nhà, cô gọi điện thoại đến trưởng phòng hành chính, trưởng phòng đồng ý ngay, lúc này cô tạm thời không xuất hiện ở Công ty có thể sẽ tốt hơn.

“Ngủ tiếp hay dậy ăn gì đó?” Lâm Tĩnh hỏi cô.

“Em vẫn muốn ngủ, anh đi làm đi, em sẽ khóa cửa cho anh”.

“Không sao, anh cũng xin nghỉ một ngày”.

“Em không sao thật mà, anh không phải xin nghỉ ở nhà với em đâu”.

“Có cần để anh phải thừa nhận đêm qua anh cũng rất mệt, và bị một phen giật mình nữa, em mới thấy anh cũng cần phải nghỉ”.

Cuối cùng Trịnh Vi đã bật cười, nhắm mắt nằm xuống một lúc nữa, giữa lúc mơ màng, cô nghe thấy điện thoại di động của anh đổ chuông mấy lần, anh nén giọng trả lời điện thoại, hình như anh trao đổi công việc, sau đó anh để điện thoại ở chế độ rung, nên cô không nghe thấy chuông điện thoại nữa, chỉ biết anh cầm điện thoại ra ngoài hành lang.

Lâm Tĩnh nghe xong điện thoại thì quay vào phòng, Trịnh Vi đã ngồi dậy.

“Không ngủ nữa à?” Anh cười hỏi.

Trịnh Vi thành thật, “Điện thoại của anh ồn ào quá”.

Lâm Tĩnh bắt lực, “Đạo này nhiều việc quá”.

“Việc của Công ty 2 à?”

Anh không phủ nhận.

Đôi lông mi của Trịnh Vi khẽ chớp, “Lâm Tĩnh, một tháng rồi anh không gọi điện cho em, em tưởng anh không thèm nói chuyện với em nữa cơ”.

Lâm Tĩnh nói: “Anh cảm thấy lúc đó bọn mình không gặp nhau một thời gian cũng tốt, chúng ta đều nói công tư phân minh, nhưng muốn phân rõ ràng cũng không phải là dễ. Trong vụ án của Công ty 2, áp lực của anh rất lớn, ngày nào cũng có người ở khắp nơi gọi điện thoại đến, mỗi người một mục đích. Em lo cho Chu Cù, điều này anh có thể hiểu, hiện tại anh chỉ có thể nói với em là, qua điều tra sổ sách tài chính của Công ty 2, vấn đề không có gì nghiêm trọng, và Phùng Đức Sinh là con người khá trọng nghĩa khí, chủ động nhận rất nhiều tội, tội của ông ta thì không tránh khỏi rồi, còn về phía Chu Cù, nếu bên hồ sơ tài vụ không có chứng cứ gì cụ thể hơn thì anh ấy cũng không gặp rắc rối gì lớn, em có thể yên

tâm”.

“Thực ra anh có thể không nói với em những điều này” Trịnh Vi nói.

Lâm Tĩnh cười đáp: “Hôm từ chỗ em về, anh thấy rất buồn, và cũng thực sự bức mình. Anh thừa nhận, khi anh nhận vụ án của Tập đoàn kiến trúc, mới gián tiếp biết được một số tình hình của em, điều này khiến anh cảm thấy việc quay trở lại với em không phải không có khả năng. Anh là người của chủ nghĩa hành động, khi anh mong muốn có một đồ vật hoặc một người nào đó, chỉ cần có cơ hội, anh sẽ không bỏ qua, vì thế nếu không gặp được em trong đám cưới của Ngô Giang, anh cũng có ý định đi tìm em, dĩ nhiên rồi, anh cũng không phủ nhận, anh biết với thân phận của mình, tiếp cận với em sẽ khá thuận lợi, nhưng nếu Trần Hiếu Chính quyết tâm hơn, hoặc giả nếu anh là cậu ta, anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy”.

Trịnh Vi giật mình, nhưng cô không trả lời mà nghe Lâm Tĩnh nói tiếp: “Đối với đàn ông, sự nghiệp rất quan trọng, nhưng trong trái tim bọn anh có một số cái cũng cần được giữ gìn cẩn thận. Anh đã từng nói, anh không phải là con người toàn vẹn, nhưng chắc chắn cũng không phải là người hèn hạ đến mức lợi dụng tình cảm của phụ nữ để đạt được mục đích của mình. Vì Vi, bảy năm trước anh thấy ra đi là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng vẫn cảm thấy hối hận, và sự hối hận này ngày càng rõ nét mỗi khi nhìn thấy em hoặc được nghe thấy tin tức của em. Anh mong muốn người sẽ sống cùng với anh suốt đời là em, nếu đây không phải là tình yêu thì anh không biết tình yêu là gì. Anh không dám nói những lời như có thể sống chết vì em, nhưng chỉ cần anh ở bên em, anh sẽ cố gắng bằng mọi khả năng của mình, sẽ làm cho em hạnh phúc, bảo vệ em thật chu toàn”.

Trịnh Vi không nói gì, Lâm Tĩnh cũng cảm thấy bối rối, dường như mọi cảm giác thất bại và bất lực kể từ khi anh hiểu sự đời đều tập trung vào cô gái có phần phiến hà này. Anh đang phải nghĩ, phải chằng những điều anh đang nói là hơi vội vàng, tại sao anh lại mắc vào cái tật mà chỉ những người đang sống trong tình yêu mới có, thế là anh lựa chọn lùi một bước, “dĩ nhiên, anh nói những điều này chỉ là để bày tỏ thái độ của anh mà thôi, nếu em không muốn thay đổi, chúng ta có thể giữ mối quan hệ như hiện nay, chỉ cần em đừng bao giờ nói những lời như “Em bị rồi, anh không cần phải đến đâu”, đúng là làm tổn thương người khác... Anh đã nói xong rồi, ít nhiều thì em cũng nói một câu đi, anh không quen nhìn em

yên lặng như vậy”.

Trịnh Vi quay đầu lại nói: “Anh đừng nói gì nữa, em đang cảm nhận. Thực ra cảm giác vừa tỉnh dậy đã được người khác giải bày quả là rất tuyệt”. Nói xong, cô chăm chú nhìn quanh phòng anh.

Lâm Tĩnh thở phào một tiếng, nắm chặt bàn tay cô để ngoài chăn với vẻ vui mừng, “Nhìn gì vậy?”

Trịnh Vi nói, “Lâm Tĩnh, em thật báỉ phục anh, phòng của anh sạch sẽ tinh tươm thế này, ở phòng em bữa bộn như vậy mà không hề phàn nàn gì.”

Lâm Tĩnh cười, “Không phải anh nhập gia tùy tục đó sao, nói thật, những cái khác còn chịu được, nhưng cái giường của em sẽ khiến bệnh viêm khớp của anh xuất hiện sớm 20 năm”.

Trịnh Vi từ từ gục đầu vào vai Lâm Tĩnh, thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Nguyễn, có lúc cái chúng ta cần, chỉ là bờ vai có thể nương tựa.

Chương 23: Thôi thì cả cuộc đời, có gì đáng phải buồn

Đám tang của Nguyễn Nguyễn diễn ra khá đơn giản, cha mẹ cô từ vùng sông nước Giang nam đến, sau khi bàn bạc với Ngô Giang, đem hài cốt về quê hương. Triệu Thế Vĩnh không xuất hiện trong tang lễ, mà mấy chị em học cùng nhau ngày xưa, Hà Lục nha, Trác Mĩ, kể cả Lê Duy Quyên ở Bắc Kinh đều không quản ngại đường xá xa xôi quay về, mọi người gặp nhau, ai nấy đều sụt sùi. Chỉ có Tiểu Bắc vẫn đang ở Tân Cương, ở đầu bên kia điện thoại, cô khóc nức nở, cuối cùng nói: “Người đã đi xa rồi, đưa tiễn ở đâu cũng vậy thôi, người thấu tình đạt lý như Nguyễn Nguyễn sẽ hiểu hết”.

Trịnh Vi nghẹn ngào hỏi cô: “Tiểu bắc, cậu tốt nghiệp tiến sĩ xong, định ở lại Tân Cương học đến bằng liệt sĩ mới chịu về hả?”

Chuyện của Tiểu Bắc, Trịnh Vi cũng biết ít nhiều, anh bạn mà cô yêu thầm vợ mất từ nửa năm trước, cô vợ người dân tộc Uây-oa của anh chết vì bệnh ung thư dạ dày, để lại cho anh một cậu con trai còn nhỏ.

Trong lúc anh đau buồn nhất, Tiểu Bắc luôn ở bên anh, sao người đàn ông đó không hiểu tấm lòng của cô bao năm qua, con vẫn còn nhỏ, không thể không có mẹ, anh đã chấp nhận để người khác làm mối, nhưng

không chịu nhận tấm lòng của Tiểu Bắc. Anh nói, Tiểu Bắc quá tuyệt vời, một cô gái tốt nghiệp tiến sĩ trẻ trung xinh đẹp như cô, không nên lấy một người đàn ông bình thường vợ chết như anh, anh sợ một ngày nào đó cô sẽ phát hiện ra, thực ra anh không tuyệt vời như cô vẫn nghĩ. Tiểu Bắc nói: “Có lẽ suốt đời tớ sẽ không rời xa mảnh đất này. Cho dù hồi đầu đặt chân đến đây vì lý do gì, nhưng sau khi được ngắm cảnh trăng xuống sa mạc, vẻ mênh mông hoang vu đó đột nhiên khiến tớ có cảm giác, thực ra những cái mà chúng ta ấp ủ rất nhỏ bé. Có lẽ anh ấy nói đúng, người mà tớ yêu không phải là anh ấy, mà là sự tưởng tượng của tớ đối với tình yêu, hiện giờ tớ đã yêu mảnh đất này rồi”.

Lê Duy Quyên đã ly hôn, cô đã thắng trong một vụ ly hôn kéo dài mấy năm, giành được nguồn tài sản đáng kể, trước đây cô thường nói, túm được đồng tiền đồng nghĩa với việc túm được đàn ông, nhưng hiện giờ cô đã giành được tiền, nhưng lại đánh mất hôn nhân của mình, song cô nói cô không quan tâm. Trác Mĩ chuẩn bị di cư sang Na Uy cùng gia đình nhà chồng, đất nước Na uy với nhịp sống chậm, ngày ngắn đêm dài có lẽ thích hợp nhất với người đủng đỉnh như cô. Con của Hà Lục Nha đã đi học mẫu giáo, cô béo hơn trước rất nhiều, không còn là cô gái nhỏ nhắn ngày nào, nhưng vẻ an nhàn, toại nguyện hiện rõ trên gương mặt cô, có lẽ cuối cùng, người hạnh phúc nhất vẫn là cô.

- © -

Trịnh Vi xin nghỉ ba ngày, đến khi quay lại Công ty làm việc mới biết một ngày trên thiên đình bằng ngàn thu dưới hạ giới. Lâm Tĩnh không nói dối cô, trước đó Chu Cù chỉ bị gọi đi thẩm tra, không có gì nghiêm trọng, hồ sơ tài vụ của Công ty 2 bị lấy đi thẩm tra và các tài liệu ghi chép cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ có phòng Đức Sinh không tránh khỏi tội, nhưng đây là chuyện nằm trong dự đoán của mọi người từ lâu.

Trong lúc mọi người chuẩn bị thở phào, thì phía Viện Kiểm sát lại có thông tin, họ đã nắm được một số hồ sơ tài vụ gốc của Công ty 2, có rất nhiều sai lệch so với sổ sách được lấy đi thẩm tra, các chứng cứ hiện có cho thấy, Công ty 2 bị tình nghi về tội tổ chức cho nhân viên nắm cổ phần Công ty, thông qua các cuộc giao dịch có liên quan để chuyển dịch tài sản nhà nước là có thật, đồng thời rất có khả năng bị khống chế bằng nhiều cách như không khấu hao tài sản cố định và nguồn quỹ sửa chữa thiết bị, máy móc, ghi nợ chi tiêu để làm giả sổ sách. Với tư cách là người đại diện cho tư cách pháp nhân của Công ty và người chịu trách

nhệm trực tiếp, Chu Cù tự nhiên rơi vào thế bị động.

Nếu bộ hồ sơ tài vụ gốc mà Viện Kiểm sát đang nắm trong tay không sai, thì điều khiến mọi người cảm thấy vô cùng khó lý giải là, tại sao bộ hồ sơ gốc đã được xử lý tiêu hủy lại có thể rơi vào tay người của Viện Kiểm sát. Số nhân viên của Công ty 2 có thể trực tiếp lấy bộ hồ sơ này không phải là nhiều, trong một buổi họp ở phòng Giám đốc, Phó Giám đốc Trương đã công khai nói rằng chắc chắn trong nội bộ Công ty 2 có nội gián. Từ trước đến nay quan hệ giữa Phó Giám đốc Trương và Chu Cù khá tốt, bản thân ông ta cũng nói, đến tuổi như ông ta thì khả năng lên cao là không lớn, vì thế ông không thấy mừng vì chuyện người đứng đầu Công ty gặp trục trặc, mà năm lần bảy lượt chạy lên Tổng Công ty, hy vọng có sự giúp đỡ từ phía lãnh đạo.

Vậy rốt cuộc ai là người nộp số tài liệu đó cho Viện Kiểm sát? Mọi người đều không biết, nhưng càng ngày càng có nhiều người nhìn Trịnh Vi bằng ánh mắt lạ, Phó Giám đốc Trương còn đích thân chỉ thị, mọi văn kiện cơ mật tuyệt đối không được để qua tay cô nữa, các buổi họp lớn nhỏ sau đó, việc ghi chép cũng để người khác làm.

Trịnh Vi không thấy bất ngờ trước việc mọi người nghĩ như vậy, nhưng cô không thấy xấu hổ với lòng mình. Đúng là mặc dù có quan hệ với Lâm Tĩnh nhưng cô không giúp được cho Chu Cù việc gì, cũng chưa hề tiết lộ bất kỳ thông tin gì của Công ty cho Lâm Tĩnh. Cô không giải thích, vì cô biết, lúc này giải thích sẽ chẳng giải quyết được việc gì, mà chỉ biết tự an ủi mình, người trong sạch sẽ tự trong sạch, người nhúng chàm sẽ tự nhúng chàm.

Chu Cù không ở cơ quan, Phó Giám đốc Trương không còn giao cho cô giải quyết những việc trong phòng Giám đốc nữa, thực ra chức Thư ký Giám đốc của cô có mà như không. Nhưng cho đến một ngày, khi cô vô tình đi ngang qua cửa phòng Phó Giám đốc Trương, nghe thấy câu nói muồn ám chỉ điều gì đó phát ra từ bên trong: “Tôi hận nhất là người ăn cây táo, rào cây sung”, cô vẫn cảm thấy buồn và ảm ức vô cùng.

Hôm đó hết giờ làm việc, cô đứng một mình trong thang máy, cửa thang máy vừa chuẩn bị đóng lại, Trần Hiếu Chính vội vàng bước vào. Lúc thang máy đi xuống, anh nhìn sang hướng khác, nói một câu: “Không ai có chứng cứ đổ tội lên đầu em đâu, đừng nghĩ gì”. Trịnh Vi biết, lúc đó anh cũng ở trong phòng Phó Giám đốc Trương.

Cô chỉ cười mà không nói gì.

“Trịnh Vi, dạo này em thế nào...anh cũng đã nghe nói chuyện của Nguyễn Quân, thực sự là rất đáng tiếc, nhưng người đã đi rồi, em cũng đừng nghĩ gì nhiều”.

“Em không sao, cảm ơn anh”.

Bất ngờ anh quay đầu lại, nhú mào tỏ vẻ đau đớn, “Cảm ơn? Giữa chúng ta chỉ có thể nói lời này ư? ”

Trịnh Vi không tỏ vẻ gì mà lùi lại một bước, đứng cách xa anh đang áp lại gần, nhắc: “Phó Giám đốc, thang máy của Công ty có camera theo dõi”.

Bàn tay gần chạm vào người cô của Trần Hiếu Chính liền cụt hứng, buông xuống.

Mỗi lần, mỗi lần anh đứng gần cô, anh đều buông tay với vẻ bất lực. Cô đã qua hiểu anh. Biết rõ anh sẽ như thế, nhưng trái tim cô vẫn thất lại, có bao nhiêu tình yêu để có thể chịu đựng những cái buông tay hết lần này đến lần khác, kể cả khi anh đứng gần cô nhất.

Không gì có thể khiến Trần Hiếu Chính cảm nhận được một cách sâu sắc ý nghĩa của hai chữ “trùng phạt” hơn nụ cười bình thản trên môi Trịnh Vi, anh đã không còn mặt mũi nào đứng trước mặt cô gái mà anh yêu thương.

Đã xuống tầng một, Trịnh Vi bước ra ngoài thang máy trước anh một bước, hít thở bầu không khí cách xa anh, lại nghe thấy anh thẳng thắn khuyên sau lưng: “Em nên nghỉ phép một thời gian sẽ tốt cho tất cả mọi người”.

Trịnh Vi liền nghỉ hết luôn bảy ngày phép trong năm, hiện giờ cô và Thử Bảo đã chuyển đến nhà Lâm Tĩnh. Lâm Tĩnh ban ngày đi làm, phần lớn thời gian cô đều dành để ngủ, những lúc rỗi rãi lại lên mạng chơi game, có lúc cũng nghịch đồ nghề viết thư pháp trong thư phòng của anh.

Lâm Tĩnh viết thư pháp kiểu chữ liễn rất rắn rỏi, và cũng rất có thần, nhờ có các giải thưởng đạt được trong các kỳ thi thư pháp, từ tiểu học lên đại học anh đều được cộng nhiều điểm thưởng, sau khi đi làm, tài viết thư pháp của anh cũng trở thành giai thoại. Từ nhỏ, Trịnh Vi được học tô chữ cùng Lâm Tĩnh, nhưng ngoài việc bày bàn học và để mực rây đầy người, chẳng thu hoạch được gì, nhìn những nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của cô, Lâm Tĩnh luôn than thở rằng, năng khiếu phải từ bẩm sinh mà ra.- © -

Cuối tuần, Lâm Tĩnh lái xe đưa Trịnh Vi ra biển Bắc Hải. Thực ra Trịnh

Vi không biết bơi, nhưng Lâm Tĩnh biết gần đây cô đã gặp quá nhiều chuyện không vui, đặc biệt cái chết của Nguyễn Nguyễn là một cú sốc lớn đối với cô, sợ cô giữ mãi trong lòng sẽ ốm, ra biển hít thở không khí trong lành, khi tầm nhìn được mở rộng, rất nhiều chuyện cũng được nghĩ thoáng hơn.

Lúc đi Trịnh Vi khá miễn cưỡng, cô chỉ không muốn làm Lâm Tĩnh mất hứng, nhưng khi được đặt chân lên cát trắng, nhìn thấy biển rộng giữa trời đông, cát trắng mênh mông, rừng đước um tùm, ở phía tận cùng, trời và biển như nối liền với nhau... dường như mọi nỗi phiền muộn trong lòng cũng theo gió biển lẫn mùi hơi tanh len lõi ra ngoài, vô hình bay đi. Lâm Tĩnh cười cô, lúc đi thì miễn cưỡng, đến khi được chơi thì chẳng kém gì ai. Trịnh Vi chăm chú nhỏ cát tạo hình nhưng trông không ra hình thù gì, má bầm đầy nhưng hạt cát li ti cũng không hề hay biết, quen tay, Lâm Tĩnh đang ngồi cạnh cô bèn đưa tay lau má cho cô, nhưng lại để dính nhiều cát hơn, giờ mới chợt nhớ vừa nãy vì giúp cô chụp cái vật “trông không ra hình thù gì” đó mà làm bẩn tay.

Trịnh Vi bức quá, định trả thù mạnh hơn, tranh thủ lúc Lâm Tĩnh không để ý, cô liền nắm một nắm cát nhét vào cổ áo anh, đám cát lạnh ẩm men theo cổ áo bám chặt vào da, vừa ngứa vừa là lạ. Lâm Tĩnh bất ngờ, vội kéo áo ra rũ cát, vì anh vốn thích ăn mặc sạch sẽ, chỉnh tề; nhìn thấy vẻ luống cuống của anh, Trịnh Vi cười sung sướng. Cười được một lát, cô mới phát hiện ra Lâm Tĩnh vẫn mắt nhắm chặt môi, hơi cau mày, mới nhận ra hình như mình đùa hơi quá, bèn ghé sát vào, nhỏ nhẹ hỏi: “Giận rồi hả, hay là anh cũng hất cát vào người em cho bõ tức?”

Cô chỉ nói vậy thôi, không ngờ Lâm Tĩnh quay đầu lại, cười giữ chặt lấy cô, “Đấy là em nói đó nhé, tí nữa cấm không được khóc”. Anh nắm cát trong tay, kéo cổ áo lên của cô ra, Trịnh Vi đã sợ co rúm người lại, mắt nhắm chặt kêu toáng lên: “Ôi, cứu tôi với...Lâm Tĩnh, anh dám hả!”

“Xem ra em chỉ cho quan đốt lửa, không chịu cho người dân thấp đèn”.

Một tay Lâm Tĩnh nắm chặt hai bàn tay cô đang giãy giụa, chậm rãi nói: “Em không biết cát dính vào người ngứa ngáy khó chịu đúng không, phải cho em nếm mùi mới được”. Anh buông cổ áo cô ra, nhưng lại luồn nhanh như cắt vào vật dưới, Trịnh Vi vừa khóc vừa cười co rúm người lại, tay anh hơi lạnh, nhẹ nhàng, chầm chậm miết những hạt cát trên làn da cô, để cô cảm nhận cảm giác lạ lùng chưa bao giờ có, hình như hơi khó chịu, nhưng Trịnh Vi không muốn anh dừng lại. Dần dần tiếng cười

xin tha của cô đã biến thành tiếng rên rỉ khe khẽ mà ngay cả cô cũng không hiểu, hai má dính đầy cát đỏ rực như san hô.

Lâm Tĩnh cúi đầu xuống hôn, hai người lăn lộn trên bãi cát, dưới lưng Trịnh Vi là bờ cát mềm mại, giữa lúc bối rối, bất giác cô chột mở mắt, nhìn thấy bầu trời bao la đã xa cách từ lâu.

Dường như Lâm Tĩnh không định buông tha cho cô, Trịnh Vi găng sức dúm tay vào ngực anh, nói: “Lâm Tĩnh, mồm em có cát”. Lâm Tĩnh dùng một lát, nằm đè lên người cô cũng bật cười, “Hình như mồm anh cũng vậy”. Hai người cười như nắc nẻ, cuối cùng Trịnh Vi ôm bụng thành thật, “Ăn cát xong em mới phát hiện ra mình rất đói”.

Anh liền đứng dậy, lấy tay phủi quần, giơ tay kéo cô dậy: “Về phòng tắm xong rồi ăn cơm”.

Khách sạn mà họ ở nằm ngay trên bờ biển, Lâm Tĩnh dắt cô đi chân trần qua đại sảnh, vào thẳng phòng để tắm.

Tắm rửa sạch sẽ, hai người liền ra phòng ăn của khách sạn, đồ hải sản ở khách sạn này vốn rất nổi tiếng. Trịnh Vi gọi tôm sú hấp, một con cá song nhỏ và một đĩa sò biển to, đây không phải là các món hiếm, nhưng là đồ hải sản tươi ngon. Ngồi trên ghế gần cửa sổ, qua cửa kính, có thể nhìn thấy bờ biển trong chiều hoàng hôn, bữa tối cũng vì thế mà trở nên đặc biệt hơn nhiều.

Không biết có phải do vừa tắm nước nóng hay không, từ mặt xuống cổ Trịnh Vi đều hồng hào kỳ lạ, đôi mắt to sáng ngời, ngay cả rèm mi cũng rất sinh động. Lâm Tĩnh mặc bộ đồ thể thao, trông trẻ trung hơn rất nhiều, vẻ tinh nhanh, chắc chắn thường ngày cũng được thay áo mới. Hai người ngồi bên nhau, thu hút ánh mắt của người khác.

Lâm Tĩnh cúi đầu bóc vỏ tôm cho Trịnh Vi, thấy cô sau khi nhìn quanh phòng ăn với vẻ hiếu kỳ, hai tay chống cằm, chăm chú nhìn anh, mấy con tôm đã bóc xong trong bát vẫn chưa động tới.

“Không muốn ăn à? Vừa nãy còn kêu đói không còn tí sức nào mà?” Lâm Tĩnh dùng tay lại, cười hỏi: “Nhìn anh mãi làm gì, anh thỏa mãn được cơn đói của em hơn đồ hải sản hả?”

Trịnh Vi nói: “Không hiểu sao, tự nhiên em lại nhớ đến Tết năm em 17 tuổi, anh đưa em đi chơi hội ở Miếu Thành Hoàng, hôm đó em cũng vui như thế này”.

Lâm Tĩnh lấy giấy ăn lau tay, sau lần đi chơi Miếu Thành Hoàng đó, chờ đợi họ là cuộc chia tay dài đằng đẳng. Anh đặt một tay lên mu tay Trịnh

Vi, nói: “Nếu em muốn, bọn mình có thể vui mãi như thế này”.

Trịnh Vi chớp mắt, cười nũng nịu: “Anh bón cho em, em sẽ vui hơn”.

Dĩ nhiên là Lâm Tĩnh vui vẻ chấp hành, “Chẳng khác gì trẻ con, không sợ người khác cười em à”.

Trịnh Vi nói: “Người khác là ai? Bọn mình đâu phải là gian phu dâm phụ, tự nhiên nhìn bọn mình làm gì?”

Cô nhìn thấy ánh mắt Lâm Tĩnh chợt dừng lại ở một góc của phòng ăn, chỉ dừng lại mấy giây, rồi lập tức thu về ngay, đút một con tôm vào miệng cô, tiếp tục cười nói như thường.

Bữa tối khá ngon, nhưng Lâm Tĩnh có vẻ ăn qua loa, anh đặt đũa xuống, đợi Trịnh Vi ăn hết con sò cuối cùng với vẻ hả hê, “Ăn xong chưa? Tí nữa đưa em ra bờ biển ngắm cảnh đêm, buổi tối lạnh, về phòng lấy cho em cái áo khoác trước đã”.

Vừa mở cửa phòng, điện thoại của Lâm Tĩnh liền đổ chuông, anh liếc một cái, lấy tay tắt ngay, rồi tự mình vào tìm áo cho cô trong va ly.

“Ai vậy?” Trịnh Vi hỏi băng quơ.

“Ghét nhất là những người gọi điện thoại đến xin xỏ cho vụ án nào đó, cuối tuần cũng không được yên, thôi kệ họ”.

Trịnh Vi gật đầu, điện thoại của anh vẫn không chịu buông tha mà tiếp tục đổ chuông.

“Thôi anh nghe đi, nói vài câu cho xong chuyện”. Trịnh Vi nói với Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh nhấc máy, vẻ mặt sa sầm xuống, Trịnh Vi phát hiện thấy, khi anh cau mày, các nét trên lông mày và sống mũi tỏ ra rất nghiêm khắc.

Anh “ờ” hai câu với đầu bên kia, giọng rất lạnh lùng, thỉnh thoảng cũng chỉ nói mất từ đơn giản nhưng chẳng có ý nghĩa “đúng”, “Không cần đâu”, “tùy thôi”.

Dường như cuộc đối thoại này chưa thể kết thúc trong chốc lát, anh quay sang Trịnh Vi chỉ vào ghế sofa trong phòng, ra hiệu cho cô đợi anh một lát, còn mình thì ra ngoài ban công.

Trịnh Vi không muốn ngồi đợi, bèn bước theo ra ngoài ban công, vỗ vào vai Lâm Tĩnh, nói thêm: “Em xuống trước, đi dạo một lát”. Rồi cầm điện thoại của mình, tạo tư thế gọi điện thoại. Lúc đầu Lâm Tĩnh chần chừ một lát, rồi che điện thoại dặn dò: “Cẩn thận nhé, đừng đi xa”.

Trịnh Vi ngoan ngoãn gật đầu, vẫy tay với anh rồi bước ra phía cửa, chưa ra đến cửa đã nghe thấy Lâm Tĩnh gọi: “Vi Vi, đừng quên cầm áo khoác

nhé”.Màn đêm xuống, bãi biển yên tĩnh hơn nhiều so với ban ngày, nước biển trong xanh vỗ lên bờ cát, như bàn tay của các đôi tình nhân, áp sát lại rụt rè, ánh trăng là một lưỡi liềm mảnh khảnh, rừng đước phía xa đã biến thành những bóng đen lặng lẽ.

Trịnh Vi lang thang men theo bờ biển trước khách sạn, thỉnh thoảng lại có đứa trẻ đùa nghịch ôm phao chạy qua, dọc bờ biển là những đôi tình nhân đang ôm nhau, mặn mà thắm thiết. Lúc dừng chân lại cô mới phát hiện mình đã đi khá xa, quay đầu nhìn lại, ánh đèn khách sạn đã lờ mờ. Có lẽ Lâm Tĩnh đã nghe xong điện thoại, xuống không tìm thấy cô, chắc anh sẽ sốt ruột, nhưng Trịnh Vi chưa muốn quay về ngay, cô muốn có một nơi như thế này để ngồi một mình, để được hít thở thật sâu. Cô trải chiếc áo khoác ngoài lên mũ không thấm nước xuống nền cát, khoanh chân ngồi xuống, nhặt một hòn đá nhọn bị sóng xô lên bờ, tiện tay viết linh tinh trên bờ cát.

Sau lưng vọng lại tiếng bước chân, Trịnh Vi quay đầu lại, nhìn thấy một bóng người cao ráo, mảnh mai, tiếp theo là mùi nước hoa RUSH2 để lại ấn tượng sâu trong cô. Cô không cảm thấy bất ngờ, chỉ ngước lên trời với vẻ bất lực, nói: “Quả nhiên là chị vẫn đến, muốn nói gì với tôi ư? Đừng hỏi tại sao tôi lại đoán được, trên phim có rất nhiều. Thật sự không còn chiêu nào khác ư?”

Chủ nhân của RUSH2 cũng cười, “Đúng là tình tiết này rất nhàm chán, chỉ có điều chúng ta đều không biết, ai là nhân vật phụ, ai mới là diễn viên nữ chính”.

Cô ta cởi chiếc áo khoác trên vai, trải xuống nền cát như Trịnh Vi, “Cô không thấy phiền khi tôi ngồi bên cạnh chứ?”

Trịnh Vi nói: “Bờ biển cũng không phải của riêng tôi. Nhưng tôi cảm thấy nếu chị có gì cần nói, thì người chị nên tìm không phải là tôi, ngoài việc có thể coi là đồng nghiệp một cách miễn cưỡng, chúng ta không có quan hệ gì cả, ngay cả ân oán cũng không phải là ân oán giữa hai chúng ta”.

“Đúng, chúng ta vốn là hai người xa lạ, nhưng một người đàn ông đã gắn tôi và cô lại với nhau”. Giọng cô ta không tỏ ra gay gắt, mà giống như một người phụ nữ đang thổ lộ tâm sự với bạn thân của mình.

“Thế thì chị nên đi tìm người đàn ông đó, nếu tôi đoán không nhầm thì chị đã gọi điện thoại cho anh ấy phải không? Hơn nữa, chị từ xa tới, mang theo người đàn ông khác xuất hiện, trong phòng ăn, không phải muốn để

anh ấy nhìn thấy hay sao, chị đã đạt được mục đích này. Chị tìm tôi cũng chẳng có ích gì, người quyết định là anh ấy, tôi không giúp gì được chị”. Trịnh Vi ôm đầu gối, nhìn người đàn bà ngồi cạnh mình.

Thi Khiết nghịch đám cát ướt sóng triều để lại, mặc cho bàn tay xinh xắn được sơn cẩn thận đã lấm lem vì cát. Cô ta nói: “Tôi biết lúc ở phòng ăn cô cũng đã nhìn thấy tôi, không phải hôm nay cô mới đoán được quan hệ giữa tôi và Lâm Tĩnh đúng không?”

“Tôi không quan tâm đến mối quan hệ giữa chị và anh ấy trước kia, bây giờ, chị định làm như trong phim, nói cho tôi biết hai người “dầu lửa ngô ý, còn vương tơ lòng”, và chị đã có bầu với anh ấy? Nếu như vậy, tôi thấy rất buồn cười, và nghĩ chị không thể thông minh như tôi vẫn tưởng”.

“Nếu đúng là tôi nói như vậy thì sao? Cô dám khẳng định là cô không hề quan tâm?” Thi Khiết nhướn cao mày.

Trịnh Vi nghiêng đầu nghĩ một lát, “Suy đi tính lại, tôi vẫn tin Lâm Tĩnh”. Gió biển thổi tung mái tóc uốn của Thi Khiết, khiến người đàn bà xinh đẹp, cao ngạo này có phần cô độc, chị ta nói: “Cô nói đúng. Nhưng sở dĩ cô dám khẳng định như vậy, chẳng qua là vì cô biết chắc Lâm Tĩnh yêu cô, còn tôi lại yêu anh ấy, vì thế giữa ba chúng ta, cô ở đỉnh cao nhất, tôi ở đáy dưới cùng, cô có lý do để làm cao”.

“Tôi không làm cao với chị, chị yêu anh ấy là việc của chị, nhưng tại sao chị lại kéo Hà Dịch vào cuộc, anh ấy đã có vợ, chị không hề thích anh ấy, tại sao lại còn lợi dụng anh ấy, phá hoại gia đình anh ấy!” Trịnh Vi nhớ đến Thiếu Nghi, tự nhiên thấy bức mình với Thi Khiết.

Thi Khiết ném nắm cát trong tay ra xa, “Tôi không bắt ép anh ta, anh ta tự nguyện theo tôi đến, giống như việc Lâm Tĩnh không ép tôi, nhưng tôi lại muốn ở bên anh ấy, ai trách được ai?”

“Thế chị còn lãng phí thời gian nói những chuyện này với tôi làm gì?”

Trịnh Vi bắt đầu thấy bức mình.

“Tôi chỉ muốn để cô biết, Trịnh Vi, tôi đã thua, nhưng không phải vì tôi không bằng cô, mà do chúng ta không thể làm chủ được trái tim mình. Hai năm trước, lần đầu tiên tôi gặp Lâm Tĩnh trong một bữa tiệc, lúc đó anh ấy vẫn chưa là Viện phó Viện kiểm sát. Đàn ông tôi đã gặp nhiều, nhưng không có ai giống như anh ấy, nhìn thì ôn hòa điềm đạm, nhưng ánh mắt lại hiện rõ vẻ chinh phục, lúc anh ấy cười trông rất đẹp trai. Khi anh ấy đứng ở đầu bàn bên kia, giữa đám người ồn ào chúc rượu gật đầu với

tôi, tôi đã bắt đầu yêu anh ấy”. Khi nói ra những điều này, khóe môi Thi Khiết như đang cười, ngay cả ánh mắt cũng dịu dàng, vẻ mặt này quen thuộc với Trịnh Vi biết bao, mấy năm về trước, cô gái vừa trải qua nụ hôn đầu đời đứng trước gương trong ký túc xá, ngắm mình hết lần này đến lần khác, không phải cũng có ánh mắt rạng ngời này sao? Lúc này, Trịnh Vi tin vào những tình cảm mà Thi Khiết dành cho Lâm Tĩnh, có thể bất cứ người nào đã từng yêu cũng đều như vậy.

Thi Khiết đắm mình trong ký ức, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến những thay đổi của Trịnh Vi, “Hôm đó, tôi đã chủ động xin Lâm Tĩnh địa chỉ liên lạc của anh ấy. Tôi tự hỏi, điều kiện của mình không tồi, những người theo đuổi mình không phải là ít, nhưng tại sao mình lại thích vẻ lạnh lùng của Lâm Tĩnh. Tôi nghĩ ra mọi lý do để được gặp anh ấy, chỉ cần anh ấy cười với tôi một cái, tôi sẽ vui rất lâu, anh ấy buột miệng nói một câu gì đó, tôi sẽ suy nghĩ cả đêm, giống như các bộ phim nói về các cô gái mới biết yêu”.

“Sau đó Lâm Tĩnh cũng vẫn đối xử như thế với chị à?” Cô không nên hỏi, Thi Khiết đến đây là có ý định khiêu khích, Trịnh Vi sẽ không tin hết những lời cô ta nói, nhưng xét cho cùng, cô vẫn quan tâm.

Quả nhiên, Thi Khiết cười khẩy nói: “Nếu tôi nói, sau đó Lâm Tĩnh cũng đáp lại tình cảm của tôi, nhưng lời yêu đương tình tứ, những động tác mà anh ấy đã nói và làm với cô đều đã diễn ra trên cơ thể tôi, cô có còn tiếp tục tỏ ra mình là người ngoài cuộc nữa không?”

Trịnh Vi không nói gì.

“Sợ rồi hả? Thực ra cô không cần lo, trái tim của người đàn ông rất sắt đá, chỉ khi đối diện với một người đặc biệt nào đó mới trở nên mềm yếu, tôi luôn mong muốn tôi là người đó của Lâm Tĩnh, chỉ tiếc là không phải. Ngay từ đầu Lâm Tĩnh đã nhìn thấu được ý đồ của tôi, anh ấy bảo với tôi rằng, tôi rất tốt, nhưng không phải là người anh ấy muốn sống chung suốt cuộc đời, hay nói cách khác, anh ấy không yêu tôi. Nhưng tôi không quan tâm, chỉ cần anh ấy chịu chấp nhận tôi, tôi có thể đợi, đợi đến ngày anh ấy chịu yêu tôi, tôi không tin có ai tuyệt với hơn tôi, yêu anh ấy hơn tôi. Chúng tôi ở bên nhau hai năm, mặc dù không có hẹn ước gì, anh ấy cũng không hẳn để ý đến tôi, nhưng thỉnh thoảng cũng nhớ đến tôi, tôi đã thấy vui lắm rồi. Cảm thấy vì anh ấy, làm gì cũng xứng đáng. Lúc đó, tôi biết rất rõ là anh ấy đang điều tra vụ án liên quan đến Tổng Giám đốc Hà, đó là vụ án lớn đầu tiên anh ấy tiếp quản sau khi lên làm

Viện phó Viện Kiểm sát, anh ấy cần sự thành công để chứng minh khả năng của anh ấy với những người chê anh ấy còn trẻ mà đã nắm chức vụ cao, nói thực là Tổng Giám đốc Hà đối xử với tôi không tệ, nhưng tôi rất muốn làm một điều gì đó cho người tôi yêu...”

Trịnh Vi rung mình, “Vì thế mà chị đã tiết lộ các thông tin bí mật của Tập đoàn Kiến trúc Trung Quốc cho Lâm Tĩnh, và anh ấy cũng đã nhận?”

“Dĩ nhiên là anh ấy không quan tâm đến việc tôi muốn làm gì đó cho anh ấy, có thể không có tôi, trong bối cảnh đó, sớm muộn gì Tổng Giám đốc Hà cũng sẽ đổ, chỉ vì tôi không muốn anh ấy phải vất vả...”

“Cũng có nghĩa rằng cuối cùng Lâm Tĩnh không từ chối “Lòng tốt” của chị?” Trịnh Vi nghiêng răng.

“Ít nhất là sau khi tôi lén bỏ số tài liệu đó vào cặp của anh ấy, không thấy anh ấy nói gì, và tôi biết những tài liệu đó là điểm mấu chốt quan trọng để vụ án nhanh chóng kết thúc. Con người ai cũng vậy thôi, mặc dù biết chắc chắn mình sẽ đến đích, nhưng nếu có đường tắt, ai chả muốn đi?”

“Chị có biết tôi muốn nói nhất điều gì không? Chị thật ngu xuẩn!” Trịnh Vi gằn mạnh.

Thi Khiết gật đầu, “Tôi ngu xuẩn. Hiện giờ anh ấy động vào Công ty 2, chắc là cô sẽ không giúp anh ấy như thế, vì cô không yêu anh ấy đến mức bất chấp tất cả. Nhưng không sao, Lâm Tĩnh không quan tâm đến điều đó, so với vụ án của Công ty 2, tôi biết anh ấy nghiêng về cô nhiều hơn, đây là sự khác biệt giữa yêu và không yêu. Lần đầu tiên tôi chú ý đến cô, là trong một tiệm ăn Tây gần Tổng Công ty, hôm đó tôi hẹn Lâm Tĩnh cùng đi ăn, không ngờ thấy cô và Hà Dịch cũng ở đó, tôi và Hà Dịch vốn có quan hệ khá tốt, tiệm ăn đó cũng là do tôi giới thiệu cho anh ấy, vì thế tôi cũng biết cô là cô gái mà anh ấy hẹn để tìm bạn đời. Lâm Tĩnh đã nhìn cô rất lâu, tối hôm đó, anh ấy đưa tôi về, tôi mời anh ấy lên nhà, anh ấy từ chối. Tôi đoán chắc chắn đã có vấn đề, chỉ có điều không nghĩ là cô! Sau lần đó, anh ấy lạnh nhạt với tôi dần, một thời gian sau, tôi gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy vừa đi dự đám cưới của một người bạn về. Tôi nói, tôi rất nhớ anh ấy, anh ấy lại nói, Thi Khiết, bọn mình chấm dứt thôi, anh đã tìm thấy cô gái mà anh muốn chung sống suốt đời. Trịnh Vi, người này là ai, cô biết rõ hơn tôi đúng không?”

Trịnh Vi nhớ lại buổi trùng phùng với Lâm Tĩnh trong đám cưới của Nguyễn Nguyễn, nhưng không hề biết đằng sau lại có câu chuyện này. “Chị có thể nói tiếp”.

Thi Khiết nhìn ánh đèn lập lòe của ngư dân đánh cá trên biển, “Tôi ở bên anh ấy hai năm, yêu anh ấy bằng cả tấm lòng, anh ấy không phải người đàn ông của tôi, nhưng tôi luôn coi anh ấy là người cuối cùng, kết quả là anh ấy chỉ nói một câu rồi chấm dứt. Lâm Tĩnh là người đã nói là làm, tôi biết điều đó, chỉ có điều tôi vẫn không chịu được sự tuyệt tình của anh ấy, tôi đã từng khóc, cũng đã từng cầu xin, bất kể tôi khóc lóc, bám riết thế nào, anh ấy đều không giận, cũng không chịu quay lại. Không sợ cô cười, thậm chí tôi đã dùng tử tự để đe dọa anh ấy, ngay cả đến nhà thăm tôi anh ấy cũng không chịu, chỉ nói, cuộc đời là của em, em phải biết trân trọng. Anh ấy thật tàn nhẫn!”

Trịnh Vi ngây người lắng nghe, người mà Thi Khiết kể, là một Lâm Tĩnh mà cô hoàn toàn không biết, nhưng không hiểu tại sao, cô tin những lời Thi Khiết nói là thật.

“Sau đó tôi cũng hiểu ra, có lẽ thực sự anh ấy không yêu tôi, vì thế tôi gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy ăn bữa cơm tối cuối cùng với tôi, coi như là buổi chấm dứt mối quan hệ giữa chúng tôi hai năm qua. Hôm đó tôi đợi rất muộn anh ấy mới xuất hiện, nhưng anh ấy chịu đến, tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Kể từ giây phút được nhìn thấy anh ấy, tôi mới biết mình lấy nhiều lý do như vậy, cũng chỉ vì tôi quá muốn được gặp anh ấy. Chúng tôi ăn cơm với nhau, tôi không để ý đến việc tâm trạng anh để đâu đâu, nhưng di động vừa đổ chuông, anh ấy không nói gì mà đòi về...”

“Và thế là chị liền hất rượu vang vào người anh ấy”. Trịnh Vi nói tiếp lời Thi Khiết.

Thi Khiết cười, nước mắt trào ra, “Đúng là anh ấy đã đến chỗ cô, có phải cảm giác điều khiển được một người đàn ông rất tuyệt phải không?”

Trịnh Vi lựa chọn im lặng.

“Không ai ngốc nghếch hơn tôi, tôi biết anh ấy thường xuyên đi lại chỗ cô, nên liên tục đi tìm Hà Dịch, muốn anh ấy nhìn thấy tôi đi với Hà Dịch, ít nhất sẽ thấy chạnh lòng, một chút thôi cũng được, lần này theo hai người đến đây cũng vậy. Nhưng khi nhìn thấy tôi, anh ấy không hề quan tâm đến việc người đàn ông đi với tôi là ai, anh ấy chỉ sợ tôi sẽ cản trở việc cô và anh ấy ở bên nhau. Trịnh Vi, tôi không sánh được với cô ư? Tôi xinh đẹp hơn cô, thành đạt hơn cô, yêu anh ấy hơn cô, chỉ có một điều tôi không bằng là anh ấy yêu cô”.

Để một người phụ nữ phải thừa nhận, trong trái tim người đàn ông mà cô ta yêu thương không hề có hình bóng của mình, thật tàn nhẫn biết

bao? Trịnh Vi nhìn ra hướng khác, cô quá sợ nỗi tuyệt vọng như thế, giống như một lần nữa lật lại chính mình.

Hai người phụ nữ lặng lẽ ngồi trên bờ biển, nghe sóng vỗ, mỗi người một tâm sự. Tình yêu giống như sắc đẹp, trí tuệ, của cải, không phải chúng ta muốn là có thể dành được.

Cuối cùng, Trịnh Vi xoa xoa bắp chân đã mỏi và đứng dậy, cô nói với Thi Khiết: “Tôi có một câu, thường dùng để an ủi mình trong những giây phút đau khổ nhất, giờ tôi tặng nó cho chị, rất đơn giản: sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua.”

Thi Khiết đi rồi, Trịnh Vi nhìn bóng cô mất hút trong bóng tối, điện thoại di động trong túi áo đã rung lên rất nhiều lần, cô nhấc điện thoại, chẳng mấy chốc, Lâm Tĩnh lòng nóng như lửa đốt hốt hải xuất hiện trước mặt cô.

“Anh đã dặn đừng đi xa mà? Sao không nghe điện thoại? Một mình ở đây nguy hiểm thế nào em biết không? Lớn bằng ngần này rồi mà vẫn cứ như đứa trẻ con không biết lo cho bản thân!” Rất ít khi anh nói nặng với Trịnh Vi như vậy, nhưng cô biết, đó chỉ là do lo lắng quá nên bực mình. Trịnh Vi nhìn người đàn ông đang lo lắng cho mình, trước mặt người đàn bà khác, lòng dạ anh cũng sắt đá biết bao. Lâm Tĩnh đối với Thi Khiết, giống như Trần Hiếu Chính đối với Trịnh Vi, đến một ngày nào đó, Trần Hiếu Chính của cô cũng sẽ biến thành một Lâm Tĩnh khác. Có lẽ tuổi xuân của mỗi cô gái đều đã từng gặp Trần Hiếu Chính của mình, sau đó mới tìm thấy Lâm Tĩnh; nhưng mỗi người đàn ông đều đã một thời là Trần Hiếu Chính, khi họ đã trưởng thành chín chắn, họ sẽ biến thành Lâm Tĩnh”.

“Vi Vi, có phải em...” Ánh mắt Lâm Tĩnh lộ rõ vẻ lo lắng.

Trịnh Vi cười hiền lành, gãi đầu: “Áo dày quá, điện thoại rung mà em không nghe thấy”.

Lâm Tĩnh nhìn chiếc áo khoác ngoài dính đầy cát của cô, thở dài, cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô, “Em cứ phải dày vò quần áo của mình như vậy hay sao?”

Trịnh Vi cười bẽn lẽn và ngồi lại lên áo khoác của mình, ngửa cổ kéo anh một cái, lúc đầu anh không chịu, nhưng không thắng nổi vẻ mặt vô tội mà cô giả vờ, bèn bật cười với vẻ bất lực, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô. Cô nhặt viên đá lúc này, tiếp tục viết lên cát, viết xong mấy chữ, nhìn vào cười mãi, Lâm Tĩnh nhìn thấy mấy chữ: Lâm Tĩnh là kẻ xấu.

Anh cười, giật viên đá lại, cũng viết ở một đầu khác: Trịnh Vi là kẻ ngốc.

Trịnh Vi giả vờ nổi giận đánh vào vai anh, đòi lại viên đá cho bằng được, nhưng vì không cao bằng anh, anh giơ tay, cô làm sao với được. Lâm Tĩnh né người tránh đòn của cô, tiện tay xóa đi mấy chữ thừa, chỉ để lại tên của hai người, sau đó viết thêm hai chữ giữa hai cái tên, cuối hàng là một dấu hỏi lớn.

Đột nhiên Trịnh Vi im lặng, cô khẽ bặm chặt môi dưới, tay để ra sau, may mà màn đêm đã che được khuôn mặt đang đỏ lên của cô.

Lâm Tĩnh kéo bàn tay cô đang để phía sau, bị cô lẩn như trạch. Dường như anh cũng không biết phải nói gì, chỉ ở một tiếng, Trịnh Vi biết anh đang tìm câu trả lời của cô.

Đang lúc bối rối, sóng biển lại xô lên bờ cát, Lâm Tĩnh kéo cô lùi lại mấy bước, đợi sau khi sóng lùi ra xa, hàng chữ vừa viết trên nền cát đã biến mất.

Lâm Tĩnh có phần thất vọng, Trịnh Vi lại có cớ để giở bài cùn, “Ê, ờ, vừa nãy anh vừa viết cái gì, em không nhìn thấy, chắc chắn là nói xấu người khác, thôi, không chấp với anh nữa, em mệt quá rồi, mình về thôi”. Cô kéo tay áo anh quay lại, nhưng anh không chịu nhúc nhích.

Đúng lúc Trịnh Vi định nhõng nhẽo tiếp cho qua chuyện, bất ngờ Lâm Tĩnh quỳ xuống, Trịnh Vi giật mình, “Anh...định...làm gì? Đừng...làm...em...sợ”.

Lâm Tĩnh đưa tay nắm chặt tay của cô, “Thế này em đã nhìn thấy chưa?” Cô vội vàng giơ tay lên che kín mắt, nhưng quên mất bịt chặt tai.

“Anh rất thật lòng đó. Vi Vi, hãy làm vợ anh nhé, câu này anh chỉ nói một lần, anh sẽ chăm sóc em suốt đời, đem lại hạnh phúc cho em”. Lâm Tĩnh quỳ dưới nền cát ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Vi, cô vẫn một tay che mắt, không nói gì cả. Anh đợi một lát, cuối cùng không nén được nổi thấp thỏm, bèn kéo bàn tay đang che mắt của cô xuống, lòng bàn tay đó lại ướt.

“Em khóc à? Sao vậy?” Anh không ngờ cô lại khóc.

Lời câu hôn của anh không lãng mạn tí nào, nhưng Trịnh Vi không ngờ rằng, cũng là những lời dối thoại nghe đã nhàm tai trong các bộ phim Hồng Kông, Hàn Quốc, khi nhân vật chính đối thành mình, sự rung động đó thật khó miêu tả bằng lời. Đây là lời hứa trọn đời trọn kiếp ư? Đây là lời nguyền ca tuyệt vời nhất của một chàng trai đối với một cô gái ư? Cô

muốn trấn tĩnh một lát, nhưng nước mắt lại không chịu nghe lời. Đây từng là ước mơ lớn nhất của cô hồi nhỏ, cuộc đời nếu được như lần đầu gặp gỡ, để họ quay về với Tiểu Phi Long và Lâm Tĩnh ngày xưa thì tuyệt vời biết bao.

Cô nhớ đến đôi mắt đen sâu thẳm đó, nhớ đến ánh trăng tròn vành vạnh trên sân bóng rổ, nhớ đến vẻ tuyệt vọng trên gương mặt Thi Khiết, nhớ đến cô Tôn mẹ Lâm Tĩnh...Nếu cô đưa tay ra, sẽ không được phép quay đầu.

Trịnh Vi nói: “Em xin lỗi, Lâm Tĩnh, bất ngờ quá, em chưa có sự chuẩn bị...”

Sắc mặt của Lâm Tĩnh hơi thay đổi, bắt đầu từ lúc quỳ xuống, anh luôn cảm thấy thấp thỏm bất an, anh ghét nhất là làm những việc không ăn chắc, nhưng lần này không thể không để mình đánh cược một lần. Câu trả lời của Trịnh Vi khiến trái tim vốn đã không nắm chắc khả năng thành công bắt đầu lạnh giá.

“Ý của em là...” Anh cố gắng để cổ họng mình không nghẹn lại, chưa đến giây phút cuối cùng, anh chưa bỏ cuộc - không, nên nói là, kể cả cô từ chối, đó cũng chưa hẳn là giây phút cuối cùng.

Trịnh Vi mỉm cười mà nước mắt rưng rưng, “Em không biết em có phải là một người vợ tốt hay không, nhưng em sẽ thử”.

Cô ngẩng đầu trong vòng tay mừng đến phát cuồng của Lâm Tĩnh, nhìn thấy mảnh trăng lưỡi liềm đó qua hàng nước mắt mờ nhòe, trăng chỉ có một đêm tròn, còn lại đêm nào cũng khuyết, hướng chi là con người? Thôi thì cả cuộc đời, không có được người mình yêu nhất, nhưng cô có được Lâm Tĩnh, không phải không có tình yêu, có gì đáng phải buồn?

Trên đường quay về khách sạn, Trịnh Vi nói: “Lâm Tĩnh...”

“Hả?” Tay anh nắm chặt quá, Trịnh Vi cảm thấy lòng bàn tay hơi đau.

“Có phải em nên nhận được một chiếc nhẫn hay không?”

Anh bật cười, “Lúc đi vội quá, anh để quên trong phòng rồi”.

“Và còn điều này nữa, vừa này trông anh rất quê”.

“Cũng là lần đầu, anh chưa có kinh nghiệm”.

Chương 24: Nguyễn Nguyễn, chỉ có tuổi xuân của cậu mãi mãi bất hủ

Về đến thành phố G, Lâm Tĩnh tiếp tục đi làm, kỳ nghỉ phép của Trịnh Vi vẫn còn một ngày. Khi làm việc, Lâm Tĩnh luôn coi năng suất là hàng đầu, đã quyết định kết hôn, là phải tốc chiến tốc thắng. Lúc đầu anh định sau khi quay về, sẽ thông báo với cha mẹ hai bên rồi đi đăng ký ngay. Phản ứng của mẹ Lâm Tĩnh là điều mà Trịnh Vi lo nhất, mặc dù nói từ nhỏ đã coi Trịnh Vi như con gái, nhưng giữa chừng xảy ra bao nhiêu chuyện như thế, bất kỳ người phụ nữ bình thường nào cũng không thể chấp nhận con gái của một người đàn bà một thời chen chân vào hôn nhân của mình, trở thành con dâu mình.

Lâm Tĩnh gọi điện thoại cho mẹ vào buổi tối đầu tiên sau khi quay lại thành phố G, Trịnh Vi ngồi bên cạnh, chỉ nghe thấy anh giải thích sơ qua mọi chuyện, bày tỏ ý định sẽ kết hôn với Trịnh Vi, sau đó anh cầm ống nghe mà không thấy nói gì thêm, mãi cho đến khi cúp máy. Xem ra, chắc chắn đầu dây bên kia vọng lại không phải là những lời chúc mừng. Nhìn mặt Trịnh Vi tỏ vẻ lo lắng, Lâm Tĩnh không nói gì, chỉ bảo cô đừng sợ, mọi việc cứ giao cho anh. Đây là chuyện của anh, anh nói anh sẽ giải quyết.

Phía bên cha mẹ Trịnh Vi thì dễ dàng hơn nhiều, cha cô tỏ ra bất ngờ và buồn trước tin cô con gái yêu chuẩn bị lấy chồng nhiều hơn. Mẹ cô hỏi cô phản ứng của cô Tôn, thở dài, nói: “Lúc đầu mẹ cậu ấy phản đối cũng là điều bình thường, nếu con quyết định lấy cậu ấy, thời gian trôi qua, có lẽ mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi. Lâm Tĩnh là cậu bé ngoan, con làm vợ cậu ấy mẹ rất yên tâm, đang lẽ các con phải về với nhau từ lâu rồi, chỉ tại mẹ...”

Mẹ cô đã tái hôn, người đó không phải là bố Trịnh Vi, mà là một thầy giáo cấp hai về hưu. Đó là một người đàn ông bình thường, vợ mất từ năm năm trước, có một con trai và một con gái đã trưởng thành, cũng giống như Trịnh Vi, vì công việc nên không sống ở gần. Ông rất tốt với mẹ Trịnh Vi, cuộc sống của hai người trôi đi rất bình lặng, gần như không bao giờ cãi nhau, có lẽ đối với mẹ Trịnh Vi, cuộc sống bình dị này là điều bà mong đợi nhất trong những năm tháng cuối đời.

Những người đã có tuổi như mẹ cô vẫn coi trọng phong tục. Khi biết tin Trịnh Vi và Lâm Tĩnh định đi đăng ký ngay, bà vẫn giở lịch ra xem, bảo họ lùi ngày đăng ký nửa tháng. Lâm Tĩnh nghĩ một lát, mặc dù chỉ là đăng ký, nhưng chọn một ngày tốt cũng không thừa, và thế là anh quyết định tôn trọng ý kiến của bề trên, quyết định lùi lại nửa tháng.

Căn phòng của Lâm Tĩnh thiết kế khá đẹp, chỉ có điều, trước khi Trịnh Vi chính thức chuyển đến, trông cũng có phần đơn điệu, sách nhiều, đồ trang trí ít, phần lớn đồ gia dụng đều có gam màu lạnh, mặc dù gọn gàng, nhưng thiếu sức sống, Trịnh Vi không thích lắm; vì thế, thời gian đầu sau khi chuyển đến, cô đã đề nghị Lâm Tĩnh thay lại rèm cửa, vài bọc ghế sofa cũng đổi thành gam màu nóng, các góc phòng đều được bày thêm các vật dụng nhỏ linh tinh, mặc dù trông hơi rối, nhưng Lâm Tĩnh thích sự thay đổi này, anh nói Trịnh Vi là nữ chủ nhân của căn phòng này, thích thay đổi, bố trí thế nào, mọi quyền hành đều nằm trong tay cô.

Trịnh Vi hôm nay thay cái này, mai lại chuyển cái khác, không ngờ cũng cảm nhận được niềm vui của bà nội trợ, Thử Bảo len lỏi luồn lách khắp nơi, giống như cô, cái gì cũng thấy mới lạ. Đột nhiên cô nhớ Lâm Tĩnh có nói, vỏ ga chăn gối của anh chỉ là màu trắng hoặc xanh, đơn điệu quá, muốn đến hôm đi đăng ký, sẽ đổi hết sang màu đỏ may mắn.

Tranh thủ thời gian, Trịnh Vi một mình đi ra siêu thị, đi một vòng trên khu bán đồ dệt may ở tầng năm, không thu hoạch được gì, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trước bộ chăn ga gối bằng lụa nền đỏ thêu hoa. Cô lấy tay miết trên bề mặt bộ hàng mẫu, cảm giác rất mềm mại, hoa cũng xinh xắn, mặc dù giá hơi đắt, nhưng cô rất thích. Cô bán hàng trẻ bước tới, ân cần nói: “Chị nhìn rất tinh, bộ chăn ga gối sáu chiếc này dùng cho đêm tân hôn rất hợp, ngoài bộ mẫu ra, siêu thị chúng tôi cũng chỉ còn một bộ cuối cùng thôi, nếu bây giờ chị mua, chúng tôi còn tặng một chiếc chăn len mỏng cùng màu”.

Trịnh Vi nghe thấy hai chữ “tân hôn”, liền liên tưởng đến tấm ga trải giường, bất giác mặt hơi đỏ, cô nghĩ, đúng bộ này rồi, chắc Lâm Tĩnh cũng sẽ thích.

Đang định bảo cô bán hàng viết phiếu thanh toán, bất chợt nhìn thấy một bàn tay trắng trẻo khác đưa ra vuốt sượt tua rua trên tấm ga, vô tình cô ngẩng đầu lên, hai người chạm mặt nhau, cả hai đều sững sờ.

Đối phương đã kịp thời phản ứng trước, khẽ cất tiếng chào: “Trịnh Vi, lâu rồi không gặp”.

“Ừ, sau khi tốt nghiệp chưa gặp lại cậu, Tăng Dục”.

Trịnh Vi và Tăng Dục vốn không quen nhau lắm, mối liên hệ lớn nhất giữa hai người cũng chỉ bắt nguồn từ việc một thời cùng thích một người con trai, sau vài lời hỏi thăm đơn giản, hai người không biết nói gì hơn.

Tăng Dục tiếp tục nghịch đám tua rua mềm mại đó, phá vỡ bầu không

khí tẻ nhạt, “Cậu định mua bộ này à, sắp cưới phải không?”

Trịnh Vi nói: “Ừ”.

Tăng Dục khéo léo giấu đi vẻ kinh ngạc thoáng qua, cô nói: “Nếu tớ đoán không nhầm, chú rể không phải là Trần Hiếu Chính chứ?”

“Không phải cậu cũng thế sao?” Trịnh Vi vặn lại.

“Hồi ở trường, làm sao nghĩ rằng có ngày hôm nay. Hồi đó...bọn cậu yêu nhau như thế, một thời tớ từng hận cậu”.

Trịnh Vi cười, “Bây giờ cậu không cần hận nữa, cuối cùng chẳng ai giành được, thế là hòa nhé...sau đó không phải cậu cũng sang Mỹ cùng anh ấy đó ư?”

Tăng Dục cũng như đang nói về chuyện cười của mình, “Hồi đó còn quá trẻ, tưởng tình cảm là lựa chọn đáp án A, B, C, D, không có cậu thì anh ấy còn lại tớ. Thực ra, ngay từ đầu tớ đã nghĩ sai, có lẽ cậu không phải là người phụ nữ thích hợp với anh ấy, nhưng tớ cũng không phải, tớ và cậu khác nhau ở chỗ, ít nhất là anh ấy yêu cậu”.

“Yêu và không yêu, kết quả đều là một. Bây giờ nói vấn đề này chẳng có ý nghĩa gì nữa, anh ấy cũng đã tìm thấy người phụ nữ hợp với anh ấy, tiểu thư của gia đình Âu Dương, có lẽ đó mới là người mà Trần Hiếu Chính ngày đêm mơ tưởng...” Trịnh Vi vẫy tay gọi cô bán hàng tới, “Phiền chị đưa phiếu thanh toán cho tôi”. Cô cầm phiếu thanh toán trong tay, nói với Tăng Dục: “Xin lỗi nhé, tớ phải đi trước. Và còn điều này nữa, tiện thể cũng chúc mừng cậu.”

Trịnh Vi bước về phía quầy thu ngân, Tăng Dục gọi cô lại, “Cậu còn yêu anh ấy không, Trịnh Vi? Nếu yêu mà đi lấy chồng như thế cậu sẽ hối hận đấy, Âu Dương không hề thích đàn ông, hồi ở nước ngoài, bạn bè cùng học đều biết, cô ấy có người yêu, nhưng là người cùng giới. Trần Hiếu Chính chỉ yêu một người, có cần để tớ phải nói người ấy là ai không?”

Tớ phiếu thanh toán trong tay Trịnh Vi bất ngờ bị vo thành viên, trong buổi tối khiến cô quyết định mãi mãi không bao giờ quay đầu nhìn lại đó, Trần Hiếu Chính nắm chặt tay cô bằng sự cuồng nhiệt trước khi tuyệt vọng, dường như giọng anh vẫn đang thăm thì bên tai, “Nếu anh nói giữa anh và Âu Dương có lý do đặc biệt, em có tin anh không?”

Đây chính là “nếu như” của anh.

Không phải Trịnh Vi không thử nghĩ ra đủ mọi lý do để gỡ tội cho anh, và cũng để mình đỡ đau khổ hơn, nhưng đến giây phút cuối cùng tìm được

đáp án từ lời Tăng Dục, cô mới phát hiện ra rằng, hóa ra đáp án đã thực sự bén rễ trong lòng mình từ lâu. Cô cười và nhìn Tăng Dục, “Đối với tớ điều này có gì khác biệt ư?”

Đúng vậy, có gì khác biệt ư? Kể cả có, sự khác biệt này cũng chỉ thuộc về Trần Hiếu Chính, chứ không phải thuộc về Trịnh Vi. Họ đều không hiểu, nguyên nhân khiến Trịnh Vi đoạn tuyệt với người đã cùng cô trải qua những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời, không phải là vì anh không yêu, cũng không phải vì sự ra đi của anh.

“Cảm ơn cậu đã cho mình biết những điều này, Tăng Dục, thực ra tớ muốn nói là, hồi đó tớ cũng rất hận cậu”.

Cuối cùng nụ cười của Tăng Dục cũng đã hiện sự yên lòng, cô hỏi với vẻ tinh nghịch: “Thế còn bây giờ thì sao?”

Bây giờ? Một nụ cười xóa hết ân oán.

- © - Hết kỳ nghỉ phép, Trịnh Vi trở lại Công ty 2, cô còn mang theo đơn xin nghỉ việc đến. Không phải Trịnh Vi không yêu công việc của mình, cô đã từng vùi đầu xuống hồ nước Tập đoàn kiến trúc Trung Quốc với tất cả nhiệt huyết, đã sặc mấy lần, cũng đã có người kéo cô một tay, cuối cùng cũng quen, ngày càng trở nên dẻo dai, chắc chắn, cũng đã từng nghĩ sẽ phấn đấu đến giây phút cuối cùng ở đây. Nhưng người tính không bằng trời tính, cô không thể ngờ rằng, Chu Cù- người luôn được cô coi là người thầy giỏi, người bạn tốt- lại gặp chuyện này; một điều khó xử hơn là, Lâm Tĩnh- người chuẩn bị trở thành chồng cô- lại là người phụ trách trực tiếp trong vụ án này.

Trong vụ việc này, Trịnh Vi không phân được ai đúng ai sai, cũng không muốn lý giải, bất kể dù Lâm Tĩnh đã làm gì với Công ty 2, những tình cảm mà anh dành cho cô đều là thật lòng, cũng giống như vậy, bất kể Chu Cù có tội hay không, cũng không thể thay đổi được lòng căm kích của Trịnh Vi đối với anh. Nói cô bỏ cuộc cũng được, chán ghét cũng chẳng sao, chỉ đơn giản là cô không muốn tiếp tục cuốn vào cuộc đấu tranh của đám đàn ông đó nữa, càng không muốn vì chuyện này mà bị tiếng oan, cộng với mối quan hệ khó xử giữa cô và Trần Hiếu Chính, có thể ra đi mới là lựa chọn sang suốt nhất.

Thực ra, sau khi từ Bắc Hải trở về, Trịnh Vi đã có quyết định này, cô đã bàn với Lâm Tĩnh, ý kiến của Lâm Tĩnh là tôn trọng sự lựa chọn của cô. Thủ tục xin nghỉ việc được giải quyết khá thuận lợi, vì Chu Cù vẫn phải nghỉ để tiếp tục điều tra, Phó Giám đốc Trương sau khi đọc đơn của

Trịnh Vi, nói vài câu nín kéo khách sáo, rồi cũng nhanh chóng ký tên. Công việc bàn giao cũng không có trở ngại gì lớn, chỉ có điều khi Trịnh Vi làm thủ tục chuyển hồ sơ từ phòng Nhân sự, trưởng phòng nhân sự nói với cô rằng, theo quy trình, tất cả mọi nhân viên khi chính thức rời khỏi vị trí công tác đều phải được vị lãnh đạo phụ trách công tác nhân sự của Công ty ký tên, mới được làm thủ tục ở phòng nhân sự, sau đó đến trung tâm tài nguyên nhân lực trên tổng Công ty để chuyển hồ sơ. Vị lãnh đạo phụ trách công tác nhân sự của Công ty chính là Phó giám đốc Trần Hiếu Chính.

Trịnh Vi đứng trước bàn làm việc của Trần Hiếu Chính, nhìn tờ trình chuyển hồ sơ mỏng manh, nhột nhạt của mình dưới đầu ngón tay anh. Anh chăm chú đọc tờ giấy chưa đầy 100 chữ mấy phút.

“Nghe nói em xin nghỉ để chuẩn bị kết hôn, chúc mừng em, lấy được vị Viện phó viện kiểm sát trẻ trung, tài cao, có được tổ ấm cho mình, đi làm hay không cũng không còn quan trọng nữa”.

Vẻ bình tĩnh của anh nằm ngoài sự dự đoán của Trịnh Vi, nhưng đối với cô đây là một điều đáng mừng, hiện giờ cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc mọi chuyện, vì thế cô cũng cố gắng để mình tỏ ra bình tĩnh, thanh thản.

“Cảm ơn anh. Phó giám đốc, phiền anh ký tên giúp ạ”.

“Ký tên? Đơn giản”. Trần Hiếu Chính giơ tờ trình chuyển hồ sơ đó lên, trước mặt Trịnh Vi, mỉm cười, từ từ đưa nó vào máy hủy tài liệu đặt cạnh bàn làm việc.

Trịnh Vi nghe thấy tiếng dao nghiền giấy, nói: “Không sao cả, Phó Giám Đốc không thích tờ này, em còn có tờ photo dự phòng”.

Mãi cho đến khi tờ trình chuyển hồ sơ biến mất trong chiếc máy, Trần Hiếu Chính mới ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Vi đang đứng đối diện, miệng gần từng chữ: “Anh sẽ không ký tên đâu”.

Trịnh Vi liền cười, “Anh có biết hiện giờ mình giống ai không, giống như một đứa trẻ nhõng nhẽo vô cớ. Anh có thể cản trở việc tôi làm thủ tục xin nghỉ việc, nhưng anh có ngăn cản được việc tôi đăng ký kết hôn không? Muốn làm việc đó, e rằng chỉ mỗi việc bám được tiểu thư Âu Dương vẫn chưa thể đủ”.

Khích bác người đang đứng trước mặt thật dễ dàng biết bao, lúc Trần Hiếu Chính vươn người qua bàn kéo Trịnh Vi lại gần mình, gân xanh trên góc trán anh giật giật. Anh kéo mạnh quá, chân của Trịnh Vi đập mạnh

vào thành bàn, cô khẽ kêu lên một tiếng, mặt đỏ ửng vẻ đau đớn.

Vẻ mặt của Trần Hiếu Chính tỏ ra đau đớn hơn cô rất nhiều, anh hỏi:

“Đau không, Vi Vi? Nếu em thấy đau thì em phải hiểu cảm giác hiện tại của anh. Có phải em còn định gửi thiệp hồng mời anh đến dự đám cưới?”

“Em rất vinh hạnh, nếu anh chịu đến”. Trịnh Vi cố nén cảm giác run rẩy vì đau đớn trong giọng nói của mình.

“Em nói đi, em lấy chồng chỉ vì muốn chọc tức anh, nói đi, em sẽ không lấy Lâm Tĩnh”. Giọng anh dần dần nhỏ đi, giống như trái tim của anh, cuối cùng đã học được cách vui mình trong đất, “Vi Vi, anh chưa hề yêu ai, giữa anh và Âu Dương ngoài một lời hẹn, không có gì hết, cô ấy không hề...”

“Anh làm bia đỡ đạn cho cô ấy, còn cô ấy hứa để anh được một bước lên tiên”.

“Em đều biết hết? Thế tại sao không thể tiếp tục đợi anh? Ba năm, anh hứa với cô ấy ba năm, chắc chắn anh sẽ vượt qua được”.

“Đương nhiên là anh vượt qua được, nhưng em sẽ không thể theo anh. Em lấy Lâm Tĩnh, không phải vì giận anh, Trần Hiếu Chính, anh không quan trọng như thế đâu”.

Anh lắc đầu, không muốn chấp nhận những lời nói đó, tiếng gõ cửa lại vang lên trong lúc này, Trịnh Vi như vớ được phao cứu mạng, “Có người vào rồi, buông tay ra. Bảo anh buông tay ra, anh nghe thấy không?”

Trần Hiếu Chính liếc ra cửa, nghiêng rằng không nói câu gì, túm chặt tay cô hơn. Rõ ràng vị khách ngoài cửa không kiên nhẫn được nữa, sau khi gõ mấy tiếng, thấy cửa không khóa, bèn thủ đẩy cửa vào.

“Phó giám đốc, thanh toán tiền công tác phí...” Hà Dịch đứng trước cửa phòng làm việc, nhìn thấy cảnh đó liền tròn mắt, Trần Hiếu Chính ăn mặc chỉnh tề đang ra sức kéo tay Trịnh Vi qua bàn làm việc, vẻ nóng giận trong mắt khiến anh đâu còn là con người khách khí, lạnh lùng.

Nhìn thấy Hà Dịch, Trần Hiếu Chính vẫn không hề có ý định buông Trịnh Vi ra. Hà Dịch liền cười: “Có việc gì từ từ nói chuyện, mọi người đều là đồng nghiệp...”

“Ai bảo với anh tôi và cô ấy là đồng nghiệp?” Trần Hiếu Chính chỉ ra phía cửa, gần giọng nói với Hà Dịch, “Xéo, xéo ngay cho tôi”.

Hà Dịch nuốt mũi, dù sao cũng là sếp trực tiếp, khi chưa hiểu rõ sự việc bên trong, anh cũng không dám động vào tổ kiến lửa này.

Lúc này Trần Hiếu Chính mới buông tay ra, bước nhanh ra cửa, khóa trái cửa lại, rồi anh quay lại ôm chặt Trịnh Vi đang đỡ dựa vào bàn làm việc, lấy tay quay mặt cô lại nhìn mình, “Điên thì điên chứ sao. Vi Vi, xin nghỉ cũng được, hãy quay về với anh, anh không cần gì nữa, chỉ cần em đừng đi, như thế đã được chưa? Nếu em thấy chưa đủ, thì em muốn anh làm gì, em nói đi, em cứ nói đi, việc gì anh cũng có thể làm được”.

Anh run rẩy kề sát mặt mình vào mặt Trịnh Vi, làn da nóng hổi, nhưng nước mắt lại rất lạnh, cảm giác nóng lạnh xen kẽ đó tựa như lời cầu khẩn trong tuyệt vọng.

Trịnh Vi nhắm mắt lại, nghe anh thầm thì nhắc lại bên tai như một đứa trẻ: “Anh không cần gì hết, không cần gì hết, chỉ cần em thôi...” Cô không biết mình có khóc hay không, đã từ lâu, trong tình yêu của họ, Trịnh Vi đều là kẻ thua cuộc, anh ở đằng trước một mực bước đi, cô ở phía sau miệt mài đuổi theo, hôm nay, cô đã thắng được một hiệp, nhưng đến giây phút này, thắng rồi cũng làm được gì.

“Thật vậy ư, anh có thể từ bỏ tất cả và đi theo em ư?”

Trần Hiếu Chính không nói được câu nào, chỉ biết gật đầu, gật đầu liên tiếp.

Trịnh Vi đã cảm nhận được vị mặn của nước mắt, “Anh Chính, kể cả hôm nay, anh từ bỏ tất cả để đi theo em, đến một ngày nào đó anh vẫn sẽ ân hận. Em không muốn để anh có cơ hội oán hận em nữa”.

Trần Hiếu Chính lùi xa nhìn cô, “Do em không còn tin anh, hay vì không còn yêu anh nữa?” Dường như anh lại quay về với chàng trai chỉ có hai bàn tay trắng năm xưa, tình yêu của Trịnh Vi là chỗ dựa duy nhất của anh.

“Không biết đã bao giờ em kể cho anh câu chuyện này chưa, hồi nhỏ em có một con búp bê, con búp bê đó em giành từ tay người chị họ, trong đồng đồ chơi, em thích nhất nó, buổi tối không được ôm nó em không chịu đi ngủ, cho dù nó xấu nó cũ em đều không quan tâm. Sau đó, em làm mất con búp bê, em khóc đòi mãi, khóc khản cả cổ, nhưng vẫn không tìm thấy nó. Bố mẹ em đã mua cho em rất nhiều đồ chơi, hồi đó em tưởng rằng, nếu không tìm được con búp bê đó, thì em sẽ mãi mãi không thể vui, và cũng sẽ không thể thích được các đồ chơi khác. Một tháng, hai tháng, một năm, hai năm, em không thể quên nó, mãi cho đến khi đi học cấp một, một hôm nhà em tổng vệ sinh, em mới tìm được nó trong góc bếp cũ, lúc đó không ngờ em phát hiện ra rằng, đối với em nó đã không

quan trọng nữa, có lẽ trong quá trình đi tìm nó, em đã hết tuổi cần đồ chơi rồi”.

Trịnh Vi cảm thấy Trần Hiếu Chính từ từ lùi xa ra hơn, hóa ra lại có ngày này, anh đã sẵn sàng từ bỏ tất cả, mới phát hiện ra rằng, Trịnh Vi không hào hứng với cái “tất cả” của anh.

“Anh không ký tên cũng không quan trọng, cùng lắm thì em bỏ hồ sơ lại, chỉ cần em không làm việc ở Công ty nhà nước, hồ sơ đối với em chẳng có ý nghĩa gì nhiều. Điều quan trọng nhất là, nếu lúc này em xin nghỉ, tất cả mọi người đều nghĩ rằng em là người đã bán đứng Chu Cù nên không còn mặt mũi nào đành mượn cớ ra đi, và sẽ không bao giờ có người biết rằng, người đã đích thân đưa các chứng cứ đó cho Lâm Tĩnh là anh”.

“Lâm Tĩnh nói với em?”

Trịnh Vi khẽ cười, “Dĩ nhiên là Lâm Tĩnh sẽ không nói với em những điều này với em, anh ấy chỉ mong em mãi mãi không bao giờ biết cuộc trao đổi giữa các anh”.

“Anh đã nói anh sẽ không tha cho Phùng Đức Sinh, nên nhất quyết bắt hắn phải trả giá đắt nhất trong vụ này! Còn về Chu Cù, em bảo vệ anh ta như vậy, coi anh ta là thần tượng trong công việc của em, nhưng không phải anh ta cũng đã lợi dụng em đó sao? Anh làm thế là sai ư?”

Trịnh Vi nói: “Các anh đều không sao, mỗi người có một mục đích, chẳng có gì đáng bàn cãi. Nhưng anh đừng nói có thể vì em mà từ bỏ tất cả nữa”.

Trần Hiếu Chính uể oải quay trở lại ghế làm việc của mình, anh là người thông minh, thỉnh thoảng ấp ủ một giấc mơ, nhưng bao giờ cũng tỉnh giấc trước người khác. Cuối cùng anh vẫn ký tên lên tờ đơn mà cô đã chuẩn bị sẵn đó, nét chữ cuối cùng trong chữ “Chính” đã viết xong, cuối cùng anh mới tin rằng, Trịnh Vi và Trần Hiếu Chính đã trở thành ký ức. Trần Hiếu Chính đẩy tờ đơn đã ký xong ra trước mặt Trịnh Vi, lúc này đây anh đã tỉnh táo; bình tĩnh như thường. Sau khi Trịnh Vi nói “cảm ơn”, anh liền hỏi câu cuối cùng, “Nếu không có Âu Dương Thanh, nếu ban đầu anh và Lâm Tĩnh cạnh tranh công bằng, em có cho anh cơ hội không?”

Thực ra câu trả lời này đã không còn ý nghĩa nữa, cuộc đời không có nếu như. Trịnh Vi hoàn toàn có thể âm ờ cho qua chuyện, cho Trần Hiếu Chính một câu trả lời như thật mà lại là giả, nhưng cô không làm thế, cô cầm cẩn thận tờ đơn đã được ký trong tay, chỉ nói với anh một từ: “Có!”

Trịnh Vi không được chứng kiến phản ứng của Trần Hiếu Chính, nói xong quay người đi ra, cô biết anh sẽ không sao cả, từ nay trở đi, anh sẽ công thành danh toại, như sở nguyện. Cùng lắm cũng chỉ là cảm giác nhói tim trong giấc mơ- nếu anh vẫn còn nằm mơ.

Thu dọn đồ dùng cá nhân trong phòng làm việc xong xuôi, Trịnh Vi bê một hộp giấy lớn bước ra khỏi văn phòng, Hà Dịch đuổi theo giúp cô một tay. Anh nói: “Trịnh Vi, coi như anh không biết gì chuyện hôm nay, nhưng hôm đó ở Bắc Hải nhìn thấy anh, em có thể giữ bí mật với Thiếu Nghi được không?”

Trịnh Vi liếc anh một cái, “Anh sợ Thiếu Nghi biết chuyện, chúng tớ anh vẫn coi trọng cuộc hôn nhân với cô ấy, em không hiểu, tại sao anh lại cặp với Thi Khiết, cô ta chỉ lợi dụng anh thôi”. Hà Dịch nói: “Không phải anh không yêu Thiếu Nghi, nhưng ở bên cô ấy anh thấy rất mệt, nhưng lại không bỏ được, ít nhất là Thi Khiết đem lại niềm vui cho anh”.

Trịnh Vi không giấu nổi vẻ khinh miệt, hồi đầu khi anh ta vất vả theo đuổi Thiếu Nghi sao không cảm thấy mệt? Cô vẫy tay gọi taxi, trước khi lên xe, cô nói với Hà Dịch: “Anh yên tâm, chuyện của hai người em cũng không quan trọng, kể cả một ngày nào đó Thiếu Nghi có biết, nhưng cũng không phải là em nói với cô ấy. Tính cô ấy thế nào anh biết rõ hơn em, hy vọng đến lúc đó anh vẫn giữ được vui như thế này”.

Tối đến, khi Lâm Tĩnh gần gũi Trịnh Vi, phát hiện thấy đùi cô có vết tím bầm, bèn hỏi tại sao lại bắt cắn như thế, Trịnh Vi nói ban ngày thu dọn đồ đạc ở phòng làm việc, mãi không để ý nên ngã. Lâm Tĩnh nghe thấy vậy, xót xa vô cùng, bôi thuốc cho cô, bảo cô không được động vào, nằm ngủ cẩn thận.

Trước khi đi vào giấc ngủ, Trịnh Vi ôm chặt Lâm Tĩnh đang dựa vào tường đọc báo.

“Sao vậy?” Lâm Tĩnh cười liếc sang cô.

Trịnh Vi nói: “Không sao cả, chỉ muốn ôm anh thôi”.

Lâm Tĩnh vòng tay qua cổ cô, để cô dựa vào ngực mình, cả hai lặng lẽ lắng nghe nhịp đập của hai trái tim. Trịnh Vi gục đầu trong vòng tay anh nói: “Lâm Tĩnh, em muốn đi Vụ Nguyên.”

Anh hơi bất ngờ, “Vụ Nguyên? Nhưng dạo này anh không có thời gian, hay là một thời gian nữa, đợi mình đăng ký rồi cùng đi, tiện thể về nhà một chuyến?”

Cô lắc đầu, “Anh cứ bận việc của anh đi, em muốn đi một mình trước

khi kết hôn, coi như cho xong một nguyện vọng”.

Bàn tay Lâm Tĩnh khẽ nắm chặt lại, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

- © -

Lần thứ hai đến Vụ Nguyên, Trịnh Vi vẫn đi một mình. Khi cổng làng Lý hiện ra trước mắt, Trịnh Vi nhủ thầm, hòe già ơi, lâu lắm không gặp.

Trịnh Vi đến nhà Hương Viễn trước, năm năm đã trôi qua, cô vẫn nhớ cô gái thú vị đã ngồi xem mình khóc đó, chỉ tiếc rằng ngôi nhà tranh của Hương Viễn đã bỏ hoang, nhà chẳng còn ai, hàng xóm nói, mấy năm trước sau khi cha của Hương Viễn qua đời vì một tai nạn bất ngờ, hai chị em cô đã vào thành phố, không thấy quay về.

Không tìm được người cũ, Trịnh Vi một mình quay lại gốc cây hòe già, năm năm trước, cô đã chôn cuốn truyện cổ tích và chú tiểu long bằng gỗ ở đây, giờ đây bất chợt cô lại thấy nhớ chúng, không biết bây giờ chúng có còn nằm yên dưới gốc cây hay không.

Cây hòe già vẫn như ngày trước, năm năm đối với nó chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt, nhưng người dưới gốc cây đã thay đổi quá nhiều.

Từ phía rất xa Trịnh Vi đã nhìn thấy Trần Hiếu Chính, anh đứng dưới gốc cây hòe, quay lưng về phía cô, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Trịnh Vi dừng chân, đứng nhìn theo bóng anh, có cảm giác anh còn lẻ loi hơn trước. Không ngờ anh cũng có mặt ở đây, hóa ra cây hòe già ở Vụ Nguyên không chỉ là giấc mơ của một mình cô.

Bất giác Trịnh Vi cảm thấy vô cùng thanh thản, cô tha thứ cho người đàn ông đã từng phụ bạc cô đó, cũng tha thứ cho tình yêu vô cớ của mình thuở nào. Cô đã từng vun tưới những năm tháng thanh xuân đẹp nhất của đời mình lên người đàn ông đó, dành trọn nụ cười và nước mắt, để tình yêu đâm chồi nảy lộc, cho dù cuối cùng không đơm hoa kết trái, nhưng điều này có gì quan trọng, kể cả không có Trần Hiếu Chính, tuổi xuân của Trịnh Vi cũng sẽ không bất hủ đời đời. Giống như cố hương là nơi con người ôn lại thuở hàn vi, tuổi xuân là quãng thời gian để con người nhớ nhung, hoài niệm, khi bạn ôm nó vào lòng nó sẽ chẳng đáng một xu, chỉ khi bạn dốc hết nó, quay đầu nhìn lại, tất cả mới có ý nghĩa- những người đã từng yêu và làm tổn thương chúng ta, đều có ý nghĩa đối với sự tồn tại tuổi xuân chúng ta.

Trịnh Vi nghĩ, dù sao cô cũng hạnh phúc hơn Trần Hiếu Chính, dù là quá khứ hay hiện tại. Bởi cô đã yêu hết lòng, khóc hết mình, trong cuộc tình này, cô không còn nợ điều gì, tình yêu của cô đã trọn vẹn. Chính vì Trần

Hiếu Chính dành cho Tiểu Phi Long một tình yêu không bình lặng, mới khiến sau này Trịnh Vi học được cách tận hưởng hương vị ngọt ngào trong hạnh phúc bình dị.

Tạm biệt, Trần Hiếu Chính.

Lúc ra về, cuối cùng Trịnh Vi đã có thể mỉm cười. Cô vẫn mơ ước được đến thăm cây hòe già với người mình yêu, nhưng cho dù là Lâm Tĩnh hay Trần Hiếu Chính, họ đều vắng mặt, không sao cả, đây là cây hòe già của riêng cô, cô đến đây là theo lời hẹn với tuổi thanh xuân.

Kết thúc chuyến đi Vụ Nguyện, khi quay về sân bay thành phố G, Trịnh Vi không hề cảm thấy bất ngờ khi thấy Lâm Tĩnh ra đón, cô cười, sà vào lòng Lâm Tĩnh, cảm nhận hơi ấm trong lòng anh, cô nói: “Lâm Tĩnh, em đã trở về”.

Lâm Tĩnh liền trả lời cô bằng vòng tay ôm trọn trái tim cô.

- © -

Một tháng sau, vụ án của Công ty 2 đã có kết quả, Phùng Đức Sinh ngồi tù 15 năm, Chu Cù chỉ bị tập đoàn kiến trúc Trung Quốc xử lý nội bộ vì tội giám sát không chặt và không làm tròn chức vụ, đương nhiên anh cũng không thể đảm nhiệm chức vụ cũ.

Chu Cù quyết định di cư sang Canada cùng vợ, hôm anh đi, Trịnh Vi ra sân bay tiễn. Trước khi gặp mặt Chu Cù, Trịnh Vi đã trở thành vợ Lâm Tĩnh, cô vẫn cảm thấy có gì áy náy, nhưng khi mặt đối mặt, Chu Cù đã dành cho cô một nụ cười vô cùng thoải mái. Bất kể Chu Cù có lợi dụng Trịnh Vi hay không, cũng bất kể Trịnh Vi có phụ công vun đắp của Chu Cù hay không, Trịnh Vi đều cảm kích vì được gặp Chu Cù trong những năm tháng đầu tiên bước chân vào cuộc đời.

Sau khi máy bay cất cánh, Trịnh Vi không về nhà ngay, đột nhiên cô thấy nhớ Nguyễn Nguyễn, bèn một mình bắt xe đến nghĩa trang. Cô bước lên bậc thang, men theo con đường nhỏ tĩnh mịch dẫn đến nơi yên nghỉ của Nguyễn Nguyễn, đúng lúc gặp Lão Trương vừa đi xuống.

Sau khi rời Công ty 2, theo lời khuyên của Lão Trương, Trịnh Vi tham gia vào Công ty kiến trúc do Lão và mấy người bạn thân thành lập, phụ trách công việc hành chính của Công ty. Anh chàng đẹp trai trong viện thiết kế đã từng khiến Thiếu Nghi điêu đứng một thời cũng là một trong những cổ đông của Công ty, sau nhiều lần tiếp xúc, Trịnh Vi thấy anh ta cũng là một người khá thú vị. Lăn lộn phấn đấu trong một Công ty mới chắc hẳn sẽ mệt hơn nhiều so với thời làm ở Công ty nhà nước, nhưng được

chúng kiến cảnh Công ty ngày một lớn mạnh, giống như được nhìn đứa con của mình ngày ngày trưởng thành, cảm giác thích thú đó thật khó diễn tả bằng lời. Lâm Tĩnh thương cô vất vả, nhưng cũng khuyến khích cô có sự nghiệp và bầu trời riêng của mình, được vươn mình phấn đấu trong cuộc sống mới là Trịnh Vi sung sướng nhất.

Ở chốn này Trịnh Vi và Lão Trương không có hứng thú chuyện trò, hỏi thăm vài câu rồi vẫy tay tạm biệt. Trịnh Vi ngồi trước mộ của Nguyễn Nguyễn, sắp xếp gọn gang những bó hoa mà người đến viếng trước để lại, hiện giờ cô đã biết ý nghĩa của loài hoa baby- ‘Tình yêu cam đóng vai phụ’.

Trịnh Vi chỉ muốn ngồi yên tĩnh với Nguyễn Nguyễn một lát, nhưng tiếng chuông điện thoại không chịu tha cho cô, đầu tiên là Lâm Tĩnh hỏi cô tối nay muốn đi ăn ở đâu, sau đó Hà Dịch lại gọi điện thoại đến hỏi cô, có biết Thiếu Nghi đi đâu không.

Cuối cùng chuyện của Hà Dịch đã không giấu nổi Thiếu Nghi, giác quan thứ sáu của phụ nữ bao giờ cũng rất nhạy cảm. Trịnh Vi đã chứng kiến tính cách kỳ cục của Thiếu Nghi trong chuyện tình cảm, cô đã tát cho Hà Dịch hai cái, nhưng cuối cùng không ly hôn. Có lẽ tình yêu cứng rắn, hôn nhân lại mềm yếu, chúng đã đều phải học cách dung hòa, nhân nhượng, cho dù đó là người rắn rỏi như Thiếu Nghi cũng không ngoại lệ.

Trịnh Vi cúp máy rồi kể cho Nguyễn Nguyễn nghe chuyện cười của mấy cô gái cùng Công ty. Các cô gái trong độ tuổi đôi mươi không thể lý giải tại sao những người phụ nữ hơn 30 tuổi lại có thể tiếp tục sống, họ nói, nếu một ngày nào đó trên gương mặt xuất hiện nếp nhăn, họ thà đi tự tử còn hơn.

Trịnh Vi bật cười với Nguyễn Nguyễn, cậu còn nhớ không, không phải trước kia bọn mình cũng giống như họ đó sao? Thực ra con người sống trên đời sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày phải già đi. Nguyễn Nguyễn, chỉ có cậu, chỉ có tuổi xuân của cậu mãi mãi bất hủ.

- HẾT -

Ebook được tạo từ website thoigianranh.com - website đọc truyện Online miễn phí và download ebook Truyện miễn phí.

Chúc các bạn đọc Truyện vui vẻ !